

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Cực cường yêu quý nhất của Boss

Lại Ly Hôn

Edit: nhóm Bát tý muối

Des: Quy Quy

Mục lục

- [Chương 1: Khu Bảo Tàng Ngọc Sơn \(1\)](#)
- [Chương 2: Khu Bảo Tàng Ngọc Sơn \(2\)](#)
- [Chương 3: Cô Bé Ngọc Của Tôi](#)
- [Chương 4: Ba Người Ấm Ấp](#)
- [Chương 5: Khoảng Cách Xa Xôi Nhất](#)
- [Chương 6: Tiêu Phu Nhân!](#)
- [Chương 7: Lương Đại Tiểu Thư](#)
- [Chương 8: Tôm Tép Nhãi Nhép](#)
- [Chương 9: Xem Tôi Có Làm Cô Tức Chết Cô Không](#)
- [Chương 10: Đoàn Bảo Vệ Của Cừu Cừu](#)
- [Chương 11: Mỗi Thù Lớn](#)
- [Chương 12: Sự Quán Thúc Của Trương Bồi](#)
- [Chương 13: Thế Giới Này Vẫn Còn Có Tình Yêu!](#)
- [Chương 14: Chiêu Bài Tình Cảm Dịu Dàng Của Ông Cụ](#)
- [Chương 15: Uy Hiếp Trần Trụi](#)
- [Chương 16: Trước Giông Bão!](#)
- [Chương 17: Phượng Thần Buông Lời Ác Độc!](#)
- [Chương 18: Giao Dịch Cùng Ác Ma](#)
- [Chương 19: Độc Không Giải Được](#)
- [Chương 20: Dạ Tiệc Của Nhà Giàu](#)
- [Chương 21: Khí Phách Khuynh Thành](#)
- [Chương 22: Đêm Nay Hành Động](#)
- [Chương 23: Ngông Cuồng Khôa Thân](#)
- [Chương 24: Phượng Thần Mất Tích](#)
- [Chương 25: Không Thể Thân Thiện](#)
- [Chương 26: Sống Tiếp](#)
- [Chương 27: Tiêu Thiểu Gia Giận Dữ](#)
- [Chương 28: Lời Nói Còn Văng Vẳng Bên Tai](#)
- [Chương 29: Ăn Miếng Trả Miếng!](#)

Chương 30: Bắt Đầu Đánh Cờ
Chương 31: Không Biết Xấu hổ Mà Cản Ngược Lại
Chương 32: Bức Đến Cửa
Chương 33: Nổi Khổ Da Thịt
Chương 34: Thẻ Không Bỏ Qua
Chương 35: Nghĩ Cách Khác
Chương 36: Cuộc Chạy Trốn Vì Hoảng Sợ
Chương 37: Không Muốn Liên Lụy
Chương 38: Thừa Dịp Say Trộm Hương
Chương 39: Cơ Hội Tới
Chương 40: Tới Đây Chịu Chết Đi
Chương 41: Ai Chết Còn Chưa Biết!
Chương 42: Tự Đào Mộ Chôn.
Chương 43: Cứu Viện Khẩn Cấp.
Chương 44: Làm Lớn Chuyện
Chương 45: Nhà Tù Nữ
Chương 46: Điểm Mấu Chốt
Chương 47: Ai Là Chị Hai?
Chương 48: Khẩn Cấp Trở Về
Chương 49: Đón Cô Ra Ngoài
Chương 50: Thật Dã Man!
Chương 51: Sao Có Thể Không Quan Tâm?
Chương 52: Yêu Cô Như Sinh Mạng!
Chương 53: Cứu Cứu, Đừng Đi
Chương 54: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh!
Chương 55: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! (2)
Chương 56: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! (3)
Chương 57: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! (4)
Chương 58: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! (5)
Chương 59: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! (6)
Chương 60: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! (7)
Chương 54.8

Chương 54.9

Chương 63: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! (10)

Chương 64: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! (11)

Chương 65: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! (12)

Chương 66: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! (13)

Chương 67: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! (14)

Chương 68: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! (15)

Chương 69: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! (16)

Chương 70: Vui Như Lên Trời

Chương 55.2

Chương 55.3

Chương 55.4

Chương 55.5

Chương 75: Nhờ Sói Chăm Sóc Dê!

Chương 76: Thù Lao Kếch Xù

Chương 77: Vị Tình Nồng (Canh Hai)

Chương 78: Cần Thận Tránh Họa

Chương 79: Tình Yêu Đến

Chương 80: Phượng Thần Sống Lại?

Chương 81: Chờ Sốt Ruột Rồi!

Chương 82: Chờ Đến Sốt Ruột Rồi! (Tiếp Theo)

Chương 83: Kích Động Sinh Viên Mới Nhập Học

Chương 84: Kích Động Sinh Viên Mới Nhập Học (Tiếp Theo)

Chương 85: Anh, Không Cùng Một Cấp Bạc Với Tôi!

Chương 86: Gặp Gỡ Một Lần Nữa

Chương 87: Không Biết Ai Thua Trong Tay Ai!

Chương 88: Đến Khách Sạn Thuê Phòng! (1)

Chương 89: Đến Khách Sạn Thuê Phòng! (2)

Chương 90: Cô Hãy Cút Đi!(1)

Chương 91: Cô Hãy Cút Đi!(2)

Chương 92: Cô Hãy Cút Đi! (Tiếp Theo)

Chương 93: Thú Huyết Sôi Trào (1)

Chương 94: Thú Huyết Sôi Trào (2)

Chương 95: Kẻ Dám Làm Tổn Thương Tôi Sẽ Phải Bồi Hoàn Lại Cho Tôi Gấp Trăm Lần!

Chương 96: Oan Gia Ngõ Hẹp

Chương 97: Oan Gia Ngõ Hẹp (Tiếp Theo)

Chương 98: Vạch Mặt

Chương 99: Tiêu Cừ Cừ, Anh Chịu Thua Rồi (Canh Hai)

Chương 100: Cỏ Tuyệt Mệnh!

Chương 101: Đại Công Cáo Thành

Chương 102: Thật Muốn Đè Em Như Vậ Cả Đời!

Chương 103: Là Yêu Cô Sao?

Chương 104: Thần Phục!

Chương 105: Thần Phục!(2)

Chương 106: Ai Đoạt Đêm Đầu Tiên? (Cao Trào) (1+2)

Chương 107: Ai Đoạt Đêm Đầu Tiên? (Cao Trào)

Chương 108: Cầu Hôn (Tiếp Tục Cao Trào)

Chương 80.2

Chương 110: Tiêu Thiểu Gia Thật Xấu Xa

Chương 111: Tiêu Thiểu Gia Thật Xấu Xa (Tiếp Theo)

Chương 112: Tiêu Thiểu Gia Thật Xấu Xa (Tiếp Theo)

Chương 82.2

Chương 82.3

Chương 115: Cừ Cừ Có Tin Vui

Chương 83.2

Chương 117: Cừ Cừ Có Tin Vui (3)

Chương 83.3

Chương 118: Cừ Cừ Có Tin Vui (4)

Chương 119: Cừ Cừ Có Tin Vui (5)

Chương 120: Hối Hận! Đau Đớn! (Giới Thiệu Văn Tắt Đoạn Ngắn Hai) (1)

Chương 121: Hối Hận! Đau Đớn! (2)

Chương 122: Hối Hận! Đau Đớn! (3)

Chương 123: Tiêu Thiểu Tự Tay Chăm Sóc Người Tình (1)

Chương 85.2

Chương 125: Nếu Như Chuyện Này Được Lâu Dài (1)

Chương 126: Chi Một Con Cá Tuyết Mà Gặp Phải Họa Lớn (2)

Chương 86.3

Chương 86.4

Chương 129: Cô Dám Mang Theo Bụng Bầu Chạy Trốn?

Chương 87.2

Chương 87.3

Chương 132: Xem Em Chạy Đi Đâu?

Chương 88.2

Chương 134: Xem Em Chạy Đi Đâu? (3)

Chương 135: Nếu Như Tình Cảm Hai Bên Giữ Được Đến Lâu Dài

Chương 89.2

Chương 137: Buộc Anh Phải Ra Tay Giết Người

Chương 138: Kết Cục Nhà Họ Lương

Chương 139: Thân Thế Bí Ẩn Của Cửu Cửu

Chương 140: Bọn Họ Là Anh Em? (Phần Hai)

Chương 141: Báo Cáo Dna

Chương 142: Chân Tướng Rõ Ràng (1)

Chương 95.2

Chương 144: Muốn Kết Hôn?

Chương 145: Chuẩn Bị Kết Hôn

Chương 146: Chuẩn Bị Kết Hôn (Tiếp Theo)

Chương 147: Đại Kết Cục

Chương 98.2

Chương 98.3

Chương 98.4

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Khu Bảo Tàng Ngọc Sơn (1)

Editor: Mẹ Bầu

Khu bảo tàng Ngọc Sơn ở Thủ đô.

Tại Cảnh Sơn, ở bên trong khu rừng có cây cối hoa lá rậm rạp và tươi tốt bao quanh, có thể mơ hồ nhìn thấy được một tòa nhà cao tầng nằm ẩn mình trong đó, tường nhà được sơn màu hồng với hàng mái hiên lợp ngói xanh. Bên ngoài tòa nhà là một bức tường gạch bao quanh, lợp ngói xanh đen, nhìn thật nặng nề mà vững chãi, nhưng bên trong lại cực kỳ xa hoa.

Đây là hội sở, nơi gặp gỡ tụ họp của những người thuộc đẳng cấp cao trong xã hội. Ở trong đó, phong cảnh đẹp đẽ xanh tươi có thể so sánh được với Di Hoà viên. Đã có rừng phong lá đỏ tươi đẹp của Hương Sơn, lại còn có rừng hoa Tô Châu với cây cầu nhỏ tinh xảo nằm vắt ngang trên dòng nước chảy. Phong cảnh ở đây thực tĩnh lặng và thanh nhã, khắp nơi khắp chốn đều lộ ra một bầu không khí của hoàng gia khi xưa, vừa cổ kính vừa nặng nề.

Tiến vào bên trong, hai bên đường là những chiếc đèn treo bằng pha lê rực rỡ. Nơi này chỉ có đám người bồi bàn anh tuấn chuyên phục vụ cơm nước, cùng với những cô hầu gái sắc nước hương trời, cô nào cô nấy đều có những vẻ xinh đẹp khác nhau, chỉ chuyên phục vụ riêng cho khách, là có thể làm cho người ta cảm thấy bầu không khí nơi này còn có chút xíu gì đó mang đậm vẻ hiện đại.

Ở tại cái nơi mà phong cách cổ kim quần quít đan xen với nhau như vậy, cuộc sống cổ kính xưa kia trong khu bảo tàng Ngọc Sơn, giống như được một luồng sinh khí mới thổi vào làm cho hồi sinh, bừng tỉnh trở lại, trong một phong cảnh mỹ lệ xinh đẹp vậy.

Trong này, chỉ cần bạn có tiền, thì bạn sẽ được cung cấp vô số nơi vui chơi để cho bạn thưởng ngoạn, có mỹ nhân, có rượu ngon, có bài bạc, có cá độ bóng đá, bạn muốn chơi như thế nào, thì cứ việc chơi như thế.

Chỉ có điều, nếu như bạn không phải là người nằm trong giới quyền quý, vậy thì bạn đừng mơ tưởng nghĩ có thể đi vào được cửa chính của khu bảo tàng Ngọc Sơn.

Có người nói, đây là trụ sở bí mật chuyên dành cho những người thuộc tầng lớp quyền quý vào đó để vui chơi. Khu bảo tàng này do một đồ đệ đời thứ tám của một vị nào đó ở kinh thành mới mở ra. Ở trong đó, bạn có muốn chơi thế nào thì chơi, cũng sẽ không có chuyện gì xảy ra hết.

Chỉ cần bạn có thể đi vào được cái cửa này, cho dù thật sự có bị xảy ra chuyện gì, di@en*dyan(lee^qu.donnn), thì cũng sẽ đều có người chịu trách nhiệm hộ cho bạn.

Chỉ là, cho dù là đã có thể đi vào được cửa chính của khu bảo tàng Ngọc Sơn rồi, nhưng đám người quyền quý kia cũng sẽ được phân ra thành ba bảy loại cấp khác nhau.

Nơi đại sảnh, là nơi dành cho những người gắng gượng lắm mới có thể có đủ tư cách tiến vào nơi này chủ yếu chỉ để thưởng ngoạn. Ở lầu hai, là nơi của những người quyền quý có đẳng cấp hơi cao hơn một chút.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Khu Bảo Tàng Ngọc Sơn (2)

Còn lâu ba, thì thuộc về những vị khách quý thuộc hàng cao cấp thuê chung phòng.

Lâu bốn là vùng cấm địa, thuộc quyền sở hữu của chủ nhân, chưa được chủ nhân cho phép, bất kỳ là người nào cũng không được phép đi lên.

Lúc này, ở tại lâu ba, bên trong một căn phòng bao thuộc hạng VIP, Tiêu Cửu Cửu đang ngồi nửa quỳ ở trước một bàn trà thật dài, vẻ mặt thờ ơ, đang rót rượu cho mấy vị công tử con nhà đang ngồi trong phòng, họ chạy đến đây để cùng nhau uống rượu.

Mấy vị công tử con nhà kia cứ ngồi ở chỗ đó không nói không rằng, nguyên cả một đám người chỉ thi nhau mở trừng cặp mắt thật lớn. Những ánh mắt như sói như hổ, gắt gao chăm chú nhìn vào trên người Cửu Cửu. Tưởng chừng những ánh mắt cứ nhìn chăm chăm mãi như vậy, sẽ tạo ra được một cái hố ở trên người cô, để cho bản thân mình có thể thoải mái tiến vào bên trong thân thể yêu kiều mềm mại của cô, cảm nhận cảm giác mê hoặc mất hồn đến cực hạn đối với cô gái đầy yêu ma kia.

Nhưng Cửu Cửu vẫn hồn nhiên làm ra vẻ như không hề hay biết gì.

Những ánh mắt trần trụi như vậy, mỗi ngày cô đều có thể nhận được vô số. Mới đầu, cô cũng có cảm giác giống như đứng ngồi không yên, cực kỳ không thoải mái, nhưng do ở nơi này lâu ngày, dần dà cô cũng đã được tôi luyện nhiều nên thành quen.

Hiện tại, cho dù ánh mắt nhìn có sắc nhọn thế nào, ánh mắt của cô vẫn y nguyên, có thể giữ vững được sự thờ ơ rất tự nhiên, động tác của cô cũng vậy, vẫn có thể giữ được vẻ ưu nhã động lòng người.

Rượu còn chưa rót ra hết, điện thoại di động cô để trong túi bộ đồng phục của mình liền lạng lẽ rung lên.

Tiêu Cửu Cửu cũng không lấy điện thoại di động ra xem ngay lập tức, cô cứ lẳng lặng, yên tĩnh làm cho xong những việc mà bản thân mình cần phải làm, tiếp đó lúc này mới đứng thẳng người lên, hướng về phía mấy vị công tử đang ngồi ngay ngắn ở trên ghế sa lon, hơi khom người xuống, nói một tiếng, “Mời các vị từ từ dùng!”

Sau đó cô mới hướng về phía cánh cửa ở phía bên kia, lui về phía sau mấy bước, tiếp đó thản nhiên xoay người, bước nhẹ nhàng đi ra bên ngoài cửa.

Cửa phòng vừa đóng lại, mấy người đàn ông đang ngồi ở bên trong liền bắt đầu ồn ào lên tiếng.

“Con bé Tiêu Cửu Cửu này lớn lên, con mẹ nó, thực quyến rũ người ta, trời sinh bộ dáng cô ta đúng là một yêu tinh, da thịt có thể so sánh với tuyết, mắt hạnh má đào, mũi thanh như ngọc, môi mềm như cánh hoa, vòng eo thon thả, tư thái nhanh nhẹn. Bất cứ người đàn ông nào mà trông thấy, thậm chí đều nghĩ muốn nhào tới để được ngủ với cô ta. Nghĩ thật sự có thể được ngủ cùng với cô gái này một đêm thôi, cho dù có chết tôi cũng cảm thấy đáng giá.”

“Mẹ nó chứ, ông cũng không nhìn lại một chút xem, hiện tại người nào đang bảo hộ cho cô ta, hả!”

“Chính thế, nếu không phải có người kia bảo hộ, cái cô Tiêu Cửu Cửu này từ trước đến giờ không biết đã sớm ăn nằm với không biết bao nhiêu người rồi ấy chứ, đâu còn đến lượt ông.”

“Tôi nghe nói cái cô Tiêu Cửu Cửu này còn chưa đầy mười tám tuổi đầu, các ông thử đoán xem, cô ta đã phá thân chưa nhỉ?”

“Vậy mà cũng phải hỏi, nhất định là đã phá tứ tung rồi ấy chứ!”

“Mà người đàn ông đang bảo hộ cho cô ta ấy, ông đã từng bao giờ nghe nói, gã Tiêu Căn Chi kia lại để tâm đối với những cô gái khác hay không? Nhưng nếu như Tiêu Cửu Cửu không phải là người phụ nữ của hắn, tại sao hắn lại dụng tâm khi đối xử với cô ta như vậy? Dụng tâm đến mức, hoàn toàn không cho phép bất cứ một người đàn ông nào khác, đụng đến một sợi lông tơ của cô ta chứ?”

“Về chuyện này thì tôi cũng không được rõ ràng lắm, nếu như hắn ta dụng tâm đối xử với cái cô Tiêu Cửu Cửu này như vậy, tại sao hắn lại còn để cho Tiêu Cửu Cửu làm việc ở cái nơi này, mà không phải tìm một “kim ốc” (*) để cho cô ta ẩn núp ở trong đó đi? Hoặc là, dứt khoát lấy về nhà mà nuôi dưỡng cho xong.”

(*) Kim ốc: chỉ câu nói “Kim ốc tàng kiều” – Nhà vàng giấu người đẹp.

Theo Wikipedia Tiếng Việt: Trần hoàng hậu nguyên là con gái duy nhất của Quán Đào công chúa Lưu Phiếu với chồng là Đường Ấp hầu Trần Ngọ (陳午). Theo xuất thân, bà được xem như vị Hoàng hậu có thân thế tôn quý nhất trong lịch sử Trung Quốc khi có ông ngoại là Hoàng đế, cậu là Hoàng đế và phu quân cũng là Hoàng đế. Từ nhỏ, Trần A Kiều đã được bà ngoại là Đậ thái hậu và cậu là Hán Cảnh Đế hết mực thương yêu.

Trong 4000 năm lịch sử cũng không có phi tần hoàng thất nào có thân thế hiển hách như bà. Nhà họ Trần vốn theo giúp Hán Cao Tổ Lưu Bang dựng nên nhà Hán nên được phong tước Đường Ấp hầu (堂邑侯), truyền qua 3 đời là Trần Ngọ thì được Hán Văn Đế Lưu Hằng đem con gái trưởng

là Quán Đào công chúa gả cho. Sau này Quán Đào hạ sinh Trần Hoàng hậu và hai con trai là Trần Tu (陳須) và Trần Kiêu (陳驕).

Có thể nói Trần Kiêu là người phụ nữ có ảnh hưởng lớn nhất tới sự nghiệp của Hán Vũ đế. Nhà sử gia Ban Cố chỉ rõ trong Hán thư: Hán Vũ đế Lưu Triệt năm lên ba tuổi đã được phong là Giao Đông vương (膠東王). Một lần, ông được mẹ nuôi, tức Quán Đào công chúa, ôm vào lòng rồi hỏi: Con có muốn lấy vợ không? Có, Lưu Triệt đáp lại. Công chúa chỉ vào đám đông hơn trăm người đứng cạnh gợi ý tiếp: Muốn người nào? Lưu Triệt đều lắc đầu nguầy nguậy, tỏ ý không ưng. Quán Đào công chúa lại chỉ tay về phía con gái mình, tức Trần A Kiêu, rồi hỏi: Ta gả A Kiêu làm vợ cho con được chăng? Lưu Triệt nhoèn cười đáp: Được ạ! Nếu lấy được A Kiêu làm vợ, con sẽ cho đúc nhà vàng để cho nàng ở. Chính câu nói này về sau đã trở thành điển cố nổi tiếng của Trung Quốc “Kim ốc tàng Kiêu” (金屋藏嬌; nhà vàng giấu người đẹp).

“Có như vậy mà ông cũng không hiểu sao? Tục ngữ nói, thê không bằng thiếp, thiếp không bằng trộm! Để ở nơi này, thỉnh thoảng trộm một cái, như vậy mới có nhiều hương vị chứ!”

“Tôi lại nghe nói, sở dĩ Tiêu Cẩn Chi đối xử tốt với Tiêu Cửu Cửu như vậy, hoàn toàn chính là vì bởi vì Tiêu Cửu Cửu lại có liên quan đến người kia của hắn, cũng chính là Phượng Thần, người phụ trách của tòa nhà hội sở này đó!”

“Phượng Thần sao? Chẳng phải đây chính là chàng trai khi trưởng thành bộ dáng xem ra còn yêu nghiệt hơn cả các cô gái nữa hay sao, hiện tại chính Phượng Thần là người trông coi khu bảo tàng Ngọc Sơn này à?”

“Chính là cậu ta đấy.”

“Nghe nói cậu ta là “sủng nam” của Tiêu Cẩn Chi, chẳng lẽ Tiêu Cẩn Chi này là người nam nữ đều ăn tuốt hay sao?”

“Không đúng! Tôi nghe nói Tiêu Căn Chi này có bệnh không tiện nói ra, nói không phải chứ, liệu có phải là hẳn đã biểu diễn cái chuyện kia đến mức không còn khả năng để làm nữa chẳng...”

“Được rồi, chuyện này nên ít nói đi một chút thì tốt hơn. Ngộ nhờ những lời này lọt vào trong tai của Tiêu Căn Chi, chúng ta cũng không thể chịu nổi đâu. Dù sao, xem như tôi cũng đã hiểu rõ rồi, cái cô Tiêu Cửu Cửu này cũng không phải là người mà chúng ta có thể chạm vào đâu. Uống rượu thôi!”

“A, nào cạ chén...”

Trong phòng bao, khói thuốc lá, hơi rượu, hơi trà bốc lên mù mịt, tiếng la hét, chạm cốc uống rượu âm ỉ vang lên không ngừng.

Editor: Mẹ Bầu

Mà ở trên hành lang yên tĩnh mờ tối kia, Tiêu Cửu Cửu đang lấy điện thoại di động ra, nhìn đến cuộc điện thoại vừa mới gọi cho mình lúc nãy, chậm rãi nhấn vào phím gọi lại.

Bên đầu điện thoại ở phía đối phương, tiếng chuông điện thoại vừa vang lên, lập tức liền được tiếp thông.

Tiêu Cửu Cửu nhẹ giọng nói “A lô” một tiếng, sau đó trực tiếp hỏi, “Tìm em có việc gì vậy?” Ngữ khí rất lạnh nhạt, làm như vẻ cực kỳ không muốn gặp mặt một người nào đó.

“Em lên lầu đi, có thứ tốt cho em!”

Giọng nói của đối phương, trước sau như một, cũng lạnh lùng không kém, nhưng bộ dạng của cô có vẻ lại hoàn toàn không chịu thua, “Em còn làm việc!”

“Bảo em đi lên thì đi lên, không cần thiết phải nói nhảm nhiều như vậy!” Đối phương rất không bình tĩnh rống lên một câu, sau đó liền “păng” một tiếng, trực tiếp cúp luôn điện thoại.

Tiêu Cửu Cửu nhìn điện thoại, không biết làm thế nào chỉ biết cười “xì” một tiếng, đầy vẻ tự giễu.

Được rồi! Anh là ông chủ lớn, anh nói gì, cô có đang làm thì cũng bỏ lại đấy. Dù sao nơi này thiếu sự làm việc của cô, thì cái khu bảo tồn rộng lớn tràn ngập sự phóng đảng và cao quý này của anh, cũng vẫn hoạt động thông suốt.

Tiêu Cửu Cửu đi đến thang máy chuyên dụng, lấy ra một tấm thẻ chuyên dụng cà vào một cái.

“Tinh” một tiếng, d cửa thang máy mở ra, cô giẫm một cái, bước chân ưu nhã tiến vào bên trong, cũng không thèm đếm xỉa tới việc khác, khẽ tựa người vào trên vách sau của thang máy, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Lại “Tinh” một tiếng, cửa thang máy mở ra, nhưng cô vẫn không chịu mở mắt ra, càng không có ý định bước chân ra ngoài.

Nơi này là tầng cao nhất, từ một lần nhìn thấy nơi này diễn ra một màn làm cho cô cảm thấy khổ sở khó chịu, thì từ sau đó, cô thật sự không muốn bản thân mình còn phải bước chân vào trong chỗ này một bước nào nữa! Mỗi một lần tới đây, trái tim của cô lại liền cảm thấy bi thương như lần thứ nhất!

Mắt thấy cửa thang máy sắp đóng lại, một bàn tay to khớp xương rõ ràng với những thon dài như của một nghệ sĩ chơi Piano, kịp thời nắm chặt lấy cánh cửa thang máy.

Một người đàn ông trưởng thành, cực kỳ tuấn tú làm cho người ta phải giật nảy mình, đi vào trong thang máy. Anh đưa tay nắm lấy cái eo nhỏ của

Tiêu Cửu Cửu, dứt khoát cứng rắn kéo cô ra khỏi thang máy.

Anh một bên lôi kéo cô đi vào bên trong, một bên dùng giọng nói cực kỳ cứng chiều nhẹ nhàng khiển trách, “Em đúng là một cô bé không có lương tâm gì hết, nếu như anh không ra đây đón em, có phải em lại định đi xuống bên dưới cùng với thang máy rồi hay không, hả?”

Đôi mắt đẹp của Tiêu Cửu Cửu liếc xéo một cái nhìn sang anh, như cười như không cười, hỏi lại, “Anh muốn nói gì thì nói đi!”

Gương mặt tuấn tú với vẻ đẹp tuyệt mỹ gần như yêu nghiệt kia, đang bày ra một nụ cười cực kỳ cứng chiều, cho dù gương mặt này ngay từ khi còn nhỏ, Tiêu Cửu Cửu đã từng nhìn rất quen thuộc, nhưng khi trưởng thành, cô vẫn như cũ, lại thường xuyên sẽ bị anh mê hoặc, chung quy có cảm giác như nhìn mãi vẫn không thấy đủ vậy! Phượng Thần ơi là Phượng Thần, anh chính là mà quỷ trong nội tâm của em mất rồi!

“Em đó, thực sự không có cách nào để gây khó dễ cho em được!”

Khóe môi duyên dáng của Phượng Thần, nhếch lên lộ ra một ý cười bất đắc dĩ và cực kỳ cứng chiều, ngón tay thon dài như ngọc nhẹ nhàng néo néo vào cái mũi thon nhỏ xinh xắn của cô, nhưng lại bị cô đưa tay lên đập vào một cái bắt bỏ ra, bộ dạng vẻ mặt đầy buồn bực.

Phượng Thần cũng không chấp nhận, ôm vào trong ngực mình thân thể yêu kiều đang không ngừng vắn vẹo, chỉ muốn tránh thoát khỏi vòm ngực của anh.

Nhưng anh, vẫn cứ ôm sát như vậy, nhất định không tha.

Chỉ có trong lòng của anh hiểu được, nếu như anh chỉ cần buông tay xuống một cái, cô nhất định sẽ quay đầu rời đi không chút do dự.

Trên đời này, một người luôn chỉ biết lạnh lùng khinh thường như anh, ngay cả bản thân mình cũng không yêu, nhưng anh lại rất yêu Cửu Cửu.

Cửu Cửu chính là tính mệnh của anh!

Không có Cửu Cửu, anh sống cũng không bằng chết!

Cho dù ngay cả cái người đàn ông đã đến Cô nhi viện lôi anh từ trong đồng bùn đất ra, nhắc tay một cái, xách anh mang đến cái xã hội thượng lưu, cho anh ăn uống miễn phí, người ấy có ân uy (ân huệ và uy quyền) đối với anh cùng tồn tại với cái vị trí “dâm phu” - Tiêu Căn Chi kia, ông ta cũng phải đứng sang bên cạnh.

Chỉ có Tiêu Cửu Cửu, là người mà Phượng Thần “nâng trên tay sợ rơi, ngậm trong miệng sợ tan”, chỉ có thể để thiên hạ (chỉ Tiêu Cửu Cửu) ở trong lòng mà thương yêu mà gìn giữ.

Mà ở trong cô nhi viện, từ nhỏ cho đến khi lớn lên, Tiêu Cửu Cửu lại được một người không có tim không có phổi như Phượng Thần dạy dỗ nuôi dưỡng, những cái khác không học được, lại chỉ học được cái thói không có tim không có phổi, cùng chỉ yêu chính bản thân mình.

Đương nhiên, cô cũng yêu Phượng Thần! Thực sự rất yêu rất thương anh!

Tình yêu của cô đối với anh dường như đã ăn sâu vào tận trong tim, trong phổi, vào đến tận xương! Không có bất kỳ người nào khác có thể thay thế, cho dù là hiện tại hay từ nay về sau, cho đến nhiều năm nữa, khi cô đã cùng với một người đàn ông khác sống chung một chỗ, loại cảm giác này, vẫn vẹn nguyên như cũ.

Cô và Phượng Thần đều cùng bị cha mẹ vứt bỏ lại ở ven đường, được người ta nhặt được và đưa đến nuôi dưỡng trong một Cô nhi viện trẻ em.

Phúc lợi của Cô nhi viện chỉ có hạn, trẻ nhỏ ở đây cực kỳ nghèo khổ, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm.

Mà Phượng Thần, lại luôn tình nguyện để cho chính mình bị đói, cũng không chấp nhận để cho cô bị đói, anh cho cô hết thấy những thứ của mình có.

Nếu như có ai dám bắt nạt cô, cho dù Phượng Thần không đánh lại nổi đối phương, anh cũng sẽ không chịu lùi bước. Anh ngang bướng giống như một đấu sĩ vậy, cứ thế xông lên phía trước, quyết đem tính mệnh của mình ra tử chiến một trận đến cùng với đối phương. Mà những người muốn ức hiếp người của anh, thường thường bị bộ dạng tràn đầy sát khí của Phượng Thần làm cho dọa sợ phải lùi trở về.

Nếu như nói, trên đời này còn có người nào có thể làm cho Tiêu Cửu Cửu liều mình bảo vệ, duy nhất, cũng chỉ có - Phượng Thần!

Đối với cô, Phượng Thần là một người vô cùng tốt, vô cùng tốt. Vì để cho cô được sống một cuộc sống có ưu đãi về sau, anh không tiếc bán chính bản thân mình cho Tiêu Căn Chi. Sau đó, anh đã đón cô từ trong Cô nhi viện ra ngoài, sống chung với cô một chỗ, cùng tiến vào một cuộc sống hoàn toàn mới mẻ ở trong ngôi biệt thự xa hoa, trở thành một trong những người làm được Tiêu Căn Chi nuôi dưỡng.

Lúc trước, khi cô biết rõ được việc này, hai mắt cô đỏ ngầu, nhưng chỉ biết đứng đó mà nhìn Phượng Thần.

Giữa bọn họ với nhau, có những chuyện không cần phải nói ra thành lời, cũng có thể hiểu được ý của nhau.

Vì cô, ngay đến cả những gì gọi là sự tôn nghiêm và những kiêu ngạo của bản thân mình, Phượng Thần cũng không cần nữa!

Cô cũng rất nghe lời của Phượng Thần..., bất kể là anh dạy cô học hành cũng được, hay là vui đùa cũng được, chỉ cần là chính anh dạy, Tiêu Cửu Cửu luôn muốn học cho tới “thập toàn thập mỹ” (đầy đủ hoàn thiện), phải đạt tới mức độ hoàn mỹ.

Cứ như vậy, cô trở thành một cô gái lớn lên vừa xinh đẹp, vừa yêu tiền, lại không tim không phổi (ý nói người vô tâm). Trời sinh ra cô chính là khắc tinh của đám đàn ông kia! Mà cũng là đối tượng để toàn bộ giới phụ nữ luôn căm hận!

Cô sống ở trong khu bảo tàng Ngọc Sơn này, kỳ thật không phải là để kiếm tiền, cũng không phải là để hưởng lạc, mà chỉ là vì cô muốn được sống ở bên cạnh Phượng Thần.

Cô muốn sống ở trong phạm vi của anh, được anh nhìn thấy, làm cho anh cảm thấy yên tâm! Mà... cũng là để cho cô được nhìn thấy anh, làm cho... chính mình được yên tâm!

CỤC CUNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Cô Bé Ngốc Của Tôi

Editor: Puck

Dưới nửa ôm của Phượng Thần, Tiêu Cửu Cửu cuối cùng bắt đầu đi đến khu cấm địa ở lầu bốn – phòng làm việc của Tiêu Căn Chi.

Nói là phòng làm việc, thật ra là phòng chuyên dụng còn hào hoa xa xỉ hơn ‘phòng cho tổng thống’, trên một kệ kiểu cổ, bày đầy loại đồ cổ Tiêu Căn Chi thích và sưu tầm, quầy bar nhỏ bên cạnh, bày đầy loại rượu thế giới khó tìm tên, ngay cả một chai cũng có giá trị trên trăm vạn.

Tiêu Căn Chi, xuất thân nhà tướng, một nhà đeo sao lóe lên, địa vị vô cùng hiển hách.

Tiêu Căn Chi, là người khiêm tốn, rất nhiều người không biết anh, nhưng anh lại thanh danh hiển hách, không ai không biết tên.

Tiêu Căn Chi, cựu quân nhân, đã từng là lính tinh anh đặc biệt, người đàn ông sắt đá đã từng tràn đầy nhiệt huyết, không ai biết năm đó anh vì lý do gì mà lui ra khỏi võ đài quân sự mình yêu nhất, trở thành một thương nhân buôn bán đồ cổ giàu có bốc hơi tiền mười phần.

Phượng Thần nắm thật chặt tay Tiêu Cửu Cửu, đẩy cửa lớn màu đỏ choét này ra, đập vào mắt Tiêu Cửu Cửu trước tiên, chính là người đàn ông kia đứng ở trước cửa sổ, bóng lưng cao lớn lại tràn đầy tịch mịch và cô đơn.

Tiêu Cửu Cửu bỏ qua đau nhói trong lòng, bĩu môi, người đàn ông này luôn bày ra dáng vẻ như chết vậy, giống như toàn bộ mọi người trên thế giới không biết anh, giống như anh chính là người còn sót lại mà tồn tại độc lập, giống như... Anh nên sống cô độc mà tịch mịch như vậy.

Anh như vậy, rất nhiều người nhìn không thấu, không hiểu, ngay cả Tiêu Cửu Cửu cũng không hiểu, rốt cuộc trên người người đàn ông này viết xuống bao nhiêu chuyện xưa, để cho anh vốn là con em bất kỳ danh xứng với thực, cũng phải sống úy khuất như vậy.

Theo lý thuyết, thân phận của anh hiển hách như vậy, địa vị của anh hiển hách như vậy, hơn nữa anh có thủ đoạn tàn nhẫn dứt khoát trên thương trường, đưa mắt khắp kinh thành, ai không biết Tiêu Cẩn Chi? Còn có ai dám chọc Tiêu Cẩn Chi? Mỗi người nghe được tên tuổi Tiêu Cẩn Chi, lỗ tai cũng phải vội vàng cụp xuống, vừa thấy được bản thân Tiêu Cẩn Chi, cũng phải co cái đuôi lại, phải tỏ vẻ kính trọng và ưu ái anh.

Anh giống như thần trên trời, có vô số người vây lượn quanh anh, cười lấy lòng với anh, chỉ vì, cầu xin anh nhìn bọn họ một cái.

Anh sao lại còn có thể tịch mịch?

Anh sao còn có thể u buồn?

Anh sao còn có thể cô độc?

Dĩ nhiên, trong số những người làm cho anh vui lòng, người duy nhất không chịu mua sổ sách của anh, chính là Tiêu Cửu Cửu.

Đối với Tiêu Cửu Cửu mà nói, người đàn ông giống như Tiêu Cẩn Chi, anh có gia thế hiển hách, có một khuôn mặt vô cùng tuấn tú, anh còn có một đời phong lưu oai hùng, khi anh mặc quân trang vào, giống như một người đàn ông cứng rắn, khi anh mặc âu phục vào, giống như một tên lưu manh.

Mà khi anh cởi quần áo ra... Vậy thì hoàn toàn là một tên cầm thú, dĩ nhiên, điểm này về sau Tiêu Cửu Cửu mới cảm nhận khắc sâu được.

Thử hỏi, người đàn ông như vậy, có người phụ nữ nào không yêu? Có người phụ nữ nào không điên cuồng vì anh?

Chỉ tiếc, nhưng quá đáng tiếc chính là...Nghe nói, vị đại thiếu gia năm đó vang dội cả kinh thành cho đến bây giờ, ở trong giới quân sự quốc tế vẫn thanh danh hiển hách “Báo châu Mỹ”, vào năm năm trước, trong chiến dịch đối đầu với trùm buôn thuốc phiện nào đó, vô ý bị thương gốc rễ con cháu.

Vì vậy, một năm kia, anh không thể không từ một đại đội lính đặc biệt, chuyển đến bộ tổng tham mưu, nhưng không bao lâu, anh đã hoàn toàn rời khỏi quân đội, gia nhập vào trong giới kinh doanh, dựa vào giao thiệp hù chết người này, nhanh chóng trở thành bá chủ một phương trong giới kinh doanh.

Tiêu Căn Chi từng ngạo mạn hò hét chán chường rồi!

Trong truyền thuyết anh không thể giao hợp, thế mà lại đang chơi yêu đồng tính, khiến cả đám tiểu thư quyền quý trong kinh thành lệ rơi đầy mặt.

Nhưng mà, vẫn có người phụ nữ si mê Tiêu Căn Chi, nói cho dù anh không thể giao hợp, cô vẫn bằng lòng ở gần bên cạnh anh, làm trâu làm ngựa cho anh.

Cho nên nói, Tiêu Căn Chi này chính là một kẻ yêu nghiệt, cho dù ở trong mắt người nào, cho dù anh thật sự không thể giao hợp, vẫn là một người đàn ông kiêu ngạo đến tột đỉnh!

Mỗi lần nhìn thấy người đàn ông này, Tiêu Căn Căn vừa hận lại vừa thương, rồi lại có một cảm xúc khó nói rõ ràng sôi trào mờ mịt không ngớt trong lòng.

Cô cảm kích Tiêu Căn Chi giúp đỡ, giành được Phượng Thần, cũng cảm kích Tiêu Căn Chi cho hai người bọn họ cuộc sống yên ổn, đồng thời cô cũng oán hận anh, phá hủy Phượng Thần cô thích nhất.

Một mình anh muốn rơi vào động ma thì thôi đi, tại sao còn muốn kéo theo Phượng Thần của cô đi cùng? Tại sao còn muốn để cho Phượng Thần công trên lưng danh tiếng độc chiếm và nam sủng? Tại sao để cho Phượng Thần trở thành người ti tiện trong mắt cười khác bị cười nhạo?

Cô tình nguyện mình tới xả thân cùng anh, cũng không bằng lòng để cho Phượng Thần một người sạch sẽ giống như tiên giáng trần trong cảm nhận của cô bị anh làm nhiễm bẩn.

Nhưng một ngày khi cô nói ra lời yêu cầu này với Tiêu Căn Chi, Tiêu Căn Chi lại xì mũi coi thường.

Cô còn nhớ rõ, khi đó anh nhếch một đôi tròng mắt sắc bén như đao lên, cười như không cười khóa trên mặt cô, nói từng câu từng chữ, “Bây giờ em cũng là người của tôi! Nếu như tôi muốn em, em có thể chống lại được sao?”

Tiêu Cửu Cửu cực kỳ cảm hận vẻ châm biếm trên mặt anh, vừa giống như trào phúng, lại giống như bề ngỗ thiên hạ vạn vật cao ngạo không ai bì nổi, không kiềm chế được đưa mắt nhìn chỗ bụng dưới của anh, bĩu môi, hừ hừ bật thốt lên, “Anh, có thể lên sao?”

Anh vô tình cười cười, “Nếu không, bây giờ chúng ta thử một chút?”

Tiêu Căn Chi nói xong, một tay kéo cô vào trong ngực mình, hai cánh tay như sắt giam cầm thân thể mềm mại của cô, khoe môi nhếch lên nụ cười xấu xa lạnh lùng, dùng sức, áp thân thể của cô vào bụng dưới của anh.

Khi cảm giác được phản ứng phái nam rõ ràng dưới người anh thì thân thể Tiêu Cửu Cửu cứng đờ, đôi mắt đẹp trong suốt như mặt nước lập tức

trợn to.

Khi trong lòng cô vừa ngổn ngang vừa kinh ngạc, Tiêu Cửu Cửu nghe được anh đang nhẹ nhàng nói nhỏ bên tai cô, “Hiểu chưa? Cô bé ngốc của tôi.”

Đây là bài học đầu tiên Tiêu Căn Chi cho cô – nhìn chuyện, không thể chỉ xem bề ngoài!

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Ba Người Ấm Áp

Phượng Thần và Cửu Cửu vừa vào nhà, Tiêu Căn Chi liền xoay người lại, tròng mắt hẹp dài tập trung khóa chặt trên người làm người ta động lòng người đã chùng mấy ngày không gặp, chỉ cần nghĩ đến cô, nhìn thấy cô, đáy lòng lạnh lẽo kia lập tức cảm thấy chút nhiệt độ.

Chỉ có điều, ánh mắt của cô nhìn anh, vẫn còn lạnh lẽo như vậy, xa cách như vậy, như thế... Phức tạp, giống như anh đối với cô.

Tiêu Căn Chi biết, cô oán hận anh.

Phượng Thần và cô từ nhỏ sống nương tựa lẫn nhau ở cô nhi viện, tình cảm này, còn thân hơn anh em ruột, bọn họ có thể vì nhau mà chết.

Tình cảm nồng đậm như vậy, thân ở nhà quyền quý chính anh lại chưa từng được thử, anh hâm mộ tột cùng.

Cho nên, vào năm năm trước, khi anh thấy Phượng Thần vì bảo vệ Cửu Cửu mà bị người ta vây đánh, bị người ta đánh đến bể đầu chảy máu, anh đột nhiên muốn cho họ một cảnh an toàn, sắp đặt cho bọn họ một phần ấm áp và yêu thương, muốn hai người họ một đôi người nhỏ bé đáng thương này, đặt vào dưới cánh chim của mình để nhìn vào, bảo vệ thỏa đáng, trọn đời trân trọng.

Khi đó, Phượng Thần chỉ có mười lăm tuổi, Cửu Cửu mới mười hai tuổi, có thể nói, Tiêu Căn Chi nhìn hai người bọn họ lớn lên, anh giống như

cha lại giống như anh trai chăm sóc bọn họ lớn lên, hai người bọn họ giống như đứa bé anh nuôi lớn, trút vào vô số tâm huyết.

Mà tình cảm của anh với Cửu Cửu, cũng góp nhặt từng ngày trong cuộc sống từ từ thăng hoa thành tình cảm nam nữ, nhưng anh chưa bao giờ nói ra.

Anh lựa chọn chờ đợi, cũng bởi vì anh biết hai người Cửu Cửu và Phượng Thần giống như trẻ sinh đôi kết hợp, coi nhau còn nặng hơn mạng sống, cho dù anh định buông tha người nào, cũng đồng nghĩa với bỏ qua một người khác, cho nên, anh không thể buông tha cho cả hai.

Tồn tại của Phượng Thần giống như con như em với anh, mà tình cảm với cậu ấy cũng không ít hơn đối với Cửu Cửu.

Còn Phượng Thần và Cửu Cửu đối với anh, cũng tràn đầy kính yêu, kính yêu y hệt như cha như anh, ba người bọn họ thiếu hụt ấm áp gia đình như vậy, gần nhau, ở chung một chỗ, không bao giờ bằng lòng buông tha!

Ở trong mắt của Tiêu Căn Chi, Phượng Thần và Cửu Cửu đều là đứa bé có thất xảo linh lung tâm *, bọn họ thông minh, bọn họ khéo hiểu lòng người, bọn họ chịu khổ, bọn họ bị uất ức, vẫn còn có thể nhịn!

(*) Thất xảo linh lung tâm: chỉ người rất thông minh, rất có lương tâm

Sau khi Phượng Thần và Cửu Cửu cùng anh, biểu hiện của hai người thật sự biết tròn biết méo, ngay cả anh là người xoi mói kén chọn như vậy, đối với biểu hiện của bọn họ, cũng không tìm ra một cái gai nào, bọn họ quá xuất sắc!

Mà anh người luôn luôn lạnh lùng, lai thường vì kiên định của hai đứa bé này, sinh ra một cảm xúc xa lạ, gọi là “Đau lòng”.

Dần dần, cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, anh bắt đầu bằng lòng dốc hết toàn lực vì tốt cho bọn họ, anh bằng lòng tin tưởng mà giao phó tính mạng của mình vào trên tay bọn họ.

Cuộc sống ở chung một chỗ của anh và Phượng Thần, Cửu Cửu, có thể ăn món ăn Cửu Cửu tự làm, có thể ngồi uống chung vài ly rượu nhỏ với Phượng Thần, Tiêu Căn Chi có thể cảm thấy hạnh phúc đã lâu không thấy đó.

Tâm hồn ba người bọn họ, dựa chung thật chặt vào một chỗ, cho đến... Vào một năm trước.

Một ngày kia, Cửu Cửu giống như trong quá khứ, trực tiếp không gõ cửa xông vào phòng làm việc của anh, nhưng khi cô chứng kiến Phượng Thần cởi quần anh ra, đang nửa quỳ trước mặt anh, cúi đầu giống như đang định làm động tác gì đó, đôi mắt lưu ly đẹp trong nháy mắt trợn đến thật to, tràn đầy khiếp sợ.

Sau một khắc, cô liền lệ rơi đầy mặt xoay người xông ra ngoài.

Anh và Phượng Thần liếc mắt nhìn nhau, trong lòng hiểu, cô hiểu lắm rồi!

“Em đi giải thích với cô ấy!” Phượng Thần lập tức đứng lên, xông ra ngoài.

Tiêu Căn Chi thông thả ung dung mặc quần vào, ở trong phòng còn nghe được tiếng kêu nóng nảy lại xé lòn của Phượng Thần gọi ầm ĩ, “Cửu Cửu, Cửu Cửu...”

Giọng nói vô cùng lo lắng này, lại giống như âm thanh ma quỷ, lọt thẳng vào đầu óc của anh.

Anh cũng muốn đi ra ngoài, cũng muốn ôm cô đau lòng vào trong ngực mình, giải thích tử tế, an ủi cẩn thận, nhưng mà...

Tiêu Cẩn Chi than nhẹ một tiếng, tay run run, đốt một điếu thuốc, hung hăng hít một hơi, lại dùng sức nhắm nghiền hai mắt, vô lực tựa vào trên ghế sa lon, trong đầu lại lảng lạng hiện lên bóng dáng nhỏ bé xinh đẹp tĩnh lặng của Cửu Cửu. Dáng dấp của cô rất đẹp, từ lần đầu tiên khi anh nhìn thấy cô thì anh biết, cô là người đẹp từ trong trứng, chờ nảy nở rồi, nhất định sẽ đẹp đến khuynh quốc khuynh thành.

Như anh đoán, năm năm này, cô coi bỏ trẻ trung và non nớt khi còn tằm bé, đẹp càng thêm động lòng người, càng thêm làm cho người ta kinh sợ, vô số đàn ông vì cô mà trà phạn bất tư *, thần hồn điên đảo.

(*) trà phạn bất tư: trà phạn = cơm nước, bất tư = không nghĩ đến. Trà phạn bất tư chỉ tâm trạng lo lắng. Một người bị mất một điều rất quan trọng, ngay cả thời gian cơm nước cũng không nghĩ đến. Suy nghĩ một việc rất quan trọng, trà không uống cơm không ăn. (nguồn: Baike)

Nếu như không phải có anh che chở cô, sợ rằng cô đã sớm bị những con sói đói kia ăn mất xương cốt vào trong bụng, ăn không còn một mống rồi.

Cửu Cửu rất đẹp, vẻ đẹp của cô, không ngừng biểu hiện qua ngũ quan tinh xảo hoàn mỹ, trên người cô càng làm cho người ta động lòng, là phong cách độc nhất vô nhị của cô, là mâu thuẫn trong lành lạnh lại mang theo chút ấm áp, là trong lúc kiên cường cắn hàm răng chịu đựng tất cả, còn có khi dịu dàng cúi đầu hạ mắt xuống, một cái nhăn mày một nụ cười của cô, một cái quay đầu, một cái nhìn quanh, cũng làm cho cho anh mê say, không thể tự thoát ra được.

Có lúc, ngay cả anh người xuất thân từ nhà cao cửa rộng cũng cảm thấy kỳ quái, hai người Cửu Cửu và Phượng Thần, rõ ràng hai người bọn

họ đều là trẻ mồ côi, tại sao giữa mặt mày bọn họ, trong khi giơ tay nhắc chân, đều mang vẻ quý tộc trời sinh? Chẳng lẽ, cha mẹ ruột thịt của bọn họ đều là người không tầm thường?

Khi trong lòng Tiêu Căn Chi hoài nghi, đã từng điều tra lai lịch của bọn họ.

Để cho anh ngoài ý muốn chính là, ngay cả anh cũng điều tra không ra lai lịch của bọn họ, hễ là người có liên quan đến việc Cửu Cửu và Phượng Thần ra đời, thế mà lại đều mất hết tung tích toàn bộ, toàn bộ đầu mối đứt đoạn, điều này càng làm cho Tiêu Căn Chi cảm giác đến một trường hợp không tầm thường.

Những năm này, anh vẫn không đứt đoạn điều tra phương diện này, hy vọng có một ngày, có thể mở ra nghi hoặc trong đáy lòng anh, cũng vì Phượng Thần và Cửu Cửu, tìm ra cha mẹ ruột của bọn họ.

Lần này, khi Phượng Thần đuổi theo ra, theo thói quen xông thẳng lên sân thượng tìm Cửu Cửu.

Mỗi một lần Cửu Cửu đau lòng, cô sẽ chạy thẳng lên sân thượng hóng gió, ngắm sao.

Khi anh bình tĩnh hòa nhã đã từng hỏi Cửu Cửu, tại sao khi đau lòng, chỉ thích chạy lên sân thượng?

Cửu Cửu đã nói: Bởi vì, chỉ có từ chỗ cao đối mặt với trời đất và trời sao rộng lớn này, em mới cảm giác được sự nhỏ bé của bản thân, em mới có thể cảm giác được thiên nhiên mang lại cho con người ta sức mạnh vô tận, mà em, chỉ là hạt cát trong trời đất trần thế, không có ý nghĩa! Ở chỗ này, gió, sẽ thổi khô nước mắt của em; trời đất, sẽ làm lòng dạ em rộng lớn. Cho nên, em sẽ tự nói với mình, tất cả gian khổ rồi cũng sẽ qua, không có gì lớn.

Trước kia, cho dù Cửu Cửu đau lòng, cô vẫn sẽ quật cường thẳng người, ngạo nghễ mà đối diện với trời đất.

Nhưng lúc này đây, cô lại ôm hai cánh tay, co lại ở trong góc, giống như con thú nhỏ bị thương, khóc hu hu.

Phượng Thần nhất thời cảm giác giống như bị một thanh đao nhọn đâm thẳng vào trong lòng anh.

Anh nhẹ nhàng đến gần bên cạnh cô, ôm cô vào trong ngực, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, “Cửu Cửu, có lúc, em nhìn thấy không nhất định là sự thật, não bổ * là không tin tưởng được nhất, giữa chúng ta có chuyện gì, không có giấu giếm và lừa gạt, nếu em có vấn đề và suy nghĩ gì, có thể trực tiếp hỏi anh, không được cái gì cũng không hỏi đã lao ra, nhìn em khóc thút thít đau lòng như vậy, anh sẽ khổ sở và đau lòng.”

(*) não bổ: ngôn ngữ mạng, chỉ tình tiết thêm vào trong đầu, ảo tưởng trong đầu tình tiết xuất hiện trong manga, trong tiểu thuyết sẽ phát sinh trên thực tế như mình hy vọng mà không có. (Theo baike) Hiểu một cách đơn giản thì não bổ có nghĩa là tự tưởng tượng.

Giọng của anh vĩnh viễn đều dịu dàng như vậy, để cho cô ấm áp như vậy, chính vì như thế, khi nhìn thấy anh chịu uất ức, trong lòng của cô mới có thể khổ sở thế này.

Cô nâng đôi mắt đắm lệ lên, nhìn thẳng vào anh, đáy mắt, giống như tràn đầy đau lòng, “Tại sao? Nói cho em biết, tại sao phải làm như vậy?”

Phượng Thần khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, giọng khàn khàn nói, “Chắc em đã từng nghe đến, anh ấy bởi vì một chiến dịch mà bị thương, đối với đàn ông mà nói, đó là tôn nghiêm còn nặng hơn sinh mạng, mất đi nó, anh ấy còn sống, cũng là ngày đêm chịu đau khổ, sống không bằng chết. Bác sỹ nói, trừ thuốc vật lý trị liệu, còn cần kích thích do con người, cho nên...”

Thấy Phượng Thần muốn nói lại thôi, Tiêu Cửu Cửu cảm hận lạnh lùng trách mắng, “Cho nên cái gì? Cho nên anh đành uất ức mình chữa bệnh cho anh ta, thôi kèn cho anh ta?”

“Cửu Cửu...” Phượng Thần bưng lấy khuôn mặt lệ rơi đầy mặt của cô, hai mắt cũng đỏ ngầu, “Cửu Cửu, em phải biết, nếu như không có anh ấy, cũng không có chúng ta ngày hôm nay, anh ấy bị khó xử, anh ấy không thể tìm người khác, anh ấy tinh nguyện chịu khổ sở, anh ấy cũng không bằng lòng để cho anh uất ức, là anh, là anh muốn làm chút gì vì anh ấy, thật, tội anh chỉ thuần túy muốn chữa bệnh cho anh ấy, thật sự không có ý nghĩ xấu xa nào khác.”

Tiêu Cửu Cửu ghen ngào quát, “Nhưng anh có biết hay không, bên ngoài những người đó truyền anh thành cái dạng gì? Hai người bây giờ, không phải thật sự chụp theo cách nói của người khác? Anh bằng lòng đeo những danh tiếng không chịu nổi này mà sống?”

Phượng Thần than nhẹ một tiếng, vừa dịu dàng lau nước mắt trên mặt cô, vừa nhẹ giọng hỏi, “Cửu Cửu, anh hỏi em, nếu như bây giờ có người muốn giết anh ấy, anh ấy ngàn cân treo sợi tóc rồi, em có thể dùng cảm quên mình đi đến liều mình cứu anh ấy không?”

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Khoảng Cách Xa Xôi Nhất

Mặt Tiêu Cửu Cửu đỏ bừng lên, tức giận phản bác: “Chuyện đó không giống nhau!”

“Chuyện này thì có gì mà không giống chứ? Không phải đều là cứu mạng sao?”. Gương mặt tuấn tú của Phượng Thần trầm xuống, dùng giọng nói hiếm khi nào nghiêm túc đến thế nói với Tiêu Cửu Cửu: “Cửu Cửu, em nên biết, với thân phận ấy, với niềm kiêu ngạo ấy, anh ấy tình nguyện chết chứ tuyệt đối sẽ không cho phép một người xa lạ đến gần mình, càng sẽ không cho phép để một người xa lạ nhìn thấy khoảnh khắc anh ấy yếu ớt lẫn không hoàn chỉnh như thế. Hiện tại anh ấy không phối hợp trị liệu, không muốn người xa lạ giúp làm thí nghiệm, chính là vì không muốn cho bất kỳ kẻ nào có cơ hội nhục nhã bản thân. Chú hai Tiêu bất đắc dĩ lắm mới đến tìm anh, chú ấy chỉ muốn anh khuyên anh ấy tiếp nhận trị liệu, mà anh thì lại hiểu rất rõ, ngoại trừ hai chúng ta ra, còn có mấy người có thể đến gần anh ấy, có ai có thể bước vào trong lòng anh ấy đây? Không phải em không biết, những năm qua, anh ấy đã sống cô đơn tịch mịch thế nào? Mặc dù thân phận bất phàm, nhưng trong nhà.....”

Lúc nói đến đây, Phượng Thần dừng một lúc, sau đó mới than thở: “Cửu Cửu, đừng nói là anh, nếu như đổi lại là em, chẳng lẽ em lại có thể nhẫn tâm nhìn anh ấy khổ sở mãi như vậy? Em có thể nhẫn tâm để cho anh ấy mãi đeo trên lưng tiếng xấu không trọn vẹn, không có tôn nghiêm sao? Em cũng sẽ không đau lòng chút nào sao hả?”.

Nghe Phượng Thần nói một hơi như vậy, Tiêu Cửu Cửu cũng dần bình tĩnh lại.

Chú hai Tiêu, là chú của Tiêu Căn Chi, Viện trưởng bệnh viện quân y, cấp bậc Thiếu tướng, đồng thời còn là một vị giáo sư kiêm bác sĩ chủ nhiệm.

Trong suốt mấy năm qua, bọn họ bị ốm đau gì đều đến tìm ông ấy khám, chú hai Tiêu đối với ba bọn họ phải nói là rất tốt.

Tiêu Cửu Cửu đưa tay lau đi nước mắt trên mặt, rồi ngược cặp mắt sau khi trải qua lễ rửa tội càng thêm trong sáng lên nhìn thẳng vào Phượng Thần, tựa như muốn nhìn thấu tim gan phèo phổi của người trước mặt, cho đến khi anh khẽ run lên mới nghe thấy cô nhẹ nhàng hỏi: “Vậy để em làm chuyện này có được hay không? Em với anh ấy là quan hệ nam nữ, so với anh càng thuận tiện hơn nhiều!”

Phượng Thần lắc đầu, đáp: “Không! Anh ấy sẽ không đồng ý đâu!”

Tiêu Cửu Cửu không hiểu, hỏi lại: “Tại sao? Tại sao anh ấy lại không đồng ý chứ?”

“Nếu em không tin, thì có thể tự đi hỏi!”

Nhìn vẻ mặt đăm chiêu của Tiêu Cửu Cửu, Phượng Thần liền cười khổ, anh rất muốn nói cho cô biết, thật ra thì, Tiêu Căn Chi cũng như anh vô cùng quan tâm đến cô, thậm chí còn tuyệt không ít hơn anh chút nào, chuyện Tiêu Căn Chi làm vì cô so với anh nhiều hơn rất nhiều.

Thế nhưng, Phượng Thần lại ích kỷ không muốn nói cho cô biết sự thật này.

Bởi vì, anh yêu cô, rất yêu, rất yêu!

Anh sợ, có một ngày, Tiêu Cẩn Chi sẽ cướp cô khỏi tay mình.

Anh có thể vì Tiêu Cẩn Chi làm bất cứ chuyện gì, kể cả tính mạng của mình.

Nhưng duy chỉ có Cửu Cửu là không được! Cửu Cửu là mạng của Phượng Thần anh, là tim gan vĩnh viễn cũng không dứt bỏ được!

Không có cô, anh sẽ không sống nổi!

Cho nên, Tiêu Cẩn Chi sẽ không cho phép người phụ nữ mà mình yêu nhìn thấy điểm yếu, không muốn để lại trong cô ám ảnh xóa mãi không nhòa, lại càng không tình nguyện ý để cô phải chịu uất ức như thế. Trong lòng anh ấy vẫn hi vọng có một ngày mình có thể đường đường chính chính lấy tư cách của một người đàn ông ở bên cạnh cô.

Mà anh, cũng giống như Tiêu Cẩn Chi, không hy vọng người phụ nữ của mình đi xem chỗ kín của người đàn ông khác, cũng không muốn để cho cô phải chịu uất ức như thế, cho dù là không thể không làm đến bước này, cho dù là cô cam tâm tình nguyện cũng không được.

Anh tình nguyện làm chuyện này, tình nguyện để bản thân và Tiêu Cẩn Chi đeo trên lưng tội danh đồng tính, chứ không muốn cô nhiễm phải chút gì đó không sạch sẽ.

Cứ liên quan đến Tiêu Cửu Cửu, cho dù là vấn đề gì thì hai người đàn ông này lúc nào cũng ăn ý như thế.

Vì vậy, dưới sự trêu chọc lẫn uy hiếp của Phượng Thần, cuối cùng Tiêu Cẩn Chi cũng đồng ý tiếp nhận sự trợ giúp của anh.

Hai người đàn ông không hề có tâm tư kia, lại phải làm chuyện như vậy, thật ra thì trong lòng hết sức lúng túng, nhưng càng làm cho bọn họ

không ngờ chính là, lần đầu tiên thí nghiệm, lại bị Cửu Cửu bắt quả tang ngay tại trận, cũng khiến cho cô hiểu lầm đến tận bây giờ.

Mặc dù Tiêu Cửu Cửu tạm chấp nhận lời giải thích của Phượng Thần, nhưng từ đó về sau, cô liền không thích lâu bốn nữa, cũng sẽ không thích nói chuyện, lại càng không thích cười đùa.

Phượng Thần và Tiêu Căn Chi nghĩ nát óc bày ra biết bao nhiêu biện pháp lấy lòng, nhưng vẫn không thể nào làm phai nhạt đi nỗi ám ảnh kia.

Cho nên, mới có một màn Tiêu Cửu Cửu đến chất vấn Tiêu Căn Chi, còn anh thì đột nhiên phát hiện, lúc bản thân ôm lấy cô, chỗ đó thế mà lại cứng lên!

Bệnh của anh, ở trước mặt cô, không cần thuốc mà đã khỏi rồi!

Thì ra, anh không phải là không có năng lực, có thể do tính cách tương đối lạnh nhạt, nên chỉ khi đứng trước người anh yêu mới có thể đốt cháy nhiệt tình trong cơ thể.

Khoảnh khắc kia, Tiêu Cửu Cửu vừa kinh hoàng vừa luống cuống, không hề phát hiện ra sự run rẩy cùng kích động trên người Tiêu Căn Chi.

Nhưng đứng giữa tam giác tình cảm này, anh có thể làm thế nào?

Tiêu Căn Chi biết, nếu như mình ỷ thế bức bách, bắt bọn họ đền ơn thì Phượng Thần và Cửu Cửu vẫn sẽ thỏa hiệp, nhưng nếu như vậy, coi như có lấy được Cửu Cửu, cũng sẽ vĩnh viễn mất đi bọn họ.

Mà anh thì lại không muốn như thế!

Cho nên chỉ có lựa chọn ẩn nhẫn, thối lui, thành toàn!

Thấy Tiêu Cửu Cửu từ sau đó sự kiện kia, càng trở nên trầm tĩnh, càng thêm lạnh nhạt, chẳng khác nào đóa tuyết liên ở trên núi băng, trắng muốt,

tinh khiết, rất đẹp, nhưng lại toát ra hơi thở lạnh lẽo làm cho người ta không dám tới gần.

Tựa như hiện tại, rõ ràng là cô đang đứng trước mặt anh, nhưng Tiêu Căn Chi lại cảm giác khoảng cách giữa hai người họ xa xôi như trời với đất vậy.

Nhìn cô đột nhiên Tiêu Căn Chi nhớ tới bài thơ 《 Khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới 》 của Thái Qua Nhĩ.

Khoảng cách xa nhất trên thế giới,
Không phải khoảng cách giữa sống và chết,
Mà là em đứng ở trước mặt anh,
Lại không hề biết anh yêu em;
Khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới,
Không phải là anh đứng ở trước mặt em,
Còn em không biết rằng anh yêu em,
Mà là yêu đến si mê,
Lại không thể nói anh yêu em;
Khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới
Không phải là anh không thể nói anh yêu em,
Mà là yêu đến đau thấu tâm can,
Lại chỉ có thể chôn sâu tận đáy lòng;

.....

Ha ha, ngẫm mà xem, từng câu từng chữ, đã miêu tả thật chân thực nỗi lòng của chàng trai yêu sâu đậm một người con gái, tựa như tình cảnh của họ lúc này.

Hiện tại, cô rõ ràng đang đứng trước mặt anh, nhưng lại không biết, anh có yêu cô nhiều đến mức nào!

Tiêu Cẩn Chi bất đắc dĩ cười khở, có chút lạnh lẽo thoáng qua, thế nhưng gương mặt vẫn nghiêm nghị như trước không hề lộ ra một chút xíu tình cảm nào, lạnh lùng, cao ngạo, lảng lảng nhìn cô đến khi người nào đó không tự chủ được mà rũ mắt xuống, không dám nhìn nữa, chỉ lắc lắc cánh tay nhỏ bé, di di mũi chân của mình, lại không biết phải làm sao.

“Tới đây!”

Nghe anh lạnh lùng khế quát, nếu là lúc trước, cô đã sớm vui sướng như chú chim nhỏ nhào vào trong ngực Tiêu Cẩn Chi, làm nũng đòi quà rồi.

Nhưng kể từ một lần kia, cảm thấy rõ ràng khát vọng của một người đàn ông đối với đàn bà trên người anh, Tiêu Cửu Cửu liền rút lui!

Cô và Phượng Thần sống nương tựa vào nhau đã quen, hai người họ chẳng khác nào một cặp sinh đôi, không thể nào tách rời.

Ngay cả về sau, trong thế giới của bọn họ có thêm Tiêu Cẩn Chi, thì cô chỉ xem anh như một người anh trai, như cha, như thầy, như bạn bè, đối với anh có kính có sợ, cũng có chút ỷ lại nhưng thiếu một chút tình ý của một người phụ nữ đối với một người đàn ông.

Tình ý của cô, tất cả đều dành cho Phượng Thần.

Cho nên, Cửu Cửu sợ xảy ra biến cố, cô sợ, Tiêu Căn Chi sẽ bất chấp tất cả mà ra tay chiếm đoạt.

Nếu như Tiêu Căn Chi thật sự muốn làm như vậy mà nói, với ân tình nặng như núi của anh đối với bọn họ, với quyền thế của anh, thì cô và Phượng Thần thật sự không có cách nào cự tuyệt.

Bọn họ sẽ thỏa hiệp, lại, nhưng sẽ khổ sở cả đời.

Chính bởi vì trong lòng cất giấu tâm trạng lo lắng, khủng hoảng cho nên, Tiêu Cửu Cửu mới dần dần sợ hãi mỗi khi phải lên lầu bốn, cũng sợ gặp lại anh, chỉ muốn chạy thật xa, dường như chỉ có như vậy, cô mới có thể né tránh ánh mắt truy đuổi cùng sự xường thế từ Tiêu Căn Chi.

Ngây người đứng đó, đến khi cảm giác cổ tay của mình bị anh khẽ nắm lấy, một chiếc vòng lạnh như băng nhanh chóng trượt vào cổ tay trắng như tuyết, từ màu sắc xanh biếc ónh nhuận kia cũng có thể đoán được đây là một chiếc vòng phi thúy đắt giá có một không hai.

Cô kinh ngạc ngược mắt, nhìn về phía Tiêu Căn Chi, vừa muốn lên tiếng nhưng lại bị ánh mắt cảnh cáo chặn họng, ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

“Đeo đẹp lắm, không cho phép làm mất! Nếu không, sẽ bị phạt!”

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Tiêu Phu Nhân!

Tiêu Cửu Cửu nhìn vào mắt Tiêu Căn Chi bắt gặp sự mong đợi thoáng qua của anh liền chủ động đến gần, tựa nhẹ lên bờ vai, nhón chân lên, khẽ hôn một lên mặt như chuồn chuồn lướt nước.

Cảm nhận được sự dịu dàng đó cho dù rất nhẹ rất nhẹ thôi chẳng khác nào một nụ hôn cảm ơn cũng khiến cho Tiêu Căn Chi hài lòng mỉm cười.

Hừm xem như cô nhóc này thức thời! Nếu không thì để xem anh sẽ giày vò cô thế nà!

Phượng Thần ở một bên cũng khẽ mỉm cười, nhìn hành động kia cũng không hề thấy phản cảm, mà tận đáy lòng lại dâng lên một mảnh mềm mại.

Anh sẽ không bởi vì Tiêu Căn Chi cứng chiều Cửu Cửu mà sinh ra ghen tỵ hay oán trách, ngược lại, có Tiêu Căn Chi ở đây, có anh ấy cùng bảo vệ Cửu Cửu, sẽ an toàn hơn rất nhiều, đối với anh mà nói, không có gì có thể so sánh được với tình cảm và an nguy của Cửu Cửu.

Tiêu Cửu Cửu thấy đáy mắt Tiêu Căn Chi nổi lên ý cười ấm áp, mặt thoáng đỏ bừng, nhỏ giọng nói: “Không có việc gì nữa thì em xuống trước đây!”

Nói xong, cô liền vội vàng mở cửa xông ra ngoài.

Tiêu Cẩn Chi đang định gọi lại thì lại thấy Phượng Thần lên tiếng ngăn cản: “Để cho em ấy đi đi! Anh cũng biết tính tình của Cửu Cửu rồi đấy, đừng ép quá chặt! Bằng không, em ấy lại nổi lên ý xấu gì, chịu hành hạ còn không phải là chúng ta?”

Tiêu Cẩn Chi cười cười, không nói chuyện nữa.

Phượng Thần cũng cười, hơi nghiêng đầu, dường như đang nghĩ tới chuyện gì gương mặt tuấn tú đột nhiên lạnh xuống, hỏi: “Em nghe nói nhà họ Tiêu đã an bài cho anh một mối hôn sự, có thật không?”

Tiêu Cẩn Chi lạnh lùng liếc Phượng Thần một cái, đáp: “Chẳng lẽ cậu còn không biết tính cách của tôi? Ban đầu vì lý do gì mà tôi nhất quyết rời khỏi quân đội, lao mình vào việc buôn bán này? Chẳng phải là vì không muốn để bọn họ định đoạt? Hừ, đến giờ phút này, bọn họ đã sớm không thể khống chế được tôi! Có muốn hay không, có nguyện ý hay không phải do chính tôi quyết định!”

Sắc mặt của Phượng Thần dần buông lỏng, sau đó bắt đầu cười trêu chọc: “Thật ra thì, em lại thật lòng hi vọng anh lập gia đình sớm một chút, Tiêu ca, anh cũng không còn trẻ nữa nên lấy vợ đi thôi!”

Nghe thấy thế trong nháy mắt sắc mặt Tiêu Cẩn Chi chợt nghiêm túc: “Cậu là cha tôi, hay là mẹ tôi hả? Sao lại thích bà tám như vậy, rảnh rỗi như thế không bằng suy nghĩ xem làm thế nào để chỗ này kiếm nhiều tiền hơn đi, hừ ~ nếu cậu ngại bản thân quá thanh thoi, thì đến Châu Phi đào quặng đi, chỗ Tư Mạc đang thiếu người đấy! Nếu không, tôi sẽ nói một tiếng với Tư Mạc là ngày mai cậu sẽ qua đó?”

Thấy sự uy hiếp nồng đậm từ phía Tiêu Cẩn Chi bắn tới, Phượng Thần vội vàng khoát tay, xu nịnh nói: “Đừng đừng đừng, Lão đại, em sai rồi, em sao dám cười anh chứ, em xin anh, tha cho em đi.....”

Tiêu Cẩn Chi hừ nhẹ một tiếng, ngón tay khẽ gõ gõ lên bàn, trầm tư không nói gì.

Sau đó anh nghiêng người ngược mắt nhìn về phía Phượng Thần, trầm giọng nói: “Bắt đầu từ ngày mai bảo Cửu Cửu đừng đi làm nữa, cô ấy sắp thi tốt nghiệp rồi, có thời gian, thì học nhiều một chút, nếu không, ở nhà xem đĩa hoặc đọc sách cũng được, trong nhà thiếu cái gì, cứ nói với tôi một tiếng!”.

Phượng Thần lắc đầu cười khỗ, đáp: “Em sớm khuyên em ấy đừng đến rồi, nhưng Cửu Cửu nói, ở nhà nhàm chán chẳng bằng ở chỗ này giết thời gian còn hơn. Anh cũng biết, con bé kia có năng khiếu vừa nhìn liền không quên, trên phương diện học tập vẫn giữ vững vị trí thứ ba, em không nói được, không bằng, anh nói với con bé đi?”.

Tiêu Cẩn Chi nghiêm mặt nói: “A Thần, tôi sợ trong khoảng thời gian này sẽ có người tới gây sự với em ấy!”.

Sắc mặt Phượng Thần liền, ánh mắt cũng lạnh xuống theo: “Không phải là gia tộc anh lại cố ý đến gây sự chứ?”

Tiêu Cẩn Chi từ chối cho ý kiến, nhìn Phượng thần, nghiêm túc nhắc nhở: “Gần đây cậu cũng phải cẩn thận một chút, này trong trang có gì phiền toái, phải lập tức báo cho tôi biết!”

Phượng Thần thận trọng nghe Tiêu Cẩn Chi dặn dò, nghiêm mặt đáp: “Anh thật sự chuẩn bị trở mặt với nhà họ Tiêu?”.

Tiêu Cẩn Chi nhếch môi cười lạnh: “Nếu không thì sao chứ? Để tôi phải lấy một người mà mình không yêu sao? Vì nhà họ Tiêu nổi dối tông đường? Hừ, tôi đây cũng chẳng vĩ đại đến vậy, hy sinh bản thân thành toàn chuyện của người khác, cũng không phải là việc ngu ngốc mà Tiêu Cẩn Chi tôi sẽ làm!”.

Anh lại không biết, lúc đối mặt với Cửu Cửu thật ra bản thân vẫn một mực vờ ngớ ngẩn!

Phượng Thần chợt nhớ tới vị Tiêu phu nhân ung dung cao quý, thần thái lại kiêu ngạo giống như nữ vương bình thường không ai bì nổi kia liền hết sức đồng cảm sâu sắc với Tiêu Căn Chi khi có người mẹ như vậy.

Anh còn nhớ rõ, năm năm trước, khi Tiêu Căn Chi đón mình và Cửu Cửu về nhà thì cũng không biết vị Tiêu phu nhân kia sao lại biết nhanh đến vậy, ngày hôm sau đã tìm đến cửa.

Khi đó Tiêu Căn Chi còn chưa mạnh mẽ như hiện tại, ngày ngày ở bên ngoài vội vàng giao thương, Tiêu phu nhân cũng thừa dịp Tiêu Căn Chi không có ở đây liền tìm tới cửa.

Phượng Thần còn nhớ rõ, lúc ấy ánh mắt Tiêu phu nhân nhìn anh và Cửu Cửu đầy chán ghét, khinh bỉ thế nào, vẻ mặt khinh thường ấy xem bọn họ chẳng khác nào đồ bỏ đi cả.

Đặc biệt là khi nhìn sang Cửu Cửu, sắc mặt của Tiêu phu nhân càng thêm khó coi, hình như còn mang theo sự khiếp sợ không gì sánh nổi, thậm chí..... Còn mơ hồ có một tia sợ hãi thoáng qua.

Cuối cùng, tất cả cảm xúc toàn bộ chuyển đổi thành hận ý muốn hủy diệt tất cả.

Lúc ấy Tiêu phu nhân liền ra lệnh cho hai người thủ hạ sau lưng đuổi anh và Cửu Cửu ra ngoài, không những thế còn không ngừng dấm đá tra tấn.

Lúc ấy, Phượng Thần chỉ có thể chặt chẽ bảo hộ Cửu Cửu ở phía dưới, còn bản thân lại bị đánh cho đầu rơi máu chảy, ngay cả xương sườn cũng gãy mất hai cây.

May mắn thay Tiêu Cẩn Chi chạy tới kịp thời! Nếu không, chỉ sợ ngày đó táng mạng nơi đầu đường.

Anh cũng không biết cuối cùng Tiêu Cẩn Chi đã đàm phán với Tiêu phu nhân thế nào, chỉ biết, anh ấy nói với bọn họ rằng về sau Tiêu phu nhân sẽ không trở lại gây chuyện nữa, bảo bọn họ an tâm ở lại chỗ này.

Sau đó, quả thật bọn họ không còn gặp lại vị Tiêu phu nhân lòng dạ độc ác không ai bì nổi kia nữa, nhưng ấn tượng của bà ta đã khắc sâu khắc trong lòng Phượng Thần và Cửu Cửu không sao xóa nhòa.

Mà bây giờ, Tiêu Cẩn Chi đã gần hai mươi tám tuổi, Tiêu phu nhân muốn anh kết thân với thiên kim thế gia khác, lấy địa vị của con trai cùng cố hình tượng nữ chủ nhân của nhà họ Tiêu, vốn cũng dễ hiểu.

Nhưng nếu như Tiêu Cẩn Chi thật sự không đồng ý với ý định của bà ta, anh ấy tuyệt đối sẽ không bán tên không mục đích, không chùng, một ngày kia Tiêu phu nhân này lại chạy đến tìm đến gây phiền phức cho anh và Cửu Cửu.

Dù sao, toàn bộ giới quyền quý ở Thủ đô này ai mà không biết, hai người mà Tiêu Cẩn Chi quan tâm nhất, cũng ra sức bảo vệ nhất, chính là anh và Cửu Cửu.

Phượng Thần làm sao dám khinh thường?

Nhưng thật không ngờ, lúc hai bọn họ ở chỗ này thương lượng thì tại phòng Vip lầu ba, Tiêu Cửu Cửu đang bị người ta gây khó dễ.

Tiêu Cửu Cửu nhìn vào mắt Tiêu Cẩn Chi bắt gặp sự mong đợi thoáng qua của anh liền chủ động đến gần, tựa nhẹ lên bờ vai, nhón chân lên, khe hôn một lên mặt như chuồn chuồn lướt nước.

Cảm nhận được sự dịu dàng đó cho dù rất nhẹ rất nhẹ thôi chẳng khác nào một nụ hôn cảm ơn cũng khiến cho Tiêu Cẩn Chi hài lòng mỉm cười.

Hừm xem như cô nhóc này thức thời! Nếu không thì để xem anh sẽ giày vò cô thế nà!

Phượng Thần ở một bên cũng khẽ mỉm cười, nhìn hành động kia cũng không hề thấy phản cảm, mà tận đáy lòng lại dâng lên một mảnh mềm mại.

Anh sẽ không bởi vì Tiêu Cẩn Chi cứng chiều Cửu Cửu mà sinh ra ghen tỵ hay oán trách, ngược lại, có Tiêu Cẩn Chi ở đây, có anh ấy cùng bảo vệ Cửu Cửu, sẽ an toàn hơn rất nhiều, đối với anh mà nói, không có gì có thể so sánh được với tình cảm và an nguy của Cửu Cửu.

Tiêu Cửu Cửu thấy đáy mắt Tiêu Cẩn Chi nổi lên ý cười ấm áp, mặt thoáng đỏ bừng, nhỏ giọng nói: “Không có việc gì nữa thì em xuống trước đây!”

Nói xong, cô liền vội vàng mở cửa xông ra ngoài.

Tiêu Cẩn Chi đang định gọi lại thì lại thấy Phượng Thần lên tiếng ngăn cản: “Để cho em ấy đi đi! Anh cũng biết tính tình của Cửu Cửu rồi đấy, đừng ép quá chặt! Bằng không, em ấy lại nổi lên ý xấu gì, chịu hành hạ còn không phải là chúng ta?”

Tiêu Cẩn Chi cười cười, không nói chuyện nữa.

Phượng Thần cũng cười, hơi nghiêng đầu, dường như đang nghĩ tới chuyện gì gương mặt tuấn tú đột nhiên lạnh xuống, hỏi: “Em nghe nói nhà họ Tiêu đã an bài cho anh một mối hôn sự, có thật không?”

Tiêu Cẩn Chi lạnh lùng liếc Phượng Thần một cái, đáp: “Chẳng lẽ cậu còn không biết tính cách của tôi? Ban đầu vì lý do gì mà tôi nhất quyết rời khỏi quân đội, lao mình vào việc buôn bán này? Chẳng phải là vì không

muốn để bọn họ định đoạt? Hừ, đến giờ phút này, bọn họ đã sớm không thể khống chế được tôi! Có muốn hay không, có nguyện ý hay không phải do chính tôi quyết định!”

Sắc mặt của Phượng Thần dần buông lỏng, sau đó bắt đầu cười trêu chọc: “Thật ra thì, em lại thật lòng hi vọng anh lập gia đình sớm một chút, Tiêu ca, anh cũng không còn trẻ nữa nên lấy vợ đi thôi!”

Nghe thấy thế trong nháy mắt sắc mặt Tiêu Căn Chi chợt nghiêm túc: “Cậu là cha tôi, hay là mẹ tôi hả? Sao lại thích bà tám như vậy, rảnh rỗi như thế không bằng suy nghĩ xem làm thế nào để chỗ này kiếm nhiều tiền hơn đi, hừ ~ nếu cậu ngại bản thân quá thanh thoi, thì đến Châu Phi đào quặng đi, chỗ Tư Mạc đang thiếu người đấy! Nếu không, tôi sẽ nói một tiếng với Tư Mạc là ngày mai cậu sẽ qua đó?”.

Thấy sự uy hiếp nồng đậm từ phía Tiêu Căn Chi bắn tới, Phượng Thần vội vàng khoát tay, xu nịnh nói: “Đừng đừng đừng, Lão đại, em sai rồi, em sao dám cười anh chứ, em xin anh, tha cho em đi.....”

Tiêu Căn Chi hừ nhẹ một tiếng, ngón tay khẽ gõ gõ lên bàn, trầm tư không nói gì.

Sau đó anh nghiêng người ngược mắt nhìn về phía Phượng Thần, trầm giọng nói: “Bắt đầu từ ngày mai bảo Cửu Cửu đừng đi làm nữa, cô ấy sắp thi tốt nghiệp rồi, có thời gian, thì học nhiều một chút, nếu không, ở nhà xem đĩa hoặc đọc sách cũng được, trong nhà thiếu cái gì, cứ nói với tôi một tiếng!”.

Phượng Thần lắc đầu cười khỗ, đáp: “Em sớm khuyên em ấy đừng đến rồi, nhưng Cửu Cửu nói, ở nhà nhàm chán chẳng bằng ở chỗ này giết thời gian còn hơn. Anh cũng biết, con bé kia có năng khiếu vừa nhìn liền không quên, trên phương diện học tập vẫn giữ vững vị trí thứ ba, em không nói được, không bằng, anh nói với con bé đi?”.

Tiêu Cẩn Chi nghiêm mặt nói: “A Thần, tôi sợ trong khoảng thời gian này sẽ có người tới gây sự với em ấy!”.

Sắc mặt Phượng Thần liền, ánh mắt cũng lạnh xuống theo: “Không phải là gia tộc anh lại cố ý đến gây sự chứ?”

Tiêu Cẩn Chi từ chối cho ý kiến, nhìn Phượng thần, nghiêm túc nhắc nhở: “Gần đây cậu cũng phải cẩn thận một chút, này trong trang có gì phiền toái, phải lập tức báo cho tôi biết!”

Phượng Thần thận trọng nghe Tiêu Cẩn Chi dặn dò, nghiêm mặt đáp: “Anh thật sự chuẩn bị trở mặt với nhà họ Tiêu?”.

Tiêu Cẩn Chi nhếch môi cười lạnh: “Nếu không thì sao chứ? Để tôi phải lấy một người mà mình không yêu sao? Vì nhà họ Tiêu nổi dôi tông đường? Hừ, tôi đây cũng chẳng vĩ đại đến vậy, hy sinh bản thân thành toàn chuyện của người khác, cũng không phải là việc ngu ngốc mà Tiêu Cẩn Chi tôi sẽ làm!”.

Anh lại không biết, lúc đối mặt với Cửu Cửu thật ra bản thân vẫn một mực vờ ngớ ngẩn!

Phượng Thần chợt nhớ tới vị Tiêu phu nhân ung dung cao quý, thần thái lại kiêu ngạo giống như nữ vương bình thường không ai bì nổi kia liền hết sức đồng cảm sâu sắc với Tiêu Cẩn Chi khi có người mẹ như vậy.

Anh còn nhớ rõ, năm năm trước, khi Tiêu Cẩn Chi đón mình và Cửu Cửu về nhà thì cũng không biết vị Tiêu phu nhân kia sao lại biết nhanh đến vậy, ngày hôm sau đã tìm đến cửa.

Khi đó Tiêu Cẩn Chi còn chưa mạnh mẽ như hiện tại, ngày ngày ở bên ngoài vùi vàng giao thương, Tiêu phu nhân cũng thừa dịp Tiêu Cẩn Chi không có ở đây liền tìm tới cửa.

Phượng Thần còn nhớ rõ, lúc ấy ánh mắt Tiêu phu nhân nhìn anh và Cửu Cửu đầy chán ghét, khinh bỉ thế nào, vẻ mặt khinh thường ấy xem bọn họ chẳng khác nào đồ bỏ đi cả.

Đặc biệt là khi nhìn sang Cửu Cửu, sắc mặt của Tiêu phu nhân càng thêm khó coi, hình như còn mang theo sự khiếp sợ không gì sánh nổi, thậm chí..... Còn mơ hồ có một tia sợ hãi thoáng qua.

Cuối cùng, tất cả cảm xúc toàn bộ chuyển đổi thành hận ý muốn hủy diệt tất cả.

Lúc ấy Tiêu phu nhân liền ra lệnh cho hai người thủ hạ sau lưng đuổi anh và Cửu Cửu ra ngoài, không những thế còn không ngừng đấm đá tra tấn.

Lúc ấy, Phượng Thần chỉ có thể chặt chẽ bảo hộ Cửu Cửu ở phía dưới, còn bản thân lại bị đánh cho đầu rơi máu chảy, ngay cả xương sườn cũng gãy mất hai cây.

May mắn thay Tiêu Căn Chi chạy tới kịp thời! Nếu không, chỉ sợ ngày đó táng mạng nơi đầu đường.

Anh cũng không biết cuối cùng Tiêu Căn Chi đã đàm phán với Tiêu phu nhân thế nào, chỉ biết, anh ấy nói với bọn họ rằng về sau Tiêu phu nhân sẽ không trở lại gây chuyện nữa, bảo bọn họ an tâm ở lại chỗ này.

Sau đó, quả thật bọn họ không còn gặp lại vị Tiêu phu nhân lòng dạ độc ác không ai bì nổi kia nữa, nhưng ấn tượng của bà ta đã khắc sâu khắc trong lòng Phượng Thần và Cửu Cửu không sao xóa nhòa.

Mà bây giờ, Tiêu Căn Chi đã gần hai mươi tám tuổi, Tiêu phu nhân muốn anh kết thân với thiên kim thế gia khác, lấy địa vị của con trai cùng cố hình tượng nữ chủ nhân của nhà họ Tiêu, vốn cũng dễ hiểu.

Nhưng nếu như Tiêu Cẩn Chi thật sự không đồng ý với ý định của bà ta, anh ấy tuyệt đối sẽ không bán tên không mục đích, không chùng, một ngày kia Tiêu phu nhân này lại chạy đến tìm đến gây phiền phức cho anh và Cửu Cửu.

Dù sao, toàn bộ giới quyền quý ở Thủ đô này ai mà không biết, hai người mà Tiêu Cẩn Chi quan tâm nhất, cũng ra sức bảo vệ nhất, chính là anh và Cửu Cửu.

Phượng Thần làm sao dám khinh thường?

Nhưng thật không ngờ, lúc hai bọn họ ở chỗ này thương lượng thì tại phòng Vip lầu ba, Tiêu Cửu Cửu đang bị người ta gây khó dễ

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Lương Đại Tiểu Thư

Editor: Heisall

Khi Cửu Cửu trở lại lầu ba, quản lý tầng Lâm Nhạn liền gấp gáp tiến lên đón: “Aiz da, Cửu Cửu yêu quý của tôi, em bằng lòng xuống đây rồi hả! Vừa có mấy vị khách quý đến phòng vip Quốc Sắc Thiên Hương, bọn họ chỉ đích danh muốn em vào phục vụ, cũng chờ một lúc lâu, đã thúc giục mấy lần rồi, em nhanh lên một chút đi, chớ chọc giận khách hàng, đến lúc đó không dễ xử lý đâu.”

Tiêu Cửu Cửu nhìn Lâm Nhạn, ngược lại không gấp gáp một chút nào.

Cô cũng không quan tâm đến tia hả hê chột lóe lên trong ánh mắt của Lâm Nhạn, còn cố ý không đề cập tới thân phận của người khách trong phòng vip, đây là muốn nhìn thấy cô thất bại để bắt nạt sao? Hừ! Thật sự coi Tiêu Cửu Cửu cô là người ngu ngốc dễ ức hiếp ư?

Tiêu Cửu Cửu cô cái gì cũng ăn, chỉ không ăn thiệt thòi mà thôi!

Khóe môi Tiêu Cửu Cửu nâng lên một ý cười nhàn nhạt, đáy mắt trầm tĩnh như nước: “Quản lý Lâm, khách nhân kia có lai lịch như thế nào? Có phải cô nên nói với tôi một tiếng hay không?”

Lâm Nhạn chống lại ánh mắt của Tiêu Cửu Cửu, đột nhiên rùng mình một cái, ánh mắt lạnh lẽo giống như có lực xuyên thấu, thấy thế nào cũng không giống ánh mắt của cô gái mười bảy tuổi nên có.

Cô ta không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt, khi Tiêu Cửu Cửu nhìn gần lại, mặc dù không muốn nói, nhưng vẫn có chút sợ hãi nói ra thân phận của người khách kia: “Khách tự xưng là vợ chưa cưới của ông chủ lớn, Lương đại tiểu thư của nhà họ Lương!”

Lương đại tiểu thư?

Đôi mắt đẹp của Tiêu Cửu Cửu nhú lại, rất tốt! Danh phận còn chưa xác định, thì người đã tìm đến đây để điều tra rồi, nhân tiện cô cũng muốn qua đó gặp mặt một chút!

Nhìn Tiêu Cửu Cửu ưu nhã đi về phía phòng VIP Quốc Sắc Thiên Hương, trong lòng Lâm Nhạn thâm độc nghĩ: ‘Tiêu Cửu Cửu, những ngày an nhàn của cô sẽ kết thúc, dám chống lại Lương đại tiểu thư nổi tiếng cay độc và hung dữ, ha ha ha, tôi sẽ nhìn xem hôm nay cô bị Lương đại tiểu thư trừng trị như thế nào!’

Mặc dù Tiêu Cửu Cửu đưa lưng về phía Lâm Nhạn, nhưng ánh mắt của Lâm Nhạn cứ như cây gai châm vào phía sau lưng cô, cô có thể cảm thấy.

Thân phận của người phụ nữ thích trang điểm giả tạo này cũng không phải bình thường, nhưng lại vì thích Tiêu Căn Chi, mà tự nguyện ở lại nơi này, dựa vào việc anh trai là bạn tốt của Tiêu Căn Chi, dù thế nào cũng phải làm quản lý tầng ở chỗ này.

Cô ta thích Tiêu Căn Chi, đó là loại tình cảm biến thái, dù biết Tiêu Căn Chi không phải người tốt, cô ta cũng không thèm để ý chút nào, nói gì mà chỉ cần ở bên cạnh anh ta, có thể nhìn thấy anh ta thôi là đủ rồi.

Cho nên, trong ngày thường, cô ta thật sự rất có tài trang điểm, trang điểm kiểu mềm mại, cao quý, hoặc dịu dàng, hào phóng, đủ các thể loại khác nhau. Rõ ràng hận Cửu Cửu đến căn răng nghiền lợi, thế mà khi nói chuyện cứ làm ra vẻ dịu dàng. Lâm Nhạn ở trong mắt người khác chính là

một người rất uyên chuyên, rất thích hợp làm người quản lý tầng của khu vui chơi giải trí.

Còn Tiêu Cửu Cửu lại là điển hình của loại người ‘Anh không chọc tôi, thì tôi không chọc anh; nhưng anh dám chọc tôi, thì tôi sẽ chinh anh đến chết’, có lúc, ngay cả Phượng Thần cùng Tiêu Căn Chi cũng không dám chọc giận đến cô.

Nhưng nói đến trang điểm thì ai mà không biết, trang điểm cũng là một môn kỹ thuật coi trọng trình độ.

Tiêu Cửu Cửu cô cũng rất biết trang điểm, nhưng cô không trang điểm theo kiểu giả tạo, mà là theo kiểu tự nhiên thoát tục!

Cùng là một loại trang điểm, nhưng Tiêu Cửu Cửu cô luôn trang điểm nổi bật hơn người khác ở phần tiên khí và lạnh nhạt, thong dong và bình tĩnh, dù trời có sập xuống thì cô cũng không thay đổi sắc mặt.

Tính toán, hãm hại, cãi vả, cho dù vì giành miếng ăn mà ra tay quá nặng, những tiết mục này, khi cô còn mặc quần cộc sống ở cô nhi viện đã từng chơi rất nhiều.

Mặc dù Lâm Nhạn lớn hơn cô mấy tuổi, nhưng muốn đấu trí cùng cô thì vẫn còn non lắm. Chẳng qua, chỉ cần Lâm Nhạn không chọc tới trên đầu cô, thì cô cũng liền mắt nhắm mắt mở làm như không có việc gì, nếu không, đừng trách cô không khách khí.

Tiêu Cửu Cửu không ngừng suy nghĩ trong đầu, bước chân cũng chậm chạp đi về phía phòng vip Quốc Sắc Thiên Hương.

Đối với Cửu Cửu mà nói, Lương đại tiểu thư này tới bối mốt, thật sự cũng không có gì mà không được.

Tất cả khách quý có thể lên được lầu ba chơi, thì không có người nào không phải là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong thành phố này cả? Từ lúc Tiêu Cửu Cửu cô trở thành người của Tiêu Căn Chi, sau khi vẻ đẹp của cô được truyền ra ngoài, những trận chiến như thế này cô đã thấy qua nhiều rồi.

Những khách làng chơi trong thành phố này, đều có chút du côn, có chút hư hỏng, thêm chút phúc hắc, nếu chọc vào bọn họ, thì bọn họ liền ngấm ngấm cho người đến, có thể nói là không nhận người thân.

Nhưng dù sao những người này cũng có xuất thân không bình thường, nên rất nhiều con em thế gia trong đám bọn chúng mang theo tính cách kiêu ngạo cùng ngang ngược, lấy thân phận tình nhân được bao nuôi của Tiêu Cửu Cửu lẽ ra không được lên tầng trên, nhưng có thể thuyết phục bọn họ, không phải cũng chính là một loại bản lãnh hay sao?

Trong những con em thế gia đó, có thể vui chơi cùng cô, gọi chị xưng em với cô cũng không phải ít, mà là rất nhiều, thật đúng là không âm ỉ thì không quen biết.

Hơn nữa, người che chở cho Tiêu Cửu Cửu cô, sao có thể chỉ dừng lại ở một Tiêu Căn Chi được chứ!

Chẳng qua chưa đến lúc, Tiêu Cửu Cửu tuyệt đối sẽ không để cho bạn của cô khó xử, có lá bài tẩy thì phải sử dụng ở thời điểm mấu chốt mới tốt.

Cửu Cửu đi tới cửa phòng vip Quốc Sắc Thiên Hương, giơ tay lên gõ nhẹ một cái.

Cửa phòng mở ra, là một cô gái vóc người cao gầy, mặc một bộ váy nhãn hiệu Gucci, làm lộ ra đường cong hấp dẫn, tóc dài xinh đẹp được uốn lọn thả trước ngực, khiến bộ ngực sữa nửa kín nửa hở, rất mê người, phối hợp với một gương mặt xinh đẹp tà mị, quả thật chính là một báu vật mê hoặc lòng người.

Nếu như Tiêu Cửu Cửu là đàn ông, chỉ sợ lúc này đã chảy nước miếng mất rồi.

Chỉ tiếc, khi cô gái này nhìn về phía Tiêu Cửu Cửu, đáy mắt hiện lên vẻ khiêu khích trần trụi, không che giấu chút nào sự khinh bỉ cùng xem thường, khiến phong cách xinh đẹp tà mị của người đẹp này giảm đi rất nhiều.

Cô ta đứng ở cửa phòng, hất cao cằm về phía Tiêu Cửu Cửu, nhìn lên nhìn xuống đánh giá vài lần, mới bĩu môi hỏi: “Cô chính là Tiêu Cửu Cửu?”

Tiêu Cửu Cửu mỉm cười, khom người thành hình bán nguyệt, nhẹ nhàng đáp một tiếng: “Là tôi!”

Nếu như là người quen của cô sẽ biết, khi cô cười càng ngây thơ, thì cũng là lúc người bị cô tính toán sẽ càng xui xẻo.

Lương đại tiểu thư, nếu cô muốn so chiêu thì cũng nên cẩn thận!

“Vào đi!” Lương đại tiểu thư lắc eo một cái, xoay người đi vào bên trong.

Tiêu Cửu Cửu đi theo cô vào, đánh giá những người bên trong một chút, có vài cô gái mặc quần áo rất mát, ngồi ngay ngắn ở trên sofa dài, một đám như hổ rình mồi nhìn chăm chăm Tiêu Cửu Cửu, mỗi một ánh mắt đều tràn đầy địch ý, đặc biệt là sau khi nhìn rõ dáng vẻ của Tiêu Cửu Cửu thì càng giống như hận không thể xé nát gương mặt xinh đẹp như chim sa cá lặn của Tiêu Cửu Cửu.

Một vị đại tiểu thư trong đám người đó nói thẳng: “Còn không rót trà cho chúng tôi!”

CỤC CỨNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Tôm Tép Nhãi Nhép

Editor: Heisall

Tiêu Cừu Cừu nhàn nhạt liếc về phía cô gái vừa quát lên một cái.

Cô nhớ cô gái này, là một thiên kim của nhà giàu sang quyền thế, gọi là Mã Khả, từng lần quần theo đàn ông đến nơi này vui chơi, là người thích dùng gương mặt và thân thể nóng bỏng của mình dán vào mông lạnh của đám con cái cán bộ, nói trắng ra chính là dùng thân thể giành chính quyền, vì gia tộc mình mà dâng hiến cảnh xuân nóng bỏng của người phụ nữ.

Ở chỗ này, Tiêu Cừu Cừu cũng nghe được không ít bí mật về chuyện cười của cô ta, cô ta thật sự cho rằng cô ta khoác cái áo gia đình quyền thế, thì rất cao quý ư? Xì ~

Chỉ là không ngờ, cô ta thế mà cũng có quan hệ với cô gái họ Lương ấy.

Nhưng, họ Lương này tới địa bàn của cô quậy phá, thì cũng không cần tìm một người không có đầu óc giống Mã Khả để làm tay chân chứ? Nếu vậy, cô có thể an nhàn ngồi một bên để xem kịch hay rồi.

Chẳng qua, Cừu Cừu cô là người dễ đùa giỡn như vậy sao? Khóe môi Cừu Cừu mỉm cười phát ra một tia lạnh lẽo.

Mã Khả bị Tiêu Cửu Cửu liếc mắt nhìn, nhất thời cảm giác toàn thân như bị đâm chọt, da đầu cũng run lên tê dại.

Hơi nghiêng tránh đi, Mã Khả liền cảm giác thẹn quá thành giận.

Mẹ nó, chỉ là một nhân viên phục vụ rửa chén đĩa nho nhỏ, dựa vào cái gì mà dùng ánh mắt cao ngạo như vậy nhìn tôi chứ? Cho dù sau lưng cô có chỗ dựa, nhưng rửa chén đĩa đúng là rửa chén đĩa, vĩnh viễn cũng không thể leo lên cao được, có thể so sánh được với thiên kim xuất thân từ gia đình quyền thế như tôi sao?

Nghĩ như vậy, cơn tức của Mã Khả hình như lại tăng lên, hơn nữa nhìn thấy bộ dạng nhàn nhã thơi của Lương đại tiểu thư, còn cho cô ta một ánh mắt khích lệ ý chỉ cô ta làm tốt lắm, khiến Mã Khả bỗng cảm thấy mình có người làm chỗ dựa rồi, lại bắt đầu găm lên với Cửu Cửu.

"Nhìn cái gì vậy? Cũng không sợ mù đôi mắt hèn hạ của cô ư! Chỉ bằng cái thứ hồ ly tinh nhà cô, mà cũng muốn leo lên giường của Tiêu thiếu gia nhà chúng tôi, thì tôi thấy cô không biết chữ "chết" viết như thế nào rồi, còn không mau rút trà nhận lỗi với Lương đại tiểu thư của chúng tôi!" Một người phụ nữ khác có diện mạo chua ngoa kỳ quái cũng phụ họa theo: "Nói đúng ra, cũng không nhìn lại xuất thân đê tiện của mình một chút, còn muốn tranh giành đàn ông với Lương đại tiểu thư chúng tôi ư, tôi nhổ vào —— đợi kiếp sau đi!"

Một người phụ nữ có vóc dáng cao lớn ở bên cạnh cũng hừ nhẹ một tiếng: "Kiếp sau cũng không thể!"

"Ha ha ha, đúng vậy, loại phụ nữ thân phận thấp hèn này dù là kiếp sau, hay kiếp sau nữa cũng đừng nghĩ đến việc có thể tranh giành với Diễm Diễm của chúng ta, trời sinh loại đàn bà đê tiện như cô ta là để quỳ ở nơi đó rót trà cho Diễm Diễm của chúng ta uống, ha ha ha....."

Trên mặt của Tiêu Cửu Cửu vẫn treo nụ cười nhàn nhạt, mặc cho họ nói đến thúi miệng, cô cũng vẫn lạnh nhạt như cũ.

Đám phụ nữ này chờ đến khi lần lượt mắng Tiêu Cửu Cửu xong, cũng không thấy cô đáp lại, càng không nhìn thấy bộ dạng run rẩy sợ hãi của Tiêu Cửu Cửu khiến các cô thoải mái như bọn họ dự đoán, ngoài kinh ngạc, lúc này họ mới phát hiện ra, động tác của Tiêu Cửu Cửu vẫn còn ưu nhã như vậy, thậm chí trên khuôn mặt mềm mại như hoa ấy vẫn là nụ cười mỉm làm ấm lòng người, cứ ở đó làm tròn công việc của mình, rót trà của mình, giống như những lời phẫn nộ, cay nghiệt cùng bén nhọn phun ra từ miệng những người phụ nữ ấy đều không phải nhắm vào cô vậy.

Tất cả sức lực của các cô giống như đánh vào bông, hoàn toàn không có cảm giác.

Bị một đối thủ mà mình cho là có thể chà đạp bỏ rơi triệt để như thế, làm cho các cô có cảm giác giống như mình là tôm tép nhãi nhép, ai nghĩ người mà các cô cho rằng là đê tiện ấy, căn bản nhìn các cô không khác gì đang xem diễn xiếc, khiến những người tự cho mình mắt cao hơn đầu như các cô càng thêm tức giận.

Bọn họ hết cách với Tiêu Cửu Cửu rồi, liền cùng nhau đưa ánh mắt mong chờ qua lên người Lương đại tiểu thư, muốn nhìn xem người chủ sự là cô sẽ xử lý Tiêu Cửu Cửu hà khắc như thế nào, để cho cô ta nhận được sự trừng phạt nên có.

Lương đại tiểu thư nhìn Tiêu Cửu Cửu chằm từng ly trà thả xuống trước mặt bọn họ, đối mặt với sự khiêu khích của bọn họ, mà còn có thể thong dong bình tĩnh như Tiêu Cửu Cửu, nói thật, đã khiến Lương đại tiểu thư cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nhưng lại càng cảm thấy khủng hoảng.

Tiêu Cửu Cửu như vậy mới thật sự khó đối phó!

Cô tình nguyện muốn thấy Tiêu Cửu Cửu lộ ra ánh mắt sợ hãi, cũng không nguyện ý đối mặt với một đối thủ sâu không lường được.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Xem Tôi Có Làm Cô Tức Chết Cô Không

Trước khi Lương Kinh Diễm tới Khu bảo tàng Ngọc Sơn, cô ta cũng đã điều tra tư liệu của Tiêu Cửu Cửu và Phượng Thần.

Thông qua việc xem nội dung tư liệu điều tra về Tiêu Cửu Cửu và Phượng Thần, cô ta được biết, Tiêu Cửu Cửu và Phượng Thần đều là trẻ mồ côi, lại còn không rõ lai lịch. Từ nhỏ, bọn họ vẫn lớn lên ở trong Cô nhi viện, sau khi hai người bọn họ được Tiêu Căn Chi nhận nuôi, cả hai cũng đi học và làm việc rất có quy củ. Ngoại trừ điểm sáng duy nhất từ năm năm trước, bọn họ được Tiêu Căn Chi, người có thân phận hiển hách nhận nuôi ra, về cơ bản những thứ khác có thể nói là chỉ thuật lại qua loa, quả thật không có chỗ nào khiến người ta cảm thấy có chút đặc biệt.

Cô cảm thấy một người như vậy, hẳn không có điều gì có thể uy hiếp được mình, cho nên, cô đã tìm tới cửa!

Ở trong ý nghĩ của Lương Kinh Diễm, cho dù cô tới nơi này để trừng trị Tiêu Cửu Cửu, dựa vào gia thế của cô, dựa vào mối quan hệ tốt đẹp và hài hòa giữa cô và mẹ Tiêu, mặc dù cô và Tiêu Căn Chi sắp trở thành vợ chồng chưa cưới theo kiểu quan hệ thông gia vì lợi ích, cho dù Tiêu Căn Chi thật sự muốn che chở cho Tiêu Cửu Cửu, cô cho rằng anh cũng sẽ không dám công khai trở mặt với cô.

Nhưng mà, sau khi Lương Kinh Diễm gặp được chính Tiêu Cửu Cửu rồi, đột nhiên cô mới nhận ra, cái cô thiếu nữ tuổi mới gần mười bảy tuổi, đến khuôn mặt kiều diễm kia cũng còn lộ ra một chút non nớt, vậy mà ánh

mắt lại sâu như giếng cổ, biểu hiện lạnh nhạt như khói, dường như không có người nào và việc gì có thể nhập được vào trong mắt của cô.

Có cái gì đó không đúng! Rất không thích hợp!

Một thiếu nữ mà những tài hoa được thu kín bên trong như kiểu “bất hiện sơn bất lộ thủy” (*) như vậy, tuyệt đối nhất định không phải là người đơn giản!

(*) bất hiện sơn bất lộ thủy: Nghĩa của từ: Không hiện núi, không lộ nước. Ý nói đây là người có phong cách sống kín đáo

Lương Kinh Diễm buông mi mắt, đôi con ngươi thoáng hiện vẻ trầm tư, có phải là trong tư liệu điều tra về hai người kia đã bỏ sót nội dung quan trọng gì đó hay không?

Ánh mắt Lương Kinh Diễm chợt lóe lên, đột nhiên trong đầu nổi lên một mưu kế.

Cô từ từ nâng chén trà lên, uống một hớp, sau một khắc, cô liền "Phụt" một tiếng, phun luôn nước ra ngoài, hành động phun nước nhanh như tên bắn, phun thẳng tắp về phía trên người Tiêu Cửu Cửu ở đối diện, ngay tức khắc Cửu Cửu đã bị cô phun nước đầy đầu đầy mặt.

Cũng may Cửu Cửu đã nhắm mắt lại ngay lập tức, khi cô mở mắt ra, nơi đáy mắt cô liền thoáng qua một ánh nhìn sắc bén.

Tiêu Cửu Cửu mím chặt miệng, lạnh lùng nhìn Lương Kinh Diễm, cô vẫn còn chưa nói một lời nào, ngược lại Lương đại tiểu thư đã mở miệng hành động trước. Lương đại tiểu thư lông mày dựng ngược, lớn tiếng kêu thét lên: "Cô kia, cô rót trà như thế nào vậy? Trà nóng như vậy, cô muốn làm bỏng chết tôi sao?"

Tiêu Cửu Cửu vẫn coi như không có việc gì xảy ra, rút chiếc khăn giấy ở trên bàn, nhẹ nhàng lau sạch mặt của mình, tiếp đó thong thả ném khăn giấy đi, từ từ chậm rãi đứng dậy, khinh thường liếc mắt từ trên cao nhìn xuống năm thiên kim đại tiểu thư con nhà quyền thế hoặc giàu có đang ngồi ở trên ghế sa lon kia, hờ hững nói: "Rất xin lỗi! Tôi đúng là không biết hầu hạ người lắm, không bằng để tôi đi mời quản lý của chúng tôi, hoặc là Tiêu thiếu gia tự mình đến rót trà xin lỗi cho các vị, có được không?"

Lương Kinh Diễm vừa nghe cô nói muốn đi mời Tiêu thiếu gia, trong lòng càng giận, hai mắt nhú lại, ánh mắt lóe lên lạnh lẽo, trong giọng nói cũng chứa đầy vẻ âm trầm, "Tiêu Cửu Cửu, cô thật sự cho rằng tôi không dám đụng tới cô sao?"

Tiêu Cửu Cửu chớp chớp cặp mắt hạnh đen sẫm sáng lóng lánh kia, cười rất ngây thơ, hỏi lại, "Lương tiểu thư, cô là thiên kim, có địa vị hiển hách, nhà cao cửa rộng, tôi đây cũng chỉ là một người phục vụ bưng trà đưa nước. Trước kia tôi và cô không oán, ngày nay không thù, tại sao cô muốn đụng đến tôi chứ?"

Ngay sau đó, Tiêu Cửu Cửu lại giống như chột bưng tỉnh, hiểu ra, "A, tôi hiểu rồi, cô sợ anh Tiêu nhìn thấy cô sẽ chướng mắt, đúng không? Thật ra thì, cho dù anh Tiêu có thấy cô chướng mắt cũng không có liên quan gì, chỉ cần cô trả cho tôi một khoản phí miệng là được. Nhất định ở trước mặt của anh ấy, tôi sẽ nói tốt vài câu giúp cô, như thế nào? Giao dịch này rất có lời chứ? Anh Tiêu thế nhưng rất nghe lời tôi đấy..."

Giả ngu làm ra vẻ mờ mịt, nói vớ nói vẩn, càn quấy bậy bạ, nói năng lộn xộn, đây chính là sở trường số một của Tiêu Cửu Cửu cô.

Tiêu Cửu Cửu nhìn gương mặt của Lương Kinh Diễm giống như bị táo bón vậy, vẻ mặt vừa rối rắm lại vừa uất ức khó chịu, cô không chút khách sáo liền nhẹ nhàng bật cười lớn.

Ha ha ha... Xem tôi có làm cô tức chết cô không!

Cuối cùng, Tiêu Cửu Cửu ném cho bọn họ một nụ cười mím lạnh nhạt, xoay người đi ra ngoài cửa, định đi gọi Lâm Nhạn hoặc là Phượng Thần tới đối phó với các cô gái khó chơi này.

Ngay vào lúc Tiêu Cửu Cửu mở cửa phòng đang định đi ra, Lương Kinh Diễm ra hiệu bằng mắt cho mấy cô gái đang chà sát tay chuẩn bị đánh cho Cửu Cửu một trận.

Mã Khả xông tới đầu tiên, "Tiêu Cửu Cửu, cái đồ đê tiện này, mà định cứ như vậy mà đi sao? Không có cửa đâu!"

Ngay vào lúc tay Mã Khả sắp kéo Tiêu Cửu Cửu lại, trên hành lang có một nhóm quân nhân đang đi tới khí thế hiên ngang mạnh mẽ. Khi nghe thấy Mã Khả gào thét thì trong nháy mắt, cả đám người liền như bùng nổ, giống như một đàn báo săn, đột nhiên cùng nhau nhào như bay về phía Cửu Cửu.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Đoàn Bảo Vệ Của Cửu Cửu

Xông lên trước nhất chính là người đàn ông oai hùng cương nghị mà y kiểm rét lạnh dựng thẳng kia, lớn tiếng quát mắng, "Con mẹ nó! Cái đồ không có mắt nào dám đụng đến Cửu Cửu nhà chúng ta?"

Ngay khi thấy tay Mã Khả đã kéo đến mái tóc dài của Tiêu Cửu Cửu, cả người anh lập tức lộ ra sát khí, mở trừng cặp mắt hổ, trực tiếp vươn tay, cổ tay không chút lưu tình mạnh mẽ đánh vào huyết hồ khẩu (*) ở bàn tay của Mã Khả. Cô ta bị đau đến mức phải buông lỏng tay ra. Trong nháy mắt, anh lại đánh tiếp một chiêu Cầm nã thủ (**), dùng sức vặn tay Mã Khả, bẻ xoay lại khoanh ở sau lưng.

(*) Huyết hồ khẩu: Đây là một huyết rất hiếm ở bàn tay, huyết này nằm khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ.

(**) Cầm Nã Thủ: Trong tiếng Hoa, Cầm có nghĩa là bắt, chộp theo kiểu một con đại bàng bắt mồi hay một viên cảnh sát bắt một tội phạm. Nã có nghĩa giữ gìn kiểm soát. Như vậy, Cầm Nã là nghệ thuật bắt giữ, chộp và kiểm soát. Cũng cần phải nói rõ là bên cạnh những kỹ thuật khóa đúng theo tên gọi còn có những kỹ thuật ấn, áp, điểm ... Cầm nã thủ là phép đánh bằng mười ngón tay. Khác với chỉ công khi đánh phải giương thẳng ngón tay ra, trong phép đánh cầm nã thủ, ngón tay phải khum lại. Yếu chỉ của cầm nã thủ thu gọn trong tám chữ: câu, giật, buông, bắt, chộp, điểm, khóa, đẩy. Ba chữ cầm nã thủ có nghĩa đơn giản là thủ pháp sử dụng mười ngón tay để bắt giữ, vô hiệu hóa một người đang đánh với mình.

Chưa hết, chân dài của anh duỗi một cái, đá thẳng vào trên bụng của Mã Khả.

Mã Khả đau đến mức kêu lên thảm thiết "A a" không ngừng, chốc lát sau, cô ta lại cảm thấy thân thể mình xoay ngang ra, đầu bay vào bên trong phòng bao.

Mã Khả vừa ngã ra, giống như hiệu ứng quân bài vậy, làm cho mấy cô gái, cô nọ đi theo sau lưng cô kia, chuẩn bị cùng nhau đi lên quần đấu với Cửu Cửu, tất cả đều bị Mã Khả đụng vào nằm ngã rạp dưới mặt đất, thành một đoàn, kêu gào a a, vô cùng nhếch nhác.

Một người trong đó là thiên kim họ Vương, trực tiếp ngã chổng vó lên trời, đến cả quần chữ T và da thịt trắng toát ở dưới chiếc váy đỏ thắm kia đều lộ ra ngoài, khiến nhóm quân nhân ở ngoài cửa kia nhìn mà phát buồn nôn không ngừng.

Lúc này, các cô làm gì còn có mặt mũi và phong độ gì đó của thiên kim đại tiểu thư nữa chứ?

Duy nhất chỉ có một mình Lương Kinh Diễm là phản ứng mau lẹ. Ngay lúc người đầu tiên trong đám bạn của mình ngã xuống, cô đã nhanh chóng lách người tránh sang bên.

Lúc này nhìn đám Mã Khả ngã xuống đất kêu thê thảm, nửa ngày không bò dậy nổi, đối mặt với kết quả kịch hóa như vậy, cô cắn chặt răng ngà, trong bụng còn đang thầm mắng đám con gái này thành sự thì ít, bại sự thì nhiều. Cô ta không ngờ Tiêu Cửu Cửu vậy mà có thể có nhiều người đàn ông, có địa vị hiển hách đang che chở cô ta như vậy, ánh mắt của Lương Kinh Diễm đỏ ngầu lên vì ghen ghét.

Lúc này, chẳng phải Cửu Cửu lại đang bị một đám đàn ông mặc quân phục kia vây vào giữa, mà hỏi han ân cần!

Người đàn ông oai hùng vừa mới cứu vớt Tiêu Cửu Cửu từ dưới bàn tay quỷ dữ kia, gương mặt tràn đầy vẻ đau lòng kiểm tra trên dưới thân thể của cô, "Cửu Cửu, em không sao chứ? Có bị thương ở đâu hay không?"

Rõ ràng là một nam giới cao lớn thô kệch, động tác lại cẩn thận từng ly từng tý, khuôn mặt dẹt dẹt kia nhìn thế nào cũng không ăn nhập với vóc người cao lớn khôi ngô, nhưng kỳ quái là lại làm cho Tiêu Cửu Cửu cảm thấy trong đáy lòng trào lên một cảm xúc ấm áp, ấm áp đến nỗi làm cho người ta muốn rơi nước mắt.

Mặc dù nói, nếu thật sự muốn đấu lại, cô cũng có bản lĩnh khiến đám con gái kia thua thiệt, nhưng loại thương yêu xuất phát từ nội tâm của bọn Chu Tiêu đối với bản thân mình, lại làm cho cô thấy cảm động và ấm áp.

Tiêu Cửu Cửu đối diện người đàn ông trước mặt nhếch lông mày cười khê, "Anh Tiêu, em không sao! Em còn đang định muốn thả lỏng gân cốt, chuyện này không có gì, các anh lại tới làm ‘anh hùng cứu mỹ nhân rồi!’"

Lại nói, mặc dù Tiêu Cửu Cửu là người được Tiêu Căn Chi nhận nuôi, nhưng nếu thật sự tính ra, mấy người bạn đáng tin cậy, từng chơi đùa với nhau từ nhỏ đến lớn của Tiêu Căn Chi - Chu Tiêu "Đoàn trưởng nóng nảy", Tần Tấn "Cây dao số một trong quân", Hứa Hằng Minh "Đội trưởng bộ đội đặc chủng", Đông Phương Cảnh Mộ được đánh giá là "Đoàn trưởng đẹp trai nhất đoàn cảnh vệ", mấy người bọn họ cũng được coi là người nhận nuôi Cửu Cửu.

Bọn họ coi Cửu Cửu thành là con gái, là người tình, người thân, tóm lại, là một tiểu yêu nghiệt thông minh lại nghịch ngợm mà bọn họ thích nhất.

Lại thêm một Phượng Thần, bọn họ, sáu người đàn ông này thật sự có thể nói là đã nâng niu che chở Cửu Cửu trong lòng bàn tay. Tuy nói Cửu

Cửu là trẻ mồ côi, nhưng kể từ sau khi được Tiêu Căn Chi nhận nuôi thì cô thật sự ăn ngon, uống say, muốn cái gì, có cái đó.

Lúc này, người thời gian qua vẫn luôn luôn dịu dàng nho nhã, với danh xưng là "Cây dao số một trong quân", hừm, cây dao này, chính là để chỉ con dao dùng phẫu thuật, Tần Tấn chính là người đứng đầu của quân y viện trong quân đội, là một đại quân y (bác sĩ quân y có tiếng) nổi tiếng cả nước.

Anh đang trầm mặt lạnh lùng, cầm điện thoại di động nói với người đầu bên kia, "Tiêu Căn Chi, xem ra người làm anh cả như cậu thiết nghĩ cũng không cần làm nữa đâu, Cửu Cửu, em ấy bị người ta bắt nạt ở ngay dưới mặt cậu, vậy mà cậu lại có thể bỏ mặc không quan tâm như vậy sao?"

Không biết đầu bên kia Tiêu Căn Chi đã nói cái gì, Tần Tấn liền hừ nhẹ một tiếng, vẻ mặt nhàn nhạt, cúp điện thoại.

Anh đi tới trước mặt Tiêu Cửu Cửu, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của cô một hồi, giọng nói dạy bảo mang theo vẻ cứng chiều: "Cái con bé ngốc này, em bị người ta bắt nạt như vậy mà không biết lên tiếng à?"

Tiêu Cửu Cửu ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cười ngọt ngào với anh, "Anh Tấn, em thật sự không có việc gì! Lại nói, người khác còn không biết gì về em, chả lẽ anh lại cũng chưa hiểu rõ bản lĩnh của em sao? Em có thể để cho bọn họ sau khi bắt nạt em mà còn có toàn thân ra về sao? Đó là chuyện không thể nào!"

Hứa Hằng Minh đứng ở một bên, gương mặt tuấn tú của anh vốn dĩ lạnh lẽo, khi thấy Tiêu Cửu Cửu ngược khuôn mặt xinh đẹp nói lời tự tin lại ý vị như vậy, cũng không nhịn được mà nhếch môi lên.

Con bé này, chưa bao giờ biết khiêm tốn là cái gì.

Nhưng khi ánh mắt dịu dàng cương chiu này của anh quét về phía trong phòng bao, nhìn thấy mấy cô gái kia đã bò dậy, không biết tại sao, khi nhìn thấy đám Lương Kinh Diễm và các cô gái kia thì vẻ mặt của anh lại khôi phục lại lạnh lẽo lần nữa.

Lương Kinh Diễm, cô lại thực sự có can đảm làm như vậy sao? Thật là không biết chữ viết chữ "chết" như thế nào!

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Mối Thù Lớn

Đông Phương Cảnh Mộ cũng cười nhìn Tiêu Cửu Cửu, mắt phương liếc nghiêng, trong mắt như có chứa ẩn tình, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vân vê mũi ngọc của Tiêu Cửu Cửu nói: "Nha đầu này lúc nào cũng khiến người ta lo lắng."

Lâm Nhạn đứng bên cạnh trơ mắt nhìn Tiêu Cửu Cửu bị người đàn ông mặc quân trang này cứng chiu, như chỉ thiếu chút nữa muốn cắn nát miệng đầy răng bạc kia.

Phải biết những người mặc quân trang chính là đại diện cho những giai cấp quyền quý trong thành phố này. Bọn họ sẽ là trụ cột vững vàng cho toàn nhân dân nước nhà và tương lai bọn họ cũng chính là những người đàn ông đỉnh cao sáng chói nhất nước Trung Hoa.

Thế mà lúc này anh cứ thế mà thương yêu cứng chiu, xem Tiêu Cửu Cửu như đứa em gái nhỏ bên cạnh mình. Không, phải nói là còn thân hơn cả em gái ruột trong nhà nữa.

Cô đã từng gặp qua em gái của Đông Phương Cảnh Mộ - chính là Đông Phương Cảnh Nhiêu. Từ trước đến nay, cô chưa từng thấy Đông Phương Cảnh Mộ có thái độ cứng chiu Đông Phương Cảnh Nhiêu như hành động anh đang đối với Tiêu Cửu Cửu lúc này bao giờ.

Có điều, chỉ là một cô nhi không rõ lai lịch thì dựa vào cái gì mà được như vậy? Dựa vào cái gì mà cô ấy được người đàn ông, có địa vị hiển hách

và xuất thân bất phàm như vậy thương yêu vô tận? Như vậy sao không khiến cô đổ kị cho được? Sao không khiến cô oán hận cho được?

Mà điều khiến Lâm Nhạn căm hận nhất là Tiêu Cẩn Chi – người Lâm Nhạn luôn yêu thương đến chết vẫn không thay đổi, cũng là người vốn xưa nay không mấy tỏ ra thiện cảm với phụ nữ thì lúc này cũng đang che chở và dịu dàng quan tâm cô ta.

Cô thật hận lúc này không thể bước tới bóp chết Tiêu Cửu Cửu để giải tỏa mối hận trong lòng mình.

Bây giờ nhìn lại, kế hoạch mượn đao giết người của cô đã hoàn toàn bị hủy hoại trong tay cô ta.

Không chỉ là kế hoạch bị hủy mà khi nhìn ra ở đầu hành lang bên kia, Tiêu Cẩn Chi và Phượng Thần đang từ lầu bốn đi xuống. Khuôn mặt hai người đàn ông lạnh lùng, trầm tư, đăm đăm sát khí đang bước tới ngày càng gần. Lâm Nhạn chỉ liếc mắt nhìn Tiêu Cẩn Chi mà trong lòng cô như có cảm giác cả người mình đột nhiên lạnh lẽo, toàn thân như đang bị băng tuyết bao phủ, không nhìn được run lên một cái. Lần này, sợ rằng cô cũng không thể thoát khỏi tay anh ta được.

Bọn người Chu Tiêu thấy Tiêu Cẩn Chi đến thì cũng liếc mắt nhìn anh, sau đó lạnh lùng hừ một tiếng. Bọn họ cảm thấy bất mãn vì anh ta không chăm sóc tốt cho Cửu Cửu. Mà rậm Tiêu Cẩn Chi nhíu chặt, lạnh lùng nhìn lướt qua Lâm Nhạn. Sau đó, anh đứng ở cửa, ngạo nghễ nhìn mấy người phụ nữ đứng đó liều chết cũng không chịu cúi đầu trước Lương Kinh Diễm.

Tròng mắt anh phát lạnh, khóe môi nhếch lên cười cợt làm nổi lên một tia lãnh khốc, âm thanh âm u, lạnh lẽo như trong hầm băng: "Lương đại tiểu thư đến thăm, sao không gọi điện thoại để tôi sai người đến tiếp đón mà lại đứng đây trở mặt như vậy? Hay là không nể mặt?"

Lương Kinh Diễm nhìn ánh mắt Tiêu Cẩn Chi âm u thì trái tim cô cũng kinh hoảng nhưng khi nghe anh ta thốt ra những lời nói cay nghiệt thì cơn giận của cô lại bốc lên, cả người tức giận đến run rẩy.

Cô cố gắng ổn định giọng nói của chính mình, ngạo nghễ nói: " Tiêu Cẩn Chi, tôi tới nơi này chắc bác gái cũng biết. Nếu như bác ấy biết nhân viên phục vụ khách thể này thì tôi nghĩ, bác ấy nhất định sẽ tự mình đứng ra trách phạt. Vậy nên anh cũng cẩn thận dạy dỗ cô ấy lại. Có điều, nếu như hiện tại ở trước mặt mọi người cô ấy nói lời xin lỗi thì chuyện ngày hôm nay coi như bỏ qua, anh thấy thế nào?"

Cô nhường một bước, cũng là muốn nể mặt Tiêu Cẩn Chi một lần.

Tiêu Cẩn Chi cũng không lên tiếng nhưng Chu Tiêu nghe xong thì nóng nảy tức giận mắng: "Tôi khinh. Lương Kinh Diễm, cô đúng là hạng người vô liêm sỉ thật. Cô đã tự tìm tới cửa, tìm tung tích của Cửu Cửu, còn sai người đánh cô ấy, chúng tôi đã không tính toán mà cô còn muốn Cửu Cửu nói xin lỗi cô sao? Con mẹ nó, cô là cái thá gì? Đừng tưởng rằng có ba mẹ che chở, chúng tôi không dám động vào. Ngày hôm nay nếu cô không xin lỗi Cửu Cửu thì tôi,xem cô có thể bước ra khỏi cánh cửa lớn này không?"

Mấy tên đàn ông khác cũng cười lạnh, nhìn Lương Kinh Diễm với ánh mắt khinh thường.

Quả thật gia đình họ Lương đúng là có kẻ đỡ đầu. Nếu cùng bọn họ một chọi một thì gia đình họ Lương nhất định không thất bại. Thế nhưng nếu như một mình nhà họ Lương phải đối phó với sự liên hợp của mấy người ở đây thì tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.

Tuy nhìn những khuôn mặt của những người kia lạnh lùng và khắc nghiệt với mình nhưng trong lòng cô vẫn còn ôm một tia hy vọng, hy vọng

Tiêu Cẩn Chi sẽ giúp mình. Nghĩ vậy, Lương Kinh Diễm sợ hãi nhìn về phía Tiêu Cẩn Chi nhưng anh ta chỉ lạnh lùng phun ra hai chữ "Xin lỗi!"

Cuối cùng Lương Kinh Diễm cũng nhận ra được một sự thật, ngày hôm nay cô nhất định phải thua dưới tay Tiêu Cửu Cửu.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Sự Quản Thúc Của Trưởng Bồi

Ánh mắt cô phần hận nhìn về phía Tiêu Cửu Cửu, ánh mắt như có lửa muốn thiêu đốt Cửu Cửu thành tro bụi khiến người khác vừa nhìn đã thấy hoảng sợ.

Vừa nghĩ tới việc mình phải tới xin lỗi người phụ nữ xấu xa kia thì trong lòng Lương Kinh Diễm có cảm giác đau đớn như muốn nổ tung.

Cô lại nhìn về phía gương mặt lạnh lùng cương nghị của Tiêu Căn Chi, chợt nhìn thấy ánh mắt kia cũng đang âm u nhìn mình thì Lương Kinh Diễm đột nhiên muốn đem tất cả các oán hận trong lòng mình đổ hết lên đầu Tiêu Cửu Cửu.

Ngày hôm nay, có quá nhiều người muốn bênh vực cô ta nên cô sẽ nắm chắc phần thiệt thòi.

Được thôi, xin lỗi thì xin lỗi nhưng Tiêu Cửu Cửu, cô hãy nhớ kỹ, quân tử báo thù mười năm không muộn. Từ nay về sau, nếu cô không chết thì tôi sẽ chết. Tôi không tin Tiêu Căn Chi có thể vĩnh viễn che chở được cho cô suốt đời.

Từ xưa tới nay, tôi chưa từng bị ai làm nhục thể thảm như thế này. Cô hãy chờ đó.

Lương Kinh Diễm cố gắng đè nén sự tức giận trong lòng, cố gắng giữ sắc mặt mình bình tĩnh trở lại, lại quay về phía Tiêu Cửu Cửu nói: "Xin lỗi!

Ngày hôm nay là tôi thất lễ."

Không sai! Làm lỗi thì xin lỗi cũng là chuyện bình thường. Tuy Tiêu Cửu Cửu giơ ngón tay cái lên với Lương Kinh Diễm có ý nói đừng quan tâm nhiều nhưng cô e là người phụ nữ này cũng không dễ dàng bỏ qua cho mình. Có lẽ chuyện ngày hôm nay sẽ khiến cô ấy ghi hận trong lòng. Tốt nhất sau này ra ngoài thì cô cũng nên đề phòng một chút.

Có điều, nếu như Lương Kinh Diễm không chọc đến cô thì thôi nhưng nếu cô ấy thật sự muốn chọc đến cô thì cô cũng sẽ không khoanh tay ngồi yên. Học trò của thần y độc dược cũng không phải là người dễ trêu. Nếu cô ta dám đến thì cô cũng sẽ không nường tay mà dùng độc chết giết chết cô ta, ngoài ra còn phải lấy đi ít nhất là một bộ da của cô ta.

Khi Tiêu Căn Chi nghe Lương Kinh Diễm nói xin lỗi thì cũng khinh thường khẽ hừ một tiếng, quay đầu nhìn về phía Tiêu Cửu Cửu. Việc này còn phải do Cửu Cửu quyết định.

Tiêu Cửu Cửu gật đầu, quay đầu nhìn bọn người Chu Tiêu nói: "Anh Tiêu, anh Tấn, anh Minh, anh Mộ, không phải các anh nói muốn uống rượu sao? Đi thôi, em đi uống rượu với các anh."

Việc tối nay xem như cho qua, tuy vậy trong lòng Lương Kinh Diễm, thậm chí là Tiêu Cửu Cửu đều rõ việc này vẫn chưa xong.

Cũng có thể nói, trò hay mới bắt đầu, màn đặc sắc còn ở phía sau. Ai thắng ai thua, không ai có thể nói trước.

Nhìn Tiêu Căn Chi cùng đám người bọn họ đi vào phòng VIP, Lương Kinh Diễm hận đến nổi cắn môi mình đến rướm máu.

Tiêu Cửu Cửu, Tiêu Cửu Cửu, Tiêu Cửu Cửu... Mỗi một lần gọi cái tên này, Lương Kinh Diễm cũng cảm giác nổi hận trong lòng mình lại gia tăng một phần.

Cái người phụ nữ xấu xa này nhất định phải trả giá. Cô muốn cô ta phải chết, không những thế mà còn phải chết rất thê thảm.

Vương Đan Đan vốn muốn bước đến gọi cô về nhà nhưng khi vừa nhìn thấy khuôn mặt vắn vẹo đến dọa người của Lương Kinh Diễm thì cô sợ hãi đành im miệng thôi. Cô âm thầm lui lại và từ từ tránh xa cô ấy, tránh bị Lương Kinh Diễm trút giận lên người mình.

Mấy người khác nhìn vẻ mặt Lương Kinh Diễm như vậy cũng không dám lên tiếng. Dù thân thể đau đớn nhưng cũng cố gắng chịu đựng, chờ đến khi Lương Kinh Diễm bình tĩnh trở lại. Trong lúc họ đang lo lắng đề phòng thì rốt cục cũng nghe Lương Kinh Diễm phun ra một chữ "Đi!"

Thấy cô bước ra ngoài, mấy người kia cũng theo sát ở phía sau.

Lương Kinh Diễm ra đến ngoài cửa, quay đầu nói với Mã Khả: "Mã Khả, hôm nay thật cực khổ cho cô. Đan Đan, cô đưa Mã Khả tới bệnh viện kiểm tra một chút, đem hóa đơn cho tôi thanh toán. Sau đó, cô đưa Tư Tư và Yến Yến về nhà. Ở đây tôi còn có chút việc, các cô đi trước đi."

Vương Đan Đan cũng biết, chuyện ngày hôm nay, Lương Kinh Diễm chắc chắn không cam lòng bỏ qua dễ dàng như vậy. Có lẽ cô phải về nhà để báo cáo thôi. Nghĩ vậy nên cô cũng không từ chối nói: "Cô yên tâm đi! Tôi sẽ đưa các cô ấy về nhà." Ngược lại sau khi xong việc, Lương Kinh Diễm cũng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Lương Kinh Diễm là người tự cho rằng mình thông minh. Nếu muốn người khác nghe lời mình thì phải tạo cơ hội tốt cho bọn họ. Nếu không có lợi ích buộc chặt thì ai có thể cam tâm tình nguyện bán mạng vì mình được?

Mà hiện giờ Mã Khả thấy Lương Kinh Diễm sai cô đưa người khác đến bệnh viện thì cũng cảm kích vắn phần, thậm chí có cảm giác lúc này nếu cho cô chết vì Lương Kinh Diễm thì cô cũng không than vãn nửa câu.

Gia đình nhà họ Lương cũng là một trong những gia đình bề thế tại miền trung nam. Nơi đó có những ngôi biệt thự sang trọng mà mọi nhất cử nhất động của những người giàu có ở đây cũng có ảnh hưởng đến toàn nước Trung Hoa này.

Lương Kinh Diễm là cô gái duy nhất trong gia đình ba thế hệ, đương nhiên cô cũng được những bậc bề trên quan tâm, yêu thương. Hôm nay, cô gặp phải chuyện như thế này, quả thật là một loại khuất nhục. Đây cũng là lần đầu tiên cô bị thua thảm hại như vậy.

Một đường lái xe về nhà, trong đầu cô lúc nào cũng có suy nghĩ mình nên làm gì để trả mối thù này? Mình nên làm gì để có tiêu hết cơn giận trong lòng mình đây?

Con nhỏ xấu xa kia có Tiêu Căn Chi che chở, khẳng định là cô không thể ra tay tự do hành động với nó được. Nếu muốn trả thù, cô chỉ có thể chờ đợi thời cơ lúc nó ở lơ lửng mới ra tay hại chết nó được.

Hơn nữa, Lương Kinh Diễm cũng nhận thức được đầy đủ hành vi lần này của mình. Lần này, quả thật cô quá lỗ mãng, cô không nên tự động ra tay với cô ta vì đó là hành động ngu xuẩn nhất trên đời. Dù cô hành động có lý thì nếu như bị người khác bắt được cũng coi như cô cố tình gây sự, thậm chí hạ thấp danh dự của chính mình. Lần sau, cô tuyệt đối sẽ không tự ý hành động, có câu “có tiền thì có thể xui khiến ma quỷ” mà.

Ha ha, người phụ nữ xấu xa kia, hãy chờ đó. Tôi, không tin, với việc vung một số tiền lớn thì tôi không thể trừng trị được cô.

Lương Kinh Diễm đi vào biệt thự nhà họ Lương, quản gia Kim bước đến đón cô: "Tiểu thư, cô đã trở về."

Lương Kinh Diễm khinh thường "Ừ" một tiếng, hỏi: "Ông đã ngủ chưa?"

Quản gia Kim trả lời: "Vẫn chưa ngủ, còn ở trong thư phòng đấy."

Lương Kinh Diễm đổi dép, rồi bay thẳng đến thư phòng lầu hai nhưng còn chưa đi đến cửa thư phòng thì liền nghe thấy ông cười ha ha rất vui vẻ. Cô lại tiếp tục nghe ông nói: "Khá lắm nhóc con, không hổ danh là cháu đích tôn của Lương Chính Thiên ta. Chờ cháu trở về thì ông nhất định sẽ thưởng cho cháu."

Giọng nói đầu dây bên kia trong trẻo lại mang theo một tràng cười: "Ông nhớ giữ lời."

"Đó là lẽ đương nhiên, ông nói được thì chắc chắn phải làm được. Ủ, cứ như vậy đi."

Lương Chính Thiên cúp điện thoại xong, lại nhìn thấy cháu gái mình đang đứng ở cửa, u buồn nhìn mình thì nhất thời nụ cười vội tắt trên khuôn mặt, ông vội vàng hỏi: "Diễm Diễm, cháu sao vậy? Có phải bị ai bắt nạt không?"

Trong nháy mắt, nước mắt Lương Kinh Diễm chảy xuống nhưng cô cũng không gào khóc, chỉ ở yên đó, không nói lời nào, khóc rầm rức khiến Lương Chính Thiên càng thêm đau lòng.

"Ôi, cháu ngoan, cháu cưng của ông, đừng khóc. Cháu nói xem, ai dám ức hiếp cháu, ông sẽ ra mặt giúp cháu."

Lương Kinh Diễm như chỉ chờ câu nói cuối cùng này. Giờ đây có ông nộ ra mặt thì cô xem Tiêu Căn Chi còn có thể lên mặt được bao lâu?

Nếu cô muốn đánh bại Tiêu Cửu Cửu thì trước tiên cô phải khống chế được Tiêu Căn Chi này. Mà người có thể khắc chế Tiêu Căn Chi, ngoại trừ Tiêu lão gia thì không còn ai khác.

CỤC CUNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Thế Giới Này Vẫn Còn Có Tình Yêu!

Editor: Mẹ Bầu

Trong nhà họ Tiêu, ông nội Tiêu Kế Quang mới mười mấy tuổi đã đi chiến trường, đã từng tham gia đánh quân Nhật, đã từng dẫn quân tham gia trận chiến phản kích bảo vệ tổ quốc, uy danh ở trong quân đội cực cao, được nhiều người ủng hộ. Lúc tuổi già càng quyền cao chức trọng, quân hàm thượng tướng.

Ông nội Tiêu và ông nội Lương, hai người bọn họ đã sống cùng trong một thôn từ hồi còn là trẻ con, diễn 〉 đàn 〉 lê 〉 quý 〉 đôn cùng nhau lớn lên, cùng tham gia quân ngũ ở một chỗ, cùng tham gia kháng chiến chống Nhật trên một chiến trường. Hai người ở cùng một chỗ cùng dắt tay nhau trong suốt quá trình tiến lên. Khi tính háo thắng trong lòng hai người nổi lên, thì sự ganh đua lẫn nhau càng cực kỳ cao hứng. Hai người này tranh đấu với nhau cả đời, mà tình cảm yêu mến giữa hai người, thực sự càng tranh đấu càng lớn hơn. Ngày nào mà không đấu võ mồm với nhau, hai ông lão còn cảm thấy toàn thân không được bình thường.

Về sau, khi sinh hạ đến đời thứ hai, trong lòng hai vị lão gia liền nảy sinh ra ý định, muốn hai nhà liên hợp với nhau để càng thêm mạnh mẽ. Nhưng bởi vì trong mắt lớp văn bối không thấy ai vừa mắt nhau, cho nên tuy hai vị lão gia thích thú, nhưng cũng đành buông tay với ý muốn kia.

Hai vị lão gia liền suy nghĩ đến đời thứ ba, xem trong đám con cháu có người nào có thể tác hợp lại thành một đôi hay không, làm cho tình cảm

giữa hai nhà được tiếp tục kéo dài thêm nữa.

Vì vậy, mới có sự bàn bạc cho đám hỏi của Tiêu Căn Chi và Lương Kinh Diễm. Tuy rằng vẫn còn chưa định ra được thời gian cuối cùng, nhưng về cơ bản, bậc trưởng bối của hai nhà đã có chung nhận thức về đám hỏi này rồi.

Sau khi ông nội Tiêu nhận được cuộc điện thoại trách cứ của ông nội Lương, ông nội Tiêu đã đồng ý với ông nội Lương sau đây sẽ cho ông bạn một câu trả lời thỏa đáng. Sau khi cúp điện thoại, ông liền lâm vào trạng thái trầm tư.

Nghĩ đến nửa đời trước Tiêu Căn Chi đã không được sống hạnh phúc, ông nội Tiêu lại cảm thấy nơi trái tim mình thoáng xẹt qua một chút đau đớn kịch liệt.

Nghĩ đến cá tính của đứa cháu nội nhà mình, , chung quy ông nội Tiêu vẫn cảm thấy cần phải suy nghĩ thêm một chút, liệu có cần thiết phải tạo thêm một chút áp lực đối với Tiêu Căn Chi hay không

Mà ở nơi khác, Tiêu Căn Chi đang cùng với mấy người bạn từ thừa nhỏ kia ngồi ở trong một căn phòng bao. Lúc này, anh đang châm một điếu thuốc lá, ngồi ở trong góc phòng phà ra một luồng khói thuốc mù mịt. Khuôn mặt tuần tú lạnh lùng của Tiêu Căn Chi dưới luồng ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn ở trong phòng bao, lại bị lớp khói thuốc dày đặc chập chờn bao phủ, xem ra có chút không nhìn thấy rõ lắm, di@en*dyan(lee^qu.donnn), lại càng làm cho người ta không thể hiểu được, rốt cuộc anh đang suy nghĩ cái gì?

Tiêu Cửu Cửu tự mình rót rượu cho Chu Tiêu và mấy người anh em kia, cuối cùng cô cũng rót cho mình một chén. Cửu Cửu bưng ly rượu lên, nở nụ cười đối với bọn họ, nói, "Mấy vị anh trai, Cửu Cửu kính mời các anh một ly!"

Những câu nói vớ vẩn nhảm nhí khác, cô cũng không thích nói ra. Cô biết rõ, cho dù cô không nói, bọn họ cũng sẽ hiểu cô, nhiều năm ở cùng một chỗ với nhau như vậy, những lời giả tạo ấy cũng không cần thiết phải nói ra với nhau làm gì.

Cửu Cửu hơi ngửa đầu lên, dieendaanleequuydonn một hơi cạn sạch chỗ rượu đỏ trong chén, tiếp đó bàn tay trắng nõn đảo ngược lại, xoay miệng chén xuống phía dưới, không có một giọt rượu nào còn thừa.

Bộ dạng đó của Cửu Cửu, nhìn duyên dáng đến mức tinh xảo, đẹp đến trong sáng vô tư, đặc ý đến mức người ta phải thở mạnh, làm người ta vui thích đến mức không câu nệ tiểu tiết, thậm chí đến ngay cả người đàn ông cũng ít thấy cái khí phách và thông dong như vậy, làm cho cả đám quân nhân kia, trong lòng mỗi người đều cảm thấy thán phục.

Nhưng không biết tại sao, mỗi một lần nhìn thấy Cửu Cửu như vậy, đám người Chu Tiêu, Tần Tấn, Hứa Hằng Minh, Đông Phương Kinh Mộ, còn cả Phượng Thần nữa, chung quy đều có cảm giác giống như đau lòng, cuối cùng đều có cảm giác giống như muốn ôm cô vào lòng, mà yêu thương mà che chở thật tốt, muốn mang cả thế giới này tặng cho cô, muốn mang đến cho cô một cuộc sống bình an, mang đến cho cô một cảm giác tươi đẹp trong cuộc sống.

Chu Tiêu, Tần Tấn, cả mấy người bọn anh đều theo Cửu Cửu, làm một hơi cạn sạch ly rượu, chỉ có Tiêu Căn Chi là vẫn không hề nhúc nhích.

Ánh mắt của mọi người liền nhất tề tập trung lại trên người anh.

Tiêu Căn Chi chỉ nhàn nhạt liếc nhìn qua mọi người, vươn tay dụi đầu mẩu thuốc lá đang cầm trong tay, vẫy vẫy tay hướng về Tiêu Cửu Cửu, "Tới đây!"

Tiêu Cửu Cửu lờm ngang anh một cái, cái người đàn ông đang ở trước mặt cô đây, cho tới bây giờ cũng không hiểu khách khí là cái gì.

Nhưng mà cô, hết lần này tới lần khác lại vẫn phải nghe theo lời anh nói..., ai bảo anh là người đã bao nuôi cô chứ!

Tiêu Cửu Cửu tiến đến gần ngòai xuống bên cạnh của anh, một khắc sau, liền cảm thấy mình ngã vào trong một vòm ngực thật ấm áp, thật nhân hậu, cô ngửi thấy hương vị Bạc Hà xen lẫn với mùi thuốc lá từ trên người anh tỏa ra, thoáng cái, trái tim nhỏ của cô đột nhiên đập rộn lên mạnh mẽ.

Sau một khắc, Cửu Cửu nghe thấy Tiêu Căn Chi lên tiếng nói, "Bắt đầu từ ngày mai em đừng đến đây làm nữa! Tập trung toàn bộ tư tưởng, dồn mọi suy nghĩ vào chuyện ôn thi đại học cho anh, đừng có làm mất thể diện của anh, em đã nghe rõ ràng những lời anh nói chưa?"

Giọng nói trầm ấm của anh cứ quẩn quanh ở bên tai của cô, Tiêu Cửu Cửu nghe thấy câu trả lời của mình, chỉ có một chữ rất đơn giản – “Được!”

Cô cảm nhận được bàn tay của anh đang ôm ở nơi eo của cô chột siết lại thật chặt. Cô nghe thấy anh phát ra một tiếng thở dài nhỏ đến tưởng như không thể nghe thấy được... đột nhiên trái tim của cô chột thấy đau nhói. Sự bất đắc dĩ của anh, cô rất hiểu!

Một người càng có thân phận địa vị cao, trách nhiệm đeo trên lưng lại càng nhiều hơn. Mặc dù Tiêu Căn Chi là một người có cá tính đặc biệt độc lập, luôn làm việc một mình, nhưng có đôi khi, anh cũng khó tránh khỏi cái cảnh phải chịu bị người khác kiểm chế.

Tiêu Cửu Cửu ngoan ngoãn nằm sấp ở trên ngực anh, chính là cô muốn cho anh một chút an ủi thầm lặng, ngay lúc đó cô cảm thấy điện thoại di động ở trong túi quần anh chột rung lên!

Điện thoại rung lên ba cái, Tiêu Cửu Cửu nhìn thấy Tiêu Căn Chi không có ý định nhận cuộc gọi, cô liền đưa tay thăm dò vào trong túi quần của anh, tựa như không hề cảm nhận thấy vật kia trong tích tắc trở nên cứng ngắc, trực tiếp lấy điện thoại ra đưa cho anh.

Nhìn trên màn hình thấy mấy chữ "Ông nội", Tiêu Cửu Cửu liền nhét điện thoại vào trong tay của anh, nhỏ giọng nói như thuyết phục, "Anh nhận cuộc gọi đi! Nếu như anh không nhận, ông nội mất hứng, chuyện này lại càng không thể giải quyết ổn thỏa được!"

Tiêu Cẩn Chi liếc nhìn cô một cái, ánh mắt sâu thẳm mang đầy vẻ nặng nề u ám, cái nhìn của anh như khóa chặt vào trên mặt của cô, lại làm cho trái tim của cô đập mạnh thêm một chút.

Cuối cùng, anh vẫn chịu nghe lời cô nói..., tiếp nhận chiếc điện thoại từ trong tay cô, bấm nút trả lời.

Điện thoại vừa được tiếp thông, lập tức giọng nói chứa đầy sự giận dữ của ông nội Tiêu từ đầu dây bên kia được truyền tới. Cửu Cửu ở ngay bên cạnh anh nên cô đã nghe thấy rõ từng câu từng chữ rất rành rọt: "Anh lập tức quay về nhà ngay cho tôi, tôi sẽ ở trong thư phòng chờ anh!"

Nói xong, không để cho Tiêu Cẩn Chi có cơ hội đáp lại, ông nội Tiêu liền trực tiếp cúp luôn điện thoại.

Nhưng Tiêu Cẩn Chi vẫn không hề nhúc nhích, cầm chiếc điện thoại di động quăng ra, tựa người ở trên ghế sa lon, nhắm mắt lại, cặp mày rậm nhíu chặt lại như dính ở một chỗ.

Kỳ thật, anh không cần về nhà cũng biết, chuyện mà ông nội muốn nói với anh là chuyện gì, nhưng mà quả thực, về chuyện ấy, anh rất không muốn nghe.

Nếu như ông nội anh thật sự chỉ vì mối quan hệ thông gia kia, mà buộc anh phải buông tay với Cửu Cửu và Phượng Thần, thì có thể nói..., đã vậy, anh tình nguyện rời khỏi nhà họ Tiêu, tình nguyện đi cùng với bọn họ, tách rời mối quan hệ với gia đình mình., Anh cũng không thể nào chấp nhận chuyện từ bỏ Phượng Thần và Cửu Cửu, để bản thân mình được sống những ngày an nhàn vui vẻ.

Không có Cửu Cửu và Phượng Thần, anh liền cảm thấy cuộc sống của mình bị tách rời khỏi niềm hạnh phúc, lại càng không có ý nghĩa.

Nhà cao cửa rộng ở trong kinh, là đại biểu cho vinh hoa phú quý, là đại biểu cho địa vị hiển hách, là đại biểu cho sự ngưỡng mộ đối với vinh quang chói lọi mà mọi người cực kỳ ao ước, nhưng có một thứ duy nhất nó không đại biểu - đó là hạnh phúc!

Cha của anh là Tiêu An Bác, là tư lệnh quân khu B, cấp bậc Trung tướng, thống lĩnh đại quân ở một phương.

Mẹ của anh, Diệp Tú Trinh, là Thứ trưởng của một bộ quan trọng nào đó, cũng là một người có quyền cao chức trọng.

Đám cưới hai người bọn họ cũng chính là một đám cưới chính trị. Đối với những người được gọi là hai vợ chồng này, từ khi Tiêu Căn Chi anh bắt đầu có trí nhớ, chính là luôn bằng mặt mà không bằng lòng. Ở nhà có gặp nhau cũng chỉ thấy “lãnh nhan tương đối, tương kính như băng” (*), mà anh, chính là đứa con độc nhất của vợ chồng bọn họ. Sống ở trong mối quan hệ hôn nhân lạnh lùng ấy, anh cũng chưa từng bao giờ nhận được sự quan tâm, chăm sóc hết mực, lẫn sự yêu thương chở che cho con của cha mẹ mình.

(*) Lãnh nhan tương đối, tương kính như băng: Nghĩa của câu: gặp nhau mặt mày hờ hững, đối xử với nhau lạnh như băng. Ý nói cặp vợ chồng sống với nhau không có tình cảm.

Thứ mà cha mẹ của anh đã dạy cho anh ngay từ khi anh còn nhỏ, cho đến lớn, chính là sự lạnh lùng, vô tình, thậm chí, chỉ vì để đạt được tất cả những gì mà mình mong muốn, còn có thể không từ bất cứ thủ đoạn nào.

Tiêu Căn Chi vẫn luôn cho rằng, đối với bản thân anh mà nói, trong lĩnh vực tình cảm, con người anh giống như là một vùng đất hoang mạc, không có lấy một ngọn cỏ. Mãi cho đến khi, ngẫu nhiên anh nhìn thấy hình

ảnh hai đứa trẻ còn rất ít tuổi, thấy bọn chúng thề với nhau rằng, cho dù thế nào cũng phải sát cánh bên nhau, kết hợp với nhau thành một khối, đến chết cũng không thay đổi. Đến lúc ấy, cảm xúc vốn như vùng đất hoang mạc trong anh bỗng nhiên trở nên ấm áp, đến cuối cùng đã nứt ra một mầm xanh nho nhỏ.

Phượng Thần cùng Cửu Cửu xuất hiện, đã đền bù vào chỗ trống về phương diện tình cảm của anh, làm cho thế giới tình cảm của anh được phong phú thêm.

Bọn họ làm cho anh hiểu được, hóa ra, thế giới này vẫn còn có tình yêu!

Hóa ra, trên đời này còn có một người đáng để cho anh dốc hết toàn lực ra để mà bảo vệ, để mà che chở cả đời!

CỤC CỨNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Chiêu Bài Tình Cảm Dị Dàng Của Ông Cự

Trong thư phòng thư hương * thanh nhã, ông cụ Tiêu đang nhắm mắt lại, nằm trên ghế dựa làm bằng gỗ đặt trước cửa sổ mở ra, một đôi bàn tay khớp xương rõ ràng đặt trước ngực, đan xen một chỗ, trong lúc đó mũi chân thỉnh thoảng đập xuống, khiến chiếc ghế thỉnh thoảng lắc lư.

(*) thư hương: nhà dòng dõi Nho học, hơi hướm Nho học.

Tiêu Căn Chi khe khẽ đẩy cửa thư phòng khép hờ, đi vào, thì nhìn thấy cảnh này.

Nếu như không phải nhìn thấy hai chân mày rậm hoa râm của ông cụ Tiêu đang cau lại một chỗ, anh thật sự sẽ cho rằng ông cụ bây giờ đang rất hài lòng rất hưởng thụ!

Khoảnh khắc cảm thấy Tiêu Căn Chi vào cửa, hai tròng mắt của ông cụ Tiêu trong nháy mắt mở ra, die~nd a4nle^q u21ydo^ n trong thoáng chốc, bộc lộ tất cả, giống như đèn chiếu công suất cao, chiếu thẳng tấp lên người Tiêu Căn Chi.

“Trở lại? Đóng cửa lại!” Giọng ông cụ Tiêu lạnh lẽo trầm thấp mang theo âm vang và uy nghiêm giống như trước.

Tiêu Căn Chi lặng lẽ làm theo chỉ thị của ông cụ Tiêu, sau đó, anh đi tới bên cạnh ông cụ dừng lại, yên lặng chờ ông cụ khiển trách.

Ông cụ Tiêu hơi bất mãn nhìn về phía cháu trai, hừ nhẹ một tiếng, “Thế nào? Cánh cứng cáp rồi, ngay cả tiếng ông nội cũng không gọi?”

Tiêu Căn Chi thuận theo trôi chảy, “Ông nội!”

Ông cụ Tiêu đứng dậy, đi qua bên ghế sa lon ngồi xuống, chỉ vào ghế sa lon nói với Tiêu Căn Chi, “Ngồi xuống nói!”

Tiêu Căn Chi yên lặng ngồi xuống.

Ở nơi này lạnh lùng đến khiến cho người ta không cảm thấy trong nhà ấm áp, Tiêu Căn Chi vẫn luôn trầm mặc ít nói, nếu như không cần thiết phải trả lời, anh thật sự không muốn nói hơn một câu.

Ông cụ Tiêu nhìn đứa cháu trai giống như cách xa người ta ngoài ngàn dặm, biết rõ cha mẹ bất hòa, đã chôn xuống bóng ma rất sâu trong lòng thằng bé, mà ông cụ lại là người vụng nói, là người đàn ông lăn lộn hàng năm trong quân đội, giáo dục trai gái đều giống nhau, bình thường đều dùng gào, mắng, phạt, đánh và ra lệnh như trong quân đội, khiến cho thằng bé này không cảm nhận được một chút ấm áp trong nhà, dáng dấp càng lớn, tính cách càng phản nghịch.

Đặc biệt sau khi trải qua vài trận chiến dịch, để cho nó bị vết thương khó nói, nó càng thêm lựa chọn trực tiếp thoát khỏi quân đội, làm việc kinh doanh, làm chuyện mình thích, nếu không phải bọn họ cho gọi, nó đều không chủ động về nhà.

Ông cụ Tiêu than nhẹ một tiếng trong lòng, năm đó, nguyên nhân ông cụ không phản đối Tiêu Căn Chi nhận nuôi hai đứa bé kia, cũng bởi vì, khi Tiêu Căn Chi nhắc đến hai đứa bé đó, khuôn mặt luôn luôn lạnh lùng và vô tình, sẽ lộ ra điệu dàng và mỉm cười.

Lúc ấy ông cụ đã nghĩ, nếu như die nda nle equ ydo nn hai đứa bé kia thật sự có thể mang đến cho Căn Chi ấm áp và vui vẻ, vậy thì để cho hai

đứa bé đó ở bên cạnh Căn Chi là được.

Ông cụ Tiêu cũng lấy lý do giống vậy, thuyết phục cha Tiêu và mẹ Tiêu khi đó phản đối Tiêu Căn Chi trẻ tuổi nhận nuôi hai đứa bé.

Mà từ đó về sau, ông cụ Tiêu thật sự cảm thấy thay đổi của Tiêu Căn Chi, hơi thở cả người thẳng bé không còn lạnh như vậy nữa, nhiều hơn chút tinh thần, cũng nhiều hơn chút ấm áp, để cho ông cụ cảm thấy quyết định đồng ý cho nó nhận nuôi hai đứa bé này, là không sai.

Nhưng mà bây giờ xem ra, hai đứa bé này lại thành chướng ngại vật để Tiêu Căn Chi kết thân với Lương Kinh Diễm.

Từ sau khi ông cụ Tiêu nhận được điện thoại tố cáo của ông cụ Lương, ông cụ vẫn đang suy nghĩ, là giữ ngọn nguồn hạnh phúc này cho cháu của mình, hay vì đám hỏi, cắt đứt ngọn nguồn hạnh phúc này của cháu trai?

Từ phương hướng phát triển chính của gia tộc mà nói, đương nhiên phải cắt đứt thì tốt hơn!

Nhưng mà suy nghĩ từ góc độ của đứa bé, cắt đứt mối liên hệ giữa bọn họ, không thể nghi ngờ là chặt đứt tính mạng của thẳng cháu, mà với tính cách tàn nhẫn vô tình nổi tiếng trên thương trường của Tiêu Căn Chi, sợ rằng như vậy ngược lại sẽ khiến cho bọn họ rước lấy hậu quả khó có thể thừa nhận.

Ông cụ Tiêu luôn luôn lý trí không dám đánh cược, lại không dám trực tiếp bức bách Tiêu Căn Chi thỏa hiệp.

Cho nên, ông cụ kêu Tiêu Căn Chi trở lại, muốn hỏi một chút ý tứ của thẳng cháu rồi sau đó mới quyết định.

“Căn Chi, cháu nên biết, ở trong thế hệ các cháu, ông nội coi trọng nhất là cháu, cũng xem trọng nhất là cháu. Ông nội vẫn muốn cháu và nhà

họ Lương kết thân, mục đích cũng là hy vọng nhà chúng ta và cháu sau này có thể phát triển tốt hơn, nhưng cháu có thể cũng biết, ông nội cũng không phải là người háms lợi, hai ông cháu chúng ta hôm nay buông bỏ ý chí tới nói tử tế một chút, nói cho ông nội, chính cháu nghĩ như thế nào? Kế hoạch sau này của cháu như thế nào? Nói tất cả ra, để ông nội cũng biết cháu một chút, được không?”

Không thể không nói, ông cụ hạ thấp giọng điệu như vậy, là Tiêu Cẩn Chi cực kỳ ít nhìn thấy.

Anh cho rằng nghênh đón anh sẽ là ông cụ ra lệnh và quát lớn, trong lòng đã sớm có chuẩn bị, nhưng không nghĩ đến, ông cụ thế mà lại ra chiêu bài tình cảm dịu dàng với anh, chẳng những trong lúc lâu Tiêu Cẩn Chi đoán không ra ý tưởng của ông cụ, cũng khiến cho tất cả lời giải thích anh đã chuẩn bị xong đều không cần dùng tới.

CỤC CỰNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Uy Hiếp Trần Trụi

Tiêu Cẩn Chi và ông cụ Tiêu mở thành công bố, cầm đuốc soi đêm * nói hơn nửa buổi tối.

(*) mở thành công bố, cầm đuốc soi đêm: đôi xử chân thành, thẳng thắn và cởi mở.

Cuối cùng, ông cụ Tiêu nói như vậy, “Cẩn Chi, ông có thể không buộc cháu kết thân, nhưng chuyện này cháu phải tự mình giải quyết, hơn nữa, không thể chọc giận nhà họ Lương, càng không thể tổn hại đến lợi ích của gia tộc, nếu như một khi phá bỏ ranh giới cuối cùng này, như vậy, cho dù Phượng Thần và Cửu Cửu có quan trọng với Tiêu Cẩn Chi cháu bao nhiêu, ông sẽ vô tình tiến hành bóp chết. Cẩn Chi, ông hy vọng cháu người cũng như tên, thật cẩn thận, tự giải quyết cho tốt!”

Kết quả thương lượng này, dĩ nhiên còn tốt hơn dự đoán trước của Tiêu Cẩn Chi nhiều.

Anh vốn cho rằng, ông cụ Tiêu nhất định sẽ buộc anh bỏ lại Phượng Thần và Cửu Cửu, đi đính hôn với Lương Kinh Diễm, không nghĩ tới, lần này ông cụ lại tha thứ cho anh, chẳng lẽ thật sự bởi vì suy tính đến cảm nhận của anh sao, cho nên ông cụ mới chọn tin tưởng anh, cho tự anh đi xử lý chuyện này?

Cho dù như thế nào, có đầu ông cụ Tiêu nhả ra, những người khác, thì không có vấn đề gì.

Tiêu Căn Chi ở lại nhà chính họ Tiêu một đêm.

Sáng sớm ngày hôm sau, anh đã phát hiện, Tiêu phu nhân đang tao nhã ngồi trong phòng khách, bưng cà phê, vừa uống, vừa chờ anh.

Dáng vẻ đối ngoại của bà vĩnh viễn cao quý như vậy, nhú mày nhìn người luôn tỏ vẻ ngạo nghễ, khi nhìn thấy Tiêu Căn Chi thì đáy mắt bà thoáng qua một tia sáng, sau một khắc, bà đã trực tiếp ra lệnh nói, “Căn Chi, hôm nay mẹ hẹn Diễm Diễm ăn cơm, con đi cùng đi!”

Tiêu Căn Chi nhàn nhạt lên tiếng, “Xin lỗi! Tôi hẹn người khác nói chuyện làm ăn, không rảnh!”

Đối với người mẹ tính tình cổ quái lại lòng dạ độc ác này, Tiêu Căn Chi kêu một tiếng cũng sẽ cảm thấy lòng đau thêm bao tử đau.

Từ khi còn nhỏ, Diệp Tú Trinh và Tiêu An Bác không hòa thuận, mỗi lần bọn họ cãi nhau, Diệp Tú Trinh sẽ phát tiết lên trên thân thể nhỏ bé của anh, dùng hai ngón tay liều mạng nhéo anh, đánh anh, dùng lời nói ác độc nhất đến mắng anh.

Trên người của anh thường là chỗ tím chỗ xanh, khi đó mẹ trong mắt anh, giống như một người phụ nữ bị ma nhập, ánh mắt Diệp Tú Trinh nhìn anh tràn đầy căm hận, thái độ càng thêm dữ tợn như ác quỷ, đặc biệt đáng sợ.

Người ta nói “Hùm dữ còn không ăn thịt con”, nhưng lời này hoàn toàn mất công hiệu ở trên người Diệp Tú Trinh.

Mỗi một lần đánh anh xong, lý trí trở lại, bà lại lệ rơi đầy mặt ân hận với anh, nhưng lần sau, bà lại tiếp tục như thế, thậm chí còn làm trầm trọng thêm.

Mà để cho Tiêu Cẩn Chi càng thêm khổ sở chính là, khi Diệp Tú Trinh ngược đãi anh, cha Tiêu Tiêu An Bác dinendian.lợqid]on không chỉ một lần nhìn thấy, nhưng sau khi ông chần chừ, lựa chọn làm như không thấy, quay đầu đi.

Lúc ấy Tiêu Cẩn Chi còn ở thời niên thiếu, nói có bao nhiêu tuyệt vọng, thì có bấy nhiêu tuyệt vọng!

Anh vẫn hoài nghi, mình rốt cuộc có phải do Diệp Tú Trinh sinh không? Không phải nói tình thương của mẹ vĩ đại nhất sao? Nhưng tại sao anh lại rơi lên một người mẹ như vậy?

Sau khi anh trưởng thành, anh còn len lén cầm tóc của mình và của Diệp Tú Trinh đi xét nghiệm ADN, để cho anh tiếc nuối chính là, anh thiên chân vạn xác * là con trai của Diệp Tú Trinh.

(*) thiên chân vạn xác: vô cùng xác thực, vô cùng chính xác.

Thời gian bị ngược đãi như vậy, vẫn kéo dài cho đến khi anh lên tiểu học, anh trưởng thành giống như con hổ con, tâm tình lạnh rôi, bắt đầu học được phản kháng, Diệp Tú Trinh đánh không lại anh, hành vi của bà mới thu lại!

Cho nên, mỗi khi anh nhìn thấy Diệp Tú Trinh tỏ vẻ cao ngạo giống như dáng vẻ nữ vương, cũng cảm thấy hết sức ghê tởm, đây là một người phụ nữ điên trong ngoài hoàn toàn tuyệt đối không giống nhau!

Nếu như nói anh phải đều phòng người nào ở nhà họ Tiêu, không phải là ông cụ Tiêu vẫn yêu không phải là yêu không đoán ra định làm gì anh, cũng không phải là cha Tiêu Tiêu An Bác vẫn lạnh lùng nhàn nhạt coi anh như người qua đường, mà là người phụ nữ điên bề ngoài cao quý, bên trong lại như rắn độc này!

Diệp Tú Trinh nhìn con trai đã trưởng thành thành người đàn ông cao lớn tuấn tú, hình dáng gương mặt của nó, giống người đàn ông đã phá hủy cả đời của bà, để cho bà hận không thể ăn thịt của hăn uống máu của hăn, để cho bà chỉ cần nhìn thấy Tiêu Cẩn Chi, sẽ có một kích động muốn làm nhục nó.

Diệp Tú Trinh chỉ cần nghĩ tới những chuyện rách nát đã qua kia, cuộc sống khổ sở và không như ý những năm gần đây, liên tục không ngừng xông tới trên người bà, bà sống không hạnh phúc như vậy, thế thì, nó thẳng con hèn hạ này cũng không thể có tư cách được hạnh phúc!

Bà lạnh lùng nhìn Tiêu Cẩn Chi, “Nếu như hôm nay mà không theo tao ra ngoài, tao bảo đảm, sẽ khiến cho con đi đó không thấy được mặt trời ngày mai!”

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Trước Giông Bão!

Con người đen nhánh của Tiêu Cẩn Chi đầy lạnh lùng, vừa nghe Diệp Tú Trinh uy hiếp trắng trợn như thế toàn thân đột nhiên lạnh lẽo, hai mắt nổi lên cuồn cuộn trước cơn bão tuyết, hung mãnh như muốn cuốn phăng tất cả.

"Bà thử động đến cô ấy một chút xem! Nếu như cô ấy chết rồi, thì tôi bảo đảm, bà chắc chắn sẽ không thấy được mặt trời ngày mai đâu!"

Diệp Tú Trinh bị ánh mắt đáng sợ cùng giọng điệu ác độc lạnh lùng của Tiêu Cẩn Chi dọa cho phải lui lại mấy bước, sau đó, lại nghĩ tới đây là đứa con trai mà mình dứt ruột đẻ ra lại dám làm vậy đối với mình, Diệp Tú Trinh càng tức giận hơn: "Tiêu Cẩn Chi, mày dám! Tao là mẹ mày, mày dám động đến tao thì sẽ bị trời tru đất diệt!"

Đột nhiên Tiêu Cẩn Chi ngửa đầu cười to: "Ha ha ha ha, trời tru đất diệt? Diệp Tú Trinh, bà con mẹ nó thật khôi hài! Nếu như ông trời có mắt, nhất định sẽ hủy diệt người phụ nữ không xem con trai mình là người trước tiên!"

Anh oán hận nhìn bà ta, từng bước từng bước tiến tới gần: "Mẹ? Bà mà cũng xứng nói ra cái từ này, thử nói xem, có bao giờ bà đối xử với tôi như con trai của bà chưa? Từ nhỏ đến lớn, không phải đánh thì là mắng, nếu không thì đối xử chẳng khác nào một người xa lạ... tôi thấy lạnh, thấy đói bụng lúc nào bà có biết không? Bà đã từng quan tâm đến hay sao? Bà hãy thử sờ lại lương tâm của chính mình đi, đã bao giờ bà đối xử tốt với tôi

chứ? Bà quả thật đã vũ nhục cái từ mẹ thần thánh vĩ đại này! Bà hoàn toàn không xứng là một người mẹ, càng không xứng làm mẹ của Tiêu Cẩn Chi tôi! Nếu như có thể, tôi tình nguyện chưa từng có một người mẹ giống như bà!".

Nói xong, Tiêu Cẩn Chi để lại cho bà ta một ánh mắt lạnh lẽo cùng nụ cười lạnh, sải bước đi thẳng ra cửa.

Anh cảm giác cả người rét run, trong lòng lại bi thương vô hạn.

Mẹ của anh, vốn không phải là người mẹ bình thường như bao người, từ nhỏ chỉ biết đánh chửi, đến lúc trưởng thành chỉ có lợi dụng, lúc chung đụng chỉ có vô tình và lạnh lùng, trừ những thứ này ra, bà ta đối với anh làm gì có chút chân tình nào?

Có người mẹ như thế, tổn thương người ta đến mức nào!

Tiêu Cẩn Chi đưa tay lau đi giọt nước trong suốt sắp trượt xuống khóe mắt, lên xe, khởi động, chiếc xe thể thao màu đen lao vút trên đường như một mũi tên vọt và chạy đến Ngọc Sơn Trang.

Chỉ có khi anh ở cùng Phượng Thần, Cửu Cửu, mới có thể cảm thấy ấm áp cùng hạnh phúc.

Bọn họ rõ ràng là người xa lạ, bởi vì thiếu thốn tình thân vẫn luôn sưởi ấm, an ủi, dựa vào nhau, thân thiết hơn so người thân rất nhiều.

Còn cha mẹ anh thì sao?

Rõ ràng vốn là những người thân thuộc nhất, nhưng lại chẳng khác nào người xa lạ, tổn thương nhau như kẻ thù, khiến ai nấy cũng đều sống trong thù hận khổ sở.

Toàn thân Tiêu Căn Chi đầy lạnh lẽo, sau khi đến Ngọc Sơn Trang liền chạy thẳng đến một căn nhà hai tầng bên trong, nghênh đón anh là cả một căn phòng ngập mùi thức ăn thơm nức.

Anh hít sâu một hơi, ừm, có món cá chần nước sôi mà anh thích, thêm món gà xé phay, thịt rán, à, còn có cả mùi cà om nữa, lòng đầy vui mừng, ý lạnh lúc trước nhất thời hóa thành hư không, trong nháy mắt ấm áp lan tràn.

Anh nhanh chóng thay dép, đi đến trước bàn ăn, cầm đũa lên gắp một miếng thịt rán vừa vàng vừa thơm cho vào miệng, ừm, mùi vị thật tuyệt!

Lúc này, Cửu Cửu bưng một nồi canh từ trong bếp đi ra.

Nhìn thấy người nào đó lại đang gắp trộm đồ ăn, cô giận dữ trừng mắt mắng: "Trông anh lúc nào cũng như quý đói ấy, vừa trở lại liền ăn trộm, tội xấu này bao giờ mới có thể sửa được hả?"

Mặc dù là đang bị mắng, nhưng Tiêu Căn Chi lại vẫn thấy ấm áp nồng đậm trong lời nói của cô.

Tất cả không thoải mái lúc trước đều biến thành bọt biển dưới sóng mắt giận dữ yêu kiều kia.

Anh lặng lẽ ngắm gương mặt xinh đẹp của cô, nhìn người nào đó cẩn thận cất nồi canh đi, đột nhiên bước nhanh đến phía trước, ôm cô vào trong ngực, ôm chặt đến nỗi như đang được ôm nguồn ấm áp duy nhất trên thế gian này.

"Cửu Cửu, vĩnh viễn đừng rời bỏ anh có được không?"

Lời khẩn cầu trầm thấp đau thương lọt vào tai Tiêu Cửu Cửu khiến cô nghi hoặc không thôi, anh thế này là thế nào? Có phải về nhà lại bị dạy dỗ hay không? Anh lại bị tổn thương? Là bởi vì chuyện của cô sao?

Tiêu Cửu Cửu biết, mỗi một lần Tiêu Căn Chi về nhà, khi quay lại tâm tình sẽ đặc biệt không tốt, còn lần này, thì lại càng không tốt, nếu không, một người kiên cường như anh sao có thể thốt ra những lời yếu ớt như vậy? Sao có thể vội vã tìm sự an ủi từ nơi cô?

Đột nhiên có chút đau lòng!

Do dự một lát, Cửu Cửu vươn tay, nhẹ nhàng vòng qua hông của anh, khẽ nói: "Anh Căn, chỉ cần anh cần, em sẽ luôn ở bên cạnh anh!".

Trái tim Tiêu Căn Chi khẽ run lên, trong lời nói kia anh chỉ cảm thấy sự quan giữa người thân với nhau chứ không hề tình ý triền miên giữa nam và nữ như bản thân vẫn luôn khát vọng.

Thầm than nhẹ một tiếng, buông cô ra, đi thẳng vào toilet, rửa tay, rửa mặt, thuận tiện xóa sạch một thân mệt mỏi lẫn cảm giác yêu trong vô vọng.

Lúc trở ra, trên gương mặt tuấn mỹ đã khôi phục lại sự lạnh lùng thường ngày .

Tiêu Cửu Cửu thấy anh đã trở lại bình thường trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, lập tức xới cơm đưa cho anh: "Đói bụng không? Anh mau ăn đi! Những món này, em đều đặc biệt làm cho anh đấy!"

Tâm tình mới vừa rồi còn giống như ngã vào vực sâu vừa nghe thấy câu nói sau cùng kia trong một nháy mắt như đang bay vào Thiên đường, Tiêu Căn Chi vui vẻ không thể tin được.

Anh nhận lấy bát cơm trong tay cô, ăn như hổ đói, mặc dù không lên tiếng nhưng vẫn dùng hành động chân thật nhất bày tỏ mình thích những món ăn kia nhiều như thế nào.

Đối với những người thích nấu ăn mà nói, ăn thật ngon thật nhiều chính là lời khen tốt nhất dành cho họ.

Tiêu Cửu Cửu cũng xới cho mình một chén cơm, chậm rãi ăn.

Tiêu Căn Chi vừa ăn, vừa len lén nhìn người trước mặt, cô gái nhỏ này cho dù thế nào ăn uống vẫn ưu nhã như vậy, kể cả bụng có đói đến thế nào chẳng nữa thì cô vẫn trưng ra một phong thái tao nhã cực kỳ hoàn mỹ.

Cửu Cửu, Tiểu Cửu Cửu của anh vừa đáng yêu lại mê người như thế bảo sao không yêu cho được?

Ăn lưng lưng dạ, Tiêu Căn Chi mới buông chén đũa xuống, cầm khăn giấy lên nhẹ nhàng lau miệng, lúc này mới hỏi: "A Thần đâu? Còn đang ngủ?".

Cửu Cửu liền đáp: "Anh ấy hả, sáng sớm đã vội vội vàng vàng đi ra ngoài, hình như cô nhi viện có chuyện gì đó muốn anh ấy giúp đỡ, anh tìm anh ấy có chuyện gì không?".

"Không việc gì!". Tiêu Căn Chi đứng lên nói: "Tôi đến thư phòng, lát nữa pha cho tôi một cốc cà phê rồi mang vào đó!".

Tiêu Cửu Cửu nhìn viền mắt thâm đen trên mặt anh, muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn không lên tiếng, chỉ đáp một câu: "Vâng!".

Sáng sớm hôm nay, đúng là Phượng Thần nhận được điện thoại của Viện trưởng viện phúc lợi Nhân Ái nhờ giúp đỡ chuyện cô nhi viện bị Chính phủ quy hoạch, hạn cho bọn họ trong vòng một tuần lễ sẽ phải di dời. Thời gian gấp gáp như thế, bọn họ sao có thể tìm được chỗ nào hợp lý để chuyển đến, hơn thế nữa, hôm nay còn có một nhóm côn đồ xông tới không nói năng gì liền đập phá khắp nơi, còn uy hiếp bọn họ nếu như không chuyển đi thì Viên Cầm và bọn nhỏ cứ chờ gánh lấy hậu quả.

Viên Cầm thật sự hết cách mới gọi điện thoại cho Phượng Thần nhờ giúp đỡ.

Đến lúc Phượng thần chạy tới cô nhi viện liền thấy Viên Cầm mặt ủ mày ê ngồi ở trước bàn làm việc, nhìn từng tấm hình cô nhi, hai mắt lừng tròng, vô cùng thương cảm.

Phượng Thần đưa tay nhẹ nhàng gõ cửa, Viên Cầm thấy người tới, nhất thời mừng rỡ tựa như nhìn thấy cứu tinh, lập tức đứng lên tiếp đón: "Thần Thần, con đã tới rồi! Nhanh ngồi, nhanh ngồi!".

Khi Phượng thần nghe Viên Cầm kể rằng bà vừa thăm dò được tin tức, sở dĩ Chính phủ muốn lấy lại mảnh đất này là vì chuẩn bị bán cho Lương thị xây dựng khu. Trong lòng nhất thời lo lắng không thôi, anh cảm thấy đây chẳng qua là khúc dạo đầu cho giông tố sắp tới, cũng đánh hơi được mùi vị của âm mưu.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Phượng Thần Buông Lời Ác Độc!

Sau khi Phượng Thần biết được chân tướng liền an ủi Viên Cầm một phen, chuyện này nhất định anh sẽ nghĩ biện pháp giải quyết cho bà, lúc đó mới rời khỏi Viện mồ cô Nhân Ái.

Phượng Thần ngồi vào trong xe, vừa định gọi điện cho Tiêu Cẩn Chi, muốn nói với anh chuyện ở viện mồ cô nhưng đường dây chưa kịp kết nối đã nhận được cuộc gọi đến.

Vừa nhìn vào lại phát hiện là một số máy lạ!

Do dự một chút, nhưng Phượng Thần vẫn bấm nút nghe: "Alo! Ai vậy?"

Một giọng nữ trong trẻo lạnh lùng chuyên nghiệp truyền vào trong tai Phượng Thần: "Phượng tiên sinh có phải không?"

Giọng nữ xa lạ, khiến Phượng Thần chau mày lại: "Đúng vậy, xin hỏi ai thế?".

Đối phương lễ phép trả lời: "Phượng tiên sinh, ngài vẫn khỏe chứ! Tôi là Trịnh Phương thư ký của Tổng giám đốc công ty bất động sản Lương thị, chuyện là thế này, Lương tổng của chúng tôi muốn mời ngài tới đây một chuyến, bà ấy có thương vụ muốn gặp mặt nói chuyện với Phượng tiên sinh, về chuyện của viện mồ cô Nhân Ái!".

Vừa nghe đến họ Lương, còn nhắc đến chuyện của viện mồ côi Nhân Ái, từ sâu trong đáy mắt Phượng Thần thoáng qua lạnh lẽo, giọng nói cũng lạnh đi mấy phần: "Lúc nào thì gặp mặt?".

Bên đầu kia điện thoại, Trịnh Phương vừa nghe thấy câu hỏi của Phượng Thần liền có thể tưởng tượng được sự lạnh lẽo đang tỏa ra trên người đối phương, nhẹ nhàng lên tiếng: "Tổng giám đốc Lương muốn hẹn Phượng tiên sinh đến dùng bữa tại Hội sở Quân Duyệt thời gian là mười hai giờ rưỡi trưa. Phượng tiên sinh, không biết ngài có vấn đề gì không?".

Phượng Thần lạnh giọng đáp: "Không thành vấn đề, tôi sẽ đến đúng giờ!"

Trịnh Phương thấy thế liền nịnh nọt lấy lòng: "Vâng, cảm ơn Phượng tiên sinh đã đáp ứng, tôi sẽ nhanh chóng báo cáo lại cho Tổng giám đốc Lương. Hẹn gặp lại!".

Cúp điện thoại, Phượng Thần liếc mắt nhìn thời gian trên di động, hiện tại đã là mười một giờ ba mươi lăm phút, vừa kịp lái xe đến hội sở Quân Duyệt, xem ra, đối phương đã nắm chắc thời gian của anh, hoặc là nói, bọn họ vẫn phải người theo dõi chỗ này?

Phượng Thần đảo mắt xem xét bốn phía xung quanh, quả nhiên liền thấy cách cổng viện phúc lợi không xa có hai người đàn ông áo đen đang đứng, đã thế còn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra thỉnh thoảng đảo mắt qua bên này.

Khóe môi khẽ giương lên thành một nụ cười lạnh, họ Lương phải không? Xem ra bọn họ xuống tay đúng là nhanh, lại còn phải người đến canh giữ, đám người này cũng khinh người quá đáng rồi! Xem bọn anh như quả hồng mềm, muốn bóp thế nào liền bóp thế này hay sao?

Phượng Thần vừa khởi động xe, vừa gọi điện thoại cho Tiêu Căn Chi, báo cáo chuyện của viện mồ côi sau đó là chuyện họ Lương hẹn mình ra ăn

cơm.

Tiêu Cẩn Chi nói thẳng: "Tôi sẽ lập tức phái người đến bảo vệ viện mồ côi, cậu cứ đi gặp họ Lương xem bọn họ đến cùng muốn làm cái gì? Mặt khác, tôi sẽ phái người đi tìm một chỗ khác sắp xếp cho những đứa bé kia, nếu như thấy không được nữa thì liền dời viện phúc lợi đến gần chỗ chúng ta, như vậy thì về sau cậu và Cửu Cửu cũng ddwox phải lo lắng bọn họ sẽ bị người ta gây khó dễ!".

Tiêu Cẩn Chi biết Viện phúc lợi và Viên Cầm vô cùng quan trọng đối với Phượng Thần và Tiêu Cửu Cửu, hai người bọn họ được Viên Cầm nhật về nuôi từ hồi bé xíu, bà là một người đặc biệt thiện tâm, trong cuộc đời này, đã từng nuôi dưỡng gần một trăm đứa bé.

Nhưng bởi vì tiền trợ cấp của Chính phủ chỉ có hạn, mà bà lại thu nhận quá nhiều đứa bé, thậm chí là cả những đứa trẻ tàn tật bị người khác vứt bỏ cũng ôm về. Viên Cầm cho dù có cố hết sức kiếm tiền, nhưng thu không bù nổi chi, khiến cho Phượng Thần, Cửu Cửu thường phải chịu đói theo.

Cho đến khi những đứa trẻ lớn hơn một chút, bọn họ liền giúp bà bằng cách ban ngày đi nhật ve chai bán lấy tiền, buổi tối lại cùng Viên Cầm bày bán đồ ăn khuya kiếm thêm, nhưng dù vậy cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì cuộc sống.

Cho đến khi Phượng Thần và Cửu Cửu được Tiêu Cẩn Chi thu dưỡng, mỗi tháng anh đều quyên góp một khoản tiền cho viện phúc lợi, thì lúc này cuộc sống mới thanh thản được một chút.

Vì thế Viên Cầm càng thêm cảm kích Phượng Thần và Cửu Cửu, hơn thế nữa là sự trợ giúp của Tiêu Cẩn Chi.

Mà Cửu Cửu và Phượng Thần cũng rất biết ơn ân dưỡng dục của Viên Cầm, chỉ cần có thời gian, hai người bọn họ sẽ cùng nhau trở về viện phúc

lợi giúp đỡ, xem nơi đây là "nhà mẹ đẻ" của mình, cũng coi Viên Cầm chẳng khác nào mẹ ruột.

Mặc dù Viên Cầm không cho họ một cuộc sống ấm no, nhưng ít ra, bà đã dùng hết sức duy trì bọn họ.

Cho nên, khi viện phúc lợi và Viên Cầm có chuyện, bọn họ tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Huống chi, chuyện lần này, rõ ràng là nhà họ Lương muốn nhắm vào Cửu Cửu mới dùng thủ đoạn đê tiện này, vì thế bọn họ càng không có lý do gì bỏ mặc.

Lúc Phượng Thần chạy tới Hội sở Quân Duyệt đã là mười hai giờ hai mươi phút.

Khi anh đỗ xe xong, bước chậm rãi tới cửa Hội sở thì đã thấy một người phụ nữ khoảng chừng ba mươi tuổi, mặt mũi tinh xảo đầy vẻ trí thức đang đứng ở đó. Cô ta vừa thấy Phượng thần đi tới, hai mắt chột tóa sáng, đáy mắt vụt thoáng qua một tia kinh ngạc.

Sau khi nhận định rõ là Phượng Thần, liền tươi cười rạng rỡ tiến lên đón: "Xin chào! Xin hỏi ngài là Phượng tiên sinh phải không?"

Phượng Thần nhàn nhạt liếc cô ta một cái, khẽ gật đầu.

Người kia lại cười nói: "Tôi là Trịnh Phương thư ký của Tổng giám đốc Lương, mới vừa đã liên lạc với anh. Tổng giám đốc đã đặt phòng trước rồi, mời Phượng tiên sinh đi theo tôi!".

Khi Trịnh Phương đẩy cửa phòng bao ra, Phượng Thần vừa nhìn một cái liền thấy Lương Kinh Diễm đã đợi sẵn ở đó.

Khóe môi anh khẽ nhếch lên một tia châm chọc, một người phụ nữ, cho dù có xinh đẹp thế nào đi nữa, trang điểm tinh xảo đến đâu đi chăng nữa thì thế nào chứ? Nếu không có tính tình độ lượng rộng rãi, không có lòng dạ bao dung, lại luôn không muốn thấy người khác tốt hơn mình, không muốn thấy người khác được cưng chiều hơn mình, mang quyền thế gia tộc đi uy hiếp người khác, bức bách người khác đi vào khuôn khổ, người phụ nữ như vậy, ai mà yêu cho nổi?

Một ngày nào đó, cô ả sẽ vì hành động của chính mình mà tự chịu diệt vong.

Lúc này Lương Kinh Diễm thần thái ưu nhã thông dong, trên người là chiếc đầm sát nách Chanel màu trắng hết như một đóa bạch liên xinh đẹp nở rộ, vô cùng quyến rũ động lòng người nào còn nhếch nhác như tối hôm qua.

Trong nháy mắt nhìn thấy Phượng Thần ngọc thụ lâm phong đứng ở cửa, Lương Kinh Ngạc thoáng chốc liền mất hồn.

Phượng Thần chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng phối với quần tây đen, rõ ràng chỉ là hai màu đơn giản nhưng lại toát ra phong thái ưu nhã chẳng khác nào một quý công tử.

Mặt mũi anh tuấn, khí chất thanh quý, cho dù tâm tư vẫn đặt trên người Tiêu Căn Chi nhưng Lương Kinh Diễm vẫn bị bề ngoài xuất chúng của Phượng Thần làm cho lóa mắt, một lúc lâu vẫn chưa hồi thần.

Cho đến khi sắc mặt Phượng Thần trầm xuống, đi vào trong phòng, lành lạnh ho một tiếng, Lương Kinh Diễm lúc này mới hoàn hồn.

Tuy thế nhưng không vẫn không thẹn thùng chút nào, lập tức quay sang Phượng Thần nũng nịu cười nói: "Người ta nói Phượng công tử tuyệt thế vô song, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền!".

Phượng Thần lười phải đáp lại, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Không biết Tổng giám đốc Lương mời tôi tới đây là vì chuyện gì?"

Lương Kinh Diễm thấy Phượng Thần khó chịu, thế mà không chịu nể mặt cô ta chút nào, đáy mắt không khỏi lạnh lẽo, cười như không cười đáp: "Tôi nghĩ Phượng công tử ắt hẳn biết rõ mới phải chứ!".

Phượng Thần cười lạnh: "Rất xin lỗi! Thánh ý của Tổng giám đốc Lương thật khó dò, bọn tôi vốn chỉ là dân đen thật sự không thể đoán ra, kính xin trực tiếp chỉ rõ, tránh lãng phí thời gian của mọi người!".

Lương Kinh Diễm bị lời nói thẳng thắn này chặn họng, cô ta sững sờ nhìn Phượng Thần, thế nào cũng không ngờ, rõ ràng là một người đàn ông đáng dấp đẹp mắt khiến cho người ta mê muội như thế mà lại thốt ra những lời khó nghe đến vậy.

Trong lòng lại vô cùng xem thường, những đứa dân nghèo vừa nhoi lên làm người này, quả nhiên không thể lên được mặt bàn!

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Giao Dịch Cùng Ác Ma

Editor: Heisall

Lương Kinh Diễm ở trong lòng hung hăng chửi bới Phượng Thần một trận, hình như làm như vậy, trong lòng của cô liền có thể khá hơn một chút, nhưng khi thấy vẻ lạnh nhạt trên gương mặt tuấn tú đẹp tuyệt trần của Phượng Thần, cô cảm thấy giống như cho dù cô có nói bất kỳ cái gì cũng không thể khiến anh ta kích động, hoàn toàn xem thường cô, gương mặt xinh đẹp của Lương Kinh Diễm căng ra, rồi trong nháy mắt lại tối sầm xuống.

Cô có chút hung dữ nói với Phượng Thần: "Phượng Thần, tôi cũng không thèm vòng vo với anh nữa, tôi muốn cùng anh làm một giao dịch!"

Trên mặt Phượng Thần liền có chút biểu cảm, cười như không cười nhìn cô, vẫn không nói gì.

Lương Kinh Diễm tức giận, không thể không nói tiếp: "Anh mang theo Tiêu Cửu Cửu ra khỏi nước, rời khỏi Tiêu Căn Chi, nếu như các người muốn đi nước ngoài, tôi có thể cho các người một số tiền lớn, bảo đảm các người có thể sống một cuộc sống rất tốt ở nước ngoài, nhưng tôi có một điều kiện, sau này, các người vĩnh viễn không được liên lạc với Tiêu Căn Chi nữa, thế nào?"

Phượng Thần nhẹ nhàng nhếch môi: "Chẳng có gì đặc sắc! Không có hứng thú!"

Lương Kinh Diễm nhìn thấy bộ dạng lì lợm của Phượng Thần, khóe môi anh ta còn mang theo ý mỉa mai, giống như đang chế giễu ý nghĩ của cô rất ngu ngốc và kỳ lạ.

Lương Kinh Diễm càng thêm tức giận, con người nhú lại, trực tiếp lên tiếng uy hiếp: "Phượng Thần, tôi cho anh biết, việc kết thân giữa hai nhà Tiêu Lương là bắt buộc, nếu như các người không thức thời, nhất định không chịu rời khỏi Tiêu Căn Chi, tôi tin rằng, từ nay về sau, anh và Tiêu Cửu Cửu này, tuyệt đối sẽ không có một ngày tốt lành! Nếu như anh không quan tâm đến việc bạn bè và người thân ở bên cạnh mình lúc nào cũng có thể sẽ bị thương, thì các người cứ việc đối nghịch với tôi, ngược lại tôi muốn nhìn xem rốt cuộc các người có bản lĩnh gì để chống lại tôi?"

Phượng Thần đột nhiên nâng đôi mắt trong veo lên, bắn thẳng vào mắt của cô ta, nhìn chằm chằm cô ta một lúc lâu, ánh mắt của anh ta sâu như hồ nước lạnh lẽo, mang theo một loại khí lạnh tới từ địa ngục, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể cắn nuốt cô, khiến lông tơ trên người Lương Kinh Diễm dựng đứng hết cả lên.

Phượng Thần hơi nghiêng người, lắc đầu một cái, chặc chặc nói: "Lương tiểu thư, tôi thật sự cảm thấy thương hại cho cô! Rõ ràng là một thiên kim tiểu thư quyền quý, lại cứ thích làm những chuyện bỉ ổi như thế chỉ vì muốn hy sinh cho gia tộc, đã thế cô còn tự cho rằng mình rất vĩ đại, bị người ta bán còn giúp người ta kiếm tiền, tôi thật sự rất thương hại cô!"

Nói xong, Phượng Thần đứng dậy, dáng người cao to, ưu nhã lạnh nhạt giống như gió thổi mây bay, rất tự nhiên lướt qua cô ta đi về phía cửa.

Lương Kinh Diễm chỉ cảm thấy trái tim giống như bị người nào đó cầm búa đánh vào, vừa đau vừa tê, hai mắt đỏ ngầu, trợn tròn, ngồi ở chỗ đó cả nửa ngày vẫn không thể động đậy, trong đầu chỉ vang lên những lời nói đó của Phượng Thần.

Cô xuất thân từ gia đình quân nhân quyền cao chức trọng, là Lương gia đại tiểu thư của một trong tứ đại quân môn* ở thủ đô, xuất thân cao quý đường nào. Từ nhỏ, những người ở bên cạnh cô và những người bên ngoài, có ai không nghĩ cách để lấy lòng cô, có ai không cẩn thận nhìn ánh mắt của cô mà làm việc, có ai dám làm trái ý cô chứ? Không! Không có ai! Cho tới bây giờ bọn họ chưa từng dám làm trái ý của cô, chỉ biết theo ý cô mà làm, bọn họ còn lo sợ mình làm không được tốt, sẽ khiến cô không được vui.

*tứ đại quân môn: bốn gia đình quân nhân lớn nhất

Nhưng bây giờ thì sao? Cô thế nhưng lại bị một kẻ hèn hạ xuất thân từ một xóm nghèo sỉ nhục!

Đây là công khai đánh vào mặt cô! Chẳng những sỉ nhục cô, mà còn sỉ nhục cả gia tộc của cô!

Thật là buồn cười! Quá sức buồn cười!

Tại sao anh ta lại đối xử với cô như vậy? Sao anh ta lại dám đối xử với cô như vậy chứ? Nhưng mà sau khi anh ta sỉ nhục cô như thế, tại sao cô có thể để cho anh ta cứ tự nhiên rời đi như vậy?

Không được! Cô không thể cứ bỏ qua cho anh ta như vậy được! Cô nhất định phải khiến cho anh ta phải trả giá thật lớn!

Đợi đến khi Lương Kinh Diễm phục hồi lại tinh thần đuổi theo ra ngoài cửa, thì Phượng Thần đã sớm chẳng thấy đâu rồi, chỉ còn lại Trịnh Phương đứng ở cửa, nhìn thấy Lương Kinh Diễm tức giận hốt hển chạy ra ngoài, liền vội vàng hỏi: "Lương tổng, sao vậy?"

"Phượng Thần đâu?"

"Mới vừa đi thang máy xuống!"

Lương Kinh Diễm đứng ở cửa, nhìn hành lang trống không, gương mặt tức giận đến hết xanh rồi lại trắng, trắng rồi lại xanh, hai con ngươi bắn ra tia lạnh kinh người, hàm răng trắng cắn vào nhau kêu ken két: "Anh được lắm Phượng Thần, cho anh chút mặt mũi thì anh liền lên mặt, anh chờ đó cho tôi!"

Cô ta quay người đi vào phòng lần nữa, lấy điện thoại di động, lạnh lùng ra lệnh: "Cho người tới “thu dọn” viện Phúc Lợi của lũ con hoang kia một chút, nhớ, phải hành động bí mật, tuyệt đối không để cho người ta nắm được cán!"

Đối phương ở đầu bên kia ngoại trừ "Dạ!" một tiếng, cũng không nói thêm nữa chữ dư thừa, trực tiếp cúp điện thoại.

Ngay khi Lương Kinh Diễm cho rằng cô ta sẽ đợi được tin tức tốt, thì một cú điện thoại đã làm vỡ mộng đẹp của cô ta!

Cô ta kinh ngạc không dám tin thét chói tai: "Anh nói cái gì? Tiêu Cẩn Chi phái người bảo vệ viện Phúc Lợi ư? Được, được, tôi hiểu rồi! Trước tiên các người đừng có bất kỳ hành động nào, đợi thông báo của tôi!"

Cúp điện thoại, Lương Kinh Diễm tràn đầy lửa giận, trực tiếp phát tiết lên cái điện thoại, hung hăng dùng sức ném điện thoại di động xuống sàn xe.

Không hổ là bản điện thoại số lượng có hạn toàn cầu, bị quăn mạnh như vậy, mà vẫn không thể khiến nó “đầu thân chia lìa”, chỉ lạnh nhạt nằm ở dưới sàn xe, mảng kim loại ánh lên ánh sáng lạnh lẽo, giống như đang cười nhạo sự bất lực của cô ta.

Lương Kinh Diễm vừa nhìn thấy, liền cảm thấy vừa giận vừa hận, lấy chân đạp lên, dùng gót nhọn của giày cao gót ra sức dậm trên, giày xéo, chà đạp cho đến lúc mảng kim cương được khám lên điện thoại phải bong ra,

rất thâm thâm không còn nhìn ra vẻ đẹp lúc ban đầu nữa, thì lúc này cô ta bớt giận.

Lương Kinh Diễm tỉnh táo lại, đầu óc bắt đầu xoay chuyển.

Xem ra có Tiêu Cẩn Chi canh giữ ở bên cạnh Tiêu Cửu Cửu và Phượng Thần, thì cô cũng đừng nghĩ đến chuyện có thể dọn dẹp hai kẻ đê tiện này. Muốn thu thập bọn họ, trước tiên cần phải khiến cho tên Tiêu Cẩn Chi hung dữ như mãnh hổ lúc nào cũng có thể cắn người này rời khỏi bọn họ mới được.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Lương Kinh Diễm lại sáng lên.

Cô theo bản năng đưa tay lấy điện thoại di động, chuẩn bị gọi điện, thì lại phát hiện không tìm được điện thoại, lúc này mới nhớ tới, điện thoại di động bản số lượng có hạn mà mình từng xem như bảo bối, vừa rồi đã bị cô phế đi.

Nhìn hài cốt điện thoại đang nằm sàn xe, khóe môi cô ta nâng lên một nụ cười lạnh lùng, duỗi ngón tay ta, nhẹ nhàng đè cửa sổ cách ly bên trong xe xuống, nói với Trịnh Phương đang ngồi bên cạnh ghế lái: "Thư ký Trịnh, đưa điện thoại của anh cho tôi dùng một chút, anh lập tức phái người mua cho tôi một cái điện thoại di động mới, rồi đưa đến phòng làm việc của tôi."

"Dạ!"

Lương Kinh Diễm nhận lấy điện thoại di động Trịnh Phương cung kính đưa tới, lại kéo cửa sổ cách ly lên lần nữa, bắt đầu gọi đến số điện thoại khiến cô ta vừa sợ hãi vừa bất đắc dĩ, nhưng cũng để cho cô tin phục.

"Kim ca, là tôi!"

"Ồ, Lương đại tiểu thư, sao hôm nay lại nhớ tới anh đây vậy? Có phải chưa được thỏa mãn dục vọng hay không, muốn tìm anh đây “dập lửa”

hả?" Giọng nói của đối phương hết sức cợt nhả và vô lễ, nhưng Lương Kinh Diễm cũng không dám tỏ ra chán ghét với hẳn.

Ngược lại, cô còn mang theo chút lầy lòng mà cười dịu dàng nói: "Kim ca, sao anh có thể nói người ta như vậy chứ? Uống phí mỗi ngày người ta đều nhớ đến anh, xem ra, từ trước đến nay Kim ca đều không để người ta ở trong lòng, không nhớ đến người ta chút nào hết. . . ."

Nói đến phần sau, giọng nói của Lương Kinh Diễm cố ý lộ ra chút u oán cùng cô đơn.

Ở đầu bên kia, đáy mắt Kim Thiên Viêm thoáng qua một tia mỉa mai, trong lời nói vẫn sắc bén như cũ: "Thật sao? Tôi còn tưởng rằng, công phu trên giường của tôi quá tốt, mới khiến cho cô nhớ mãi không quên chứ, sao nào? Có phải lại muốn tìm tôi lên giường cùng cô để giải buồn một chút hay không?"

Khóe mắt Lương Kinh Diễm giật một cái, kiềm chế sự hoảng hốt và bất đắc dĩ ở trong lòng xuống, cố gắng duy trì trạng thái quyến rũ tốt đẹp, dứt khoát bỏ đi mặt mũi của bản thân, cười dịu dàng nói: "Lời này của Kim ca làm người ta ngại chết rồi, người ta chỉ có thể bồi đại gia ngài giải buồn, nào dám đi tìm ngài để giải buồn chứ, không bằng. . . . Chi bằng bây giờ người ta sẽ đi qua tìm ngài, cùng ngài giải buồn, có được không?"

Kim Thiên Viêm đang nhàm chán, cũng muốn xem thử người phụ nữ này lại muốn làm chuyện gì hư hỏng, ánh mắt tà yêu chợt lóe lên: "Được! Vậy tôi ở biệt thự số ba chờ cô! Mau lại đây!"

"Được, anh chờ tôi! Tôi lập tức qua ngay!"

Lương Kinh Diễm cúp điện thoại, dùng sức vuốt vuốt hàng lông mày đau nhức, nếu không phải mình có chuyện cần hẳn, cô thật sự không muốn giao thiệp cùng tên ác ma này. Giao thiệp với tên ác ma Kim Thiên Viêm

này thì chẳng khác gì bảo hổ lột da, coi như hắn có thể đối phó được với Tiêu Cẩn Chi, nhưng cô cũng phải bỏ ra cái giá vô cùng đắt.

Nhưng vì lấy được Tiêu Cẩn Chi, cô không thể không chủ động đưa đến cửa, làm giao dịch cùng ác ma này!

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Độc Không Giải Được

Editor: Heisall

Kim Thiên Viêm, con thứ dòng chính của nhà họ Kim đứng đầu tứ đại Hà Môn, anh trai Kim Thiên Liệt làm chính trị, còn anh ta theo kinh doanh, dẫn dắt từ trên xuống dưới mười mấy công ty của tập đoàn quốc tế Khóa Việt thuộc nhà họ Kim, liên quan đến mọi ngành nghề.

Năm nay anh ta hai mươi chín tuổi, dáng dấp nham hiểm yêu mị, là một người thâm độc, linh hồn tựa như Yêu Tinh, là người đàn ông bất cứ lúc nào cũng có khả năng tính kế với người khác.

Khuyết điểm duy nhất của anh ta chính là háo sắc, và lại chơi đùa rất nặng.

Nhưng cho tới bây giờ, chỉ có anh ta chơi người khác, chứ chưa có người nào có thể chơi được anh ta, cũng là một nhân vật rất quan trọng!

Nói trắng ra là, mặc dù Lương Kinh Diễm này xuất thân là thiên kim tiểu thư nhà quân nhân, nhưng ở trước mặt của anh, chẳng qua là dáng dấp hơi thuận mắt của anh ta, có thể là do khi anh ta thích chơi đùa thì cô ta lại làm cho anh ta có hứng thú nên chọn trúng làm bạn chơi mà thôi.

Dĩ nhiên, Kim Thiên Viêm này cũng rất biết thưởng thức phụ nữ, những người phụ nữ cùng chơi với anh ta, bình thường đều có thể lấy được không ít chỗ tốt ở trên người của anh ta. Người này cũng cực kỳ hào phóng,

chỉ cần cô hầu hạ Kim thiếu gia thật vui vẻ, thì anh ta nhất định sẽ thỏa mãn mọi yêu cầu của cô.

Hơn nữa, cho dù cô có nói bất kì yêu cầu gì, anh ta gần như đều đáp ứng, mà đã đáp ứng thì nhất định có thể được việc!

Đây cũng là lý do tại sao Lương Kinh Diễm biết rõ trong núi có hổ, nhưng vẫn cứ đi về phía núi có hổ.

Khi Lương Kinh Diễm chạy tới biệt thự số ba của Kim Thiên Viêm, thì cả người Kim Nhị thiếu đã sớm mặc một cái áo ngủ bằng tơ tằm màu trắng, nghiêng người dựa vào trên ghế sa lon, trong tay bưng một ly rượu đỏ, đang nhẹ nhàng uống.

Lương Kinh Diễm được trợ lý đặc lực của Kim Nhị thiếu là Lỗ Vệ dẫn vào.

Sau khi Lỗ Vệ dẫn người đến phía sau lưng Kim Nhị thiếu, thì cũng không nói gì, chỉ khom người cúi chào Kim Nhị thiếu, rồi lễ phép lui xuống.

Hôm nay Kim Thiên Viêm mang một cái kính gọng vàng, che đi đôi mắt hồ ly xảo trá, có vẻ lịch sự hơn rất nhiều, ánh mắt thâm trầm chuyên chú nhìn vào màn hình siêu lớn trên ti vi, lúc này trên đó đang phát một tin tức về tài chính kinh tế, giống như đang nói về vấn đề quyền sở hữu mỏ vàng và kim cương ở Châu Phi.

Lương Kinh Diễm thấy từ lúc cô vào cửa đến bây giờ, Kim Thiên Viêm ngay đến mí mắt cũng không hạ xuống, cũng không nhìn cô một cái, chứ đừng nói để cho cô ngồi, tạm thời, cô cũng không đoán ra được tâm tình của vị Nhị thiếu gia này rốt cuộc là tốt hay không tốt.

Đợi một lúc, cô thấy tin tức về mỏ vàng và kim cương đã thông báo xong, vẫn không thấy anh ta nói chuyện, lúc này Lương Kinh Diễm mới

nhẹ nhàng đi tới, lại nhẹ nhàng ngồi bên cạnh Kim Thiên Viêm.

Nhưng thấy anh ta vẫn cau mày, giống như đang suy nghĩ chuyện gì, cô vẫn không dám lên tiếng, sợ quấy rầy anh ta.

Người đàn ông Kim Thiên Viêm này cực kì khủng bố, khi tâm trạng anh ta tốt, có thể thỏa mãn bất kỳ yêu cầu gì của anh, nhưng tương tự, nếu như anh không cẩn thận chọc phải anh ta, vậy thì anh ta tuyệt đối sẽ không quản anh là Diêm Vương hay là ai, anh ta đều không cho ai chút mặt mũi nào, trước tiên anh ta nhất định sẽ trừng trị người chọc giận anh ta đến khi anh ta hết tức mới thôi, lúc đó mới có thể cùng anh nói những thứ khác.

Ngoại trừ sự hậu thuẫn lớn mạnh về tiền bạc của nhà họ Kim, thì hành động quái đản đòi bại không lẽ lối của Kim Thiên Viêm này mới chính là nguyên nhân làm cho người ta càng sợ hãi hơn!

Cho nên, ở trên thương trường, căn bản không có người nào dám đối đầu trực diện với anh ta!

Hôm nay Lương Kinh Diễm tới đây, là có việc nhờ anh ta, nên tự nhiên cũng không dám làm càn, cho dù không kiên nhẫn, cô cũng phải "nhẫn nại".

Nếu như không phải do chuyện cô cần nhờ không quang minh chính đại, thì cô hoàn toàn không cần đến cầu xin người đàn ông mặt người dạ thú này, nhưng bây giờ việc cô muốn làm không nằm trong khả năng của mình, cũng không phải là chuyện gì tốt, cho nên, cô chỉ có thể cấu kết với người như Kim Thiên Viêm để làm việc xấu, hơn nữa, nếu đã làm thì không thể để cho những người lớn trong gia tộc biết mình làm chuyện hư hỏng, nếu không cũng chỉ có cô chịu tội.

Kim Thiên Viêm để cho cô đợi thật lâu, lúc này mới nâng mí mắt lên, cười như không cười nhìn cô một cái: "Thế nào? Chờ đến sốt ruột rồi hả?"

Lương Kinh Diễm nâng lên một nụ cười yêu mị, nhẹ nhàng đi lên, đưa đôi môi đỏ mọng của mình tới gần.

Ngay khi môi của cô sắp áp sát vào môi của Kim Thiên Viêm thì Kim Thiên Viêm lại cau mày đẩy cô ra: "Đi đi, tắm rửa sạch sẽ rồi vào trong phòng chờ tôi!"

Ở bên này, Lương Kinh Diễm giao dịch cùng Kim Thiên Viêm, ở trong biệt thự số ba của Kim Thiên Viêm khí thế hùng hực.

Ở bên kia, Phượng Thần cũng về đến bên trong Tầng Ngọc Sơn Trang, nói với Tiêu Cẩn Chi và Tiêu Cửu Cửu về chuyện của trại trẻ mồ côi, và chuyện Lương Kinh Diễm tìm anh đàm phán, để bọn họ cùng nhau thương lượng đối sách.

Tiêu Cẩn Chi nghe xong, trầm ngâm chốc lát, ngay sau đó gương mặt tuấn tú trở nên nghiêm túc, thành thật nói với bọn họ: "Tôi nghĩ, nếu Lương Kinh Diễm này dám ném những lời đó ra ngoài, thì chắc chắn cô ta sẽ không chịu để yên. Cửu Cửu, sắp tới em đừng đi lung tung, cứ ở trong nhà chuẩn bị thi tốt nghiệp trung học. Thần, khi cậu ở hội sở cũng phải cẩn thận một chút, tôi sẽ phái thêm nhiều vệ sĩ ở xung quanh để bảo vệ các người, hai người đừng lo lắng, có Tiêu Cẩn Chi tôi ở đây một ngày, tôi sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào tổn thương đến các người dù chỉ một chút!"

Trong lòng Cửu Cửu và Phượng Thần đều thấy ấm áp, cùng lên tiếng nói: "Cảm ơn anh, anh Cẩn!"

Tiêu Cẩn Chi nhìn sự ăn ý và dịu dàng đầy tình cảm khi bọn họ nhìn nhau cười, liền cảm thấy xót xa trong lòng.

Anh cầm gói thuốc bên cạnh lên, móc ra một điếu, châm lửa ngậm trong miệng, hút mạnh một hơi, đợi cảm xúc lắng xuống, anh mới nhàn nhạt nói với Phượng Thần và Cửu Cửu: "Tôi còn có chút việc phải xử lý, các người ra ngoài trước đi!"

Phượng Thần và Cửu Cửu liếc mắt nhìn nhau, Phượng Thần dẫn đầu đứng dậy, đi ra cửa.

Sau đó Cửu Cửu đuổi theo, cô đi được vài bước, lại xoay người nhìn về phía Tiêu Căn Chi đang tựa vào trên ghế hút thuốc, hàng lông mày nhẹ chau lại, cuối cùng vẫn nói ra: "Hút thuốc không tốt cho cơ thể, anh nên hút ít lại!"

Nói xong, cũng không quan tâm Tiêu Căn Chi sẽ phản ứng thế nào, liền xoay người bước nhanh rời đi.

Mà Tiêu Căn Chi đang ở trong phòng, lại lập tức cầm lấy cái gạt tàn thuốc bằng ngọc Phi Thúy, dùng sức dụi điếu thuốc xuống, vừa rồi khoe môi còn cứng ngắt, lúc này đã nâng lên thành một đường cong.

Buồn hay vui, đều là vì cô!

Cửu Cửu, em chính là thuốc độc mà cả đời này tôi cũng không giải được!

Buổi tối, Cửu Cửu làm xong một bàn thức ăn, Phượng Thần đã ngồi ở trước bàn ăn, chờ ăn cơm.

Tiêu Cửu Cửu thấy Tiêu Căn Chi còn chưa xuống lầu, đang chuẩn bị đi lên lầu gọi Tiêu Căn Chi xuống dưới dùng cơm, thì liền thấy Tiêu Căn Chi cầm cặp công văn màu đen, vẻ mặt nghiêm túc, vội vã lao xuống lầu.

Phượng Thần và Cửu Cửu vừa nhìn thấy bộ dạng kia của anh, cũng biết nhất định đã xảy ra chuyện, liền cùng nhau nghênh đón anh.

"Anh Căn, xảy ra chuyện gì vậy?"

Tiêu Căn Chi vừa mang giày, vừa nói với bọn họ: "Thợ đào mỏ bên Châu Phi đột nhiên bãi công gây chuyện, bây giờ đã làm bị thương mấy

chục người, dẫn tới sự chú ý của chính phủ địa phương, một mình Tư Mạc không xử lý được, tôi phải lập tức qua đó xử lý."

Phượng Thần và Tiêu Cửu Cửu liếc mắt nhìn nhau một cái, liền thấy được sự kinh hãi trong mắt nhau.

Thấy Tiêu Căn Chi muốn mở cửa đi ra, Cửu Cửu vội vàng kêu anh lại: "Anh Căn, anh chờ một lát!"

Cô nhanh chóng chạy vào phòng bếp, lấy hộp đựng thức ăn ra, nhanh chóng bỏ thức ăn trên bàn vào trong hộp, sau đó, nhét thẳng vào trong tay Tiêu Căn Chi, dặn dò: "Dạ dày anh không tốt, không thể để bụng đói! Ở bên ngoài, nhớ ăn cơm, ít hút thuốc lá, chú ý thân thể, đừng quá mệt nhọc!"

Tiêu Căn Chi nghe cô dặn dò, cảm giác cô giống như một người vợ đưa chồng ra cửa, trong lòng ấm áp đến không ngờ.

Anh đưa tay vuốt đầu của cô: "Tôi nhớ rồi!"

Ngay sau đó, Tiêu Căn Chi nhìn về phía Phượng Thần đứng ở bên cạnh, mỉm cười: "A Thần, tôi đi đây, cậu chăm sóc tốt cho Cửu Cửu nhé!"

Tiêu Căn Chi không nghĩ tới, lần này anh đi, lại để lại một sự tiếc nuối vĩnh viễn cũng không thể bù đắp được.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Dạ Tiệc Của Nhà Giàu

Sau khi Tiêu Cẩn Chi đi rồi, Cửu Cửu quả nhiên rất nghe lời, nơi nào cũng không đi, chỉ ở nhà ôn tập bài học thi tốt nghiệp trung học.

Thật ra thì với thiên phú và khả năng nhớ kinh người của cô gặp qua là không quên được, cô sớm đã đọc thuộc lòng sách giáo khoa trung học này rồi, có thể nói, mặc kệ giám khảo ra đề bài là cái gì, Tiêu Cửu Cửu cô coi như không thể bảo đảm đáp án là chính xác trăm phần trăm, nhưng xác suất trúng chín mươi phần trăm thì tuyệt đối có thể bảo đảm.

Mà Phượng Thần cũng vẫn làm người quản lý lớn của anh khu bảo tàng Ngọc Sơn như cũ, phụ trách công việc lớn nhỏ từ trên xuống dưới của khu bảo tàng Ngọc Sơn.

Chớ thấy tuổi anh không lớn lắm, anh và Cửu Cửu như nhau, đều là đầu óc lớn lên vô cùng thông minh, vào lúc mười tám tuổi Phượng Thần cũng đã tốt nghiệp đại học. Lúc này cũng mới có hai mươi tuổi, thủ đoạn đã được Tiêu Cẩn Chi dạy dỗ rất là tuyệt vời, nếu không phải là anh thật sự có tài, Tiêu Cẩn Chi cũng sẽ không yên tâm buông tay quỳ khu bảo tàng Ngọc Sơn lớn như vậy cho anh đi quản lý.

Tiêu Cẩn Chi đi Nam Phi đã hai ngày rồi, buổi tối mỗi ngày, anh cũng có gọi điện thoại báo bình an cho Cửu Cửu, dĩ nhiên, anh cũng muốn xác nhận Cửu Cửu và Phượng Thần có bình an hay không, khi biết cô không đi ra ngoài, khu bảo tàng Ngọc Sơn cũng không xảy ra chuyện, lòng của Tiêu Cẩn Chi cũng yên tâm một chút.

Vào ngày đầu tiên Tiêu Cẩn Chi đi, Phượng Thần và Tiêu Cửu Cửu liền nhận được thiệp mời từ nhà họ Kim nhà giàu bậc nhất Kinh Thành, mời Tiêu Cẩn Chi bọn họ vào ba ngày sau đến khách sạn lớn Kim Long dưới cờ nhà họ Kim tham gia dạ tiệc sinh nhật của Kim Thiên Viêm.

Nói như vậy, thế gia nhà giàu chọn ngày tổ chức loại dạ tiệc này, dùng để lôi kéo giao thiệp và quan hệ thân thiết, đó cũng là chuyện rất bình thường, bình thường bốn gia đình quân đội lớn và bốn gia đình nhà giàu lớn, đó là nhất định sẽ nhận được thiệp mời.

Cho nên, lúc ấy sau khi Tiêu Cẩn Chi nghe Phượng Thần nói, cũng không thấy chuyện này kỳ quái, tuy là anh và Kim Thiên Viêm không đụng chạm lắm, nhưng những trường hợp trên xã giao này vẫn phải có, vì vậy, Tiêu Cẩn Chi bèn bảo Phượng Thần chuẩn bị một phần quà giá trị, đến lúc đó đại biểu anh có mặt là được.

Trên thiệp mời Kim Thiên Viêm đưa tới có ghi rõ "Xin mang theo bạn tham gia", mà bạn gái của Phượng Thần cho tới bây giờ chỉ có Cửu Cửu.

Cho nên đến đêm hôm đó ở bữa tiệc, chuyện đương nhiên là do Cửu Cửu và anh có mặt.

Màn đêm từ từ phủ xuống.

Giờ phút này, bên trong phòng tiệc rộng rãi sáng ngời ở lầu ba khách sạn lớn Kim Long, sắp tổ chức một buổi tiệc tối nhà giàu xa hoa.

Bên trong phòng tiệc đã tụ tập không ít người, tất cả người có thể tới tham gia tiệc nơi này, không một ai không phải là các thiên kim tiểu thư và cậu ấm xuất thân danh môn thế gia, ngoài ra còn có một số là quân, chính, nhân vật nổi tiếng kinh doanh kéch sù của giới thương mại.

Ở dưới sự chiếu rọi của đèn treo thủy tinh xa hoa, y hương tấn ảnh*, ly muống xen kẽ, phụ nữ bận rộn tranh tiếng thơm khoe sắc, cười khẽ đẹp đẽ,

nam từng người một áo mũ chỉnh tề, biểu hiện tác phong nhanh nhẹn, quả thực là một buổi tiệc long trọng hoa mỹ dưới thời đại hưng thịnh.

*: ‘Y hương tấn cảnh’ là một thành ngữ, y = y phục, hương = hương thơm, tấn = mái tóc, cảnh = bóng dáng, miêu tả sự lộng lẫy đẹp đẽ của phục sức trên người, cũng có ý ám chỉ phụ nữ hoặc chỉ những thứ hay thấy ở những yến hội xa hoa.

Giờ phút này, bữa tiệc chưa chính thức bắt đầu, nhân vật hạng nặng vẫn chưa xuất hiện ra sân.

Ngược lại nhân vật chính ngày hôm nay, Kim Thiên Viêm mặc một bộ âu phục đỏ thắm vui mừng, bên trong phối hợp áo sơ mi màu trắng, cổ áo đeo nơ đẹp đẽ thời thượng dùng tơ lụa làm ra, kết hợp với khuôn mặt khôi ngô âm nhu tuyệt thế kia, giống như một đóa hoa Mạn Đà La (cà độc dược) tươi đẹp nhưng chứa độc vậy, tản mát ra phong tình vạn chủng thuộc về riêng bản thân Kim Thiên Viêm anh.

Anh nhanh nhẹn nhẹ nhàng qua lại ở giữa một người lại một người khách quý, tỏ ra chu đáo khắp nơi, khiến tất cả người tới tham gia tiệc đều có thể cảm nhận được sự nhiệt tình của anh, chủ nhân ngày hôm nay.

Hôm nay, Lương Kinh Diễm cũng tới rất sớm, dieendafnleequysddoon nhưng cô vẫn lẳng lặng ngồi ở trong góc, từ chối không ít con em danh môn tới ân cần trò chuyện, chỉ mở một đôi mắt trầm tĩnh đến dọa người, nhìn chăm chăm cửa vào, dường như đang chờ ai đến.

Nhìn mặt Lương Kinh Diễm âm trầm, mấy bạn bè thân của cô cũng không dám tiến lên trêu chọc cô, chỉ tụ tập vào một bên khác, vừa nhìn kỹ Lương Kinh Diễm, vừa nhỏ giọng nói thầm bát quái của cô ở nơi đó.

Kim Yến Yến hơi ngạc nhiên nói với họ, "Chao ôi, các cậu có nghe nói hay không, Tiêu Cẩn Chi này vì không dính hôn với Diễm Diễm đã cãi nhau với Tiêu phu nhân."

Vương Đan Đan gật đầu liên tục, "Ừ, tớ cũng nghe nói, khó trách hôm nay sắc mặt cô ấy kém như vậy!"

Đổng Tư Tư dăm chiêu liếc mắt nhìn Lương Kinh Diễm, nói: "Tớ thấy bộ dáng Diễm Diễm kia, hình như là đang đợi ai tới, chẳng lẽ. Cô ấy là đang đợi Tiêu Căn Chi kia?"

Kim Yến Yến quả quyết lắc đầu mà nói, "Không thể nào! Tớ cũng nghe nói Tiêu Căn Chi đi Nam Phi rồi, công ty của anh ta hình như đã xảy ra chuyện gì cần anh ta đi giải quyết, trong thời gian ngắn cũng chưa về được."

Đổng Tư Tư khẽ nhú lông mày lại một chút, "Vậy thì cô ấy chờ ai?"

Mã Khả nhẹ nhàng cười nhạt nói, "Còn có thể là ai? Theo tớ thấy, trường hợp này, nếu Tiêu Căn Chi đã không thể tới, khẳng định anh ta cũng sẽ phái người đến tặng quà, mà người tặng quà sẽ là ai? Các cậu nghĩ cũng nghĩ ra được chứ? Hiện tại ai là người phát ngôn của Tiêu Căn Chi?"

Kim Yến Yến trợn tròn mắt, làm như rất kinh ngạc, "Cậu nói là Phượng Thần?"

Mã Khả gật đầu một cái, "Không sai! Mà trên thiệp mời viết rõ phải dẫn theo bạn tham gia, bạn này của Phượng Thần lại là ai?"

Kim Yến Yến khoa trương nhỏ giọng hô, "Ôh my god, nhất định là đồ đê tiện Tiêu Cửu Cửu kia rồi, vậy buổi tối hôm nay khẳng định lại có kịch hay xem!"

Mã Khả hả hê cười, "Đúng vậy, chúng ta cứ chờ xem đi."

Vương Đan Đan đột nhiên phát ra một tiếng kêu khê, "Này! Các cậu mau nhìn cửa, bọn họ tới rồi, thật đúng là nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến."

Mấy cô gái nhìn sang theo ánh mắt của Vương Đan Đan, đang nhìn tới cửa xuất hiện một đôi bích nhân (người đẹp) phong thái như người trời thì liền cắn răng, khép ngón tay, gương mặt ước ao ghen tị.

CỤC CƯƠNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Khí Phách Khuynh Thành

Người cả phòng tiệc cũng không khỏi tự chủ dừng trò chuyện lại, cùng nhau nghiêng đầu nhìn về phía cửa chính đầu kia.

Chỉ thấy một chàng đẹp trai vóc người thon dài cao lớn, có phong thái tuyệt thế, trong khuỷu tay cong lên đang dắt một cô gái cũng có vẻ ngoài tuyệt thế như vậy, giống như tiên nhân giẫm phồn hoa mà đến, lạnh nhạt cười yếu ớt, mặt ung dung, từng bước từng bước đi vào từ cửa.

Chàng trai kia mặc một bộ tây trang màu xám bạc xuất sắc làm đặt hàng riêng do thủ công bên Italy, một mái tóc ngắn trong gọn gàng mang theo một chút gợi cảm, có mấy sợi tóc nghịch ngợm rải rác ở trên trán trơn bóng trắng nõn của anh, khiến gương mặt anh rõ ràng tuấn tú cao quý tới cực điểm, càng thêm lộ ra vẻ quyền rũ mê người.

Lại nhìn kỹ cô gái bị chàng trai đẹp kia khẽ ôm lấy eo thon, cô rất đẹp! Thật sự rất đẹp! Đẹp đến siêu phàm thoát tục, đẹp đến thanh lệ xuất trần, đẹp đến giống như là người đi ra từ trong tranh.

Khi bạn thấy cô ấy lần đầu tiên thì bạn sẽ có một loại cảm giác bưng bình, như là thấy được một vị tiên nữ từ thiên cung giáng trần, đang bước chậm đi tới bạn.

Đôi mắt sáng của cô vừa đen vừa sáng, giống như sao đêm, long lanh dịu dàng, dường như khói bay hồ biếc.

Da thịt của cô như sương như tuyết, mũi ngọc của cô rất thanh tú, môi của cô đỏ như anh đào, vẻ mặt tuyệt sắc tinh xảo hoàn mỹ tới cực điểm như kiệt tác thiên thần hoàn mỹ nhất, không tìm ra một chút tỳ vết nào.

Cô mặc một bộ váy công chúa trắng như tuyết, áo lộ ra hai vai trắng muốt như ngọc, đường cong xương quai xanh hoàn mỹ, tràn ngập khêu gợi hấp dẫn, tôn lên một cái nhãn mày một nụ cười, giơ tay, nhắc chân của cô đều lộ vẻ tao nhã hoàn mỹ, tự nhiên mà thành cao quý và lịch sự tao nhã như vậy, đã đủ để làm nghiêng hết khắp thành.

Chàng trai khẽ nhường một đôi mắt phượng trong trẻo lạnh lùng, ánh mắt nhẹ nhàng nhàn nhạt cứ như vậy nhìn lướt qua toàn cảnh, rồi nghiêng mắt cúi đầu, dịu dàng nhìn cô gái bên cạnh, nhỏ giọng nói một câu gì đó.

Cô gái nghe vậy, nhẹ nhàng cười nhạt, lúm đồng tiền ở khóe môi như ẩn như hiện, càng có vẻ đẹp mắt, làm cho người ta không dời mắt nổi.

Nhìn nụ cười của cô gái này, mọi người ở đây giờ mới hiểu được, cái gì gọi là "Một nụ cười sinh ra trăm vẻ đẹp", cái gì là "Cười một tiếng thẳng tinh hoa", vền vẹn chỉ một nụ cười này đã làm cho người ta mê say.

Đôi nam nữ này có vẻ ngoài khuynh quốc khuynh thành, ngoại trừ thanh quý tự nhiên mà thành kia, và khí phách tuyệt thế như người trời, ở giữa hai người bọn họ còn có một loại ăn ý và ấm áp bất kỳ kẻ nào cũng không cách nào xen vào.

Ăn ý và ấm áp như thế lại như là một vòng ánh sáng, bọc bọn họ thật chặt ở chung một chỗ, giống như là ai cũng không đáng tan được, kiên cố lại khiến người ta hâm mộ.

Đám người xung quanh đều đang âm thầm suy nghĩ trong lòng, vì sao mình không thể có ăn ý như bọn họ vậy, thâm tình ấm lòng như vậy?

Mọi người bên trong phòng tiệc, ngoại trừ mấy người có ý định khác, lúc này tất cả nam nữ đều bỏ quên toàn bộ tâm thần ở trên người bọn họ, từng người một nhìn ngây người, tinh thần lạc lối.

Đôi người đẹp lộng lẫy này lên sàn rung động một nhóm người lớn, cũng không phải là Phượng Thần và Tiêu Cửu Cửu thay thế Tiêu Căn Chi tới tham gia sinh nhật dạ tiệc sao!

Vẫn đang chờ Phượng Thần và Tiêu Cửu Cửu đến, Kim Thiên Viêm cũng mê say ở trong sự quyến rũ khuynh thành say lòng người của Tiêu Cửu Cửu như nhau.

Tim của anh vẫn còn đang đập mạnh, lấy tốc độ đập mãnh liệt cho tới bây giờ chưa từng có.

Nhưng luôn luôn có thói quen lý trí và tỉnh táo, nên khiến Kim Thiên Viêm nhanh chóng phản ứng lại, anh ho nhẹ một tiếng, nhếch lên một nụ cười nhiệt tình hoàn mỹ không tỳ vết, vội vàng nghênh đón về phía bọn họ.

"Phượng tiên sinh, Tiêu tiểu thư, hoan nghênh các vị đến dự!"

Giọng của Kim Thiên Viêm có vẻ quen thuộc và thân thiện, không có một chút xú nào xem thường.

Thật ra thì, ở trong lòng của Kim Thiên Viêm, thấy Phượng Thần và Tiêu Cửu Cửu siêu phàm như vậy, thoát tục như vậy, xuất chúng như vậy, tim của anh cũng đã rung động!

Khó trách Tiêu căn Chi luôn cất giấu Tiêu Cửu Cửu chặt chẽ như vậy, thì ra là cô đáng giá để bất kỳ người đàn ông nào cất giấu!

Vào khoảng khắc thấy Tiêu Cửu Cửu kia, Kim Thiên Viêm đã ước ao ghen tị đối với Tiêu Căn Chi, tại sao phụ nữ tốt như vậy lại bị Tiêu Căn Chi gặp gỡ trước tiên, mà không phải anh chứ?

Kim Thiên Viêm tự nhận có một cặp kim tinh hỏa nhãn, anh nhìn người rất chính xác, anh biết, phàm là người có thể có thanh quý tự nhiên mà thành như vậy, mặc kệ nam nữ, cũng tuyệt đối không thể xem thường!

Phượng Thần và Tiêu Cửu Cửu lễ phép chào hỏi với anh, cũng bắt tay một cái, cũng nhân tiện trình lên quà tặng quý trọng mà bọn họ mang tới, nói một tiếng với Kim Thiên Viêm, "Sinh nhật vui vẻ!"

Kim Thiên Viêm cũng không mở quà tặng này ra ở tại chỗ, đưa tay đưa cho người đi theo sau lưng anh, dặn dò một tiếng, "Quà tặng của Tiêu thiếu gia, cần phải cẩn thận thu lại!"

Tiếp đó lại dẫn Phượng Thần và Tiêu Cửu Cửu tới chỗ khách quý ngồi, trò chuyện một lúc với bọn họ.

Mà Lương Kinh Diễm vẫn ngồi ở trong góc kia, vào khoảnh khắc Phượng Thần và Tiêu Cửu Cửu vào cửa kia, trong nháy mắt cũng giống như là bị người rót vào một bồn máu gà lớn vậy, vẻ mặt kích động đứng lên, cả người bộc phát ý chiến đấu, tinh thần phấn chấn, chỗ sâu mắt nhìn chăm chăm Tiêu Cửu Cửu, một tia sáng lạnh mờ mịt như là dã thú nhìn thấy con mồi.

Cô nhìn Kim Thiên Viêm đã nhiệt tình đón hai người bọn họ vào, cũng ngồi chung một chỗ bắt đầu trò chuyện với Phượng Thần, Tiêu Cửu Cửu, khóe môi Lương Kinh Diễm gợi lên một nụ cười gằn.

Lúc này trong phòng tiệc, mọi người cũng đã phục hồi tinh thần lại từ trong mất hồn, mỗi một người đều đang tán phục ở nơi đó, nhỏ giọng thảo luận Phượng Thần và Tiêu Cửu Cửu nổi tiếng kinh thành kia.

"Thì ra bọn họ chính là Phượng Thần và Tiêu Cửu Cửu, quả nhiên danh bất hư truyền! Xinh đẹp, thật là người xinh đẹp! Khó trách Tiêu thiếu gia kia muốn tiếp nhận bọn họ, lại tỉ mỉ nuôi dưỡng, đổi lại là tôi, tôi cũng sẽ làm như vậy."

"Cũng không phải sao! Tôi đây sống hơn nửa đời người, gặp người cũng coi như không ít, nhưng mà vẫn chưa từng gặp một cặp người trẻ đẹp mắt giống như vậy, nếu mà tôi trẻ hơn hai mươi tuổi, tôi cũng nhất định sẽ tìm cơ hội qua lại kết bạn với bọn họ, dù là nhìn bọn họ thêm vài lần, đều cảm giác vui tai vui mắt!"

Có người bĩu môi, chua xót nói: "Trần tổng, ông có khoa trương như vậy hay không chứ? Hai người này, nhiều nhất chẳng qua chỉ là hai người may mắn đi ra từ xóm nghèo thôi, nếu không có Tiêu thiếu gia coi trọng, không biết bọn họ còn xin ăn ở trong cái xá nào!"

Vị Trần tổng mới vừa rồi kia lại cười sang sảng nói, "Ôi, Tiểu Lý, không thể nói như thế được, xuất thân là rất quan trọng, nhưng con người khi còn sống, số phận có lẽ quan trọng hơn xuất thân, bọn họ có thể được Tiêu thiếu gia coi trọng, đây chính là số phận của bọn họ, ông lại nhìn tỉ mỉ một chút đường số mệnh của vị Tiêu thiếu thư kia, đây chính là tướng giàu có, nếu là ở cổ đại, cô ấy lại là tướng phượng vị vấn đỉnh đấy!"

Bên cạnh, một người đàn ông hơn ba mươi trêu ghẹo Trần tổng, nói: "Ha ha, Trần Thủy Quân, ông lại đang bốc phét rồi! Coi như công ty phong thủy của ông muốn lôi kéo buôn bán, ông cũng không đến nỗi lôi kéo như vậy chứ?"

Trần Thủy Quân trừng mắt, "Chớ có nói bậy! Trần Thủy Quân tôi đầu gì cũng coi là một đời thầy phong thủy, tôi đây chính là ăn ngay nói thật, nếu ông không tin, mười năm sau, sẽ biết kết quả sau cùng!"

"Tốt! Tôi sẽ xem một chút, mười năm sau, vị Tiêu Cửu Cửu này có phải giống như ông nói, có thể phượng vị vấn đỉnh hay không?"

"Được! Chúng ta tới đánh cuộc một lần, thế nào?"

"Tới thì tới, ai sợ ai chứ!"

"Đánh cuộc gì, ông nói."

Lương Kinh Diễm nghe đám người này nói chuyện từ ngữ ca ngợi, trong lòng càng ngày càng không thoải mái, con mắt nhìn Tiêu Cửu Cửu càng ngày càng lạnh.

Ha ha, phượng vị vấn đĩnh đúng không? Tiêu Cửu Cửu, ngược lại tôi muốn xem cô có cái mệnh đó hay không! Hừ ~ coi như cô có cái mệnh kia, có số phận kia, Lương Kinh Diễm tôi cũng phải phá hỏng nó! Để cho cô hoàn toàn Game Over, trọn đời không được siêu sinh!

Phút chốc kia, Tiêu Cửu Cửu như ra trận, cô cũng cảm thấy có vô số tầm mắt rơi vào trên người hai người bọn họ, trong đó có mấy tầm mắt, càng thêm mãnh liệt khiến cô khó có thể lơ là.

Cửu Cửu nhìn sang theo ánh mắt khiến cho cô cảm giác mãnh liệt nhất kia, vừa vận đối mắt với Lương Kinh Diễm.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Đêm Nay Hành Động

Lương Kinh Diễm vừa thấy Tiêu Cửu Cửu nhìn lại mình thì cô cũng dùng ánh mắt thị uy hướng về Tiêu Cửu Cửu, tiện thể cũng nở nụ cười tràn ngập khiêu khích.

Ngược lại, cặp mắt lạnh lẽo của Tiêu Cửu Cửu chỉ nhàn nhạt đảo qua nhìn khuôn mặt của cô ấy, giống như hoàn toàn không cảm nhận được lực sát thương toả ra từ trong ánh mắt của Lương Kinh Diễm. Sau đó ánh mắt cô cũng không dừng lại mà cứ như thế trượt từ trên xuống dưới, nhìn khắp khuôn mặt cô ta.

Khoé môi Lương Kinh Diễm nở nụ cười nhạt và cô ta cứ duy trì trạng thái đó trong một lúc lâu.

Lương Kinh Diễm xem người ta như kẻ thù mà người ta cứ đứng nhìn cô thế kia, thật khiến cô khó chịu. Hết lần này đến lần khác, cô cứ vậy bị Tiêu Cửu Cửu nhìn trần trụi mà bản thân không thể làm gì.

Lương Kinh Diễm chỉ cảm thấy hơi thở trong lồng ngực mình chực trào phun lên, thế mà nhìn Cửu Cửu cứ lơ là như không có chuyện gì xảy ra, lại làm như không có phản ứng gì khiến cô cảm thấy mình ở trước mặt cô ấy không khác một tên hề. Cô cứ tự mình ở đó tự diễn tự xướng căn bản không có ai thương thức.

Không cần nói cũng biết cái cảm giác này có bao nhiêu uất ức và phiền muộn.

Lương Kinh Diễm cô lúc nào lại bị loại khuất nhục này hành hạ mình chứ?

Nhưng cái người phụ nữ xấu xa Tiêu Cửu Cửu kia lại hết lần này đến lần khác khiến cô cảm thấy lúng túng và dè dặt biết bao.

Cô ta chỉ là một đứa con gái bần hàn ở xóm nghèo thì dựa vào cái gì mà dám làm lơ và khinh thường một đại tiểu thư danh gia vọng tộc như cô chứ?

Xem ra chắc cô chưa dạy dỗ cô ta đến nơi đến chốn đây.

Trong lòng Lương Kinh Diễm phần hận Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q uu ydo n,giống như trong lòng mình đang có từng đợt sóng dữ đập tới, khiến lý trí cô từ từ tắt ngấm nhường chỗ cho lòng tự kiêu tự đại lên ngôi. Và trong giây phút cuối cùng, cô đã đi đến một quyết định đủ để cô hối hận cả đời.

Cô đi lên sân thượng, móc điện thoại ra, chỉ nói một câu: "Mục tiêu đã xuất hiện, đêm nay chuẩn bị hành động."

Tiêu Cửu Cửu tất nhiên là có thể dự đoán đến việc Lương Kinh Diễm bị uất ức và e sợ đến cỡ nào, thậm chí giờ đây trong lòng cô ấy đang có ý muốn giết cô cũng nên.

Tuy bề ngoài Cửu Cửu xem như hờ hững nhưng trong lòng cô đã sớm cười đến điên đảo.

Không sai! Cô đang cố ý. Lương Kinh Diễm vốn là tiểu thư đài các, kiêu sa, quen thói nuông chiều, được mọi người xung quanh xu nịnh rồi. Hiện giờ, cách tốt nhất để kích cô ta chính là cô cố tình làm lơ. Trước tiên cô phải khiến cho cô ta nổi lên thói kiêu ngạo và khi đến đúng thời điểm, cô ta sẽ cảm thấy mọi việc mình làm không có ai thương thức, cuối cùng là cảm thấy uất ức muốn chết.

Có nhiều người bị cô ta coi thường nhưng họ càng để ý đến cô ta thì cô ta sẽ càng ngày càng quá đáng, càng ngày càng ra tay mạnh hơn. Còn nếu như họ không để ý tới thì cô ta sẽ tích góp những tức giận và kiêu ngạo trong lòng, tự mình gặm nhấm nỗi uất ức ấy.

Ha ha, Lương Kinh Diễm, cô thật sự cho rằng có thể dễ dàng giẫm đạp Tiêu Cửu Cửu này sao?

Tiêu Cửu Cửu bị bắt nạt không phải là cô không có cách đánh trả lại cô ta. Dù cho không có Tiêu Căn Chi quyền thế bên cạnh thì chỉ dựa vào việc cô chính là chân truyền của độc thủ thần y thì cô chỉ cần cho cô ta uống một bình rượu độc là xong đời.

Vậy nên Lương đại tiểu thư tốt nhất đừng gây chuyện với cô, bằng không cô cũng sẽ tuyệt đối không khách khí.

Tuy rằng cô và Phượng Thần có xuất thân không mấy tốt đẹp nhưng để có được ngày hôm nay, hai người họ đã cố gắng hơn người bình thường rất nhiều. Dù phải công nhận rằng cũng có một phần công sức do Tiêu Căn Chi nâng đỡ nhưng hai người bọn họ cũng rất biết điều. Dù ai có làm khó dễ họ nhưng họ vẫn nhẫn nhịn, chỉ vì họ không muốn làm náo động thêm mà thôi.

Khu bảo tàng này có rất nhiều người ôm tâm tư "Không gặp được tăng thì cũng gặp Phật" mà coi cô và Phượng Thần như hai kẻ thân tín bên cạnh Tiêu Căn Chi, ít ra bọn họ cũng sẽ lễ độ không dám thất lễ với cô và Phượng Thần.

Giống như Lương Kinh Diễm lúc này, tự cho rằng thân phận cao quý, đã không nể mặt mà còn có thái độ đối nghịch với bọn họ đúng là hiếm thấy. Chỉ cần một câu nói của bọn họ cũng đủ sức lật đổ thân phận của cô rồi, đến lúc đó chuyện không đơn giản chỉ là đánh mất thân phận tiểu thư quyền quý mà còn có thể xảy ra những việc khác tàn nhẫn hơn thế nữa.

Tuy rằng cái tên Tiêu Cửu Cửu và Phượng Thần sớm vang vọng trong giới quyền quý này nhưng quả thực người được gặp hai người bọn họ cũng không nhiều. Chỉ có một số ít những người đàn ông đang có mặt tại đây là có cơ hội gặp được Phượng Thần.

Từ đó cũng có thể thấy được, người có thể gặp được Tiêu Cửu Cửu càng hiếm hoi.

Dù sao Phượng Thần cũng thường đi theo Tiêu Cẩn Chi, lại là người phát ngôn thay Tiêu Cẩn Chi, lại kiêm chức vị tổng quản lý trong khu bảo tàng Ngọc Sơn tới nơi này tham gia tiệc rượu nên cũng có nhiều người đã gặp qua anh ta.

Nhưng Tiêu Cửu Cửu thì khác, trừ phi có người nào đó có thân phận ngang hàng hoặc cấp VIP ở lầu ba của bảo tàng Ngọc Sơn này thì mới có thể có cơ hội gặp mặt được cô. Dĩ nhiên không phải ai cũng có thể được cô phục vụ ở lầu ba.

Thực ra, mỗi ngày vào buổi tối Tiêu Cửu Cửu có rất ít thời gian. Cô hầu hết chỉ đến đó học vào ban ngày, buổi tối cô cũng chỉ có hai đến ba giờ ở đó, còn lại là thường bị Tiêu Cẩn Chi và Phượng Thần kéo lên lầu bốn uống trà và nghe nhạc.

Nếu nói cô đang làm việc thì chẳng bằng nói cô đang ở đó vui chơi thì đúng hơn.

Mà những công tử quyền quý có tư cách trên lầu ba chủ yếu không thật sự muốn cô hầu hạ mà chỉ dựa vào lý do này chỉ muốn mời Tiêu Cửu Cửu uống rượu, cùng nhau vui đùa một chút. Đặc biệt là họ chủ yếu muốn dựa vào mối quan hệ tốt giữa Tiêu Cửu Cửu và Tiêu Cẩn Chi để có được những cơ hội tốt cho mình thôi.

Huống chi, nhìn Tiêu Cửu Cửu xinh đẹp yếu điệu như nàng tiên nhỏ, bọn họ muốn yêu thương cô còn không có cơ hội thì sao dám công khai bắt

cô hầu hạ mình. Mà ngược lại bọn họ phải hầu hạ cô thì đúng hơn.

Hôm nay những người khách kia chỉ do cảm thấy có chút buồn nên đến thăm một chút, vừa hay Phượng Thần và Tiêu Cửu Cửu cũng tham gia tiệc rượu, nên cũng muốn nhân cơ hội này tạo mối quan hệ tốt với bọn họ.

Tiêu Cửu Cửu nhìn một lần người vây quanh mình, lại đang đổ xô chào hỏi thì đột nhiên cũng nhớ tới tình cảnh trong cung đình thuộc bộ phim cổ trang trên TV. Nếu như giả sử Tiêu Cận Chi là vị Hoàng thái tử nào đó, thì có thể ví cô và Phượng Thần như tổng quản và tiểu thái giám luôn thân cận bên cạnh thái tử không?

Nghĩ tới đây, Tiêu Cửu Cửu không nhịn được cong khóe môi lên giễu cợt.

Từ lúc Tiêu Cửu Cửu bước vào cửa, Kim Thiên Viêm vẫn đang chăm chú nhìn cô, thậm chí khi cô và Lương Kinh Diễm yên lặng dùng ánh mắt Die nd da n****Sóc***Là****Ta****] e q uu ydo n,giao chiến thì anh cũng vẫn nhìn ra rõ ràng.

Chính vì thấy rõ ràng như vậy nên cho thấy anh ta cũng quan tâm Tiêu Cửu Cửu không thua những người khác, thậm chí dục vọng trong lòng càng lúc càng nổi lên rõ ràng mà không có cách nào tự kiềm chế chính mình.

Lúc này, vừa thấy mỹ nhân cười tươi như hoa, tưởng tượng như có đám mây trên đầu, đẹp không sao tả xiết. Mà Kim Thiên Viêm vốn luôn luôn kiêu ngạo đến ngông cuồng tự đại cũng đột nhiên giật mình, không nhịn được thấp giọng khẽ hỏi "Cửu Cửu, em cười gì vậy?"

Thật ra lúc này trong lòng anh cũng có suy nghĩ giống như Lương Kinh Diễm vậy, cũng đang nghi ngờ Tiêu Cửu Cửu đang định làm gì đó rất khác thường.

Lương Kinh Diễm thì nghĩ tới việc chỉ là một cô gái có xuất thân nghèo khó mà dựa vào cái gì dám hành động thô lỗ đối với cô - một người có xuất thân cùng địa vị cao cấp - như vậy?

Còn điều Kim Thiên Viêm nghĩ tới là tại sao Tiêu Cẩn Chi lại chấp nhận nuôi dưỡng Cửu Cửu? Dĩ nhiên anh ta cũng có thể bao nuôi một đôi nam nữ gặp cảnh bần hàn khốn khó nhưng dù gì hầu hết trong những trường hợp như vậy cũng sẽ ảnh hưởng đến khí khái và danh tiếng của anh.

Lại nói Phượng Thần và Tiêu Cửu Cửu cũng rất lợi hại, nếu Tiêu Cẩn Chi lại muốn dưỡng bọn họ thành tài thì quả thật vô cùng tốt.

Tiêu Cửu Cửu nghe được Kim Thiên Viêm lại có xưng hô quen thuộc như vậy thì cô cũng liếc ánh mắt sắc lạnh lần khinh thường nhìn anh ta, cười nhạt đáp: "Cũng không có gì, chỉ là xem chút chuyện buồn cười nên mới không nhịn được phì cười vậy thôi. Xin lỗi! Tôi thật thất lễ."

Kim Thiên Viêm thấy nụ cười lạnh lùng của Tiêu Cửu Cửu. Tuy cảm thấy không quen với việc lạnh lùng, xa cách của cô đối với mình nhưng Kim Thiên Viêm cũng không phải loại người thấy người khác gặp nạn mà trở mặt.

Càng tiếp xúc lâu với Tiêu Cửu Cửu thì anh cũng cảm thấy con người cô khá thú vị giống như khám phá bảo tàng sâu hơn, lại khiến anh có biết bao ngạc nhiên và thú vị.

Anh ta nhìn cô đối đáp và có những cử chỉ lễ nghi ở khắp nơi trong khu bảo tàng này, tiến lui thỏa đáng mà nói chuyện cũng dịu dàng. Tuy rằng có chút xa cách nhưng tuyệt đối sẽ không khiến người khác cảm thấy khó chịu, thậm chí cô lễ phép đến nỗi khiến đối phương không nhận ra lỗi lầm nào của cô.

Kim Thiên Viêm đứng cách đó không xa, vừa nháy mắt thì lập tức có một người vốn cũng có quen biết với Phượng Thần nhanh chóng bước lại

gần bắt chuyện với Phượng Thần.

Phượng Thần bị vây quanh quẩn quít không thể thoát thân được, tình cờ nhìn về phía Cửu Cửu, ánh mắt có vẻ hơi sốt ruột.

Nhưng Cửu Cửu lại nở nụ cười cho anh yên tâm, cũng giơ tay ra hiệu rằng anh không cần lo lắng cho mình.

Đang lúc này, Cửu Cửu đột nhiên nghe được Kim Thiên Viêm ở đó nói với cô: "Cửu Cửu, anh nghe nói em đặc biệt yêu thích ngọc Phi Thúy, mà ở văn phòng anh có gom một ít về nó. Không biết Cửu Cửu có hứng thú theo anh xem một chút?"

Theo bản năng, Tiêu Cửu Cửu nhìn về phía Lương Kinh Diễm, cũng phát hiện ra Lương Kinh Diễm không còn ở đó nữa. Mà cô nhìn khắp bốn phía cũng không thấy cô ấy ở trong phòng yến hội nữa. Thấy vậy, ánh mắt Cửu Cửu hơi híp lại, lập tức quay lại nhìn Kim Thiên Viêm xin lỗi cười cợt: "Xin lỗi! Kim tiên sinh, tôi có chút không thoải mái, tôi xin phép lúc khác sẽ phục vụ ngài."

Nói xong, Tiêu Cửu Cửu đi về phía phòng toilet của phòng yến hội.

Lúc cô xoay người đi vào toilet, cửa thang máy lại mở ra. Từ bên trong lần lượt là một nhóm bốn người thanh niên bước ra, từng người cao lớn đẹp trai, khí thế hiên ngang, ăn mặc tươm tất với bộ quân trang màu lục. Trên vai là những cờ hiệu chói mắt, khí chất vừa lạnh lùng, vừa ưu nhã, vừa lẫm liệt, vừa yên tĩnh. Mỗi người một vẻ, mỗi người đều thể hiện tính bất phàm cùng khí khái trên thân thể mình.

Bọn họ vừa nói cười, vừa nhanh chân đi về hướng phòng tiệc.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Ngông Cuồng Khỏa Thân

Lúc này, trong phòng tiệc, Kim Thiên Viêm đang cúi đầu nhìn chiếc điện thoại trong tay mình, màn hình thể hiện tên của Lương Kinh Diễm. Trong nháy mắt, anh nghĩ đến lý do Tiêu Cửu Cửu muốn từ chối mình, trong lòng đột nhiên phát lạnh, chẳng lẽ... Tiêu Cửu Cửu biết cái gì rồi sao?

Anh chần chờ một chút, tiếp theo lại có cuộc gọi đến.

Mới vừa bắt máy, một tiếng "Này" trong loa vang lên, giọng của Lương Kinh Diễm sốt ruột nói: "Sao anh còn chưa đến?"

Kim Thiên Viêm còn chưa kịp trả lời, đột nhiên nghe ngoài cửa có tiếng động không nhỏ. Anh ngược mắt nhìn lên lại thấy bốn người đàn ông có khí khái bất phàm đang cùng nhau sóng vai đi vào. Kim Thiên Viêm nhất thời sợ hãi, anh ta quay về điện thoại vội vã nói: "Cô ấy từ chối rồi, hiện tại đang đi vào toilet, cô có thể tới đó tìm cô ấy."

Nói xong, Kim Thiên Viêm liền cúp điện thoại, cũng nhanh chóng bước ra phía cửa chính đón tiếp bốn vị thiếu gia kia.

Dù Kim Thiên Viêm là con cháu đích tôn thuộc danh gia vọng tộc, dù bản thân có chút năng lực hơn người nhưng anh ta cũng không dám thất lễ đối với bốn vị thiếu gia mới bước vào đây. Đặc biệt, bọn họ lại cùng nhau xuất hiện một lúc.

Kim Thiên Viêm nhìn quanh bốn phía, quả nhiên thấy mọi người ai nấy đều kinh ngạc, trong lòng anh cũng nổi lên nốt nhạc. Mấy vị này có thể xuất hiện đồng thời ở đây cũng chính là muốn cho Kim Thiên Viêm anh một cái chết vinh dự. Tuy rằng trong lòng rất vui vẻ nhưng Kim Thiên Diên da n****Sóc***Là****Ta****] e q uu ydo n, Viêm lại không bị niềm vui vẻ đó làm phân tâm.

Lúc này trong lòng anh cũng đang cân nhắc, không biết lý do vì sao bốn vị thiếu gia này lại đồng thời xuất hiện ở đây? Thực sự là trùng hợp đến vậy sao? Xem ra anh thật sự phải nắm bắt cơ hội này đây.

Trong lúc này, tất cả thương giới kinh doanh nhà giàu đang liên tục mời rượu cho họ nhưng đều bị họ thoái thác với lý do còn có công việc bận rộn hoặc do thân thể không khỏe. Ngoài việc có thể gặp họ trong buổi tiệc này thì từ trước đến nay có ai từng thấy bốn vị đại gia này lại cùng lúc xuất hiện ở một nơi như vậy chưa?

Câu trả lời chính là chưa có, thật sự chưa từng có.

Bốn vị danh gia cao quý này là ai chứ? Bọn họ chính là những khuôn mặt đại diện cho cả một giai cấp quý tộc đứng đầu kinh thành này. Kinh thành nhỏ nhoi này có là gì, họ còn có thể đứng đầu trên toàn đất nước. Bên cạnh đó cũng không ít kẻ muốn thừa cơ trèo cao chỉ để được họ che mưa chắn gió đó thôi.

Nói đi phải nói lại, đột nhiên hôm nay bọn họ thật trùng hợp đến đây tham dự buổi tiệc chúc thọ này khiến Kim Thiên Viêm cũng rất hồi hộp, có thể ... không thể có chuyện đó được.

Nếu mấy vị đại gia này thật sự muốn liên thủ để đối phó với ai thì ai có thể có khả năng chống đối lại bọn họ được đây?

Không có ai! Ngay cả gia tộc nhà họ Kim cũng không thể chống lại bọn họ được.

Nhưng nếu ai có thể có cơ hội lọt vào mắt xanh của bọn họ thì khẳng định người này, thậm chí là cả gia tộc của họ cũng sẽ một bước lên mây, không lo lắng gì nữa.

Kim Thiên Viêm vừa nở nụ cười tươi vừa đi tới trước mặt Chu Tiêu, nhiệt tình đưa tay ra trước bọn họ, lại mở miệng lấy lòng nói: "Chu thiếu gia, Tần thiếu gia, Hứa thiếu gia, Mộ thiếu gia, hoan nghênh các anh nể mặt đến nơi này tham dự buổi tiệc. Chưa kịp đón tiếp từ xa, mong rằng các vị đại thiếu gia thứ tội."

Chu Tiêu cao giọng nở nụ cười, nói: "Kim lão nhị, mấy người chúng ta đột nhiên đến, không làm anh hoảng sợ chứ?"

Kim Thiên Viêm nhanh chóng nói: "Đâu có, đâu có, có Chu thiếu gia cùng mấy vị đại thiếu gia đây vui lòng đến tham dự cùng động viên thì hôm nay tiệc sinh nhật của Kim lão nhị ta có thể coi là trước nay chưa từng được nở mày nở mặt như bây giờ."

Trong khi Chu Tiêu và Kim Thiên Viêm bắt tay nhau thì một đôi mắt sắc bén tinh anh mãnh liệt hơi quét khắp toàn cảnh. Anh như đang tìm kiếm một bóng dáng nhỏ nhắn mà anh vẫn nhớ thương trong lòng giữa đám người kia.

Đang lúc chưa ai phát hiện ra rằng anh đang muốn tìm ý trung nhân thì lông mày rậm của Chu Tiêu nhíu lại, hướng về phía Kim Thiên Viêm hỏi: "Kim lão nhị, Tiểu Cửu Cửu nhà tôi đâu rồi? Không phải cô ấy đã tới sao? Sao tôi vẫn không gặp được cô ấy?"

Cái tên Kim lão nhị này chính là do Tiêu Căn Chi và đám người của Chu Tiêu đặt cho anh ta, bởi vì Kim Thiên Viêm này làm việc rất nham hiểm. Trong toàn kinh thành này, đàn ông cũng rất xem thường anh ta, bọn họ gọi là Kim lão nhị cũng có ý khinh bỉ vài phần.

Gia tộc Kim được cho là gia tộc giàu có nhất thực ra rất chính xác, nhưng đối với những gia đình quyền quý lâu năm so ra vẫn kém hơn một cấp bậc. Nếu Chu Tiêu đã gọi Kim Thiên Viêm với chức danh là Kim lão nhị thì khẳng định Kim Thiên Viêm cũng không dám không nghe.

Nhưng khi nghe đến Chu Tiêu gọi thân mật tên "Tiểu Cửu Cửu" thì trong lòng anh giờ lại đột nhiên giật mình.

Nhìn lại vẻ mặt của ba vị đại gia còn lại, giờ đây bọn họ cũng giống Chu Tiêu. Từng đôi mắt trong veo không hề có tiếng động đang nhìn mình như đang muốn hỏi dò, nhất thời khiến Kim Thiên Viêm càng cảm thấy lạnh lẽo.

Lẽ nào... Mục đích bọn họ tới nơi này, không phải vì mình mà là, mà là... đang vì Tiêu Cửu Cửu mà đến?

Kim Thiên Viêm lại nhớ đến lời nói của mình với Lương Kinh Diễm thì lòng anh cũng bắt đầu toát mồ hôi lạnh.

Nếu Tiêu Cửu Cửu tham dự yến hội của mình, mà có xảy ra chuyện gì ở trước mặt các vị đại gia quyền quý này đây thì không chỉ có Lương Kinh Diễm chịu cảnh sống không bằng chết, mà ngay đến mình cũng bị bọn họ hù dọa đến mất trứng.

Tuy từng dòng mồ hôi lạnh chảy xuống khắp người nhưng dù gì Kim Thiên Viêm vẫn là một con hồ ly chín đuôi. Anh ta vẫn bình thản, thong dong mỉm cười, thẳng thắn nói ra chỗ của Tiêu Cửu Cửu: "Đúng lúc tiểu thư mới vừa bước vào phòng toilet nên rất nhanh sẽ trở về."

Tần Tấn nhàn nhạt nhìn bọn người Chu Tiêu nói: "Các cậu cứ trò chuyện tiếp đi, tôi đi vào xem một lát."

Đang lúc này, mọi người đột nhiên nghe được từng tiếng rít gào vọng vào từ bên ngoài hành lang kia.

Tâm thần bất định, họ rùng mình không biết đã xảy ra chuyện gì?

Lập tức, họ không nhận được, từng khuôn mặt hiện lên biểu hiện bất quái.

Kim Thiên Viêm nghe ra đó là tiếng hô hoán của Lương Kinh Diễm thì vẻ mặt anh biến đổi, trong lòng lập tức cảm thấy "hồi hộp". Xong rồi, xong rồi, lần này thật sự có chuyện rồi.

Anh nhìn bọn người Chu Tiêu xin lỗi gật đầu, nói: "Xin lỗi, các vị, tôi ra ngoài xem một chút."

Nói xong, Kim Thiên Viêm liền chạy vọt về hướng toilet.

Bởi vì Kim Thiên Viêm mới vừa nói Tiêu Cứu Cứu đi toilet, mà âm thanh lại từ một nơi khác vang ra nên Chu Tiêu và bọn người kia cùng liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt cũng nhanh chóng biến đổi. Sau một khắc, họ đồng thời rút chân và đuổi theo phía sau.

Những người khác vừa thấy chủ nhân và những nhân vật cao cấp đều cùng nhau chạy ra ngoài, một tin tức bất quái lớn như vậy, làm sao Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q uu ydo n,có thể khiến người ta không tò mò? Thế là mọi người mang theo nhiệt huyết sôi trào theo ra ngoài chuẩn bị xem trò vui.

Trong đó, cũng có mặt của những người bạn thân của Lương Kinh Diễm như Mã Khả, Vương Đan Đan, Đồng Tư Tư, Kim Yến Yến.

Kim Thiên Viêm lao ra sau, còn chưa kịp chạy vào toilet thì liền nhìn thấy một người phụ nữ từ bên trong tóc tai bù xù chạy ra.

Trong miệng cô ta không ngừng rít gào mà hét lên, trên mặt thể hiện sự sợ hãi đến tột cùng, hai tay ve vẩy cuồng loạn "Đừng ... đừng .. Đi ra... Đi ra..."

Như thế cô ấy đang bị một vật gì đó rất ghê rợn đang áp sát vào thân thể mình, cô dùng sức lôi kéo bộ lễ phục trên người mình. Cuối cùng, bộ lễ phục cũng tuột xuống làm xuất hiện một bộ ngực đầy đặn, cứ vậy trần trụi ở trước mặt bao nhiêu người, suýt chút nữa khiến họ mù mắt.

Cũng có không ít người đang tu dưỡng thì vừa nhìn thấy tình cảnh này họ đều yên lặng di chuyển ánh mắt mình sang nơi khác.

Nhưng cũng có rất nhiều người vừa nhìn thấy cảnh "đại tiểu thư nhà họ Thế điên cuồng lồng lộn khóa thân" thì trợn to mắt. Dường như bọn họ lo nếu bỏ qua cơ hội này thì thật uổng phí vì vất vả lắm mới có thể nhìn thấy một màn đặc sắc như thế này.

Có thể nói lúc này Lương Kinh Diễm trông như rất hồn nhiên, cô vẫn chưa nhận ra sự việc mà cứ ở đó rít gào, vừa tiếp tục kéo y phục mình xuống, trong miệng vừa không ngừng rít gào lên "Đừng... Đừng... Đi ra... Đi ra..."

Kim Thiên Viêm vừa thấy dáng dấp Lương Kinh Diễm giống như là điên rồi nên trong lòng nhủ thầm nói: "Xong rồi, chuyện xấu tới rồi đây."

Anh ta cũng không kịp nghĩ nhiều, cũng nhanh chóng cởi áo khoác âu phục trên người mình xuống muốn bước đến mặc lên người Lương Kinh Diễm, giúp cô che lại toàn bộ thân thể của mình. Nhưng Lương Kinh Diễm vừa nhìn thấy Kim Thiên Viêm đang tiến lại gần mình thì cô đột nhiên xoay người định chạy, càng thêm hoảng sợ hét lên âm ỉ: "Đừng đến đây... A a a... Cứu mạng a... Cứu mạng a... Cứu mạng a..."

Kim Thiên Viêm thấy cô làm náo loạn như vậy thì anh biết mình với thân phận chủ nhân buổi tiệc cũng nên làm chút gì đó để giữ vững yên bình trong buổi tiệc này. Anh không nghĩ ngợi nhiều, chỉ mấy bước chân đã đuổi theo được Lương Kinh Diễm, anh giơ một con dao lên và từ phía sau cô, anh mạnh tay chém xuống.

Thân thể Lương Kinh Diễm mềm mại vừa ngã xuống thì đúng lúc anh cũng bắt được cô. Anh nhanh chóng lấy áo khoác của mình mặc lên người cô, che lại nửa thân hình trần trụi của cô.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Tất cả mọi người đều lo lắng nhìn nhau.

Kim Thiên Viêm cũng nhanh chóng sai mấy người đưa Lương Kinh Diễm đến bệnh viện cấp cứu.

Tuy rằng Kim Thiên Viêm xử lý phi thường, thẳng thắn, dứt khoát nhưng việc này liên quan đến một đại tiểu thư danh môn quyền quý. Giờ đây nếu anh muốn tin tức này đè xuống thì cũng vẫn như là vì sao ở giữa bầu trời rộng lớn mà thôi. Cuối cùng, tin tức này cũng sẽ nhanh chóng bị lan truyền ra ngoài.

Đêm nay, trong giới thượng lưu, danh tiếng của Lương Kinh Diễm thật sự nổi như cồn. Nhưng tiếc thay đó chỉ là tai tiếng xấu xa và tồi tệ.

Mọi người bắt đầu tản đi, đột nhiên xuất hiện một cô gái xinh đẹp bước ra từ phòng rửa tay.

Trên khuôn mặt biểu hiện sự lạnh lùng hờ hững của cô bỗng chốc ánh lên nụ cười sung sướng vì hình như cô đang nhìn thấy một chàng trai ưu nhã, lịch lãm đang đứng dựa vào vách tường đứng chờ mình. Cô nhẹ nhàng bước về phía anh, nhẹ giọng nói: "Anh Tấn, anh đến rồi..."

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Phượng Thần Mất Tích

Editor: Mẹ Bầu

Gương mặt tuần tú của Tần Tấn lộ rõ vẻ tươi cười, vẫn mang vẻ thanh nhã mê người như trước, một đôi con ngươi đen sẫm sáng bóng ấm áp, nhìn người thiếu nữ lúc này đang đi đến trước mặt anh, tất cả biểu cảm lúc này của anh đều tràn ngập sự cưng chiều.

Nhìn cô gái nhỏ đang đi đến gần, hướng về phía anh cười rất ngây ngô, anh liền duỗi bàn tay thon dài trắng nõn ra, nhẹ nhàng nhéo nhéo vào cái mũi cao, xinh xắn của cô, hạ thấp giọng nói, mang theo chút bất đắc dĩ, cười khẽ, "Em lại vừa nghịch ngợm chuyện gì rồi hả?"

Tiêu Cửu Cửu trừng mắt nhìn lại anh, đôi mắt trong veo linh lợi, phảng phất tựa như không hề nhiễm một chút bụi trần, có thể nhìn được rõ ràng đưa bóng dáng tuần tú của anh ánh vào trong đáy mắt. Đôi môi đỏ mọng giống như đóa hoa Anh Đào, hơi cong lên, kéo theo một nụ cười nho nhỏ mang vẻ xấu xa, ranh mãnh nhẹ giọng hỏi lại anh: "Anh Tần Tấn, nếu có người nào đó lấy dao chọc anh, anh sẽ phải hành động như thế nào?"

"Đương nhiên là đoạt lấy dao, sau đó hung hăng chọc ngược trở lại!"

Trong ngữ điệu nói của Tần Tấn có thể cảm nhận được sự cực kỳ hung ác, nhưng trên gương mặt tuần nhã kia, lại biểu lộ ra sự ấm áp dịu dàng làm cho người khác phải say lòng.

Nghe được câu trả lời của anh, Tiêu Cửu Cửu lập tức cười tít, đến mức hàng lông mày cong lên như mảnh trăng khuyết, "Thế này chẳng phải là quá tuyệt vời hay sao!"

Nói xong, Tiêu Cửu Cửu vừa ôm cánh tay của anh vừa cọ xát, vẻ mặt nịnh nọt nhìn anh, "Anh Tần Tấn, em muốn cầu xin anh một chuyện này được không?"

Tần Tấn cúi đầu xuống nhìn cô, dịu dàng khẽ vuốt ve mái tóc của cô một chút, "Chuyện gì vậy? Nói đi!"

Tiêu Cửu Cửu chỉ chỉ về phía toilet, hạ giọng ghé vào lỗ tai anh nói một câu, "Trong toilet kia còn có hai người đàn ông, bọn chúng đã định đánh lén em, nhưng về sau đã bị em đánh ngã, anh giúp em giải quyết ổn thỏa nốt phần cuối của chuyện này nhé, được không?"

Tần Tấn đang nghe đến đoạn có người đánh lén cô ở phía sau, thoáng cái từ đáy mắt liền lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, nhưng sau đó lại lập tức khôi phục trở lại ngay lại nguyên dạng, trước sau tựa như chưa từng có một chút gợn sóng nào, nhưng từ lúc đó trong lòng anh lại đã nhớ kỹ rồi. Kẻ nào dám can đảm bắt nạt Cửu Cửu của anh, anh nhất định tuyệt đối sẽ không buông tha cho bọn chúng!

"Người có bị chết không vậy?"

"Không bị chết đâu, em đã hạ thuốc cho bọn hăn rồi!"

Tần Tấn không nói hai lời, nói luôn: "Không chết là tốt rồi! Cửu Cửu, anh Tấn vẫn phải nhắc lại với em một lần nữa, có một số việc em không cần thiết phải tự mình làm. Nếu như em thấy thật sự cần phải làm thì có thể nói với bọn anh, chỉ cần nói với bọn anh là được rồi, hiểu chưa?"

Đáy mắt của Tiêu Cửu Cửu hiện rõ sự cảm động, cô dùng sức gật gật đầu, "Em hiểu rồi!"

Tần Tấn lại đứng thẳng người lên, đưa tay lên vỗ nhẹ lên đầu của cô, dịu dàng nói, "Em yên tâm đi, trong lúc này anh sẽ bảo người giải quyết sạch sẽ hết! Chỗ Lương Kinh Diễm kia, hừ...."

Lời nói cuối cùng, Tần Tấn còn chưa nói ra hết, nhưng ý tứ của câu nói đó, Tiêu Cửu Cửu cũng đã hiểu được.

Tần Tấn lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng gọi điện thoại, hạ thấp giọng nói, dặn dò với đầu bên kia điện thoại vài câu.

Rất nhanh, liền thấy hai người đàn ông thân hình cao lớn mặc áo đen đi tới trước mặt Tần Tấn, nhưng bọn họ cũng không hề nói chuyện với Tần Tấn, mà chỉ thoáng trao đổi ánh mắt với Tần Tấn một chút, sau đó lập tức giống như người xa lạ, chỉ đi lướt qua sát bên cạnh hai người bọn họ.

Từ quan sát dáng người kiệt xuất của hai người bọn họ cùng với ánh mắt lợi hại kia, cũng có thể thấy được, hai người đàn ông này tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản. Thường ngày cùng một chỗ với những người trong nhóm của Tần Tấn, cho nên Tiêu Cửu Cửu biết rất rõ, có một số người thuộc tầng lớp Đại thế gia, ở trong nhà mình đều thường đào tạo đội ngũ Âm vệ. Những người thuộc đội ngũ Âm vệ này, ngoại trừ công việc bảo vệ cho những lớp con cháu của những gia đình thế gia kia, được an toàn khi ở bên ngoài, cũng phải giúp đỡ giải quyết những phiền toái cũng như các dấu vết của bọn họ. Nói cách khác, Âm vệ chính là những nhân viên bảo vệ cực kỳ chuyên nghiệp.

Tần Tấn dặt bàn tay nhỏ bé của Cửu Cửu, "Đi thôi! Đã có bọn họ rồi, không có việc gì đâu!"

Đúng lúc này, mấy người trong nhóm của Chu Tiêu cũng tìm tới, nhìn đến Tần Tấn cùng Cửu Cửu ở cùng một chỗ, Chu Tiêu dùng sức đập cho Tần Tấn một quyền, "Tôi đã biết ngay mà, tiểu tử nhà cậu nhất định sẽ ở trong này để ôm cây đợi thỏ mà."

Tần Tấn cười cười, nhẹ nhàng liếc nhìn Chu Tiêu một cái, "Bên trong không có chuyện gì chứ "

Chu Tiêu lắc đầu, nhếch miệng, hừ nhẹ một tiếng, "Cậu quan tâm cái khi gió ấy, không có chuyện gì rồi! Đã tìm được Cửu Cửu, chúng ta đi thôi! Ở chỗ này cũng không có ý nghĩa gì."

Tần Tấn khẽ gật đầu một cái, "Ừ, đi thôi!"

Tiêu Cửu Cửu theo chân bọn họ đi vài bước, đột nhiên cô hỏi Chu Tiêu, "Anh Chu Tiêu, Phượng Thần đâu? Anh có nhìn thấy anh ấy hay không?"

Chu Tiêu sững sờ, "Phượng Thần ư? Anh không nhìn thấy cậu ấy! Hằng Minh, Cảnh Mộ, các cậu có nhìn thấy Phượng Thần hay không?"

Hứa Hằng Minh và Đông Phương Cảnh Mộ cùng nhất tề lắc đầu.

Đúng lúc này, Tiêu Cửu Cửu đột nhiên có cảm giác một hồi đau nhức kịch liệt từ trong trái tim mình được truyền đến. Cảm giác đau nhức này thoáng cái tựa như đã muốn rút đi linh hồn của cô vậy. Đau đến mức, theo bản năng cô liền đưa tay lên áp vào nơi ngực trái, nơi thắt lưng của cô cũng đau đến mức cô phải khom người xuống dưới, trong nháy mắt, mặt Cửu Cửu đã trắng bệch ra như tờ giấy.

Giữa lúc này, đột nhiên bốn người đàn ông cùng nhìn thấy vẻ mặt tràn ngập đau đớn của Tiêu Cửu Cửu, sự đau đớn này tựa như bị đau đến mức Cửu Cửu không thể nào chịu đựng nổi nữa. Chỉ trong nháy mắt, sắc mặt của Cửu Cửu đã trở nên tái nhợt, không còn một chút huyết sắc, nguyên một đám quân nhân kia nhìn thấy vậy cảm thấy kinh hãi đến lạnh người. Thoáng cái, bọn họ liền thay đổi sắc mặt, nhất tề vây quanh lại gần bên cạnh người cô, vẻ mặt lo lắng hỏi Cửu Cửu.

"Cửu Cửu, em làm sao vậy?"

"Cửu Cửu, em cảm thấy trong người có chỗ nào đó không được thoải mái phải không?"

"Cửu Cửu, em không sao chứ?"

"Cửu Cửu, có phải là em đau nhức ở chỗ nào hay không?"

Một tiếng lại tiếp theo một tiếng, những câu hỏi tràn ngập sự ân cần lo lắng từ trong miệng của mấy người cùng thốt ra.

Nhưng Tiêu Cửu Cửu lại không thể thốt ra nổi một lời nói, một mực đợi cho đến khi sự đau đớn kịch liệt nơi trái tim mình chậm rãi trôi qua, dịu lại dần dần, lúc này cô mới chậm rãi đứng thẳng người lên.

Chỉ là một cái chớp mắt như vậy, trên trán của cô lúc này đã hiện đầy một lớp mồ hôi lạnh.

Đáy mắt của Tần Tấn hiện lên một tia đau lòng, anh tranh thủ thời gian lấy khăn tay ra, giúp cô nhẹ nhàng lau đi lớp mồ hôi lạnh trên trán, trên mặt còn lộ rõ sự lo lắng, "Cửu Cửu, hiện tại em cảm thấy như thế nào? Đã khỏe chưa? Có cần phải đi đến bệnh viện kiểm tra một chút hay không?"

Tiêu Cửu Cửu khoát khoát tay về hướng mấy người quân nhân, sắc mặt tuy còn tái nhợt, nhưng cô vẫn miễn cưỡng nặn ra một nụ cười đối với bọn họ, trả lời: "Em không sao! Em gọi điện thoại cho Phượng Thần, cái người này, không biết anh ấy vừa chạy đi đâu nữa? Làm hại em phải lo lắng, để trở về xem em sẽ chinh cho anh một trận như thế nào!"

Lời nói của cô nghe qua có vẻ thực sự cứng cõi, tức giận, nhưng vẫn chứa đựng sự run rẩy, ngay cả nụ cười kia cũng mang vẻ yếu ớt, mà bộ dáng yếu ớt đến không còn chút sức lực kia, đã hoàn toàn làm mất hết sự tinh táo thông dong lẫn sự thông minh nghịch ngợm thường ngày của cô.

Nhìn thấy cô như vậy, mấy người trong nhóm quân nhân cấp cao Tần Tấn và Chu Tiêu đau lòng khôn nguôi.

Lúc này, trong nội tâm Tiêu Cửu Cửu đã cảm nhận thấy một dự cảm cực kỳ cực kỳ không tốt.

Giữa cô và Phượng Thần luôn luôn có một loại linh cảm tâm linh rất kỳ lạ, chỉ cần một trong hai người bọn họ, có ai đó bị thương thì đối phương có thể cảm nhận được ngay. Phượng Thần có thể cảm nhận được việc cô bị thương, mà Phượng Thần bị thương, cô cũng có thể cảm nhận được ngay giống như vậy

Suốt thời gian mười mấy năm qua, đã từng có rất nhiều lần ứng nghiệm như vậy rồi.

Phượng Thần còn nói: "Cho dù có lên trời, bọn họ cũng nhất định phải là một đôi tình nhân luôn gắn kết cột chặt vào nhau, vĩnh viễn cũng không thể nào chia lìa ra được."

Bọn họ không phải là thai sinh đôi, nhưng lại còn ăn ý với nhau hơn cả những người là thai sinh đôi.

Giữa bọn họ có sự cảm ứng tâm linh lẫn nhau, xem ra có một sợi dây đỏ đã cột chặt vận mạng của hai người lại với nhau, gắn thật chặt hai người bọn họ lại với nhau ở cùng một chỗ.

Loại cảm ứng tâm linh mà bọn họ đã mang trong mình, có thể nói là do trong suốt cả thời gian dài hai người sống cùng một chỗ, nương tựa vào nhau mà hình thành và nuôi dưỡng lên, thông qua sự lo lắng, nhớ nhung lẫn nhau. Là do bọn họ đã coi đối phương chính là người thân duy nhất trong nội tâm của mình, vĩnh viễn không bao giờ chấp nhận chuyện rời bỏ nhau.

Loại ý nghĩ cố chấp này, cho dù có chết đi, cũng có thể sống mãi trong trái tim, trong trí nhớ của bọn họ, vĩnh viễn cũng không thể xóa nhòa.

Nhưng mà ở trong dĩ vãng, sự cảm ứng tâm linh giữa bọn họ cũng chỉ là rất nhỏ, bởi vì lúc đó giữa hai người bọn họ cũng không có chuyện gì lớn.

Nhưng mà lúc này đây, một khắc đau nhức vừa rồi ở trong trái tim, lại giống như muốn lấy đi mạng sống của cô vậy, làm cho cô đau đớn không thể chống đỡ nổi.

Mà hiện tại cô có thể cảm nhận được sự đau đớn mãnh liệt như thế, vậy thì Phượng Thần, anh...

Quả thực Tiêu Cửu Cửu cũng không dám nghĩ nhiều thêm nữa.

Tay cô run run rẩy rẩy, lấy điện thoại di động của mình từ trong chiếc ví đầm nho nhỏ ra, trực tiếp bấm xuống một dãy số.

"Reng, reng... Reng, reng... Reng, reng."

Nghe từng tràng tiếng chuông điện thoại kêu vang, Tiêu Cửu Cửu có cảm giác linh hồn của mình đang ở nơi này đã bị người khác vừa lôi kéo, vừa tung lên bông bênh. Đại não của cô tựa như không thể tự hỏi được bất cứ câu gì, chỉ có một câu nói cứ vang vọng không ngừng, Phượng Thần, nhanh nghe máy đi! Nhanh nghe máy đi nào!

Nhưng mà, không có ai nhận cuộc gọi!

Lại bấm tiếp! Lại vẫn không có người nhận!

Tiêu Cửu Cửu đã liên tục gọi mấy lần, nhưng đều không có người nhận cuộc gọi. Lại nghĩ đến những nguy hiểm cô mới gặp lúc này, nếu như nói rằng, những người kia cũng đã đi đối phó với Phượng Thần như vậy..., nếu như nói Phượng Thần không thể tránh thoát khỏi tai họa giống như cô thế này, thì có thể nói...

Suy nghĩ sâu thêm một chút nữa, vành mắt của Tiêu Cửu Cửu đã trở nên đỏ hoe!

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Không Thể Thân Thiện

Editor: Mẹ Bầu

Chu Tiêu thuộc mẫu người có tính nết cực kỳ nóng nảy, chứng kiến thấy Cừu Cừu như vậy, trong lòng anh cũng như cảm thấy đau đớn của. Anh thật sự chưa từng bao giờ nhìn thấy Tiêu Cừu Cừu lại lâm vào tình trạng sợ hãi và bất lực rõ ràng như vậy, nhưng mà bộ dáng của cô lại vẫn làm ra vẻ mình rất kiên cường.

Anh tranh thủ thời gian nói mấy lời an ủi Cừu Cừu: "Cừu Cừu, trước hết em đừng có nôn nóng quá! Để anh nhờ mấy người đi điều tra định vị điện thoại di động của Phượng Thần, để xem hiện tại cậu ấy đang ở nơi nào? Được không?"

Tiêu Cừu Cừu nhẹ gật đầu, ánh mắt của cô đầy hi vọng nhìn Chu Tiêu đang lấy điện thoại di động ra, nhìn anh nói với người ở đầu điện thoại bên kia số điện thoại của Phượng Thần. Chu Tiêu biết rõ Cừu Cừu đang rất nóng ruột, cho nên không cúp điện thoại, mà anh cứ một mực giữ máy như vậy, chờ đợi đối phương ở đầu điện thoại bên kia có câu trả lời thuyết phục.

Chỉ chốc lát sau, đối phương đầu điện thoại kia nói ra một địa chỉ, Chu Tiêu chỉ đáp lại một câu với đầu điện thoại bên kia: "Được rồi! Tôi đã nhớ kỹ rồi! Hải tử, cảm ơn cậu, khi nào trở về tôi sẽ đến mời cậu đi ăn cơm."

Chu Tiêu cúp điện thoại, liền trực tiếp nói luôn đối với bọn họ: "Tín hiệu điện thoại sau cùng của Phượng Thần được xác định vị tại điểm giao

lộ Cảnh Viên hướng Bắc 100 mét. Đi! Chúng ta đi tới nơi này xem thế nào!"

Bốn người đàn ông anh tuấn cao lớn, hai vị đi trước hai vị đi sau, tất cả vây quanh chặt chẽ cho Tiêu Cửu Cửu ở chính giữa, cùng nhau đi xuống lầu dưới.

Đúng lúc này, Kim Thiên Viêm vội vàng từ trong đại sảnh yến hội sảnh đi ra bên ngoài.

Vừa nhìn thấy mấy vị thế gia kia đang định đi cùng với Tiêu Cửu Cửu, anh ta tranh thủ thời gian đi về hướng mấy người kia đang định rời đi, bộ dáng phi thường khách khí, thậm chí anh ta còn nở một nụ cười đầy vẻ nịnh nọt, nói với mấy người bọn họ: "Chu thiếu gia, Tần thiếu gia, Hứa thiếu gia, Mộ thiếu gia, hôm nay thật sự rất có lỗi mọi người rồi! Bây giờ các vị còn định đi đâu sao? Không thể ở lại chơi thêm một chút nữa hay sao? Chờ một chút nữa còn có hoạt động bốc thăm trúng thưởng nữa đó!"

Những người tổ chức hoạt động bốc thăm trúng thưởng, để cho mọi người tham gia như thế này, ngoài trừ sẽ có một số người may mắn giành được phần thưởng, ngoài ra thực chất phần lớn chính là muốn mượn dịp này để tạo ra chút cơ hội, để cho bọn họ được tiến sát lại gần hơn nữa với những vị khách quý tới tham dự, muốn tặng chút quà để làm tăng thêm mối giao tình. Thật hiếm khi có bốn vị thuộc loại gia thế như thế này tụ cùng một chỗ, hơn thế nữa lại xuất hiện cùng một lúc ở nơi này như vậy, dĩ nhiên Kim Thiên Viêm cũng muốn mượn cái cơ hội tốt này để mà nịnh nọt nịnh nọt mấy người bọn họ sao cho thật tốt.

Nhưng Chu Tiêu nghe xong mấy lời kia của Kim Thiên Viêm, chỉ cười lạnh một tiếng, không chút khách khí, khiển trách ở ngay trước mặt Kim Thiên Viêm: "Kim lão nhị à, chuyện hôm nay xảy ra ở trong bữa tiệc của anh như vậy, cho dù chúng tôi không bóc móc chuyện kia ra cho rõ ràng, nhưng trong lòng của anh có thể cũng đã hiểu rất rõ ràng rồi. Tuy rằng Cửu

Cửu không xảy ra chuyện gì, nhưng hiện tại có một người bạn của tôi cũng đang ở trong bữa tiệc của anh tự nhiên mất tích, tôi có điều này nói cho anh biết, nếu như hôm nay cậu ấy được bình yên vô sự thì không sao. Nhưng nếu như anh ấy gặp phải chuyện gì bất trắc, thì Kim Thiên Viêm à, anh cứ ở đó mà coi chừng!"

Chu Tiêu nói xong, lạnh lùng quăng lại cho anh ta một cái nhìn sắc như dao, tiếp đó hướng về phía mấy người Tần Tấn nói một tiếng: "Chúng ta đi!"

Mấy người đàn ông khác cũng nhất tề ném cho Kim Thiên Viêm một cái nhìn lạnh lùng, nhanh chóng xoay người rời đi.

Khuôn mặt của Kim Thiên Viêm đang bày ra cái vẻ tươi cười, lập tức trở nên cứng nhắc, nhìn theo bọn họ vội vã đến mức đến ngay cả thang máy cũng không đợi, mà trực tiếp đi luôn bằng cầu thang bộ, trong nháy mắt nụ cười trên mặt Kim Thiên Viêm lập tức vụt tắt.

Đến bây giờ Kim Thiên Viêm đã thật sự hối hận rồi!

Anh thật sự không nên nhận lời giúp Lương Kinh Diễm làm cái chuyện tồi tệ này, dẫn đến hôm nay bản thân mình phải chịu sự phiền toái lớn như vậy. Nếu sớm biết rằng ngoại trừ Tiêu Căn Chi, bên ngoài Tiêu Cửu Cửu lại còn có nhiều nhân vật quyền quý khác che chở cho cô như vậy, cho dù có đánh chết anh, anh cũng không dám nổi lên ham muốn có hứng thú làm cái việc giống như vượt râu hổ đối với Tiêu Căn Chi như vậy.

Đối phó với một mình Tiêu Căn Chi, qua xem xét những tình huống của các lần bọn họ thường xuyên giao chiến ở trên thương trường có thể nói, mọi người vẫn còn có thể chơi với nhau được vài lần, nhưng sau những trận giao chiến nho nhỏ đó vẫn còn có thể vui vẻ chuyện với nhau. Nhưng nếu thật sự phải chống lại mấy nhà bọn họ, làm cho bọn họ liên thủ với

nhau cùng một chỗ để chinh anh, vậy thì Kim Thiên Viêm anh đây, thật sự chỉ có nước chết thẳng cẳng không ngóc đầu lên nổi!

Nhưng bây giờ việc đã đến nước này, tai họa đã xảy ra rồi, ngoại trừ việc anh tự nuốt Hoàng Liên (*), âm thầm kê kê, ngoài cách nghĩ ra mọi biện pháp để giải quyết tốt hậu quả ra, anh còn có thể biết làm việc gì khác hơn?

(*) Hoàng Liên: tên một vị thuốc có vị đắng. Ý muốn nói Kim Thiên Viêm tự gây ra chuyện, hiện giờ tự bản thân phải chịu hậu quả.

Kim Thiên Viêm ổn định lại tinh thần, tranh thủ thời gian gọi điện thoại cho Lương Kinh Diễm, muốn bảo với cô ta ngừng lại mọi chuyện định làm.

Nhưng Lương Kinh Diễm vừa mới trải qua trận náo động vừa rồi, đến hôm nay người vẫn còn đang trong trạng thái hôn mê, phải nằm cấp cứu ở trong bệnh viện kia. Điện thoại di động để cùng chiếc ví đầm nhỏ cũng không biết đã bị cô ta ném đi tới tận đâu rồi. Vì vậy cho dù Kim Thiên Viêm có gọi điện thoại di động cho Lương Kinh Diễm không biết bao nhiêu lần đi nữa, cũng không có ai nghe!

Kim Thiên Viêm bất đắc dĩ, một bên tranh thủ thời gian sai bọn thủ hạ đi tìm Phượng Thần, một bên bảo người vào trong bệnh viện để trông coi Lương Kinh Diễm, khi nào cô ta vừa tỉnh lại sẽ phải thông báo ngay anh đến đó.

Bây giờ Kim Thiên Viêm chỉ biết ngàn khẩn cầu, vạn cầu nguyện mà thôi. Kim Thiên Viêm cầu nguyện cho Phượng Thần không gặp phải chuyện gì, nói cách khác, Kim Thiên Viêm anh, thật sự chỉ muốn mọi việc kết thúc cho xong hết!

Đáng tiếc là, đối với chuyện này lại nhất định không thể bản thân mình muốn tốt đẹp là được!

Số mệnh con người giống như bánh xe luôn xoay chuyển, lúc này mới bắt đầu xoay chuyển nhanh hơn, càng về sau càng xoay chuyển kịch liệt hơn nữa...

Mà lúc này, toàn bộ tâm trí của Cửu Cửu đều đang dồn hết cả lên sự an nguy của Phượng Thần.

Cô để mặc cho Tần Tấn dắt tay mình đi lên chiếc xe Hummer của Chu Tiêu dừng ở đằng kia, trong đôi mắt của cô chỉ có sự tĩnh lặng đến dọa người. Ánh mắt của cô chỉ lo nhìn chăm chăm vào phía trước, đến ngay cả Chu Tiêu và Tần Tấn một trái một phải, đang ngồi kèm ở ngay bên cạnh của cô, nói chuyện với cô, nhưng dường như Cửu Cửu đều không nghe thấy gì hết.

Chu Tiêu và Tần Tấn nhìn nhau, mặt mũi tràn đầy vẻ bất đắc dĩ, sốt ruột rồi lại lo lắng, rồi lại không biết hiện giờ nên xử trí với Cửu Cửu như thế nào cho tốt!

Tần Tấn than nhẹ một tiếng, chỉ có thể cho Cửu Cửu mượn bờ vai của mình để cho cô dựa vào, vừa nắm chặt lấy tay của cô, hy vọng có thể cho cô một chút sức mạnh.

Mà ngay cả Hứa Hằng Minh đang lái xe, thỉnh thoảng cũng phải liếc mắt nhìn Tiêu Cửu Cửu qua gương chiếu hậu, trên khuôn mặt luôn luôn mang nét tuấn tú giờ đây cũng như bị tê liệt cứng đờ, chứa đựng vẻ lo lắng giống như mấy người trong nhóm bọn họ.

Đông Phương Cảnh Mộ thì khởi động chiếc xe Martha Tila của anh chạy theo sát phía sau chiếc xe Hummer đang phía trênhiều. Sự lo lắng của anh đối với Cửu Cửu cũng không hề ít hơn mấy vị đại thiếu gia đang ngồi cùng với Cửu Cửu trong chiếc xe chạy ở phía đằng trước kia.

Quả thực, đúng như lời nói lúc trước của Lâm Nhạn, ngay cả đối với cô em gái Đông Phương Cảnh Nhiêu của anh, Đông Phương Cảnh Mộ cũng chưa từng để tâm suy nghĩ nhiều đến mức như vậy. Chỉ có đối với riêng Tiêu Cửu Cửu, anh thật sự cưng chiều nâng niu cô trong lòng bàn tay. Phàm là có đồ ăn ngon, những thứ tốt đẹp, anh nhất định sẽ nghĩ đến Tiêu Cửu Cửu trước tiên.

Mà Đông Phương Cảnh Nhiêu, em gái của anh, cũng vì chuyện này mà đã từng phải nếm không ít dấm chua. Về sau, Đông Phương Cảnh Nhiêu còn làm ầm ĩ một trận, không được tới gặp Tiêu Cửu Cửu thì nhất định không chịu. Cô muốn nhìn xem, rốt cuộc Tiêu Cửu Cửu là nhân vật như thế nào mà có thể làm cho anh trai của cô mê muội đến mức thành ra như vậy, ngay cả em gái ruột trong nhà mình cũng không để ý bằng.

Vốn dĩ là một người luôn cởi mở phóng khoáng, khi Đông Phương Cảnh Nhiêu gặp được Tiêu Cửu Cửu xinh đẹp, thông minh, dí dỏm như vậy, thì trong nội tâm cô cũng đã hiểu rõ được vài phần. Đối lại cô là một người đàn ông, nhất định cô cũng sẽ thích một người con gái vừa xinh đẹp vừa thông minh, lại có khí chất giống như Tiêu Cửu Cửu vậy.

Sau khi Đông Phương Cảnh Nhiêu và Tiêu Cửu Cửu đấu khẩu với nhau qua vài trận thì, ngược lại, Đông Phương Cảnh Nhiêu lại trở thành bạn tốt của Tiêu Cửu Cửu. Cô cũng bắt đầu ý vị khuyến khích cho Đông Phương Cảnh Mộ, để cho anh trai mình tranh thủ thời gian theo đuổi Tiêu Cửu Cửu, thu người con gái này vào trong tay, để cho Tiêu Cửu Cửu trở thành chị dâu của mình.

Sau đó, Đông Phương Cảnh Nhiêu lựa cơ hội liền đưa Tiêu Cửu Cửu đến chơi nhà họ Đông Phương của mình, để cho mọi người trong nhà Đông Phương được làm quen với Tiêu Cửu Cửu.

Sau khi Tiêu Cửu Cửu dùng phương pháp xoa bóp Trung y kết hợp với thuật châm cứu đã chữa khỏi cho chứng bệnh phong thấp cho lão phu

nhân Đông Phương, tiếp đó lại trải qua một thời gian ngắn tiếp xúc với Tiêu Cửu Cửu, tất cả mọi người trên dưới trong nhà họ Đông Phương đều yêu thích Cửu Cửu, một cô gái vừa thông minh, lanh lợi vừa có y thuật xuất chúng. Trong lòng của mọi người cũng đều ngóng trông, mong cho Tiêu Cửu Cửu và Đông Phương Cảnh Mộ có thể hoàn thành được chuyện tốt.

Lại nói tiếp, nhà họ Đông Phương ở nơi này cũng được coi là một trong những gia đình thuộc dòng dõi hào môn thế gia, vô cùng đặc biệt.

Cũng theo lời kể của lão phu nhân Đông Phương, nhà họ Đông Phương của bọn họ cũng không có dã tâm muốn phát triển ngày càng lớn hơn nữa để làm gì. Bởi vì trước mắt sự phát triển và địa vị của gia tộc nhà họ Đông Phương cũng đã cực kỳ vững chắc rồi, bọn họ cũng không cần thiết phải nhờ chuyện cưới xin để đạt được những mục đích gì đó nữa.

Cho nên, đối với nhà họ Đông Phương của bọn họ, khi chọn con dâu tương lai, không nhìn vào gia thế, chỉ coi trọng phẩm chất và tính cách của người con gái đó mà thôi!

Mà Tiêu Cửu Cửu, cứ như vậy đã hoàn toàn lọt vào trong mắt của toàn bộ mọi người từ trên xuống dưới trong gia đình họ Đông Phương này, trở thành người được cả đại gia đình bọn họ dự định lựa chọn làm nàng dâu tương lai!

Đương nhiên, do Tiêu Cửu Cửu tuổi còn nhỏ, cho nên nhà họ Đông Phương cũng không có ai chính thức tỏ thái độ hay nói năng chuyện gì đó đối với cô, nhưng đối với những hành động của Đông Phương Cảnh Mộ, đại gia đình bọn họ lại bày tỏ sự ủng hộ tuyệt đối.

Đáng tiếc, lại có Tiêu Căn Chi và Phượng Thần ở đó, cho nên dù nhà Đông Phương bọn họ có cứng chiều Cửu Cửu như thế nào, dù có yêu mến Cửu Cửu như thế nào, thì trong lãnh địa tình yêu của Cửu Cửu, cũng không đến phiên bọn họ được chiếm lĩnh. Gia đình họ Đông Phương cũng như vài

bà vị thiếu gia khác, cũng chỉ có thể an vị ở một góc, chỉ có thể cứng chiều Cửu Cửu, còn những chuyện khác, cùng không nên nghĩ thêm đến những điều gì nữa.

Đông Phương Cảnh Mộ còn đang trong dòng suy nghĩ miên man như vậy, đột nhiên, phía trước chiếc xe Hummer đang chạy nhanh như vậy chợt phanh gấp lại, kêu “Két két” lên một tiếng rồi ngừng lại.

Chiếc xe Hummer đột nhiên phanh gấp lại đã làm cho Đông Phương Cảnh Mộ bị dọa sợ tới mức thần kinh bị hoảng sợ, anh tranh thủ thời gian cũng vội vã dẫm phanh dừng lại.

Đông Phương Cảnh Mộ chuyển động ánh mắt xem xét, lúc này mới phát hiện ra, xe của bọn anh đã lái đến giao lộ Cảnh Viên rồi.

Mà ở phía trước, lúc này đang có rất nhiều người vây quanh đó. Bởi vì quá nhiều người dồn ứ lại ở chung một chỗ này, cho nên đã tạo thành tình huống giao thông ách tắc nghiêm trọng, xe của bọn anh cũng bị gây khó dễ rồi.

Ngay khi Đông Phương Cảnh Mộ đang định xuống xe để hỏi một chút xem tình hình ra sao, thì đột nhiên nhìn thấy cửa xe Hummer mở ra, Tiêu Cửu Cửu vẻ mặt cuồng loạn đang đẩy Tần Tấn đứng ngăn cản ở trước mặt cô ra, hai chân mạnh mẽ, điên cuồng đẩy đám người ở phía trước ra, vội vã chạy về phía trước.

Lúc này, trực giác kinh người của Cửu Cửu đã nhắc nhở, mách bảo với cô rằng, Phượng Thần của cô – đang ở ngay tại phía trước, anh đang chờ cô ở chỗ đó!

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Sống Tiếp

Tần Tấn thấy Tiêu Cửu Cửu đột nhiên điên cuồng xông về phía đám người, dáng vẻ sợ hãi hoảng hốt, sau một khắc anh lập tức phản ứng lại, nhanh như tia chớp sải vài bước tới, nhanh chóng đuổi theo cô, dùng sức đưa tay kéo cánh tay của cô, gần như dùng giọng gầm nhẹ quát to, “Cửu Cửu, em đừng kích động!”

Cửu Cửu ngược khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo lên, cặp mắt luôn luôn trong suốt như đáy hồ, lúc này tràn đầy tuyệt vọng, cô dùng giọng gần như gào thét van xin anh, “Anh Tấn, anh để cho em đi xem anh ấy một chút, em biết rõ, anh ấy ở chỗ đó, anh ấy ở chỗ đó, anh ấy đang ở đó chờ em, anh ấy đang ở đó chờ em đó...”

Chu Tiêu, Hứa Hằng Minh, còn có Đông Phương Cảnh Mộ đuổi theo tới sau, cũng đều nhắc chân đuổi theo.

Vừa nhìn thấy dáng vẻ cực kỳ đau thương của Cửu Cửu, mấy người đàn ông đều cùng đỏ mắt.

Cô như vậy, có thể không khiến cho bọn họ cảm thấy đau lòng sao?

Tần Tấn lại ôm chặt lấy cô, thế nào cũng không để cho cô đi, “Ngoan! Em đừng gấp gáp, trước mặt có thể là người khác xảy ra chuyện, anh để anh Tiêu đi trước xem một chút, có được không?”

Tần Tấn vừa nói, vừa nháy mắt với Chu Tiêu.

Chu Tiêu lập tức nói, “Mọi người chờ ở đây, tôi đi xem trước một chút tình huống như thế nào!”

Trong lòng Tần Tấn và Chu Tiêu đều đang sợ!

Bọn họ cũng biết, trực giác của Cửu Cửu luôn chính xác đến kinh người, lẽ như... Lẽ như trong đó người xảy ra diee ndda fnleeq uysd doon chuyện thật sự là Phượng Thần, anh cũng không dám tưởng tượng, Cửu Cửu sẽ như thế nào?

Cho nên, Tần Tấn ôm chặt Cửu Cửu không để cho cô đi qua, trước hết để cho Chu Tiêu đi qua nhìn một chút tình huống rồi nói sau!

“Mọi người nhường một chút! Mọi người nhường một chút!”

Thân hình Chu Tiêu cao lớn mạnh mẽ, lại mặc bộ quân trang, anh vừa đến bên đám người, giọng nói to lớn vừa kêu lên, quần chúng vây xem lập tức chủ động nhường ra một con đường cho anh, để cho anh đi vào.

Khi Chu Tiêu nhìn thấy chiếc xe Mercedes-Benz màu đen quen thuộc, bị đụng đến nát thành từng mảnh nhỏ lật xuống đất, mà người anh quen, lúc này một thân đầy máu không biết sống chết bị kẹp trong xe đầu gục xuống, Chu Tiêu luôn luôn tự xưng là người rảnh rỗi, cũng chỉ trong khoảnh khắc đỏ tròng mắt.

Anh lập tức vọt tới, đưa tay dùng sức cạy, cửa xe Mercedes-Benz màu đen kia, dĩ nhiên bị anh cứng rắn cạy ra như vậy.

“Phượng Thần, Phượng Thần...”

Anh vội vàng kêu tên Phượng Thần, nhưng Phượng Thần không có chút phản ứng nào.

Chu Tiêu nhìn toàn thân Phượng Thần tất cả đều là máu, vết thương trên đầu vẫn còn không ngừng rướm máu, ngay cả khuôn mặt tinh xảo của cậu ấy cũng đã bị máu nhuộm đến mơ hồ, bắp đùi của cậu ấy cũng bị xe đụng đến biến dạng kẹp cong biến dạng, Chu Tiêu vừa nhìn cũng biết chân kia của Phượng Thần bị gãy, mà máu tươi trên đùi, đang thấm qua quần của cậu ấy, càng không ngừng chảy ra ngoài...

Nhìn Phượng Thần bị thương nặng thành như vậy, tim của Chu Tiêu, gần như hoảng hốt sắp ngừng đập!

Máu này – thật sự chảy quá nhiều, dưới đất này, cũng chảy thành một dòng sông máu nhỏ.

Tay anh run run, nhẹ nhàng đặt lên động mạch cổ của Phượng Thần, cực kỳ lâu, anh vẫn có thể cảm thấy có một tia sinh mạng vô cùng nhỏ nhảy lên.

Cậu ấy còn sống! Cậu ấy vẫn còn sống!

Chu Tiêu lập tức lấy điện thoại di động ra, gọi mấy cú điện thoại cấp cứu khẩn cấp.

Khoảnh khắc khi anh cúp điện thoại, mạnh mẽ xoay người, lúc này mới thấy, Cửu Cửu đã vọt tới trước mặt bọn họ, thấy cặp mắt trợn to kia của Tiêu Cửu Cửu, tim của Chu Tiêu “Thình thịch” nhảy lên.

Anh cho rằng Tiêu Cửu Cửu sẽ gào khóc, sau một khắc, lại khôi phục bình tĩnh lạ thường.

Nhưng kiểu bình tĩnh này, giống như dấu hiệu báo trước của gió bão, đè nén khó chịu khiến người ta cảm thấy hít thở không thông, để cho mấy người bọn họ bảo vệ bên cạnh cô, nhìn thấy càng tỏ ra kinh hãi!

Bọn họ nhìn Tiêu Cửu Cửu từng bước từng bước đi đến gần Phượng Thần, định ngăn cản, nhưng mà, nhưng không có một ai dám lên tiếng ngăn cản cô!

Bọn họ cứ siết chặt lòng như vậy, nhìn cô từng bước từng bước một đến gần bên cạnh Phượng Thần, nhìn cô từ từ ngồi xổm xuống, nhìn cô từ từ đưa tay ra, nhìn cô nhẹ nhàng vuốt ve tóc trên mặt Phượng Thần, nhìn cô nhẹ nhàng lau vết máu trên mặt cậu ấy, nghe cô nhẹ nhàng gọi tên cậu ấy, “Thần Thần, Thần Thần, em tới rồi, anh mở mắt ra, nhìn em một chút, nhìn em một chút, em là Cửu Cửu...”

Tay ngọc trắng nõn này, máu đỏ tươi này, trắng như ngọc, đỏ chói mắt, khiến người vừa nhìn, càng thân run như cây sậy.

Lòng của mấy người Tần Tấn di ien n#dang# yuklle e#q quiq on như dây cung căng thật chặt, chỉ sợ sau một khắc, dây cung khẩn trương này sẽ “Phụt” một tiếng mà đứt!

Mà Phượng Thần vẫn ở trong trạng thái hôn mê, lúc này, giống như nghe được cô kêu gọi, chậm rãi mở mắt ra.

Anh từ từ chớp chớp mắt, thấy bóng dáng mơ hồ trước mắt thì anh lại dùng sức trừng mắt nhìn, cho đến khi nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp quen thuộc ghi lòng tạc dạ thì anh đột nhiên cười!

Anh định giơ tay lên, vỗ nhẹ mặt cô, lại phát hiện, thế mà một chút sức lực cũng không có, chỉ giật giật môi, lấy giọng nói nhỏ đến không thể nghe thấy kêu tên cô, “Cửu Cửu...”

Cửu Cửu đưa tay nắm tay anh dán sát lên mặt mình.

Chỗ sâu trong tròng mắt trong trẻo kia, tràn đầy sương mù, tràn đầy thương tiếc, tràn đầy dịu dàng.

Cô giống như bình thường, mang theo chút bất mãn hờn dỗi khế trách, “Sao một mình anh chạy đến rồi hả? Lại bị người lừa hả? Em đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, hễ gặp phải chuyện của em, anh không được phép sợ, không cho phép chạy loạn, em không có việc gì! Sao anh lại không nghe chứ? Anh xem anh xem, bây giờ biến thành như vậy, anh muốn bỏ lại em sao? Thần Thần, em không cho! Anh có nghe không? Em không cho anh bỏ em lại, Thần Thần, em cho anh biết, nếu như anh đi, em sẽ lập tức đi theo anh! Anh nghe rõ ràng chứ?”

Cô dùng mặt nhẹ nhàng cọ tay anh, nhẹ nhàng nói, “Thần Thần, có nhớ không? Chúng ta từng nói, vĩnh viễn muốn sống chết có nhau, không có lệnh của em, anh phải sống sót cho em, sống sót thật tốt, nghe chưa?”

Lời của cô, nói rất dịu dàng, từng chữ từng câu, rõ ràng vào tai của anh, rung động trái tim anh.

Phượng Thần ngây ngốc nhìn cô, định đưa tay khế vuốt ve mặt cô, muốn nói cho cô, Cừu Cừu, anh làm sao lại cam lòng rời khỏi em? Em là tiểu thiên sứ anh bảo vệ cả đời, anh còn muốn cưới em, còn muốn nhìn em sinh con của chúng ta, anh còn muốn... Còn muốn rất nhiều rất nhiều cùng em vui vẻ cùng nhau hạnh phúc...

Nhưng mà... Nhưng mà... Anh giống như thấy có người đến đón anh rồi, làm thế nào?

Cừu Cừu, Cừu Cừu của anh, nếu như mà anh đi, em phải làm sao?

Không cần đau lòng, không cần khổ sở, Cừu Cừu, Cừu Cừu tốt của anh, em nhất định phải sống tốt, nhất định phải tốt đẹp mà... Sống tiếp...

Tiêu Cừu Cừu giống như hiểu lời muốn nói trong đáy mắt anh, cô mãnh liệt lắc đầu, chỉ dùng ánh mắt nhìn anh chăm chăm, kiên quyết nói cho anh biết quyết định, nếu anh đi, em cùng anh! Em nhất định sẽ đi cùng anh!

Phượng Thần rất lưu luyến nhìn người phụ nữ mình thích nhất, anh hy vọng nhường nào có thể lưu thời gian lại, giữ lại tính mạng của mình, để cho mình có thể cùng sống đi tiếp với cô.

Nhưng hy vọng của anh, vào giờ khắc này, lại trở thành hy vọng xa vời.

Cảm giác được quyết liệt của Cửu Cửu, Phượng Thần dùng hết tất cả hơi sức, phun ra mấy chữ cuối cùng với Cửu Cửu: “Cửu... Cửu... Sống... Tiếp... Đi...”

Anh nhìn cô, tròn mắt kia, vẫn trong trẻo như vậy, đôi môi đẹp đẽ, vẫn mang theo nụ cười ấm áp nhàn nhạt, anh giống như ngày trước, dịu dàng động lòng người, rõ ràng và đơn giản như gió.

Cũng vào giờ khắc này, một nụ cười động lòng người như vậy, vĩnh viễn thành ký ức!

Tiêu Cửu Cửu gần như thành kính đưa môi mình lên, nhẹ nhàng, in lên môi anh.

Môi của anh, còn giữ lại chút xiu ấm áp, giống như, bình thường lúc bọn họ hôn môi vậy, âm ấm mềm mại, quán quýt triền miên, cô dùng môi lưỡi tỉ mỉ miêu tả bờ môi của anh, giống như đang dùng trái tim chân thật nhất, tình cảm chân thành nhất cùng với tình yêu sâu đậm nhất của cô, đưa tiễn anh!

Khi tay Phượng Thần vô lực hạ xuống thì nước mắt Cửu Cửu vẫn luôn không chảy xuống, rốt cuộc vỡ đê...

CỤC CỨNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Tiêu Thiểu Gia Giận Dữ

Cửu Cửu dùng đôi tay ôm thật chặt lấy đầu Phượng Thần, như con thú nhỏ bị thương khóc hu hu, giọt nước mắt kia, giống như chuỗi trân châu đứt dây, theo gương mặt trắng nõn của cô, không ngừng trượt xuống.

“Thần Thần, Thần Thần, anh đừng đi, đừng đi có được không?”

“Thần Thần, Thần Thần, sao anh có thể tàn nhẫn như vậy? Sao anh có thể bỏ lại em? Sao anh có thể? Tại sao có thể? Hu hu hu, Thần Thần, em van xin anh, trở lại, trở lại được không...”

Nghe giọng nói nghẹn ngào phát ra từng tiếng đau thương ngắt quãng mà hu hu khẽ gọi khiến người ta rơi lệ, đau thương nồng đậm cả người khiến cho người ta tan nát cõi lòng, tiếng khóc khẽ làm cho người ta cảm thấy đau khổ tột cùng, khiến người xem chung quanh, tất cả đều nghe thấy mà rơi lệ...

Tần Tấn, Chu Tiêu, Hứa Hằng Minh, Đông Phương Cảnh Mộ ở bên cạnh nhìn, càng thêm đỏ cặp mắt.

Nhìn Cửu Cửu đau thương đến muốn chết như vậy, lúc này bọn họ chỉ có một cảm giác, đó chính là đau đớn!

Cảm giác đầu trái tim của mình, giống như đang bị ai đó dùng sức kéo, đau đớn từng cơn từng cơn, để cho bọn họ cực kỳ khó chịu, rồi lại không cách nào giải thoát.

Tiếng xe cảnh sát và xe cứu thương kêu vang, gào thét tới.

Tần Tấn đưa tay lau nước mắt chảy xuống trên mặt, đi tới bên cạnh Cửu Cửu, muốn tách tay đang ôm Dieễn ddần lee quy đôn Phượng Thần của cô ra, cô lại như thế nào cũng không chịu buông.

Tần Tấn chịu đựng đau lòng, nói với cô, “Cửu Cửu, xe cứu thương tới rồi, để bác sỹ tới xem một chút, có được không? Dù chỉ là một tia hy vọng, chúng ta cũng không thể buông bỏ!”

Bác sỹ? Hy vọng?

Tiêu Cửu Cửu dùng sức nhắm mắt lại, trong lòng co rút đau đớn mãnh liệt một trận.

Bản thân cô là một bác sỹ, mặc dù cũng tốt nghiệp đại học y khoa danh không xứng với thực, nhưng mà cô có hai sư phụ trong giới trung tây y tốt nhất, từ chỗ bọn họ, cô học được y thuật không hề kém người tốt nghiệp nghiên cứu y học, cô có vài phần tự tin với y thuật của mình.

Nhưng mà, mới vừa rồi, cô cứ trơ mắt nhìn người đàn ông cô yêu nhất, nhìn tròn mắt của anh tan rã dần.

Một khắc kia, tử vong đột nhiên đến trước mặt, cô bó tay hết cách.

Lúc này, nghe được lời Tần Tấn nói, biết rõ đã sớm không còn hy vọng, cô vẫn đứng lên.

Cô mong đợi, ở nơi thế gian này, thật sự xuất hiện kỳ tích, để cho Phượng Thần của cô trở về lần nữa...

Bệnh viện quân y.

Cửa chính phòng cấp cứu đóng hồi lâu cuối cùng chính thức mở ra, Viện trưởng bệnh viện quân y, cũng chính là Tiêu Tĩnh Bác chú hai của

Tiêu Căn Chi đi ra.

Lần cấp cứu Phượng Thần này, là ông tự mình ra trận, mang theo một nhóm chuyên gia tới tiến hành cứu chữa.

Nhưng đến cuối cùng, ông lại vẫn chỉ có thể nói lời xin lỗi với mấy người chờ đợi bên ngoài, “Xin lỗi! Xin nén đau thương!”

Thời gian bệnh nhân đưa tới, nhịp tim đã ngừng lại, cho dù bọn họ dùng toàn lực cấp cứu như thế nào, nhưng kỳ tích... Cuối cùng chưa từng xuất hiện.

Khi nghe Tiêu Tĩnh Bác bất đắc dĩ tuyên bố ra câu này, Tần Tấn, Chu Tiêu, Hứa Hằng Minh, Đông Phương Cảnh Mộ đều run lên trong lòng, theo bản năng tầm mắt khóa trên người Cửu Cửu.

Nhưng Cửu Cửu lại giống như hồn nhiên không hay, vẫn ngây ngốc đứng ở cửa phòng cấp cứu, cả người giống như mất hồn, giống như vô tri vô giác với tất cả chung quanh, chỉ có ánh mắt đen sâu đến kinh người, chặt chẽ chăm chú nhìn về phía phòng cấp cứu kia.

Giống như... Nơi đó mới là chỗ linh hồn của cô gửi gắm.

Tiêu Tĩnh Bác nhìn Tiêu Cửu Cửu không thích hợp, nhíu nhíu mày, ngay sau đó không chút do dự xòe bàn tay ra, một chương trực tiếp đánh cho Tiêu Cửu Cửu hôn mê.

Mấy người Tần Tấn và Chu Tiêu die nd da nl e q uu ydo n thấy Tiêu Tĩnh Bác ra tay, cùng nhau hoảng hốt kêu lên, “Chú hai...”

Tiêu Tĩnh Bác đón lấy thân thể yếu đuối của Tiêu Cửu Cửu, lại tiện thể đưa cô đến trong ngực Tần Tấn đang đưa tay ra, than nhẹ một tiếng nói, “Phượng Thần chết đi, khiến cho con bé bị kích thích quá lớn, trước hết cứ

để cho con bé ngủ yên một giấc, nếu không, để cho con bé tiếp tục cứng rắn chống đỡ tiếp, tinh thần con bé sẽ hỏng mất...”

Mấy người Tần Tấn buồn bã than nhẹ, trong lòng lay động đau đớn từng cơn.

Tiêu Tĩnh Bác lại than nhẹ một tiếng, hỏi, “Chuyện này... Máy đưa thông báo cho Căn Chi chưa?”

Chu Tiêu gật gật đầu, “Đã thông báo rồi, cậu ấy nói sẽ chạy về ngay lập tức !”

Tiêu Tĩnh Bác gật đầu một cái, đưa tay vỗ vỗ vai Chu Tiêu, “Đến lúc đó, máy đưa khuyên Căn Chi một chút, hai đứa bé này, quá quan trọng với nó, nhưng mà, cũng không thể khiến nó quá kích động, mọi việc phải cân nhắc rồi sau đó mới làm!”

Chu Tiêu gật gật đầu, “Chú hai, chúng cháu hiểu!”

“Chú cho người chuẩn bị một phòng bệnh cho Cửu Cửu, các cháu lưu một người lại đây làm thủ tục đi!”

Tiêu Tĩnh Bác lại vỗ vỗ vai Chu Tiêu tỏ ý an ủi, cuối cùng thở dài một tiếng, xoay người rời đi.

Khi Tần Tấn ôm lấy Cửu Cửu đi phòng bệnh cao cấp, Chu Tiêu cũng bắt đầu giúp một tay xử lý chuyện khắc phục hậu quả, dĩ nhiên, trừ thu xếp hậu sự cho Phượng Thần, quan trọng hơn là, muốn tra rõ nguyên nhân ban đầu của tai nạn xe cộ.

Những người đó khiến cho Cửu Cửu khổ sở và đau lòng như thế, bọn họ nhất định phải tra ra chân tướng rõ ràng chuyện này, mặc kệ là ai đã xuống tay, đều phải cho kẻ đó trả giá thật lớn!

Trải qua mấy người thương lượng, chuyện này giao cho Hứa Hằng Minh và Đông Phương Cảnh Mộ bắt đầu bắt tay vào điều tra.

Đông Phương Cảnh Mộ thuộc nhà Đông Phương, mặc dù không thuộc về tứ đại hào môn *, lực lượng của nhà Đông Phương chủ yếu ở nước ngoài, nhưng ở Trung Quốc lại có địa vị siêu nhiên, ngay cả mấy vị sếp lớn cấp trên, cũng phải kiêng kỵ nhà Đông Phương mấy phần.

(*) hào môn: nhà giàu sang quyền thế

Nhà Đông Phương bình thường giấu giếm không lộ tài năng, rất khiêm tốn, nhưng vừa đến thời điểm mấu chốt, bạn sẽ phát hiện, ở bốn phía trong ngoài nhà Đông Phương đều có năng lượng kinh người, có thể hô mưa gọi gió, thủ đoạn phi thường.

Mà nhà Hứa Hằng Minh, thì có lực lượng hết sức quan trọng trong kinh.

Để hai người bọn họ hợp tác đến điều tra chuyện này, là không có gì tốt hơn, như vậy điều tra được, mặc kệ đụng phải lực lượng phương nào, bọn họ cũng có thể lấy được.

Ba giờ sau, một chiếc máy bay từ Nam Phi bay đi kinh đô, chậm rãi đáp xuống sân bay thủ đô.

Một người đàn ông mặt mũi lạnh lùng tuấn tú mặc bộ đồ đen toàn thân, với hai vị trợ lý cùng đi, bước nhanh đi xuống máy bay, ngồi lên một chiếc Audi màu đen đã sớm chờ ở khu vực riêng sân bay, từ lối đi riêng của sân bay lao nhanh ra.

Không khí bên trong buồng xe, trầm tĩnh dọa người.

Hai vị trợ lý của Tiêu Căn Chi – Âu Lượng (trợ lý tổng giám đốc) cùng với Tăng Lỗi (vệ sỹ đặc biệt) nhìn chăm chú vào sếp lớn đang nhắm

mắt dưỡng thần, trong mắt hai người đều có lo lắng nồng đậm.

Kể từ sau khi nhận được điện thoại của Chu Tiêu, ông chủ trừ nói một câu, “Lập tức thu xếp máy bay trở về nước” ra, thì không nói một câu.

Nhưng sắc mặt âm trầm đến dọa người của sếp lớn, cặp mắt lạnh đến hình như có thể giết người, bọn họ biết, sếp lớn lúc này đang đứng bên ranh giới nổi giận, người nào đụng phải người đó chết.

Mà hình như Chu Tiêu đã sớm dự đoán được phản ứng của Tiêu Căn Chi, anh đã đại khái dặn dò chuyện đã xảy ra với Âu Lượng, để cho bọn họ nhất thiết phải chú ý Tiêu Căn Chi kỹ lưỡng, cũng nói cho bọn họ biết, sau khi Tiêu Căn Chi về nước, trước tiên bố trí cho anh ấy đến bệnh viện quân y.

Chiếc Audi màu đen rất nhanh dừng trước cửa bệnh viện quân y.

Tiêu Căn xuống xe, thấy Chu Tiêu đã chờ đợi từ khi nào, chỉ hỏi cậu ấy một câu, “Cửu Cửu như thế nào?”

Nghe được giọng nói khàn khàn của Tiêu Căn Chi, tuy chỉ có mấy chữ như vậy, nhưng lo lắng, tức giận và đè nén bao quanh nó, Chu Tiêu lại có thể rõ ràng cảm thấy.

Nghĩ đến phản ứng sau khi anh ấy nhìn thấy Cửu Cửu, trong lòng Chu Tiêu càng thêm lo lắng mấy phần.

Anh than nhẹ một tiếng trong lòng, lắc lắc đầu, “Không tốt lắm!”

Đáp án này, ngay từ đầu Tiêu Căn Chi đã dự đoán được, Phượng Thần đi, cô sao có thể tốt được?

Kể từ sau khi nhận được điện thoại của Chu Tiêu, tim của Tiêu Căn Chi anh vẫn đau.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Lời Nói Còn Văng Vẳng Bên Tai

Kể từ khi Tiêu Cẩn Chi nhận được điện thoại của Chu Tiêu, tim của anh vẫn đau đớn không thôi.

Phượng Thần và Cửu Cửu, hai người này từ nhỏ đã giống như trẻ sinh đôi kết hợp với nhau, những người mang lại tình thân ấm áp cho anh, cũng là hai người anh rất muốn quý trọng cuộc đời này.

Anh mới chỉ đi hai ba ngày, lúc đi, Phượng Thần vẫn còn rất tốt, nhưng bây giờ, người này lại biến mất một cách không minh bạch như thế.

Lúc Chu Tiêu ấp a ấp úng nói cho anh biết tin tức này thì cả người như vừa bị người ta khoét đi một miếng thịt, đau thấu tim gan, nhưng một câu cũng không nói nên lời.

Đau lòng cùng khổ sở vô tận . . không nói ra được.

Khi Chu Tiêu dẫn Tiêu Cẩn Chi tới phòng bệnh thì Cửu Cửu vẫn đang nằm ở trên giường, chẳng khác nào một mỹ nhân đang ngủ say.

Tần Tấn mặt đầy lo lắng ngồi ở trước giường nhìn cô.

Nghe được tiếng động ở cửa, thấy người đến là Tiêu Cẩn Chi thì liền lập tức đứng lên, nhẹ nhàng hô một tiếng: "Anh Cẩn, đã về rồi?"

Tiêu Cẩn Chi đến gần trước giường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không có huyết sắc của Cửu Cửu, hỏi khẽ: "Cô ấy đã ngủ bao lâu?"

Tần Tấn nhẹ giọng trả lời: "Từ lúc Phượng Thần mất, tâm tình của cô ấy vẫn rất bất ổn, sau đó chú hai Tiêu sợ cô ấy gặp chuyện không may, liền trực tiếp đánh cho ấy hôn mê, đáng lý ra thì cũng sớm tỉnh rồi, nhưng vẫn không thấy dấu hiệu gì. Em sợ, cô ấy bị kích thích quá lớn mà tự thôi miên mình không muốn tỉnh dậy nữa, nếu như không sớm đánh thức chỉ e sẽ càng ngày càng lún sâu. Em với A Tiêu mới vừa rồi cũng đã nói chuyện với cô ấy không ít lời, nhưng vẫn không tiến triển gì, anh Căn, anh xem."

Tiêu Căn Chi khẽ gật đầu, nói: "Các cậu cũng mệt mỏi cả đêm, nhanh đi nghỉ ngơi đi! Để tôi ở lại đây với cô ấy!".

Tần Tấn biết, lúc này, nhất định Tiêu Căn Chi có rất nhiều lời muốn nói với Cửu Cửu, nhưng mới vừa bọn họ đã nói đến sùi cả bọt mép mà Cửu Cửu cũng không muốn tỉnh lại, có lẽ Căn Chi thật sự có thể khiến cô ấy khá hơn?

Nghĩ đến đây, lòng Tần Tấn lại âm ỉ đau.

Mấy người bọn họ, ai mà không biết người nọ có tâm tư với Cửu Cửu nhưng, ai cũng đều hiểu, dù là Phượng Thần đã mất, nhưng còn có Căn Chi ở đây, bọn họ cuối cùng vẫn không có cơ hội.

Trừ phi. Kỳ tích xuất hiện!

Nhưng kỳ tích là gì chứ?

Nó hư vô trôi nổi chẳng khác nào phù vân , ai có thể nắm bắt được?

Có một số việc, dù có cưỡng cầu cũng không được, chẳng bằng, cứ thuận theo tự nhiên.

Tần Tấn tự chỉnh đốn lại tâm tình của bản thân, sau đó cười cười với Tiêu Căn Chi, nói: "Vậy cũng tốt! Em và A Tiêu về phòng làm việc của em trước, anh có chuyện gì cần cứ gọi em một tiếng, hoặc là gọi điện thoại!"

Tiêu Căn Chi gật gật xem như đã biết, nhưng cũng không quay đầu lại.

Lúc này, trong con người âm u hiện tại, chỉ có một người, chỉ có một mình Tiêu Cửu Cửu.

Nhìn thấy cô cứ nằm im trên giường, không tức giận không la hét hay khóc lóc, trái tim lại truyền tới từng cơn đau đớn bén nhọn, trong mắt hết thấy đều là đau lòng cùng với thương tiếc.

Tần Tấn và Chu Tiêu liếc mắt nhìn nhau, lặng lẽ đi ra ngoài, lại thuận tay giúp bọn họ đóng cửa lại.

Tần Tấn sau khi chào hỏi Âu Lượng và Tăng lỗi đang trông giữ ngoài cửa một tiếng, sau đó hai người bọn họ liền trở về phòng làm việc của Tần Tấn chuẩn bị nghỉ ngơi.

Một đêm này, bọn họ thật sự quá mệt mỏi, thần kinh cứ kéo căng như dây đàn, cuối cùng cũng buông lỏng đôi chút, lúc này mới cảm giác cả người như hụt hơi, ngồi phịch ở trên ghế, động cũng chẳng buồn động.

Nhưng trong đầu vẫn không ngừng hoạt động, nghĩ tới dáng vẻ thê thảm lúc Phượng Thần chết, nghĩ tới Cửu Cửu đau lòng ngất ở bên cạnh, một màn rồi lại một màn, đều giống như dấu ấn khắc sâu vào trong óc, chỉ cần nghĩ tới, đã thấy nặng nề muốn hít thở không thông.

Lúc này, trong lòng của bọn họ rất lo lắng cho Cửu Cửu, không biết cô có thể vượt qua được nỗi đau này hay không?

Thật sự rất đau lòng, haiz.

Tiêu Cẩn Chi nhẹ nhàng ngồi ở mép giường, nhẹ nhàng vươn bàn tay đầy những khớp xương, nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô, rồi từ từ cúi người, lại gần bên tai, nhẹ nhàng nói thầm: "Cửu cửu, tôi về rồi! Nghe thấy chưa? Tôi đã trở về!"

Đầu ngón tay Tiêu Cửu Cửu khẽ giật giật, nhưng vẫn không muốn tỉnh lại, không muốn đối mặt với thực tế tàn nhẫn kia.

Phượng thần đã mất rồi, cô còn có lý do gì cùng động lực gì để tiếp tục sống nữa?

Đồ khốn đó, rõ ràng đã nói với cô rằng hai người họ muốn sinh phải cùng sinh, muốn chết phải cùng chết, tại sao lại có thể cứ thế mà đi? Cứ như vậy bỏ cô lại một mình, biết sống thế nào đây? Làm thế nào để tiếp tục sống đây?

Cửu Cửu không mở mắt, hiện tại chỉ cần vừa nghĩ tới Phượng Thần, thì nước mắt liền không ngừng được, cứ thế tuôn ra như suối.

Từ khi hiểu chuyện, người đầu tiên mà cô nhận biết được, người đầu tiên mà cô cất tiếng gọi, không phải là mẹ Viên nhật cô về viện mồ côi, mà là Phượng Thần, là anh Thần Thần.

Mẹ Viên quá bận rộn, vừa muốn kiếm tiền, vừa muốn chăm sóc đứa bé, cho nên, luôn phải nhờ đứa trẻ lớn hơn trông giúp đứa bé hơn.

Phượng Thần lớn hơn cô ba tuổi, trong trí nhớ của cô, anh là người từ nhỏ bón cơm cho cô, giúp cô mặc quần áo, là người tắm cho cô, dỗ cô ngủ, là anh, là anh, tất cả đều là anh!

Phượng Thần tuy nhỏ, nhưng chăm sóc cô rất thỏa đáng, ngay cả mẹ Viên cũng thường nói, Phượng Thần còn biết chăm sóc người khác hơn cô.

Từ nhỏ Cửu Cửu đã biết, dung mạo của mình rất đẹp, mà Phượng Thần cũng che chở cho cô sót sao, không để cho những bé trai ở cô nhi viện hoặc ở gần đó có cơ hội mơ ước vẻ đẹp của mình. Nếu ai dám có ý đồ xấu một chút, Phượng Thần đều sẽ giống như ghé con xông lên, hung hăng đánh cho đối phương một trận te tua tơi tả.

Cái lần Tiêu Căn Chi cứu bọn họ, chính là lúc mấy tên côn đồ lân cận, thấy cô mười hai tuổi mà đã đáng dấp đã như hoa như ngọc liền nổi ý đồ xấu, rủ nhau bắt cóc cô để giờ trò đòi bại.

Mà lúc đó, một mình Phượng Thần địch lại mấy người, bị đánh cho bể đầu chảy máu.

Nhưng ngay cả như thế, chỉ cần không chết, anh vẫn đứng thẳng ở trước mặt cô, chặt chẽ che chở cho cô.

Vào lúc cô sợ hãi nhất, Tiêu Căn Chi như thiên thần từ trên trời giáng xuống, đánh hạ mấy tên côn đồ, dọa bọn họ chạy mất dép.

Sau khi Phượng Thần thấy cô không gặp nguy hiểm, lúc này mới ngã vào ngực của cô, ngày hôm đó, máu của anh, cũng nhuộm ướt cả người Cửu Cửu.

Sau đó, Tiêu Căn Chi cùng với cô đưa Phượng Thần đến bệnh viện.

Khi anh biết được tình huống của bọn họ, Tiêu Căn Chi liền hỏi cô rằng có nguyện ý đi theo anh hay không? Chỉ cần đi theo anh, bọn họ sẽ không phải trải qua những ngày khổ sở như thế, anh có thể cho bọn họ một cuộc sống no đủ hơn, có thể được đi học, có thể học rất nhiều rất nhiều bản lĩnh, để về sau không tiếp tục bị người ta khi dễ nữa.

Lúc ấy, cô nhìn Phượng Thần đang hôn mê bất tỉnh nằm ở trên giường bệnh, không chút do dự gật đầu.

Mặc dù cô không biết Tiêu Căn Chi là ai, nhưng theo bản năng cô thật sự tin tưởng người đàn ông có vẻ mặt thành thật này, trên người anh mang lại cho người ta một cảm giác yên tâm.

Cô tin anh có thể thay đổi mình và Phượng Thần.

Vì vậy, sau khi Phượng Thần xuất viện, cô và anh ấy đã đi theo Tiêu Căn Chi, sống cùng với anh.

Tiêu Căn Chi cũng thực hiện đúng như những gì mình đã cam kết, cho bọn họ một cuộc sống ấm no, cho bọn họ rất nhiều cơ hội học tập, mặc kệ bọn họ muốn học cái gì, chỉ cần nguyện ý, anh cũng đều đáp ứng.

Cô và Phượng Thần thật sự vô cùng cảm kích anh, cũng vô cùng biết ơn người đàn ông này, xem anh như mình người thân nhất của họ.

Cứ thế lớn dần lên theo năm tháng, từ sau khi có kinh nguyệt lần đầu tiên, Phượng Thần liền thành thật nói với cô rằng: "Cửu Cửu, em là tiểu thiên sứ mà anh thương yêu nhất, chờ đến lúc em lớn lên, đợi đến khi em tốt nghiệp đại học, anh sẽ cưới em làm vợ, về sau chúng ta sẽ sinh thật nhiều đứa bé, sau đó, chúng ta cùng nhau già đi, cùng nhau nhìn con cái cháu chắt của chúng ta cưới vợ, nhìn con cháu đầy cả sảnh đường, thật tốt biết bao!".

Lời của anh còn văng vẳng bên tai, nhưng hôm nay, người và vật đã không còn

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Ăn Miếng Trả Miếng!

Nhìn hai hàng nước mắt lăn dài trên khóe mắt cô, tim Tiêu Cẩn Chi liền đau nhói.

Trong lòng tuy mềm nhũn nhưng lời thốt ra miệng lại lạnh như băng: "Tiêu Cửu Cửu, em quên tôi đã nói những gì rồi sao? Người ta đối với em thế nào...em liền trả lại như thế! Phải ăn miếng trả miếng! Phượng Thần mơ hồ ra đi như vậy, chẳng lẽ em không muốn báo thù cho cậu ấy?"

Nghe thấy tên Phượng Thần, trong đầu Tiêu Cửu Cửu lại hình dung tình trạng thâm trầm của anh lúc đó, tay siết chặt thành nắm đấm, nước mắt càng tuôn như mưa!

Tiêu Cẩn Chi hít sâu một hơi, nhìn cô đau lòng như thế cũng thương tâm muốn chết.

Nhưng nếu như bây giờ anh không độc ác một chút mắng cho cô tỉnh ra, thì e là người con gái này cứ rúc mình làm đà điếu, có thể cả đời cũng không thoát khỏi ám ảnh.

Mặc kệ bình thường anh có cưng chiều cô, yêu cô thế nào thì hiện tại càng không thể dung túng.

Tiêu Cẩn Chi biết cô vẫn kháng cự không muốn tỉnh lại liền lạnh lùng nói: "Cửu Cửu, nếu như em cứ một mực trốn tránh thế này thì tôi thật sự quá thất vọng! Cái chết của Thần Thần —— cũng quá không đáng giá!".

Quả nhiên, nghe được câu nói sau cùng, Tiêu Cửu Cửu liền mở choàng mắt, mặt tràn đầy phần hận nhìn anh, cả hai mắt hồng hồng, càng thêm đau lòng không thôi.

Ngay sau đó, Tiêu Căn Chi vươn đôi tay ôm cô vào lòng tỉ mỉ che chở, khi toàn thân được bao bọc trong hơi thở quen thuộc lẫn ấm áp đó, Tiêu Cửu Cửu bỗng thất thanh khóc rống: "Anh Căn, em khó chịu, trong lòng em khó chịu....."

Trong khoảnh khắc đó, hốc mắt Tiêu Căn Chi nóng ran, đưa tay khẽ vuốt tóc cô, cất giọng khàn khàn xen lẫn đau lòng, an ủi người trong lòng: "Tôi biết! Anh Căn biết! Cửu Cửu ngoan, chúng ta sẽ cùng nhau báo thù cho Thần Thần, cùng nhau tìm ra những người xấu đã hại cậu ấy, có được hay không?"

"Được,....."

Cô mạnh mẽ gạt đầu, tựa như một đứa bé đang đi lạc hoang mang không biết làm gì, cúi đầu ôm lấy anh thật chặt, vùi mình vào chỗ duy nhất, không bao giờ nguyện ý rời đi, không bao giờ muốn mất đi sự che chở ấm áp này.

Từ nay về sau, không còn Phượng Thần nữa rồi, cô chỉ còn lại duy nhất người đàn ông này thôi.

Từ nay về sau, Tiêu Căn Chi, chính là người thân duy nhất của cô trên cõi đời này!

Ngày hôm sau, khi Tân Tấn và Chu Tiêu đi vào phòng bệnh liền thấy Tiêu Căn Chi đang ngồi bên giường của cô, đút cho cô từng miếng từng miếng cháo cá, rất cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng đi cùng với cảm giác này là một thứ gì đó hơi ê ẩm chua chua len lỏi vào tim, quả nhiên, rốt cuộc lời nói của Tiêu Căn Chi mới có tác

dụng.

Cô nhóc bạch nhãn lang này, uống phí bình thường bọn họ vẫn thương cô như vậy, nhưng cho dù có yêu thương cô thế nào thì đến thời điểm mấu chốt, cô cũng chỉ nhận thức một hai người, bọn họ ở trước mặt cô, chưa từng có chút trọng lượng nào, ít nhất, không có tác dụng mấu chốt nào, thật khiến cho người ta vô cùng nhụt chí.

Nhưng, dù biết rõ như thế, nhưng bọn họ vẫn vui vẻ chịu đựng, dứt khoát không hề mỏi mệt, chỉ cần Đại tiểu thư cô có lệnh, vẫn không hề chần chừ mà lập tức lao đến.

Có lúc, ngay cả bản thân Tần Tấn, Chu Tiêu cũng rất khinh bỉ chính mình, những người khác ở trước mặt bọn họ, không có ai mà không cung kính kính, vâng lệnh nghe theo.

Nhưng đám người này nếu thay bằng Cửu Cửu bé nhỏ thì lại khác hoàn toàn, khí thế cũng bay biến mất, đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn! Trong vòng giới quyền quý thì khắc tinh của họ chính là cô —— Tiêu Cửu Cửu!

Tiêu Căn Chi liếc bọn họ một cái, tiếp tục động tác trên tay, rõ ràng là động tác tỉ mỉ ưu nhã, hết như tác nghiệp tiêu chuẩn, cứ một giây là lại đút cháo vào miệng Cửu Cửu, phải nuông chiều ra sao mới có thể hình thành thói quen như thế!

Tần Tấn và Chu Tiêu nhìn cảnh này đã thành quen, mỗi một lần Cửu Cửu bị bệnh, thì bên cạnh cô nhất định phải có người phục vụ ăn uống, không phải Phượng thần, thì chính là Tiêu Căn Chi.

Hôm nay Phượng Thần không còn, tất nhiên chỉ có Tiêu Căn Chi rồi!

Mặc dù Tần Tấn và Chu Tiêu đều rất muốn nhận lấy phần việc hầu hạ này, nhưng Tiêu Căn Chi sẽ tuyệt đối không cho, cho dù có muốn thân cận

một chút xíu để kéo gần tình cảm, anh chắc chắn sẽ không cho bọn họ.

Những cái khác, Tiêu Cẩn Chi không ngại để bọn họ giúp, cũng sẽ không để ý bọn họ cứng chiều Cửu Cửu ra sao, nhưng hành động thân cận sát sườn này mặc dù rất nhỏ nhưng lại có thể mang lại ấm áp cho người đối diện này cũng chỉ có anh mới có thể làm!

Cửu Cửu là trái tim của Tiêu Cẩn Chi anh, người mơ ước đến cô quá nhiều, phải cẩn thận trông chừng mới được!

Ăn xong cháo chá Tiêu Cẩn Chi tận tay dứt lại thấy anh bưng một chén canh nhân sâm táo đỏ qua, cô bèn nhíu nhíu mày, nhẹ nhàng đẩy tay anh ra: "Không muốn uống!"

Tiêu Cẩn Chi cũng không lên tiếng, chỉ dùng ánh mắt tĩnh mịch đen nhánh nhìn cô chăm chăm cho đến khi người đó sợ hãi, tự động nhận lấy cái chén trong tay mình, "Ừng ực ừng ực" uống sạch sành sanh.

Lúc này anh mới hài lòng khẽ nhếch môi, tựa như đang khen ngợi, sau đó vươn tay sờ sờ lên đầu cô, lúc này mới đứng dậy nói chuyện với Tần Tấn, Chu Tiêu: "Chuyện tra thế nào rồi?".

Tần Tấn và Chu Tiêu liếc mắt nhìn nhau, sau đó Chu Tiêu trả lời: "Đối phương hành động rất hoàn mỹ, hiện trường tai nạn xe cơ hồ không tìm được dấu vết, nhưng chỉ cần có người làm, thì thế nào cũng có manh mối, chúng ta nhất định sẽ tìm được người xuống tay!".

"Là ai?". Cửu Cửu trên giường bệnh cùng với Tiêu Cẩn Chi đồng thanh lên tiếng.

Đúng lúc này, một bóng dáng cao lớn đẩy cửa đi vào, nói: "Hay là để tôi nói đi

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Bắt Đầu Đánh Cờ

Editor: Heisall

Người đàn ông đang đi tới chính là "Đoàn trưởng đẹp trai nhất đội cảnh vệ" - Đông Phương Cảnh Mộ, phía sau anh ta, đi theo vào là đội trưởng Hứa Hằng Minh luôn đen mặt và ít lời.

Đội bọn họ ngồi xong, Tiêu Cẩn Chi Chi khẽ gạt đầu ra hiệu về phía Đông Phương Cảnh Mộ.

Đang lúc mọi người nhìn chăm chú, Đông Phương Cảnh Mộ che miệng ho nhẹ một tiếng, chậm rãi nói ra kết quả mà anh ta cùng Hứa Hằng Minh đã điều tra: "Chuyện này, đã có thể xác định là do Lương Kinh Diễm hạ lệnh cho người làm! Người ra tay là bảo vệ của nhà cô ta – Lưu Căn, sau khi gây chuyện xong, lúc Lưu Căn chuẩn bị xuất cảnh bỏ chạy thì đã bị chúng ta bắt về, bây giờ chúng ta đã khống chế được hắn, hơn nữa đã cầm được lời khai rất có ích từ hắn, hơn nữa trong tay chúng ta cũng đã có được đoạn ghi âm nghe lén điện thoại của Lương Kinh Diễm, hoàn toàn ăn khớp với lời khai của Lưu Căn. Anh Cẩn, anh xem thử chuyện này nên trực tiếp trình lên trên để xử lý theo pháp luật? Hay là âm thầm tự giải quyết?"

Tiêu Cẩn Chi Chi trầm ngâm một lúc, đôi mắt sắc bén thoáng qua một tia sát khí, gương mặt rét lạnh nghiêm túc nói: "Tôi sẽ tự trình lên trên, tôi lại muốn xem thử, lần này nhà họ Lương bọn họ sẽ làm thế nào để bảo vệ người phụ nữ này."

Chu Tiêu nặng nề hừ một tiếng, cười lạnh nói: "Nhà họ Lương sẽ cho phép loại chuyện xấu này lộ ra ngoài ư? Hãy chờ xem, chỉ cần anh Cần trình chứng cứ lên trên, tôi đoán chừng còn chưa lập án, thì báo cáo này đã bị lão già nhà họ Lương lấy đi rồi, đến lúc đó anh đoán xem lão già họ Lương này có tìm anh giải quyết riêng hay không? Nếu vậy, anh Cần, anh chuẩn bị thỏa hiệp hay là không thỏa hiệp đây?"

Tiêu Cửu Cửu nghe thế, đáy mắt trầm xuống, đôi mắt trầm tĩnh nhìn về phía Tiêu Cần Chi.

Tiêu Cần Chi cảm giác được tầm mắt của cô, đưa tay vút đầu của cô bày tỏ sự an ủi, sử dụng ánh mắt nói cho cô biết rằng không cần lo lắng, ngay sau đó, anh quay sang nói với bốn người Chu Tiêu: "Đây là chuyện tôi đã dự liệu rồi, đối với chuyện này, dù sao nhà họ Lương vẫn phải cho chúng ta một câu trả lời thỏa đáng."

Đông Phương Cảnh Mộ đưa tài liệu đang cầm trong tay cho Tiêu Cần Chi: "Anh Cần, tất cả tài liệu đều ở đây!"

Tiêu Cần Chi nhận lấy, rút ra nhìn một chút, khẽ gật đầu, nhìn Đông Phương Cảnh Mộ và Hứa Hằng Minh vẫn trầm mặc ngồi ở đó không nói gì, trong mắt hai người bọn họ đều mang tia máu, hiển nhiên là do không ngủ mà vội vàng đi làm chuyện này.

Tiêu Cần Chi cảm kích nhìn bọn họ một cái: "Các cậu vất vả rồi! Chờ chuyện này giải quyết xong, chúng ta sẽ lại tụ họp."

Đông Phương Cảnh Mộ khẽ cười một tiếng: "Anh Cần, lời này của anh quá khách sáo rồi, không cần nói lời khách sáo, chỉ cần có rượu uống, thì tôi nhất định sẽ đến."

Cái tên hủ nút Hứa Hằng Minh này vẫn không lên tiếng, chỉ kéo cánh môi, coi như là cười, nhưng trên gương mặt mang nét cương nghị kia, lại thể hiện rõ rằng cậu ta và Đông Phương Cảnh Mộ có suy nghĩ giống nhau.

Tiêu Cẩn Chi cũng không khách sáo với bọn họ nữa, tình cảm anh em hai, ba mươi năm cũng không phải là nói suông.

Anh nói thẳng: "Được, trước tiên cứ như vậy! Chuyện này cũng đã làm mất không ít thời gian của các cậu rồi, các cậu cũng trở về giải quyết chuyện của mình đi, bây giờ tôi sẽ tự mình đi xử lý chuyện này."

Anh giơ tài liệu trong tay lên.

Chu Tiêu liếc mắt nhìn Tiêu Cửu Cửu vẫn trầm mặc này giờ, khẽ cau mày: "Chúng ta đều đi rồi, thì Cửu Cửu tính sao đây? Ai sẽ chăm sóc cô ấy? Nếu không các người cứ đi đi, tôi sẽ ở lại chăm sóc Cửu Cửu."

Tần Tấn cười nói: "Tôi nghĩ các người cứ đi làm việc đi, bệnh viện này không phải còn có tôi sao, ở đây có tôi trông chừng Cửu Cửu rồi, không có việc gì đâu."

Đông Phương Cảnh Mộ lập tức nói: "Hôm nay tôi đã xin nghỉ, tôi sẽ ở lại đây!"

Chu Tiêu thấy bọn họ đều nói như vậy, nên cũng không theo chân bọn họ tranh giành ra oai nữa, nghĩ tới số công việc trên tay mình quả thật cũng không ít, nên liền chào Tiêu Cẩn Chi và Tiêu Cửu Cửu một tiếng, hẹn tối nay sẽ trở lại thăm cô, rồi cùng Hứa Hằng Minh rời đi.

Tiêu Cẩn Chi Chi xoay người nhìn về phía Tiêu Cửu Cửu, đưa tay chạm nhẹ lên đầu cô một chút, dịu dàng nói: "Cửu Cửu, tôi đi ra ngoài một chút, em phải tự chăm sóc mình thật tốt, biết không?"

Tiêu Cửu Cửu nhìn anh, nhẹ nhàng gật đầu, khẳng định nói: "Anh yên tâm đi đi, tôi sẽ tự chăm sóc mình thật tốt mà!"

Tần Tấn nhìn bộ dạng lo lắng cho nhau của hai người bọn họ, không nhịn được cười nói: "Anh Cẩn, nơi này không phải còn có tôi và Cảnh Mộ

sao, anh đó, cũng đừng lo lắng quá!"

Đông Phương Cảnh Mộ nhìn bộ dạng giống như “vú em” của Tiêu Cẩn Chi, vẻ mặt khinh bỉ nói: "Được rồi! Chúng tôi ở đây cũng không phải là đồ trang trí, trình độ chăm sóc Cửu Cửu của tôi tuyệt đối sẽ không kém hơn anh đâu."

Tiêu Cẩn Chi đứng lên, làm mặt lạnh liếc bọn họ một cái: "Lắm mồm quá! Nếu Cửu Cửu thiếu một cọng lông măng, tôi liền hỏi tội hai người!"

Tần Tấn và Đông Phương Cảnh Mộ cùng nhau khép hai chân lại, hướng về phía Tiêu Cẩn Chi Chi chào một cái quân lễ (cách chào trong quân đội), lớn tiếng nói: "Dạ! Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ thủ trưởng giao cho!"

Nói xong, hai người liền cười phá lên, chọc cho Cửu Cửu cũng cười.

Tiêu Cẩn Chi bất đắc dĩ lắc đầu, liếc mắt nhìn Cửu Cửu, vẫy vẫy tay, cuối cùng cũng ra khỏi cửa.

Đông Phương Cảnh Mộ khoa trương vỗ vào ngực: "Ôi mẹ ơi, cuối cùng vị tổ tông này cũng đi rồi, anh ta vừa đi, thì cả người tôi liền thoải mái. Cửu Cửu, muốn ăn cái gì? Tôi đi mua cho cô!"

Tiêu Cửu Cửu nhìn người đàn ông có gương mặt còn hoàn mỹ hơn cả phụ nữ đang lộ ra vẻ lấy lòng ở trước mặt mình, cảm kích mỉm cười rồi nói với anh: "Anh Mộ, bây giờ tôi không muốn ăn cái gì cả, chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon thôi. Anh cũng mệt mỏi cả đêm rồi, nhanh đi tìm một chỗ ngủ một lát đi, nếu các anh mệt muốn chết, thì tôi sẽ khó chịu lắm đấy!"

"Cô không phải lo lắng cho tôi, một ngày rưỡi không ngủ, đối với tôi hoàn toàn không có ảnh hưởng gì, ngược lại là cô đó, muốn ngủ thì mau ngủ đi, đợi khi tỉnh lại, chuyện gì cũng xong!"

Đáy mắt Đông Phương Cảnh Mộ thoáng qua một chút đau lòng, mau chóng đỡ cô nằm xuống, vừa kéo chăn mỏng, vừa vỗ nhẹ nàng, dỗ dành cô: "Ngủ đi! Ngủ đi! Ngoan."

Tiêu Cửu Cửu nhẹ nhàng nhắm mắt lại, thả lỏng suy nghĩ của mình, để mình rơi vào trạng thái ngủ say.

Đông Phương Cảnh Mộ cùng Tần Tấn liếc mắt nhìn nhau, làm dấu tay, cùng đi tới ban công châm điếu thuốc hút.

Tiêu Cẩn Chi cùng Nhà họ Lương đánh cờ, lúc này vừa mới bắt đầu, thắng hay thua, vẫn không thể biết được?

Trong lòng của bọn họ, đều có một loại lo lắng mơ hồ, cứ có cảm giác chuyện này, sẽ không dễ dàng kết thúc như vậy.

.

Cùng lúc đó, bên trong một phòng bệnh cao cấp ở tầng khác của bệnh viện Cao Kiên, trong lòng Kim Thiên Viêm nóng như lửa đốt chờ Lương Kinh Diễm tỉnh lại.

Mặc dù chỉ qua một đêm, nhưng cả đêm này, đối với Kim Thiên Viêm mà nói, lại lâu giống như cả một thế kỷ vậy.

Lúc này, khi anh ta vừa thấy Lương Kinh Diễm mở mắt ra, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói: "Lương đại tiểu thư, cuối cùng cô cũng tỉnh rồi! Cô có biết cô đã gặp phiền phức lớn rồi hay không!"

Lương Kinh Diễm vừa tỉnh lại, nên đầu óc vẫn còn có chút mơ hồ, cô không biết tại sao mình vừa tỉnh lại đã ở trong bệnh viện này?

Cô hơi đau đầu đau đầu, không kiên nhẫn nói: "Tôi nói này Kim Đại Thiểu gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao tôi lại ở bệnh viện? Anh có thể

nói rõ cho tôi biết hay không?"

Kim Thiên Viêm nghĩ đến sự điên cuồng của cô tối ngày hôm qua, liền liếc xéo cô một cái: "Tôi đang muốn hỏi cô là đã xảy ra chuyện gì đây? Tối ngày hôm qua, cô giống như bị điên vọt ra từ phòng rửa tay của buổi tiệc, còn tự xé nát quần áo của mình, một mảnh cũng không còn, cô chẳng những vứt sạch mặt mũi của chính mình, ngay cả tiệc sinh nhật của tôi, cũng đã bị cô phá hủy hoàn toàn, cô nói xem, cô muốn “chơi” Tiêu Cửu Cửu, sao ngược lại là tự “chơi” mình vậy chứ?"

Lương Kinh Diễm vừa nghe Kim Thiên Viêm xong, trong đầu bỗng hiện ra những chuyện xảy ra trong bữa tiệc.

Cô nhớ rằng, sau khi cô ở nhận được điện thoại của Kim Thiên Viêm, liền vội vàng dắt theo hai vệ sĩ đã chuẩn bị từ trước, xông về phía phòng rửa tay của bữa tiệc, chuẩn bị trừng trị Tiêu Cửu Cửu ở đó.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Không Biết Xấu Hổ Mà Cản Ngược Lại

Editor: Heisall

Lương Kinh Diễm mang theo hai vệ sĩ đi thang máy thẳng xuống dưới, khi chạy tới bên ngoài phòng rửa tay của bữa tiệc thì đúng như cô đoán, thấy Tiêu Cửu Cửu đang muốn ra ngoài, lập tức dẫn hai vệ sĩ này chặn đường rồi đẩy Tiêu Cửu Cửu trở lại bên trong phòng rửa tay.

Lương Kinh Diễm bảo vệ sĩ đóng cửa phòng rửa tay lại, sau đó, ba người đứng thành hình chữ phẩm (品)vây Tiêu Cửu Cửu ở giữa.

Tiêu Cửu Cửu đối mặt với tình trạng như vậy, nhưng vẫn bình tĩnh, không có một chút hoảng loạn nào, hình như, cô đã sớm đoán được Lương Kinh Diễm sẽ đến tìm mình, khi đôi mắt hạnh to tròn trong veo như nước nhìn về phía Lương Kinh Diễm thì tràn đầy mỉa mai, khóe môi xinh đẹp nâng lên một nụ cười trào phúng, giống như đang cười nhạo Lương Kinh Diễm không biết tự lượng sức mình vậy.

Lương Kinh Diễm thấy thế, càng thêm giận không kiềm chế được, gương mặt xinh đẹp đầy dữ tợn, cắn chặt răng, tức giận mắng: "Tiêu Cửu Cửu, đồ con đĩ, không phải mày muốn đàn ông đến điên rồi sao? Mày xem nhìn, tao đưa đến cho mày hai người đàn ông rồi đây, bọn họ cực kì mạnh mẽ, nhất định có thể khiến cho mày vui sướng! Mày cứ ở lại hưởng thụ cho tốt đi, ha ha ha ha ha....."

Tiêu Cửu Cửu nhìn người phụ nữ đôi trắng thay đen trước mắt, cảm thấy rất khôi hài.

Rốt cuộc là ai thèm muốn đàn ông đến điên đây? Là mình hay là cô ta chứ?

Còn không biết xấu hổ mà cản ngược lại cô, đây chính là con cháu được gia đình quan chức trong xã hội thượng lưu nuôi dạy đây sao?

Nhìn gương mặt xinh đẹp của Lương Kinh Diễm lộ ra nụ cười quỷ dị đầy đắc ý, nhìn lại hai người đàn ông cao lớn đang ép dần về phía mình, Tiêu Cửu Cửu lại nhìn cô ta, cảm thấy thật đáng thương, vừa lắc đầu vừa thở dài một tiếng: "Lương Kinh Diễm, tôi thật sự buồn thay cho nhà họ Lương các người, vậy mà lại có một người con cháu nào dài nhưng trí ngắn như cô, cô sẽ vì hành động ngày hôm nay của mình mà phải trả một cái giá thê thảm và đau đớn đấy!"

"Ha ha ha, chuyện này không cần cô phải nhọc lòng quan tâm, cô nên quan tâm nhiều đến bản thân mình thì hơn!"

Lương Kinh Diễm xem thường nhìn Cửu Cửu một cái, vung tay lên, lui về phía sau một bước, nhìn hai người vệ sĩ cao lớn mà cô ta dẫn tới đang tiến gần về phía Tiêu Cửu Cửu, khóe môi lộ ra một nụ cười lạnh tàn nhẫn.

Lúc này, Cửu Cửu thoạt nhìn có vẻ yếu đuối, thấy thế nào cũng giống như một cô gái nhỏ bé mặc cho người ta chà đạp, cô còn có thể có sức phản kháng sao?

Lương Kinh Diễm giống như đoán trước được tình cảnh bi thảm của Tiêu Cửu Cửu khi bị giày vò, hả hê cười nói: "Tiêu Cửu Cửu, mày cứ hưởng thụ cho tốt đi! Mày yên tâm, tao nhất định sẽ đưa hình ảnh mày và hai người đàn ông này cùng nhau lên đỉnh khoái lạc cho Tiêu Căn Chi xem, coi thử anh ta có vút nổi mày không? Đến lúc đó, để xem anh ta có còn muốn một người đàn bà dâm đăng như mày nữa hay không?"

Nói xong, Lương Kinh Diễm nháy mắt ra hiệu với hai người đàn ông.

Ngay khi hai người đàn ông đưa tay về phía Tiêu Cửu Cửu, thì sự việc bất ngờ thay đổi.

Vốn tưởng rằng bọn họ đã nắm Tiêu Cửu Cửu trong lòng bàn tay, nhưng đột nhiên cô nhanh chóng nhảy lên với tốc độ như điện xẹt, bàn tay thon mềm khẽ giương lên, ngay lúc hai người đàn ông còn chưa kịp phản ứng lại, thì đã cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, hai thân thể cao lớn không khống chế được mà yếu ớt ngã “rầm” xuống dưới đất, trong nháy mắt hôn mê bất tỉnh.

Lương Kinh Diễm nghẹn họng nhìn trân trối một màn biến hóa trước mắt, gương mặt kinh hãi nhìn về phía Tiêu Cửu Cửu: "Mày...mày, mày....."

Đợi cô ta phản ứng kịp, thì đã thấy Tiêu Cửu Cửu đang đi từng bước về phía cô ta. Cô ta bỗng hét lên một tiếng, rồi xoay người định bỏ chạy ra khỏi cửa.

Nhưng mới vừa rồi cửa đã bị khóa, nhất thời không kéo ra được, khiến Lương Kinh Diễm càng luống cuống hơn.

Tay cô ta run lên, lại sợ Tiêu Cửu Cửu tấn công bất ngờ, nên động tác càng hoảng loạn, nhất thời mất khống chế mà hét chói tai: "Cô đừng tới đây! Đừng tới đây!"

Tiêu Cửu Cửu cũng không ngăn cản cô ta, chỉ là ánh mắt chợt lóe, móng tay nhẹ nhàng bắn ra một lớp bột phấn không màu không mùi, cứ như vậy bay đến chớp mũi Lương Kinh Diễm, trong nháy mắt đã bị Lương Kinh Diễm hít vào trong phổi.

Hai mắt Lương Kinh Diễm từ từ trở nên cuống loạn, Tiêu Cửu Cửu giúp cô ta kéo cửa ra.

Ngay sau đó, Lương Kinh Diễm lập tức giống như phát điên mà xông ra ngoài.....

Những chuyện xảy ra sau đó, Lương Kinh Diễm hoàn toàn không biết gì.

Nhưng lúc cô ta nhớ tới đây, thì sắc mặt đã rất khó coi, kết hợp với những lời Kim Thiên Viêm mới nói vừa rồi, thông minh như cô ta, đã nghĩ ngay tới tình cảnh đáng sợ đó, trong nháy mắt sắc mặt của cô ta liền trắng bệch như tờ giấy.

Cô ta vừa hoảng vừa sợ nhìn Kim Thiên Viêm, giọng run run hỏi: "Kim Thiên Viêm, anh nói là, ngày đó tôi giống như nổi điên xé sạch quần áo của mình hả?"

Kim Thiên Viêm nhàn nhạt cười, lớn tiếng nói: "Vâng! Chẳng những xé sạch, mà cô còn cởi truồng chạy loạn trước mặt mọi người nữa, hừ hừ, nếu không phải tôi ngăn cản, thì cô đã lên đầu đề tin tức rồi!"

Lương Kinh Diễm như bị sét đánh, cô thế mà lại cởi truồng chạy trước mặt mọi người ư? Cô đã bêu xấu đến mức ấy rồi, thì sau này cô ra ngoài gặp người khác thế nào đây? Phải nhìn người khác kiểu nào đây?

Lương Kinh Diễm vừa tức vừa giận, lại vừa oán vừa hận, tan nát che mặt mà điên cuồng hét lên: "A a a a ——" Giống như muốn nhờ vào đó trút hết những bực bội trong lòng ra ngoài.

Kim Thiên Viêm chỉ lạnh lùng nhìn cô cười.

Những y tá ở bên ngoài nghe trong phòng la hét điên cuồng thì vội vàng chạy tới.

Kim Thiên Viêm lạnh lùng liếc mắt, vung tay lên đuổi ra: "Không phải chuyện của các người! Đi ra ngoài đi!"

Những nhân viên y tế kia dĩ nhiên cũng biết hai vị tổ tông này là ai, nghe Kim Thiên Viêm vừa nói như thế, liền vội vàng trở ra, trong lòng cũng đang âm thầm buồn bực, rốt cuộc thì vì chuyện gì mà lại khiến cho vị Lương đại tiểu thư này điên cuồng đến vậy chứ?

Một y tá nhiều chuyện hỏi ra tiếng, một nữ bác sĩ khác lập tức nhiều chuyện mà kể lại những chuyện mình biết cho y tá kia: "Tôi hôm qua, khi cô đó được đưa tới thì quần áo rất xốc xếch, tôi đoán chừng là bị người ta....."

"Ồ, thì ra là như vậy, khó trách lại....."

Lương Kinh Diễm này là người phụ nữ chứa đầy một bụng xấu xa, làm sao có thể ngờ được có một ngày cô ta cũng sẽ bị bêu xấu, sẽ bị không biết bao nhiêu người chê cười ở trong bóng tối, càng nghĩ đến những khó chịu mình phải đối mặt, trong lòng của cô ta lại càng oán hận Tiêu Cửu Cửu hơn, lửa giận bốc lên hừng hực.

Cô đột nhiên lại nhớ tới kế hoạch mà một tay mình chuẩn bị kia, nhìn về phía Kim Thiên Viêm hỏi: "Ngày hôm qua có phải còn xảy ra một chuyện nữa, phải không?"

Ánh mắt Kim Thiên Viêm lạnh lẽo: "Không sai! Phượng Thần xảy ra tai nạn xe cộ, đã chết! Lương Kinh Diễm, cô hãy nói cho tôi biết, chuyện này thật sự là do cô làm hả?"

Lương Kinh Diễm điên cuồng cười ha ha ra tiếng: "Là tôi cho người làm đấy! Thế nào? Không được sao? Người phụ nữ đê tiện đó dám đoạt đàn ông của tôi, thì tôi cũng muốn cho cô ta nếm thử loại cảm giác đau xót đó một chút, để cho cô ta thử nhìn một chút, mất đi người đàn ông mình thích nhất là mùi vị gì? Ha ha ha, Phượng Thần chết rồi, người đàn ông cô ta yêu nhất đã chết rồi, bây giờ con đĩ kia nhất định sẽ rất khổ sở chứ hả? Ha ha ha, chết hay lắm, thật sự là chết quá tốt....."

Kim Thiên Viêm nhìn người phụ nữ điên cuồng mất hết lý trí này, thật sự cảm thấy hối hận đến nỗi ruột trong bụng cũng xanh lè rồi!

Sao anh ta lại cùng người phụ nữ như vậy thiết lập quan hệ chứ, sao có thể dễ dàng tin vào lời nói của cô ta như thế..., không biết sống chết mà đối đầu với Tiêu Cần Chi?

Hai hồ đánh nhau, chắc chắn có một người bị thương!

Hôm nay xem ra, trong hai hồ này, người bị thương nhất định là mình rồi!

Trong lòng Kim Thiên Viêm dâng lên một luồng lạnh lẽo, nhìn Lương Kinh Diễm, lạnh lùng nói: "Lương Kinh Diễm, cô sẽ phải hối hận!"

Nói xong, anh ta liền dứt khoát xoay người đi ra cửa.

Bây giờ đến bản thân anh ta còn khó bảo toàn, nên anh ta phải nhanh chóng đi giải quyết tốt hậu quả.

Thấy Kim Thiên Viêm cứ như vậy bỏ lại cô mà đi thẳng, Lương Kinh Diễm bỗng có chút luống cuống, vội vàng lớn tiếng kêu: "Kim Thiên Viêm, Kim Thiên Viêm, anh quay trở lại cho tôi, trở lại đây....."

Đáng tiếc, đáp lại cô ta, chỉ có âm thanh hốt hoảng và bất lực của chính cô ta.....

Nói cho cùng, Lương Kinh Diễm cũng là một nhân vật lợi hại, dù sao, cô ta có thể đảm đương chức phó tổng giám đốc của công ty Lương thị, thì không có chút tài năng sao được? Cho nên, cô ta cũng chỉ hốt hoảng trong chốc lát, rất nhanh, cô ta đã khôi phục lại lý trí cùng tỉnh táo.

Chuyện đã như vậy, thì biện pháp tốt nhất chính là đối mặt!

Mà bây giờ, cô ta chỉ có thể chết cần Tiêu Cửu Cửu với lý do "Vì Tiêu Cửu Cửu muốn lấy được Tiêu Căn Chi, nên đã khiến cho vị hôn thê của anh ta là cô phải xấu mặt trước mọi người", khiến ông cụ nhà cô phải vì cô mà ra mặt, cô tin chắc ông cụ sẽ vì mặt mũi của gia đình, mà tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua chuyện này được.

Hừ, một đứa con gái mồ côi nhỏ, mà cũng muốn đấu cùng đại tiêu thư gia đình Hào Môn như cô ư, để tôi xem một chút, Tiêu Căn Chi rốt cuộc sẽ bảo vệ cho cô như thế nào?

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Bức Đến Cửa

Lương Kinh Diễm nhấn gọi chuông, gọi y tá tới, dặn dò y tá này cho cô mượn một chiếc điện thoại di động, y tá đó biết cô ta là đại tiểu thư nhà họ Lương, có cơ hội nịnh bợ này dĩ nhiên là tươi cười rạng rỡ, cung kính dùng đôi tay đưa điện thoại di động của mình đến trước mặt cô ta.

Về mặt Lương Kinh Diễm từ tốn nói tiếng "Cám ơn", gọi điện thoại cho trợ lý của mình, bảo cô ta mua một bộ quần áo, còn có lập tức đưa điện thoại di động dự bị đến quân tổng cho mình.

Ngay sau đó lại bảo trợ lý báo cáo chuyện trong công ty một lát, sau khi biết lời đồn đại không liên quan tới mình, cô bèn trực tiếp ra khỏi bệnh viện, dẹp đường hồi phủ, chuẩn bị tìm ông cụ Lương nói chuyện thật tốt.

Khi Lương Kinh Diễm trở lại nhà họ Lương, lại kinh ngạc phát hiện, chẳng những ông cụ Lương và bà cụ Lương nổi giận đang ngồi, ngay cả cha mẹ cô, vậy mà tất cả đều không có đi làm, cùng nhau canh giữ ở trong nhà.

Hình như là bọn họ đang đợi cô? Lương Kinh Diễm chợt dạ một lúc.

Người nhà họ Lương vừa thấy cô vào cửa, từng người một trợn to mắt, vẻ mặt kia toàn là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, trong nháy mắt làm cho Lương Kinh Diễm chợt dạ thêm bị hoảng sợ cảm thấy uất ức, con mắt đỏ ngầu, đứng ở cửa, cứ tội nghiệp như vậy nhìn người nhà của mình.

Ông cụ Lương vừa thấy được bộ dáng kia của cô thì tức không thể đánh một phát qua, nổi giận gầm lên một tiếng, "Còn không mau cút vào cho tôi! Bây giờ cô thật là bản lĩnh giỏi rồi, mắt mặt này tất cả đều vút ra ngoài cho tôi rồi, người cả kinh thành đều biết rõ con gái nhà lão Lương tôi tối hôm qua chạy loã thể, mặt mo tôi đây cũng bị cô làm mất hết rồi."

Mẹ Lương Vương Diệu Nguyệt vừa thấy ông cụ nổi giận, vội vàng dàn xếp, "Ông cụ, ba trước đừng tức giận, chúng ta nghe một chút Diễm Diễm nói thế nào trước đi?"

Ngay sau đó lại trờng Lương Kinh Diễm, "Con bé ngốc con đó, con còn không mau tới đây nói một chút cho ông cụ, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Làm sao con lại bị người ta bắt nạt? Chẳng lẽ những người này không biết con là đại tiểu thư nhà họ Lương chúng ta sao? Dám ra tay với con, vậy bọn họ chính là không để nhà họ Lương chúng ta ở trong mắt?"

Mẹ Lương không hổ là nữ cường nhân trà trộn thương trường nhiều năm, cứ mấy câu nói như vậy, bốn lạng bạt ngàn cân, đẩy Lương Kinh Diễm đến vị trí người bị hại.

Làm sao Lương Kinh Diễm có thể không biết ý định của mẹ mình, đi nhanh tới quỳ xuống ở trước mặt của ông cụ, thông minh chọn lựa chuyện mình hại người khác, nước mắt rơi như mưa, âm thanh nghẹn ngào thêm dầu thêm mỡ nói một lần chuyện mình bị Tiêu Cửu Cửu hung ác chính xấu mặt, chỉ thiếu không nói Tiêu Cửu Cửu thành là một con yêu tinh tai họa nhân gian mê hoặc Tiêu Căn Chi muốn làm gì thì làm.

Mấy người lớn nhà họ Lương thấy Lương Kinh Diễm luôn luôn kiên cường ương ngạnh, hôm nay lại buồn bã rơi nước mắt ở trước mặt bọn họ như thế, trong lòng đã mềm mại mấy phần.

Lại nghĩ đến cô bị người chinh thành như vậy, mặt mũi của Nhà họ Lương đúng là vút sạch, lúc này người một nhà họ Lương đã mặc kệ trong lời Lương Kinh Diễm nói có mấy phần thật giả, chỉ nhận định Tiêu Cửu Cửu ra tay thậm chí ngay cả mặt mũi của nhà họ Lương cũng không để ý, tự nhiên cũng giận chó đánh mèo toàn bộ tức giận đến trên người của Cửu Cửu.

Vương Diệu Nguyệt lên tiếng đầu tiên vì tranh thủ điều kiện có lợi cho con gái nhà mình, dẫn đầu làm khó dễ, về mặt đau thấu tim gan nói với ông cụ Lương, "Ba, ba xem một chút, hiện tại Diễm Diễm nhà chúng ta đã bị một con hồ ly tinh nhỏ được bao nuôi bắt nạt lên đầu rồi, chúng ta có thể cứ nhịn xuống như vậy sao? Tiêu Cửu Cửu này là người Tiêu Căn Chi nhận nuôi, thế nào cũng phải bảo nhà họ Nhà họ Tiêu cậu ta cho chúng ta một câu trả lời mới phải chứ?"

Mà bây giờ ba của Lương Kinh Diễm thân ở chức vị quan trọng, trung tướng Lương Khải Minh cũng nhàn nhạt lên tiếng, "Ba, chuyện này mặc kệ xảy ra như thế nào, nhà họ Lương chúng ta mất mặt lớn đây là sự thật, nếu chuyện này vẫn nhịn xuống như vậy, còn không biết có bao nhiêu người sẽ xem chuyện cười của nhà của chúng ta sau đó. Theo con thấy, thằng nhóc nhà họ Tiêu này cũng quá lớn lối rồi, là nên thuận tiện gõ cậu ta một cái, bằng không, thật sự chờ Diễm Diễm vào cửa nhà họ Tiêu cậu ta, sợ rằng cũng chỉ thêm phần bị cậu ta bắt nạt."

Nhận được ánh mắt ra hiệu của con trai con dâu, bà cụ Lương cũng lên tiếng, "Ông nó, coi như Diễm Diễm thật sự có cái gì không đúng, đó cũng là chuyện của chúng ta, chúng ta đóng kín cánh cửa lại, muốn đánh mắng như thế nào đều được, làm sao cũng không tới phiên người ngoài tới vung tay múa chân, huống chi, còn là một con bé mồ côi chẳng là cái thá gì. Tôi thấy chuyện này là ông phải làm chủ cho Diễm Diễm, trang@ddlqđ@bubble editor nếu chúng ta không che chở Diễm Diễm, chẳng lẽ thật sự mặc cho cháu nó bị một con bé mồ côi bắt nạt như vậy hay

sao? Nếu bị người ta biết chuyện này mà nhà họ Lương chúng ta vẫn nhịn như thế, chẳng phải là bị cả Kinh Thành cười nhạo nhà lão Lương chúng ta không có ai rồi hả?"

Dù sao ông cụ Lương cũng là người nhà họ Lương, vừa thấy tất cả người nhà đều bao che khuyết điểm, nghĩ đến mặt mũi của nhà họ Lương, quả thật ông cũng không có lý do không che chở cháu gái nhà mình, dù như thế nào cũng phải đòi lại công bằng với nhà họ Tiêu mới đúng.

Nhưng mà, công bằng này đòi như thế nào? Có thể đòi lại hay không? Cuối cùng bọn họ muốn một kết quả như thế nào? Những thứ này cũng phải suy nghĩ cẩn thận. Ông cụ Lương than nhẹ một tiếng, ý vị sâu xa nhìn Lương Kinh Diễm nói, "Trong khoảng thời gian này, con cứ ở trong nhà cố gắng ngậy ngô hồi lỗi xét lại mình. Chuyện này, ông sẽ trực tiếp tìm ông cụ Tiêu, bảo ông cụ Tiêu cho nhà chúng ta một câu trả lời thỏa đáng."

Lời của ông cụ Lương vừa dứt, người giúp việc bà Kim liền đi vào thông báo, "Lão gia, bên ngoài có một vị tự xưng là Mã tiên sinh viện trưởng Viện Kiểm Sát kinh đô nói có chuyện quan trọng yêu cầu gặp lão gia!"

Đầu lông mày của ông cụ Lương giật một cái, mặt mo trầm xuống, nghiêng đầu nhìn về phía nhân viên canh vệ canh giữ ở một bên, "Tiểu Lưu, cậu đi xem một chút, nếu là Mã viện trưởng thì mời ông ta vào đi!"

"Dạ!" Tiểu Lưu nhận lệnh đi ra.

Không bao lâu, Tiểu Lưu liền dắt một người đàn ông đeo mắt kính, tuổi đã hơn năm mươi đi vào.

Người tới chính là Mã Dục Lâm, viện trưởng Viện Kiểm Sát tối cao của kinh đô, lần lượt cung kính thăm hỏi tới các vị người nhà họ Lương ngồi ở đây, sau đó, lời gì cũng không nói, trực tiếp đưa một phần tài liệu

cầm trong tay tới trước mặt của ông cụ Lương, "Ông cụ Lương, ngài xem cái này một chút trước!"

Mã Dục Lâm đưa thứ kia, thì làm ra bộ dáng nhỏ bé cúi đầu xuống thấp, trong lòng lại đã sớm rơi nước mắt đầy mặt.

Hôm nay ông vốn là tâm tình cũng rất thoải mái, tối hôm qua uống thuốc bổ, khó được gió xuân vài lần, ngày cả đi làm cũng ngâm nga khúc hát, trà này uống cũng đặc biệt có mùi vị.

Nhưng ngay vào lúc này, Tiêu Căn Chi lại tìm tới cửa, anh ta không nói hai lời, trực tiếp vứt báo cáo vụ án Phượng Thần bị giết y hệt củ khoai lang phồng tay kia xuống trước mặt của ông.

Lúc ấy Mã Dục Lâm vừa nhìn nội dung hồ sơ này, thì khóc không ra nước mắt.

Người nhà họ Tiêu kiện cáo người nhà họ Lương, hai nhà đều là thế gia quân môn nổi tiếng, đây không phải cái gọi là thần tiên đánh nhau, người nào đụng phải đều rơi rụng không tốt lành! Làm sao ông lại khổ sở ép đụng phải như vậy chứ?

Tiêu Căn Chi nhìn cái mặt khổ qua kia của ông, thâm trầm tiến tới trước mặt của ông, âm trầm nói, "Mã viện trưởng, tôi sẽ giao thứ này cho ông. Ông cũng là người biết chuyện, chuyện này, tốt nhất ông làm theo quy củ cho tôi, nếu như ông dám can đảm không công bằng công chính, thiên vị một nhà nào, đừng trách Tiêu Căn Chi tôi không nể tình!"

Lúc ấy, Mã Dục Lâm liền chảy mồ hôi lạnh toàn thân, khuyên can đủ đường mới tiễn tiểu tổ tông Tiêu Căn Chi này ra khỏi cửa.

Chuyện này liên quan lớn như vậy, ông nào dám tự tiện làm chủ chứ, do đó, Tiêu Căn Chi chân trước vừa đi, chân sau ông liền vội vàng đưa đồ tới cho ông cụ Lương.

Lúc này, Mã Dục Lâm trộm nhìn sắc mặt ông cụ Lương càng ngày càng tối sầm, tim gan run sợ, ngồi ở chỗ đó, càng thêm nhúc nhích cũng không dám nhúc nhích một chút, hiện tại ông chỉ cầu, lửa giận của ông cụ Lương đừng đốt tới trên người của ông mới tốt.

Mặc dù có dự liệu, nhưng lúc một tiếng "Bộp ——" thật lớn vang lên, Mã Dục Lâm vẫn bị dọa sợ đến thiếu chút nữa nhảy lên.

Người nhà họ Lương đang ngồi nhìn ông cụ Lương điên cuồng phẫn nộ, cũng đều kinh hoàng trong lòng, từng người một rụt cổ lại, thở cũng không dám thở mạnh, yên lặng chờ ông cụ Lương nổi giận.

CỤC CƯƠNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Nỗi Khổ Da Thịt

Vào giờ phút này, ông cụ Lương ở giữa giận dữ, chỉ cảm thấy dòng máu cả người đều đang sôi trào, trong cơ thể giống như có một con thú dữ muốn liều mạng lao ra gầm gừ điên cuồng hét lên vậy, nhưng mà, bây giờ trong nhà còn có người ngoài ở đó, ông không thể buông thả tâm tình của mình.

Ông cụ Lương cố gắng đè xuống khí huyết cuồn cuộn trong cơ thể, cố gắng đè xuống giận dữ vô cùng muốn phát tiết ra kia, nhưng sắc mặt vẫn cực kỳ khó coi như cũ, ánh mắt của ông lạnh lẽo đến dọa người, gật đầu với Mã Dục Lâm một cái, "Cám ơn Mã viện trưởng đưa tài liệu tới đây, vất vả cho ông rồi. Chuyện này, tôi sẽ tự mình khơi thông với Tiêu lão, trong nhà có việc, cũng không tiện giữ Mã viện trưởng ở lâu, sau này có cơ hội lại mời Mã viện trưởng cùng nhau ăn một bữa cơm. Chuyện này, tôi không hy vọng có người thứ ba biết, Mã viện trưởng, hiểu chưa?"

Nhìn sắc mặt của ông cụ Lương, Mã Dục Lâm nơi nào còn có thể không hiểu, chuyện này, bọn họ muốn giải quyết âm thầm rồi, như vậy vừa đúng, ông đỡ phải làm nhân bánh kẹp giữa hai phía không được cám ơn.

Lại nghe câu phía sau kia của ông cụ Lương mang theo uy hiếp rõ ràng, ông vội vàng gật đầu không ngừng, "Tôi hiểu, tôi hiểu, Lương lão cứ việc yên tâm, chuyện này tôi giữ kín trong bụng!"

"Rất tốt!" Sắc mặt của ông cụ Lương hoà hoãn lại chút ít, quay đầu dặn dò, "Tiểu Lưu, cậu giúp tôi tiễn Mã viện trưởng!"

Nghe được ông cụ Lương ra lệnh đuổi khách, Mã Dục Lâm chỉ mong sao đã sớm rời đi lập tức đứng dậy, "Lương lão, lão phu nhân, Lương tướng, phu nhân, vậy tôi liền trở về trước! Tạm biệt!"

Ông cụ Lương vừa thấy Tiểu Lưu đưa Mã Dục Lâm ra ngoài, mạnh mẽ nghiêng đầu, gầm lên một tiếng về phía Lương Kinh Diễm, "Mày, đến quỳ xuống ở trước mặt tổ tông cho ta, nhận gia pháp!"

Vừa nghe đến muốn lấy gia pháp hầu hạ, Vương Diệu Nguyệt kinh hãi lên tiếng hô cùng lúc, "Ba, đừng....."

Lương Khải Minh cũng kinh hãi hỏi, "Ba, ba đây là muốn làm gì?"

"Xem xem các người dạy ra là con gái tốt gì!" Ông cụ Lương trợn lên giận dữ nhìn vợ chồng bọn họ một cái, cầm túi hồ sơ lên trên bàn, dùng sức ném tới phía bọn họ, trực tiếp ném ở trên mặt Lương Khải Minh, sức lực càng già càng dẻo dai này, đánh cho mặt của ông không ngừng đau đớn.

Ông cụ Lương lại chỉ tay tới Lương Kinh Diễm, "Mày, lăn lại đây cho ta ——"

Nhìn mặt già của ông cụ Lương tràn ngập sát khí, lại nhìn ngón tay ông cụ Lương nhắm thẳng vào mệnh môn (*) của mình, ngay cả là gan lớn như Lương Kinh Diễm, cũng bị một loại uy giận như quét ngang ngàn quân của ông cụ Lương lúc này dọa cho sợ đến riu rít khóc mãi, "Ông nội, con biết con sai rồi, con biết sai rồi, con cũng không dám nữa..... Ông nội, van xin ông, tha con một lần đi, ông nội, ông nội, bà nội, cứu con với....."

(*)MỆNH MÔN (Mingmén - Ming Menn). Huyệthứ 4 thuộc Đốc mạch. Tên gọi: Mệnh (có nghĩa là những sự cùng, thông, được, hồng, hình như có cái gì chủ trương, sức người không làm được gọi là mệnh. Cần cho sự sống và cuộc sống); Môn (có nghĩa là cái cổng). Huyệthứ quan trọng mang hàm ý cửa ngõ của đời sống. Huyệthứ Mệnh môn nằm giữa hai huyệt

Thận du là một huyết quan trọng trong việc chữa trị những rối loạn liên quan tới Thận dương là nền móng cơ bản của sự sống.

Lúc này, Lương Khải Minh cũng đã nhanh chóng xem xong tài liệu cầm trong tay, tương tự hoàn toàn biến sắc, ông quát lên một tiếng lớn về phía Lương Kinh Diễm đang khóc thầm, "Không muốn chết thì nghe ông nội con!"

Vương Diệu Nguyệt nhìn sắc mặt cực kỳ tức giận của Lương Khải Minh, cũng vội vàng cầm tài liệu kia lên nhanh chóng nhìn qua một lần, khi thấy mấy chữ chủ mưu vụ án Phượng Thần mua giết người tới chết trước mắt kia, sắc mặt của Vương Diệu Nguyệt cũng thay đổi trong nháy mắt!

Bà nhìn con gái của mình, tràn đầy trong mắt đều là khiếp sợ, đồng thời cũng tràn đầy thất vọng, đây chính là con gái tốt mà bọn họ bồi dưỡng ra được ư!

Bọn họ đều vẫn cho rằng con gái của mình là điêu ngoa tùy hứng, là yêu kiều ngang bướng ương ngạnh, nhưng mà, bọn họ chưa từng nghĩ tới, có một ngày, cô lại dám làm ra chuyện nghịch thiên như vậy, dieendafnleequysddoon mà càng khiến bọn họ cảm thấy khó mà chịu được chính là làm cũng đã làm rồi, lại còn để lại nhược điểm, để cho người ta nhanh như vậy đã tóm ra, còn trình lên công đường (nơi xử án)?

Rốt cuộc cô có đầu óc hay không chứ? Rốt cuộc có nghĩ tới ngộ nhờ sau đó chuyện này bại lộ, sẽ mang đến hậu quả ra sao cho nhà họ Lương, thậm chí còn có thể là đả kích mang tính tai họa hay không?

Đối mặt với ánh mắt cầu cứu sợ sệt của con gái, Vương Diệu Nguyệt than nhẹ một tiếng, "Diễm Diễm, lần này, con là sai hoàn toàn rồi, ngay cả mẹ cũng không thể nào cứu được con, con..... Vẫn là nghe ông nội con đi!"

Hiện tại, chuyện này âm ỉ quá lớn, Tiêu Căn Chi cần cô không thả, cũng chỉ có xin ông cụ ra mặt mới có thể giải quyết! Về phần giải quyết

chuyện này, nhà họ Lương phải trả cái giá lớn đến đâu, Vương Diệu Nguyệt ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ! Khó trách ông cụ lại giận dữ đến nước này! Lương Kinh Diễm vừa thấy cha mẹ đều không cứu cô, lại quỳ bò đến trước mặt của Lương lão phu nhân, ôm bắp đùi của bà khóc mãi, "Bà nội, bà nội, bà cứu con, cứu con với, bằng không, ông nội sẽ đánh chết con....."

Tuy Lương lão phu nhân không nhìn xấp tài liệu, nhưng nhìn từ sắc mặt ông cụ Lương với con trai và con dâu toàn là giận dữ lại đau xót bất đắc dĩ, chuyện cháu gái này phạm phải, đoán chừng sẽ không nhỏ rồi, bằng không, lão già nhà bà cũng sẽ không muốn cháu gái luôn bảo bối này quỳ đến trước mặt tổ tông, còn lấy gia pháp hầu hạ.

Lương lão phu nhân nhẹ nhàng sờ sờ đầu Lương Kinh Diễm, thở dài nói, "Con à, người làm việc sai không cần gấp gáp, nhưng làm sai, bản thân phải có lá gan nhận! Đi đi! Ông nội con, cả đời này là người đi ra từ trong sóng to gió lớn, ông ấy sẽ không hại con! Đi đi! Đi đi!"

Ở thế gia nhà cao cửa rộng ngấm dần mấy chục năm, Lương lão phu nhân đã sớm luyện thành một bản lãnh lòng sáng như gương, chỉ cần trước đây sau vừa nghĩ, bà cũng đại khái biết lão già nhà bà muốn chơi thủ đoạn gì rồi, khổ nhục kế, ngược lại một chiêu tính toán hay, chỉ không biết nhà họ Tiêu có mắc cái thòng lọng này hay không?

Khi ông cụ Lương vung tay lên cây roi mây đuôi to, hung hăng đánh vào trên lưng Lương Kinh Diễm đã quỳ gối trước mặt bài vị tổ tông nhà họ Lương thì cô liền cảm thấy một cơn đau đớn sâu sắc truyền đến, không khống chế được kêu chói tai thành tiếng, "A —— đau quá ——"

Nhưng tay ông cụ Lương không mềm xuống, lại hung hăng đánh xuống một roi.

"A a a, ông nội, đau quá, van ông, đừng đánh, con biết sai rồi, hu hu, con biết sai rồi....."

Từng tiếng "Bôm bốp" vang lên giòn giã rơi vào trên lưng Lương Kinh Diễm, khiến Lương Kinh Diễm oa oa gào khóc và kêu rên, khiến Lương lão phu nhân, Lương Khải Minh và Vương Diệu Nguyệt nghe được thì đau lòng đến trực tiếp giật giật, gần như không thở nổi.

Nhưng mà, trong lòng của bọn họ đều rất rõ ràng, nếu như Lương Kinh Diễm chịu bữa tiệc đau khổ da thịt này thì có thể đổi lấy bình yên của nhà họ Lương và nhà họ Tiêu buông tay, cũng không phải là đáng giá rồi sao?

Chỉ hai năm nữa, lại là thời gian một đợt tuyển cử mới.

Ở thời khắc mấu chốt này, ai có thể chiếm lĩnh vị trí cao của giới quân đội, nắm bắt quyền chuyên quân cơ trọng địa (bí mật quân sự và nơi quan trọng), thì đại biểu người đó có thể hưởng thụ rất nhiều năm hô mưa gọi gió sau này.

Nếu bởi vì chuyện xấu của Lương Kinh Diễm, nhà họ Lương không thể không làm thỏa hiệp với nhà họ Tiêu, chấp tay nhượng bộ mảnh đất quan trọng kinh thành này, như vậy, phát triển sau này của nhà họ Lương sẽ bỏ lỡ cơ hội trước tiên, một bước thua, từng bước đều thua.

Cho nên nói, lúc này Lương Kinh Diễm làm ra chuyện, quả thật chính là nước cờ dở hủ nhà họ Lương ông!

Đây chính là nguyên nhân lớn nhất vì sao ông cụ Lương giận dữ cuồng nộ.

Bạn nói một chút, tại sao ông cụ Lương có thể không quát cô? Lúc này, ông cụ Lương thật sự hận không thể cứ như vậy quát chết cô thôi, cho

nên, ông xuống tay thật sự đúng là không nể tình, không bao lâu, trên lưng Lương Kinh Diễm chỉ thấy máu.

Cô đã đau đến mức cô nằm bò ở dưới đất, ngay cả khóc cũng không có hơi sức, chỉ có thân thể đau đến co quắp ở nơi đó, nhìn như là thoi thóp!

Vương Diệu Nguyệt thấy tình trạng thê thảm máu thịt be bét của con gái, cũng không nhịn được che miệng lại, mặc cho nước mắt giàn giụa.

Nhưng ông cụ Lương không thả ra, bà ngay một câu nói cũng không dám nói, nhưng mà trong nội tâm lại có chút buồn rầu.

Sống ở thế gia nhà cao cửa rộng này, bạn mang bao nhiêu hào quang, hưởng thụ bao nhiêu vinh hoa phú quý, thì bạn phải nên vì nó bỏ ra bấy nhiêu trách nhiệm và đánh đổi!

CỤC CUNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Thẻ Không Bỏ Qua

Tuy nhà họ Tiêu và nhà họ Lương là những gia đình có máu mặt nhưng hai ông cụ vẫn tranh giành quyền thế, có khi lại liên thủ hợp tác lẫn nhau, rồi lại nhường nhịn nhau, ai cũng không muốn để cho đối phương độc chiếm.

Mà bây giờ điểm then chốt là việc đấu đá kia đã xuất hiện từ đời thứ nhất, kéo dài tới đời thứ hai để tranh giành quân vị. Trong lần tuyển cử tiếp theo, nhà nào có thể tiến lên trước một bước, nhà nào vững vàng định vị tại chỗ, nhà nào không tiến thì lùi thì trong năm nay, mọi thứ cứ theo trình tự đó mà được định hình như vậy.

Nhưng hiện tại nhà họ Lương đã ra giá mua luôn chuyện Lương Kinh Diễm đã giết người nhưng không may lại bị Tiêu Căn Chi tóm được. Thậm chí, Tiêu Căn Chi còn không muốn nhìn mặt, thẻ muốn truy cứu tới cùng để ông cụ Lương phải khổ não tìm cách giải quyết.

Anh xuống tay ác độc muốn diệt trừ Lương Kinh Diễm. Một là tức giận, hai cũng là hi vọng nhà họ Tiêu tha cho Lương Kinh Diễm một con đường thoát, đừng truy cứu chuyện này thành lớn chuyện, ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa hai nhà. Nhưng một lão hồ ly giáo hoạt như ông cụ Tiêu sẽ dễ dàng đồng ý sao?

Đương nhiên không thể!

Sau khi ông cụ Tiêu biết việc lần này, ông biết nếu ông không mạnh mẽ gõ một chùy lên đầu ông cụ Lương thì ông cũng không phải ông cụ Tiêu. Vì vậy, khi ông cụ Tiêu nhận được điện thoại của ông cụ Lương, cũng sau khi nghe ông Lương khéo léo trình bày sự việc thì ông cụ Tiêu liền cười ha hả nói: “Lão Lương, ông nói việc này, tôi còn thực sự không biết là do chính đứa cháu thối tha của tôi đã nói đấy. Hay là như vậy đi, hiện tại tôi sẽ cho người gọi nó về nhà hỏi kỹ càng, chờ một chút, tôi sẽ cho ông một câu trả lời chắc chắn. Ông thấy sao?”

Ông cụ Tiêu nói vậy thì ông cụ Lương có thể nói gì được nữa? Chỉ có thể khách sáo nói lại hai ba câu, trong lòng phiền muộn muốn cúp điện thoại.

Thực ra ông cụ Tiêu cũng không lừa gạt, đúng là ông chưa từng nghe Tiêu Căn Chi kể về chuyện này, cho nên cũng có thể nói rằng ông không biết đã xảy ra chuyện gì.

Từ lúc Phượng Thần ra đi, lão nhị nhà họ Tiêu – viện trưởng Tiêu An Bác - cũng đã thông báo việc này với ông cụ nhưng lúc đó ông cũng đã nói trước rằng sự việc lần này có lẽ Tiêu Căn Chi sẽ không dễ dàng bỏ qua. Mà trong lòng của ông cụ Tiêu cũng đã có tính toán từ trước.

Vì vậy, chuyện ông cụ Lương nói, ông cụ Tiêu cơ bản cũng không biết Tiêu Căn Chi đối với chuyện này tích cực đến bao nhiêu. Ông dự định gọi Tiêu Căn Chi về để cố gắng giảng giải cho cậu thông suốt.

Mà từ khi Tiêu Căn Chi xuất viện, anh liền lái xe trở lại Tiêu Trạch cách đó không xa, ngồi trong xe, lẳng lặng đợi ông cụ Tiêu sai người triệu mình về.

Khi anh nhìn thấy ông cụ Tiêu nói chuyện điện thoại, thấy quả thực đúng như suy đoán của mình thì khoe môi Tiêu Căn Chi hơi nhếch lên. Mười phút sau, Tiêu Căn Chi liền xuất hiện ở trước mặt ông cụ Tiêu.

Tiêu Căn Chi biết chỉ có khi anh và ông cụ Tiêu thẳng thắn đàm phán thì chuyện này mới được giải quyết ổn thoả, cũng như chỉ có vậy mới lấy lại công bằng cho cả hai bên.

Ông muốn lấy đại cục làm trọng hay là cứ chú trọng theo tình cảm cá nhân? Việc này phải do ông cụ lựa chọn.

Đương nhiên, trong lòng Tiêu Căn Chi cũng hiểu rất rõ ông cụ Tiêu nghĩ gì. Đối với ông, chuyện của Phượng Thần chỉ là một chuyện nhỏ không quan trọng, mà chính xác đó chỉ là một người cháu trai mình yêu thích mà thôi. Với loại người như vậy, trước giờ ông cụ Tiêu cũng không coi trọng lắm, nói khó nghe hơn là ông cảm thấy Phượng Thần ra đi cũng là một chuyện tốt. Điều đó có thể đánh thức lý trí của cháu trai mình để nó không còn bại hoại, hư hỏng mà tu tâm dưỡng tính.

Vì lẽ đó, việc muốn ông cụ Tiêu vì cái chết của Phượng Thần mà tuyên chiến với nhà họ Lương là chuyện hầu như không thể xảy ra.

Nhưng cho dù là không thể, anh cũng muốn đứng trước mặt ông cụ Tiêu để nói rõ lập trường của mình. Vì muốn lấy lại công bằng cho cái chết của Phượng Thần, anh bắt buộc phải làm. Nếu không có kết quả thoả mãn, anh thề không bỏ qua.

Nhìn ông cụ Tiêu ngồi ngay ngắn trong thư phòng, ăn mặc trang phục lịch sự, khuôn mặt lạnh lùng trầm tĩnh, Tiêu Căn Chi cung kính cúi chào một tiếng “Ông nội.”

Ông cụ Tiêu chỉ tay, nói: “Ngồi đi.”

Tiêu Căn Chi hờ hững ngồi xuống, đối diện với ông cụ Tiêu. Tuy hai ông cháu ngồi đối diện nhau nhưng không hề lên tiếng, cứ vậy mà dùng ánh mắt đối kháng như muốn nuốt trọn đối phương. Bọn họ cũng đều biết, ai mở miệng trước thì người đó là người trước tiên phải nhường một bước.

Tiêu Cẩn Chi đã sớm có quyết định, ngày hôm nay anh muốn thi hành chính sách “bức cung” với ông cụ Tiêu. Vì vậy, anh không vội vã, anh có thể chậm rãi vui vẻ với ông cụ Tiêu thêm một chút.

Mà khi ông cụ Tiêu nhìn thấy cháu trai mình một mực bình tĩnh thì ánh mắt ông cũng càng ngày lộ ra vẻ ác liệt mấy phần “Tiểu Bì Hâu, cháu không có gì muốn nói với ông sao?”

Tiểu Bì Hâu chính là cái tên cúng cơm mà ông cụ Tiêu thường gọi Tiêu Cẩn Chi với giọng điệu cứng chùi, yêu thương. Từ nhỏ đến lớn, mỗi khi ông cụ không làm gì được anh, lúc chuẩn bị trừng phạt anh thì sẽ gọi anh như vậy.

Tiêu Cẩn Chi cười nói: “Ông à, ông không biết chuyện gì sao? Còn muốn cháu nói gì đây?”

Ông cụ Tiêu trừng mắt, phẫn nộ quát: “Ông biết, ông biết, ông biết cái gì? Cháu mau nói rõ ràng mọi chuyện trước sau cho ông nghe. Ông cũng cảnh cáo cháu, đừng giả bộ ngớ ngẩn ở đây, cháu cho rằng việc đổi đầu với nhà họ Lương là việc có thể hồ đồ như vậy sao?”

Tiêu Cẩn Chi bị giọng nói lạnh lẽo cùng lập trường nghiêm túc của ông cụ Tiêu làm cho sợ hết hồn. Anh cũng lập tức kể rõ mọi chuyện, nói cặn kẽ cẩn thận một lần cho ông cụ Tiêu nghe.

Cuối cùng, Tiêu Cẩn Chi cũng nghiêm túc nói với ông cụ Tiêu: “Ông nội, cháu hy vọng ông ủng hộ cháu việc này. Có thể ông thấy Phượng Thần chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, không đáng quan tâm, chết không hết tội nhưng ông cũng biết, cậu ấy cho cháu không phải chỉ là tình cảm yêu thương như anh em ruột mà cậu ấy còn là người phụ tá đắc lực bên cạnh cháu đã nhiều năm. Bây giờ, người phụ tá đắc lực ấy bị kẻ khác giết chết thì cháu có thể ngồi yên mà không đòi lại công bằng cho cậu ấy được sao?”

Ông cụ Tiêu yên lặng nhìn anh, một mặt nghiêm túc nói: “Cần Chi, ông biết trong lòng cháu, cậu ta có ý nghĩa không bình thường nhưng ông hi vọng cháu có thể lấy đại cục làm trọng. Vị thế của ba cháu đang bị lay động, nếu vào lúc này có sự giúp sức của nhà họ Lương thì chắc chắn chỗ ngồi của ba cháu sẽ càng vững vàng hơn. Bản thân cháu là con trai thì cũng nên nhìn xa trông rộng mà giúp đỡ cho ba cháu thêm sức mạnh chứ?”

CỤC CUNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Nghĩ Cách Khác

Tiêu Cẩn Chi sầm mặt lại, nói: "Ông nội, đây là hai chuyện khác nhau."

Ông cụ Tiêu phẫn nộ quát một tiếng: "Nói láo! Chuyện này làm sao khác nhau. Cháu sinh ra ở nhà họ Tiêu này thì nên biết rằng mình phải gánh vác trách nhiệm. Mỗi thành viên trong nhà họ Tiêu, mỗi người giúp một tay thì sẽ vượt qua tất cả. Lại nói, lần phạm tội này của Lương Kinh Diễm nặng như vậy, chắc chắn lần này nhà họ Lương cũng phải vì hành vi của cô ấy mà trả nợ. Nếu như lão Lương không chịu nhượng bộ thì cô ấy cũng sẽ nhất định bị bỏ tù. Cũng như vậy, nếu cháu không nhượng bộ, thì cũng đồng nghĩa cháu không muốn nể mặt nhà họ Lương và ba cháu cũng sẽ không thể có địa vị vững chắc. Lẽ nào cháu thật sự muốn hai nhà họ Lương và họ Tiêu khiêu chiến để những gia tộc khác thừa cơ hội thả câu. Vậy đó cũng là kết quả cháu muốn nhìn thấy sao?"

Tiêu Cẩn Chi cũng không vì sự tức giận của ông nội mà khiếp sợ. Anh chỉ lạnh nhạt nói: "Ông nội, cháu cũng không cho rằng chúng ta không thỏa hiệp, cũng không nói chúng ta sẽ không nể mặt nhà họ Lương. Cháu nghĩ, với tính cách của ông cụ Lương, ông ta sợ rằng còn tuyệt tình hơn so với ông nội đây. Ông ta sẽ chỉ vì một lỗi lầm nhỏ của cô cháu gái cứng mà chấp nhận điều kiện của ông nội để hai nhà trở mặt thành thù sao? Cháu không tin điều đó. Nếu ông nội không tin lời cháu thì ông có thể thử gọi điện thoại điều tra thêm về vụ án xem cháu nói có đúng hay không?"

Ông cụ Tiêu trừng mắt nhìn anh một hồi, nhìn biểu hiện cứng rắn cùng kiên quyết trên mặt cháu trai mình mà khinh thường hừ một tiếng. Dù sao đã lăn lộn ngoài đời lâu như vậy, tầm nhìn của ông cũng thuộc hạng lão làng nên ông cũng thấy những lời nói của Tiêu Căn Chi cũng có lý. Ông cũng nghĩ mình không nên bảo thủ mà nhanh chóng quyết định, cầm lấy điện thoại di động trên bàn và đi ra ngoài.

Từ sau khi ông cụ Lương gọi điện thoại cho ông cụ Tiêu, ông vẫn chờ ông cụ Tiêu gọi lại báo tin. Giờ đây, vừa thấy điện thoại, của ông cụ Tiêu điện đến thì trong lòng ông cũng hiểu nhưng ông chỉ sợ ông cụ Tiêu sẽ ra điều kiện với mình.

Chỉ có điều, điều kiện gì thì ông ta mới bằng lòng buông tha cho cháu gái của mình đây. Đó chính là việc khiến ông cụ Lương bồn chồn không yên.

Hay có thể nói như thế này, bọn họ là những lão làng tinh thông trí tuệ nên lúc này ông cụ Lương cũng có thể đoán được nhà họ Tiêu đang cần gì. Chỉ là lời còn chưa nói ra thì trong lòng ông vẫn còn một tia may mắn, hi vọng lần này nhà họ Tiêu sẽ không giở công phu sư tử ngoạm(*), đừng làm khó ông hơn nữa. Như vậy đều tốt cho cả đôi bên.

(*) từ gốc 狮子大开口 (sư tử đại khai khẩu): là cụm từ có hàm nghĩa chỉ việc nói quá, làm quá so với khả năng và thực tế.

Ông cụ Tiêu vừa ngồi nhìn Tiêu Căn Chi vừa quay về phía trong loa nói chuyện với ông cụ Lương: "Việc này nói trong điện thoại cũng không tiện nên chúng ta hẹn gặp nhau ở chỗ cũ rồi nói chuyện."

Ông cụ Lương cũng vui vẻ đáp ứng.

Tiêu Căn Chi nhăn đôi mày rậm nhìn ông nội Tiêu, con người thâm thúy sâu thẳm không rõ, giọng nói có chút chế nhạo hỏi: "Ông nội à, có chuyện gì mà không thể nói ngay trước mặt cháu? Không phải ông cũng

đang nghĩ đến chiêu rút củi dưới đáy nồi (ý là giải quyết tận gốc) làm dao động lòng cháu chứ?"

Nói xong hai câu cuối cùng, khoé môi hơi cười nhạt lúc nãy của Tiêu Cẩn Chi cũng dần biến mất. Ánh mắt anh hơi híp lại để lộ ra tia nhìn lạnh lùng và tàn nhẫn khiến trong lòng ông cụ Tiêu chợt run rẩy.

Trong lòng ông cụ Tiêu âm thầm oán than: càng ngày khí thế áp đảo của tên tiểu tử thúì này càng lớn, ngay đến cả mình cũng không thể đấu lại nó.

Nhưng dù sao cũng sinh sống trong gia đình trưởng giả, từng vô số lần đao to búa lớn thô bạo giết chóc ngoài chiến trường cùng mấy chục năm uy nghiêm như kẻ bề trên thì giờ đây sao ông lại chịu thua một đứa cháu trai như nó đây?

Cảm giác được khí thế hào hùng cùng tàn nhẫn của cháu trai mình thì ông cụ Tiêu cũng tỏ vẻ uy vũ thô bạo không kém ra bên ngoài. Ông trực tiếp trợn mắt nhìn đối diện về phía Tiêu Cẩn Chi.

"Cháu... tên tiểu tử thúì này, hiện tại ông phải làm gì, nên làm gì thì còn chưa tới phiên cháu vung tay múa chân ở đây. Bây giờ, cháu mau mau rút đi cho ông, ngoan ngoãn chờ điện thoại của ông. Ông cũng cảnh cáo cháu, nếu chưa có quyết định của ông thì dù có xảy ra bất cứ chuyện gì, cháu cũng không được phép làm điều xằng bậy. Nếu không, dù cháu có là cháu trai của ông thì ông cũng hành xử theo gia pháp."

Sau khi ông cụ Tiêu nói xong, cũng nhanh chân bước ra khỏi thư phòng, tên cảnh vệ cũng đồng dạng bước theo ông ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại một mình Tiêu Cẩn Chi ngồi yên trong thư phòng cả nửa ngày.

Anh đang trầm tư suy đoán về kết quả đàm phán giữa ông cụ Lương và ông nội Tiêu. Nếu đúng như trong dự đoán của anh thì ông cụ Lương sẽ đồng ý thoả hiệp với ông nội Tiêu của mình, mà ông nội Tiêu cũng chấp

nhận với điều kiện phải giúp đỡ ba anh tiến thân. Nếu mọi chuyện xảy ra theo chiều hướng đó thì anh nên làm gì đây?

Nếu như Cửu Cửu biết việc chẳng những không lấy lại được công bằng cho Phượng Thần mà ngược lại điều đó lại trở thành điều kiện để hai nhà họ Tiêu và họ Lương cá cược thì chắc chắn cô ấy nhất định tức điên.

Một khi cô mất lý trí, nhìn như hờ hững, vô tâm nhưng thực ra tính khí cô sẽ hung hăng đến cực điểm cũng không thể biết cô sẽ làm ra những chuyện gì. Anh cũng không dám nghĩ tiếp nữa.

Bây giờ, Tiêu Căn Chi chỉ có thể khẩn cầu, cầu cho ông nội Tiêu đừng nghĩ đến đại cục và lợi ích, mà nể tình đứa cháu này nhường anh một bước.

Nhưng khả năng này sẽ có sao?

Tiêu Căn Chi buồn bực, anh cũng không muốn lại chạy tới chạy lui nên cứ ngồi im ở trong thư phòng như vậy, chờ ông nội Tiêu trở về cho anh câu trả lời chính xác.

Đợi từ buổi trưa cho đến khi mặt trời lặn, ngồi từ thư phòng chuyển đến phòng khách, uống trà hết ly này đến ly khác, TV chuyển kênh liên tục và cuối cùng Tiêu Căn Chi cũng nghe thấy tiếng động báo hiệu ông nội Tiêu đã trở về.

Tiêu Căn Chi lập tức đứng dậy, đi ra ngoài đón.

Hai ông cháu gặp nhau ngay cửa chính.

Bốn mắt nhìn nhau, không hề có một tiếng động giống như một cuộc tranh tài lại sắp bắt đầu.

Hơi nghiêng người, ông nội Tiêu mạnh mẽ dùng hết sức bình sinh lớn tiếng nói: "Ông cụ Lương đã dùng gia pháp trừng trị con bé kia, đánh cho

nó nằm hơn nửa tháng rồi. Hơn nữa, ông ấy cũng đáp ứng với ông sẽ ngay lập tức đưa nó xuất ngoại, vĩnh viễn không được phép trở về nước. Cháu cũng nên bỏ qua việc này đi thôi, cháu chỉ cần ở bên cạnh con bé kia, chăm sóc cho nó thật tốt là được."

Nghe ông nội Tiêu nói đến phần sau, ánh mắt Tiêu Căn Chi đều muốn phun ra lửa.

Hai tay anh nắm chặt thành quyền, cảm giác thất vọng vô hạn lan tràn khắp toàn thân anh.

Anh trực tiếp nhìn người đang đứng trước mặt mình. Người này chính là người một đời anh vô cùng tôn kính mà lúc này hai mắt anh nhiễm phải một vệt đỏ đậm, giọng nói kiên quyết rành rọt, nói từng câu từng chữ: "Ông nội, ông đã từng là người ông mà cháu kính yêu nhất trên đời nhưng hôm nay ông tàn nhẫn làm sụp đổ niềm kính trọng đó trong lòng cháu. Cháu cũng không quan tâm chuyện giao dịch giữa các ông thế nào, nhưng cháu đã nói rồi, nếu Lương Kinh Diễm không trả giá thật lớn cho hành động của mình thì cháu tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Và đến giờ cháu vẫn giữ ý như vậy, cháu tuyệt đối sẽ không bỏ qua."

Anh cũng sâu sắc nhìn lại ông nội Tiêu lần nữa và nhanh chân rời khỏi đó.

"Tiểu tử thúì, cháu quay trở lại cho ông, trở lại đây cho ông."

Những lời gào thét của ông nội Tiêu đã bị anh ném phía sau. Thực ra, anh cũng đã đoán trước được kết quả chuyện này sẽ là như vậy. Ông cụ Tiêu sẽ không vì một Phượng Thần nhỏ bé mà làm đảo lộn cả nhà họ Lương. Bọn họ đã ngầm đạt thành lợi ích mà đương nhiên Phượng Thần chỉ là một vật hy sinh trong cuộc trao đổi giữa bọn họ mà thôi.

Tiêu Căn Chi lấy điện thoại di động ra, gọi một cú điện thoại.

Nhưng tất cả những người phụ trách vụ án kia đều nói với anh như cũ: “Cấp trên đã căn dặn, vụ án Phượng Thần gặp tai nạn xe cộ cũng nên kết án đúng như một cuộc tai nạn xe cộ. Nếu thiếu gia Tiêu còn có vấn đề gì, xin mời tìm ông cụ Tiêu để giải quyết.”

Tiêu Căn Chi vô lực bất động nhắm mắt lại, dựa vào chỗ ngồi phía sau, khoé mắt chột rớt xuống dòng lệ nóng xuống áo mình, trong lòng bất lực không thể làm gì khác.

Biết rõ kết quả sẽ là như thế nhưng tại sao lòng anh vẫn đau đớn khôn nguôi?

Một luồng cảm giác nặng nề và sự bất lực tập kích lên đầu Tiêu Căn Chi. Sau này, anh lấy mặt mũi gì mà đối mặt với Cửu Cửu đây?

Nếu Cửu Cửu biết, Phượng Thần cứ vậy mà chết vô ích, mà anh – một Tiêu Căn Chi luôn luôn tự xưng là không gì không làm được - cũng không thể lấy lại công bằng cho Phượng Thần thì cô sẽ làm thế nào?

Cô nhất định sẽ phát điên mất, nhất định là vậy.

Không được, anh không thể ngồi bó tay chờ chết như vậy được. Anh phải nhanh chóng nghĩ ra cách khác, phải mở ra lối đi riêng. Vì chuyện này, anh nhất định phải mở ra một con đường để lấy lại công bằng cho Phượng Thần.

Nói chung, trước tiên việc này cũng không thể giải quyết rồi.

Phượng Thần cũng tuyệt đối không thể bị chết oan như vậy được. Tuyệt đối không thể.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Cuộc Chạy Trốn Vì Hoảng Sợ

Editor: Mẹ Bầu

Tiêu Cẩn Chi lái xe về tới bệnh viện quân đoàn, nhẹ nhàng mở cửa phòng bệnh của Tiêu Cửu Cửu ra, chỉ thấy Đông Phương Cảnh Mộ đang ngồi ngủ gật ở trong phòng khách. Vừa nghe thấy tiếng động mở cửa phòng bệnh phát ra, Đông Phương Cảnh Mộ lập tức tỉnh táo luôn mở mắt ra, khi nhìn thấy người đi vào là Tiêu Cẩn Chi, lúc này anh mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Đã trở lại rồi sao? Kết quả cuộc nói chuyện như thế nào rồi?”

Tiêu Cẩn Chi cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi, anh đi vào trong phòng bệnh, khép cửa lại nhìn thoáng qua một cái, lên tiếng hỏi, “Cô ấy có khỏe không?”

Đông Phương Cảnh Mộ hơi chau lại lông mày một chút: “Nhìn thì có vẻ tốt đẹp đến mức không thể tốt hơn nữa. Cô ấy ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, rất bình thường, bộ dạng cũng rất bình tĩnh. Đối với trạng thái tâm lý này của con người mà nói, chung quy giống như kiểu trước khi có cơn cuồng phong ập đến vậy, gây một cảm giác, rất không an tâm. Cẩn Chi này, cậu cũng biết cá tính của cô nàng Cửu Cửu này rồi đấy, trong khoảng thời gian này, cậu vẫn nên chú ý chăm sóc tâm tình của cô ấy cho thỏa đáng một chút.”

Tiêu Cẩn Chi khẽ gật đầu, “Tôi hiểu rồi.”

Anh mở cánh cửa đang khép hờ ra, đi đến trước giường, lẳng lặng nhìn gương mặt của Cửu Cửu đang ngủ rất yên tĩnh. Khi anh nhìn thấy cô hàng lông mi dài như cánh chim kia đang nhẹ nhàng thoáng chút run rẩy, trong nội tâm anh thoáng hiện lên vẻ đau đớn.

Anh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh mép giường, đưa tay khẽ vuốt ve trên gương mặt của cô, giọng trầm thấp nói với cô: “Cửu Cửu, hãy tin tưởng anh! Cho dù phải trả giá một cái giá lớn đến mức nào, anh tuyệt đối sẽ không để cho Thần Thần bị chết uổng mạng. Anh nhất định sẽ đòi lại sự công bằng cho cậu ấy, cho dù có phải dốc hết tất cả những gì mà anh có, anh cũng sẽ hoàn toàn không để ý!”

Tiêu Cửu Cửu nghe thấy lời nói này của anh, chỉ cảm thấy trong lòng mình như có một làn sóng ấm áp cuồn cuộn chảy qua.

Cô chậm rãi mở mắt ra, nhìn về phía anh thẳng tắp, khuôn mặt luôn bày ra cái vẻ mặt lạnh lùng cương nghị kia, giờ phút này tràn ngập vẻ chăm chú và nghiêm túc, giống như anh đang hướng về phía cô để hứa hẹn và tuyên thệ vậy, biểu hiện của anh mang vẻ dũng khí đầy quyết tâm bất chấp tất cả.

Trong nội tâm Cửu Cửu cũng cảm nhận được rất rõ ràng, cho dù cô và Phượng Thần là được Tiêu Cẩn Chi ra tay thu thập vào trong vòng bảo trợ của anh, chiếm được sự tán thành lẫn sự cưng chiều hết mực của anh và mấy người đàn ông trong nhóm Chu Tiêu kia. Nhưng mà, ở bên phía những người thuộc trong giới quyền quý chân chính trong kinh thành, những người kiểu giống như Lương Kinh Diễm, đều coi cô và Phượng Thần thuộc dạng bình thường. Trong mắt bọn họ cô và Phượng Thần chính là loại người hèn mọn, sống chết của hai người bọn họ đều tùy thuộc vào sự gây khó dễ của bọn họ, giống như con kiến nhỏ.

Mà anh, một công tử cao cao tại thượng, con nhà thế gia, một người trên thân được bao phủ rất nhiều vòng hào quang, là người đàn ông làm cho

tất cả mọi người chỉ có thể ngửa cổ lên mà nhìn, lại nguyện ý vì những nhân vật bé nhỏ như cô và Phượng Thần này, mà dốc ra hết thảy mọi quan tâm mà thương yêu mà giữ gìn, cô thật sự rất cảm động, rất cảm động!

Cô, Tiêu Cửu Cửu là một người luôn luôn có ân báo ân, có oán báo oán, có thù tất báo.

Tiêu Căn Chi và mấy người Chu Tiêu đối với cô cực kỳ tốt. Cô luôn ghi nhớ trong lòng, mà mối thù với Lương Kinh Diễm, cô cũng tuyệt đối sẽ không quên. Một ngày nào đó, cô sẽ buộc Lương Kinh Diễm phải trả một cái giá thật lớn, đến cả đời cũng không thể quên được!

Như Tiêu Căn Chi đã nói, vì để cho Lương Kinh Diễm phải trả giá thật nhiều, cô sẽ không ngại bất cứ điều gì!

Dù cho cái giá lớn này có phải đổi bằng tính mạng của cô, cô tuyệt đối cũng sẽ không do dự nửa khắc!

Nhưng mà, cô thật sự không thể ngờ rằng, Tiêu Căn Chi đã vì cô mà phải chịu khổ cực, hao tâm tổn sức!

Tất cả những chuyện này đều do cô và Phượng Thần khơi lên. Vậy cũng nên do cô và Phượng Thần tự mình chấm dứt!

Tiêu Cửu Cửu hướng về Tiêu Căn Chi cười cười. Cô đưa tay ra, thân thiết cầm lấy tay của Tiêu Căn Chi, nhẹ nhàng nói, “Anh Căn Chi, anh đã làm rất nhiều rất nhiều chuyện vì em và Thần Thần..., chúng em còn chưa kịp báo đáp gì cho anh. Em biết rõ, anh đã vì Phượng Thần mà nghĩ muốn báo thù. Mà anh cũng không phải là không biết, nhà họ Lương này cũng không phải là nơi dễ chọc vào. Cho nên, em van cầu anh, anh không cần phải tiếp tục vì chuyện của chúng em mà làm những chuyện âm ỉ, chống đối, trở mặt với ông nội anh như vậy. Chuyện này, anh cũng đừng nên tiếp tục xen vào nữa. Tục ngữ có câu: “Quân tử báo thù, mười năm không

muộn”! Anh hãy để lại cơ hội cho em được không, hãy để cho em tự mình báo thù này vì Phượng Thần, được không?”

Tiêu Cẩn Chi nổi giận, trừng mắt nhìn Tiêu Cửu Cửu. Anh cúi đầu xuống, dùng sức thoáng cắn mạnh vào miệng cô một cái.

Lực đạo của cái cắn này, thật sự anh đã dùng không ít sức. Trong nháy mắt miệng cô liền đổ máu, đau đến mức Tiêu Cửu Cửu phải hít vào một hơi, lập tức nước mắt của cô cũng phải ứa ra, dâng trào lên đong đầy trong hốc mắt.

Trong đôi con ngươi của cô nổi lên sự oán hận và lên án. Cô nhìn về phía anh, lại chống lại ánh mắt buồn rười rượi của anh, những lời nói chất vấn đang định tuôn ra lập tức bị cô áp chế nuốt xuống dưới.

“Có đau không?”

Câu hỏi này của anh mang theo một chút đau lòng, ngay cả đôi con ngươi đen bóng như ánh sao đêm kia cũng trở nên âm thầm nặng nề, không nhìn thấy vẻ sáng chói như ngày thường. Sự cô đơn vắng lặng trong đôi mắt của anh làm cho cô cảm thấy kinh hãi. Bên trong ánh mắt của anh, dường như chỉ thấy tràn ngập sự khổ sở cùng thương tâm của anh, đối với việc cô muốn gạt anh qua một bên.

“Tiêu Cửu Cửu, lời nói của anh chưa bao giờ phải nhắc lại đến lần thứ hai. Hiện tại, anh trình trọng cảnh cáo em, chuyện này anh sẽ xử lý lo liệu, anh cam đoan với em, anh nhất định sẽ làm cho hung thủ phải đền tội. Cho dù có phải dùng đến những thủ đoạn mờ ám nhất để hành động, anh cũng nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta! Nhưng mà, nếu như em dám mạo hiểm làm việc vụng trộm sau lưng anh, nếu như anh mà phát hiện được, anh thề rằng, anh cũng sẽ không chút khách khí nào trong việc đối xử với em! Em nên biết, cho tới bây giờ, anh đã nói là anh sẽ làm được! Hiện tại, em đã nghe rõ chưa?”

Tiêu Cửu Cửu bị cái ngữ điệu nói nghiêm khắc lẫn cái vẻ mặt lạnh lùng kia của anh làm cho sợ tới mức giật thót cả người. Mãi cho đến lúc anh không thấy được câu trả lời của cô, vẻ mặt lạnh lùng của anh càng ép càng gần cô hơn, thì cô mới đột nhiên tỉnh ngộ, liên tục gật đầu không ngừng, “Em hiểu rồi, em đã nghe rất rõ ràng rồi!”

Tiêu Căn Chi vừa chậm rãi thẳng người lên, sắc mặt lạnh lùng không chút thay đổi, cũng vẫn chưa chịu buông tha cho cô, trực tiếp ra mệnh lệnh: “Nhớ kỹ chưa? Được! Hãy nhắc lại một lần nữa cho anh nghe!”

Tiêu Cửu Cửu thiếu chút nữa là đã muốn khóc rồi!

Cái này người đàn ông chết tiệt này, mỗi lần vào thời điểm mấu chốt, là lại chỉ yêu thích cái trò áp bức cô như vậy. Anh làm cho cô không còn con đường nào có thể đi, chỉ có con đường phải nghe lời của anh, thì lúc này anh mới chịu bỏ qua!

Có đôi khi, cô thật sự rất chán ghét cái kiểu thái độ này của anh.

Nhưng mà, chán ghét thì chán ghét, nhưng trong lòng của cô cũng hiểu rất rõ, mỗi một lần anh ép buộc cô như vậy mục đích cũng chỉ vì muốn tốt cho cô mà thôi, cũng là vì anh muốn bảo vệ cô, cũng là vì muốn phòng ngừa những gì xảy ra ngoài ý muốn đối với cô.

Trong nội tâm đã suy nghĩ rõ ràng rồi, cô liền hướng cái nhìn của mình lên cái gương mặt lạnh của người đàn ông mà hành vi của anh phức tạp đến khó chịu nhưng trái tim lại nóng bỏng làm cho người ta phải cảm động không thôi kia!

Tiêu Căn Chi, anh hãy bảo cho em biết, em phải làm thế nào mới tốt đây?

Nhìn thấy ánh mắt của Tiêu Cửu Cửu cứ thẳng tắp mà quan sát anh như vậy, bộ dáng ánh mắt nhìn của cô đầy sự si ngốc, cái miệng nhỏ nhắn

khẽ nhếch lên, trong nháy mắt đã làm cho Tiêu Cẩn Chi cảm thấy hơi giật mình kinh hãi, trong lòng anh lúc này tựa như có một luồng nhiệt năng nóng bỏng chạy thông suốt một đường từ dưới bụng lan ra khắp cơ thể.

Anh có chút tức giận với phản ứng kia của mình, mang tai của anh hơi nóng lên, anh thầm mắng mình một tiếng cầm thú, thế nào mà trong thời điểm chết tiệt này, anh lại có thể nổi lên cái chuyện động tình như vậy chứ!

Thấy Tiêu Cửu Cửu vẫn cứ giữ cái bộ dáng nhìn anh chăm chăm không ngừng như vậy, Tiêu Cẩn Chi có chút thẹn quá hoá giận, gầm nhẹ lên một câu, “Nhìn nhìn cái gì vậy, em bị câm à? Còn không mau nhắc lại cho anh nghe! Nhắc lại sai một câu, để xem anh sẽ phạt em như thế nào!”

Tiêu Cửu Cửu cười cười, ngoan ngoãn mở miệng ra, ngoan ngoãn nhắc lại theo từng lời của anh nói ra: “Tiêu Cửu Cửu, một câu anh đã nói ra, chưa bao giờ nói lại lần thứ hai. Hiện tại anh trịnh trọng cảnh cáo em trước, chuyện này để cho anh xử lý, giải quyết. Anh cam đoan với em, nhất định sẽ khiến cho hung thủ phải đền tội. Cho dù có phải dùng đến những thủ đoạn mờ ám nhất để hành động, anh cũng nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta! Nhưng mà, nếu như em dám mạo hiểm làm việc vụng trộm sau lưng anh, nếu như anh mà phát hiện được, anh thề rằng, anh cũng sẽ không chút khách khí nào trong việc đối xử với em! Em nên biết, cho tới bây giờ, anh đã nói thì anh sẽ làm được! Em có thể nhắc lại thuộc lòng lời anh vừa nói ra được không?”

Tiêu Cẩn Chi nhìn cái miệng nhỏ của Tiêu Cửu Cửu mấp máy nhắc lại lời nói vừa rồi của mình, trong nội tâm của anh cũng chuyển động theo cử động của cái miệng nhỏ của cô. Anh mãi đắm chìm ở trong sự hấp dẫn vô hình kia của cô, đến mức, ngay cả khi cô đã nhắc lại xong câu nói kia rồi, mà anh cũng không hề hay biết.

Mãi đến khi Tiêu Cửu Cửu đưa tay nhẹ nhàng chọc vào anh một cái, lúc này anh mới phục hồi lại tinh thần: “Hả? Nhắc lại xong rồi hả? Ừ, rất

tốt! Em nhớ thật kỹ là tốt rồi!”

Khi nhìn thấy ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc của Tiêu Cửu Cửu rơi vào vành tai của mình lúc này đang ửng đỏ lên, Tiêu Cẩn Chi lập tức chột dạ, nhảy dựng lên, vớt lại một câu nói, “Anh có việc phải đi ra ngoài trước một chút!” Sau đó anh sải bước đi rất nhanh, hướng về phía phòng khách ở bên ngoài. Dáng vẻ của anh mang đậm hương vị vì trong lòng có chút bối rối, mà phải làm cuộc chạy trốn này.

Nhưng Tiêu Cẩn Chi cũng không ngờ rằng, khi anh lôi kéo mở cánh cửa phòng ra, liền nhìn thấy bộ dáng của một tên con trai ở đằng kia, đang dán tai vào cửa để mà nghe lén. Xem ra gương mặt nguyên bản vốn tuấn dật kia, lúc này vẫn còn đang treo cái vẻ mặt cười cợt vô cùng hèn mọn bỉ ổi đáng đánh đòn!

Tiêu Cẩn Chi chỉ cảm thấy không hiểu sao trong lòng mình lại đang rất buồn bực. Thế nào mà cái vật hy sinh này lại còn tự động đưa tới cửa, hừ hừ, không thu thập được cậu một chút, tôi đây sẽ không mang họ Tiêu nữa...

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Không Muốn Liên Lụy

Editor: Mẹ Bầu

Tiêu Cửu Cửu nghe bên ngoài truyền đến từng tiếng gào khóc, kêu la của Đông Phương Cảnh Mộ, nghe giống như thê thảm, nhưng kì thực lại rất sung sướng, hốc mắt có chút chua xót, trong nội tâm của cô có chút ấm áp, lại vừa có chút đau đớn, có chút chua xót.

Nếu như nói, sau khi Phượng Thần ra đi, điều mà cô còn cảm thấy để lưu luyến đối với thế giới này, có thể nói chỉ còn có Tiêu Căn Chi cùng với mấy người bạn anh trong nhóm của Đông Phương Cảnh Mộ.

Tiêu Căn Chi ngoài mặt thì lạnh lùng, nhưng trong lòng thì tràn đầy nhiệt huyết, bảo vệ cô trước sau đầy đủ. Đông Phương Cảnh Mộ tiêu sái phong lưu, Chu Tiêu nóng nảy ngay thẳng, Tần Tấn ưu nhã dịu dàng, Hứa Hằng Minh lặng im chờ đợi. Mỗi người trong bọn họ đều dùng phương thức đặc biệt của chính mình, biểu lộ cho cô biết, tất cả mấy người bọn họ đều rất quan tâm và che chở đối với cô.

Nếu như nói, cô là người bất hạnh vì bị cha mẹ vứt bỏ, vậy thì, từ nhỏ đến lớn, cô có Phượng Thần bảo vệ, về sau này lại còn được mấy người bọn họ cùng nhau đồng lòng thương yêu, quan tâm chăm sóc, thì phải nói, đây chính là sự may mắn lớn nhất của cô ở trong cuộc đời này.

Bọn họ quan tâm và yêu quý cô giống như tình cảm của cha mẹ vậy. Cô cảm kích, cảm ơn, muốn một ngày nào đó, cô có thể đáp lại được những

ân tình này của bọn họ.

Thật không thể ngờ rằng, Phượng Thần đột nhiên rời đi để cô lại một mình, làm cho cô không biết sống thế nào? Anh đã bị chết oan ức như vậy, chỉ cần vừa nghĩ tới Phượng Thần đã bị chết bi thảm như thế nào, thì trong lòng Cửu Cửu lại vừa trỗi dậy cảm xúc đau thương đến rơi lệ, lại vừa có một cảm giác oán hận đến mức như muốn hủy thiên diệt địa vậy.

Hôm nay hung thủ kia vẫn còn nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật, hơn nữa, muốn dùng phương pháp bình thường để trừng trị hung thủ, thì căn bản không thể nào. Mà bản thân cô, cho dù nếu không có khả năng nào, cũng nhất định phải báo thù cho Phượng Thần bằng được!

Cô và Lương Kinh Diễm, không chết không thôi!

Nhưng mà, đây là chuyện của cô, cô không đành lòng phải nhìn thấy Tiêu Cẩn Chi cùng mấy người Đông Phương Cảnh Mộ bọn họ, lại tiếp tục phải chịu mệt mỏi vì cô. Đặc biệt là Tiêu Cẩn Chi, cô hiểu rất rõ ràng khả năng của những người trong nhà họ Lương kia. Bọn họ cao cao tại thượng, bọn họ nắm quyền cao chức trọng trong tay, trên đời này, duy nhất chỉ có bọn họ ở vị trí tối thượng. Nếu như bọn họ thật sự đã hạ chủ tâm kiên quyết muốn bảo vệ cho một người nào đó, vậy thì dưới gầm trời này, làm gì có ai có thể động được đến bọn họ để mà trêu chọc chứ?

Không có!

Mà ngay cả Tiêu Cẩn Chi, ngày hôm nay cũng đã nắm được chứng cứ của bọn họ trong tay, vậy mà cũng không thể làm gì nổi, ít nhất là cho đến bây giờ anh vẫn còn chưa giải quyết được! Muốn đối phó với một gia tộc cự phách như nhà họ này, chỉ bằng cá nhân một mình Tiêu Cẩn Chi anh, thì vẫn chưa đủ lực lượng! Bằng không, vừa rồi Tiêu Cẩn Chi cũng sẽ không dùng ánh mắt chứa sự đau lòng thế kia để nhìn cô. Càng sẽ không dùng

giọng điệu nói như hứa hẹn và tuyên thệ như vậy để buộc cô phải cam đoan!

Đã như vậy, trong chuyện này cô chỉ có thể dùng phương pháp của mình, để đòi lại sự công bằng cho Phượng Thần mà thôi!

Đương nhiên, cô tin tưởng vào lời nói của Tiêu Căn Chi, tin tưởng anh đã nói ra những lời hứa hẹn đối với cô như vậy rồi, thì nhất định anh sẽ làm được!

Nhưng mà, cô không muốn để cho Tiêu Căn Chi phải xuất đầu lộ diện ra lần nữa, lại càng không muốn để cho anh phải chịu khổ sở, bị liên lụy vì cô và Phượng Thần; cô lại càng không muốn để cho anh bởi vì hai người bọn họ, mà chọc giận tới những người kia, tiến tới bị mất đi tất cả những gì mà anh hiện có.

Phượng Thần đã qua đời, mà cô cũng đã từng nói, cô và Phượng Thần, hai người sẽ cùng sống cùng chết!

Phượng Thần đã đi rồi, cô còn ở lại trên cõi đời này làm gì? Cho nên, chuyện này, hãy để cho cô tự ra tay hành động thôi!

Anh Căn Chi, em thật lòng xin lỗi anh!

Lúc này đây, em không thể nào tiếp tục nghe lời của anh được nữa rồi! Anh hãy để cho em được một lần tùy hứng làm theo ý mình nhé!

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Cửu Cửu hiện lên một nụ cười quyết tuyệt, liêu lĩnh, thấy chết cũng không sờn!

Cái nụ cười tươi tắn, diễm lệ nhưng lại chất chứa đầy sự thê lương tuyệt vọng này, nếu để cho Tiêu Căn Chi và Phượng Thần trông thấy, nhất định mấy người bọn họ sẽ cảm thấy bị tan nát cõi lòng! Đây là người con gái mà bọn họ luôn tâm tâm niệm niệm nghĩ hết mọi biện pháp, dốc hết tất

cả sức lực ra để mà bảo vệ. Hiện tại lại đổi vị trí, thành ra cô không hề sợ hãi chút nào, dứt khoát chịu chết chỉ vì bọn họ như vậy, làm sao có thể không khiến cho bọn họ cảm thấy đau đớn tan nát cõi lòng?

Ngày hôm sau, Tiêu Cửu Cửu nói, cô đã khỏe lại rồi, cô muốn về nhà, nói với Tiêu Căn Chi cho cô làm thủ tục xuất viện, trở về ở trong biệt thự nhỏ ở khu bảo tàng Ngọc Sơn.

Ngày thứ ba, Tiêu Cửu Cửu nói, đừng để cho Phượng Thần tiếp tục nằm ở trong khu đông lạnh của nhà xác như vậy nữa, Phượng Thần sẽ bị lạnh lẽo, bây giờ nên tranh thủ thời gian tìm một chỗ để làm thủ tục nhập thổ, để cho Phượng Thần an nghỉ yên lành!

Tiêu Căn Chi liền đồng ý với Tiêu Cửu Cửu.

Ngày thứ năm, đó là thời gian rất tốt để cho Phượng Thần nhập thổ. Vào đúng giờ lành, Tiêu Cửu Cửu tận mắt nhìn Phượng Thần được đưa vào trong khu hóa thân, cô tận mắt nhìn thấy Phượng Thần, một con người đã từng hoàn mỹ như tiên giáng trần kia, giờ đây đang nằm đó, bên dưới là những ngọn lửa cháy mạnh mẽ rừng rực, từ từ hóa thành một đám khói bay nhẹ nhàng, cuối cùng, chỉ còn lưu lại một đống tro cốt ở đó làm cho lòng người vỡ nát.

Tiêu Căn Chi tự tay cất tro cốt của Phượng Thần vào bên trong một cái hộp ngọc cực kỳ quý giá, sau đó, anh trân trọng giao chiếc hộp ngọc đó vào trên tay Cửu Cửu. Tiêu Cửu Cửu thuận theo đưa tay ra nâng đỡ lấy chiếc hộp ngọc đó, tự tay cô đặt hộp ngọc đựng tro cốt của Phượng Thần vào khu đất, đã được bọn họ đã chọn theo đúng phong thủy, làm lễ nhập mộ an táng cho Phượng Thần.

Từ đầu đến cuối, Cửu Cửu vẫn không hề để rơi đến một giọt nước mắt.

Nhưng cô càng bình tĩnh như vậy, Tiêu Cẩn Chi cùng mấy người Chu Tiêu bọn họ lại càng cảm thấy lo lắng khó chịu. Bọn họ chỉ sợ cô giấu kín tất cả những nỗi oán hận, giận dữ, yêu thương, thù hận ở trong lòng, rồi đến một ngày nào đó, đúng dịp nó sẽ nổi lên làm cho cô trở thành bệnh nặng.

Nguyên cả một đám mấy người bọn họ cứ vây quanh ở bên cạnh Tiêu Cửu Cửu, người nọ theo đuôi người kia, cứ theo sát ở hai bên cạnh cô, chỉ sợ trong lòng cô nảy sinh suy nghĩ luẩn quẩn, sẽ gây ra chuyện gì đó nguy hiểm đến tính mạng.

Cửu Cửu cũng mặc kệ, cứ để cho mấy người bọn họ đi theo, thích đi cùng cô thì hãy đi cùng cô đi. Như vậy bọn họ sẽ có nhiều cơ hội được ở bên nhau hơn, có lẽ, từ nay về sau chỉ sợ sẽ không có cơ hội để mà nhìn thấy nhau nữa.

Nhìn tấm ảnh chụp Phượng Thần được khắc trên tấm bia mộ kia, dung mạo của anh tươi tắn, làn da trắng nõn, đường nét tuấn tú thật giống như một vị tiên lạc bước xuống thế gian này, không mang theo một chút khói lửa nhân gian, nhìn chẳng khác gì hồi anh còn sống.

Cửu Cửu quỳ hai đầu gối ở trước mộ bia, nhẹ nhàng duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve qua lại gương mặt anh tuấn trên bia mộ kia. Đầu ngón tay cô chạm đến phiến đá lạnh như băng, không lúc nào không nhắc nhở cô một cách tàn khốc lấy cô, người đàn ông mà cô yêu nhất, đã đi xa rồi!

Trong lòng Cửu Cửu lặng lẽ thầm nói: Thần Thần, chờ em! Chờ khi em đã làm xong xuôi chuyện này, em sẽ xuống dưới đó rất nhanh thôi, em sẽ đi tìm anh bằng được, nhưng anh cũng không nên đi quá nhanh nhé, tránh để cho em đuổi theo anh không kịp.

Tiêu Cẩn Chi nhìn khéo môi Cửu Cửu đang nhếch lên nở một nụ cười tươi tắn mà điềm tĩnh đầy sự bình yên thế kia, hàng lông mày rậm của anh liền nhíu chặt lại. Lúc này trong nội tâm của anh mơ hồ cảm thấy có một

cảm giác bất an nồng đậm, tựa như có một giọng nói nào đó đang nhắc nhở cho anh biết, cần phải chú ý đến Cửu Cửu, không thể để cho cô làm ra những chuyện điên rồ! Ngàn vạn lần phải chú ý đến cô ấy!

Mà giọng nói này, tựa như là tiếng của Phượng Thần!

Nghe nói, trong vòng bảy ngày linh hồn người chết vẫn sẽ quanh quẩn ở bên người của bạn, vẫn luôn lưu luyến lo lắng cho bạn như khi người ấy còn sống.

Tiêu Cẩn Chi nhìn về phía không trung, lặng yên thầm hỏi: “Phượng Thần, cậu vẫn còn đang ở quanh đây sao? Cậu vẫn lo lắng cho cô ấy đúng hay không? Cậu cứ yên tâm, tôi sẽ bảo vệ cô ấy thật tốt, chỉ cần tôi vẫn còn có một hơi thở, tôi vẫn sẽ bảo vệ cho cô ấy thật chu toàn, tuyệt đối không cho phép cô ấy bị chết ở trước mặt tôi!

Một làn gió nhẹ thoáng xẹt qua, Tiêu Cẩn Chi giống như lại nghe thấy tiếng cười nhẹ nhàng của Phượng Thần ngày, lại nhìn về phía thân thể nhỏ bé kia vẫn còn đang quỳ gối ở trước mộ bia không chịu đứng dậy. Trong nội tâm của anh lại càng chua xót, đau nhức không sao chịu nổi.

Đến khi Tiêu Cửu Cửu đứng dậy thì đã sắp tới mười một giờ.

Trong nội tâm của Tiêu Cẩn Chi hơi có chút rung động, Tiêu Cửu Cửu vẫn còn nhớ rõ phải về nhà trước khi đứng giữa trưa thì mới may mắn, như vậy là cô vẫn còn nhận biết được, cô vẫn còn có lý trí. Trong nội tâm của Tiêu Cẩn Chi cũng được thả lỏng ra chút ít.

Mọi người trở lại hội sở trong khu bảo tàng Ngọc Sơn, sau khi bước qua chậu than ở cửa, mọi người cùng vào trong thang máy lên tầng nơi lầu bốn. Chỗ đó, đã có người bày biện xong xuôi một bàn tiệc toàn đồ chay.

Tiêu Cửu Cửu vẻ mặt trầm tĩnh, trước tiên cô đến thắp hương cho Phượng Thần, kính rượu anh trước, rồi sau đó cô mới hờ hững đi vào chỗ

ngôi

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Thừa Dịp Say Trộm Hương

Cửu Cửu bưng ly rượu trước mặt, đứng lên, tay trái nâng ly, tay phải đỡ ly kính cần dâng lên, nhẹ mà có lực nói với Tiêu Căn Chi, Tần Tấn, Chu Tiêu, Hứa Hằng Minh, Đông Phương Cảnh Mộ ngồi quanh bàn tròn lớn, “Các anh, ly rượu này, là Cửu Cửu thay Phượng Thần kính các anh!”

Nói xong, Tiêu Cửu Cửu ngẩng đầu lên, một hơi cạn sạch cả ly rượu.

Cửu Cửu lúc này, sắc mặt vốn tái nhợt dính vào chút đỏ ửng, tròng mắt như khói nhạt, nổi lên sóng say lòng người, mặt mày tinh tế động lòng người, hơn nữa cô đột nhiên lại lộ ra khí thế hào phóng không câu nệ tiểu tiết, thấy mà mấy người sững sốt không thôi.

Ngay cả Chu Tiêu luôn được xưng hào phóng, cũng không nhận được thềm khen một tiếng trong lòng “Được”.

Ngay sau đó, lại thấy Cửu Cửu đưa tay lau vết rượu rỉ ra bên môi, cô lập tức tự rót đầy cho mình một ly rượu, một lần nữa bưng lên, giọng càng thêm trầm thấp mấy phần, “Ly rượu này, là Cửu Cửu kính các anh, cảm ơn các anh quan tâm và mến yêu Cửu Cửu cùng Thần Thần nhiều năm như vậy, em xong rồi, các anh tùy ý!”

Lúc này Chu Tiêu mới phản ứng lại, kêu gào một tiếng, “Mẹ nó! Tiểu Cửu Cửu, có rượu sao để cho một mình em uống chứ? Nào, anh Tiêu uống chung với em!”

Nói xong, Chu Tiêu lập tức bưng ly rượu của mình lên, một hơi cạn sạch với cô.

Tần Tấn tao nhã chột nhú mày, cười một tiếng nói, “Tiểu Cửu kính rượu, tiểu gia cho dù không thể uống, hôm nay cũng phải liều mình với tiểu Cửu, nào, cạn!”

Lại nói, thể chất của Tần Tấn thật sự không thể uống rượu, mặc dù anh là bác sỹ, thân thể lại dị ứng với rượu cồn, dĩ nhiên (lee^qu.donn) cho dù uống một ly, vừa uống xong, anh chính xác sẽ toàn thân nổi mụn đỏ lên, cho nên, cho dù tụ hội nhỏ, anh bình thường cũng không dính rượu, hôm nay anh đúng là vì tiểu Cửu mà bất cứ giá nào.

Tiểu Cửu Cửu vừa mới nói câu kia “Em xong rồi, các anh tùy ý”, thật ra thì nói cho Tần Tấn nghe, bây giờ vừa thấy anh thế mà thật sự liều mình uống theo cô, cô cũng không nhịn được cảm động trong lòng, nhìn anh, lo lắng hỏi, “Anh Tấn, thân thể của anh chịu đựng được không? Đừng cậy mạnh...”

Tần Tấn vung tay lên, móc ra một lọ thuốc từ trong túi, đổ một viên thuốc, cười lắc lắc với Tiểu Cửu Cửu, “Có cái này, anh không có việc gì!”

Nhìn anh lấy nước uống thuốc chống dị ứng trước, lúc này Tiểu Cửu Cửu mới yên tâm, lại nhìn ly của mấy người khác đều cạn đáy, Tiểu Cửu Cửu lại rót đầy một ly.

Nghĩ tới đây là ly rượu cuối cùng, ở trong lòng cô, đây chính là ly rượu từ biệt của cô với bọn họ, trong nháy mắt Tiểu Cửu Cửu đỏ vành mắt, chỉ cảm thấy có ngàn lời vạn chữ đều chặn ở trong cổ họng, một câu cũng không nói nên lời.

Cô cứ bưng ly rượu như vậy, thanh tú động lòng người đứng đó rồi lại giống như không chịu nổi gánh nặng, hạ mắt xuống.

Mọi người thấy cô đột nhiên yên lặng, lại khẩn trương nhìn cô.

Hơi nghiêng, Tiêu Cửu Cửu cuối cùng chậm rãi ngược mặt lên, trên khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp, lại hiện lên nụ cười vừa quen thuộc lại đau lòng thương tiếc.

“Một ly này...”

Vừa cất tiếng, Cửu Cửu mới phát hiện giọng mình lại khàn khàn, cô che miệng ho nhẹ một tiếng, hắng giọng, mới lại cười nói, “Một ly này, em mong các anh, trong cuộc sống sau này, khỏe mạnh trường thọ! Hạnh phúc gia đình! Vạn sự như ý! Tâm tưởng sự thành *!”

(*) Tâm tưởng sự thành: nghĩ gì được nấy, suy nghĩ trong lòng sẽ thành sự thật

Nói xong, cô ngửa đầu một hơi cạn sạch.

Ba ly rượu liên tục, khiến cho gương mặt cô dâng lên tia đỏ ửng không bình thường, dưới ánh đèn dịu dịu, xem ra càng thêm xinh đẹp động lòng người, chỉ có điều, dáng vẻ này không giấu đi được đau thương và buồn rầu, nhìn thế nào cũng khiến cho người ta có cảm giác đau lòng.

Nhìn Cửu Cửu lại tự rót đầy rượu cho mình, Đông Phương Cảnh Mộ ngồi bên tay phải cô lập tức đưa tay đè tay cô xuống, “Cửu Cửu, đừng uống nữa!”

Tiêu Cửu Cửu ngồi bên tay trái cô lại lạnh giọng quát khế, “Để cho cô ấy uống!”

Chu Tiêu thấy không khí nặng nề, đột nhiên nhẹ nhàng vỗ bàn một cái, cười lớn, “Nào! Ngày hôm nay các anh đây die ennd kdan/le eequhyd onnn uống thật sáng khoái! Mọi người không say không về! Nào, mấy anh cùng uống, cạn! Cửu Cửu, em cũng uống đi!”

“Được! Nào, cạn!”

Cứ như vậy anh một ly, tôi một ly, ly tới ly đi, cười, náo loạn, một chai rượu đỏ rượu trắng dặt tiền khiến người ta phải tặc lưỡi, cứ rót toàn bộ vào trong bụng bọn họ như vậy.

Đến cuối cùng, Tiêu Căn Chi say đến bất tỉnh nhân sự, được Tiêu Căn Chi ôm về.

Mà Tần Tấn đáng thương, uống nhiều quá, ngay cả thuốc chống dị ứng anh mang theo cũng không dùng được, trong số mọi người chỉ có Hứa Hằng Minh khá tỉnh táo, vội vàng sắp xếp người đưa cậu ấy đi bệnh viện quân y, truyền nước biển loại bỏ mẫn cảm.

Tiêu Căn Chi cẩn thận từng ly từng tí ôm người nhỏ bé trong ngực, trở về biệt thự nhỏ đằng sau Tàng Ngọc sơn trang.

Vào nhà, khi nhìn thấy những thứ đồ vật cá nhân thuộc về Phượng Thần trong nhà thì trong lòng vừa sợ hãi vừa đau, tay ôm lấy Cửu Cửu, cũng không khỏi siết chặt hơn.

Anh đã mất đi một Phượng Thần thân như em trai, không thể mất đi cô nữa!

Nếu như mất đi cô, vậy anh sẽ trở lại như năm năm trước, cũng không nhận được ấm áp gia đình.

Cửu Cửu, anh không thể lại mất đi em! Tuyệt đối không thể!

Trong thời gian năm năm này, anh đã quyến luyến không muốn xa rời cô thật sâu, cả người đều đã in dấu lên tên Tiêu Cửu Cửu cô.

Anh thích ăn món ăn cô làm, anh thích nhìn cô cười tùy ý trước mặt anh, cho dù cho anh mắt lạnh xem thường, anh cũng cảm thấy hạnh phúc.

Anh thích em đến cỡ nào, yêu em đến cỡ nào, Cửu Cửu, em biết không? Em biết không?

Tiêu Cẩn Chi nhẹ nhàng đặt Tiêu Cửu Cửu có tướng say như mèo lên giường, nhìn gương mặt ửng đỏ vì rượu của cô, anh không kìm lòng được cúi người xuống, nhẹ nhàng ngậm chặt môi cô, mang theo không muốn xa rời và tình yêu vô tận, vô cùng dịu dàng trần trọc mút hôn.

Môi ngọt như mật, co giãn tràn đầy dfienddn lieqiudoon giống như thạch hoa quả, khiến cho anh không nhịn được càng hôn càng sâu, bàn tay cũng nhẹ nhàng vuốt ve thân thể mềm mại trơn mềm của cô.

Tiêu Cửu Cửu men say mê ly, cảm giác mình giống như đang nằm mơ, cô kìm lòng không được đưa hai cánh tay ra, ôm lên cổ anh, chủ động quấn quýt mút hôn với anh.

Cô cúi đầu thờ hỗn hển, môi anh đào vô ý thức bật ra một tiếng than nhẹ, “Thần Thần...”

Một tiếng “Thần Thần” này, giống như một chậu nước đá, dội tỉnh táo Tiêu Cẩn Chi đang đắm chìm trong lửa nóng.

Anh hơi tức giận kéo hai cánh tay cô xuống, tràn đầy tức giận và ghen tức, cũng nhìn thấy hai mắt nhắm chặt của cô trượt xuống hai hàng nước mắt trong suốt, khi trong miệng thì thào nói “Đừng đi, đừng đi”, trong nháy mắt hóa thành hư không.

Tiêu Cẩn Chi ôm cô vào trong lòng một lần nữa, cúi đầu thờ dài, “Cô nhóc này, sinh ra vốn để tới hành hạ anh đấy, đúng không? Anh nên làm gì em bây giờ? Em nói, anh nên làm gì em bây giờ?”

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Cơ Hội Tới

Thấy Cừ Cừ đã ngủ say, Tiêu Cẩn Chi ngồi giữ cô một hồi lâu, cảm thấy điện thoại di động trong túi chấn động, lấy ra vừa nhìn, là Âu Lượng trợ lý của anh gọi tới, chân mày đậm của Tiêu Cẩn Chi cau lại, nghĩ tới trong tay anh cũng không thiếu chuyện phải đợi anh xử lý, anh không nỡ cúi mắt nhìn Cừ Cừ một cái, không thể không đứng lên.

Anh mở cửa phòng, khẽ gọi một tiếng, “A Lỗi!”

“Ở đây!” Tăng Lỗi vẫn canh giữ ở ngoài cửa lập tức đến gần bên cạnh anh, xuôi tay nghe lệnh.

Tiêu Cẩn Chi hạ thấp giọng căn dặn, “Cậu giúp tôi lưu lại đây nhìn Tiêu Cừ Cừ, tôi có việc phải đi công ty. Đợi cô ấy tỉnh, cậu lập tức nói cho tôi biết.”

“Dạ!” Tăng Lỗi nhận lệnh.

Tăng Lỗi luôn luôn làm theo lệnh đại boss Tiêu Cẩn Chi khiến cho anh hết sức phục tùng.

Đợi sau khi tiễn Tiêu Cẩn Chi ra cửa, Tăng Lỗi nhìn Cừ Cừ ngủ say trên giường, rồi nhẹ nhàng khép cửa phòng lại, vẫn canh giữ ở cửa.

Trên giường lớn màu tím nhạt nhìn tràn đầy sắc thái ảo mộng, hai mắt Cừ Cừ vốn nhắm chặt, lại chậm rãi mở ra.

Cô khẽ rên một tiếng, lặng lẽ nói trong lòng: Anh Căn, anh đừng nên yêu em!

Trong chớp mắt, bảy ngày đầu của Phượng Thần của đã qua, hình như cuộc sống của Cửu Cửu trở lại quỹ đạo.

Cô mỗi ngày yên tĩnh sống trong biệt thự nhỏ đọc sách học tập, Tiêu Căn Chi vẫn lo lắng cho cô, di@en*dyan(lee^qu.donnn) thấy trải qua khoảng thời gian này, cô giống như không có gì khác thường, lòng này mới dần dần buông lỏng xuống.

Trong khoảng thời gian này, người bạn tốt phái nữ duy nhất Đông Phương Cảnh Nhiêu của Cửu Cửu, rốt cuộc từ nước ngoài trở về.

Đông Phương Cảnh Nhiêu vừa nghe Phượng Thần xảy ra chuyện, trong lòng vô cùng khiếp sợ, vừa về tới nhà, lập tức lái xe chạy như bay sang đây thăm cô.

Đối với cái chết của Phượng Thần, trong lòng Đông Phương Cảnh Nhiêu cảm giác tiếc nuối sâu sắc.

Cô vẫn cho rằng, Tiêu Cửu Cửu và Phượng Thần xinh đẹp giống như tiên, sau khi trải qua đau khổ, nhất định sẽ bên nhau đến già, nhưng không nghĩ tới, Phượng Thần lại lam nhan bạc mệnh *, cứ đi như vậy, sao lại không khiến người ta tiếc nuối!

(*) lam nhan bạc mệnh: Lấy từ hồng nhan bạc mệnh, lam nhan – ngôn ngữ mạng - là cách bạn nữ gọi bạn tri kỷ có giới tính nam, cũng có thể chỉ bạn nam gọi bạn tri kỷ có giới tính nam, lam nhan bạc mệnh chỉ người nam thanh niên chết trẻ.

Nhìn cả người Tiêu Cửu Cửu trở nên trầm tĩnh, trong lòng Đông Phương Cảnh Nhiêu cũng chưa xót khác thường, mặc dù không chứng kiến lúc Phượng Thần xảy ra tai nạn và chôn cất, nhưng cô có thể tưởng tượng,

lấy tình cảm sâu tận xương tủy giữa Cửu Cửu và Phượng Thần, có thể tưởng tượng được Cửu Cửu khổ sở.

Trước khi nhìn thấy Cửu Cửu, cô có rất nhiều lời muốn nói, nhưng mà, khi nhìn thấy nụ cười thản nhiên không màng danh lợi ngoài dự đoán của cô của Cửu Cửu thì Đông Phương Cảnh Nhiêu nói không nên lời dù chỉ một câu, nghẹn đến cuối cùng, chỉ hóa thành một cái ôm, một câu thở dài, “Tiểu Cửu, cậu phải bảo trọng!”

Tiêu Cửu Cửu ngược lại cười an ủi cô ấy, “Chị Nhiêu, em không sao, chị không cần phải lo lắng cho em!”

Lại nói, Đông Phương Cảnh Nhiêu còn lớn hơn Tiêu Cửu Cửu vài tuổi, nhưng Đông Phương Cảnh Nhiêu từ nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh sung túc, không buồn không lo, người nhà cưng chiều, đến nổi dưỡng thành tính tình cũng là cởi mở hào phóng, mang theo chút điệu ngoa tùy hứng, có lúc bỗng thấy, cảm giác cô ấy còn nhỏ hơn Tiêu Cửu Cửu trầm tĩnh lạnh nhạt.

Vì thế, Đông Phương Cảnh Nhiêu còn bị mấy vị gia kia trêu ghẹo không ít lần, phụ nữ mà, có ai không muốn vẫn trẻ tuổi, Đông Phương Cảnh Nhiêu nghe, chẳng những không buồn, còn mừng rỡ cười không ngừng.

Đông Phương Cảnh Nhiêu có xuất thân thế gia *, tầm mắt tự nhiên cũng cao, mà xuất thân của cô, bạn bè của cô nhất định không nhiều, có thể làm bạn bè tốt đã ít lại càng ít, mà Tiêu Cửu Cửu hoàn toàn bởi vì quan hệ với Đông Phương Cảnh Mộ, đánh bậy đánh bạ lọt vào mắt cô, thích Cửu Cửu, Đông Phương Cảnh Nhiêu cũng chân thành đối đãi.

(*) thế gia: nhà làm quan

Bây giờ thấy Cửu Cửu luôn luôn số khổ lại gặp phải kiếp nạn, cô cũng đau lòng đến không xong, luôn nghĩ cách trêu chọc Cửu Cửu vui vẻ.

Sau đó, Đông Phương Cảnh Nhiêu lại tới nhìn Cửu Cửu hai bận, cô còn cứng rắn lôi kéo Cửu Cửu đi ra ngoài dạo phố mua đồ, die ennd kdan/le eequhyd onnn Cửu Cửu cũng không từ chối, nên đi vòng chung quanh với cô ấy, toàn được nhậu nhẹt ăn ngon, Đông Phương Cảnh Nhiêu bao hết.

Bạn khuê mật của Cửu Cửu vốn chỉ có Đông Phương Cảnh Nhiêu, do đó bên cạnh có Đông Phương Cảnh Nhiêu theo cùng, Tiêu Cẩn Chi cũng yên tâm, nên để các cô lòng vòng lẩn lộn đi.

Nhưng không nghĩ tới, anh vừa buông lỏng, lại ra chuyện lớn!

Một ngày này, Tiêu Cẩn Chi nhận được điện thoại của Tư Mạc gọi tới, bên chỗ chính phủ Nam Phi, bởi vì vấn đề bọn họ khai thác mỏ, lại có người phía trên tìm đến phiên toái, còn nói rõ muốn tìm đích thân ông chủ lớn nói, muốn sư tử mở miệng to thịt bọn họ một bữa.

Nếu là lúc bình thường, Tiêu Cẩn Chi khẳng định lập tức ngồi máy bay riêng qua xử lý.

Nhưng mà bây giờ ngay lúc này, Phượng Thần vừa mới xảy ra chuyện, trong lòng Tiêu Cẩn Chi vẫn sợ, anh sợ mình vừa ra khỏi nước, Cửu Cửu lại sẽ gặp chuyện không may.

Tuy nói trong khoảng thời gian này Tiêu Cửu Cửu vẫn biểu hiện rất bình tĩnh, mà bên chỗ Lương Kinh Diễm, bây giờ cũng án binh bất động, không có tin tức gì, nhưng Tiêu Cẩn Chi vẫn có một cảm giác gió mưa sắp đến.

Cho nên, anh ủy quyền để Tư Mạc đi xử lý, nhưng kéo dài hai ngày, chính phủ lại giật dây thợ đào mỏ địa phương gây chuyện, chuyện này vẫn náo loạn đến báo chí địa phương, Tiêu Cẩn Chi không thể không cẩn thận xử lý, Tư Mạc cũng nói, trừ phi anh định đóng mỏ, nếu không, nhất định phải lên đường xử lý trước.

Mà Cửu Cửu, vẫn chờ đợi, chính là cơ hội Tiêu Cẩn Chi rời đi.

Cho nên, khi Tiêu Cẩn Chi không chịu đi qua, Tiêu Cửu Cửu vừa nhận được điện thoại cầu cứu của Tư Mạc gọi tới thì cô cũng biết, Tiêu Cẩn Chi lo lắng cho cô, cô chỉ có thể bảo đảm một lần nữa với Tiêu Cẩn Chi, cô nhất định sẽ ngoan ngoãn, nhất định sẽ không xảy ra chuyện, để cho anh yên tâm qua xử lý công việc, cô ở nhà chờ anh trở lại!

Dưới bảo đảm của cô, Tiêu Cẩn Chi cuối cùng quyết định đi Nam Phi một chuyến trước!

Chân trước Tiêu Cẩn Chi vừa ra khỏi cửa, chân sau Tiêu Cửu Cửu đã đi chơi với Đông Phương Cảnh Nhiêu theo hẹn ước trước kia rồi, bên cạnh cô, còn có Tăng Lỗi Tiêu Cẩn Chi lưu lại bảo vệ cô.

Cả một ngày này, Đông Phương Cảnh Nhiêu và Tiêu Cửu Cửu ở bên ngoài đi dạo một ngày, ăn xong cơm trưa, lại ăn cơm tối, mặc dù Đông Phương Cảnh Nhiêu mệt chết đi, nhưng cô biết gần đây tâm tình Cửu Cửu buồn bực, chỉ cần Cửu Cửu bằng lòng đi dạo tiếp, cô vẫn sẽ liệu mình theo cùng.

Lại không biết, Tiêu Cửu Cửu cố ý kéo dài đến buổi tối.

Khi Đông Phương Cảnh Nhiêu người phụ nữ luôn luôn được xưng là cuồng mua đồ sắp kêu mệt mỏi chịu không nổi, cô rốt cuộc nghe được Tiêu Cửu Cửu nói, “Chị Nhiêu, em mệt mỏi! Chị dẫn em đến hội sở danh viện * làm spa một chút đi!”

(*) danh viện: thời xưa chỉ những người có danh vọng giới tính nữ (Nam gọi là danh lưu). Cho đến ngày nay, chỉ những người có quan hệ với giới quan lại quyền quý ở xã hội thượng lưu, hoặc thuần túy là người nổi tiếng, không liên quan gì đến tác phong, tu dưỡng, đạo đức tài nghệ.

“Được! Đi!” Đông Phương Cảnh Nhiêu không nói hai lời, vội vã lái xe đến hội sở danh viện.

Nói thật, đi dạo mệt mỏi, đi làm spa, đó chính là chuyện thoải mái nhất.

Hội sở danh viện, là hội sở dành riêng cho hội viên nữa nổi tiếng nhất Kinh thành, nó chỉ hướng về phía thiên kim danh viện xã hội thượng lưu, người bình thường, cho dù có tiền cũng không vào được nơi này tiêu pha.

Đông Phương Cảnh Nhiêu thế nhưng mà lại là khách quen ở đây, cô cũng đã mang theo Tiêu Cửu Cửu tới đây mấy lần, cho nên quản lý sảnh chính đứng ở bên trong Diêu Y khi thấy Đông Phương Cảnh Nhiêu và Tiêu Cửu Cửu tới, vội vàng cười tiến lên nghênh đón, “Đông Phương tiểu thư, Tiêu tiểu thư, hoan nghênh hai cô hạ cố đến đây!”

Đông Phương Cảnh Nhiêu khẽ gật đầu, lạnh nhạt nói: “Chúng tôi muốn làm spa, cô tìm cho chúng tôi hai chuyên gia spa chuẩn nhất!”

“Được! Diêu Y lập tức lấy bộ đàm ra, “Tú Tú, Viên Viên, hai người lập tức đến phòng khách quý số một, có hai khách quý phải cẩn thận hầu hạ!”

Để bộ đàm xuống, Diêu Y nói với Đông Phương Cảnh Nhiêu và Tiêu Cửu Cửu, “Đông Phương tiểu thư, Tiêu tiểu thư, mời đi theo tôi!”

Bởi vì spa gần như phải cởi hết quần áo, Tiêu Cửu Cửu vừa vào cửa, đã bắt buộc Tăng Lỗi phải ở bên ngoài canh chừng, không cho phép theo vào nữa.

Tăng Lỗi bất đắc dĩ, trường hợp gần như phải cởi hết sạch quần áo này, anh một người đàn ông đúng là không tiện đi vào, nghĩ thầm có Đông Phương Cảnh Nhiêu theo bên cạnh Cửu Cửu, cũng sẽ không gặp chuyện không may, anh cũng nghe lệnh, quy củ canh giữ ở cửa.

Trong chớp mắt, nửa giờ trôi qua.

Vì lý do an toàn, Tăng Lỗi vẫn đưa tay gõ cửa, kêu một tiếng từ bên ngoài, “Tiểu thư, tôi có thể vào không?”

Ngay cả gõ ba tiếng, thế nhưng không có ai mở cửa, Tăng Lỗi kinh hãi trong nháy mắt, mở cửa vọt vào trong vừa nhìn, tim của anh lạnh trong nháy mắt.

Bên trong phòng, chỉ có Đông Phương Cảnh Nhiêu nằm bên cạnh hồ trị liệu và hai chuyên gia spa hôn mê bất tỉnh, nào có bóng dáng của Tiêu Cửu Cửu!

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Tới Đây Chịu Chết Đi

Trong vòng lẩn quẩn ở Kinh thành này được phân chia thành nhiều cấp bậc khác nhau, chẳng hạn như giới thượng lưu, giới quân sự, giới chính trị, nhưng kể cả có phân ra như thế nào, bất kể là ở vị trí nào thì chắc chắn cũng sẽ có người thích ra ngoài ăn chơi đàng điếm, hàng đêm sinh ca, tìm kiếm kích thích.

Dù là người quy củ thận trọng như Tiêu Cẩn Chi, Tần Tấn, Chu tiêu, Đông Phương Cảnh Mộ hay Hứa Hằng Minh, có lúc, cũng không tránh khỏi tìm chút thú vui, tìm kiếm vài chuyện kích thích.

Núi Tây Giao Linh này, được gọi là "Ngọn núi đệ nhất Kinh đô".

Nơi này chẳng những có phong cảnh hùng vĩ, tráng lệ, mà còn là địa điểm đua xe nức tiếng, với đường đua nổi tiếng nhất Thủ đô.

Phong cảnh Linh Sơn đẹp vô cùng, có chùa miếu, có đại Phật, có đỉnh núi cao chót vót, cũng có phần hoa rực rỡ.

Ở nơi này giữa hè tháng tám, gió mát hiu hiu, đi xe trên đường nhỏ ở khe núi này, nhìn một mảnh trời sao vô tận, con người sẽ có cảm giác như đang đắm mình trong "Ánh trăng lạnh như nước ngấm chòm sao Ngưu lang, Chức nữ!".

Ban ngày ở Linh Sơn, du khách đông như dật cử.

Mà giờ khắc này, khi Linh Sơn bước dần vào đêm, lại đèn đuốc rực rỡ, từng chiếc siêu xe nổi tiếng trên quốc tế không ngừng đổ về Cầu lạc bộ đua xe này, chỉ chốc lát mà đã có mấy chục chiếc xe sang trọng, đỗ chỉnh tề trong bãi đỗ xe rộng rãi.

Những thiên kim tiểu thư cùng các cậu ấm con quan đứng thành từng tốp từng tốp phía trước vừa xem náo nhiệt vừa đánh cược với nhau, trong lúc tán gẫu thảnh thơi lại liếc mắt nhìn về phía cổng chào như đang chờ người nào đó xuất hiện.

Đúng lúc này, một chiếc xe Ferrari màu lửa đỏ, gầm rú, lao như tên bắn đi vào.

"Đến rồi! Đến rồi! Lương đại tiểu thư của chúng ta đến rồi!"

"Chậc chậc, quả nhiên là mỹ nhân tốc độ, khiến cho người ta hâm mộ, cũng không biết ai mới có diễm phúc được Lương đại tiểu thư để mắt đến?".

"Cái này còn không phải dễ đoán hay sao, cả Kinh Thành, ai mà không biết Lương đại tiểu thư có tình cảm với Tiêu đại thiếu gia, trừ Tiêu đại thiếu, còn có người nào có thể lọt được vào mắt của cô ấy?"

"Nhưng không phải Tiêu đại thiếu đã có người bên ngoài rồi sao?"

"Ha ha, hạng phụ nữ kia có thể cưới vào cửa sao? Hãy chờ xem, sớm hay muộn gì thì Lương đại tiểu thư cũng sẽ bước chân vào cửa nhà họ Tiêu thôi!"

"Aiz, tôi nghe nói, hôm nay người phụ nữ kia sẽ PK với Lương đại tiểu thư đấy, mấy người nói xem ai sẽ thắng đây?"

"Không phải chứ? Cô gái kia lợi hại như vậy sao? Nếu nói tới người thắng thì tôi đương nhiên đặt cược vào Lương đại tiểu thư rồi, chẳng phải

cô ấy còn được mệnh danh là Nữ hoàng tốc độ của Kinh thành sao? Mọi người ai mà chẳng biết điều đó, tôi không đặt vào cô ấy chẳng lẽ lại mạo hiểm cược cho người phụ nữ không có chút danh tiếng gì kia sao?"

"Nói cũng phải! Tôi cũng coi trọng Lương đại tiêu thư! Đặt cược vào cửa của cô ấy mười vạn!"

Đang lúc ánh mắt của đám người kia từ ao ước mà sinh đổ kỵ thì chiếc Ferrari của một vòng thật ngoạn mục, "Két" một tiếng, vững vàng dừng lại ở trước mặt mọi người.

Lương Kinh Diễm mặc bộ thể thao đua xe màu đỏ dưới ánh mắt đầy mong đợi của đám đông, liền ưu nhã xuống xe, duyên dáng ngược mặt lên, ngạo nghễ nhìn ra bốn phía chung quanh.

Đám người cùng hội cùng thuyền, Vương Đan Đan, Đồng Tư Tư, Kim Yến Yến và mấy tên đàn ông vạm vỡ vàng tiến lên đón, tranh nhau nịnh hót.

"Diễm Diễm, cậu đã đến rồi!"

"Diễm Diễm, em hôm nay thật là xinh đẹp!"

"Diễm Diễm, hôm nay bọn mình sẽ chờ cậu xử đẹp tiểu tiện nhân kia! Nhất định phải giết chết nó, để cả đời không ngóc đầu lên nổi!"

"Ha ha ha. Ha ha ha.", cả đám người cùng cười to lên.

Lương Kinh Diễm vô cùng hưởng thụ hành vi vô mông ngựa xu nịnh này, ngạo nghễ cười lạnh: "Muốn giết chết cô ta thì có khác gì bóp chết một con kiến. Hừ! Đã dám tới đây khiêu chiến, thì phải có gan chịu hậu quả!".

Hôm nay cô ta đã sắp xếp tay trong ở đường đua Ryan. Hừ! Tiêu Cửu Cửu, nếu tao có thể giết Phượng Thần, thì hôm nay nhất định sẽ để cho mày phơi thây ở chỗ này, xem mày chết đi rồi, Tiêu Cẩn Chi dám làm gì

tao! Ha ha ha. Lại dám cho hạ chiến thư cho tao, chắc là mày chán sống rồi! Tao còn đang lo không có cơ hội xuống tay ấy chứ, thế mà mày lại tự mình dâng tới cửa! Ngu xuẩn hết chỗ nói!

Lương Kinh Diễm đặc ý nhìn chung quanh một vòng, nhưng lại không thấy đối thủ đâu, liền ngưng cười, mặt lạnh, hỏi đám người đang bu quanh: "Tiện nhân kia đâu? Sao còn chưa tới?"

"Vẫn chưa tới!". Tiếng trả lời đồng thanh vang lên.

Đông Tư Tư vẫn cay nghiệt như trước đây, cong miệng lên, khinh thường nói: "Tớ thấy, tiện nhân kia sợ không dám tới rồi? Cô ta nghĩ mình là ai chứ. Hừ! Nếu như không có Tiêu thiếu gia bảo bọc thì ả chẳng là cái đinh gì!".

Lời này, rõ ràng chua đến muốn ói, nhưng lại nhận được vô số đồng cảm từ phái nữ xung quanh.

Sắc mặt Lương Kinh Diễm càng thêm âm trầm, đáy mắt lạnh lẽo, ngay cả mấy người nịnh hót bên cạnh cũng cảm thấy rét run, không dám nói thêm một lời.

Bầu không khí vừa trầm xuống thì lại nghe thấy tiếng xe thể thao gầm rú càng ngày càng gần.

Rất nhanh, một chiếc xe màu đen, trên thân có ký hiệu tia chớp màu trắng của Rambogini, cực kỳ lóa mắt xâm nhập vào tầm mắt của mọi người.

Chiếc xe Rambogini này lại không hề lái về phía bãi đậu xe như mong đợi, mà trực tiếp lái thẳng đến vạch xuất phát trên đường đua, sau một cú cua xe hoàn mỹ, tựa như vương giả, ngạo nghễ đứng ở đó, chờ đợi đối thủ của nó đến.

Sau khi chiếc Rambogini dừng hẳn, một bên cửa xe liền được mở ra, một người đàn ông cao lớn, từ trên xuống dưới đều là màu đen, phong thái bá đạo hung hãn, vừa âm u lại lạnh lùng, kết hợp với chiếc kính cùng màu, hệt như Sứ giả của thần chết từ trong địa ngục bước ra, cả người tràn đầy sát khí, khiến cho mọi người phải nín thở dõi theo.

Ánh mắt toàn trường đều khóa chặt trên người đàn ông này, trong nháy mắt lặng ngắt như tờ.

Chốc lát, đã có người phản ứng kịp, nhỏ giọng kêu lên: "Mẹ kiếp! Đây là tay đua siêu cấp Lôi Đình của đoàn xe FB! Thật sự là anh ấy! Thật sự là Lôi Đình!".

"A a a, đúng là Lôi Đình rồi! Sao anh ấy lại tới đây chứ? Anh ấy là thần tượng của tôi đấy, tôi phải đi xin chữ ký mới được! Nhất định phải xin bằng được chữ ký của anh ấy!".

"Đan Đan, cậu xem, cậu xem, anh ấy đi về phía chúng ta kia! Ôi mẹ ơi, không phải Ạm Ậm tới đây tìm bọn mình chứ?".

"Thật đấy! Anh ấy đang đi tới hướng này rồi."

Ngay cả một người đã quen nhìn thấy trai đẹp như Lương Kinh Diễm, trong khoảng thời gian ngắn, cũng bị hơi thở nam tính toát ra từ người Lôi Đình làm cho hít thở không thông.

Đám oanh oanh yến yến đang vây quanh Lương Kinh Diễm, mắt mũi của ai nấy đều lóe sáng lấp lánh, nhìn người đàn ông chẳng khác nào siêu sao đang vững vàng bước tới gần, từng bước từng bước đi tới trước mặt bọn họ, cho đến khi anh ta cất giọng từ tính dễ nghe lên: "Ai là Lương Kinh Diễm tiểu thư?"

Nghe Lôi Đình lạnh lùng hỏi, lúc này cô ta mới phản ứng kịp, trong nháy mắt cảm giác bản thân vừa rồi đã quá luống cuống, lập tức chỉnh đốn

lại sự kiêu ngạo của một đại tiểu thư thế gia: "Chính là tôi! Anh tìm tôi? Có chuyện gì?"

Trong nháy mắt, đôi con ngươi của Lôi Đình chợt lạnh như băng, quan sát từ trên xuống dưới một lần, ngay sau đó khẽ nhếch môi khinh thường, chỉ tay vào chiếc Rambogini đằng kia: "Lương đại tiểu thư, không phải là tôi tìm cô mà là Cửu Cửu! Cô ấy đang chờ cô ở đó rồi, bắt đầu đi!".

Bên trong xe Tiêu Cửu Cửu như có cảm ứng, ngồi ở chỗ ghế lái mở cửa xe xuống.

Mọi người chỉ thấy một cô gái mặc đồ đen, đẹp như thiên tiên, nhưng lại lạnh lùng như Tu la tái thế, chậm rãi vung tay lên, hướng về phía Lương Kinh Diễm, chậm rãi, phách lối, cuồng vọng, giơ ngón giữa lên!

Sau màn khinh thường trắng trợn đó, không đợi Lương Kinh Ngạc mặt đang tái xanh phản ứng kịp, Tiêu Cửu Cửu đã lạnh lùng ngồi vào ghế lái.

Sau một khắc, tiếng Rambogini gầm rú vang lên, hình như đang thông báo cho Lương Kinh Diễm rằng, cô —— mau tới đây chịu chết đi!

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Ai Chết Còn Chưa Biết!

Dựng ngón giữa, đây chính là hành vi khinh thường hạ thấp đối phương!

Toàn trường, cho dù là nam hay nữ đều bị hành động này của Tiêu Cửu Cửu làm cho chấn kinh!

Hàng loạt ánh mắt nghi ngờ xen lẫn kinh ngạc đồng thời quét về phía Lương Kinh Diễm, trong đầu tất cả bọn họ ắt hẳn đang nghĩ rằng nếu như ngày hôm nay Lương Kinh Diễm không thắng nổi thì thể diện ở Kinh thành của cô ta hoàn toàn bị vứt sạch!

Sắc mặt Lương Kinh Diễm càng thêm khó coi!

Đường đường là một Đại tiểu thư Lương gia, hôm nay trước mặt mọi người cô ta bị Tiêu Cửu Cửu khinh thường như thế, đối mặt với những tầm mắt mịt mờ khó lường kia liên nghiến răng ken két, hung hăng mắng thăm: Tiêu Cửu Cửu, Lương Kinh Diễm tao hôm nay nếu không giết chết mày, thề không làm người!

Sau đó nhanh chóng ngồi lên Ferrari, dùng sức đóng sầm cửa xe lại.

Tiếng vang thật lớn, tuyên bố nội tâm của cô ta giờ phút này đang tức giận đến dường nào, oán hận ra sao, muốn giẫm nát Tiêu Cửu Cửu ở dưới chân, hung hăng giày xéo, hung hăng xé nát đến cỡ nào.

Tiếng động cơ vang rền, lửa đỏ Ferrari nhanh chóng lái vào vị trí trên đường đua, đối song song với chiếc Rambogini màu đen.

Một đỏ một đen, hai màu sắc chói lọi.

Chỗ ghế lái là mỹ nữ khuynh nước khuynh thành.

Đây là một cuộc thi đấu vô cùng đặc sắc hiếm có, màn kịch hai nữ tranh một nam sắp sửa bắt đầu, tâm tình của tất cả mọi người trong nháy mắt đều bất động .

Ai thua ai thắng? Thật sự mỗi mắt mong chờ!

Lúc này, nhân viên của Câu lạc bộ đua xe đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, bên trên mấy màn hình siêu lớn cũng đã được bật lên, tay chỉ huy vừa thấy hai vị chủ nhân tham gia thi đấu đã đến rồi, cũng nhanh chóng vào vị trí, thối thủ còi dự bị.

Mà những người khách khác đến xem, trước khi cuộc tranh tài bắt đầu, đã vội vàng chạy đến Câu lạc bộ đặt cược.

Rốt cuộc, "tuýt ——" một tiếng còi vang lên.

Cờ đỏ vung lên, hai xe thể thao một đỏ một đen, tựa như tên rời cung bay nhanh lên trước, chỉ trong nháy mắt, liền hóa thành hai điểm nhỏ, nhanh chóng biến mất trước mặt mọi người.

Mọi người chỉ có thể quan sát hai chiếc xe thể thao điên cuồng phi nhanh như điên thông qua màn hình.

Thấy Tiêu Cửu Cửu vừa mới bắt đầu đã chiếm lĩnh tiên cơ, đến vòng cua thứ nhất bằng tài lái xe siêu cao bằng bằng vượt lên đầu, khiến cho những người vẫn theo sau nịnh hót Lương Kinh Diễm cứ giật thót mình .

Mã Khả lo lắng nói: "Diễm Diễm sẽ không thua chứ?"

Không có ai trả lời lại..., mỗi một người đều khẩn trương nhìn màn ảnh, họ cũng không hy vọng Lương Kinh Diễm thua, dù sao, họ đã đặt vào cửa Lương Kinh Diễm không ít tiền.

Thậm chí Vương Đan Đan còn đặt toàn bộ tài sản của mình, ước chừng phải đến một trăm vạn, nếu Lương Kinh Diễm thua, thì cô ta nhất định sẽ táng gia bại sản.

So với đám người kia thì Lôì Đình một thân một mình đứng ở trước màn ảnh có vẻ bình tĩnh hơn nhiều!

Người khác không biết bản lĩnh của Cửu Cửu, nhưng anh thì biết rất rõ ràng!

Năm đó, anh và người khác lén lút đua xe, bị đối phương ám toán, trọng thương nặng, vừa vặn Cửu Cửu đi ngang qua, cứu anh một mạng!

Vì muốn báo đáp ơn cứu mạng này, chỉ cần Cửu Cửu yêu cầu, cho dù là yêu cầu gì, anh ta nhất định sẽ thỏa mãn.

Cửu Cửu từng hỏi: Anh am hiểu nhất là cái gì?

Lúc đó anh đã đáp: Đua xe!

Cửu Cửu liền cười nói: Được, vậy anh dạy tôi đua xe đi!

Lúc đó anh rất ngạc nhiên, mới hỏi lại: một cô gái học đua xe làm gì? Không phải em không biết đua xe rất nguy hiểm?

Cửu Cửu cười nói: Biết nhiều càng ấm thân! Một ngày nào đó, tôi sẽ cần dùng tới nó.

Hay cho cậu biết nhiều càng ấm thân này!

Từ đó về sau, Lôi Đình liền dốc túi truyền thụ tất cả kinh nghiệm cho Cửu Cửu, rất nhanh anh liền phát hiện, chỉ mới một tháng mà kỹ năng của cô đã có thể sánh ngang với tay đua xe sơ cấp, sau hơn nửa năm đã đạt tới trình độ không thua kém gì mình!

Sau này, anh thường dẫn theo Cửu Cửu lúc ấy đã giả trai tham gia vài cuộc thi đấu, thật không ngoại lệ, cô toàn thắng.

Cho nên hôm nay, tài nghệ đua xe của Cửu Cửu so với người sư phụ này, tuyệt đối có thể nói là trò giỏi hơn thầy.

Theo anh được biết thì trong các lĩnh vực khác Cửu Cửu cũng có thành tựu phi phàm.

Nếu nói Tiêu Cửu Cửu là một thiên tài, tuyệt đối không hề quá!

Ngày hôm trước, Tiêu Cửu Cửu đã kể chuyện Phượng Thần cho anh biết, cũng nói rõ muốn nhờ anh giúp một tay, Lôi Đình tất nhiên không nói hai lời, chuẩn bị tất cả cho cô.

Hôm nay, Cửu Cửu trèo cửa sổ từ Danh Viện hội sở xuống thì người bên dưới tiếp ứng chính là Lôi Đình chủ nhân của Rambogini.

Sau khi hội hợp, bọn họ liền cùng nhau chạy về Câu lạc bộ đua xe ở Linh Sơn!

Cửu Cửu đã hẹn Lương Kinh Diễm ở đó, chờ sau khi Tiêu Căn Chi ra cửa, cô mới gọi điện thoại cho Lương Kinh Diễm khiêu chiến.

Quả nhiên đúng như Cửu Cửu đoán, Lương Kinh Diễm đang đợi một cơ hội phản kích, cho nên, cô vừa mở miệng yêu cầu, cô ta liền đồng ý ngay!

Trên đường đua nổi tiếng nhất Thủ đô này, hầu hết những tay đua xe trứ danh đều từng đặt chân lên đây, Lương Kinh Diễm và Cửu Cửu cũng không phải lần đầu tiên chạy trên con đường này.

Dựa vào trí nhớ kinh người của Cửu Cửu, từng điểm mù từng khúc cua trên đường đua này, cô đều nhớ rất rõ ràng.

Cô cũng biết, nếu Lương Kinh Diễm dám đồng ý tới tranh tài, nhất định sẽ bố trí người mai phục ở đây.

Đua xe, là biện pháp giải quyết ân oán tốt nhất trong vòng luẩn quẩn thù hận này, trong đó có mấy góc chết không biết là cố ý hay vô tình mà camera không cách nào quay lại được, nhất định những người đó sẽ ra tay ở những điểm này!

Điều này, cả Lương Kinh Diễm và Tiêu Cửu Cửu đều biết!

Xem ra, cuộc tranh tài hôm nay chắc chắn một bên không chết sẽ không dừng lại!

Mà thời gian thi đấu vừa vặn tổ chức vào ban đêm, càng thêm dễ dàng làm việc.

Điểm khác biệt duy nhất chính là, Lương Kinh Diễm thuê người xuống tay;

Mà Tiêu Cửu Cửu, lại lựa chọn tự mình ra tay!

Trong chớp mắt, đã chạy được một phần ba quãng đường, lúc này, đã qua một điểm hạ thủ.

Thế nhưng lại không có ai xuống tay với cô? Cửu Cửu thoáng có chút nghi ngờ.

Nhìn chiếc Ferrari trong kính chiếu hậu, Tiêu Cửu Cửu chẳng những không buông lỏng, ngược lại càng tăng cường cảnh giác, bọn họ không xuống tay tại điểm mù đầu tiên như vậy những ở điểm tiếp theo, càng có nguy cơ cao.

Mà điểm cô lựa chọn xuống tay chính là điểm mù thứ ba.

Tối nay, rốt cuộc là ai chết vào tay ai? Chút nữa liền biết!

Xe vừa phi như bay lên phía trước, chuẩn bị lại tới một khúc cua nữa, đây chính là góc chết thứ hai mà camera không thu hình được.

Lúc Tiêu Cửu Cửu sắp chạy tới khúc cua này đột nhiên cảm giác được nguy cơ đang tới gần.

Đến rồi! Bọn họ chọn xuống tay với cô ở chỗ này!

Đối mặt với thời khắc sống chết này, Tiêu Cửu Cửu chẳng những không sợ hãi, ngược lại máu huyết bùng lên cảm giác hưng phấn lẫn kích động chưa từng có.

Hôm nay, nếu lựa cô đã chọn phương thức này để đòi mạng Lương Kinh Diễm, thì đã xác định đi theo Phượng Thần, hoàn toàn không nghĩ đến việc sống trở về nữa!

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Tự Đào Mồ Chôn.

Ban đêm, bầu trời đen ngòm, giống như một con quái thú đang há cái miệng to như chậu máu chờ đợi, bất cứ lúc nào cũng có thể cắn nuốt sạch sẽ con mồi của nó.

Đúng như Tiêu Cửu Cửu đoán, xe của cô vừa đánh tay lái qua khúc cua, thì phía trước liền có hai chiếc siêu xe đang đâm thẳng về phía cô, trong nháy mắt tầm nhìn của cô lập tức bị ảnh hưởng, không thấy rõ phía trước.

Mà lúc này, cô cảm thấy có một chiếc xe, mang theo một luồng sát khí lạnh thấu xương, đang gầm lên xông về phía cô.

Tiêu Cửu Cửu nhíu hai mắt lại, bàn tay nhẹ nhàng đánh tay lái xông thẳng về phía ánh đèn.

Hừ! Chỉ có một chiêu này thôi sao? Tôi cũng biết vậy!

Nhìn thấy tốc độ xe của đối phương đã giảm rõ rệt thì khóe môi của cô liền gợn lên một vẻ ác ý, kèm nụ cười mang theo mùi vị chết chóc.

Chiếc Rambogini mà cô đang chạy này, cũng không phải là loại Rambogini bình thường, mà là chiếc Rambogini đã được Lôi Đình - người được mệnh danh là "tay đua xe hạng nhất" và "cao thủ 'độ' xe" cải tiến lại, riêng những trang thiết bị được dùng để cải tiến chiếc Rambogini này, đã có giá trị cao hơn không ít so với giá gốc của chiếc vừa được ráp xong.

Sau khi chiếc Rambo này được cải tiến, cho dù là thân xe chịu được va chạm mạnh, hay là động cơ, đều là hàng cao cấp.

Mà khi Tiêu Cửu Cửu mượn chiếc xe yêu quý này từ Lôi Đình, thì cô cũng đã nói thẳng với Lôi Đình rồi, có thể sau trận thi đấu này, chiếc xe yêu quý của anh ta sẽ bị hư hỏng nặng!

Lôi Đình xoa đầu cô, cười nói: cô bé ngốc, nếu xe hư thì mua một chiếc khác là được rồi, nhưng chỉ cần em không sao là tốt!

Tiêu Cửu Cửu rất cảm động, dùng sức ôm ngược lại anh một cái, nói: "Cảm ơn!"

Cô nhớ lại những người bạn ở bên cạnh mình, còn dạy cô các loại nghệ thuật biểu diễn, mỗi người bọn họ đều đối xử với cô rất tốt!

Hôm nay, thật sự phải kết thúc tất cả ở chỗ này sao?

Khi Tiêu Cửu Cửu thấy xe của đối phương đâm thẳng về phía mình thì cô chẳng những không lái chậm lại để tránh né, mà ngược lại càng đạp mạnh chân ga, trong nháy mắt chiếc Rambo đột nhiên tăng tốc độ, đón đầu xe đối phương, đụng thật mạnh vào.

"Rầm ——" Sườn xe rung mạnh, Cửu Cửu lại nở nụ cười.

Muốn tìm cái chết ư? Đến đây đi, cùng chết nào!

Đối phương vừa thấy Tiêu Cửu Cửu đụng mạnh vào như vậy, liền cảm giác được thân thể chấn động mạnh, ngay sau đó, nhìn thấy sau khi Tiêu Cửu Cửu đụng vào, chẳng những không tránh lui, mà ngược lại vẫn tiếp tục đụng vào một lần nữa, tay đua mang mũ bảo hiểm ngồi ở trong xe, lúc này giống như đã bị dọa sợ.

Nhưng bọn họ chỉ giúp người khác trừng trị Tiêu Cửu Cửu mà thôi, thật sự không nghĩ đến mình sẽ phải chết ở chỗ này, thấy Tiêu Cửu Cửu muốn đụng vào lần nữa, hắn vội vàng đánh tay lái chuyển phương hướng, xe của hắn ma sát mạnh với thân xe Rambogini của Tiêu Cửu Cửu.

"Két —— két ——" Hai xe đụng nhau tạo ra ma sát, bắn ra từng đợt tia lửa, văng khắp nơi.

Cứ đây dờ như vậy một lúc, Lương Kinh Diễm bị Tiêu Cửu Cửu bỏ rơi phía sau, đã nhanh chóng đuổi theo.

Cô ta thấy tay đua mình mời tới không giết được Tiêu Cửu Cửu, trong lòng thầm mắng "Đồ ngu!"

Thừa dịp thân xe của Tiêu Cửu Cửu đang chưa ổn định, Lương Kinh Diễm cắn răng, đạp mạnh chân ga dưới chân, bay thẳng đến đâm mạnh vào phía đuôi xe của Tiêu Cửu Cửu.

Tiêu Cửu Cửu cảm giác thân xe lại chấn động mạnh lần nữa, đầu xe đụng phải dây phòng hộ sát vách núi, phát ra tiếng vang ầm ầm, may mà Cửu Cửu phản ứng nhanh, ngay lúc gần sát vào, liền dùng sức đánh tay lái một cái, xe lại trở về trên đường đua.

Đường đua này, bên trái là vách núi, bên phải là vách đá, đua xe ở chỗ này, đòi hỏi lái xe phải có kỹ thuật cao, cũng cực kỳ nguy hiểm.

Tiêu Cửu Cửu nhanh chóng quét mắt nhìn hoàn cảnh xung quanh, nhìn Lương Kinh Diễm và một vài chiếc xe đều ở phía sau cô, một trước một sau áp sát vào hai bên thân xe của cô.

Đáy mắt Cửu Cửu tối sầm lại, xem ra, hôm nay Lương Kinh Diễm này quyết tâm muốn đụng cô rơi xuống vách đá bỏ mạng rồi.

Tiêu Cữu Cữu hừ lạnh một tiếng, đấm mắt nhanh chóng thoảng qua một chút tính toán.

Cô cố làm ra vẻ giống như mình không chịu nổi khi phải ứng phó với hai xe cùng một lúc, mặc cho Lương Kinh Diễm sử dụng hết sức lực đụng vào xe của cô ở phía sau, thân xe Rambo bị bọn họ đụng cho xoay trái xoay phải.

Coi như sau khi Rambogini được cải tiến thì sẽ rất kiên cố, nhưng Lương Kinh Diễm cùng với một tay đua khác cứ ra sức đụng mạnh vào như vậy, thì thân xe và đuôi xe đằng sau cũng bị đụng mà vỡ thành mảnh nhỏ, khắp nơi hoang tàn, ngay cả người trên xe cũng bị đụng đến bẹp dí.

Nhưng kỳ lạ, dù đụng thế nào, Tiêu Cữu Cữu vẫn luôn có thể tránh khỏi vách đá vào thời khắc quan trọng nhất.

Lương Kinh Diễm thấy đụng Tiêu Cữu Cữu lâu như vậy mà không được, trong lòng vừa tức vừa sốt ruột, tràn đầy thù hận, lửa giận lại càng bốc cháy hừng hực, khiến cô ta hoàn toàn mất đi lý trí.

Bây giờ trong đầu cô ta chỉ có một ý nghĩ, đó chính là phải khiến cho Tiêu Cữu Cữu đi tìm chết! Đi chết đi! Đi chết đi!

Rốt cuộc, cô ta cũng thấy cơ hội lại tới!

Rambo của Tiêu Cữu Cữu đã bị bọn họ dồn đến sát vách núi lần nữa, chỉ cần cô ta chạy ở phía sau rồi dùng sức đụng mạnh vào một phát, thì Tiêu Cữu Cữu sẽ hoàn toàn xong đời.

Trái tim Lương Kinh Diễm vui mừng, giống như đã nhìn thấy ánh sáng thẳng lợi, cô ta hát vang ca khúc chiến thắng, đạp mạnh chân ga, Ferrari màu đỏ lên ga dễ như trở bàn tay, lại hướng về phía đuôi xe Rambogini màu đen mà liều mạng đụng vào một lần nữa.

Nhưng trong nháy mắt, ngay thời điểm sống chết, Lương Kinh Diễm đột nhiên sợ hãi phát hiện ra, phía trước, Rambogini lấy một tốc độ cực nhanh đến kỳ lạ, xoay một vòng lớn 180°, nhanh chóng biến mất trước mắt của cô ta.

Không có Rambogini chặn đường, nhìn thấy phía trước là vách núi đen ngòm giống như cái miệng rộng của con quái thú, Lương Kinh Diễm trợn to hai mắt, đầu óc trống rỗng.

Ngay lúc Lương Kinh Diễm còn chưa kịp phản ứng, cô ta cùng với chiếc xe Ferrari yêu quý của mình đã kéo lê một đường vòng cung làm người ta sợ hãi đến khiếp vía, bay thẳng ra ngoài và đâm về phía vách núi sâu hun hút.

"A a a a ——"

Cùng với tiếng thét chói tai đầy sợ hãi của Lương Kinh Diễm, chiếc Ferrari màu đỏ nhanh chóng biến mất ở đáy vực, phát ra tiếng "Ầm" trầm đục.

Mà trên màn hình rất lớn ở trường đua, khi mọi người nhìn thấy một màn khiến người ta run như cây sậy này thì cả trường đua đều im lặng như tờ.

Lương đại tiểu thư! Lương đại tiểu thư của gia đình quyền thế ở thủ đô, cứ như vậy mà không còn ư? Thật sự đã chết rồi sao?

Người phản ứng đầu tiên chính là Lưu Toàn, người phụ trách câu lạc bộ đua xe Linh Mẫn Sơn.

Gương mặt của hắn đầy mồ hôi lạnh, gào lên: "Nhanh lên! Mau gọi xe cứu thương! Cứu người.Nhanh Nhanh. Nhanh."

Lúc này giọng nói của Lưu Toàn đã sợ đến lạc giọng, nếu như Lương Kinh Diễm thật sự xảy ra chuyện trên địa bàn hãn quản lý, vậy thì hãn cũng xong đời theo rồi!

Cho dù ông chủ sau lưng hãn, chắc chắn cũng không dám ra mặt bảo vệ hãn! Hãn nhất định sẽ chết!

Mà đám người hầu và chị em của Lương Kinh Diễm, từng người một bị dọa sợ đến mặt mày xanh mét, cả người đều run cầm cập, không biết phải làm như thế nào?

Lôi Đình nhìn chiếc xe yêu quý đã bị đụng đến biến dạng, chẳng những không buồn, mà lại nâng khóe môi lên cười khế, Cừu Cừu, giỏi lắm! Nhưng, em nghĩ kế giết chết Lương đại tiểu thư, sợ rằng phiền phức của em cũng phải đến rồi!

Lôi Đình chấp nhận giúp cô giải quyết hậu quả, nhanh chóng đi vào phòng quan sát của Câu Lạc Bộ, đánh ngất xiu nhân viên làm việc ở đó, thu hình lại toàn bộ bản gốc của cuộc đua xe.

Chỉ cần có bằng thu hình này là có thể chứng minh, do Lương Kinh Diễm và một đám người khác muốn đưa Cừu Cừu vào chỗ chết, Cừu Cừu chẳng qua chỉ dùng một chút kỹ xảo, tránh thoát khỏi sự tấn công của bọn chúng mà thôi.

Lương Kinh Diễm là giết người không thành, tự mình va vào vách núi, tất cả đều không liên quan đến Cừu Cừu!

Không thể không nói, Tiêu Cừu Cừu nắm bắt thời gian vô cùng chính xác!

Mục đích cô để cho Lương Kinh Diễm đụng vào, chính là muốn đưa bọn Lương Kinh Diễm vào điểm mù của máy thu hình, tiến vào phạm vi theo dõi.

Vì vậy, điều này đã có chứng cứ rõ ràng, Lương Kinh Diễm chết cũng không liên quan đến cô, nhưng ngược lại nếu tài năng của cô không bằng người, thì chẳng khác nào tự đào mộ chôn mình!

Lúc này Cửu Cửu không biết, cho dù cô có tính toán khá hơn đi nữa, nhưng cô vẫn đánh giá thấp người nhà họ Lương, một gia đình không biết phân rõ phải trái và không biết xấu hổ lại luôn ý thể hiếp người, mà dẫn đến nhiều chuyện ở phía sau, vì chuyện ngày hôm nay, mà cô đã phải trả một cái giá rất lớn, cũng phải trải qua rất nhiều đau khổ.

Nhưng sau khi trải qua những đau khổ này, cô đã nhanh chóng trưởng thành hơn!

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Cứu Viện Khẩn Cấp.

Tay đua xe được Lương Kinh Diễm mua để giết người, vừa thấy Lương Kinh Diễm cứ như vậy lao thẳng xuống vách núi, cũng khiến hấn bị dọa sợ.

Một cảm giác chết chóc mơ hồ dâng lên, không hiểu sao khiến trong lòng hấn sợ hãi, hấn không kịp suy nghĩ nhiều, trong nháy mắt bẻ tay lái, muốn lái xe bỏ trốn.

Đáng tiếc, từng cử động của hấn đã sớm bị Tiêu Cửu Cửu để ý, cô liền ngăn chặn giữa đường, làm hấn muốn chạy cũng không được.

Lúc này, tay đua xe lập tức nhảy khỏi xe, muốn bỏ xe chạy trốn.

Khóe môi Tiêu Cửu Cửu nâng lên một nụ cười lạnh lùng, muốn chạy ư? Không có cửa đâu!

Cô bước mấy bước tiến lại gần, bắt được cánh tay của tay đua xe này, dễ dàng bẻ ngược ra phía sau, quãng thân hình cao lớn của hấn ta ra xa, đập mạnh xuống đất, ngay khi tay đua xe đang kêu gào thảm thiết, kim châm nằm giữa ngón tay của cô chọt lóe lên, trực tiếp đâm vào huyết tê sau cổ hấn, khiến hấn ngất xỉu, cũng không làm gì được nữa.

Ngay khi tất cả mọi người xem thi đấu ở Câu Lạc Bộ dưới chân núi đều đang hoang mang lo sợ, thì cánh cửa trường đua bỗng mở ra, năm chiếc xe lớn chở đầy người của quân đội, nhanh chóng lái vào trường đua.

Xe quân đội dừng lại, từng chiến sĩ cầm súng trường, động tác chỉnh tề nhanh chóng nhảy từ trên xe xuống.

"Huỳnh huych ——"

Nghe tiếng bước chân chỉnh tề này, nhìn các chiến sĩ nhanh chóng vào vị trí, bao vây bốn phía, phong tỏa tất cả các cửa ra vào của trường đua, bất luận kẻ nào cũng không được phép ra vào.

Mọi người thấy một cảnh này, càng thêm không biết phải làm như thế nào? Trong lòng cũng đang nghi ngờ, sao người của quân đội lại tới nhanh như vậy?

Khi mọi người đang ngạc nhiên và nghi ngờ ở trong lòng, thì mọi người lại thấy một chiếc xe Hummer đi theo phía sau xe quân đội, lúc này phanh “két” một tiếng rồi ngừng lại.

Hai bên cửa xe đồng thời mở ra, Chu Tiêu cùng với Hứa Hằng Minh mặc quân phục nguy trang dã chiến, động tác nhảy xuống xe lưu loát nhanh nhẹn.

Hai người bọn họ đều là thiết huyết quân nhân (người lính có ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh), trên người hai người đàn ông này đều mang theo khí thế mạnh mẽ như sấm vang chớp giật của người lính đã trải qua huấn luyện khắc nghiệt trên chiến trường, vừa tới đã khiến không ít người sợ hãi.

Mà ở hiện trường có không ít cậu ấm và cô chiêu của gia đình giàu sang quyền thế, đều biết hai vị đại thiếu gia của nhà họ Chu và nhà họ Hứa này, vừa thấy bọn họ tới, càng thêm không dám thở mạnh, có vài người muốn tiến lên chào hỏi, lại e sợ chuyện ngày hôm nay cũng sẽ dính dáng đến mình, sẽ rước lấy rất nhiều rắc rối, cho nên, không có ai dám lộn xộn.

Chu Tiêu nâng ánh mắt sắc bén giống như lưỡi dao, chậm rãi quét quanh bốn phía, hễ ai bị ánh mắt của anh ta quét qua người, đều cảm thấy cả người run lên, giật bản cả mình.

Cuối cùng, ánh mắt Chu Tiêu rơi vào trên người Lôi Đình, ngay sau đó bước về phía Lôi Đình.

Đi tới trước mặt Lôi Đình, Chu Tiêu không nói một câu thừa thãi, trực tiếp hỏi: "Cửu Cửu đâu?"

Lôi Đình chỉ vào màn hình lớn: "Nhìn đi! Cô ấy ở đó!"

Chu Tiêu nâng mắt nhìn, trên màn hình lớn, lúc này xuất hiện một cô gái mặc bộ quần áo đua xe màu đen, vẻ đẹp tinh tế giống như yêu tinh bóng đêm, đang hung hãn kéo một người đàn ông cũng mặc một bộ đồ đua xe giống vậy, người đàn ông kia hiển nhiên đã không còn lực chiến đấu, bị cô kéo thẳng tới bên cạnh chiếc Rambogini, trực tiếp ném hẳn trên mặt đất, hình như cô chê hẳn làm bẩn tay của cô, đôi tay vỗ nhẹ mấy cái, hừ nhẹ một tiếng.

Nhìn gương mặt tinh tế lộ ra vẻ nghiêm túc và lạnh lùng, ngay cả đứng ở khoảng cách xa như vậy, Chu Tiêu cũng có thể cảm nhận được khí lạnh tỏa ra từ trên người cô.

Hình như Tiêu Cửu Cửu cảm ứng được ánh nhìn chăm chú của bọn Chu Tiêu, cô ngược mắt nhìn về phía máy thu hình, đột nhiên đưa tay, ra dấu về phía máy thu hình!

—— Mau tới giải quyết hậu quả cho tôi!

Cô nhóc này, cũng chỉ có cô mới dám đối xử với anh như vậy!

Chu Tiêu nhìn cô gái thông minh giống như tinh linh, đáy mắt nhanh chóng thoáng qua vẻ cứng chiêu và bất đắc dĩ, ngay sau đó lập tức khôi

phục lại sự lạnh lùng, nhanh đến nỗi không người nào có thể phát hiện.

"Nói đi, tối nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Nghe được câu hỏi của Chu Tiêu, Lôi Đình đơn giản kể lại những chuyện đã xảy ra với Chu Tiêu, cũng nói cho Chu Tiêu biết, chứng cứ đưa xe đã ở trong tay của anh.

Chu Tiêu nghe xong, khẽ gật đầu, nhíu mày, lập tức nghiêng người ra lệnh cho Hứa Hằng Minh: "Đội trưởng Hứa, anh mang đội viên đội một, lập tức xuống dưới núi tìm cách cứu người! Đội viên đội hai, theo tôi lên đường đưa bắt người! Đội ba, đội bốn và đội năm, ở lại phong tỏa hiện trường, chưa cho phép, thì tạm thời bất kỳ ai cũng không được ra vào!"

"Rõ!"

Những đội viên đặc chiến này đều thế, vừa nhận được lệnh của cấp trên, liền nhanh chóng triển khai hành động cứu người.

Ngay lúc Chu Tiêu chuẩn bị lên đường đưa, Tăng Lỗi cũng lái xe chạy tới nơi này!

Chu Tiêu vừa thấy anh ta, lập tức dừng bước, chờ Tăng Lỗi chạy tới trước mặt mình thì Chu Tiêu liền hỏi: "Cậu đã báo chuyện này với Cảnh Chi rồi sao?"

Tăng Lỗi xấu hổ, gật đầu một cái.

Chu Tiêu vỗ vai anh ta: "Tăng Lỗi, cậu cũng đừng quá tự trách! Chúng tôi đều hiểu cô nhóc kia, nếu cô đã muốn làm chuyện gì, thì không ai ngăn cản được. Đi thôi! Chúng ta phải nhanh lên, đến hiện trường giữ lại những chứng cứ kia, sau đó, phải gấp gáp đưa Cửu Cửu ra nước ngoài, phòng ngừa tin đồn."

Nói đến đây, Chu Tiêu dường như nghĩ tới điều gì, than khẽ: "Chuyện này quan hệ đến sự sống còn của đại tiểu thư nhà họ Lương, bây giờ phiền phức chỉ mới vừa bắt đầu thôi!"

Mặc dù biết rõ sẽ có nhiều phiền phức, nhưng vì muốn bảo vệ cô gái xinh đẹp như tinh linh ở trong lòng bọn họ, thì cho dù phải chết, bọn họ cũng sẽ giống như Phượng Thần, vì cô mà vượt lửa băng sông, tuyệt đối không do dự!

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Làm Lớn Chuyện

Editor: trang bubble ^^

Lôi Đình và Chu Tiêu cùng nhau lái xe lên đường đua.

Khi Lôi Đình thấy cô gái xinh đẹp kia đang lấy phong thái tuyệt thế ngạo nghễ đứng nghiêm ở trong đêm tối, ở dưới đèn xe chiếu rọi cỗ xe Rambogini đã bị phá hỏng đến không ra dáng, càng thêm lộ ra vẻ thần bí rung động lòng người thì trong lòng của anh vừa động, con người thâm thúy thoáng qua một tia nóng rực.

Cô thật sự là quá tuyệt vời! Lương Kinh Diễm rơi xuống sườn dốc, thời gian bọn Chu Tiêu tới, lúc này hết thảy tất cả đều bị cô tính toán không kém một phần!

Làm sao cô lại chắc chắn bọn họ sẽ đến cứu cô như vậy?

Khi anh đang trên đường hỏi ra một câu nói kia, Tiêu Cửu Cửu cười một cái nói, “Em tin tưởng bọn họ, giống như tin tưởng chính em vậy! Nếu như bọn họ gặp nạn, em cũng tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn!”

Nói xong, cô lại nghiêng đầu nhìn anh một cái, cười nói: “Anh cũng giống vậy, hiện tại em gặp nạn, anh không giữ lại chút nào trợ giúp em, mà một ngày kia lúc anh cần em, em cũng nhất định sẽ không giữ lại chút nào trợ giúp anh! Lôi Đình, biết tại sao không? Bởi vì, các anh đều là bạn chí cốt mà Tiêu Cửu Cửu em coi như người thân có thể đi qua số mệnh!”

Khoảnh khắc kia, anh cảm giác tim đập thình thịch, nhiệt huyết cuộn cuộn sôi trào.

Nhìn thiếu nữ mới mười bảy tuổi này, anh đột nhiên có chút hiểu, tại sao bên cạnh cô lại tập hợp nhiều người đàn ông có quyền thế lại xuất sắc vì cô bán mạng như vậy, tại sao bọn họ lại dùng hết toàn lực nghĩ hết biện pháp để cưỡng chiều cô, tại sao lại không muốn để cho cô chịu khổ, không để cho cô vất vả, không để cho cô chịu đau khổ.

Cô có tư cách này, không phải sao?

Bọn Chu Tiêu là đoàn mũi nhọn và đại đội đặc chủng mũi nhọn của quân khu B, xử lý hiện trường và thu thập chứng cứ của loại án phát sinh này, quả thật chỉ là một đĩa đồ ăn đối với bọn họ, rất nhanh, anh dẫn người tới liền thu thập hết tất cả chứng cứ trên đường đua.

Chu Tiêu cũng không trì hoãn, đang chuẩn bị đi, điện thoại di động của anh đột nhiên vang lên.

Khi Chu Tiêu nghe được lời người đột nhiên nói ra trong điện thoại di động thì nhất thời mày rậm chau chặt, từ tốn nói câu, “Tôi hiểu! Tôi sẽ lập tức sắp xếp cô ấy rời đi!”

Cúp điện thoại, mặt Chu Tiêu nghiêm túc nói với Cửu Cửu, “Nhà họ Lương đã biết tin tức, bọn họ ngay lập tức phái người giữ các đường giao thông quan trọng của kinh đô, hạ lệnh nhất định phải bắt em lại. Cửu Cửu, người nhà họ Lương lòng dạ độc ác, những năm này người đắc tội bọn họ đều không có kết quả gì tốt, hiện tại anh đưa em và Lôi Đình đi trước, tốt nhất lập tức tìm một chỗ trốn trước, trong khoảng thời gian này cũng đừng đi ra ngoài nữa, về sau tuyệt đối không được làm việc liều lĩnh như vậy nữa, có chuyện gì cũng chờ Căn Chi trở lại hẵng nói! Nghe chưa?”

Nếu như một khi Lương Kinh Diễm tử vong, ở dưới sự trả thù của nhà họ Lương, sợ là cho dù Tiêu Cửu Cửu không chết, cũng phải tróc một thân

da!

Chu Tiêu không thể không lo lắng cho cô.

Lúc này, Tiêu Cửu Cửu cũng biết hậu quả gây ra sau khi mình kích động, nhưng mà, coi như làm lại một lần, cô vẫn sẽ làm như vậy, vì báo thù cho Phượng Thần, dù là cô chết đi, cô cũng bằng lòng!

Nhưng cô cũng không mong muốn bởi vì mình kích động, mà liên lụy đến Tiêu Cẩn Chi và bọn Chu Tiêu.

Có trách nhiệm, cô nhất định gánh! Gặp nạn, cô cũng nhất định đương đầu!

Nhưng mà, trên chuyện làm một đào binh này, cô khinh thường!

“Anh Tiêu, thật xin lỗi! Em không muốn chạy trốn, cũng không thể trốn! Chuyện này nếu là em gây nên, vậy thì trách nhiệm phải là em tới gánh. Tuy nói trên chuyện này em cũng có ôm mục đích không tốt, nhưng bọn Lương Kinh Diễm ra tay trước muốn giết em, em cũng không phản kích, chỉ là tránh né, chứng cứ này cũng đặt rõ ràng ở đó. Em cũng không tin, nhà họ Lương họ còn thật sự có thể đảo lộn phải trái trắng đen, tổn hại pháp luật và kỷ luật, tùy ý làm bậy, trừ phi, nhà họ Lương họ không muốn cân nhắc hậu quả. Hơn nữa, em một kẻ chân trần, còn có thể sợ kẻ mang giày như họ? Cùng lắm thì em và bọn họ đồng quy vu tận (cùng đến chỗ chết), coi như muốn em chết, em cũng phải kéo bọn họ làm đệm lưng!”

Chu Tiêu và Lôi Đình đều bị vẻ quyết tuyệt đầy mặt Tiêu Cửu Cửu gây kinh hãi!

Ngay sau đó, Chu Tiêu cười ha ha vỗ vỗ vai Tiêu Cửu Cửu, “Giỏi lắm! Cửu Cửu, em thật sự giỏi lắm! Một ông lớn như anh chẳng hào khí dứt khoát bằng em rồi, được! Chúng ta không tránh, lý đứng ở bên chúng ta, để

xem nhà họ Lương bọn họ có thể xử lý em như thế nào? Anh cũng không tin, mấy người chúng ta liên thủ còn không bảo vệ nổi một mình em!”

Tiêu Cửu Cửu cười cười, trong lòng sớm đã có tính toán.

Cô nghiêng đầu nói với Lôi Đình, “Chuyện này, nếu nhà họ Lương không chịu bỏ qua, vậy chúng ta sẽ làm nó chọc thủng trời, xem nhà họ Lương làm thế nào để xong việc? Lôi Đình, tiến hành theo kế hoạch ban đầu của chúng ta!”

Chu Tiêu nghiêm sắc mặt, “Cửu Cửu, em lại muốn làm gì? Cũng chớ làm loạn đấy!”

Thấy rõ ràng sự lo lắng của anh, Tiêu Cửu Cửu lại vỗ vỗ tay của anh, “Anh Tiêu, lúc này anh yên tâm, em sẽ không xằng bậy! Em chỉ bảo Lôi Đình cho phát chứng cứ này lên trên mạng thôi, khiến người ta làm ồn ào. Em đây là phòng ngừa chu đáo, ngộ nhờ em bởi vì chuyện này mà xảy ra chuyện gì, vậy người trên đời này cũng biết là nhà họ Lương làm, cho đến lúc đó, em xem chỗ ngồi của những người nhà họ Lương kia còn có thể ngồi yên ổn được hay không?”

Ra tay trước thì chiếm được lợi thế! Quả nhiên phúc hắc!

Khóe mắt Chu Tiêu giật giật, nhắc nhở, “Em làm như thế sẽ chọc giận nhà họ Lương.”

Tiêu Cửu Cửu không quan tâm cười cười, “Chẳng lẽ em không làm như vậy, nhà họ Lương sẽ không giận sao? Dù sao đều là giận, nhiều hơn chút, ít một chút, lại có gì khác biệt?”

Chu Tiêu hết cách với cô, chỉ có thể nói, “Được thôi! Em đã nghĩ kỹ là được. Đi, anh đưa các em ra ngoài trước!”

Biện pháp này của Cửu Cửu quả thật vẫn có thể xem là một kế hay, chuyện này một khi làm lớn, có dư luận giám sát, thì nhà họ Lương sẽ không dám trắng trợn đối phó Cửu Cửu. Nếu như trong thời gian này Cửu Cửu xảy ra chuyện, vậy tất cả mọi người sẽ chỉ mũi nhọn về nhà họ Lương, vì danh dự của nhà họ Lương, Lương lão đầu làm việc ra quyết định chắc chắn cũng phải thận trọng!

Khi Chu Tiêu dùng Hummer chở Tiêu Cửu Cửu chạy thẳng đến dưới chân núi, ra khỏi cửa chính lúc chuẩn bị lái xe đưa bọn họ rời đi, đột nhiên, một chiếc Audi màu đen liền trực tiếp chặn trước mặt của Hummer, một quân nhân trẻ tuổi cắt đầu húi cua nhanh chóng xuống xe, giúp người bên kia mở cửa xe ra.

Một người đàn ông trung niên sắc mặt nghiêm nghị đi xuống xe.

Ông ta mặc một bộ quân trang, trên vai gắn chính là hai ngôi sao vàng, vẻ mặt lạnh lùng cứ đứng ở giữa lộ như vậy, thẳng tắp nhìn chăm chú vào Chu Tiêu ngồi ở trên ghế lái Hummer, vẫy vẫy tay với anh, ý bảo bọn họ xuống xe.

Chu Tiêu chống lại ánh mắt người đàn ông trung niên cả người lạnh lẽo đó, cả người run lên, thầm hận thủ đoạn của nhà họ Lương quả nhiên cao, lại trực tiếp gọi cả lão già nhà anh tới đây đối phó anh!

Người kinh đô bình thường gọi ông nội là “Ông cụ”, gọi cha là “Lão già”, mà người vai gắn hai ngôi sao vàng này chính là người cha tiếng tăm lừng lẫy kia của Chu Tiêu, trung tướng Chu Hoa Quang.

Lúc thấy một chiếc xe hơi cỡ đồ vừa dừng lại theo phía sau Audi, Chu Tiêu nhìn bảng số xe quen thuộc đó, khóe mắt hung hăng giật giật, đại bộ trưởng Lương cũng tới rồi!

Trán của anh toát ra mồ hôi, từng người từng người quan lớn này đến mức có thể đè chết người, nếu như anh bị cha kiểm chế rồi, vậy Cửu Cửu

nên làm sao bây giờ?

Lúc trong lòng Chu Tiêu đang tính toán nên làm như thế nào, Tiêu Cửu Cửu lại nhỏ giọng nói một câu gì đó với Lôi Đình, sau đó chọt đi mở cửa xe ra trước, trực tiếp nhảy ra ngoài.

Vào lúc Chu Tiêu còn chưa kịp phản ứng lại, cô đã cao giọng nói về phía người xuống từ trên hai chiếc xe kia, “Chuyện này không có quan hệ gì với bọn họ, tôi đi với các người!”

“Cửu Cửu.....”

Chu Tiêu và Lôi Đình đều nhảy xuống theo, muốn xông tới lôi cô trở về, lại bị cảnh vệ của Chu Hoa Quang ra tay nhanh chóng ngăn lại.

Nhìn bóng lưng mảnh khảnh lại quật cường đó bị hai người đàn ông kia áp giải lên xe, Chu Tiêu và Lôi Đình đều cảm giác trái tim trực tiếp co giật, trong nháy mắt sốt ruột mù quáng.

“Cửu Cửu.....”

“Cửu Cửu.....”

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Nhà Tù Nữ

Editor: trang bubble ^^

Tiêu Cửu Cửu là người thông minh cỡ nào, mới nãy khi cô vừa thấy cha của Chu Tiêu tới, lại thấy cha của Lương Kinh Diễm, đại bộ trưởng Lương cũng tới nữa, cô đã biết là mình không tránh thoát được trận đánh ngày hôm nay, cho nên cô mới chủ động đứng dậy, chính là không muốn chuyện này ảnh hưởng đến Chu Tiêu và Lôi Đình nữa.

Chu Tiêu là đệ tử thế gia, anh cũng có trách nhiệm của anh, không thể bởi vì cô mà bị liên lụy.

Mà Lôi Đình, theo như anh nói, anh cũng là cô nhi giống như cô, ngoài mặt, Lôi Đình chỉ là một tay đua xe, nhưng vụng trộm, vậy mà anh lại có một thân phận khác, nếu như bị nhà họ Lương để mắt tới, cũng là một chuyện rất nguy hiểm.

Nếu như cô chủ động đứng ra, nhà họ Lương cũng sẽ không đặt sự chú ý ở trên người Lôi Đình.

Lại nói, Lôi Đình còn phải giúp cô làm việc, chỉ có cô gánh vác áp lực, Lôi Đình mới có càng nhiều thời gian để thao túng dư luận Internet, mở rộng ảnh hưởng.

Khi cô bị hai người đàn ông áo đen kia áp giải lên chiếc Hồng kỳ (cờ đỏ), nghe được tiếng gào tan nát cõi lòng của Chu Tiêu và Lôi Đình vang

lên bên tai, hốc mắt cô cũng ướt. Trước khi sắp lên xe, cô quay đầu lại, để lại cho bọn họ một nụ cười mỉm bình tĩnh yên tâm, dường như là đang nói với bọn họ, “Em tin tưởng các anh! Các anh nhất định sẽ nghĩ biện pháp tới cứu em, có đúng hay không?”

Cô biết, bọn họ nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp cứu cô ra ngoài!

Chỉ là, không biết đại bộ trưởng Lương mặt âm trầm muốn dọa người này sẽ dẫn cô tới đến nơi nào?

Xe hơi Hồng kỳ vội vã đi trong đêm tối.

Mà sự nghi ngờ của Cửu Cửu cũng rất nhanh liền có đáp án!

“Nhà tù nữ Kinh đô“.

Khi Tiêu Cửu Cửu thấy mấy chữ to này, với một bức tường vây thật cao ngăn cách tự do thì trong lòng của cô run lên.

Không ngờ, nhà họ Lương này lại muốn trực tiếp đưa cô vào nhà tù, ngay cả thẩm phán cũng bỏ bớt, thật đúng là hung ác mà!

Gần đây, Cửu Cửu xem được ở trên tin tức, trên web tuôn ra không ít tài liệu nói trong nhà tù này có nhiều chuyện đen tối, cô cũng đã xem không ít kịch Hồng Kông, kết quả bây giờ đột ngột hiện ra nhà tù thực tế, cũng có lẽ chỉ có hơn chớ không kém so với tình tiết trong kịch Hồng Kông kia.

Đại bộ trưởng Lương này muốn đưa cô vào nhà tù, xem ra là bọn họ không muốn để cho cô còn sống đi ra!

Mặc dù đã biết trước mình sẽ phải đối mặt vận rủi, sẽ phải tiến vào bên trong tường cao mất đi tự do này, nhưng sống lưng Tiêu Cửu Cửu vẫn thẳng tắp như cũ.

Cô cái gì cũng có thể khom, cái gì cũng có thể gầy, nhưng mà, trước mặt kẻ địch, sống lưng của cô vĩnh viễn đều là thẳng đấy! Vĩnh viễn cũng không thể cúi xuống!

Đây là một loại tôn nghiêm của sinh mạng!

Đây là một loại ngông nghênh của sinh mạng! Đây là một loại ngạo khí đến từ tận trong xương tuỷ! Tuyệt đối không cho phép người khác xâm phạm!

Khi xe hơi Hồng kỳ của nhà họ Lương dừng ở bên ngoài tường cao, cánh cửa sắt lớn thật cao kia giống như đã sớm hện rồi vậy, lập tức mở ra một cánh cửa nhỏ, hai người đàn ông mặc trang phục cảnh sát bước nhanh đi ra.

Bọn họ đi tới trước mặt xe con Hồng kỳ, chào một cái với đại bộ trưởng Lương bên trong.

Đại bộ trưởng Lương thấy bọn họ hành lễ, không xuống xe, càng không mở cửa sổ, chỉ là khẽ gật đầu với hai người đàn ông áo đen bên cạnh ông.

Hai người đàn ông áo đen này cũng không có lời thừa thãi, chỉ mặt nhìn Cửu Cửu, nói một chữ với Tiêu Cửu Cửu, “Mời!”

Bắt đầu từ khi Cửu Cửu lên chiếc xe này, đại bộ trưởng Lương và hai người đàn ông áo đen này vẫn đang quan sát phản ứng của Tiêu Cửu Cửu, thấy mặt Tiêu Cửu Cửu trấn định, không thấy hốt hoảng chút nào, mà thong dong tự nhiên làm như trời sập xuống cô cũng không sợ thì ngay cả đại bộ trưởng Lương ở vị trí cao lâu cũng không thể không than thở một tiếng: cô gái này so với đứa con gái diêu ngoa nhà ông, quả thật mạnh đến nỗi không chỉ một chút!

Mà hai người đàn ông áo đen xuất thân quân doanh này, trong lòng càng thêm bội phục đối với Tiêu Cửu Cửu.

Suy nghĩ một chút, một thiếu nữ mới có mười bảy tuổi, đang đối mặt đại bộ trưởng Lương và tai họa sắp tới mà lại có thể bình tĩnh như vậy, sống lưng nhỏ kia vẫn ưỡn đến thẳng tắp, giống như là đang không tiếng động nói ra bất khuất và ngạo khí trong xương cốt cô với bọn họ, quả thật không hổ là nhân tài mà Tiêu Cửu Chi dạy dỗ nên!

Không tầm thường! Quả thật không tầm thường!

Mặc dù bọn họ không thể không vâng lệnh cấp trên phải làm một chuyện trái lương tâm, nhưng bọn họ hết sức tôn trọng thiếu nữ có khí phách giống như Tiêu Cửu Cửu vậy. Cho nên, bọn họ không hề dùng ngôn ngữ và động tác thô bạo đối với cô, ngược lại là lễ độ nói một tiếng “Mời”.

Tiêu Cửu Cửu là người thông minh, dĩ nhiên cô cũng biết, dưới tình huống này, chống đối với bọn họ vậy thì đồng nghĩa với đang làm khó dễ với bản thân.

Cô ngoan ngoãn theo bọn họ xuống xe, nhìn người đàn ông áo đen giao một túi hồ sơ cho hai cảnh ngục (quản giáo) này, cảnh ngục này nói với cô, “Theo chúng tôi vào đi!”

Cô cũng ngoan ngoãn đi theo hai người đàn ông mặc trang phục cảnh sát này, vẻ mặt lạnh nhạt đi vào bên trong tường cao này.

Tiêu Cửu Cửu không biết bên trong chờ đợi cô là cái gì, theo suy đoán của cô, chẳng qua bọn họ cũng chỉ làm ra mấy chiêu trên kịch Hồng Kông kia, bảo người ta vây đánh cô? Buộc cô làm vài chuyện bẩn thỉu? Hay hoặc là, bỏ độc gì đó cho cô, trực tiếp muốn mạng của cô?

Ha ha, đến đây đi!

Các người có độ chiêu ám chiêu gì cứ việc sử dụng ra hết đi, Tiêu Cửu Cửu tôi sẵn sàng nghênh tiếp là được!

Vào lúc hai người đàn ông mặc cảnh phục kia giải Tiêu Cửu Cửu vào phòng giam, một người đàn ông mới vừa đi ra từ phòng làm việc vừa vặn thấy một màn này.

Lúc thấy gương mặt tinh xảo hoàn mỹ của Cửu Cửu thì toàn thân anh chấn động.

Sao bà cô nhỏ này lại vào nơi đây rồi hả?

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Điểm Mấu Chốt

Viên cảnh ngục này tên gọi là Cam Lập, cũng là con cháu trong quân khu. Tuy địa vị nhà họ Cam không sánh được với nhà họ Tiêu, nhà họ Chu, nhà họ Tần nhưng ở đại viện quân khu này, nhà họ Cam cũng có một vị thế nhất định.

Cam Lập và Tiêu Căn Chi cũng không giống bọn người Chu Tiêu và Tần Tấn. Tuy bọn họ và Tiêu Căn Chi là những người đáng tin nhưng dù gì cũng là người quen. Trong đại viện quân khu này, ai gặp Tiêu Căn Chi và ngay cả đến Cam Lập cũng sẽ gọi một tiếng "Tiêu ca".

Việc Tiêu Căn Chi nuôi dưỡng Tiêu Cửu Cửu, trong toàn bộ quân khu này, có thể nói là không ai không biết. Ngay chính Cam Lập cũng từng được gặp Tiêu Cửu Cửu ở khu bảo tàng Ngọc Sơn này.

Anh ngưỡng mộ Tiêu Cửu Cửu có dung nhan diễm lệ nhưng cũng tự mình biết, Tiêu Cửu Cửu là loại người bọn họ không thể chạm vào. Vì thế, anh cố gắng kiềm chế lại những rung động trong lòng nhưng trong tiềm thức Cam Lập vẫn sẽ quan tâm những tin tức có mặt Cửu Cửu.

Bên cạnh đó, anh cũng nghe nói về chuyện tranh chấp giữa Cửu Cửu và Lương Kinh Diễm, cũng chăm chú theo dõi sự tiến triển tình hình thế nào.

Hôm nay vừa đúng lúc tới phiên anh trực đêm, mới vừa giao ban không lâu thì đột nhiên nhìn thấy bóng dáng của Tiêu Cửu Cửu. Trong phút

chốc Cam Lập có chút bối rối, theo bản năng anh có cảm giác sẽ xảy ra việc chẳng lành.

Ngục giam này là nơi nào? Một nơi có bao nhiêu cửa chính cùng cửa phụ mà Cam Lập làm ở đây bao nhiêu năm, sao lại không rõ đường đi nước bước của nó chứ?

Tiêu Cẩn Chi xem Tiêu Cửu Cửu như châu như bảo thì làm sao có khả năng sẽ cho cô ấy tới nơi này chịu khổ? Chẳng lẽ, Cửu Cửu bị người khác hãm hại bức ép đến nơi này?

Cam Lập không dám thất lễ, đi nhanh đến nơi vắng vẻ, lấy di động ra và lập tức gọi điện thoại cho Tiêu Cẩn Chi. Nhưng điều khiến anh nhụt chí chính là điện thoại của Tiêu Cẩn Chi lại đang trong tình trạng tắt máy.

Cam Lập lại nhanh chóng gọi một cú điện thoại khác, biết Chu Tiêu cũng thân với Tiêu Cẩn Chi nên anh liền gọi điện thoại cho Chu Tiêu. Cuối cùng cũng thông được với điện thoại của Chu Tiêu nhưng người nghe điện thoại lại là ba của anh ta – tướng quân Chu. Vừa nghe thấy Cam Lập muốn tìm Chu Tiêu, giọng nói của đại tướng quân Chu lập tức trầm xuống: "Cậu tìm nó có chuyện gì?"

Cam Lập thấy tình hình không ổn nên cũng nhanh chóng cười nói "Bác Chu, lúc trước cháu có nợ anh Tiêu một ân tình. Vì vậy, cháu muốn tìm cơ hội mời anh ấy ăn một bữa cơm, bác có thể giúp cháu chuyển lời cho anh ấy được không? Chỉ cần khi anh ấy về, bác nói anh ấy gọi điện thoại cho cháu."

Đại tướng quân Chu khinh thường hừ một tiếng: "Gần đây nó đã biến mất tăm mất tích rồi. Vậy đi, cụp!"

Cam Lập nghe được âm thanh cúp máy "tút TUT TUT" của đối phương. Anh sửng sốt một hồi, điện thoại của Chu Tiêu lại nằm trong tay ông già kia, anh cảm giác mọi chuyện càng ngày càng phức tạp hơn nhiều.

Cam Lập cũng không còn cách nào, đành gọi điện thoại cho Tần Tấn. Điện thoại của Tần Tấn đúng là có thông nhưng vẫn không có ai bắt.

Lần này phải làm sao đây?

Nửa đêm canh ba, người thì tắt máy, người thì không có ở nhà, người thì không bắt điện thoại. Vậy anh có thể tìm ai để cứu Cửu Cửu ra ngoài đây?

Ngay trong lúc Cam Lập đang nghĩ cách tìm người bên trong ứng cứu, lại muốn tìm cách cứu Tiêu Cửu Cửu ra trước, thì lúc này Tiêu Cửu Cửu đã bị hai tên cảnh ngục chuyển cho một vị nữ cảnh sát.

Cửu Cửu nghe thấy một tên cảnh sát nam lạnh lẽo thấp giọng bên tai vị nữ cảnh sát kia, căn dặn một câu: "Cấp trên có lệnh, phải cố gắng chăm sóc người này thật tốt." Mà người nữ cảnh sát vừa nhìn thấy khuôn mặt kiều diễm nhưng thái độ ung dung hờ hững của Tiêu Cửu Cửu thì cũng hơi run rẩy. Một cô gái có khí chất thanh quý tao nhã như vậy hẳn là được người khác nuôi dưỡng và cưng chiều thật nhiều. Vậy vì sao hôm nay cô lại bị lưu lạc đến nơi đây? Không biết cô ấy đã đắc tội với nhân vật lớn cỡ nào mà họ lại có thể ra tay tàn ác muốn hạ gục cô ấy ngay tại nơi này? Tuy rằng trong lòng vẫn còn nhiều điểm nghi hoặc nhưng cô cũng biết, có một số việc không nên hỏi, tuyệt đối không nên hỏi. Nếu cấp trên chỉ muốn cô chăm sóc cô gái này, vậy thì khẳng định là muốn đưa cô ấy đến phòng giam dành cho những kẻ cứng đầu.

Trong ngục giam, hầu hết giam giữ tất cả những kẻ cứng đầu, bướng bỉnh. Ở đây, mỗi một người phụ nữ bị xách ra ngoài đều có thể nói rằng đó là khoảng thời gian khiến người khác chua xót cũng lại khiến người ta phần hận đến cùng cực.

Vì lẽ đó, khi cấp trên có lệnh muốn chăm sóc tốt người nào thì trên căn bản đều đưa vào phòng này để sửa trị người đó. Thông thường, một

người bình thường khi bước vào phòng này rồi, lúc đi ra, toàn thân sẽ không thể nguyên vẹn như lúc đầu.

Cửa nhà tù phát ra âm thanh "kẽ kẹt" thật lớn, Tiêu Cửu Cửu bị tên nữ cảnh sát kia nhẹ nhàng đẩy vào. Người nữ cảnh sát cũng nói lớn tiếng với cô: "Bên trong có một chiếc giường, cô hãy ngủ ở đó, tốt nhất đừng gây chuyện."

Khi sắp bước đi, người nữ cảnh sát kia cũng hơi liếc mắt nhìn vào trong ra hiệu với người quản ngục ở đó. Cửa nhà tù lại lần nữa đóng lại kèm theo tiếng "lét két" khô khốc.

Tiêu Cửu Cửu nhàn nhạt nhìn chung quanh bốn phía, gian phòng có tổng cộng mười một người phụ nữ. Trong thời gian này các cô ấy vốn đang ngủ nhưng vì tiếng động của Tiêu Cửu Cửu khiến họ thức tỉnh. Trong lòng họ cực kỳ khó chịu, từng vể mặt đầy giận dữ nổi lên nhìn cô chăm chăm, cũng từng ánh mắt có tia nhìn không tốt, âm u rơi trên người Tiêu Cửu Cửu rồi lại như đánh giá cô từ trên xuống dưới, giống như con hồ ly khát khao hận không thể nuốt Tiêu Cửu Cửu xuống bụng mình.

Những người phụ nữ phạm tội vốn là mỗi người một giường, sau khi Tiêu Cửu Cửu bước vào, bọn họ đều đứng dậy, dùng thân hình cao lớn dũng mãnh, bắt đầu áp sát cô gái tóc ngắn mới bước vào. Mà hiển nhiên, người phụ nữ cao to dũng mãnh kia chính là quản ngục trong phòng này.

Tiêu Cửu Cửu lạnh nhạt bước vào, đi đến gần cửa liền ngồi xuống trên giường trống không, cũng không hề liếc mắt nhìn các cô gái kia lấy một lần.

Cô cũng không phải kẻ ngốc, từ nhỏ đến lớn, cô và Phượng Thần đã từng gặp qua không biết bao nhiêu dạng người. Một quyết định của nhà họ Lương, hai tên nam cảnh vệ hèn mọn lại đứng cười trên sự đau khổ của người khác, còn có người nữ cảnh sát lúc gần đi bỏ lại câu nói, hơn nữa

ngay lúc này ánh mắt trắng trợn của nhóm phụ nữ kia đang nói rõ một chuyện, bọn họ chính là muốn hại chết cô ở nơi này.

Muốn hại chết cô sao? Ha ha, cũng phải xem các người có bản lĩnh hay không đã? Tốt nhất các người đừng chọc đến tôi, nếu dám chọc tôi, tôi nhất định sẽ làm cho các người sống không bằng chết.

Nhóm tù nhân vừa thấy Tiêu Cửu Cửu có bộ dáng cao thâm khó dò cùng biểu hiện hờ hững, hoàn toàn không hề sợ sệt, khác xa so với những tù nhân bình thường thì mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Ngay lúc đó, trong lòng bà chị quản ngục cũng không thể ra quyết định chắc chắn được vì bình thường, một người phụ nữ có dáng vẻ như vậy như vậy, nếu không ngốc thì cũng là hạng người không dễ chọc đến.

Người phụ nữ này, tuổi còn trẻ lại xinh đẹp như hoa, cô ấy sẽ thuộc dạng người nào đây?

Cô là quản ngục cũng nhiều năm rồi nên có thể phán đoán được, người phụ nữ này tuyệt đối có ông lớn yểm trợ ở phía sau.

Cuối cùng quản ngục ho nhẹ một tiếng, quyết định dùng biện pháp hoà hoãn để thăm dò tâm trạng Tiêu Cửu Cửu. Cô đứng đó liếc mắt ra hiệu với người phụ nữ khoảng hơn ba mươi tuổi đứng cạnh đó.

Vị thiếu phụ kia liền lắc mông bước về hướng Tiêu Cửu Cửu. Cô ta khẽ tựa vào khung giường, nhìn Tiêu Cửu Cửu từ trên cao xuống, thấp giọng hỏi: "Cô gái, tên là gì vậy?"

Tiêu Cửu Cửu nâng chân mày, nhàn nhạt liếc nhìn cô ta một chút, nói: "Muốn hỏi tôi thì cô nên giới thiệu về mình trước đi."

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Ai Là Chị Hai?

Chắc chắn rằng người phụ nữ lớn tuổi kia ở đây đã lâu nhưng vẫn chưa từng đụng phải ai nói chuyện hung hăng như Cửu Cửu đây. Khuôn mặt trắng nõn kia sững sờ, lập tức ngửa đầu như con gà mẹ đang "cục ta cục tác" sau đó cô ấy cười duyên lên, nói: "Thật biết điều, thật là có ý tứ."

Cô ta vừa cười, vừa quay đầu nhìn về phía đám chị em mình với giọng điệu trêu tức nói: "Các người xem, cô gái nhỏ này thật đúng là thú vị."

Những kẻ nữ phạm nhân kia lập tức lộ ra một nụ cười khinh thường, như đang cười Tiêu Cửu Cửu đang làm chuyện bọ ngựa đấu xe ngu xuẩn nào đó.

Nhìn thấy dáng vẻ Tiêu Cửu Cửu vẫn một mực lạnh lùng, cặp mắt hắc tuyến phảng phất sâu không thấy đáy khiến tâm gan người thiếu phụ cũng dần phát lạnh. Lúc này cô ta nghiêm mặt nói "Được rồi! Trước hết tôi xin tự giới thiệu về mình một chút. Tôi tên là Dung, bọn chị em trong phòng này đều gọi tôi là chị Dung. Cô gái nhỏ, tôi lại giới thiệu cho cô biết một người chị uy vũ mạnh mẽ của chúng ta, ày, đây chính là phòng của đàn chị chúng tôi, chúng tôi tôn xưng cô ấy là chị hai bá đạo. Còn giờ, cô có thể tự giới thiệu mình được chứ?"

"Tiêu Cửu Cửu!"

Cô trả lời trực tiếp, đơn giản lại lãnh khốc phối hợp với khuôn mặt đẹp tuyệt mỹ vô song, cùng ánh mắt lạnh lùng vô tình. Lúc này khí thế mườ

phần của Tiêu Cửu Cửu thực sự áp đảo tất cả bọn họ.

Ngay khi chị hai bá đạo nghe thấy thế, trong lòng cũng "hồi hộp" giật mình một cái, phát hiện cái người tên Tiêu Cửu Cửu này sâu không lường được. Xem ra đúng là không phải loại người dễ trêu, mà lúc này cô đã thay đổi cách nhìn về Tiêu Cửu Cửu.

Nhưng chị hai bá đạo vẫn không nói lời nào, lẩn lộn nhiều năm như vậy, mặt mũi của cô không phải tự nhiên mà có, mà là phải cực khổ đánh nhau mới có. Nghĩ vậy, cô mới dong duỗi tiếp tục thử Tiêu Cửu Cửu xem cô ấy thật sự là tay đáng gờm hay chỉ là đang giả bộ trâu bò?

Chị Dung nở nụ cười nghề nghiệp hóa, nhìn Tiêu Cửu Cửu nói: "Em gái Tiểu Cửu, nếu em đã vào đây rồi, như vậy hãy theo quy củ của nơi này. Đến đây, quỳ xuống trước mặt chị hai bá đạo, hô một tiếng chị hai. Tôi bảo đảm hôm nay sẽ không ai làm khó dễ em, mà em cũng dễ dàng sống vui vẻ ở đây hơn. Em thấy thế nào?"

Muốn cô quỳ gối trước mặt người phụ nữ kia sao? Tiêu Cửu Cửu rất không khách khí cười lạnh một tiếng.Đời này, Tiêu Cửu Cửu chỉ lạy trời đất, ba mẹ còn chưa quỳ thì có người nào có thể khiến cô quỳ đây. Tiêu Cửu Cửu không chút để ý đến lời nói của thiếu phụ kia, cô ngồi thẳng lưng dựa vào giường, nhắm chặt mắt lại.

Vừa thấy bộ dáng Tiêu Cửu Cửu này có vẻ mềm không được cứng không xong, sắc mặt chị Dung cũng thay đổi. Không ngờ cô gái nhỏ cao gầy xinh xắn cực kỳ đáng yêu này lại là một tiểu nha đầu bướng bỉnh cứng đầu.

Giọng cô ta chìm xuống, nói: "Tiểu Cửu Cửu, rốt cuộc em có quỳ hay không? Không thì đừng trách bọn chị không khách khí."

Tiêu Cửu Cửu đưa tay che miệng ngáp một cái, miễn cưỡng nhìn về phía cô ấy. Tròng mắt trong suốt, cười tươi như hoa, đến nỗi một chị Dung

có kinh nghiệm sống lâu năm ở hồng trần này cũng chìm trong nét cười tươi xinh đẹp của cô. Đáy mắt thoáng qua tia ngạc nhiên.

"Tôi nói cho các người biết, tốt nhất không nên chọc tôi, bằng không, các người sẽ hối hận. Tôi không ra tay thì thôi, vừa ra tay sẽ không lưu tình, cũng đừng trách sao tôi không nhắc nhở các người."

Giọng Tiêu Cửu Cửu lười biếng vui tươi, miệng nhỏ nói ra những lời hung ác khiến những nữ phạm nhân này khó chịu. Từ khi nhà tù này tồn tại đến nay, không biết các cô đã thuần phục bao nhiêu đứa bướng bỉnh rồi, cũng không tin hôm nay các cô sẽ không thuần phục được con bé này.

Trên thế giới này, xưa nay không thiếu những người không biết trên dưới lớn nhỏ, càng không thiếu những kẻ nào tàn tự ngông tự đại cho rằng ta là thiên hạ đệ nhất.

Vào lúc này, vóc người cao lớn của chị bá đạo lại uy mãnh đứng dậy.

Cô như một con báo hùng hổ mạnh mẽ bước từng bước trầm ổn đến trước mặt Tiêu Cửu Cửu. Cô duỗi cánh tay béo múp ra muốn nắm cầm Tiêu Cửu Cửu, lại phách lối mở miệng nói vài câu dọa sợ cốt ý để Tiêu Cửu Cửu chịu thua.

Chỉ tiếc tay cô chưa đụng tới được Cửu Cửu, cũng không có cơ hội nói ra lời nào, liền trực tiếp bị Cửu Cửu vung tay lên, đánh trở lại cho cô ta một chưởng.

"Ôi, mẹ ơi..."

Tay mập mạp của người phụ nữ kia bị đau, lập tức khí giận bốc lên đầu. Cô ta nổi giận gầm lên một tiếng "Tiểu tiện nhân, này thì mặt này. Cô còn không biết xấu hổ, muốn chết sao?"

Cô ta vừa gào thét, vừa duỗi cánh tay mạnh mẽ quạt ra một chường về phía Tiêu Cửu Cửu.

Mà khi Tiêu Cửu Cửu vừa nghe đến hai chữ "Tiện nhân" phun ra thì con mắt nhắm lại, tròng mắt cấp tốc nổi lên khí lạnh.

Khi bàn tay béo múp của người phụ nữ lao đến trước mặt mình thì cô cũng lập tức giật tay ra. Vào lúc những người phụ nữ kia chưa kịp nhìn thấy rõ động tác của cô thì ngược lại cô đã trói được cánh tay mập mạp của người phụ nữ nọ và bẻ ngoặt về phía sau. Sau đó, cô lại giơ chân lên, tàn nhẫn dùng sức đá vào bụng của thiếu phụ kia khiến thân thể của cô ta trực tiếp bay ra ngoài.

Bộ dáng mập mạp lại khoẻ mạnh lại va chạm vào chiếc giường đối diện khiến cô ta đau đến xé ruột xé gan, đau đến nỗi cô phải rên lên "Oa oa oa oa" và tiếng gào thét không ngớt.

Những phạm nhân khác nhìn chị mình bị đánh đến tàn nhẫn thì định tiến lên phản công. Việc này cũng coi như đang đánh trên đầu họ rồi, người mới lại muốn bắt nạt bọn họ, như vậy còn ra thể thống gì nữa? Nghĩ vậy, từng người một cũng dần đứng dậy phản công.

Một người đánh không lại nhưng một đám người vây quanh, họ không tin Tiêu Cửu Cửu còn có thể vượt qua.

Ngay lúc đó, chị hai Bá Đạo vừa dùng ánh mắt lạnh lẽo, vừa đứng thẳng lên, đầu hất về phía Tiêu Cửu Cửu.

Lúc này Tiêu Cửu Cửu thấy nhiều người vây quanh mình thì cười lạnh, đôi mắt đẹp nhắm lại, một thân sát khí trong nháy mắt toả ra bao trùm cả phòng giam. Không khí trong phòng toả ra khí thể lạnh lẽo bức người.

"Cùng nhau tiến lên thôi, tiện nhân này quá hung hăng, hãy tấn công dạy dỗ cô ấy cho tôi."

Chị Bá Đạo ra lệnh một tiếng, từng người như hổ như sói nhào về phía Cửu Cửu.

Khoé môi Tiêu Cửu Cửu nổi lên nụ cười của một ác ma, thân hình cô ổn định như núi Thái Sơn. Ngón tay nhỏ bé vung lên, hai đầu ngón tay kẹp vào nhau nhẹ nhàng cử động lên xuống. Sau đó, móng tay nhẹ nhàng bắn ra, một luồng phấn bột màu trắng phủ xuống đầu các nữ phạm nhân kia.

Ngay lúc đó, chỉ trong nháy mắt, mười phạm nhân đang hùng hổ đánh về phía Tiêu Cửu Cửu thì đột nhiên có cảm giác toàn thân ngứa ngáy khó chịu.

Bàn tay các cô đang chuẩn bị xuất kích thì cũng không tự chủ chuyển hoàn toàn trên chính thân thể mình, một bên cào cấu, một bên rít gào không ngớt "A a a... ngứa quá..." Càng gãi thì càng ngứa, sau đó từng người bắt đầu khóc thét lên "A a a... ngứa chết tôi rồi... ngứa chết tôi rồi..."

Chị Bá Đạo là quản ngục, mắt vẫn chứng kiến hết thảy, mọi chuyện xảy ra.

Hai tay ôm ngực, cô ngược mắt nhìn Tiêu Cửu Cửu, dáng dấp lạnh lùng, lại nhìn sang bọn chị em mình đang gào khóc thảm thiết như là lập tức sẽ chết ngay tức khắc rồi. Từng người dùng móng tay tự mình cào cấu, cắn xé trên da thịt họ, có người lại còn bị thủng một lỗ, có người chảy máu thì chị Bá Đạo liền nhận ra bọn họ đã đụng vào người không dễ chọc vào.

Bên cạnh đó, chị Bá Đạo không hổ là quản ngục, cô được dẫn được. Cô cũng biết, ngày hôm nay nếu các cô không chịu thua thì chỉ có chết dưới tay cô gái Tiêu Cửu Cửu này thôi. Chẳng trách vừa nãy cô ấy cứ vậy mà bình tĩnh nói rằng chớ có chọc vào. Thật sự chính là một cao nhân.

Cô cố gắng nhẫn nhịn, cả người như có ngàn vạn con chỉ trùng đang gặm cắn khắp người. Cô lão đảo bước đi tới trước mặt Tiêu Cửu Cửu, cũng trực tiếp quỳ xuống nói: "Tiểu tổ tông của tôi ơi, van cầu cô tha cho chúng

tôi đi. Do chúng tôi có mắt mà không thấy núi Thái Sơn, là chúng tôi ngu xuẩn, là lỗi của chúng tôi, van cầu cô tha cho chúng tôi đi. Tôi đập đầu van cầu cô."

Chị Bá Đạo đập đầu xuống đất rồi lại ngẩng đầu lên trước mặt Tiêu Cửu Cửu. Các nữ phạm nhân khác vừa thấy Bá Đạo như vậy cũng phục xuống đất, họ thực sự không chịu được cái loại khó chịu này, thậm chí thà chết còn hơn ngàn vạn lần gãi ngứa thế này. Họ cũng mau mau nhào tới quỳ xuống trước mặt Tiêu Cửu Cửu, lớn tiếng kêu rên xin tha.

Tiêu Cửu Cửu lạnh lùng nở nụ cười "Phục rồi sao?"

"Phục rồi! Phục rồi!"

"Chị à, chúng em phục rồi!"

"Vậy sau này ai là chị hai nơi đây?"

"Là chị! Là chị!"

"Tôi là ai?"

"Chị hai Tiểu Cửu! Chị hai Tiểu Cửu! Chị hai Tiểu Cửu..."

Tiêu Cửu Cửu hừ lạnh nói: "Vậy các cô hẳn phải biết, lát nữa viên cảnh ngục đến thì nên làm như thế nào rồi chứ?"

Các nữ phạm nhân cùng kêu lên đáp: "Biết rồi! Chị hai, chúng em biết phải làm sao rồi..."

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Khẩn Cấp Trở Về

Editor: Mẹ Bầu

Lại nói đến chuyện Tiêu Cẩn Chi ở bên này.

Từ kinh đô bay đi Nam Phi, cho dù là chuyên cơ cũng phải bay mất mười mấy giờ. Kể từ sau khi Tiêu Cẩn Chi lên máy bay, trong lòng của anh vẫn có một loại cảm giác vô cùng bất an.

Đến khi chuyên cơ chở Tiêu Cẩn Chi an toàn đáp xuống sân bay ở Nam Phi thì đã là tám giờ tối rồi.

Cho đến bây giờ đã mười mấy giờ trôi qua, dieendaanleequydonn nhưng đối với Tiêu Cẩn Chi mà nói, trong lòng anh vẫn không hề yên ổn trở lại mà chỉ thấy cực kỳ đau khổ. Có thể nói, anh lo lắng cho Cửu Cửu đến đứng ngồi không yên, tâm trí có chút không tập trung. Cho nên vừa mới xuống máy bay, Tiêu Cẩn Chi liền lập tức khởi động lại điện thoại lúc trước đã tắt máy.

Nếu như không gọi điện thoại, không được nghe thấy giọng nói của cô một chút, anh thật sự cảm thấy không yên lòng.

Nhưng không đợi điện thoại của anh gọi đi, khi điện thoại của anh vừa mới mở ra thì chuông điện thoại cũng đã vang lên điên cuồng.

Nhìn thấy số điện thoại gọi tới, mày rậm của Tiêu Căn Chi liền nhú lại, lập tức nhấn xuống nút trả lời.

Giọng nói của Chu Tiêu vội vàng như lửa cháy đến nơi rồi vậy. Trong nháy mắt, từ đầu dây điện thoại bên kia tiếng của Chu Tiêu đã rống thẳng vào trong tai của Tiêu Căn Chi: "Lão đại, cuối cùng anh cũng đã mở máy rồi! Cứu Cứu, cô ấy đã xảy ra chuyện rồi! Cô ấy và Lương Kinh Diễm đã cùng nhau đua xe ở Câu Lạc Bộ đua xe Linh sơn. Lương Kinh Diễm đã đưa cả người và xe cùng bay vào vách đá. Hiện tại tôi đang cùng A Minh lái xe đưa bộ đội chạy tới đó để giải quyết hậu quả. Anh mau chóng trở lại đi! Tôi sợ rằng, lần này Lương Kinh Diễm gặp chuyện không may, chắc chắn nhà họ Lương sẽ không chịu bỏ qua đâu!"

Chu Tiêu nói một hơi, kể lại toàn bộ đầu đuôi câu chuyện cho Tiêu Căn Chi nghe, giữa chừng cũng không hề ngừng lại lấy hơi một lần.

Chuyện này thực sự là một tin tức xấu vô cùng bất lợi, đã làm chấn động đến Tiêu Căn Chi, khiến anh cũng có chút choáng váng, đợi nghe xong câu chuyện, lúc này ngay cả đầu ngón tay của anh cũng cảm thấy lạnh như băng!

Cái cô nhóc chết tiệt này, ngay từ lúc trước cho tới giờ, anh cũng đã luôn có cảm giác sự bình thản kia của cô chỉ là giả vờ... quả nhiên! Quả nhiên! Cô đang ở đó để chờ cơ hội! Khó trách lúc anh ra cửa, cô còn làm như không có chuyện gì, còn tỏ vẻ ân cần, lần đầu tiên cô còn chủ động vòng tay khoác lên cổ của anh, dùng sức hôn một cái lên gương mặt của anh, lại còn dặn dò anh nên đi sớm về sớm, hại trái tim của anh bị rối loạn lên một hồi.

Thì ra là như vậy! Thì ra là như vậy! Cô lựa chọn lên Linh Sơn đua xe cùng Lương Kinh Diễm, như vậy là cô đã chủ định hạ quyết tâm không muốn sống nữa rồi hay sao?

Tiêu Cẩn Chi vừa thoáng nghĩ đến đây liền dùng sức nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy trong trái tim như bị co rút lại một hồi thật mạnh mẽ, căng đau đến khó nhin.

Cô gái nhỏ này thật không có lương tâm, chẳng lẽ bọn họ đã sống gần gũi với nhau suốt bao nhiêu năm qua, đã gần như người trong một nhà như vậy rồi mà cũng chưa thể làm cho cô thấy cảm động hay sao? Chẳng lẽ ở trong lòng của cô, trừ Phượng Thần ra, anh thật sự không có một chút địa vị nào hay sao? Anh lại không hề có sức ảnh hưởng một chút nào đối với cô hay sao? Vì Phượng Thần, đến ngay cả chết cũng thật sự không làm cho cô thấy sợ hãi hay sao? Cô thật sự muốn mình chết theo Phượng Thần thì cô mới cam tâm ư? Vậy còn anh thì sao đây? Cô đã vứt bỏ tình cảm của anh đối với cô suốt bao nhiêu năm qua ở chỗ nào rồi?

Trái tim của Tiêu Cẩn Chi giống như bị người ta xé rách thành một lỗ hồng lớn, ở nơi đó máu chảy ra cuồn cuộn.

Tim của anh đau, nhưng cũng không thể kéo dài quá lâu, việc khẩn cấp tiếp theo mà anh cảm thấy cần thiết hơn, chính là phải lưu ý và lo lắng cho Tiêu Cửu Cửu. Chuyện này đã tạo áp lực lớn, làm cho tâm tình của anh hồng bét.

Ở trong lòng của anh, vĩnh viễn chỉ có một điều, Cửu Cửu được mạnh khỏe là anh liền cảm thấy yên tâm!

Tiêu Cẩn Chi nén nhin lại nỗi đau đớn cùng chua xót trong lòng, bình tĩnh quay đầu qua nói với trợ thủ Âu Lượng, "A Lượng, lập tức thông báo cho chuyên cơ quay ngược lại!"

Tư Mạc đã nhận được điện thoại từ trước, lúc này đã nhìn thấy Tiêu Cẩn Chi đi đến, nên đang chậm rãi tiến lên đi về phía anh để đón.

Đợi Tư Mạc đi tới trước mặt mình, Tiêu Cẩn Chi không đợi Tư Mạc mở miệng, cũng đã quả quyết nhanh nhẹn nói với anh, "Tư Mạc, có chuyện

lớn xảy ra với Cửu Cửu rồi, tôi phải lập tức quay trở về. Chuyện ở nơi này, tôi giao toàn quyền cho cậu giải quyết. Những người đó cố ý gây khó khăn cho chúng ta, mục đích của bọn họ cũng chỉ đơn giản là muốn quyền hoặc tiền. Sau khi đã biết rõ được mục đích của bọn họ, cậu cũng không cần quan tâm xem bọn chúng đã làm cái chuyện khi gió, há miệng to thực hiện “công phu sư tử ngoạm” kia như thế nào, lần này trước hết cứ thỏa mãn cho bọn họ đi đã. Chờ đến sau khi mọi chuyện bên này đã được giải quyết xong xuôi, về sau chúng ta sẽ còn có nhiều cơ hội để tính sổ với bọn họ.”

Tư Mạc nhìn gương mặt tuấn tú của Tiêu Căn Chi có chút mệt mỏi, ở trong lòng thoáng giật lên một cái, trong ngực anh đang tràn đầy những chuyện cần phải báo cáo, nhưng anh cũng không nói gì thêm nữa, chỉ đáp lại một tiếng, "Vâng!"

Những người đi theo bên cạnh Tiêu Căn Chi, không có một ai là không biết việc Tiêu Căn Chi cứng chiều đối với Tiêu Cửu Cửu đến mức như thế nào. Phàm là chuyện xảy ra với Tiêu Cửu Cửu, dù chỉ là một chút chuyện nhỏ, Tiêu Căn Chi cũng sẽ bỏ hết tất cả mọi việc xuống một bên, lập tức sẽ chạy tới bên cạnh Tiêu Cửu Cửu trước tiên.

Cho dù là chuyện của mình có lớn hơn nữa, anh cũng sẽ không có ngoại lệ.

Có một lần, Tiêu Căn Chi cũng ở trong một tình huống giống như thế này, anh cũng đang ở nước ngoài để thương thảo chuyện làm ăn, giá trị khoản buôn bán này cao hơn triệu Đô-la, nhưng khi vừa nghe thấy Tiêu Cửu Cửu bị phát sốt rất cao, anh liền lập tức bỏ lại cuộc thương thảo hợp đồng chuyện làm ăn trên triệu Đô-la kia để trở về nước.

Sau đó, mấy người anh em của anh còn mở miệng cười giỡn, nói với anh, "Lão đại, nếu như anh sinh ở thời cổ đại, anh tuyệt đối là một vị hôn quân, chỉ yêu mỹ nhân không thương giang sơn!"

Nhưng không làm như vậy thì biết làm thế nào?

Anh, Tiêu Cẩn Chi này, cả một đời thông minh, nhưng hết lần này tới lần khác, cứ gặp phải chuyện của Tiêu Cửu Cửu, là anh sẽ rối rắm đến mức không làm gì nổi. Anh thực sự không thể nào nhìn nổi cô phải chịu một chút khổ sở, hay phải chịu một chút mệt mỏi nào! Vừa nhìn thấy cô phải chịu khổ sở, trong lòng của anh lại còn khổ sở hơn bản thân cô gấp mười, gấp trăm lần, nghìn lần.

Tiêu Cẩn Chi vẫn thường cảm thán ở trong lòng: Đời này, anh đã bị thua ở trên tay của Tiêu Cửu Cửu, trọn đời này, anh cũng không thể thoát thân ra được!

Cũng không kịp nói thêm nhiều lời hơn nữa với Tư Mạc, Tiêu Cẩn Chi lập tức liên lạc với Tăng Lỗi.

Tăng Lỗi vẫn luôn một mực chờ điện thoại của Tiêu Cẩn Chi. Sau khi nhận được điện thoại của Tiêu Cẩn Chi điện thoại gọi về, Tăng Lỗi giống như là tìm được người tâm phúc vậy, anh kể lại cho Tiêu Cẩn Chi cặn kẽ những chuyện đã trải qua, giọng nói với Tiêu Cẩn Chi cũng mang đầy vẻ áy náy, chờ Tiêu Cẩn Chi trở lại, anh sẽ tự xin xử phạt.

Tiêu Cẩn Chi biết trong chuyện này anh không thể trách Tăng Lỗi được. Bằng sự thông minh mẫn lẫn cơ trí và sức lực của Cửu Cửu, một Tăng Lỗi chân thật kia làm sao có thể thoát khỏi sự tính toán của cô?

Tiêu Cẩn Chi nghe xong chuyện đã xảy ra, trong đầu xoay chuyển rất nhanh. Anh cẩn thận phân tích một số những tình huống có thể sẽ phát sinh, lập tức dặn dò lại Tăng Lỗi làm một loạt các công tác chuẩn bị. Trước hết phải làm cho anh và Chu Tiêu mấy người bọn anh cùng phối hợp được với nhau, điều quan trọng đầu tiên, trước hết là phải bảo vệ cho Cửu Cửu, tuyệt đối không thể để cho Cửu Cửu bị rơi vào trong tay của người nhà họ Lương.

Sau đó, anh lập tức ngồi chuyên cơ bay ngược trở lại, quay trở về nước với tốc độ nhanh nhất để cứu Cửu Cửu.

Nhưng Tiêu Căn Chi vẫn đánh giá thấp tốc độ ra tay của nhà họ Lương. Cho dù thế nào anh cũng không ngờ rằng, nhà họ Lương lại có thể nhanh chóng ra thông điệp đối với mấy gia tộc kia, cùng nhau ra tay truy tìm lấy mạng Cửu Cửu. Nhanh đến nỗi cả mấy người Chu Tiêu cùng với Hứa Hằng Minh, Tần Tấn, tất cả bọn họ hiện tại đều bị gia đình khống chế trước, buộc phải ở trong nhà, rồi sau đó vào chiều muộn đã đưa Tiêu Cửu Cửu vào ở trong trại giam dành cho phụ nữ.

Mặc dù từ đầu đến cuối Tiêu Cửu Cửu không hề bị thương tích gì, nhưng chuyện này cũng đã để lại một dấu ấn, khắc sâu trong đầu Tiêu Căn Chi, làm cho anh về sau càng lo bảo vệ cho sự an toàn của cô thêm cẩn thận hơn.

Tiêu Căn Chi còn chưa kịp đặt móng ngồi ấm chỗ ở trong đất nước Nam Phi, một giờ sau, anh lại đã bắt đầu lên chuyên cơ, bay ngược trở lại.

Tư Mạc ở lại nhìn theo chiếc máy bay bay lên không, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ, xoay người rời đi.

Anh đã thật vất vả để đợi chính chủ nhân đến nơi này, anh cũng đã cho là mọi chuyện đã có thể giải quyết được rồi. Nhưng kết quả thì sao đây? Quay đầu nhìn lại, anh vẫn bất đắc dĩ phải làm việc một mình! Nhưng mà, vừa nghĩ tới cái cô nhóc Cửu Cửu kia có chuyện xảy ra, bao nhiêu những oán hận, lo lắng của Tư Mạc cũng hoàn toàn bị bay mất hết! Quả thực, cô nhóc này đúng là tử huyệt của tất cả mấy người trong nhóm bọn họ, điểm một phát là trúng hết.

Ngồi ở trên máy bay, Tiêu Căn Chi mệt mỏi tựa người vào trên ghế ngồi, anh nhắm mắt lại, nghĩ tới Cửu Cửu.

Nghĩ tới chuyện này, anh lại có chút bất đắc dĩ, không biết đến lúc nào thì cô nhóc này mới có thể chịu an phận được một chút? Đến lúc nào thì cô mới có thể không giày vò anh nữa, để cho đầu óc của anh được thư giãn thoải mái, trải qua một cái ngày thật tốt?

Nhưng vừa nghĩ tới cô gái Tiêu Cửu Cửu với cá tính thật mạnh mẽ, sự quật cường của cô như ăn sâu vào tận trong xương kia, lại nghĩ tới, chính anh đối với cô cũng qua đổi khăn trương, thì anh biết rằng, chỉ sợ nguyện vọng kia của anh, suốt cả cuộc đời này, anh cũng không thể nào thực hiện được.

Tiêu Căn Chi đột nhiên nhớ tới một câu tuyên ngôn của nữ vương lưu hành trên Internet - thương anh, thì hãy sử dụng sức lực ra sức mà giày vò anh!

Tâm tình của Tiêu Căn Chi đang bị đè nén như vậy, chỉ cần một câu nói này mà sáng ra.

Hiện tại, chẳng phải Cửu Cửu bé nhỏ kia cũng đang ở đó dùng sức mà giày vò anh đó sao?

Đến khi máy bay đáp xuống sân bay của thủ đô một lần nữa, thì cách khoảng thời gian Tiêu Căn Chi ra khỏi cửa, ước chừng đã qua một ngày một đêm.

Tiêu Căn Chi bước xuống máy bay, liền nhìn thấy Tăng Lỗi đang canh giữ ở nơi cửa ra vào của máy bay riêng, anh đang dài cổ ra ngóng chờ, vẻ mặt đầy lo lắng.

Đến lúc Tăng Lỗi nhìn thấy Tiêu Căn Chi từ trên máy bay đi xuống, mặt mày anh chàng vốn đang ủ rũ lập tức liền sáng bừng lên. Tăng Lỗi chạy vội tới về hướng Tiêu Căn Chi, giọng khàn khàn nói một câu, "Anh Tiêu, thật xin lỗi..."

Tiêu Cẩn Chi hừ nhẹ một tiếng, trầm giọng hỏi, "Hiện giờ Cửu Cửu đang ở nơi nào? Cô ấy thế nào rồi?"

Tằng Lỗi giọng nói đầy gấp gáp, "Hiện tại Cửu Cửu đã bị người nhà họ Lương đưa đến nhà tù dành cho phụ nữ ở kinh đô! Giờ đây Chu Tiêu, Hứa Hằng Minh cũng đã bị người nhà cấm túc trước, phải ở trong nhà rồi, Tần Tấn cũng không thể liên lạc được, Anh Tiêu, em sợ hiện tại Cửu Cửu đã..."

Tiêu Cẩn Chi cũng không nói thêm câu gì nữa, trực tiếp hạ lệnh, "Đi! Lập tức đi tới nhà tù dành cho phụ nữ kia!"

Chiếc xe màu đen chạy băng băng, giống như mũi tên đã rời cung, mang theo một luồng tinh thần cao vút, chạy về hướng nhà tù dành cho phụ nữ ở kinh đô.

CỤC CỨNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Đón Cô Ra Ngoài

Editor: Mẹ Bầu

Ở trên đường đi tới nhà giam, Tiêu Cần Chi gọi một cuộc điện thoại cho ông cụ Tiêu trước.

Trong sự việc này, bất kể là Cửu Cửu đúng hay sai, đứng ở trên lập trường của nhà họ Tiêu và nhà họ Lương mà nói, về tình về lý, anh cũng đều cần phải nói qua với ông cụ Tiêu một tiếng để biểu thị sự tôn trọng.

Chỉ tiếc, hiển nhiên lúc này cú điện thoại của anh gọi đến cũng đã muộn rồi!

Ông cụ Tiêu vừa nghe thấy giọng nói của anh, lập tức liền nổi giận lôi đình, lên tiếng mắng to, "Anh đó, cái con thỏ nhỏ chết tiết kia, thử nhìn lại cô nhóc mà anh đã nhận nuôi kia một chút xem! Con bé đó đã làm ra chuyện gì rồi hả, cả ngày lẫn đêm, trừ chỉ toàn gây chuyện rắc rối, nó cũng không thể làm chút chuyện gì khác hay sao? Con thỏ nhỏ chết tiết kia, bây giờ ta cũng thông báo cho anh biết, về chuyện này, tối hôm qua lão già họ Lương kia cũng đã tự mình sang đây để gặp ta. Ta thế này mà lại bị lão già đó quở trách cho một trận thật hay, ta còn chưa nói tới chuyện ta bị lão già thối tha kia làm cho mất hết thể diện, nhưng mà ở ngay trước mặt ta, lão già đó còn hạ lời tuyên bố, nếu ta dám nhúng tay can thiệp vào chuyện này, nhà họ Lương của lão sẽ không để yên cho nhà họ Tiêu của chúng ta!"

Lửa giận ngút trời, ông cụ Tiêu làm cho một hơi, rống hét toàn bộ những câu nói kia xong, thì bắt đầu nặng nhọc thở hỗn hà hỗn hển không ra hơi

Chờ cho nhịp thở trong lòng thuận xuống một chút, lúc này ông cụ Tiêu mới lại tiếp tục trầm giọng nói: "Cần Chi, anh phải biết cái tính khí lão già Lương thối tha kia, vì lần trước Lương Kinh Diễm đã làm chuyện sai, cho nên lão mới nhịn, mới chịu làm cái chuyện nhượng bộ đối với nhà họ Tiêu của chúng ta! Nhưng đến giờ, chuyện đó vẫn còn đang bị nghẹn tức ở trong bụng của lão. Lần này, Lương Kinh Diễm xảy ra chuyện, bất kể hành động của cô nhóc Tiêu Cửu Cửu kia là đúng hay sai, lão già thối tha họ Lương cũng sẽ mượn đề tài đó để nói chuyện của mình. Lão sẽ không từ bỏ ý đồ đâu. Tiêu Cần Chi, anh phải tự lo cho bản thân mình thật tốt đó, đừng để cho nhà họ Tiêu của chúng ta bị hủy hoại ở trong tay của anh!"

Nói xong, ngay cả việc anh muốn giải thích lại một lời, ông cụ Tiêu cũng không cho anh lại nói một câu, liền trực tiếp "cộp" một tiếng, cúp điện thoại luôn.

Mặc dù Tiêu Cần Chi đã sớm dự liệu được thái độ của ông cụ Tiêu sẽ như thế nào, nhưng đến lúc này, sau khi thật sự chứng kiến thái độ đã nguội lạnh của ông nội Tiêu một hồi, ngay cả chuyện ông nội không để cho anh có cơ hội để nói một câu giải thích với ông như vậy, giờ phút này, trong lòng của anh chỉ thấy xẹt qua từng hồi đau đớn.

Anh lặng lẽ cười lạnh, cho tới tận bây giờ, chỉ thấy toàn những người nhà của anh đã gây nên những tổn thương cho anh mà thôi!

Mà người có thể cho anh sự ấm áp, đến bây giờ thì một người đã chết, một người bị nhốt ở trong tù, bất đắc dĩ phải chịu nhận áp lực của những uy thế từ bên trên đè nén xuống, không cách nào thoát ra khỏi cảnh nguy khốn này. Tiêu Cần Chi vừa nghĩ tới hiện tại Cửu Cửu của anh đang phải chịu khổ ở trong tù, nơi đáy mắt thâm thúy liền càng trở nên lạnh lẽo.

Hơi nghiêng đầu một chút, bất giác trên môi của anh thoáng hiện ra một ý cười lạnh lẽo, Tiêu Cẩn Chi lấy điện thoại di động ra, lập tức bấm một dãy số điện thoại của người khác.

Điện thoại vừa thông suốt, Tiêu Cẩn Chi liền trực tiếp trầm giọng tự báo danh của mình: "Ngài Trưởng Giám ngục Chu, tôi là Tiêu Cẩn Chi!"

Là người đứng đầu trại giam, Chu Vĩ Viêm vừa nghe thấy Tiêu Cẩn Chi gọi điện tới, thậm chí bàn tay anh ta đang cầm điện thoại di động đã không sao kiềm chế nổi mà thoáng run lên một cái. Dĩ nhiên hiện tại anh ta đã biết vì sao hôm nay Tiêu Cẩn Chi lại sẽ gọi đến số điện thoại này.

Nhưng nghĩ đến ở phía bên kia cũng có một nhân vật lớn khác, cũng đang tạo một áp lực về phía mình, Chu Vĩ Viêm lại thấy nhức đầu không dứt. Nhưng anh ta cũng không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt, cười nói lấy lòng, "Tiêu thiếu gia, chào ngài! Ngài khỏe chứ ạ! Không biết ngài có điều gì dạy bảo?"

Tiêu Cẩn Chi lười phải nói vòng vo với anh ta, liền trực tiếp mắng phủ đầu luôn: "Chu Vĩ Viêm, con mẹ nó chứ! Anh bớt nói cái giọng giả bộ đó với tôi đi! Người của tôi không hề phạm pháp, vậy mà anh lại dám giam giữ cô ấy ở trong ngục, việc làm này của anh đã vi phạm quy chế rồi đó! Tôi thấy hình như anh đã ngán cái chuyện làm quan, không còn thích cái chức Trưởng Giám ngục này nữa rồi thì phải? Anh vậy mà lại dám mạo phạm, dám tới tác uy tác phúc trên đầu của tôi như vậy chứ hả?"

Giọng của Tiêu Cẩn Chi càng nói càng trở nên âm trầm. Cho dù ở đầu dây bên kia, Chu Vĩ Viêm cũng có thể cảm nhận được sự tức giận lẫn sự lãnh khốc được truyền tới từ đầu điện thoại bên kia.

"Trưởng Giám ngục Chu à, tôi đây có thể nói thẳng ra cho anh biết, đúng là có một vài người, tôi đây không nắm được bọn họ trong tay, cũng không thể làm gì được họ. Nhưng đây là chuyện ân oán giữa hai nhà chúng

tôi, các anh là những người ngoài, cần gì phải vội vàng tham dự vào, cứ để cho bản thân mình đứng cách xa ngoài dậm đi, chẳng phải là người khôn ngoan hơn không? Hôm nay tôi nói đến chỗ này thôi! Trưởng Giám ngục Chu à, hiện tại tôi đang lái xe đi đến chỗ của anh đó, tốt nhất là anh hãy lập tức thả người của tôi ra đi, nếu không, anh nên biết, với cá tính của Tiêu Căn Chi này, ai chọc giận tôi, hậu quả kia... Tuyệt đối anh sẽ không thể chịu nổi đâu!"

Những lời này của Tiêu Căn Chi vừa mới thốt ra, Chu Vĩ Viêm vừa nghe thấy, cả người lập tức túa ra lớp mồ hôi lạnh.

Về cách xử sự của Tiêu Căn Chi với những người khác ra sao, Chu Vĩ Viêm thân ở cái vị trí này, đương nhiên cũng đã từng được nghe nói không ít về những công tích vĩ đại của anh.

Nói thật, anh ta cũng không muốn dính dáng đến chuyện đánh nhau giữa những người thuộc loại tầng lớp cao cấp ở vị trí như của thần tiên kia. Nhưng anh ta biết làm thế nào trước những người nhà họ Lương có quyền cao thế lớn kia. Ở trong mắt bọn họ, chẳng qua anh ta cũng chỉ là một viên quan nho nhỏ, đứng đầu của một trại giam. Nếu như anh ta không chịu nghe lời của nhà họ Lương kia, nếu như họ muốn bóp chết anh, chẳng phải là rất đơn giản cũng giống như bóp chết một con kiến nhỏ hay sao? Nói cho công bằng một chút, anh ta có thể không dám đáp ứng hay sao?

Nhưng mà, hiện tại đã có Tiêu Căn Chi ra mặt buông lời, đương nhiên anh ta cũng đã có bậc thang để xuống rồi. Đến lúc đó, cho dù nhà họ Lương muốn trách anh ta, anh ta cũng có thể đẩy toàn bộ hết thảy những chuyện đó lên trên đầu của Tiêu Căn Chi là xong.

Còn đối với những lời nói đầy lãnh khốc và vô tình vừa mới rồi của Tiêu thiếu gia mà nói..., chẳng phải cũng là những lời nói một mực uy hiếp hay sao!

Về chuyện này, chỉ trong thời gian một cái nháy mắt, Chu Vĩ Viêm đã suy nghĩ minh bạch rõ ràng mọi chuyện, tức thì anh ta nhanh nhẹn chấp nhận chuyện thả người: "Nếu Tiêu thiếu gia đã có lời như vậy, dĩ nhiên tôi sẽ nghe theo lời ngài đã dạy bảo! Tiêu thiếu gia yên tâm, ngay bây giờ tôi sẽ lập tức đi thả người! Tôi lập tức đi luôn!"

Chu Vĩ Viêm cúp điện thoại, lập tức cho tìm tới hai vị cảnh sát nam đã đưa người vào lúc trước, sau đó tự mình dẫn người đi đến khu buồng giam để đưa Tiêu Cửu Cửu ra ngoài.

Khi anh ta vừa nghe thấy bọn họ đã ra lệnh ném Tiêu Cửu Cửu tới phòng cứng đầu để trừng trị, thì lúc này tâm can của Chu Vĩ Viêm cũng run lên một cái.

Phòng “cứng đầu” kia!

Mỗi một nữ phạm nhân ở trong phòng đó cũng đều là một người vô cùng hung hãn. Ngay cả những người làm quan như Chu Vĩ Viêm cũng phải đau đầu bạc mặt với những nữ phạm nhân này. Vậy thì Tiêu Cửu Cửu, một cô gái nhỏ yếu điệu thực nữ như vậy, chẳng phải sẽ bị nữ phạm nhân kia đùa giỡn đến tàn phế hay sao?

Nếu quả thật mà như vậy, cho dù Tiêu Căn Chi có đón được người ra, vừa nhìn thấy bộ dạng Tiêu Cửu Cửu bị đùa giỡn đến tàn phế như vậy, chắc chắn rằng cũng sẽ không bỏ qua cho anh ta!

Càng nghĩ, Chu Vĩ Viêm càng thấy kinh sợ, càng kinh sợ lại càng tức giận. Anh ta trực tiếp mắng phủ đầu như xối máu chó đối với hai người thủ hạ, lúc trước đã tiếp nhận người từ đại bộ trưởng Lương: "Các người, con mẹ nó chứ, trong đầu có não hay không vậy hả? Dặn bảo các người hãy chăm sóc cho cô ấy một chút mà thôi, thế nào mà lại cho ném cô ấy vào phòng “cứng đầu” kia chứ? Nếu như cô ấy mà bị xảy ra chút chuyện gì, các

người cứ ở đấy mà chờ để Tiêu thiếu gia lột từng lớp da trên người mình nhé!"

Hai người nam cảnh sát kia mặt mũi đầy vẻ uất ức! Chuyện này không phải nên trách chính Trưởng Giám ngục Chu đó sao? Ngày hôm qua họ cũng không hề nghe thấy Trưởng Giám ngục Chu nói không được phép bố trí sắp xếp người vào phòng cứng đầu. Hơn nữa, bọn họ cũng đã hỏi lại sếp rồi kia mà, nhưng sao bây giờ sếp lại đã trở mặt như vậy rồi.

Tối hôm qua, lúc Trưởng Giám ngục Chu nhận được điện thoại từ đại bộ trưởng Lương thì người đã được đưa đến ở bên ngoài rồi. Sau cuộc nói chuyện Trưởng giám ngục Chu đã đồng ý nhận người, tiếp đó lập tức bố trí sắp xếp hai người thủ hạ này đi gặp đại bộ trưởng Lương để nhận người. Thật ra thì lúc đó Trưởng Giám ngục Chu cũng không biết lai lịch của Tiêu Cửu Cửu, mà hai người thủ hạ kia lại càng không biết cái cô Tiêu Cửu Cửu này là ai. Thêm nữa, đại bộ trưởng Lương chắc chắn sẽ càng không bao giờ nói rõ thân phận của Tiêu Cửu Cửu, với mấy người bọn họ. Cho nên, khi đại bộ trưởng Lương dặn bảo bọn họ làm điều gì, bọn họ liền làm theo như thế.

Nếu không phải sáng sớm hôm nay Trưởng Giám ngục Chu chạy về, sau đó Cam Lập tìm tới anh ta, nói rõ cho anh ta biết về thân phận của Tiêu Cửu Cửu như thế nào, chỉ sợ rằng bây giờ khi Tiêu Căn Chi tìm tới cửa, anh ta vẫn chẳng hề hay biết chuyện gì hết cả!

Hiện tại Tiêu Căn Chi đã tới rồi, ngộ nhờ thật sự có chuyện gì đó xảy ra đối với con người của Tiêu Cửu Cửu, vậy thì anh ta thê thảm rồi!

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Chu Vĩ Viêm gọi thêm nữ cảnh sát ở đó, đi cùng với hai người nam cảnh sát kia. Thời điểm cánh cửa sắt của phòng cứng đầu kia được mở ra, Chu Vĩ Viêm kinh hồn táng đờm, run rẩy nhìn vào bên trong.

CỤC CƯƠNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Thật Dã Man!

Nữ cảnh sát kia dẫn đầu đi vào, đưa tầm mắt nhìn qua, khi thấy Tiêu Cửu Cửu sững sốt một chút, rồi lớn giọng gào thét, “Trưởng trại giam tuần tra, đều đứng lên cho tôi, theo quy củ, đứng ngay ngắn cho tôi!”

Nữ phạm nhân một phòng không có ai dám chống lại, tất cả đều nhanh chóng đứng dậy, chia hai hàng đứng ngay ngắn.

Nhưng Tiêu Cửu Cửu mà bọn họ phải đón ra, lại giống như hồn nhiên không nghe thấy mệnh lệnh này, vẫn tỏ vẻ bình tĩnh nằm trên giường, nhắm mắt lại, hai tay chấp trước ngực, yên tĩnh dưỡng thần.

Chu Vĩ Viêm và mấy người canh ngục khi nhìn thấy cô gái nhỏ mà bọn họ cho rằng sẽ bị bắt nạt rất thảm, lại một thân hoàn hảo không chút tổn hại, thần thái vẫn còn rất nhàn nhã thản nhiên, cùng nhau thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn lại nữ phạm nhân trong phòng, mỗi một người đều toàn thân sừng đỏ, trên mặt còn lưu không ít vết cào, hai mắt xanh đen giống như gấu trúc quốc bảo, giống như bọn họ bị người hung hăng hành hạ ngược lại, Chu Vĩ Viêm và mấy canh ngục từng người một nghẹn họng trân trối, ngây ngốc ở đó, hồi lâu không kịp phản ứng.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Chuyện này, chuyện này, tình hình của người này hoàn toàn khác trong tưởng tượng của bọn họ!

Khóe mắt nữ cảnh sát kia hung hăng co rút, tối ngày hôm qua, cô dĩ nhiên nghe được tiếng kêu rên trong phòng, cho rằng giống như trước kia, là trưởng ngục thu thập cô gái mới đến, lai nói cũng không nghe ra được trong các cô ai là người phát ra tiếng kêu cứu, cô cũng sẽ không cố ý sang đây nhìn.

Không nghĩ tới, thế mà ngược lại, là người thiếu nữ này thu thập mấy người trưởng ngục.

Chu Vĩ Viêm nhìn về phía thiếu nữ nằm trên giường kia, suy cho cùng anh là nhân tinh *, sau khi sững sốt, rất nhanh đã hiểu.

(*) nhân tinh: chỉ một người đặc biệt dễ tâm, đặc biệt tính toán, khôn khéo với thế sự, không dễ lừa bịp, xử sự khôn khéo, người không chịu thiệt thòi. Nghĩa tốt: Chỉ người già trường thọ, đứa nhỏ đặc biệt thông minh. Nghĩa xấu: người sành sỏi, đặc biệt khôn khéo, đặc biệt tính kế. (Nguồn: Baike)

Tiêu Cửu Cửu này có thể yên ổn trôi qua một đêm trong phòng giam gai góc này, cũng thu thập toàn bộ nữ phạm nhân cả phòng, còn từng người một mang theo vẻ sợ hãi nhìn cô, bản lĩnh của cô tuyệt đối không tầm thường! Từ xưa người mạnh làm vua, huống chi, người đứng sau Tiêu Cửu Cửu chính là Tiêu Căn Chi!

Vẻ mặt Chu Vĩ Viêm cung kính mấy phần trong nháy mắt, lại nghĩ đến căn dặn của Tiêu Căn Chi, anh cung kính đi tới trước mặt Tiêu Cửu Cửu, mặt lấy lòng cười nói, “Tiêu tiểu thư, Tiêu thiếu gia sẽ lập tức tới đón ngài, ngài theo tôi ra ngoài đi!”

Tiêu Cửu Cửu chợt mở mắt ra, tròng mắt đen nhánh lấp lóe, ngay sau đó nở nụ cười, “Anh Căn tới, anh ấy tới còn rất nhanh đó! Được! Vậy đi thôi!”

Tiêu Cửu Cửu nhảy từ trên giường lên, dẫn đầu đi ra ngoài phòng trước, bản lĩnh lưu loát này lại khiến cho người ta mở ra tầm mắt một lần.

Sau lưng, truyền đến tiếng thét to chình tề của cả đám nữ phạm nhân, “Đại tỳ, đi thông thả!”

Chu Vĩ Viêm và mấy vị canh ngục nghe tiếng thét to thế, trái tim nhỏ không khỏi thắt lại.

Cường hãn!

Trong một đêm, cô đã thu thập tất cả các nữ phạm nhân trong phòng khiến người ta đau đầu này trở nên quy củ như thế, còn nhận cô làm đại tỳ, thật sự là bất thường trước nay chưa từng có!

Đợi cửa sắt mở lên, trong phòng đau đầu lại sôi trào lên.

Người phụ nữ béo cao lớn cường tráng phát ra một tiếng kêu, “Mẹ nó! Người phụ nữ này có lai lịch gì? Ngay cả trưởng trại giam cũng phải cúi đầu khom lưng cho cô ta?”

Ánh mắt Phương Dong lóe lên, nói, “Mới vừa rồi tôi nghe trưởng trại giam gọi cô ấy là Tiêu tiểu thư, nói Tiêu thiếu gia sẽ tới đón cô ấy, nếu như mà tôi không đoán sai, cô ấy chính là người phụ nữ nhỏ mà Tiêu thiếu gia là Kinh thành đệ nhất thiếu nữ danh xưng chiêu nuôi dưỡng!”

Bà chị bá đạo nhàn nhạt nhếch mắt, “Kinh thành đệ nhất thiếu? Lai lịch rất lớn sao?”

Phương Dong nhú mày, ra sức khoe khoang tin đồn nhỏ với nhóm chị em cùng chung hoạn nạn, “Đại tỳ, lão mập, các chị không biết sao? Em nói cho các chị biết, Tiêu thiếu gia này có lai lịch cũng lớn, anh ta xuất thân tướng môn *, nghe nói người một nhà đều là tướng quân đó, còn nghe nói ông nội nhà anh ta chính là lão tướng quân nắm thực quyền ** ở

trung ương, mặc dù bây giờ ông cụ đã lui xuống, nhưng uy thế còn lại của ông cụ vẫn còn đó, lại nói đến cha của Tiêu thiếu gia này đi, chính là phó tư lệnh quân khu B, mẹ của anh ta dường như cũng là quan lớn của bộ ủy *** gì đó, tóm lại, nhà Tiêu thiếu gia hiển hách, địa vị cao đến dọa người! Nghe nói người cùng lứa tuổi ở Kinh thành vốn không ai dám trêu chọc anh ta!”

(*) tướng môn: chỉ thế hệ con nhà làm tướng. Cũng chỉ đời cha có tài, đời con có bản lĩnh phi phàm. Cũng chỉ con cháu đời sau không làm nhục gia phong. Trong bối cảnh này chỉ thế hệ con nhà làm tướng.

(**) thực quyền: Quyền hành có thật, không phải trên danh nghĩa

(***) bộ ủy: chỉ các bộ và ban chấp hành (ủy ban ngang bộ) cấp dưới hội đồng nhà nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa.

Các nữ phạm nhân mặt bừng tỉnh hiểu ra, “Khó trách Tiêu Cửu Cửu này có bản lĩnh khủng bố như vậy, chắc đều do Tiêu thiếu gia bồi dưỡng ra được.”

“Đó là chắc chắn. Tôi còn nghe nói, năm đó Tiêu Căn Chi làm giận hồng nhan *, đặc tội Tiêu Cửu Cửu ở quầy bar Thiên Thượng, cả đêm để cho người gây rắc rối...”

(*) hồng nhan: má hồng, chỉ người con gái đẹp.

Lời này của Phương Dong vừa ra, nhất thời rước lấy tiếng thét chói tai cả phòng, từng người một xanh cả mặt.

“A? Không phải chứ? Xong rồi, xong rồi, vậy chúng ta làm như thế nào?”

“Đúng đấy, chúng ta làm sao bây giờ? Chúng ta còn chinh cô ấy, cô ấy có thể mang thù hay không? Chúng ta sẽ không có chuyện gì?”

Phương Dong cũng không dám khẳng định, “Cũng không thể nào? Dù sao chúng ta không chinh cô ấy, sẽ bị cô ấy chinh, cô ấy cũng sẽ không để ý đến chúng ta mới đúng...”

Lúc này bà chị bá đạo vung tay lên, “Bình đến tướng đỡ, nước tới đất ngăn, suy nghĩ nhiều như vậy có ích gì?”

Ặc...

Một câu của đại tỷ, quả nhiên không ai còn dám nói chuyện.

Tiêu Cửu Cửu quả thật như Phương Dong nói, cô sẽ không để ý đến bọn họ, dù sao, những nữ phạm nhân này định bắt nạt cô, nhưng còn không kiếm được thứ tốt gì trong tay cô, cô mới sẽ không phí tâm đi nhớ bọn họ đâu.

Vào lúc này, Tiêu Cửu Cửu đang cùng Chu Vĩ Viêm đến phòng làm việc của trưởng trại giam của anh, Tiêu Căn Chi còn chưa tới, Chu Vĩ Viêm ân cần rót cho cô một ly trà ngon, để cho cô ngồi trên ghế sa lon chờ một lát.

Tiêu Căn Chi không để cho Tiêu Cửu Cửu đợi quá lâu, một ly trà còn chưa uống xong, điện thoại của Chu Vĩ Viêm đã vang lên.

Tiêu Cửu Cửu thấy Chu Vĩ Viêm gật mạnh đầu ở đó nói, “Được, được, tôi lập tức đưa Tiêu tiểu thư ra ngoài!”

Cúp điện thoại, Chu Vĩ Viêm lập tức nói với Tiêu Cửu Cửu, “Tiêu tiểu thư, Tiêu thiếu gia tới, đang ở cửa chính đợi ngài, chúng ta đi ra ngoài đi!”

Tiêu Cửu Cửu gật gật đầu, rồi đi theo sau lưng Chu Vĩ Viêm, cùng nhau đi tới cửa chính.

Cửa sắt vừa mở, Tiêu Cửu Cửu ngược mắt lên, đã nhìn thấy một bóng dáng mạnh mẽ rần rỏi đứng ở đó.

Đó là Tăng Lỗi!

Anh nhìn thấy Chu Vĩ Viêm mang Tiêu Cửu Cửu ra cửa, cũng thờ phào nhẹ nhõm một hơi dài.

Cô không có việc gì! Cô không có việc gì là tốt rồi! Anh rất cuộc yên tâm!

Tiêu Cửu Cửu nhìn thấy hai mắt Tăng Lỗi đỏ ngầu, lộ ra một nụ cười an ủi với anh, “Tôi không sao!”

Tăng Lỗi nhìn cô, trong đôi mắt kia âm ứốt đỏ đỏ, đôi môi mấp máy một lúc lâu, nhưng bởi vì cảm xúc trong lòng quá kích động, toàn bộ lời muốn nói cũng nghẹn trong cổ họng, không nói ra.

Trong lòng Tiêu Cửu Cửu hiểu rõ suy nghĩ của anh, đưa tay dùng sức vỗ vỗ vai anh, chủ động nói một tiếng với anh, “Tăng Lỗi, xin lỗi! Là tôi làm liên lụy đến anh!”

Tăng Lỗi nhìn cô, đột nhiên lắc đầu, giọng khàn khàn nói, “Không! Là tôi không tròn chức trách, nếu như tiểu thư có chuyện, cho dù thiếu gia muốn mạng của tôi, tôi cũng sẽ không có nửa câu oán hận. Cũng may, tiểu thư không có việc gì, bây giờ nhìn thấy tiểu thư thật tốt, tôi cũng yên tâm.”

Anh điều chỉnh lại tâm tình của mình, cười nói với Tiêu Cửu Cửu, “Tiểu thư, đi thôi! Thiếu gia còn ở trên xe đợi ngài! Thiếu gia vì chạy về cứu ngài, đã hai ba mươi giờ không nghỉ ngơi.”

Lòng Tiêu Cửu Cửu run lên.

Cô theo bản năng nhìn về phía chiếc xe hơi toàn thân màu đen kia, mặc dù không nhìn thấy người bên trong, nhưng lại có thể cảm thấy, uy áp dọa người ở trong đó truyền tới.

Lần này, cô chọc tới chuyện lớn như vậy, anh nhất định sẽ trừng trị cô chứ?

Vừa nghĩ tới cô sắp sửa đối diện với lửa giận của Tiêu Căn Chi, Tiêu Cửu Cửu thật sự hơi khiếp sợ, nhìn chiếc xe hơi màu đen gần ngay trước mắt, chần chừ không dám bước đến phía trước.

Đúng lúc này, cửa xe mở ra, bóng dáng cao lớn răn ròi của Tiêu Căn Chi chui ra từ trong xe.

Trên gương mặt tuấn tú kia hết sức rõ ràng không vui mừng, mang theo từng cơn ớn lạnh, khiến Chu Vĩ Viêm định chào hỏi làm quen một tiếng với anh, cũng sợ hãi không dám lên phía trước.

Còn đối với Tiêu Căn Chi mà nói, dù là thời điểm nào, chỉ cần Tiêu Cửu Cửu ở trước mặt anh, trong mắt của anh cũng chỉ biết có cô!

Anh vốn không định xuống xe, có thể do vừa nhìn thấy dáng vẻ chần chừ không tiến lên của cô, anh liền tức giận!

Lúc này đã biết sợ rồi hả? Sớm làm cái gì rồi?

Anh đi đến trước mặt cô, cái gì cũng không nói, trực tiếp một tay khóa chặt eo Tiêu Cửu Cửu, cứ như vậy một tay bồng cô lên, bay thẳng đến trên xe.

Tiêu Cửu Cửu cảm giác thân thể một phát bay lên không, bị sợ đến nói thầm một tiếng, “Thật dã man!”

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Sao Có Thể Không Quan Tâm?

Editor: Puck

Cửu Cửu sợ mình sẽ bị anh làm cho té xuống, vội vàng đưa tay ôm eo anh, dựa thật chặt lên người anh.

Tiêu Cửu Cửu cô cũng coi như là người không sợ trời không sợ đất, nhưng lại cứ sợ người đàn ông mặt lạnh như băng này, một khi anh giận lên, thật sự không hay ho, cực kỳ dọa người, phương pháp trừng trị cô xử lý cô gì đó đều nghĩ ra được!

Tóm lại, mỗi lần đối kháng đến cuối cùng, chịu thua tuyệt đối là cô!

Cho nên, lúc này Tiêu Cửu Cửu tỏ vẻ khéo léo khác thường, bởi vì cô biết, nếu như lúc này cô còn dám chọc giận anh, anh tuyệt đối sẽ không để ý thời gian, không để ý địa điểm, trước trừng trị cô một trận rồi nói.

Mặc dù động tác ôm cô lên xe của Tiêu Căn Chi hơi thô lỗ, nhưng lên xe, anh vẫn không buông cô xuống, mà để cho cô ngồi trên đầu gối anh, một đôi cánh tay giống như khóa sắt, khóa thật chặt cô ở trên người anh.

Anh trầm mặc, Tiêu Cửu Cửu cũng không nói chuyện!

Hồi lâu không đợi được cô chủ động nhận sai, gương mặt tuấn tú của Tiêu Căn Chi càng tỏ vẻ âm trầm, hừ lạnh một tiếng, “Em lại không có điều gì muốn nói với anh?”

Nhìn cô gái nhỏ mọn thích đùa giỡn với anh, thật sự hận không thể đánh cái mông cô một trận ngay bây giờ, để cho cô tùy hứng nữa, để cho cô phách lối nữa, để cho cô liều lĩnh nữa, để cho cô lại khiến cho anh lo lắng nữa...

Nhưng anh đối với cô, cuối cùng không hạ được dạy dỗ hung ác!

Nói thật, ở trước mặt cô, anh chính là nô tính * hoàn toàn, có lúc, anh cả chính anh cũng vô cùng khinh bỉ mình.

(*) nô tính: thân phận nô lệ, hoàn toàn phục tùng.

Tiêu Cửu Cửu ngược mắt nhìn anh một cái, khi đối diện với cặp mắt thâm trầm sâu như giếng cổ kia, cảm giác lạnh lẽo nhất thời đập vào mặt, giống như muốn nuốt cô vậy, trong lòng Cửu Cửu run lên, vội vàng né tránh ánh mắt của anh, nhỏ giọng mà nói ra, “Không phải anh đều biết sao?”

Anh đột nhiên gào to một tiếng, “Anh muốn nghe em nói! Tại sao? Tại sao phải làm như vậy? Tại sao không thể chờ một chút?”

Khi Tiêu Cửu Cửu đối mặt với người ngoài hoặc kẻ địch, cô vẫn tỏ vẻ đặc biệt kiên cường, có thể nhìn chỗ người khác không đành lòng, bất kỳ uất ức gì cô đều nhận được, nhưng bây giờ bị Tiêu Căn Chi lớn tiếng gào như vậy, cô lại cảm thấy đặc biệt uất ức, hai cặp mắt thật to kia ướm át.

Cô quật cường ngẩng đầu lên, nhìn lại anh, cũng không để nước mắt kia chảy xuống.

Hơi nghiêng, cô trong cái nhìn của anh, lộ ra một nụ cười tuyệt đẹp buồn bã, phảng phất giống như theo gió đi, nhìn khiến trong lòng Tiêu Căn Chi lạnh lẽo, hai tay ôm cô không nhìn được siết lại, ôm cô càng chặt hơn.

“Anh Cấn, anh biết rõ nguyên nhân, tại sao còn phải hỏi?” Nói xong, cô lại cúi đầu.

Tiêu Cấn Chi nhìn ánh mắt đẹp buồn bã thê lương của cô, trong lòng run lên, giống như đang sợ cái gì đó, đưa tay ra một phát túm được cằm cô, cúi đầu hung hăng hôn lên môi cô.

Cảm thấy trên môi truyền đến nóng rực và điên cuồng, thân thể Tiêu Cửu Cửu run lên, cứng người, nhưng không chống lại, đã phân không rõ trong lòng mình rốt cuộc có tư vị gì.

Hồi lâu, Tiêu Cấn Chi mới buông cô ra, nhìn cô thật sâu, thâm tình nơi đáy mắt khó đè nén.

Khi thấy trên khóe mắt cô treo một giọt lệ thì trong lòng Tiêu Cấn Chi vừa căng đau từng cơn, vừa chua vừa chát.

Anh ghen giọng, hỏi nghi ngờ vẫn chôn sâu trong lòng anh, “Cửu Cửu, chẳng lẽ qua nhiều năm như vậy, tất cả chân thành đối đãi của anh, ở trong mắt em, lại thật sự không để lại một chút dấu vết sao? Chẳng lẽ... Em thật sự không hề quan tâm anh chút nào sao? Cho dù là... Một chút xíu cũng được!”

Cảm thấy anh luôn lạnh lùng hà khắc cả người lộ ra vẻ đau thương, Tiêu Cửu Cửu căng thẳng trong lòng, lập tức bác bỏ, “Dĩ nhiên không phải! Không phải vậy! Anh Cấn, tình cảm của em và Phượng Thần thật tốt, dù sao, chúng em sống nương tựa lẫn nhau từ nhỏ lớn lên, kinh nghiệm như vậy tạo cho em và Phượng Thần có tình cảm khó có thể dứt bỏ. Nhưng mà, trừ Phượng Thần ra, anh cũng là người cực kỳ quan tâm em, còn thân hơn người thân! Em làm sao có thể không quan tâm anh? Sao có thể không nhớ rõ lòng tốt của anh? Em đều ghi tạc ở đây! Em đều nhớ!”

Tiêu Cửu Cửu cầm tay của anh lên, đặt ngay chỗ trái tim cô.

Cô khẽ than một tiếng, yếu ớt nói, “Anh Căn, trước kia, em và Phượng Thần luôn thầm nghĩ, anh tốt như vậy, thương yêu chúng em như vậy, chúng em phải báo đáp anh như thế nào mới phải? Anh biết lúc đó Phượng Thần anh ấy nói như thế nào không?”

Tiêu Căn Chi không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn cô, chờ cô nói tiếp.

Tiêu Cửu Cửu nhìn anh, đột nhiên cười, nhưng mà, nước mắt kia cũng theo đó mà chảy xuống.

Cười rơi lệ, vĩnh viễn làm cho người ta sợ hãi nhất, cũng đẹp khiến cho lòng người tan nát!

Chỉ khi ở trước mặt anh và Phượng Thần, Cửu Cửu mới cho phép mình lộ vẻ vô dụng và yếu ớt.

Cô ghen ngào nói, “Thần Thần nói: Cửu Cửu, nếu anh không còn ở đây, em có thể lấy thân báo đáp anh Căn, anh Căn là người tốt như vậy, lại thương yêu em như vậy, anh tin tưởng, anh Căn nhất định sẽ giống như kỵ sĩ bảo vệ em một đời! Có anh ấy chăm sóc em, anh cũng yên tâm!”

Lúc ấy người nào trong bọn họ biết được, lời của Phượng Thần, lại thành một câu thành sấm!

Tiêu Căn Chi nghe, chỉ cảm thấy trong lòng giống như có vật nặng gì đó hung hăng va cho một phát, anh không hề nói cái gì, chỉ nâng lấy mặt Cửu Cửu, một lần nữa hôn thật sâu xuống, quấn quýt với môi lưỡi cô.

Tiêu Cửu Cửu nhắm mắt lại, trong đầu lại lóe lên vẻ mặt tinh xảo như thiên thần của Phượng Thần.

Ở trong lòng của cô, anh giống như vẫn còn sống, cô vĩnh viễn đều không thể nào quên một người đàn ông tuyệt vời lưu lại từng vết từng vết dấu ấn khắc sâu ở trong sinh mệnh của cô.

Cô lặng lẽ hỏi thầm trong lòng: Thần Thần, nếu như mà em thật sự làm như vậy, anh sẽ vui mừng sao? Anh Cẩn, anh ấy đáng giá để em giao ra, đúng không? Nếu như mà em đi theo anh ấy, anh có phải sẽ yên tâm một chút không? Nhưng mà, nhưng mà, tại sao em có thể để mặc cho anh một mình cô độc đi đây?

Sau khi hôn, Tiêu Cửu Cửu đưa tay, nhẹ nhàng nâng mặt Tiêu Cẩn Chi, dùng đầu ngón tay êm ái, khẽ vuốt ve lên ngũ quan tuần tú cương nghị sâu sắc kia, cuối cùng, cô khẽ nói, “Anh Cẩn, nếu như chuyện này giải quyết, anh liền cưới em, được không?”

CỤC CỨNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Yêu Cô Như Sinh Mạng!

Trong suy nghĩ của Tiêu Cửu Cửu, việc mất đi Phượng Thần chẳng khác nào mất cả nguồn sống, nơi nương tựa suy nhất chỉ còn lại Tiêu Căn Chi mà thôi.

Nghe thấy cô khe khẽ hỏi, Tiêu Căn Chi từ chối cho ý kiến, nắm chặt vòng eo thon chưa đầy năm tay, ham muốn độc chiếm dâng cao, ngôn ngữ cơ thể vô hình lộ cả ra ngoài.

Nhưng, hiện tại, anh vẫn không thể hứa hẹn với cô điều gì.

Trên đường anh tới nhà giam nữ đã nghe ngóng được đôi chút từ chỗ chú hai Quân tổng, lần này, thương thế của Lương Kinh Diễm rất nặng, đến giờ vẫn chưa tỉnh. Cố đôi khi người chết đi lại không chừng là chuyện tốt, nhưng cô ta lại nửa chết nửa sống, thế mới là điều nan giải!

Mà ngày xưa Lương Kinh Diễm xinh đẹp kiêu ngạo như thế, bây giờ lại tàn phế hai chân, tử cung bị cắt bỏ thì cuộc sống sau này còn có hy vọng gì nữa chứ? Với một thiên kim đại tiểu thư như cô ta có gì có thể đả kích hơn cái này?

Coi như cô ta có tỉnh lại, nếu như biết thân thể mình lại có nhiều chỗ không trọn vẹn như vậy, sợ rằng sẽ phát điên lên mất! Ở trong trạng thái bình thường, vì để đối phó với Cửu Cửu mà cô ta đã không từ thủ đoạn nào, chứ chưa kể đến tình trạng điên cuồng này, không biết còn làm ra những chuyện đáng sợ nào nữa.

Trong tình thế bất ổn như vậy, làm sao anh có thể hứa cho cô một cuộc sống yên ổn vào lúc nào được đây?

Tiêu Cẩn Chi ôm lấy đầu của cô, thân mật mặt đối mặt: "Cửu Cửu, em ra nước ngoài chơi một vài ngày đi!"

Mặc dù anh không nói thêm gì nữa, nhưng Tiêu Cửu Cửu vẫn nghe ra được sự nặng nề toát ra từ giọng nói kia.

Anh chắc hẳn đang lo lắng cho sự an toàn của cô, cho nên mới muốn cô rời khỏi nơi này, chờ sau khi xử lý tốt mọi chuyện mới để cho mình trở về?

Anh vốn là vậy, cho tới bây giờ đều luôn nghĩ biện pháp để bảo vệ cô, không để cho cô phả mạo hiểm, cho dù có một chút nguy hiểm thôi chỉ cần anh biết, sẽ lạng lẽ bóp chết tất cả trong vô hình!

Những năm qua, anh và Phượng Thần đã bảo vệ cô quá tốt!

Nhiều năm sống trong an nhàn bình thản, không bon chen với đời đã khiến cho cô lãng quên một mặt đen tối, hiểm ác của xã hội này, có vài người, quả thật ngay cả súc sinh cũng không bằng.

Vào lúc này, sao cô có thể để lại cho anh một người tàn phế còn bản thân lại ra ngoài tiêu dao khoái hoạt chứ?

Mặt cô đầy kiên quyết nói: "Em không muốn đi! Cũng không thể đi! Em muốn ở lại đây với anh!".

Tiêu Cẩn Chi cau mày, giọng cũng lạnh đi vài phần: " Em ở lại, sẽ chỉ làm vướng tay vướng chân, ngộ nhờ lại bị người ta bắt đi làm con tin thì làm thế nào? Tiêu Cửu Cửu, lúc này đừng gây thêm phiền toái nữa, có được không?"

Tiêu Cửu Cửu biết anh cố ý nói như vậy, mục đích cũng chỉ là muốn cho mình nghe mà thôi.

Cô muốn ở cùng với anh! Chỉ muốn ở lại cùng anh!

Liền bắt đầu sử dụng chính sách buồn bã, mặt u oán nhìn người nào đó nói: "Anh Căn, Thần Thần đã đi rồi! Hiện tại em cũng đã bỏ đi ý niệm đi theo anh ấy, nhưng, anh cũng không thể ném em ra tận nước ngoài chứ? Em không muốn đi! Thật sự không muốn đi! Thần Thần không có ở đây, về sau cũng chỉ có em và anh sống nương tựa lẫn nhau, em muốn ở cùng với anh! Chẳng lẽ..... ngay cả một tâm nguyện nho nhỏ của em mà anh cũng không chịu thỏa mãn sao?"

Tiêu Cửu Cửu thốt ra những lời nhu tình mật ý nhất thời đánh cho tấm khiên Tiêu Căn Chi vừa không dễ dàng gì dựng lên nát bấy.

Cô cũng đã nói như vậy, một đấng mày râu như anh chẳng lẽ còn không thể bảo hộ cô chu toàn sao?

Nếu như hiện tại anh không thể bảo hộ cô chu toàn, thì làm sao có tư cách để nói tiếng yêu, có tư cách gì lo lắng cho cô cả đời?

Tiêu Căn Chi đăm đăm nhìn người trước mặt, nhìn cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, tròng mắt đen linh động chớp chớp chờ mình trả lời thì toàn thân bỗng chốc bùng bùng lên.

Kể từ khi bệnh tình của anh tốt lên, chỉ cần ôm thân thể mềm mại, đường cong lả lướt kia một cái thì cơ thể lập tức vượt rào, khó có thể khống chế được. Anh trầm giọng nói: "Tôi có thể để em ở lại, có điều, em phải hứa không được vô pháp vô thiên giống như lần này nữa, nếu có chuyện gì, nhất định phải nói cho tôi biết ngay. Cửu Cửu, đừng khiêu chiến ranh giới cuối cùng của tôi, có một số việc sẽ để lại hậu quả khó lường, em không tài nào gánh nổi đâu. Nếu như chúng ta bỏ ra một cái giá cao, mà chỉ thu được chút thành quả, thì hoàn toàn chẳng có tí lời nào, đã hiểu chưa?"

Tiêu Cửu Cửu gật đầu, đáp: "Em biết lần này mình đã quá lỗ mãng, sau này sẽ không như vậy nữa!".

Bản thân đã từng trải qua cái chết một lần, nhưng không thành, tất nhiên sẽ không có lần sau.

Tiêu Căn Chi nói rất đúng, Thần Thần đi rồi vẫn còn có anh ở đây!

Anh xem cô như sinh mạng, nếu như cô chết đi, thì anh phải làm thế nào?

Nhất định sẽ giống như cô mất đi Thần Thần, đau đến không muốn sống?

.....

Sau khi tiễn Tiêu Cửu Cửu và Tiêu Căn Chi lên xe, Chu Vĩ Viêm lập tức trở về phòng làm việc.

Chuyện này do Lương Đại bộ trưởng giao phó cho ông ta, thì hôm nay nếu đã để Tiêu Căn Chi mang người đi, mặc kệ như thế nào, cũng phải cho ngài ấy một câu trả lời thỏa đáng.

Khi Lương Đại bộ trưởng nghe Chu Vĩ Viêm run run thông báo tin tức xấu này, chỉ lạnh lùng nói một câu: "Chu Vĩ Viêm, cậu khiến tôi quá thất vọng!"

Nói xong, liền trực tiếp "cộp" một tiếng, cúp điện thoại.

Chu Vĩ Viêm nghe được giọng nói đầy tức giận của Lương Đại bộ trưởng bên đầu dây bên kia cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Ai bảo ông ta xui xẻo dây vào cuộc chiến giữa các Thần Tiên này chứ? Nếu như may mắn, thì có thể bình yên vô sự, còn nếu như ngược lại thì cũng chỉ có thể hận số mệnh phải làm bia đỡ đạn của mình mà thôi.

Chỉ mong, trời cao có thể phù hộ, ông ta không có đứng sai đội.

Bây giờ bản thân ông ta vô cùng hi vọng Tiêu thiếu gia có thể sớm ngày lên cao, tốt nhất phải là người chiến thắng ở sau trận đấu này, có như vậy, mới có hy vọng giữ được cái ghế hiện tại.

Còn bằng không.....

Chu Vĩ Viêm thở dài một tiếng, không nghĩ nữa, cứ mặc cho số phận đi!

Mà ở bên kia, Lương Đại bộ trưởng vừa cúp điện thoại liền thẳng tay ném ra ngoài, mặt đầy dữ tợn, cắn răng gầm nhẹ: "Tiêu Căn Chi, lần này, mày đã thành công chạm đến lẫn ranh của tao! Để xem tao thu thập mày như thế nào!"

Trong khi Lương Đại bộ trưởng đang nổi bão thì thư ký Lâm Hoa vội vàng gõ cửa, khi lấy được cho phép đi vào, lập tức đến gần, nhanh chóng báo cáo: "Bộ trưởng, hiện tại trên internet đang phát tán một video đua xe, là về ngài và tiểu thư, thu hút không ít người chú ý, ngài mau xem thử một chút!"

Lương đại bộ trưởng mở to mắt lập tức ngồi trở lại bàn làm việc.

Quả nhiên, vừa mở ra một websites ra, đập vào mắt là một tiêu đề hết sức nổi bật ——"Tiểu thư thế gia hạ độc thủ, vẫn không địch lại tài lái xe của Cô bé lọ lem, trọng thương nhập viện; chọc giận quan to, chạm vào quyền uy, Cô bé lọ lem bị bỏ tù oan!"

Nội dung bên trong viết rất rõ ràng, miêu tả hiện trường vô cùng sinh động tựa như người viết tận mắt nhìn thấy, khiến mọi người sau khi xem xong liền tức giận mắng chửi rằng Quan chức thế gia ỷ thế hiếp người, hơn nữa có vô số người hàm hồ nói, loại người cặn bã này khẳng định sau lưng

còn cất giấu những chuyện dơ bẩn, nếu điều tra nhất định chính là tham quan, xin các ban ngành tương quan nghiêm tra trừng trị.

Những lời phê bình nghiêm khắc cũng như lên án này khiến cho Lương đại bộ trưởng sợ hết hồn hết vía, chột vồ bàn một cái: "Tiêu Cần Chi, mày khá lắm! Giỏi lắm! Mày muốn nháo lớn đúng không? Được, ông đây sẽ theo đến cùng!"

CỤC CỨNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Cứu Cứu, Đừng Đi

Mặt mũi Lương Khải Minh đầy dử tợn nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Hoa, cực kỳ tức giận nói: "Lâm Hoa, lập tức thông báo cho Cục Giám Sát Internet, nhanh chóng xóa bỏ toàn bộ video và những bình luận này cho tôi, một chút dấu vết đều không được lưu lại! Không cho phép lưu lại chút tin tức bóng gió nào nữa! Nghe chưa?".

Lâm Hoa nuốt một ngụm nước bọt, đẩy đẩy gọng kính trên mũi, cố che giấu sự sợ hãi đối với người trước mắt, uyển chuyển nói cho Lương Khải Minh một tin tức xấu nữa: "Cục Giám Sát Internet bên kia nói, đây là video do hacker phát tán, bọn họ nhất thời không trở tay kịp, hiện tại đang tìm chuyên gia tới giải quyết!"

Lương đại bộ trưởng vừa nghe đến đây chỉ cảm thấy khí huyết cuộn cuộn, gương mặt sung huyết đỏ bừng, một giây sau, liền vươn tay gạt hết những thứ ở trên bàn xuống ngay tức khắc, tài liệu làm việc, ly trà,... tất cả đều "Rầm rầm" bay xuống đất, giấy tờ văng tung tóe còn bị dính đầy nước, hiện trường vô cùng thảm hại.

Lương đại bộ trưởng lúc này vẫn chưa thông huyết thì điện thoại di động cá nhân lại đột ngột vang lên.

Vừa nhìn, quả nhiên là Ông cụ gọi điện thoại tới.

Lương đại bộ trưởng nào dám chậm trễ, vội điều hòa hơi thở, vội vàng bấm nút nghe, rồi lại tận lực cách xa phần tai nghe ra: "Cha, sao cha lại gọi

điện thoại tới? Có phải trong nhà đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?"

Ngay lập tức tiếng của Ông cụ Lương chẳng khác nào sấm nổ bên tai vang lên: "Lương Khải Minh, có phải mày muốn chết rồi không? Làm sao lại để cái video kia phát tán rộng rãi trên mạng vậy hả? Bây giờ lập tức, mày phải lập tức giải quyết tốt chuyện này cho tao, nếu không, hậu quả không chỉ dừng lại ở đó thôi đâu!".

Lương Khải Minh dĩ nhiên biết điểm này, hiện tại da đầu càng ngày càng tê dại, vừa đưa tay xoa xoa huyết thái dương, vừa trả lời: "Cha, chuyện này con đã nói với bên phía Cục Giám Sát Internet rồi, nhưng hacker này quá lợi hại, bọn họ cũng đang tìm chuyên gia đến giải quyết!"

Ông cụ Lương lại hỏi: "Có phải mày vẫn nhất con bé được Tiêu Cẩn Chi bao nuôi kia không? Hiện tại đã thả ra chưa?"

Lương Khải Minh vội vàng trả lời: "Trưởng trại giam vừa gọi tới cho con báo rằng sáng sớm nay Tiêu Cẩn Chi đã đưa người đi rồi. Cha, chuyện này, rõ ràng là do thằng nhóc thối Tiêu Cẩn Chi làm, nó muốn bao che cho con tiện nhân kia đây mà. Lần này, chúng ta phải đáp lễ lại đám người kia một chút, nếu không, nhà họ Tiêu bọn họ thật đúng là chẳng để nhà họ Lương chugns ta vào mắt mà!".

Ông cụ Lương lập tức gầm lên: "Được rồi! Tao thấy đầu óc mày bị nhúng nước rồi nên mới hồ đồ như vậy, chẳng biết phân biệt nặng nhẹ. Chuyện của Tiêu Cẩn Chi và cô gái kia ắt đã tao đến tính sổ với lão già họ Tiêu, mày gấp gáp cái gì chứ? Hiện tại càng làm cho mọi chuyện rối tinh rối mù, trước hết hãy lau chùi sạch sẽ cái mê mông của mày đi rồi hãy nói, nếu làm liên lụy tới người trong nhà, đừng trách tao không khách khí!"

Nói xong, ông cụ Lương trực tiếp cúp điện thoại.

Theo đó, tâm tình Lương Khải Minh càng ngày càng hồng hét, cổ tình ngay lúc này, chuông điện thoại lại vang lên.

Lần này, là bà vợ già đang trông chừng ở bệnh viện gọi tới!

Lương Khải Minh lập tức nhận, giọng nói vô cùng không tốt: "Chuyện gì? Tôi đang bận !"

Vương Diệu Nguyệt vừa nghe thấy giọng nói lạnh lùng đó liền biết tâm tình của chồng mình không tốt, vội vàng ôn nhu hỏi: "Ai lại chọc đến ông rồi? Tôi đã nói với ông nhé, con gái của mình đã tỉnh rồi! Bao giờ thì ông mới thăm con bé?".

Lương Khải Minh vừa nghe con gái bảo bố đã tỉnh, chẳng những không vui mừng, mà tâm tình càng thêm hồng bét vì chuyện phiền phức sắp tới từ hậu quả của vụ video kia , rất không bình tĩnh trách mắng: "Tỉnh thì tỉnh, tỉnh rồi thì bảo nó cố gắng nghỉ ngơi, nó đùn bậy một đồng ra đây để ông đây bây giờ còn bận giúp nó chùi đít đây! Tốt nhất là bà phải trông chừng nó cho cẩn thận, cứ thế đi, cúp trước!"

Mà ở đầu bên kia Vương Diệu Nguyệt ngơ ngác nhìn điện thoại đột nhiên bị cắt, sau đó lại nhìn sang con gái đang nằm trên giường, miễn cưỡng mỉm cười: "Diễm Diễm, ba con hiện tại đang rất bận bịu giải quyết chuyện của con nên trễ một chút ông ấy mới tới đây được!".

Đáy mắt Lương Kinh Diễm xẹt qua tia thất vọng, lại bắt đầu rơi nước mắt: "Có thật không? Mẹ, mẹ không lừa con đấy chứ? Có phải bởi vì con thành ra thế này nên ông ấy mới không đến thăm con đúng không? Mẹ, mẹ cứ để cho con chết đi! Dáng vẻ này nếu tiếp tục sống thì còn có ý nghĩa gì nữa chứ? Không bằng chết cho xong!"

Lương Kinh Diễm giùng giàng muốn kim truyền trên tay ra, nhưng vừa khê động đập thì toàn thân liền đau đớn không thôi, cảm giác đau buốt đến tận xương tủy, đau đến lục phủ ngũ tạng, đau đến mức bản thân cảm thấy tuyệt vọng, đau đến mức không còn muốn sống nữa.

Vương Diệu Nguyệt thấy dáng vẻ đau lòng đến gần như tuyệt vọng của con gái, liền bước tới giữ tay cô ta lại, đỏ mắt nói: "Diễm Diễm, con không thể cứ buông xuôi thế được, chẳng lẽ con cam tâm để cho con tiện nhân làm tổn thương mình như ngoài vòng pháp luật sao? Chẳng lẽ con lại cam tâm cứ thế bỏ qua cho bọn họ, để cho bọn họ vui vẻ bên nhau, mà mình lại không có một kết quả tốt? Con cam tâm sao? Con cam tâm sao? Cam tâm thật sao?"

Ba câu "Cam tâm sao?" này, Vương Diệu Nguyệt cơ hồ khàn cả giọng hét lên.

Lương Kinh Diễm cũng cố gắng dùng hết chút sức lực cuối cùng, lệ rơi đầy mặt mà rống lên: "Con không cam lòng! Con sao có thể cam tâm chứ? Nhưng một người tàn phế như con có thể làm được gì đây? Con phải làm thế nào? Mẹ, mẹ nói đi, con phải làm gì bây giờ? Hu hu."

Vương Diệu Nguyệt ôm cổ con gái của mình, trấn an: "Không sao! Có ba mẹ ở đây, còn có ông nội của con nữa, chúng ta sẽ giúp con báo thù! Đúng rồi, còn em trai mà con thương yêu nhất nữa, nó đã biết con xảy ra chuyện, nên bảo lập tức sẽ trở về nước. Cho nên, bây giờ chỉ cần con cố gắng nghỉ ngơi, điều dưỡng thân thể cho tốt, những thứ khác đều không cần quan tâm nữa, chúng ta nhất định sẽ khiến bọn họ phải trả giá thật lớn, đến lúc đó, nhất định sẽ nói tin tức tốt cho con biết nhé, được không?"

Chỉ cần vừa nghĩ tới Tiêu Cửu Cửu hại con gái mình trở thành người tàn phế thì mắt Vương Diệu Nguyệt liền lóe lên một tia oán độc.

Con tiện nhân đó, lần trước không thể giết chết nó nhưng lần này, bà ta tuyệt đối tuyệt đối sẽ không để cho con bé đó có cơ hội sống sót!

Hiển nhiên Tiêu Cửu Cửu cũng đánh giá thấp thực lực của nhà họ Lương, cùng bản lĩnh đổi trắng thay đen của bọn họ.

Lôi Đình rất nhanh đã bị cảnh sát mạng lấy có tung tin thất thiệt bắt giữ!

Khi Tiêu Cửu Cửu nghe được tin tức này, đầu óc cũng nổ tung!

Cô lập tức đi tìm Tiêu Căn Chi, lại thấy trên cửa của Bảo tàng Ngọc Sơn dán một tờ thông báo: "Do tình nghi kinh doanh mại dâm, cờ bạc, ma túy nên Bảo tàng tạm thời ngừng buôn bán để chỉnh đốn", sau đó vừa gấp đáp chạy tới Công ty của anh, lại nghe được người bên trên đang nói..., Tập đoàn bị người ta gán cho tội danh "Trốn Thuế" mà phải ngừng hoạt động để kiểm tra, lòng của cô càng ngày càng rét lạnh.

Nhưng điều khiến cho Tiêu Cửu Cửu thắc mắc đó chính là ông cụ Tiêu biết rõ sự nghiệp của cháu nội mình bị nhà họ Lương gia náo thành như vậy, lại không chịu ra mặt giúp đỡ một hai, lại càng không hỏi tới một tiếng, tựa như để mặc cho Tiêu Căn Chi tự sinh tự diệt vậy.

Tiêu Cửu Cửu không biết cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, lấy điện thoại di động ra gọi cho Tiêu Căn Chi: "Anh Căn, anh đang ở công ty sao? Bây giờ em đang ở dưới lầu công ty của anh này!".

Dường như Tiêu Căn Chi đang ở bên ngoài, âm thanh bên kia có chút huyền ảo, anh hạ thấp giọng nói với cô: "Ngoan, Cửu Cửu, em cứ về nhà trước đi, lát nữa anh sẽ về!"

Tiêu Cửu Cửu cũng nghe theo lời anh, ngoan ngoãn ở nhà chờ anh về, cứ thế, từng giờ, từng giờ trôi qua.

Đợi đến tận mười hai giờ đêm, Tiêu Căn Chi mới trở lại, anh uống say đến bất tỉnh nhân sự, được Âu Sánh đưa về.

Tiêu Cửu Cửu bảo Âu Sánh đặt anh lên ghế sofa, sau đó lại cảm ơn, tiễn người ra về, mới quay trở lại trước mặt Tiêu Căn Chi, nhìn ngăm ngù quan anh tuấn của ai đó, khe khẽ thở dài một tiếng.

Nhưng đến lúc cô đứng dậy rời đi, đột nhiên lại cảm giác có một nguồn sức mạnh kéo lấy cổ tay của mình, cả người mất đi thăng bằng, trực tiếp ngã lên trên người của tên ma men.

Cảm thấy thân thể phía dưới cứng rắn nóng bỏng, mặt Tiêu Cửu Cửu trong nháy mắt hồng thấu, vội vàng chống người muốn đứng lên, lại bị hai cánh tay của anh khóa chặt vòng eo, bá đạo giam cầm, không cho phép cô rời đi.

Tiêu Cửu Cửu hoảng sợ nhìn Tiêu Căn Chi, mới phát hiện người nào đó đã tỉnh từ bao giờ, tròng mắt đen nóng rực, khóa chặt gương mặt mỹ lệ của cô không rời.

Anh kéo đầu cô xuống, môi khẽ dán bên tai, thấp giọng nỉ non: "Cửu Cửu, đừng đi."

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh!

“Cửu Cửu, đừng đi . . . Cầu xin em, đừng rời khỏi anh . . .”

Tiêu Cửu Cửu vốn định có động tác kháng cự, nhưng mà nghe thấy lời cầu khẩn của anh lập tức nghĩ tới tình cảnh lúc này của anh, trong lòng cũng mềm đi, liền để cho anh ôm cô, để anh tìm kiếm sự ấm áp và an ủi từ trên người của cô.

Cô là người đáng thương, vậy anh không phải hay sao?

Tay của Tiêu Cửu Cửu chỉ do dự một chút rồi ôm chặt lấy eo của anh, để cho cả người của mình dính chặt vào người của anh.

Cô muốn nói cho anh biết, anh Căn, bất cứ lúc nào, em vẫn sẽ luôn ở bên cạnh anh, nếu như anh không rời đi, thì em sẽ không chê anh!

Hai người dựa sát vào nhau, mặc dù không hề làm gì, nhưng mà vẫn có một cảm giác ấm áp quanh quẩn bên người, sưởi ấm trái tim của bọn họ, để cho bọn họ có cảm giác, trên đời này, bọn họ không hề cô đơn.

Còn có anh đang ở đây!

Còn có cô cũng đang ở đây!

Tiêu Căn Chi khẽ xoa xoa lưng của cô, cúi đầu than thở, “Cửu Cửu, sau này chúng ta cứ gắn bó với nhau như vậy cả đời, có được không?”

“Được!”

“Thật biết nghe lời!” Anh hôn cô một cái. Ặc, hai mắt nhắm nghiền.

Hai người cứ ôm nhau như vậy, cùng nhau ngủ.

Cả đêm không mộng寐, cho tới khi trời sáng . . .

Bởi vì nằm giữ nguyên một tư thế, sang ngày thứ hai, khi tỉnh dậy Tiêu Cửu Cửu cảm giác cả người mình cứng ngắt, đau nhức khắp người. Vừa mở đôi mắt vẫn còn mơ màng buồn ngủ ra thì nhìn thấy đôi mắt cười chúm chím của Tiêu Căn Chi, cô ngậy người ra một chút, nhất thời không kịp phản ứng.

Lại phát hiện ra cô và Tiêu Căn Chi vẫn còn đang ôm nhau chặt cứng như ngày hôm qua thì trong đầu cô chợt hiện lên chuyện tối ngày hôm qua, bọn họ lại có thể ôm nhau thân mật như vậy cả một đêm sao?

Một giây sau, cô liền cảm nhận rõ ràng phản ứng phái nam ở bụng dưới của anh, thì trong nháy mắt gương mặt của Tiêu Cửu Cửu đỏ bừng lên, lập tức giống như là chạm vào điện vậy, muốn giùng giảng đứng dậy.

Bị phản ứng luống cuống này của cô tác động, Tiêu Căn Chi cảm giác giống như trong người của mình đang bị cô đốt một cây đuốc vậy, dưới động tác giãy giụa của cô đã chạm tới chỗ mẫn cảm của mình thì anh cúi đầu rên lên một tiếng, nhìn cô, nói bằng giọng khàn khàn: “Cửu Cửu bé nhỏ, em . . em. . . ò lên Tiểu Chi Chi của anh rồi. . .”

Tiêu Cửu Cửu nhất thời chưa kịp phản ứng, một giây sau, giống như đã hiểu ra điều gì đó, nhất thời cảm giác như đầu mình sắp nổ tung ra, cô bị dọa sợ tới mức trượt xuống rồi đứng dậy từ trên người của anh, tay chỉ thẳng vào anh tố cáo, “Tiêu Căn Chi, anh lưu manh!”

Mới vừa rồi phái nam của anh phản ứng mãnh liệt như vậy, mãnh liệt tới mức . . . Khiến cho cô không thể nào xem nhẹ được!

Ánh mắt kia của anh mới thẳng thắn và nóng bỏng làm sao, nóng bỏng tới mức . . . như muốn thiêu đốt cô vậy!

Tiêu Cẩn Chi nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô rồi nở nụ cười, trong lòng tràn đầy hạnh phúc, trong đầu anh chỉ cảm thấy ngọt ngào, những chuyện tồi tệ và buồn phiền kia cũng trở thành hư không.

Anh cười ha ha nói, “Cửu Cửu bé nhỏ của anh, đây là phản ứng bình thường của đàn ông vào lúc sáng sớm, xem ra đã làm em sợ rồi! Nhưng mà anh cũng không ngại nếu như em giở trò lưu manh với anh, anh nhất định sẽ rất phối hợp! Có muốn thử một chút hay không?”

Nói xong, anh liền làm bộ muốn cởi quần áo của chính mình.

Tiêu Cửu Cửu liền trừng mắt lên với anh, cảm giác mặt nóng sắp không chịu nổi nữa, khẽ gắt lên với anh một câu, “Anh nghĩ hay quá nhỉ!” Sau đó vội vàng xoay người chạy vào trong phòng tắm.

Tiêu Cẩn Chi nhìn thấy cô sợ hãi bỏ chạy, càng cười vui vẻ hơn.

Nhưng mà nụ cười trên gương mặt tuấn tú của anh cũng không duy trì được quá lâu, liền sa sầm xuống.

Nếu như luôn có thể được ở bên cạnh cô như thế này, mỗi ngày nhìn gương mặt xinh đẹp của cô thể hiện đầy đủ các vẻ mặt đặc sắc và đáng yêu như vậy, anh nhất định, nhất định sẽ vô cùng hạnh phúc!

Đáng tiếc . . . Tâm nguyện này của anh, sợ là nhất thời không thể nào thực hiện một cách viên mãn được.

Anh tin chắc mình và cô sẽ có tương lai, nhưng mà quá trình này phải kéo dài bao lâu? Phải chịu bao nhiêu dày vò nữa? Anh lại không dám chắc, thậm chí . . . Anh cũng không dám nghĩ nhiều.

Mặc dù anh yêu Cửu Cửu, có thể vì cô mà mất tất cả, nhưng mà, anh không biết được Cửu Cửu có thể nhìn thấy sự chân thật chôn sâu trong lớp sương mù kia không? Cô có thể tin tưởng anh hay không? Có thể tin tưởng mặc kệ anh làm chuyện gì cũng đều là vì cô một cách vô điều kiện hay không? Có tin rằng anh vĩnh viễn sẽ yêu cô? Có tin rằng tất cả những việc anh làm đều là lấy tương lai và hạnh phúc của hai người làm điều kiện tiên quyết hay không?

Anh thật sự rất muốn hỏi một câu: Cửu Cửu, Cửu Cửu, em tin anh chứ?

Sau khi Tiêu Cửu Cửu rửa sạch sẽ quay trở lại một lần nữa, nhìn thấy Tiêu Căn Chi vẫn còn nằm ở trên ghế salon ngẩn người, liền đi tới bên cạnh, duỗi ngón tay khẽ chọc lên người anh, “Anh muốn ăn gì? Để em đi làm!”

Trong cái biệt thự nhỏ của bọn họ, trừ người làm vệ sinh đúng giờ tới làm ra, thì bình thường Tiêu Cửu Cửu đều là người làm đồ ăn, hoặc để cho đầu bếp của Ngọc Sơn Trang ở phía trước làm đồ ăn xong, thì đưa tới biệt thự nhỏ ở phía sau này.

Trong căn biệt thự nhỏ, trước vốn còn có thêm Phượng Thần còn có chút náo nhiệt, bây giờ Phượng Thần không còn ở đây, chỉ còn có hai người bọn họ, có vẻ càng yên tĩnh hơn.

Tiêu Căn Chi ngồi dậy, duỗi eo một cái, cảm giác trên người có một mùi lạ, ngửi người mình một cái, thật là hôi! Vốn luôn thích sạch sẽ, anh không nhịn được mà nhíu mày một cái, đồng thời thời cả người còn có mùi rượu, đã làm khó cho Cửu Cửu phải ngửi mùi này cả một buổi tối rồi.

Sau khi anh ngồi dậy thì kéo cô ngồi xuống, theo thói quen chiếm lấy eo của cô, đầu tì vào đầu của cô, nói: “Anh không ăn! Ở lại thêm một chút rồi sẽ phải đi tới chỗ ông cụ bên kia một chuyến!”

Nghe thấy anh nói như thế, Tiêu Cửu Cửu lập tức nhớ tới chuyện ngày hôm qua, lại nghĩ tới chuyện Lôi Đình bị bắt, tối qua nhìn thấy anh say thành bộ dạng như vậy, cũng không nhắc chuyện này với anh, lúc này thấy anh đã tỉnh táo, Cửu Cửu vội vàng hỏi anh, “Anh Cẩn, Lôi Đình bị người ta bắt rồi, anh có biết không?”

Tiêu Cẩn Chi khẽ xoa đầu cô một chút, “Anh biết chứ, anh cũng vì chuyện này mà đi tìm ông cụ, em đừng lo lắng, anh sẽ nghĩ biện pháp giải quyết.”

Tiêu Cửu Cửu căng thẳng ở trong lòng, chính bản thân anh đã có cả một đống lớn chuyện phiền phức rồi, nhưng anh lại tỏ ra như không có việc gì, để mặc cho bọn họ điều tra, để mặc cho tầm ảnh hưởng ngày càng lan rộng ra, cũng không hề nhờ nhà họ Tiêu giúp đỡ.

Nhưng mà, chỉ cần có chuyện liên quan tới cô, anh sẽ thỏa hiệp với ông cụ, tìm kiếm sự ủng hộ của ông cụ.

Anh rất để tâm tới chuyện của cô, điều này cô ghi tạc ở trong lòng, từng chút từng chút được tích lũy theo năm tháng, cuối cùng trở thành vĩnh hằng.

Trước đó Tiêu Cửu Cửu cũng cố gắng liên lạc với mấy người Chu Tiêu, Tần Tấn, nhưng đáng tiếc là, tất cả bọn họ giống như cùng hện trước vậy, không liên lạc được với bất kỳ người nào, tất cả đều giống như bị mất tích vậy.

Dĩ nhiên Tiêu Cửu Cửu sẽ không hoài nghi tình cảm chân thành của bọn họ đối với cô, nhưng cũng có lúc, cô cũng hiểu, với thân phận của bọn họ, đều phải chịu áp lực của gia đình, nên phải làm nhiều chuyện mà bọn

họ không muốn làm, có thể bọn họ cũng đang nghĩ biện pháp, chỉ là trong nhất thời thì không thể thoát thân ra được thôi.

Hôm nay nhìn thấy Lô Đình bị bắt, Tiêu Cần Chi thì lại bị bọn người xấu chơi, trong lòng của Tiêu Cửu Cửu rất gấp gáp, nhưng mà cô lại không có cách giải quyết.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! (2)

Lúc này cô mới thật sự hiểu ra, chỉ cần bạn có thể lực lớn che trời, muốn chinh chết một người, thực sự là vô cùng dễ dàng.

Chỉ cần có quyền có thế, cho dù bạn có đúng có trong sạch đi chăng nữa, thì người ta cũng có thể khiến cho người khác nói bạn xấu xa tồi tệ, cho dù bạn có lý, thì trong một đêm bạn cũng có thể biến thành một người có tội. SSdienng dandlew quy9on.

Tiêu Cửu Cửu cô tuy rằng có một chút thông minh, nhưng mà những thứ thông minh này khi phải đối mặt với loại quyền thế, thì mới trở nên mềm yếu vô lực làm sao, vào lúc Tiêu Căn Chi và Lôì Đình đối mặt với những khó khăn cực lớn như bây giờ, một chút lực cũng không làm gì được.

Lúc này, cô vô cùng hận sự bất lực của chính mình.

Giống như lúc Phượng Thần chết đi, mặc dù cô đã khiến cho Lương Kinh Diễm phải bỏ ra một giá rất đắt, nhưng bây giờ lại khiến cho Tiêu Căn Chi và Lôì Đình rước lấy tai họa lớn hơn, được hay mất không phải rõ ràng rồi sao.

Đúng như lời của Tiêu Căn Chi nói, cô đã quá nóng lòng rồi!

Tất cả những thứ này, đều là do cô quá kích động mà gây ra họa!

Cô bị cái chết của Phượng Thần kích thích, cô bị thù hận che mù đôi mắt, bị mất hết kiên nhẫn, mất đi động lực sống khi không còn Phượng Thần nữa, lúc đó cô chỉ muốn hủy diệt hung thủ sát hại Phượng Thần là Lương Kinh Diễm, lúc ấy lựa chọn đưa xe cùng Lương Kinh Diễm, cô căn bản không nghĩ mình sẽ còn sống! Càng không lo lắng nếu như cô không chết thì sẽ dẫn tới hậu quả gì.

Cô ngàn tính vạn tính, tất cả đều tính toán đầu vào đó, ngay cả video đã có, nhưng mà lại không tính đến, nhà họ Lương lại bất cần như vậy, nhất định không chịu bỏ qua. SSdienng dànlew quy9on.

Nếu như hậu quả của chuyện này do bản thân của cô gánh chịu, như vậy thì cho dù kết quả như thế nào, cô cũng sẽ không oán không hối, thản nhiên tiếp nhận, sẽ không có chút khó chịu hay đau lòng nào.

Nhưng mà bây giờ hậu quả lại do hai người mà cô quan tâm là Lôi Đình và Tiêu Căn Chi phải gánh chịu, mà bọn họ lại vì cô cam tâm tình nguyện chịu đựng tất cả mọi chuyện, khiến cô vô cùng áy náy, cảm giác không có chỗ dung thân.

Nếu như bọn họ thật sự có chuyện gì, thì Tiêu Cửu Cửu cô, cả đời này sẽ không được yên lòng!

Bây giờ dưới sự phản công mạnh mẽ bằng bất cứ giá nào của nhà họ Lương, ngay cả Tiêu Căn Chi, đang không có sự hậu thuẫn che chở của nhà họ Tiêu cường thế, thì sự nghiệp của anh cũng thất bại như núi đổ, quả thật không chịu nổi một đòn.

Bây giờ lại thấy Tiêu Căn Chi trước giờ không muốn cúi đầu trước ông cụ, lại vì chuyện này của cô mà đi tìm ông cụ, SSdienng dànlew quy9on. Tiêu Cửu Cửu cảm giác trong lòng mình nặng trĩu, giống như có một tảng đá ngàn cân đè lên vậy, trong lòng vô cùng khó chịu.

Nhưng mà chuyện của Lôi Đình, cô ngoại trừ cầu xin Tiêu Cẩn Chi giúp một tay ra, cũng không còn cách nào khác, cô chỉ hy vọng, anh không nên vì cô, mà khiến cho bản thân mình phải chịu quá nhiều uất ức.

Ngày đó, kể từ sau khi Tiêu Cẩn Chi đi tìm ông cụ xong, thì mỗi ngày đều bắt đầu đi sớm về trễ, nhưng mà mặc kệ dù muộn như thế nào đi nữa, anh cũng nhất định sẽ trở về căn biệt thự nhỏ để ở.

Tiêu Cửu Cửu nhìn khuôn mặt càng ngày càng tiều tụy, trong lòng vừa thương lại vừa xót xa, nhưng cũng không biết làm thế nào, chỉ biết khổ sở.

Nhưng Tiêu Cẩn Chi không nói, cô cũng chỉ có thể làm như không biết chuyện gì, mỗi ngày cô chỉ có thể cố gắng hết sức làm đồ ăn ngon cho Tiêu Cẩn Chi, nấu nồi canh ngon, để cho anh cảm nhận được một cảm giác ấm áp, có thể chữa vết thương lòng cho anh.

Nghĩ tới mỗi lần cô gây ra họa, hậu quả đều cho Tiêu Cẩn Chi gánh vác hết, trong lòng cô lại rất khó chịu.

Lúc đua xe, cô có thể thấy chết không sờn!

Lúc ở trong tù đối mặt với nhiều sự châm biếm chỉ trích, cô vẫn cảm thấy không chút sợ hãi!

Cô có thể đối mặt với sự khiêu chiến của bất cứ người nào, làm bất cứ chuyện gì cũng có thể không thẹn với lòng.

Nhưng mà lúc đối mặt với người đàn ông luôn yên lặng bảo vệ bên cạnh cô, lúc nhìn anh khổ cực vì cô, lo lắng bồn ba vì cô, trong lòng cô lại đau lòng muốn chết!

Cô thật sự hy vọng cô cũng có thể làm chút gì cho anh!

Một ngày này, Tiêu Căn Chi vẫn như thường ngày, sáng sớm ăn sáng xong liền đi ra ngoài. SSdienng dandlew quy9on.

Cửu Cửu thì giống như một người gốc ở trong biệt thự nhỏ, ngồi ở trên ghế salon đọc sách.

Chợt có tiếng chuông cửa kêu lên một tiếng ‘Kính cong’ nhỏ, Tiêu Cửu Cửu sững sốt một chút, cô luôn ngây ngô ở chỗ này, ít khi có khách tới, ngay cả mấy người Chu Tiêu cũng sẽ gặp mặt ở hội sở Tầng Ngọc Sơn Trang ở phía trước, ai lại tới đây để tìm anh? Hay là tìm cô?

Tiêu Cửu Cửu đi tới cửa nhìn qua màn hình ở cửa, trên màn hình là một người phụ nữ trung niên cao quý và ưu nhã, đáy mắt trầm tĩnh của cô thoáng qua một tia nghi ngờ, là bà Tiêu! Bà ấy tới chỗ này làm gì?

Vị khách này, chính là mẹ của Tiêu Căn Chi —— Bà Diệp Tú Trinh, phó bộ trưởng, một nữ cường nhân thủ đoạn mạnh mẽ tiếng tăm lừng lẫy của thủ đô.

Diệp Tú Trinh giống như trong TV mà cô đã nhìn thấy, cắt một mái tóc ngắn gọn gàng, uốn lọn lớn, dùng dầu dưỡng chăm sóc cẩn thận tỉ mỉ, mặc một bộ đồ công sở màu xanh dương đậm khéo léo và tinh xảo, trong tay cầm một chiếc ví da màu đen được làm thủ công, bên trong đôi mắt sắc bén lộ ra khí thế của một nữ cường nhân.

Diệp Tú Trinh ngược đôi mắt sắc bén kia, khẽ nhìn về phía Tiêu Cửu Cửu, đáy mắt của bà nhanh chóng thoáng qua vẻ khinh bỉ và xem thường.

Mỗi lần bà chỉ cần nghĩ tới con trai mình vì người phụ nữ này mà có thể không quan tâm tới thứ gì, bỏ ra bất cứ giá nào, thậm chí ngay cả lời của người mẹ ruột thịt là bà đây cũng không thèm nghe, thì trong lòng của Diệp Tú Trinh lại dâng lên cảm giác khó chịu, khổ sở, tức giận và oán hận, hận không thể bóp chết người gây họa ở trước mắt này. Diễng đáng ele quý don.

Tiêu Cửu Cửu biết bà, thấy bà cố ý tới tìm lúc Tiêu Căn Chi không có ở đây, đột nhiên đi tới chỗ này nhất định là không có chuyện gì thì không tới điện tam bảo.

“Mời vào trong!”

Lúc giọng nói nhàn nhạt của Cửu Cửu vang lên, Diệp Tú Trinh ngạo nghễ ngẩng đầu lên sai bước đi vào trong phòng khách, thản nhiên ngồi xuống ghế sofa.

Đợi bà ngồi xuống xong, Tiêu Cửu Cửu rót cho bà một ly trà, lễ phép đưa tay, “Mời uống trà!”

Diệp Tú Trinh nhìn vẻ mặt lạnh nhạt trầm tĩnh của cô gái này, trên khuôn mặt của cô rất bình tĩnh không chút gợn sóng, làm như chuyện gì cô cũng không để trong lòng, chuyện gì cũng không khiến cho cô động lòng được vậy, thật sự không giống như nét mặt của một thiếu nữ mười bảy tuổi nên có.

Chân mày của Diệp Tú Trinh khẽ nhíu lại, theo kinh nghiệm giao tiếp nhiều năm, bà biết cô gái này cũng không phải là người dễ sống chung, nhưng mà chỉ cần là chuyện dính tới tiền đồ của Tiêu Căn Chi, bà là một người mẹ, cho dù như thế nào đi nữa, hôm nay bà cũng phải ra tay.

“Biết vì sao tôi tìm tới cô không?” Diệp Tú Trinh lạnh lùng hỏi, giọng nói của bà không mang theo chút tình cảm nào, rất lạnh lùng và vô tình.

Mắt của Tiêu Cửu Cửu sụp xuống, nhàn nhạt trả lời, “Cửu Cửu ngu dốt, xin phu nhân nói thẳng ra ạ!”

Diệp Tú Trinh rất hài lòng với thái độ khiêm nhường và hèn mọn mà Cửu Cửu thể hiện ra, bà ung dung móc một tờ chi phiếu, đưa thẳng tới trước mặt của Tiêu Cửu Cửu, nói rất rõ ràng và dứt khoát: “Cô Tiêu, tôi cũng biết hành động dùng tiền để mua tình cảm thì rất thô tục. Nhưng mà vì

con trai bảo bối của tôi, bây giờ tôi cũng chỉ nghĩ ra được chiêu này thôi. Tiêu Cửu Cửu, chúng là là người ngay thẳng không nói những lời vòng vo, cô còn nhỏ tuổi đã chịu đi theo con trai của chúng tôi, chắc chỉ đơn giản là vì muốn có một cuộc sống tốt hơn, có thể bình an qua ngày, số tiền kia, mặc dù không nhiều lắm, nhưng tuyệt đối không phải là ít, cô hãy cầm lấy, cho dù có đi ra nước ngoài, thì cả đời này của cô cũng không cần phải lo lắng gì nữa.”

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Tiêu Thiếu Gia Giở Trò Lưu Manh! (3)

Tiêu Cửu Cửu không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn tấm chi phiếu kia, trên đó viết một số tiền là mười triệu nhân dân tệ!

Quả nhiên là một khoản tiền rất lớn!

Nhưng mà, phim truyền hình cũng thường gặp loại tình tiết máu chó như thế này, không ngờ bây giờ cô lại gặp phải tình huống như vậy, lúc này Tiêu Cửu Cửu thật sự không biết trong lòng mình có cảm giác như thế nào nữa, nghĩ tới nếu như bây giờ cứ cầm lấy số tiền này rồi rời khỏi Tiêu Căn Chi, sau này không gặp lại anh nữa, thì trong lòng của cô lại đau đớn như bị người ta xé rách, đau tới mức không thở nổi nữa.

Chẳng lẽ... Không có bối cảnh gia đình hùng mạnh, thì cô không thể tự do lựa chọn một cuộc sống và một người yêu theo ý mình hay sao?

Diệp Tú Trinh thấy Tiêu Cửu Cửu trầm mặc không nói, lại dùng lời lẽ sâu xa nói, “Chuyện đi ra nước ngoài, tôi nghĩ là Căn Chi sẽ sắp xếp giúp cô, tôi tin tưởng rằng tất cả những gì mà thằng bé làm cũng đều vì muốn tốt cho cô! Tiêu Cửu Cửu, cô thấy sao? Dù gì thì thằng bé đã nuôi cô nhiều năm rồi, chắc không phải sẽ nuôi ra một con sói mắt trắng chứ? Có phải cô cũng nên suy nghĩ tới hoàn cảnh khó khăn lúc này của Căn Chi một chút hay không? Chẳng lẽ cô thật sự nhẫn tâm trơ mắt nhìn tập đoàn Ấn Ngọc mà thằng bé nhiều năm cực khổ xây dựng nên, lại bị sụp đổ trong vòng một đêm?”

Những lời này của Diệp Tú Trinh, giống như chọc đúng buồng tim trên mắt của Cửu Cửu, khiến cho cô có cảm giác vừa đau lại vừa nhức, lại còn có cảm giác không thở nổi nữa.

Đúng vậy! Khó trách Diệp Tú Trinh lại nói cô như vậy, mấy năm nay Tiêu Cửu Cửu cô không phải vẫn ỷ vào việc Tiêu Căn Chi vô cùng cưng chiều cô sao?

Nếu như không có sự che chở và cưng chiều của Tiêu Căn Chi, thì Tiêu Cửu Cửu cô không là cái gì cả!

Mà Tiêu Căn Chi đối xử với cô và Phượng Thần tốt như vậy, chẳng lẽ cô thật sự trở mặt nhìn sự nghiệp đồ sộ của anh cứ như vậy mà bị sụp đổ?. Nhìn anh trở nên tay trắng chỉ vì cô?

Không! Dĩ nhiên là không rồi!

Ngay cả chính bản thân Tiêu Căn Chi cũng đã từng nói, bây giờ anh không đủ năng lực để đối đầu trực diện với nhà họ Tiêu, nhà họ Lương, chuyện lần này, nếu như anh thực sự không chịu thối lui, nếu như anh đến chết vẫn không chịu buông tay đối với cô, như vậy, có phải hai nhà Tiêu, Lương sẽ liên thủ lại ra tay độc ác đối với anh? Có phải bọn họ sẽ dùng các loại phương pháp để ép buộc anh buông tha cô mới thôi?

Nếu như hai nhà Tiêu, Lương thật sự hạ quyết tâm muốn anh mất đi tất cả, nếu như Tiêu Căn Chi không chịu thỏa hiệp, vậy bọn họ sẽ ép Tiêu Căn Chi không thể tiếp tục che chở cô nữa, sau đó sẽ ra tay giết cô, khiến cho Tiêu Căn Chi tuyệt vọng, lại tiếp tục buộc anh trắng tay, nghèo tới mức không có cách nào sống nổi nữa, rồi lại tiếp tục buộc anh trở về nhà họ Tiêu làm một người con ngoan ngoãn, chẳng lẽ đây chính là mục tiêu cuối cùng của ông cụ Tiêu?

Tiêu Cửu Cửu suy nghĩ tới trường hợp này, rồi lại liên tưởng tới chuyện gần đây Tiêu Căn Chi liên tục phải đối mặt với khó khăn, liên

không tự chủ được mà đau lòng cho anh, trong tim, liên tục truyền tới một cảm giác đau đớn.

Lúc này, Diệp Tú Trinh lại hừ nhẹ một tiếng rồi nói: “Cô có biết tại sao lần này nhà họ Tiêu lại không chịu ra tay giúp Căn Chi không?”

Cửu Cửu bé nhỏ lẳng lặng nhìn bà, lắc đầu một cái.

Trên mặt của Diệp Tú Trinh thoáng qua biểu cảm tôi biết ngay là cô rất ngu dốt mà, khẽ mĩa mai nói: “Đó là bởi vì nếu như cô vẫn cứ luôn ở bên cạnh nó, chẳng những không giúp cho nó, mà còn có thể không ngừng gieo họa cho nó, để cho nó cả đời không có thành tựu gì! Tiêu Cửu Cửu, nhiều năm như vậy, cô thật sự cho rằng chúng tôi không quản được nó hay sao? Cô thật sự cho rằng chúng tôi không biết nó đang làm cái gì?”

“Không! Những thứ này chúng tôi đều biết, biết rất rõ ràng, Căn Chi đã làm bao nhiêu chuyện cho cô và Phượng Thần, đã bỏ ra bao nhiêu, trong lòng của các người cũng nên biết rất rõ chứ? Bây giờ nó chỉ vì cô, bất chấp tất cả muốn chống lại nhà họ Lương, cô thật sự cho là, bằng năng lực của nó có thể chịu được đòn phản kích của nhà họ Lương? Tôi cho cô biết, năm mơ đi! Chỉ cần nhà họ Tiêu không đưa tay ra cứu nó, thì nó xong rồi!”

Giọng điệu của Diệp Tú Trinh càng lúc càng sắc bén, ánh mắt nhìn Tiêu Cửu Cửu càng lúc càng trở nên hung ác, ánh mắt kia hung ác tới mức Tiêu Cửu Cửu có cảm giác bà Tiêu hận không thể một miếng ăn cô luôn.

Hình như Diệp Tú Trinh cũng cảm thấy mình có chút kích động quá mức, lại dừng lại một chút, hít một hơi, mới lạnh nhạt nói, “Tiêu Cửu Cửu, có một câu nói rất hay, có một loại yêu gọi là buông tay, nếu như cô thật lòng quan tâm Căn Chi, vậy thì hôm nay tôi lấy thân phận của một người mẹ, thành tâm thành ý cầu xin cô, bỏ qua Căn Chi nhà chúng tôi được không? Lùi một bước thì trời cao biển rộng, cô cho nó một con đường

sống, cũng là cho cô một tương lai tốt đẹp, khiến cho tất cả mọi người đều tốt hơn, có được không?”

Quả nhiên mục đích nhà họ Tiêu so với phỏng đoán của cô cũng không khác biệt lắm!

Phu nhân Tiêu tới là để bảo cô rời đi.

Rất lâu sau Tiêu Cửu Cửu cũng không lên tiếng.

Diệp Tú Trinh cũng không ép buộc cô nữa, lời cần nói bà đã nói hết, bây giờ chỉ lẳng lặng chờ câu trả lời của Tiêu Cửu Cửu, nếu như người phụ nữ này thật sự yêu con trai của bà, vậy thì nhất định cô ta sẽ lựa chọn cách rời đi.

Cho nên, Diệp Tú Trinh không nóng vội!

Quả nhiên đúng như dự đoán của phu nhân Tiêu, cuối cùng Cửu Cửu cũng khẽ ngược đôi mắt lên, đôi mắt kia đen láy sâu thẳm, giống như nhìn thấu được sự tĩnh lặng và tang thương cất giấu của vạn vật.

Diệp Tú Trinh nhìn vào ánh mắt của cô, cảm giác như chút suy nghĩ xấu xa mà bà đã che giấu bị cô nhìn thấu toàn bộ, khiến cho trong lòng của bà ta thoáng cảm thấy không được tự nhiên, lại có chút tức giận, mình cũng đã từng tuổi này, lại thất bại ở trên tay của một con bé trẻ người non dạ như thế này? Sao bà có thể cho phép bản thân mình thua được?

Đang lúc thiếu chút nữa thì Diệp Tú Trinh nổi giận, lại nghe được giọng nói nhẹ nhàng của Tiêu Cửu Cửu, “Được! Tôi đồng ý với bà, bây giờ tôi sẽ rời đi!”

Hôm nay Tiêu phu nhân đã lấy tương lai của Tiêu Căn Chi ra nói chuyện rồi, nếu như cô không đồng ý, xem như người mà Tiêu Căn Chi

nhận nuôi năm năm là cô, không phải thực sự trở thành sói mắt trắng trong mắt của phu nhân Tiêu rồi hay sao? Ddienn damn leie quyýdon.

Lại nói, cô cũng không muốn bởi vì mình mà làm liên lụy tới Lôi Đình và Tiêu Căn Chi.

Nếu như cô rời đi, có thể đổi được hạnh phúc và bình an cho hai người bọn họ, vậy thì cứ đi thôi!

Diệp Tú Trinh lấy được câu trả lời hài lòng từ Tiêu Cửu Cửu, trong nháy mắt sự bất mãn ở trong lòng liền biến mất, nụ cười ở trên mặt cũng chân thành hơn đôi chút, “Cửu Cửu, cô là một cô gái thông minh, tôi tin tưởng cô nhất định sẽ tìm được hạnh phúc!”

Cuối cùng phu nhân Tiêu tao nhã rời đi.

Tiêu Cửu Cửu thì lại giống như một bức tượng đá, vẫn ngồi ở trên ghế salon, khi trời tối cô cũng không hề hay biết!

Cho đến khi cửa phòng khẽ vang lên, lúc này Tiêu Cửu Cửu mới từ trong mộng tỉnh táo lại.

Ngước mắt lên nhìn, thì nhìn thấy Tiêu Căn Chi và Đông Phương Cảnh Mộ cùng đi vào, cô vội vàng cầm lấy tờ chi phiếu để ở trên bàn trà nhét vào trong túi.

Mặc dù nói tờ chi phiếu này vĩnh viễn sẽ không dùng tới, nhưng mà cô không thể để cho Tiêu Căn Chi biết là mẹ anh đã từng tới tìm cô được.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! (4)

Editor: Táo đỏ phổ núi

Tiêu Cẩn Chi và Đông Phương Cảnh Mộ vào trong nhà thấy tối thui, mở đèn lên thì nhìn thấy Tiêu Cửu Cửu đang ngồi ngẩn người ở trên ghế sofa, hai người đàn ông này sừng sốt một chút, liếc nhau một cái, rồi lập tức cùng bước nhanh đi về phía cô, một trái một phải ngồi xuống bên cạnh cô.

Tiêu Cẩn Chi đưa tay đặt lên trên trán của cô, thấy cô không phát sốt, trong lòng buông lỏng một chút, nhưng nhìn gương mặt của cô buồn bã như vậy, cả người đặc biệt sa sút, nhìn rất không vui.

Anh khẽ nhíu mày lại, “Xảy ra chuyện gì rồi? Tại sao lại ngồi đây một mình mà không bật đèn lên?”

Đông Phương Cảnh Mộ ở bên cạnh cũng quan tâm hỏi cô, “Cửu Cửu, em không sao chứ?”

Tiêu Cửu Cửu lắc đầu một cái, nhìn gương mặt tuần tú ở trước mặt, mày rậm mắt sáng, trên gương mặt hiện lên sự cương nghị, bây giờ cô mới phát hiện ra, không có một người đẹp trai như Phượng Thần cản trở ở trước mặt anh, thì ra Tiêu Cẩn Chi lại đẹp trai như vậy.

Nhìn thấy sự quan tâm không chút che giấu nào trong đáy mắt của anh, vừa nghĩ tới chuyện mình cũng muốn rời khỏi anh, đột nhiên Tiêu Cửu

Cửu vươn tay ra ôm lấy Tiêu Cẩn Chi, thật chặt, thật chặt, vùi mặt ở trong lòng của anh, mặc cho tâm trạng buồn bã và đau thương vây lấy cô.

Cho đến bây giờ cô mới biết thì ra cô vẫn luôn sợ mất đi anh!

Nhưng mà, mặc kệ cho cô sợ hãi như thế nào đi nữa, đến lúc rời đi, thì cô vẫn phải rời đi.

Phượng Thần đi rồi! Ngay cả anh, cô cũng không giữ được!

Trong tim truyền tới một cảm giác đau đớn, khiến cho chóp mũi của cô chua xót, muốn khóc!

Là ai đã nói: Yêu mà không sở hữu được vẫn có thể hạnh phúc.

Là ai đã nói: Có tình nhưng không sở hữu được vẫn có thể thiên trường địa cửu.

Anh Cẩn, không có Phượng Thần, anh cũng không thể trở thành số mệnh của em sao?

Nếu như không thế, vậy thì... Hẹn gặp lại thôi!

Thấy Tiêu Cửu Cửu chủ động như vậy, tim của Tiêu Cẩn Chi cũng đập loạn lên.

Tiêu Cẩn Chi một tay một cô vào lòng, một tay khẽ vuốt mái tóc của cô, lúc này anh đã bỏ đi sự lạnh lùng trên người, chỉ còn lại sự dịu dàng, nhẹ giọng hỏi cô, “Bị làm sao vậy? Nói anh nghe xem nào!”

Đông Phương Cảnh Mộ cũng quan tâm cô, nhìn thấy cô và Tiêu Cẩn Chi lệ thuộc vào nhau như vậy thì trong đôi mắt đen láy của anh ta thoáng qua một tia chán nản.

Tiêu Cửu Cửu ngược đôi mắt đen láy lên nhìn Tiêu Căn Chi, đột nhiên khẽ mỉm cười, “Trước kia không phải anh đã nói để cho em ra nước ngoài chơi một chuyến rồi trở về hay sao? Em suy nghĩ thông suốt rồi, em ở lại chỗ này cũng không giúp được gì cho anh, ngược lại còn khiến anh bận tay bận chân, cho nên em muốn nghe theo lời của anh, đi ra nước ngoài chơi một thời gian rồi trở về có được không?”

Đôi mắt của Tiêu Căn Chi nhíu lại, hôm nay nha đầu này có cái gì đó không đúng!

“Cửu Cửu, em thật sự nghĩ như vậy sao?”

Tiêu Căn Chi cúi mắt xuống nhìn cô, muốn tìm dấu vết nói dối từ trên mặt của cô.

Tiêu Cửu Cửu dùng sức gật đầu một cái, trong đôi mắt đen láy kia của cô hiện lên sự nghiêm túc, cũng vào lúc anh không để ý, cặp mắt xuống, trong đôi mắt thoáng qua tia chán nản.

Tiêu Căn Chi luôn có cảm giác có chỗ nào đó không đúng, nhưng mà bây giờ nếu ở lại đây có thể sẽ nguy hiểm tới tính mạng của cô, anh vốn có suy nghĩ muốn khuyên cô ra nước ngoài tránh đầu sóng ngọn gió một thời gian, hôm nay chính cô lại nói ra ý định đi ra nước ngoài, cũng vừa đúng như suy nghĩ trong lòng của anh, anh liền gạt bỏ đi nghi ngờ trong lòng mình.

Tiêu Căn Chi xoa xoa đầu của cô, từ trong túi lấy ra một cuốn hộ chiếu và thẻ vàng, trầm giọng nói với cô, “Cửu Cửu, trong khoảng thời gian này, ở thành phố có chút loạn, em chịu đi ra nước ngoài, đó là chuyện rất tốt, anh ở bên này cũng có thể yên tâm làm việc. Em thu dọn đồ đạc một chút, ngày mai cùng Cảnh Mộ đi Anh chơi một thời gian, chờ chuyện bên này lắng xuống, anh sẽ đi đón em về, sau khi em rời khỏi đây có thể ở nhà Đông Phương, ở nước ngoài có người nhà Đông Phương bảo vệ em, an

toàn của em sẽ không có vấn đề gì, anh cũng sẽ yên tâm hơn. Có vấn đề gì không?”

Tiêu Cửu Cửu không nói gì cả, chỉ khéo léo trả lời một tiếng, “Không thành vấn đề! Cứ như vậy là được!”

Thái độ hợp tác một cách quá mức, vốn đã chuẩn bị xong cho việc cô sẽ phản kháng, cũng đã nghĩ xong một đồng từ ngữ để thuyết phục cô đi, lúc này Tiêu Căn Chi và Đông Phương Cảnh Mộ vô cùng kinh ngạc.

Nhưng mà vừa nghĩ tới chuyện cô đồng ý rời đi, thì hai người đàn ông này lại thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần cô rời đi là tốt rồi, trước tiên cứ để nhà Đông Phương ở bên đó bảo vệ cho cô một thời gian, chờ anh giải quyết xong những vấn đề trực trực ở đây xong, đi đón cô trở về là được. Nếu như để cô ở lại chỗ này, sẽ không biết người nhà họ Lương kia sẽ ra tay điên cuồng với Cửu Cửu như thế nào.

Thay vì ngày đêm lo lắng cho cô, không bằng tạm thời đưa cô đi ra nước ngoài.

Ở đất nước Trung Hoa này, tay nhà họ Lương có dài đi nữa, chắc chắn cũng không thể chạm tới được nhà Đông Phương ở nước ngoài được.

Nói thật ra, sau khi Phượng Thần đi rồi, Tiêu Cửu Cửu cũng không có bao nhiêu lưu luyến đối với nơi này.

Nếu như nói cô có gì lưu luyến ở chỗ này, thì điều duy nhất mà cô lưu luyến chính là Tiêu Căn Chi, về phần mấy người Chu Tiêu và Tần Tấn, cô biết rằng, nếu không có cô làm vương chân thì nhất định bọn họ còn sống tốt hơn.

Mà vào thời khắc quan trọng, Đông Phương Cảnh Mộ có thể chìa tay ra giúp đỡ bọn họ, bảo vệ an toàn cho cô, Tiêu Cửu Cửu cũng đã rất cảm kích, cô giấu sự cảm động này ở trong lòng, thầm nghĩ, một ngày nào đó, cô nhất định sẽ báo đáp món nợ ân tình này cho anh!

Bây giờ điều cô lo lắng nhất chính là chuyện của Lôi Đình.

Dù sao, Lôi Đình cũng vì cô nên mới bị nhà họ Lương nhắm vào, nếu như cô cứ làm như không có chuyện gì phát tay bỏ đi, để mặc cho Lôi Đình tự sinh tự diệt, đó không phải là chuyện mà Tiêu Cửu Cửu cô có thể làm được.

Nếu như Lôi Đình thật sự có chuyện, thì cả đời của Tiêu Cửu Cửu cô cũng không thể yên lòng được.

Lúc ăn cơm tối, cô đem chuyện này nói với Tiêu Căn Chi.

Tiêu Căn Chi đưa tay vuốt vuốt tóc của cô, lấy giọng khẳng định cam kết với cô: “Em cứ yên tâm rời đi, anh đảm bảo, một tuần sau Lôi Đình có thể ra ngoài.”

Từ trước tới giờ những lời Tiêu Căn Chi nói ra đều làm được hết, những việc anh đã đồng ý tới cô, thì chưa từng thất hứa bao giờ. Die nd da n l e q uuydo n.

Có lời đảm bảo của anh, Tiêu Cửu Cửu yên tâm!

Cô lại nói với Tiêu Căn Chi rằng sáng mai cô muốn đi gặp người sư phụ thân yêu của cô một chút, rồi chiều sẽ lên máy bay.

Nếu quyết định muốn đi ra ngoài một thời gian, Tiêu Cửu Cửu cũng không biết lần này mình sẽ đi bao lâu, cô cũng muốn chào tạm biệt với ông một tiếng.

Tiêu Cần Chi đồng ý, để cho Tăng Lỗi đi cùng với cô.

.....

Sáng sớm ngày thứ hai thời tiết rất đẹp, ánh mặt trời chiếu xuống, giữa ngày hè chói chang, vào lúc ánh nắng còn chưa gắt, Tiêu Cửu Cửu liền gọi Tăng Lỗi, bảo Tăng Lỗi lái xe, đưa cô tới chỗ của sư phụ của cô.

Trong bài thơ "Nghịch cảnh khi ở ẩn" của Vương Khang cư sĩ đời nhà Tấn có câu: "Tiểu ẩn ẩn lãng tẩu, đại ẩn ẩn hướng thị." (Dịch nghĩa: (Người ở ẩn bậc thấp, cần phải ở nơi hương dã tĩnh mịch, trong khi người ẩn bậc cao, ở ngay nơi triều đình phố chợ cũng được).

Theo Tiêu Cửu Cửu thấy, sư phụ của cô chính là một người ở ẩn bậc cao, có tiếng là ‘Thần y độc thủ’ Hoa Thiên Sơn, liền ở ẩn ở trong một hai cửa hàng thuốc nhỏ ở thủ đô để nghiên cứu và mua bán thuốc.

CỤC CUNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! (5)

Ngay từ lúc còn trẻ tuổi Hoa Thiên Sơn đã kiếm đủ số tiền xài mấy đời cũng không hết rồi, cửa hàng thuốc nhỏ nhỏ của nhà ông, chỉ đơn giản để ông sống qua ngày thôi, mỗi ngày có thể mua bán được bao nhiêu, ông cụ Hoa cũng không thêm quan tâm tới.

Ông có một thân y thuật cao siêu, nhưng mà kể từ khi Tiêu Cửu Cửu biết ông, thì chưa từng nhìn thấy ông dùng y thuật của mình để cứu người bao giờ.

Nói đến duyên phận thầy trò của Hoa Thiên Sơn và Cửu Cửu, thì đây là do Hoa Thiên Sơn ngàn cầu vạn cầu mới cầu xin được.

Ngày ấy, Tiêu Cửu Cửu và Phượng Thần cùng đi dạo phố ở trung tâm thương mại, chen chúc ở trong đám người đó, trong lúc vô tình cô đã va đụng vào Hoa Thiên Sơn, Hoa Thiên Sơn vừa ngược mắt lên nhìn thấy cô, nhất thời giật nảy mình, cái giật mình này không chỉ có kinh ngạc không thôi mà điều khiến ông giật mình hơn là: Hoa Thiên Sơn nhìn thấy Tiêu Cửu Cửu chính là người có năng lực bẩm sinh về y thuật.

Bắt đầu từ ngày đó, Hoa Thiên Sơn liền quán lấy Tiêu Cửu Cửu, muốn cô nhận ông làm sư phụ

Ông cụ Hoa vì để cho Tiêu Cửu Cửu đồng ý làm học trò của ông, không những Tam Cổ Mao Lư *, mà ông còn quán lấy Tiêu Cửu Cửu cả

một tháng trời, khiến cho Tiêu Cửu Cửu cảm thấy rất phiền, nhưng mà vẫn không chịu gật đầu.

(*)TAM CỔ MAO LU: ba lần đến mời; mời với tấm lòng chân thành (Lưu Bị đích thân ba lần đến lều cỏ của Gia Cát Lượng để mời bằng được Gia Cát Lượng ra giúp, lần thứ ba mới gặp. Ý nói chân thành, khẩn khoản, năm lần bảy lượt mời cho được.)

Lúc đó Tiêu Cửu Cửu thật sự không tin, nhìn cái mặt thô bỉ này của ông cụ, làm sao có thể là vị Trung Y nổi tiếng cả nước năm đó được.

Bất đắc dĩ, ông cụ Hoa không thể không lấy ra bản lĩnh xuất chúng của ông —— ‘Phương pháp châm cứu Cửu Long Thần Châm’ và tuyệt chiêu bảo vệ và nuôi dưỡng tính mạng ‘Phương pháp khí tức Cửu Long’, còn phải thể hiện khả năng hạ độc chết người nữa, lúc này mới đã động được Tiêu Cửu Cửu, rốt cuộc cũng gật đầu đồng ý làm học trò của ông.

Dáng người của ông cụ Hoa vốn không cao, cùng với bề ngoài và đôi mày hình chữ bát nhỏ, quả thật là nhìn có chút bỉ ổi, nhưng mà ông lại có một bản lĩnh chế độc tài tình, cùng với phương pháp châm cứu xoa bóp Trung Y trác tuyệt, không phải là thối phồng mà có!

Chính vì tầm mắt của ông quá cao, năm đó thu nhận phải một học trò ác nghiệt sau đó gặp phải tai họa, sau ngàn đó năm, Hoa Thiên Sơn tưởng không thể tìm được một học trò vừa ý để thừa kế y thuật của ông nữa.

Ông vốn cho rằng bản lĩnh này của mình sợ rằng sẽ phải đi theo ông xuống mồ hồi, nhưng không ngờ được ông lại gặp được một tiểu thiên tài tên Tiêu Cửu Cửu này.

Vào ngày đầu tiên Tiêu Cửu Cửu chính thức nhập môn ông liền nói với Tiêu Cửu Cửu: “Con phải nhớ, con là một vị thầy thuốc, con có thể cho người ta một cuộc sống, cũng có thể khiến cho người ta chết đi, sống chết được nằm trong lòng bàn tay của con, một sai lầm của con có thể sẽ phá

hủy đi một cuộc sống, một gia đình tốt đẹp, cho nên, con phải ở trước mặt của tổ sư thề, nhất định sẽ đối xử với mọi người đúng mực, dùng khả năng y thuật ưu tú của con để trừng phạt cái ác, giương cao cái thiện, tuyệt đối không lợi dụng y thuật để mưu hại tính mạng của người khác, nếu không sẽ bị trời đánh, chết không được tử tế!”

Tiêu Cửu Cửu không cảm thấy lời nói của ông cụ Hoa có gì không đúng, ngược lại còn bị lời nói của ông làm cho rung động.

Cô nhìn thấy được sự tin tưởng và kỳ thác hy vọng của ông cụ Hoa đối với cô, cho nên mới càng hy vọng cô không bị đi sai đường.

Cho nên cô cũng nghiêm túc học theo yêu cầu của ông cụ Hoa, thành khẩn tuyên thệ trước tổ sư, chính thức trở thành học trò của ông cụ Hoa.

Hoa Thiên Sơn rất thích Cửu Cửu, đem toàn bộ kiến thức của mình dốc túi truyền cho Tiêu Cửu Cửu, đối với Tiêu Cửu Cửu – một học trò mà ông nhận khi về già, Hoa Thiên Sơn yêu cầu đặc biệt rất nghiêm khắc.

Đừng nhìn ông bình thường hay thích nói giỡn, nhưng ở trên phương diện học tập, ông lại là người từ trước tới giờ luôn yêu cầu rất nghiêm túc, tuyệt đối không cho phép Tiêu Cửu Cửu có một chút xíu sai lầm nào trong y thuật, chỉ một sai lầm nhỏ liền bị đánh vào lòng bàn tay hoặc là phạt đứng.

Lúc vừa mới bắt đầu, điều này làm cho Tiêu Cửu Cửu bị khổ không thể tả, thiếu chút nữa không muốn học tiếp.

Trải qua mấy năm học tập khổ luyện, khả năng y học thiên phú của Tiêu Cửu Cửu, quả nhiên xuất chúng như ông cụ Hoa đã dự đoán.

Không! Phải nói là trí tuệ của cô, cô đã gặp qua là không thể quên được, đó mới là khả năng thiên phú tuyệt vời của cô, khả năng châm cứu của cô, đã sớm vượt qua sự dự tính của Hoa Thiên Sơn, ông tin tưởng rằng,

chỉ cần Tiêu Cửu Cửu nguyện ý, thành tựu của cô, tuyệt đối có thể ‘Sóng sau đè sóng trước’.

Vào lúc Tiêu Cửu Cửu bước vào tuổi mười bảy kia, thì cô đã học được hết bản lĩnh của ông cụ Hoa.

Tại buổi tiệc cảm ơn sư phụ, Hoa Thiên Sơn sâu xa nói với Tiêu Cửu Cửu, “Cửu Cửu bé nhỏ à, sư phụ đã truyền tất cả bản lĩnh của mình cho con rồi, sau này con thành công tới đâu, thì phải dựa vào nỗ lực của con rồi! Đây chính là Cửu Long Thần Châm đã khiến cho sư phụ nổi danh, Cửu Long Thần Châm này, bắt đầu được gia truyền từ tổ sư, truyền từng đời từng đời xuống, bây giờ sư phụ tặng nó cho con, hy vọng con có thể quý trọng nó, có thể phát huy được tinh thần của nó, cũng có thể khiến cho thầy càng nở mặt nở mày hơn, ha ha...”

Tiêu Cửu Cửu đưa đôi tay ra trân trọng nhận lấy túi châm mà Hoa Thiên Sơn đưa.

Đó là một kiệt tác nho nhỏ màu đen được rèn đúc nên, thoát nhìn vô cùng tinh xảo, có thể cuốn lại và đeo vào cổ tay mang theo bên người.

Tiêu Cửu Cửu vừa mở ra nhìn, bên trong là chín cái kim châm bằng đồng được sắp xếp ngay ngắn dài ngắn không đồng đều, hiện lên một màu sắc sáng bóng, có vẻ thâm trầm mà nội liễm, giống như đang lặng lẽ kể về những chuyện xưa mà bọn chúng đã trải qua cùng với chủ nhân.

Tiêu Cửu Cửu biết, đây là dụng cụ châm cứu mà sư phụ cô yêu quý nhất, cô đã vài lần nhìn thấy bộ dạng vuốt ve đầy trìu mến của sư phụ đối với bộ kim châm này, lúc đó trên mặt của sư phụ đều lộ ra vẻ mặt nhớ lại kỷ niệm xưa, bộ dạng đó giống như sư phụ đang nhớ lại những giấc mơ và thành tựu mà bộ châm này đã ký thác lên người sư phụ vậy.

Dĩ nhiên cô biết được ý nghĩa của bộ Cửu Long Thần Châm đối với sư phụ.

Hôm nay một lần nữa nghe sư phụ nói như vậy, lúc này cô mới trầm giọng nói, “Thưa sư phụ, Cửu Cửu hiểu! Cửu Cửu tuyệt đối sẽ không phụ sự kỳ vọng của sư phụ, con nhất định sẽ cố gắng, tuyệt đối sẽ không bôi nhọ tên tuổi của Cửu Long Thần Châm!”

Hoa Thiên Sơn đưa tay lên xoa nhẹ đầu của cô, thở dài một tiếng, “Sư phụ biết con là một đứa bé ngoan, tài trí xuất chúng, chẳng qua là không màng danh lợi, vô dục vô cầu, nói trắng ra là, trên người con mang tuyệt kỹ mà nếu như không theo đuổi mà cứ tiếp tục như vậy, dần dà mọi thứ sẽ phai nhạt, sẽ mai một đi tài năng của con. Cửu Cửu bé nhỏ, sư phụ tin tưởng, chỉ cần con cố gắng, con nhất định sẽ có tiền đồ!”

Thoáng dừng lại, vẻ mặt của Hoa Thiên Sơn nghiêm túc hơn rất nhiều, trong giọng nói cũng hiện lên sự nghiêm túc, “Nhưng con phải nhớ kỹ, người hành y phải có lòng nhân từ! Người có lòng nhân từ mới có thể vô địch! Năm đó, cũng bởi vì sư phụ vô năng cho nên mới nhận nhầm một học trò ác nghiệt, lại bị bại bởi sư huynh của sư phụ, hại chết một người, khiến cho sư phụ gây ra một việc tiếc nuối cả đời, từ đó không hành nghề y nữa. Những năm gần đây, sư phụ dốc lòng nghiên cứu y thuật và độc thuật, cũng coi là có chút thành tựu, trong lòng của sư phụ có một nguyện vọng, hy vọng có thể gặp mặt được vị sư huynh năm đó của sư phụ, để lần nữa phân cao thấp cùng với ông ấy.”

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! (6)

Tiêu Cửu Cửu yên lặng lắng nghe.

Cuối cùng Hoa Thiên Sơn xúc động cười một tiếng, “Nhưng thật đáng tiếc, nhiều năm qua sư phụ vẫn luôn tìm, nhưng mà dù sư phụ tìm như thế nào cũng không tìm được tin tức của sư huynh, ông ấy giống như bị biến mất vậy, đây là sự tiếc nuối khôn nguôi của sư phụ!”

Tiêu Cửu Cửu hỏi: “Sư bá tên là gì? Cửu Cửu có thể tìm cùng với sư phụ nói không chừng sau này Cửu Cửu có cơ duyên gặp được sư bá!”

Không ngờ câu nói này của Cửu Cửu đã trở thành sự thật.

Hoa Thiên Sơn chỉ coi là ý tốt của cô, căn bản không ôm hy vọng gì đối với cô, nhưng mà vẫn nói tên tuổi của vị sư huynh kia ra, “Sư bá của con tên thật là Ân Tử Du, sư mẫu của con tên là Hoa Lưu Vân, nếu như con thực sự có cơ hội gặp được bọn họ, thì hãy nói rằng sư phụ rất nhớ bọn họ, mong rằng lúc còn sống có thể gặp lại bọn họ một lần, để giải quyết xong chuyện mà sư phụ vẫn ăn năn suốt đời!”

Tiêu Cửu Cửu ghi nhớ lời của Hoa Thiên Sơn vào trong lòng.

Vào lúc trước khi Phượng Thần gặp chuyện không may, cô được Tiêu Căn Chi và Phượng Thần che chở, những ngày đó trôi qua trong hạnh phúc, cô cũng không cần phải quan tâm suy nghĩ xem những ngày sau sẽ như thế nào, kế hoạch ban đầu của cô đó là cô sẽ thi vào viện y học B, học mấy

năm, sau đó tìm một công việc ở một bệnh viện nào đó, rồi kết hôn với Phượng Thần, không cần phải giàu có, chỉ cần sống một cuộc sống bình an và hạnh phúc vậy là đủ rồi.

Nhưng mà tất cả những nguyện vọng tốt đẹp của cô, trong một tháng này, tất cả đều từ từ tan biến giống như một làn khói nhẹ.

Phượng Thần thì chết đi, Lôi Đình thì bị bắt, sự nghiệp của Tiêu Cửu Cửu thì bị cấm, tất cả những chuyện này, từng chút từng chút nhắc nhở cô rằng, xã hội này tàn nhẫn vô tình như thế nào, cô giống như một con giun con dế, bị người ta muốn giẫm đạp lên liền giẫm đạp lên luôn.

Trong một đêm Tiêu Cửu Cửu trưởng thành ra, tất cả sự tức giận ở trong lòng, biến thành ý chí chiến đấu mãnh liệt.

Cô khát vọng trở nên mạnh mẽ, cô khát vọng một ngày nào đó, cô không còn là con chim non được Tiêu Cửu Cửu bảo vệ nữa, mà cô sẽ là Phượng Hoàng có thể giương cánh bay lên cao! Die6n da29n le6 quy1 d9o^ⁿ.

Từ trong cửa hàng thuốc của thầy đi ra, lòng tin của Tiêu Cửu Cửu càng lúc càng chắc chắn, cả người tản ra một tinh thần một niềm tin không gì có thể thắng nổi, ngay cả dáng người của cô nhìn cũng cao lớn hơn đôi chút.

Hôm nay theo cô đi ra ngoài còn có Tăng Lỗi.

Đi ra ngoài cửa, vừa nhìn một cái đã nhìn thấy Tăng Lỗi đang đứng rất quy củ ở bên cạnh cửa lớn chờ cô, Tăng Lỗi vừa nhìn thấy Tiêu Cửu Cửu đi ra ngoài, liền vội vàng mở cửa xe giúp cô.

Tiêu Cửu Cửu nhìn cười cười với anh ta, rồi cất bước đi về phía anh ta.

Đúng lúc này, đột nhiên có một chiếc xe Motorcycle màu đen âm ầm lao về phía bọn họ.

Tăng Lỗi vừa nghe thấy tiếng xe motor này tăng tốc thì cả người trở nên căng thẳng, nhìn sang theo bản năng.

Lúc anh ta nhìn thấy một người đội mũ an toàn ngồi ở trên xe đưa tay sờ về phía hông, Tăng Lỗi liền hét lớn tiếng cảnh báo, “Cửu Cửu, cẩn thận!”

Một giây sau, anh ta nhào về phía Cửu Cửu theo bản năng, vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, thì ôm lấy cô, lăn một vòng ở dưới đất, che chở cô ở dưới thân mình, khó khăn lắm mới tránh thoát khỏi viên đạn mà tên sát thủ kia bắn ra.

Một tiếng ‘Pằng’ thật lớn vang lên...

Viên đạn nhanh chóng bắn về phía cửa kính của cửa hàng dược, cửa kính nhất thời vỡ vụn ra, mấy vị dược sư và Hoa Thiên Sơn ở trong phòng cũng bị chấn động, vội vàng lao ra.

Tên sát thủ lái Motorcycle kia thấy một phát không trúng, lập tức tăng tốc, nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Đợi tới khi Tăng Lỗi và Cửu Cửu đứng dậy, tên sát thủ kia đã đi xa rồi!

Gương mặt của Tăng Lỗi bình tĩnh, nhìn vẻ mặt khẩn trương của Cửu Cửu hỏi, “Cửu Cửu, không bị sao chứ?”

Tiêu Cửu Cửu lắc đầu một cái, nhìn về phía chiếc xe motorcycle biến mất, đáy mắt thoáng hiện lên một tia lạnh, lòng tin càng thêm kiên định.

Tằng Lỗi lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng báo cáo lại chuyện vừa rồi mới bị ám sát cho Tiêu Cần Chi biết.

Hoa Thiên Sơn cũng lao ra, vẻ mặt khẩn trương nhìn Cửu Cửu, “Tiểu Cửu, con không sao chứ?”

Tiêu Cửu Cửu lắc đầu một cái, “Sư phụ, con không sao!”

Lúc nhìn thấy viên đạn đã bắn cho cửa kính vỡ tan tành thì Tiêu Cửu Cửu mở túi xách ra lấy một xấp tiền nhét vào trong tay của Hoa Thiên Sơn, “Sư phụ, thật sự xin lỗi! Đã khiến ngài bị sợ hãi rồi! Tiền này ngài hãy cầm lấy để sửa chữa!”

Hoa Thiên Sơn đẩy tiền trả lại cho cô, nhìn cô chăm chăm nói, “Tiền ta vẫn có, chỉ là ta vẫn luôn không hiểu tại sao con bé này lại đột nhiên đi ra nước ngoài, hóa ra là không thể sống được ở đây nữa à? Tại sao lại không nói với sư phụ chuyện gì đã xảy ra?”

“Sư phụ, ngài đừng nói như vậy mà, con chỉ không muốn khiến ngài lo lắng cho con thôi, con đi một thời gian, sẽ trở về nhanh thôi, ngài cứ yên tâm là được rồi...”

Tiêu Cửu Cửu ôm lấy tay của ông cụ Hoa, làm nũng, giọng nói mềm mại ngọt ngào như vậy, khiến cho cơn tức giận của Hoa Thiên Sơn nhanh chóng tiêu tan.

Ông bất đắc dĩ lườm cô một cái, “Tiểu Cửu, con thật sự không muốn nói với sư phụ, sư phụ cũng không muốn miễn cưỡng con, nhưng mà con nhất định phải nhớ kỹ, bất cứ lúc nào, mạng sống mới là quan trọng nhất, trừ mạng sống ra những thứ khác đều có thể bỏ được! Nếu như không còn mạng nữa, thì không thể làm gì được nữa rồi! Có chuyện gì thì hãy gọi điện thoại cho sư phụ, nhớ chưa?”

Mũi của Tiêu Cửu Cửu chua xót, ôm lấy đầu của ông cụ Hoa cọ cọ, “Sư phụ, con nhớ kỹ rồi! Cửu Cửu sẽ không có việc gì.”

Cô không sợ chết! Nhưng mà, còn có rất nhiều người yêu thương cô, tại sao cô có thể để cho mình chết được đây? dfien ddn lie qiu doon...

Đợi lúc bọn họ trở lại căn biệt thự nhỏ, Tiêu Căn Chi đã sớm đợi ở bên trong.

Tiêu Cửu Cửu vừa vào cửa, liền bị anh ôm vào trong lòng, ôm thật chặt, “Cửu Cửu, Cửu Cửu, không sao chứ?”

Anh ôm quá gấp, trong giọng nói còn lộ ra một chút sợ hãi.

Trái tim của Tiêu Cửu Cửu cảm thấy ấm áp, mặc dù bị anh xiết chặt tới mức sắp không hít thở nổi, nhưng mà vẫn vội vàng an ủi anh trước, nhẹ nhàng vuốt lưng của anh, “Em không sao, không có việc gì nữa, anh không cần phải lo lắng.”

Tiêu Căn Chi nói ở bên tai cô bằng một giọng nói mạnh mẽ, rất kiên định, “Cửu Cửu, cho anh một chút thời gian, tin tưởng anh! Không bao lâu nữa, anh nhất định sẽ khiến cho những người đó phải trả giá thật lớn, để cho bọn họ phải hối hận vì đã đối xử với em như vậy!”

Tiêu Cửu Cửu khẽ dạ một tiếng, vùi đầu vào trong lòng của anh, “Em tin tưởng anh!”

Giữa bọn họ không cần phải nói quá nhiều, cả hai đều xem đối phương trở thành đối tượng nương tựa lẫn nhau trong cái thế giới này.

Tình cảm của bọn họ đã vượt qua tình yêu, đi tới một cảnh giới tình cảm khác rồi.

Thứ tình cảm này, có lẽ so với tình yêu còn lâu dài và bền vững hơn.

Sau khi đi ra ngoài bị ám sát xong, Tiêu Cận Chi sợ cô lại xảy ra chuyện, lập tức sắp xếp chuyên cơ đưa Tiêu Cửu Cửu ra khỏi nước.

Buổi chiều, Tiêu Cận Chi, Đông Phương Cảnh Mộ và Tăng Lỗi cùng đi đến sân bay. dfien ddn lie qiu doon...

Tiêu Cửu Cửu quay đầu lại nhìn thành phố đã mang đến cho cô tình yêu và cả sự oán hận, ngần nước trong đôi mắt cô càng trở nên trong trẻo, bên trong giống như đang có một đốm lửa thiêu đốt, sáng chói mê người.

Phượng Hoàng cần dục hỏa mới có thể trùng sinh, Tiêu Cửu Cửu cô cũng giống như vậy.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! (7)

Từ hôm nay trở đi, trên lưng của cô còn mang theo chiến giáp nặng nề, xông lên chiến trường, thề sẽ đứng ở vị trí trên cao có thể nắm được tất cả trong tay, cô muốn có được năng lực có thể đối kháng được với nhà họ Lương, thậm chí cô còn mong đợi có một ngày, cô có thể dùng năng lực của mình để đánh sụp được những gia thế hào môn thích lộng quyền coi mạng người như cỏ rác.

Lần này đi tới nước Anh, Tiêu Cửu Cửu được Đông Phương Cảnh Mộ và Tăng Lỗi đưa đi.

Cô vẫy tay với Tiêu Cẩn Chi tới đưa tiễn, rồi từ chuyên cơ đi vào sân bay lên máy bay.

Cùng lúc đó, ở cửa ra ra của sân bay, có một người đàn ông với vóc dáng cao to, gương mặt tuấn tú, bước chân rắn rỏi khỏe mạnh đang sải bước đi ra ngoài.

Anh ta, chính là con trưởng dòng chính nhà họ Lương —— Lương Kinh Đào.

Giữa chân mày của Lương Kinh Đào rõ ràng hiện lên vẻ nôn nóng sốt ruột, từ lúc mẹ của anh là Vương Diệu Nguyệt kể lại cho anh biết được, người phụ nữ Tiêu Cửu Cửu được Tiêu Cẩn Chi nuôi dưỡng và cưng chiều kia, vì mục đích muốn chiếm đoạt Tiêu Cẩn Chi lâu dài, nên từ lâu đã hận thấu xương vị hôn thê của Tiêu Cẩn Chi là Lương Kinh Diễm, còn cố ý dẫn

dụ chị của anh là Lương Kinh Diễm tới Linh Sơn đưa xe với cô ta, rồi dùng mọi thủ đoạn độc ác bày tính bầy rập để dẫn Lương Kinh Diễm vào trong đó, rồi lại bức Lương Kinh Diễm đi tới vực sâu, làm hại Lương Kinh Diễm té thẳng xuống dưới bị tàn phế hai chân, và lại còn bị cắt đi thứ quý giá nhất của phụ nữ chính là tử cung, để cho chị ấy không còn hy vọng sống sót.

Từ miệng của Vương Diệu Nguyệt, Lương Kinh Diễm hoàn toàn trở thành một người bị hại.

Mà Tiêu Cửu Cửu thì trở thành một người quỷ kế đa đoan không chừa bất cứ thủ đoạn nào, là một người phụ nữ vô cùng độc ác.

Kể từ khi nghe tin tức xấu này, trong lòng của Lương Kinh Đào vẫn bùng lên một cơn lửa giận, muốn đem người phụ nữ xấu xa gọi là Tiêu Cửu Cửu kia ra xử lý một trận.

Chị gái Lương Kinh Diễm của anh, từ nhỏ đã rất yêu thương người em trai là anh, có bất cứ thứ gì ăn ngon, uống ngon, thì chị của anh đều nhớ tới anh và sẽ để dành cho anh.

Tính tình của Lương Kinh Diễm rất mạnh mẽ, khi còn bé, trong đại viện quân khu nếu có đứa trẻ nào dám bắt nạt anh, thì Lương Kinh Diễm sẽ liều chết với kẻ đó.

Bởi vì anh mà Lương Kinh Diễm trở thành một cô bé nổi tiếng đánh đá và hung dữ ở trong đại viện quân khu.

Lương Kinh Đào luôn cho rằng, trong lòng của chị mình vẫn luôn cất giấu một người đàn ông, người đàn ông kia chính là Tiêu Căn Chi, mà trong đại viện quân khu này, cũng không được coi là bí mật gì.

Dĩ nhiên Lương Kinh Đào cũng rõ ràng chị mình cũng có không ít khuyết điểm, dù sao thì xuất thân của chị cũng cao quý, đại vị trong gia

đình lại hiển hách, nên người nịnh bợ lại càng nhiều, khó tránh khỏi khiến cho chị có cảm giác ưu việt, có lúc cũng sẽ kiêu căng ngạo mạn khiến cho người ta phải sợ, lại còn có chút ngang ngạnh bướng bỉnh, nhưng mà mặc kệ chị là người thế nào đi nữa, thì chị vẫn luôn đối xử với người em trai ruột là anh đây thật sự không thể tốt hơn được nữa.

Cho nên, anh cũng đối xử rất là bao che đối với người chị này.

Lần này mặc kệ nguyên nhân là gì, chuyện chị của anh bị rơi xuống và bị tàn tật là sự thật, mà sự thật tàn khốc này sẽ ảnh hưởng tới hạnh phúc cả đời của chị ấy, điều này đối với một người luôn luôn cao ngạo như chị ấy mà nói, quả thực là một sự thực tàn khốc tới mức không thể chấp nhận được.

Lấy tính tình kiêu ngạo của chị ấy, chị ấy sẽ cảm thấy đau lòng và tuyệt vọng như thế nào đây?

Cho nên, khi vừa nghe thấy tin tức chị gái xảy ra chuyện, anh ta liền tạm thời bỏ lại những thí nghiệm đang vào thời điểm quan trọng lại, chạy về nước một chuyến xem tình hình thế nào thì mới yên tâm được.

Lương Kinh Đào vừa xuống máy bay, không về nhà ngay mà đi thẳng tới bệnh viện quân đội.

Lương Kinh Diễm vẫn luôn không vui, nhìn thấy đứa em trai của mình trở về thăm mình, vừa mới gặp mặt, nước mắt đã bắt đầu chảy xuống, “Tiểu Đào...”

“Chị...”

Lương Kinh Đào đau lòng nhìn cô ta, đưa tay khẽ vuốt ve khuôn mặt gầy đi trông thấy của cô ta. Nghe thấy anh ta khẽ gọi một tiếng chị thì Lương Kinh Diễm cũng không khống chế được tâm tình của mình nữa, ôm lấy Lương Kinh Đào khóc lớn lên, vừa khóc vừa nói: “Đào Đào, em nhìn

xem, bây giờ chị đã là một người tàn phế, sau này phải làm sao đây? Chị phải làm như thế nào? Hu hu tại sao ông trời không để cho chị chết luôn đi?”

Lương Kinh Đào ôm chặt lấy Lương Kinh Diễm đang khóc không biết mệt là gì, nhìn người chị gái mà thường ngày vốn rất hăng hái và xinh đẹp, lúc này lại tiều tụy không ra hình người thì Lương Kinh Đào ngoài việc thương cho chị mình còn hận thấu xương người đầu sỏ là Tiêu Cửu Cửu đã khiến cho chị của anh lâm vào tình trạng như vậy.

Anh ta âm thầm thề ở trong lòng: Nhất định phải làm cho Tiêu Cửu Cửu kia phải trả một cái giá thật đắt!

Anh ta lại không hề biết rằng, bởi vì anh ta đã tin những lời nói bậy của người trong nhà, đến cuối cùng vì lời thề này mà người phải trả một cái giá thật đắt lại chính là anh ta!

.....

Trong chớp mắt, Tiêu Cửu Cửu đã tới nhà Đông Phương ở Luân Đôn, nước Anh được một tuần rồi.

Ông cụ và bà cụ Đông Phương bày tỏ nhiệt liệt hoan nghênh đối với việc Cửu Cửu tới đây.

Mỗi ngày hai người bọn họ đều để cho Đông Phương Cảnh Mộ và Tiêu Cửu Cửu đi ra ngoài vui chơi, cũng âm thầm dặn dò cháu nội nhà mình nên nắm chặt cơ hội tốt này, tốt nhất là hãy bắt được Tiêu Cửu Cửu vào tay, hai ông bà cụ kia đúng với bộ dạng hoàng đế không vội thái giám đã vội, khiến cho Đông Phương Cảnh Mộ dờ khóc dờ cười.

Trong mấy ngày nay, Cửu Cửu và Đông Phương Cảnh mộ đã đi rất nhiều nơi, đi xem lâu đài Westminster nổi tiếng, đi xem Big Ben, còn đi

Điện Buckingham, đi chơi trên sông Thames, đi thăm viện bảo tàng và các danh lam thắng cảnh nổi tiếng của nước Anh. Táo đả le^e quy y do^nn.

Cửu Cửu đi thăm thú nền văn hóa thâm sâu của quốc gia này không khỏi cảm thán, đồng thời tâm tình của cô cũng bị phong cảnh xuân sắc ở đây làm cho ảnh hưởng, dần dần trở nên tươi sáng hơn.

Một tuần trôi qua, thân là cảnh vệ nên Đông Phương Cảnh Mộ không thể rời đi quá lâu, anh phải trở về nước để đi làm.

Lúc gần đi, anh lại dặn dò Cửu Cửu một lần nữa, nhất định phải tự chăm sóc mình thật tốt, nếu như có chuyện gì, hãy nói với ông nội và bà nội của anh, bọn họ nhất định sẽ giúp đỡ cô.

Tiêu Cửu Cửu cười cười đồng ý, cũng đảm bảo với anh, mình nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì, cũng nhất định sẽ tự chăm sóc mình thật tốt.

Cuối cùng Đông Phương Cảnh Mộ lưu luyến không rời nói khi nào có thời gian rảnh anh sẽ quay lại thăm cô.

Tiêu Cửu Cửu cười nói được.

Bà nội Đông Phương ở bên cạnh cười có thâm ý, nói thẳng ra thì cháu trai này của bà giống như đang từ biệt với vợ mình vậy, khiến cho Tiêu Cửu Cửu cười xấu hổ đỏ mặt lên.

Lòng dạ Tư Mã Chiêu của ông nội và bà nội Đông Phương người qua đường ai cũng biết. Táo đả le^e quy y do^nn.

Trong lòng Tiêu Cửu Cửu cũng hiểu, nhưng mà cô vẫn xem Đông Phương Cảnh Mộ như một người anh trai mà đối xử, cũng không có tình cảm gì khác, chỉ có thể giả vờ ngây ngốc, đối với ám hiệu của hai người này, cô cũng chỉ lẳng lặng cười cười, không nói gì thêm.

Đối với sự khoan dung, đón tiếp, và chăm sóc của cả nhà Đông Phương dành cho mình, trong lòng Tiêu Cửu Cửu vô cùng cảm kích, nhưng mà cô cũng biết, loại cuộc sống ăn nhờ ở đậu như vậy cũng chỉ là tạm thời, và cũng không phải là cuộc sống mà cô muốn.

Cô bắt đầu tính toán xem cuộc sống của mình sau này nên đi theo hướng nào?

Theo nghề y! Vẫn nên theo nghề y!

Cô am hiểu kỹ năng về phương diện này, lại đứng dậy từ nơi này, sẽ tương đối dễ dàng hơn.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 54.8

Editor: Táo đỏ phổ núi

Định hướng này so với ước mơ trước kia của cô thật ra thì giống nhau, điều khác nhau đó chính là trước kia cô chỉ muốn tìm một công việc ổn định, sau đó thì kết hôn với Phương Thần, hai người sống chung với nhau, cô cũng không có tham muốn gì, càng không muốn thay đổi điều gì.

Nhưng mà bây giờ thì khác!

Sự hãm hại mạnh mẽ của nhà họ Lương, và năng lực đổi trắng thay đen, khiến cho cô thực sự muốn mình trở nên mạnh mẽ, chỉ có thể trở nên mạnh mẽ, cô mới có thể bảo vệ người cô yêu và những người bạn tốt sôi trào nhiệt huyết đầu rơi máu chảy vì cô.

Nhà họ Lương, một ngày nào đó cô sẽ khiến cho bọn họ phải trả một cái giá thật đắt!

Mặc kệ là mất bao nhiêu năm, cô sẽ phấn đấu vì mục tiêu này!

Cô muốn dùng y thuật của mình để vùng lên, dùng y thuật để tạo dựng mối quan hệ, cô có một thân y thuật trong người, giống như lời của sư phụ đã từng nói, chỉ cần cô bằng lòng, thì cô có thể đứng ở vị trí cao nhất, cúi mắt xuống nhìn người khác.

Chỉ cần nắm giữ sự sống chết của người khác, cô cũng không cần nhìn sắc mặt của người khác để làm việc nữa.

Chỉ có thể trở nên mạnh mẽ, cô mới không giống như bây giờ nữa, bị người khác bắt nạt, bị người khác chà đạp, mà không có chút sức lực phản kháng nào.

Sau một tuần xuất ngoại cô còn nhận được một tin tức tốt nữa đó là Lôi Đình đã gọi điện thoại cho cô rồi!

Quả nhiên anh đã ra ngoài rồi! Cửu Cửu nhận được điện thoại của anh thì rất vui mừng.

Cô mang theo sự áy náy nói với Lôi Đình, “Lôi Đình, thật sự xin lỗi, là tôi đã làm liên lụy đến anh! Cũng may anh đã được thả ra rồi, nếu không tôi không biết phải đối mặt với anh như thế nào mới phải nữa!”

“Cửu Cửu, cô đừng nói như vậy! Những chuyện này đều là do tôi cam tâm tình nguyện làm, cho dù thật sự có chuyện đi nữa, thì cũng không liên quan gì tới cô, cô không cần phải tự trách nữa, chúng ta là bạn bè! Bạn bè gặp chuyện, phải giúp bạn không tiếc mạng sống của mình, cùng sinh cùng tử chứ!”

Lời nói của Lôi Đình, càng khiến cho Tiêu Cửu Cửu thêm cảm động.

Bên cạnh cô, thật ra còn không ít người nguyện ý bỏ ra tất cả vì cô, thậm chí là đánh đổi cả mạng sống, tại sao cô chỉ có thể lo nhận lấy mà không lo báo đáp cho bọn họ được chứ?

Tiêu Cửu Cửu thầm nghĩ ý niệm muốn trở nên mạnh mẽ của cô đang rõ ràng từng chút từng chút một, phương hướng cũng đang dần hiện rõ.

Cô nói với Lôi Đình, “Có thể tôi sẽ phải ở lại nước Anh một thời gian, Lôi Đình, anh phải tự bảo trọng! Nếu như có thể tạm thời anh cũng rời khỏi

Trung Quốc đi!”

Lôi Đình trầm mặc một lúc rồi nói với cô, “Tôi đã quyết định nhận lời mời tham gia đội đua xe cúp F1 của Pháp rồi, cô cứ thoải mái đi! Nước Anh và nước Pháp cũng không xa, có lẽ chúng ta vẫn có thể gặp nhau ở nước ngoài được.”

Tiêu Cửu Cửu nói một tiếng, “Được, vậy anh hãy bảo trọng! Sau này chúng ta lại liên lạc!”

"Cửu Cửu....."

d,0dylq.d.

"Hả?"

"Bảo trọng!"

“Ừ, anh cũng vậy!”

"Gặp lại!""Gặp lại!"

Cúp điện thoại, Tiêu Cửu Cửu nghĩ đây chính là quãng thời gian mà người bên cạnh cô rời xa từng người từng người một, trong lòng buồn bã, cảm thấy cả người phiêu bồng, trong lòng trống trải, như là không thể chạm xuống đất được vậy, khó chịu mà không nói được thành lời.

Cô đi ra ban công, đứng ở trên ban công, ngược mắt nhìn ngắm bầu trời sao rộng bát ngát.

Trên bầu trời xanh thẳm, có nhiều đám mây trắng tinh đang nhẹ nhàng bay, lại càng không ngừng thay đổi hình dạng, giống như cuộc sống quý quýet này không ngừng thay đổi, khiến cho người ta muốn bắt cũng không bắt được, chỉ có thể nhìn nó thay đổi qua thời gian, tới lúc nhận ra thì nó đã bay đi mất.

.....

Họ Đông Phương rất nổi tiếng ở Luân Đôn, nếu bọn họ tự nhận là là dòng họ người Hoa lớn thứ hai ở đây, thì không người nào dám nhận đứng thứ nhất.

Thành viên trong họ Đông Phương cũng rất nhiều, chỉ một chi của ông cụ và bà cụ Đông Phương thôi, thì đã có ba trai hai gái, mỗi người đều làm quyền cao chức trọng, tung hoành ở thương giới và chính giới của khu vực Châu Âu này, ngay cả trong Nhà trắng, nhắc tới gia tộc Đông Phương cũng phải nể bọn họ mấy phần.

Nhà lớn của nhà Đông Phương là một trang viên hiện đại có vườn hoa, kiến trúc vô cùng tinh xảo và đẹp, có dòng suối nhỏ dưới chân cầu, chỗ nghỉ chân còn có hồ sen, còn có nhà vòm được lợp bằng ngói xanh, khắp nơi đều mang theo mùi vị kiến trúc cổ xưa của họ Đông Phương.

Lúc Tiêu Cửu Cửu đến nơi này, cũng không nhìn được mà bị phong cảnh ở chỗ này làm cho mê mẩn, cái đẹp này khiến cho người ta không cảm thấy mình đang xa quê hương, mà đang đi vào một thế giới xinh đẹp của phương đông, khiến cho cô khen ngợi không ngớt.

"Cửu Cửu, Cửu Cửu, mau xuống đây, mau xuống đây....."

Tiêu Cửu Cửu đang ngẩn người thì bị tiếng gọi ở dưới lầu làm cho tỉnh lại, cúi mắt xuống nhìn, thì thấy bà nội Đông Phương đang mặc bộ quần áo của người chăm sóc vườn, đứng ở dưới ngược mặt lên cười cười ngoắc ngoắc cô.

Bà cụ về hưu ở nhà nhàn rỗi, không có việc gì làm thì liền chăm hoa nhổ cỏ, con cháu lại hiếu thuận, những ngày tháng sau này đều an nhàn thanh thản.

Đối với bà nội Đông Phương rất gần gũi và hiền hòa, Tiêu Cửu Cửu cũng không chậm trễ, mặc dù không biết là bà nội Đông Phương gọi cô xuống để làm gì, nhưng mà cô vẫn tranh thủ thời gian trả lời lại một tiếng, “Dạ! Con lập tức xuống ngay!”

Chờ Tiêu Cửu Cửu từ trên phòng khách ở lầu ba của căn biệt thự đi xuống, thì bà nội Đông Phương cũng đi từ bên ngoài vào, vừa lấy cái mũ ở trên đầu xuống, vừa cười cười nói với Cửu Cửu, “Cửu Cửu bé nhỏ, trước tiên con cứ ngồi xuống, cứ ngồi xuống đã, chờ bà nội một chút, bà có lời muốn nói với con!”

“Dạ được!” Tiêu Cửu Cửu ngoan ngoãn ngồi xuống ghế sofa, chờ bà nội Đông Phương đi lại.

Chị Bảy giúp việc bưng lên cho Tiêu Cửu Cửu một ly trà, cười híp mắt nói, “Tiểu thư, mời dùng trà!”

Tiêu Cửu Cửu hơi mỉm cười nói, “Cám ơn chị Bảy.”

Bà nội Đông Phương sau khi làm mọi việc thỏa đáng rồi liền đi ra, bà cũng đã gần bảy mươi tuổi, nhưng mà thân thể của bà được chăm sóc rất tốt, dáng người vẫn thon gọn như một phụ nữ trung niên, hành động thì rất nhanh nhẹn, khuôn mặt được chăm sóc kỹ càng, nên bà nhiều lắm cũng chỉ khoảng năm mươi tuổi.

Nhìn khuôn mặt được ông trời ưu ái của bà, có thể biết được lúc còn trẻ bà rất thùy mị dịu dàng, chỉ cần nhìn dáng người của bà, có thể tưởng tượng được lúc còn trẻ bà nội Đông Phương xinh đẹp động lòng người như thế nào, hôm nay nhìn bà, cảnh xuân tươi đẹp tuyệt đối sẽ không có cảm giác bà đã già đi.

Gương mặt của bà trắng trẻo, luôn nở một nụ cười hiền hậu khiến cho người ta ấm lòng, làm cho người ta không tự chủ được mà muốn làm quen

với bà, nên khi bà nội yêu cầu Tiêu Cửu Cửu gọi bà là bà nội thì Tiêu Cửu Cửu cũng không từ chối.

Tiêu Cửu Cửu cũng không phải loại người thích nịnh nọt, chỉ đơn giản là cô thích sự bao dung và yêu mến cô của ông nội Đông Phương và bà nội Đông Phương, bởi vì hai vợ chồng bọn họ cho cô cảm giác, giống như là ông nội và bà nội ruột của mình vậy.

Mọi người sống cùng với nhau, thì cũng sẽ thích người ở chung với mình, thân là một cô nhi nên Tiêu Cửu Cửu cũng không ngoại lệ.

Mặc dù vẻ bề ngoài của cô nhìn qua có chút lạnh lùng, nhưng mà trong lòng lại sôi trào nhiệt huyết hơn bất cứ ai.

Chỉ cần là người cô đã nhận định thì cô sẽ dốc hết tất cả suy nghĩ vì đối phương, trong nóng ngoài lạnh, chính là dùng để nói về tính tình của cô

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 54.9

Gia tộc Đông Phương, là gia tộc thân thiện nhất mà Tiêu Cửu Cửu thấy, mỗi người của nhà Đông Phương, bao gồm cả bố, mẹ, chú, bác, cô, dì, thím... của Đông Phương Cảnh Mộ, đều rất nhiệt liệt hoan nghênh cô tới đây.

Cô ở lại chỗ này đã một tuần lễ rồi, chẳng những không có người nào bày sắc mặt khó coi ra với cô mà ngược lại, mỗi người bọn họ còn tặng quà cho cô, giống như thật sự coi cô là người một nhà mà đối đãi vậy.

Tiêu Cửu Cửu hâm mộ sự đoàn kết và hòa thuận giữa các thành viên của gia tộc Đông Phương, trong lòng của cô, thật sự cô cũng khát vọng có một tình thân như vậy, khát vọng được sống cùng mọi người trong một đại gia đình lớn, giống như ước mơ khi đó của cô và Phượng Thần, hy vọng có thể ở cùng nhau mấy đời, đi chung một đường, cùng chung hạnh phúc. Dienx dandf Kê quyu dong.

Giọng nói của Phượng Thần vẫn văng vẳng bên tai, nhưng mà người thì đã qua đời rồi, chỉ còn lại một tiếng thờ dài...

"Tiểu Cửu, đang suy nghĩ gì đấy?"

Nghe thấy tiếng gọi của bà nội Đông Phương, Tiêu Cửu Cửu mới hồi hồn lại, nhìn thấy bà nội Đông Phương đã đi tới trước mặt của cô, Tiêu Cửu Cửu mới cười nói xin lỗi bà, "Con xin lỗi! Bà nội, mới vừa rồi Tiểu Cửu nghĩ tới những chuyện đã qua, nghĩ đi nghĩ lại đến thù người ra."

Bà nội Đông Phương đưa tay lên khẽ xoa đầu của cô, ngồi xuống bên cạnh cô, nắm lấy tay của Tiêu Cửu Cửu, dịu dàng an ủi, “Tiểu Cửu à! Có một số việc đã trôi qua rồi thì hãy cho qua đi, đừng suy nghĩ nhiều làm gì, cũng chỉ khiến đau lòng thêm thôi, hãy để những chuyện đã qua, những kỷ niệm vui vẻ hạnh phúc cất giữ ở trong lòng là được rồi, chúng ta còn phải sống cho hiện tại, và phải nhìn về phía trước, bà tin là, chỉ cần con sống vui vẻ, sống hạnh phúc, thì những người thân rời bỏ chúng ta đi mới cảm thấy yên lòng, con cảm thấy có đúng không?”

Tiêu Cửu Cửu gật gật đầu, “Bà nội nói đúng!”

“Vậy thì đừng nghĩ nữa nhé! Nếu như con thật sự có chuyện gì mà không nghĩ thông, hãy nói với bà nội một chút, bà nội cũng đã có một đồng tuổi rồi, cũng đã từng gặp đủ loại người, vẫn có một chút kinh nghiệm sống, nói không chừng bà nội có thể cho con được một số lời khuyên.”

Cảm thấy trên người của bà nội lan truyền ra một cảm giác quan tâm và yêu mến, Tiêu Cửu Cửu cảm động nhào vào trong lòng của bà, ôm lấy và khẽ cọ cọ, làm nũng nói, “Bà nội, bà thật tốt! Cửu Cửu nghe ngài, sau này sẽ không nghĩ lung tung nữa! Con sẽ cố gắng sống thật hạnh phúc!”

Bà nội Đông Phương cảm khái nói, “Được, Tiểu Cửu rất ngoan! Con so với Tiểu Nhiêu đó à, lại càng giống cháu gái của bà hơn, tính tình của Tiểu Nhiêu hoạt bát hướng ngoại, từ nhỏ đã không thích ở nhà, cũng không thích ở bên cạnh chúng ta, ngược lại con đó, tính tình trầm tĩnh, mỗi ngày lại chịu ở bên cạnh ông bà già này, bà nội và ông nội Đông Phương cũng thực sự coi con trở thành đứa cháu trong nhà, Tiểu Cửu, không phải con không biết được tâm ý trong lòng của bà nội, bà thật sự hy vọng có thể có được một đứa cháu dâu tốt như con, nếu như con gả cho Tiểu Mộ, thì bà nội sung sướng tới phát rồ luôn rồi.”

Tiêu Cửu Cửu nhẹ nhàng cười nói, “Bà nội, bà và ông nội Đông Phương đối xử với con tốt như vậy, con cũng vậy luôn coi bà và ông nội

Đông Phương là ông bà nội ruột của mình mà đối xử. Nhưng mà chuyện tình cảm, chúng con còn phải thuận theo tự nhiên, nếu như trong lòng hai người không hướng về nhau, cho dù có ở chung một chỗ, thì sẽ không vui vẻ và hạnh phúc được.”

Cô dừng lại một chút, lại nói tiếp, “Con hiếu, anh Cảnh Mộ đối xử với con rất tốt, lòng tốt của anh con xin ghi tạc trong lòng, nếu như con và anh Cảnh Mộ thật sự có duyên, thì cuối cùng bọn con nhất định có thể ở cùng một chỗ. Lại nói con vẫn còn nhỏ mà, bà nội, con còn muốn đi học thêm mấy năm, chuyện tình cảm này đối với con mà nói, là một chuyện rất xa xôi, tạm thời con cũng không suy nghĩ tới vấn đề này!”

Nghe thấy lời từ chối khéo léo của Tiêu Cửu Cửu, bà nội Đông Phương cũng không tức giận, chỉ khẽ vỗ nhẹ lên tay cầu cô, cười nói, “Cái con bé này, con yên tâm, mặc dù bà nội rất hy vọng con và Cảnh Mộ có thể ở cùng với nhau, nhưng mà nếu như các con vô tâm, thì chúng ta cũng chỉ có thể cảm thán một tiếng, tuyệt đối sẽ không ép buộc con, cũng sẽ không vì vậy mà có thành kiến với con. Tiểu Cửu, đây là nguyện vọng tốt đẹp trong lòng ông nội và bà nội, con cũng đừng vì điều này mà lạnh nhạt với bà nội đó, dù sao thì bất cứ lúc nào bà nội cũng sẽ coi con giống như cháu gái, che chở cho Cửu Cửu bé nhỏ.”

Bà cụ Đông Phương nói những lời này cũng không có chút giả dối nào, kể từ khi chứng phong thấp của bà được Tiêu Cửu Cửu dùng phương pháp Trung Y xoa bóp và châm cứu chữa khỏi xong, bà liền vô cùng thích Cửu Cửu. Mặc dù tuổi của Cửu Cửu còn nhỏ, nhưng mà y thuật của cô đã xuất chúng lại thêm tính tình trầm tĩnh của cô, khiến cho ông cụ và bà cụ Đông Phương rất yêu thích.

Người già nua sợ nhất là cái gì?

Đương nhiên là sợ thân thể của mình không còn khỏe mạnh!

Trong một gia đình lớn như vậy, lại có một người có y thuật cao minh trấn giữ, thì người trong gia đình đó không phải giống như được ăn Định Tâm Hoàn sao, có bị ốm đau bệnh tật gì, rốt cuộc không cần phải lo lắng.

Đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu khiến cho già trẻ lớn bé trên dưới của nhà Đông Phương hoan nghênh Tiêu Cửu Cửu.

Lúc này chị Bảy đi tới nói với bà cụ, “Phu nhân, canh dưỡng sinh mà tiểu thư Cửu Cửu dặn đã được nấu xong rồi, bây giờ ngài có muốn uống không?”

Bà cụ khẽ gật đầu một cái, “Được! Chị hãy bê ra đây giúp chúng tôi.”

Chị Bảy mỉm cười nói, “Dạ được, xin phu nhân và tiểu thư chờ một chút.”

Nhìn thấy bóng lưng dần xa của chị Bảy, bà cụ Đông Phương cười nói với Cửu Cửu, “Tiểu Cửu, nói thật, canh dưỡng sinh và thuốc bổ mà cháu làm quả thật không tệ, sau khi người nhà chúng ta uống xong, đều cảm thấy cả người thoải mái, tinh thần và sức lực khỏe khoắn, hôm qua dì và chú Đông Phương ở bên kia còn nói, Tiểu Cửu đúng là một đứa bé khéo tay, nếu như ở lại lâu dài trong nhà chúng ta, thì cả nhà chúng ta nhất định có thể sống lâu trăm tuổi.”

Tiêu Cửu Cửu cười nhàn nhạt nói, “Bà nội, mọi người suy nghĩ nhiều quá rồi! Cửu Cửu không có bản lĩnh gì cả, duy nhất chỉ có bản lĩnh dùng thuốc thôi, chỉ là một chút dưỡng sinh Trung Y để tăng cường sức khỏe thôi, mọi người đối xử với con tốt như vậy, con cũng không có gì để báo đáp, chẳng qua chỉ là một chút điểm tâm thôi, chỉ cần mọi người không chê tài nấu nướng của con là được rồi.”

“Con nhìn con đó, nói gì mà chê với không chê chứ, chúng ta còn không hiểu con hay sao, nói thật đó, nếu như Tiểu Nhiêu chỉ được một nửa con thôi, bà nội đã thỏa mãn rồi.”

Bà nội Đông Phương vừa mới nói hết câu, thì bên ngoài cửa liền truyền tới một giọng nói trong trẻo, “Được rồi, bà nội, bà lại đang nói xấu con rồi. Cữu Cữu, em thấy không, bây giờ bà nội còn thương em hơn cả thương chị nữa, hu hu, chị rất ghen tỵ đây này!”

Đông Phương Cảnh Nhiêu quả nhiên là người biết tạo niềm vui ở nhà Đông Phương, có cô ở đây, cả căn phòng đều tràn ngập tiếng cười của cô, sự nhiệt tình và vui vẻ như ánh mặt trời của cô, lây sang cho cả nhà, khiến cho tâm tình của mọi người cũng trở nên vui vẻ giống như cô.

Bà nội Đông Phương cười cười trêu ghẹo nói, “Cái con nhóc nhà con đó, đúng là nhắc Tào Tháo, thì Tào Tháo liền đến! Sao nào? Thật sự ghen tỵ? Nếu như ghen tỵ thì mau học một chút bản lãnh của Cữu Cữu, để hiếu thuận với chúng ta nhiều hơn, chúng ta đảm bảo sẽ nâng niu cưng chiều con trong lòng bàn tay luôn.”

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! (10)

Đông Phương Cảnh Nhiêu đi tới, cười nói, “Ôi trời, lão tổ tông của con, bây giờ bà có Cửu Cửu hiếu thuận rồi, còn cần tới con nữa sao? Ngài biết rõ là con không có bản lĩnh giống như Cửu Cửu, Cửu Cửu của chúng ta chính là một cô gái giỏi giang vào được phòng bếp, ra được phòng khách, là một hình mẫu điển hình của vợ hiền mẹ đảm, con không dám so với em ấy đâu.”

Tiêu Cửu Cửu khẽ bấm cô một cái, giận dữ cười nói, “Chị Nhiêu, chị đừng cười em nữa, em sẽ không điều chế mặt nạ dưỡng da cho chị nữa đâu.”

Đông Phương Cảnh Nhiêu vừa nghe thấy như vậy vội vàng chấp tay thờ dài cầu xin tha thứ, “Ôi, ôi, đừng, đừng mà, thật sự xin lỗi! Thật sự xin lỗi mà! Đại thần, là chị nói bậy, em hãy tạm tha cho chị lần này đi! Chị không nói! Sẽ không nói nữa!”

Bộ dạng khoa trương cầu xin tha thứ của cô ấy nhìn rất tức cười, khiến cho bà nội Đông Phương và Tiêu Cửu Cửu không nhịn được mà bật cười.

Sau khi cười đùa xong, đột nhiên Đông Phương Cảnh Nhiêu trở nên nghiêm túc, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Cửu Cửu, vẻ mặt thành thật hỏi, “Cửu Cửu, lần trước em đã trị khỏi bệnh phong thấp lâu năm cho bà nội, bây giờ chị có một người bạn, bà cố nội của bạn chị cũng bị mắc chứng phong thấp giống như bà nội, chị có thể cầu xin em giúp một chuyện không, đi xem bà cố nội của anh ấy một chút xem sao?”

Tiêu Cửu Cửu cười cười, “Bảo em đi xem một chút cũng không có vấn đề, chẳng qua là trước khi em nhìn thấy chân của người đó trước thì cũng không tiện đưa ra kết luận gì, hơn nữa, chị phải nói rõ ràng với bạn chị là em không có giấy phép hành nghề y, nếu như bọn họ sợ gặp phải sự cố gì, thì không cần em phải đi tới đó! Dù sao, một số lời cảnh báo vẫn nên nói trước thì hay hơn.”

Đông Phương Cảnh Nhiêu gật đầu một cái, “Nói rất hay, có mấy lời cần phải nói rõ ràng mới tốt! Vậy để chị gọi điện nói rõ ràng tình huống với anh ấy, Cửu Cửu, em chờ một chút nhé...!”

Tiêu Cửu Cửu mỉm cười gật đầu, "Được."

Đông Phương Cảnh Nhiêu lấy điện thoại di động ra, đưa điện thoại lên tai, dùng tiếng Anh lưu loát nói ríu rít một hồi, không bao lâu sau cô liền dứt khoát cúp điện thoại.

Cô quay đầu lại, làm một động tác tay ok với Tiêu Cửu Cửu, điễn dần nên quýndon. “Chị đã nói với anh ấy, anh ấy nói không có vấn đề gì! Mặc kệ là khỏi hay không khỏi, thì bọn họ cũng vẫn sẽ rất cảm ơn em.”

Tiêu Cửu Cửu cười cười, "Cảm ơn thì không cần thiết, nếu bọn họ không có vấn đề gì, chị Nhiêu, vậy chị sắp xếp đi! Lúc nào em cũng có thể đi được!"

Tất nhiên là Tiêu Cửu Cửu rất tin tưởng Đông Phương Cảnh Nhiêu, tính cách của Đông Phương Cảnh Nhiêu cô cũng hiểu đôi chút, người phụ nữ này cũng rất kiêu ngạo, người bình thường không khiến cho cô bận tâm được đâu.

Nếu lúc này Đông Phương Cảnh Nhiêu lại vì đối phương mà cầu cô tới chữa bệnh, thứ nhất là tin tưởng vào y thuật của cô, thứ hai khẳng định đối phương là một người rất quan trọng trong cảm nhận của chị ấy.

Có Đông Phương Cảnh Nhiêu làm người trung gian, Tiêu Cửu Cửu cũng không cần phải lo lắng chuyện gì, nếu không, ‘lang trung chân đất’ là cô đây, thật sự là không dám tùy tiện ra tay đâu.

Dù sao, nơi này cũng là nước Anh, ở đây cô chỉ quen biết người nhà Đông Phương, nếu như thật sự xảy ra chuyện gì ở đây, thì quả thật là ngoài tầm với của Tiêu Căn Chi ở trong nước rồi. điễn dần nên quýndon.

Mà Tăng Lỗi đi cùng cô tới Luân Đôn, cũng không ở cùng cô ở nhà Đông Phương, mà ở một căn biệt thự khác cách nhà Đông Phương một đoạn.

Căn biệt thự kia, Cửu Cửu có nghe anh ta nói qua, đó cũng là sản nghiệp của Tiêu Căn Chi.

Mặc dù Tăng Lỗi không ở cùng một chỗ với cô, nhưng trên người của bọn họ có trang bị máy truyền tin, bất cứ lúc nào cũng có thể biết rõ được hành động của đối phương, đây cũng là cơ Tiêu Căn Chi chuẩn bị cho bọn họ, sợ bọn họ sẽ xảy ra chuyện nên đã trang bị cho bọn họ thiết bị tân tiến nhất.

Hiệu suất làm việc của Đông Phương Cảnh Nhiêu vô cùng cao, sáng sớm ngày thứ hai, cô liền liên lạc ổn thỏa với đối phương, tự mình lái chiếc Porsche của cô, chở Tiêu Cửu Cửu đi tới nhà người bạn của cô.

Xe đi ra khỏi thành phố Luân Đôn, hướng thẳng về phía ngoại thành.

Không bao lâu sau, xe của các cô liền đi tới cổng của một tòa cổ堡 rất lớn, sau khi thông báo với bảo vệ gác cổng, Đông Phương Cảnh Nhiêu mới được cho phép đi vào bên trong.

Xe chạy qua một con đường nhỏ rất dài trong trang viên, hai bên đường cây xanh tốt, rất nhiều loài hoa rực rỡ, tòa cổ堡 trang nghiêm này được bao quanh bởi cây xanh và hoa cỏ, càng trở nên bình yên và ấm áp.

Mặc dù đã dự liệu được bạn của Đông Phương Cảnh Nhiêu không phải là người bình thường, nhưng mà khi Tiêu Cửu Cửu nhìn thấy tòa cổ bảo vĩ đại này thì không nhìn được mà cảm thấy choáng váng.

Cô muốn hỏi Đông Phương Cảnh Nhiêu một chút về lai lịch của người bạn này của chị ấy, nhưng vừa mới quay đầu lại cô lại nghĩ người ta không chủ động nói ra, nghĩa là cũng không cần thiết, cô liền áp chế lòng nghi ngờ ở trong lòng lại.

Nếu như Đông Phương Cảnh Nhiêu thật sự muốn nói, thì sẽ tự nói cho cô biết.

Đông Phương Cảnh Nhiêu giống như là biết Tiêu Cửu Cửu đang suy nghĩ gì, nghiêng mắt nhìn cô một cái, cười nói, "Có phải bị hình dáng to lớn của tòa cổ bảo này làm cho sợ hãi hay không?"

Tiêu Cửu Cửu chỉ cười không nói.

Đông Phương Cảnh Nhiêu tiếp tục cười nói, "Lúc chị tới đây lần đầu tiên, cũng bị tòa Cổ bảo này dọa cho nhảy dựng lên, dĩ nhiên, càng làm cho chị khiếp sợ hơn đó chính là chủ nhân của tòa Cổ bảo này —— Bá tước Alexander."

"Bá tước Alexander đã 110 tuổi, nghe nói năm đó khi ông vẫn còn trẻ, đã lập được những chiến công vô cùng hiển hách, vì lập được nhiều chiến công hiển hách cho Hoàng gia Anh, nên mới được phong Bá Tước. Phu nhân của ông là Kaissy cũng đã 98 tuổi rồi, vợ chồng bọn họ hai vô cùng tình cảm. Cửu Cửu, em nhất định không nghĩ ra được đúng không? Phu nhân bá tước Alexander lại là một người phụ nữ Trung Hoa vô cùng xinh đẹp, cho dù bây giờ đã 98 tuổi, nhưng mà vẫn rất có hương vị, già nhưng rất có phong độ và khí phách, là một vị trưởng bối mà chị rất kính trọng."

Tiêu Cửu Cửu hỏi, "Ồ, chính là vị bị chứng phong thấp? Người muốn em tới xem, chính là bà ấy sao?"

Đông Phương Cảnh Nhiêu gật đầu một cái, giọng nói cũng nghiêm túc, "Không sai! Danh vọng của Phu nhân Bá tước ở trong gia tộc rất là cao, hơn nữa lại là người mà bá tước yêu thương, có thể nói là cả nhà đều nghe theo lệnh của phu nhân. Cửu Cửu, nếu như em có thể chữa khỏi bệnh cho phu nhân bá tước, thì có rất nhiều cái tốt đó!"

Tiêu Cửu Cửu vẫn cười cười, "Chị đừng có dụ dỗ em, có thể chữa khỏi hay không, vẫn rất khó nói!"

Đông Phương Cảnh Nhiêu khẽ mỉm cười, "Cửu Cửu, chị tin tưởng em!"

Đối với sự tin tưởng của Đông Phương Cảnh Nhiêu, Tiêu Cửu Cửu cũng rất ấm lòng, cô cười nhàn nhạt với cô ấy, "Em sẽ cố gắng hết sức!"

Trước đó Tiêu Cửu Cửu cũng có nghĩ tới, nếu cô muốn trở nên mạnh mẽ, thì phải có các mối quan hệ của mình, vậy nhất định phải mở rộng phát triển trong xã hội thượng lưu, trước mắt cô muốn phát triển ở trong nước thì là điều không thể rồi, nhà họ Lương còn chưa gục ngã ngày nào thì cô vẫn bị nhà họ Lương quản chế ngày đó.

Mà người nhà họ Lương tất nhiên sẽ không cho cô vùng lên rồi, càng không thể để cho năng lực của cô uy hiếp tới bọn họ, bọn họ sẽ đem tất cả cho dù là một chút khả năng uy hiếp chặt đứt ngay từ thời kỳ manh nha, tuyệt đối sẽ không bao giờ để cho các người có cơ hội lớn lên, để cho các người phát triển mỗi ngày được.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Tiêu Thiệu Gia Giở Trò Lưu Manh! (11)

Nếu như có thể ở nước ngoài tạo ra thế lực của mình, sau đó lấy bối cảnh của bên nước ngoài, quay trở lại đấu tranh với trong nước, đây cũng được xem như là một biện pháp hay.

Giống như nhà Đông Phương bây giờ vậy, chủ lực ở nước ngoài, nhưng mà thế lực và sức ảnh hưởng của bọn họ ở trong nước, lại không hề thấp hơn so với bốn gia tộc lớn và bốn nhà quyền thế lớn nhất ở trong nước.

Giữa lúc đang suy nghĩ vấn đề, thì xe của Đông Phương Cảnh Nhiêu đã dừng lại trước cửa của Cổ Bảo. Dđienn damn leie quyýdon.

Điều khiến cho Tiêu Cửu Cửu kinh ngạc chính là trước cửa cổ bảo còn có không ít xe sang trọng đang đỗ ở đó, hình như bên trong đang tiến hành buổi tụ họp hay là yến tiệc gì đó?

Mà trên bậc Bạch ngọc ở cửa lớn, có một người đàn ông anh tuấn, trên gương mặt của anh ta nở một nụ cười khiến cho người ta cảm thấy ấm áp, đôi mắt màu xanh giống như đại dương rộng lớn, sáng lớn khiến cho người ta lảng lảng.

Trên người của anh mặc một chiếc áo Tuxedo trắng như tuyết, cả người toát ra khí chất ưu nhã cao quý, rất mê người, nếu như nói là bạch mã hoàng tử, cũng chỉ như vậy thôi!

Thấy xe của Đông Phương Cảnh Nhiêu dừng lại, anh lập tức bước nhanh đi thẳng tới đây, rất có phong độ mở cửa xe cho Đông Phương Cảnh Nhiêu, cũng lịch sự làm tư thế mời Đông Phương Cảnh Nhiêu xuống xe, sau đó, giơ tay ra ôm lấy cô, thân mật hôn một cái gương mặt của cô, trách mắng, "Nhiêu Nhiêu, em tới rồi! Anh ở đây chờ em rất lâu rồi."

Đông Phương Cảnh Nhiêu cười nói, "Không phải em đã tới rồi sao!"

Tiêu Cửu Cửu nhìn vẻ mặt hiếm khi đỏ bừng lên của Đông Phương Cảnh Nhiêu, mới chợt hiểu ra, khó trách chị ấy lại ra sức tìm thầy thuốc giúp như vậy, thì ra là, vì người yêu nên mới bỏ ra nhiều công sức như vậy!

Đông Phương Cảnh Nhiêu đã nhận ra ánh mắt của Tiêu Cửu Cửu, vội vàng đẩy người đàn ông đẹp trai kia ra, dắt Tiêu Cửu Cửu tới trước mặt của người đàn ông này.

"Bern, vị này chính là tiểu thần y Trung Hoa mà em đã nói với anh —— Tiểu thư Tiêu Cửu Cửu!"

Bern vừa nhìn thấy Tiêu Cửu Cửu, nhất thời giật nảy mình, hai mắt chợt léo sáng lên, giống như là nhà Nghệ Thuật phát hiện ra một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ vậy.

Anh vừa quan sát, miệng của anh vừa phát ra tiếng thán phục, "Oa, trời ạ! Tiểu thư Tiêu thật sự là quá đẹp! Không biết tiểu thư Tiêu có hứng thú làm người mẫu cho tôi hay không? Tôi sẽ trả thù lao rất cao cho cô!"

Đông Phương Cảnh Nhiêu gạt một tay của Bern đã đưa tới trước mặt của Tiêu Cửu Cửu, "Đi đi, Bern em nói nghe, anh đừng có hù dọa Cửu Cửu nữa! Anh phải biết là cô ấy không phải tới để làm người mẫu cho anh, cô tới để chữa bệnh cho bà cố nội của anh, anh còn không mau mời khách vào đi?"

Bern lập tức thu hồi lại sự tùy hứng của mình, cũng nói lời xin lỗi, "Thật sự xin lỗi! Tiểu thư Tiêu, tôi đã thất lễ! Mời vào trong này, bà cố nội của tôi đã sớm chờ cô tới rồi!"

Đông Phương Cảnh Nhiêu dắt Cửu Cửu tay, đi theo ở phía sau lưng anh, đi về phía nhà lớn.

Lúc này cô mới thấp giọng giới thiệu Bern với Tiêu Cửu Cửu, "Bern là bạn trai của chị, anh ấy là truyền đời thứ tư của bá tước, phu nhân bá tước chính là bà cố nội của anh ấy. Bản thân anh ấy là một họa sĩ, cũng là một người nghệ sĩ điên cuồng, mỗi lần nhìn thấy một người hoặc là một vật gì đó anh ấy cho là hoàn mỹ, anh ấy liền muốn vẽ một bức, lúc chị và anh ấy mới quen biết, cũng chính là vì bị anh ấy quán lấy như vậy, anh ấy là một người đàn ông vô cùng nhiệt tình."

Bern đi trước dẫn đường, nghe thấy câu nói sau cùng của Đông Phương Cảnh Nhiêu thì xoay đầu lại, nháy nháy mắt cười với Tiêu Cửu Cửu.

Nụ cười kia rất dí dỏm và mê người, khiến cho người ta không kìm lòng được mà có ấn tượng tốt với anh. Tiêu Cửu Cửu cũng cười lại với anh một cái.

Cánh cửa lớn màu đỏ đang đóng chặt được mở ra, nhìn vào một cái, liền nhìn thấy một phòng khách cực lớn bên trong cung đình xa hoa, ở phía trên thì treo những đèn chùm thủy tinh trong suốt cực lớn rất đẹp mắt, ở dưới chân thì dẫm lên thảm ba tư cao quý, mũi thì ngửi thấy mùi thức ăn thơm mê người.

Tất cả những điều này khiến cho Tiêu Cửu Cửu có một loại cảm giác giống như cô bé lọ lem đi lạc vào thế giới cổ tích.

Nếu như bỏ qua ánh mắt nghiên cứu phán xét của những người đang ngồi hoặc đứng ở kia, thì cô tin rằng cảm giác mơ mộng kia sẽ chân thực

hơn rất nhiều.

Chỉ tiếc là không đợi Tiêu Cửu Cửu phản ứng kịp thì một giọng nói sắc bén đã vang lên phá vỡ bầu không khí đẹp đẽ này.

“Đây chính là Tiểu thần y theo như lời Bern ư? Ha ha, quả thật là có hơi nhỏ một chút! Sợ là còn chưa dứt hơi sữa ấy chứ? Cô biết trị bệnh sao? Mọi người có ai tin được không? Dù sao thì tôi cũng không tin!”

Tiêu Cửu Cửu ngược mắt qua nhìn, người nói chuyện là một người toàn thân mặc một bộ quần áo màu đỏ, là người phụ nữ trung niên mặc một bộ quần áo đẹp đẽ, nhưng mà diện mạo lại chua ngoa, xương gò má cao vút, khó trách lại nói chuyện khó nghe như vậy, đúng là tướng mạo sinh ra từ tâm.

Lúc này Tiêu Cửu Cửu hừ nhẹ một tiếng, “Có tin hay không, thì sự thật có thể chứng minh!”

Lời nói của cô nhẹ mà có lực, lộ ra một cảm giác cao ngạo mà tự tin, giống như chính bản thân cô có một bản lĩnh như vậy, khiến cho người ta không tự chủ được mà tin theo lời nói của cô.

Thua người chứ không thể thua trận! Một khi dính tới kiến thức chuyên môn của cô, thì Tiêu Cửu Cửu có đủ tự tin để đối mặt với sự khiêu chiến, nếu như cô thật sự muốn nổi lên ở bên ngoài, nhất định cần phải có một sức cuốn hút đặc biệt là một khả năng mạnh mẽ.

Mà sức cuốn hút đặc biệt từ tính cách và khả năng mạnh mẽ kia đều không phải dựa vào người khác ban cho, mà chính cô sẽ tự cho mình! Chỉ có thể bản thân mình nhìn thấy tốt rồi, thì người khác mới để ý tới mình được!

Giống như lời sư phụ của cô đã nói, Cửu Cửu, chỉ cần con chịu cố gắng, con nhất định sẽ có tương lai rộng mở!

Người phụ nữ trung niên mới vừa rồi không ngờ được Tiêu Cửu Cửu lại khiến cho bà ta mất thể diện trước mặt nhiều người như vậy, lúc này vẻ mặt của bà ta biến sắc, cười châm chọc nói, “Ồ, còn nhỏ tuổi nhưng mà giọng điệu cũng không nhỏ nhẻ, được thôi! Hôm nay, nhiều người đều ở đây, chúng tôi muốn nhìn xem rốt cuộc cô có bản lĩnh kia không, cô gái nhỏ à, tôi khuyên cô, đừng nói những lời chắc chắn như vậy, cẩn thận vừa đau lưỡi vừa xấu mặt đó!”

Tiêu Cửu Cửu cười lạnh một tiếng, “Bà yên tâm! Người mất mặt, tuyệt đối không phải là tôi!”

Đông Phương Cảnh Nhiêu không ngờ được người mà mình đưa tới, vẫn còn chưa xem được bệnh cho phu nhân bá tước thì những người này đã ra oai phủ đầu cô trước, gương mặt của cô trở nên tức giận, hận không thể phủ tay áo bỏ đi ngay lập tức.

Sắc mặt của Bern cũng rất khó coi, anh vừa âm thầm an ủi bạn gái của mình, vừa đứng dậy lên tiếng bảo vệ Tiêu Cửu Cửu, “Thím ba, đây là khách cháu mời tới, xin hãy giữ tác phong của thím một chút, đừng làm ra những chuyện làm mất mặt, khiến cho người ta cười chê!”

Người phụ nữ kia tức giận đứng lên, tay chỉ vào Bern, nổi giận mắng, “Con... Con... Con được đấy Bern, đúng là không biết tốt xấu, thím sợ con bị người da vàng hèn mọn này lừa gạt mà cũng không biết, nên tốt bụng nhắc nhở con, lại còn bị cái người này chà đạp, hừ, coi như là thím nhiều chuyện, sau này con có bị lừa, thím... thím cũng sẽ không đồng tình với con.”

Bern lạnh lùng nhìn bà ta một cái, “Chuyện của con không nhọc thím phải phí tâm, thím chỉ cần quản mình cho tốt là được!”

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! (12)

Nghe một từ như vậy, lại nhìn những người xung quang đang thờ ơ lạnh nhạt hoặc là hả hê, không có mấy người hiện lên ý tốt giống như Bern, đáy mắt của Tiêu Cửu Cửu thoáng hiện lên chút lạnh lẽo.

Cô vốn còn không quá để tâm tới bệnh của phu nhân bá tước, cô còn phải mượn căn bệnh của phu nhân bá tước để dương dương tự đắc, lúc này không thể không chữa khỏi nữa rồi.

Ở đây không khí đang giăng co, thì trên cầu thang có một người phụ nữ trung niên mặc bộ đồng phục xanh đậm đi xuống.

Ánh mắt của bà sắc bén, gương mặt cũng nghiêm nghị, sự xuất hiện của bà khiến cho mười mấy hai chục người ở đại sảnh này đều im bật lại, không dám lên tiếng, ánh mắt nhìn người phụ nữ trung niên này giống như là kiêng kỵ.

Vị này là nữ quản gia, chính là trọng thần trong nhà bá tước Alexander — bà quản gia La Ân.

Quản gia La Ân có học vị bác sĩ, là một người có trình độ học vấn cao, IQ cao, là một quản gia đa tài nghệ kiểu mới, đối nội đối ngoại đều có thể, đủ các loại ưu tú, được bá tước và phu nhân bá tước vô cùng nể trọng, cho nên, nhưng người tài giỏi này cũng sẽ kiêng kỵ bà.

Quản gia La Ân chưa gả chồng, cả đời vì một nhà bá tước Alexander, có thể nói là cúc cung tận tụy, không sợ hy sinh.

Ở trong nhà này, có thể nói bà là người đại diện cho tiếng nói của bá tước và phu nhân bá tước.

Ánh mắt của quản gia La Ân sắc bén giống như một tia X quang quét mắt nhìn bốn phía, sau một phút ánh mắt đó liền khóa ở trên người của Tiêu Cửu Cửu, ngay sau đó bà liền đạp từng bước chân ưu nhã đi đến gần Tiêu Cửu Cửu.

Bern vừa nhìn thấy quản gia La Ân đi tới, vội vàng giới thiệu Tiêu Cửu Cửu với bà, “Quản gia La Ân, vị tiểu thư này chính là thần y Trung Hoa mà tôi mời tới để hội chẩn cho bà cố nội tiểu thư Tiêu!”

La Ân khẽ gật đầu với Tiêu Cửu Cửu, trên khuôn mặt vẫn không thể hiện nét mặt gì, giọng nói cũng nhẹ nhàng dứt khoát, “Phu nhân bá tước phái tôi xuống mời tiểu thư Tiêu đi lên! Tiểu thư Tiêu, mời đi theo tôi!”

La Ân nói xong liền xoay người đi, làm như không thèm để ý tới những ý tưởng của những người ở đó.

Từng hành động của bà, đều lặng lẽ tuyên bố một sự thật với tất cả mọi người ở đây, đó chính là —— La Ân bà chỉ nghe lời của bá tước và phu nhân bá tước, những người khác cũng không có quyền can thiệp vào công việc và hành động của bà.

Bern vội vàng ra hiệu cho Tiêu Cửu Cửu và Đông Phương Cảnh Nhiêu đi theo.

Nhưng người khác thì nhìn theo bóng lưng của bọn họ với vẻ mặt ao ước ghen tỵ và cả hâm mộ, bọn họ ai mà không ao ước có cơ hội được đến gần và lấy lòng phu nhân bá tước. leê quý d0n9

Nhưng người ở dưới đại sảnh kia, đều là con cháu truyền đời của Bá tước Alexander, mỗi ngày đều sẽ không có ít người tới đây chào hỏi lấy lòng, hơn nữa có một số người quan hệ ngoại thích còn tới tham gia náo nhiệt, cho nên nhìn cũng không ít người.

Trong số không ít người này, cũng đã có những người phí tâm tư đi tìm bác sĩ tới xem bệnh cho phu nhân bá tước, đến cuối cùng đều phải bó tay hết cách, không có người nào có thể trị được bệnh cho phu nhân bá tước.

Lần này, cũng không biết là ai đã tuyên truyền chuyện Bern tìm được một vị Trung Y Trung Hoa tới chữa bệnh cho phu nhân bá tước ra ngoài, những người này liền chạy tới đây chào hỏi từ sáng sớm, mang tiếng là tới chào hỏi nhưng thực ra là muốn xem náo nhiệt.

Dĩ nhiên, điều mà bọn họ muốn nhìn thấy nhất, không phải là bệnh của phu nhân bá tước được trị tốt! mà là hi vọng Bern, người con thứ dòng chính được sủng ái sẽ bị uống phí hơi sức giống như bọn họ, tốt nhất là nhân cơ hội đó còn bỏ đá xuống giếng đối với anh, làm hòn đá kê chân cho đứa bé nhà mình. leê quý d0n9Nhưng mà, ý tưởng tốt đẹp bao nhiêu, thì thực tế lại tàn khốc bấy nhiêu!

Lại nói Tiêu Cửu Cửu, Đông Phương Cảnh Nhiêu và Bern cùng nhau đi theo sau lưng của quản gia La Ân đi lên lầu hai, lại đi xuyên qua hành lang trải thảm đỏ, cuối cùng dừng lại trước một cánh cửa gỗ lim được chạm trổ.

Quản gia La Ân khẽ đưa tay gõ lên cửa phòng, sau khi nghe thấy bên trong vang lên một câu ‘Mời vào’, lúc này quản gia La Ân mới mở cửa phòng ra.

Bà có ý bảo mấy người Tiêu Cửu Cửu ở đằng sau là đứng ngoài chờ một chút, bà đi vào trong xin phép trước.

Tiêu Cửu Cửu nhìn cánh cửa chính khép lại một lần nữa, trong lòng không khỏi oán thầm, trong đại gia tộc này đúng là lắm quy củ thật, nếu như cô ở lâu dài tại một nơi gò bó như vậy, vừa phải cẩn thận lại phải sống trong hoàn cảnh đề phòng, sợ rằng cái mạng nhỏ của cô sẽ bị rút ngắn tuổi thọ đi mất!

Dĩ nhiên, cũng có khả năng có người sẽ thích loại hoàn cảnh như thế này, giống như bá tước và phu nhân bá tước, hai vợ chồng bọn họ ai cũng đặc biệt sống lâu.

Đang suy nghĩ thì cánh cửa phòng lại mở ra, bóng dáng của quản gia La Ân lại xuất hiện một lần nữa, lễ phép nói, “Bern, phu nhân bá tước mời ngài và tiểu thư Tiêu cùng với tiểu thư Đông Phương đi vào.”

Tiêu Cửu Cửu đi vào mới ngạc nhiên phát hiện ra, bên trong căn phòng rộng rãi này ngoài chủ nhân của nó ra còn có hai vị mặc áo choàng bác sĩ ngồi ở đó nữa, một già một trẻ, nhìn thấy mấy người Tiêu Cửu Cửu đi vào, bọn họ đều nhìn cô bằng thái độ không mấy thân thiện.

Tiêu Cửu Cửu cũng xem thường, người xưa đã nói: người cùng nghề chính là oan gia!

Nếu như là căn bệnh mà bọn họ thúc thủ vô sách, lại bị một nhân vật nhỏ bé không có danh tiếng gì chữa lành, đây chẳng phải đang đánh vào miệng bọn họ sao, nói thẳng bọn họ là vô năng sao?

Nếu như bọn họ chỉ là một bác sĩ không danh tiếng gì thì cũng thôi không có gì, nếu như bọn họ là bác sỹ nổi tiếng nhất chỗ này, vậy thì chuyện mà Tiêu Cửu Cửu đang làm cũng chính là chuyện đập chiêu bài của bọn họ, cho nên bọn họ không muốn gặp mình cũng là chuyện vô cùng bình thường. Tao do lê quý đđono.

Nhưng Tiêu Cửu Cửu lại đánh giá cao sự độ lượng của những người này.

Chỉ thấy người đàn ông khoảng chừng trên dưới ba mươi tuổi lên tiếng trước, lời của anh ta không phải là nói với Tiêu Cửu Cửu mà là nói với phu nhân bá tước.

“Phu nhân bá tước, tôi cả gan xin ngài suy nghĩ thêm một chút, Trung Y đối với những chuyên gia y học trong giới của chúng tôi, thì đều là những hạng người lừa bịp người khác, cả thế giới này đều công nhận Tây y, bao gồm tất cả các bệnh viện của nước Trung Hoa, tất cả đều dùng thuốc tây để trị liệu, nếu như Trung Y thật sự có hiệu quả, tại sao lại nên nông nổi ghét bỏ cả phe mình? Thân thể của ngài trân quý, ngộ nhờ bị bọn họ trị hư, vậy thì phải làm thế nào? Phu nhân bá tước, xin ngài hãy nghĩ lại đi ạ!”

Lúc này Tiêu Cửu Cửu mới ngược mắt nhìn về phía phu nhân bá tước, bà đang thoải mái ngồi ở vị trí chủ vị, lúc này quản gia La Ân đã đứng ở sau lưng của bà, hai tay để xuôi đứng rất cung kính.

Phu nhân bá tước mặc một bộ quần áo dài có những bông hoa nhỏ màu xanh da trời, da trắng nõn, gương mặt của bà đúng như lời của Đông Phương Cảnh Nhiên nói, vẫn có thể nhìn ra được lúc trẻ bà xinh đẹp quyến rũ nhường nào, ngay cả bà đã cao tuổi rồi nhưng nhìn cũng không có bao nhiêu nếp nhăn.

Phong cách trên người của bà, là sự lẳng đọng qua năm tháng, lộ ra sự ung dung, khí thế của những người ở trên cao. Tao do lê quý dđono.

Nhưng mà khí thế này của bà lại không khiến cho người ta có cảm giác áp lực, chỉ cảm thấy có một khí lực dịu dàng nhưng lại khiến cho người ta không thể nào kháng cự được, Tiêu Cửu Cửu tin tưởng, chỉ cần bà vừa nói, ngay cả khi nói những lời nhỏ nhẹ dịu dàng đi nữa, thì cũng sẽ khiến cho người ta tuyệt đối ngoan ngoãn nghe theo lời dặn dò của bà.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! (13)

Một người muốn có được sức mạnh dụn dụn như thế này, không phải chỉ cần đến từ một gia tộc có quyền thế lớn mạnh, mà là đến từ những người có sức hấp dẫn từ sự chính sự tu dưỡng bản thân.

Tiêu Cửu Cửu nhìn vào ánh mắt đang quan sát cô của bà, khẽ mỉm cười với bà, khẽ gật đầu lên tiếng chào, “Chào phu nhân! Cháu là Tiêu Cửu Cửu!”

Ánh mắt của phu nhân bá tước nhìn cô, cũng rất vui vẻ, nhưng mà lời nói của bà sau đó hiển nhiên là muốn Tiêu Cửu Cửu thể hiện tài năng.

“Thầy thuốc Tiêu đúng không? Không biết là cô có ý kiến gì với lời giải thích của bác sĩ Waley hay không? Trung Y... Thật sự không tốt sao?”

Tiêu Cửu Cửu cười ngạo nghễ, “Cháu không cần nói bất cứ lời nào để chứng minh cho y thuật của cháu cả, trị khỏi hay là không trị khỏi, chỉ cần làm thực tế không phải sẽ tốt hơn là giải thích suông hay sao, nếu như không trị hết, thì nói những lời ba hoa chích chòe này kia có ích lợi gì chứ. Phu nhân bá tước, ngài nói xem cháu nói có đúng không?”

Những lời nói này của cô, ý tứ rất rõ ràng chính là mĩa mai hai vị Tây y một già một trẻ kia, không trị khỏi thì câm miệng cho tôi, nói những lời ba hoa chích chòe, mà lại không trị khỏi thì có lợi ích gì.

Hai vị bác sĩ Tây y này đúng như Tiêu Cửu Cửu đã tưởng tượng không phải là bác sĩ bình thường.

Bác sĩ thông tường cũng không thể bước qua cánh cửa nhà chính của nhà bá tước được.

Hai vị bác sĩ Tây y này, người lớn tuổi kia chính là giáo sư chủ chốt nổi danh cả Luân Đôn, hơn nữa còn là viện trưởng của bệnh Viện Tây Lý nổi tiếng ở Luân Đôn —— Viện trưởng Ellen.

Còn người trẻ tuổi hơn chính là con của ông ta cũng là một bác sĩ, cũng tốt nghiệp một viện y học nổi tiếng, hiện tại cũng là một chuyên gia nổi danh ở bệnh viện Tây Lý —— bác sĩ Waley.

Từ trước tới giờ được người săn đón khiến cho hai cha con bác sĩ nhà này có cảm giác ưu việt tài trí hơn người.

Lần này bọn họ được mời tới đây để chữa bệnh cho phu nhân bà tước, vốn tưởng rằng căn bệnh này tới tay bọn họ sẽ bị tiêu trừ, sẽ nhận được lời cảm ơn của một nhà bá tước, khiến cho sự nghiệp của bọn họ có thể phát triển thêm một bước nữa.

Nhưng mà bọn họ tuyệt đối không ngờ rằng, y thuật mà bọn họ vốn vẫn lấy làm kiêu ngạo, trị liệu suốt cả một tháng, cuối cùng không đem lại một chút hiệu quả nào đối với căn bệnh của phu nhân bá tước khiến cho bọn họ cảm thấy nhục đầu.

Mà lúc này Bern lại tiến cử Tiêu Cửu Cửu tới đây, điều này chẳng phải tương đương với việc tuyên bố bọn họ bị loại hay sao? Nếu quả thật khiến cho Tiêu Cửu Cửu chữa hết bệnh cho phu nhân bá tước, vậy thì danh dự của bọn họ coi như xong rồi!

Bọn họ không phải chính là trộm gà không được mà còn mất năm thóc hay sau! Nếu như trong lòng không tức giận, thì đó mới chính là không

bình thường.

Hai cha con Ellen không vui, nhưng mà phu nhân bá tước sau khi nghe những lời nói vang vang có lực của Tiêu Cửu Cửu xong, thì lại vui mừng nở nụ cười, “Được! Nói rất hay! Hay cho câu sự thật thẳng hùng biện! Không biết thầy thuốc Tiêu muốn bắt tay trị liệu cho tôi như thế nào?”

Vị phu nhân bá tước này dù gì cũng tới từ Trung Hoa, ngay cả tổ quốc của mình không tốt như thế nào đi nữa cũng không cho phép người khác ở trước mặt mình giảng dạy này kia, vị Waley này đúng là không biết thức thời, khó trách phu nhân bá tước lại thích sự phản kích của Tiêu Cửu Cửu đối với anh ta.

Waley nghe thấy câu nói cuối cùng của phu nhân bá tước thì trong lòng cũng hiểu là không thể cứu vãn được nữa rồi, nhưng mà vẫn chưa từ bỏ ý định muốn ngăn cản lại, “Phu nhân bá tước, không thể được, tại sao ngài lại có thể để cho cô ấy trị liệu chứ...”

Phu nhân bá tước nghe thấy lời kêu la này của Waley, sắc mặt trầm xuống, “La Ân, giúp tôi tiễn viện trưởng Ellen đi ra ngoài!”

Ha ha, phu nhân bá tước vậy là trực tiếp hạ lệnh đuổi khách!

Đột nhiên Tiêu Cửu Cửu cảm giác mình có chút thích cái cảm giác dịu dàng và mạnh mẽ của phu nhân bá tước rồi. Phu nhân bá tước nhìn La Ân mời cha con nhà kia vừa tức giận vừa lúng túng đi ra ngoài rồi, lúc này mới ngoái đầu nhìn về phía Tiêu Cửu Cửu, vẫy vẫy tay về phía cô, “Cô bé, hãy đi lại đây!”

Tiêu Cửu Cửu nghe thấy bà gọi, khẽ đỏ mồ hôi, nhưng vẫn nghe theo lời nói của bà..., đến gần bên người của phu nhân bá tước, theo như yêu cầu của bà, khẽ ngồi xuống bên cạnh bà, khẽ mỉm cười.

Vậy mà phu nhân bá tước thân thiết nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô, lúc nhìn thấy Bern và Đông Phương Cảnh Nhiêu vẫn đang đứng thì lúc này mới nhớ tới bọn họ, lại dịu dàng nói với Bern, “Bern, con hãy mời tiểu thư Đông Phương ngồi xuống đi.”

“Dạ, bà cố nội.”

Lời nói của phu nhân bá tước đối với Bern mà nói thì nó giống như thánh chỉ, anh ta lôi kéo Đông Phương Cảnh Nhiêu lặng lẽ ngồi xuống vị trí bên cạnh, yên tĩnh làm nền cho Tiêu Cửu Cửu.

Nếu như hôm nay Tiêu Cửu Cửu thật sự có thể khiến cho bệnh tình của phu nhân bá tước có chuyển biến tốt, thì đây chính là công lớn.

Nhưng không ngờ, phu nhân bá tước lại không nói chuyện liên quan tới chuyện chữa bệnh, mà lại dùng tiếng Hoa nói việc thường ngày với Tiêu Cửu Cửu.

Bern và Đông Phương Cảnh Nhiêu không hiểu hành động này của phu nhân bá tước, nhưng mà trong lòng Tiêu Cửu Cửu lại thấy cảm động, vị phu nhân bá tước này sợ rằng cũng không tin vào y thuật của cô, nhưng xét thấy mọi người đều là đồng bào Trung Hoa, nên phu nhân bá tước không không nỡ nhìn cô bị hai bác sĩ phương tây kia bắt nạt, nên mới chìa tay ra giúp đỡ, ra mặt giúp cô.

Nghĩ tới đây, khóe môi của Tiêu Cửu Cửu nâng lên một ý cười.

Con người của cô chính là như vậy, người khác giúp đỡ cô một chút, cô đều sẽ ghi nhớ ở trong lòng, sau đó khi nào có cơ hội cô sẽ báo đáp.

Cô uyển chuyển hỏi, “Phu nhân bá tước, nếu như ngài không ngại, hãy để cho cháu kiểm tra thân thể của ngài một chút, được không?”

Phu nhân bá tước sững sốt một chút, nhưng thấy trong đôi mắt trong suốt linh hoạt kia của Tiêu Cửu Cửu lộ ra sự chân thành thì bà lại không đành lòng bác bỏ ý tốt của Tiêu Cửu Cửu, liền mỉm cười gật đầu, “Được chứ! Muốn kiểm tra như thế nào? Ta nhớ là Trung Y của các cháu sẽ chú trọng, nhìn, nghe, hỏi, tiếp xúc?”

Tiêu Cửu Cửu cười nói, “Không sai! Phu nhân! Ngài hãy nằm dài trên giường đi, cháu sẽ kiểm tra cận kề cho ngài, xin hãy tin tưởng cháu, được không?”

Tiêu Cửu Cửu nở một nụ cười, nụ cười này của cô giống như có ma lực, phu nhân bá tước nhìn, vậy mà không kìm lòng được gật đầu một cái, mặc cho Tiêu Cửu Cửu dắt bà đi về phía giường, cũng nghe lời nằm xuống.

Quản gia La Ân nhìn thấy như vậy, trong đôi mắt vẫn luôn lạnh nhạt của bà thoáng hiện lên một tia không thể tin được.

Phu nhân bá tước lại có thể nghe lời của một cô bé xa lạ sao?

Thật sự là quá kỳ lạ rồi?

Cô gái nhỏ này rốt cuộc có ma lực gì, mà có thể khiến cho phu nhân bá tước đối xử như vậy? Quản gia La Ân không khỏi đánh giá Tiêu Cửu Cửu cao hơn mấy phần.

Khi ngón tay của Tiêu Cửu Cửu bắt mạch cho phu nhân bá tước thì cả người của cô giống như tiến vào trạng thái của những cao tăng ngồi thiền vậy, đôi mắt hơi lim dim, vô cùng chuyên chú lắng nghe tín hiệu của mạch cánh tay phát ra, phán đoán thể trạng của phu nhân bá tước.

Vì cẩn thận chăm chú để đạt được mục đích nên thời gian chẩn mạch của Tiêu Cửu Cửu tương đối lâu, ngay cả Bern và Đông Phương Cảnh Nhiêu cũng bắt đầu lo lắng.

Ngược lại vẻ mặt của phu nhân bá tước vẫn rất bình tĩnh, làm như không hề gấp gáp.

CỤC CƯƠNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! (14)

Editor: Táo đỏ phổ núi

Lúc Đông Phương Cảnh Nhiêu gấp tới mức sắp giậm chân thì rốt cuộc Tiêu Cửu Cửu rốt cuộc mở mắt ra, cô lại nhẹ nhàng vén ống tay áo của phu nhân bá tước lên, đưa tay nắn bóp từ dưới cổ tay lên đến cánh tay, rồi lại nhìn ấn đường và lưỡi của bà một chút, cuối cùng nhanh chóng buông tay của phu nhân bá tước ra.

Cô nhẹ giọng hỏi, “Phu nhân, gần đây tim của bà thường hay quặn đau?”

Ánh mắt của phu nhân bá tước sáng lên, “Đúng vậy!”

Tiêu Cửu Cửu lại hỏi, “Gần đây cổ họng cũng không được thoải mái?”

“Đúng vậy!”

“Khớp xương cũng đau?”

“Đúng vậy!”

“Toàn thân đau nhức không có chút sức lực?”

“Đúng vậy!”

Trong lòng tiêu cứu cứu cũng biết, phán đoán của mình tám chín chục phần trăm là không sai rồi!

Cô khẽ mỉm cười, “Tây y chẩn đoán phu nhân bị bệnh tim?”

“Không sai! Bọn họ chính là dùng thuốc trị bệnh tim cho ta, chẳng lẽ không đúng sao?” Lúc này phu nhân bá tước nhìn Tiêu Cứu Cứu bằng ánh mắt không giống như trước nữa, đối với lời nói của Tiêu Cứu Cứu đã tin sáu phần.

Tiêu Cứu Cứu có thể chẩn đoán chính xác được triệu chứng của bà, còn nói được kết quả tây y chẩn đoán ra, hiển nhiên cô bé thật sự là chuyên gia!

Tiêu Cứu Cứu từ chối cho ý kiến, “Trái tim của ngài có vấn đề, là bởi vì chứng phong thấp nghiêm trọng nên mới dẫn tới viêm cơ tim và viêm cổ họng, cùng với sự thay đổi của làn da, nếu như bọn họ chữa trị viêm cơ tim cho phu nhân, vậy thì chỉ có thể chữa trị phần ngọn, nhưng không chữa trị được phần căn bản, đây chính là nguyên nhân căn bản khiến cho căn bệnh của phu nhân không trị hết hẳn được.”

Phu nhân bá tước bừng tỉnh hiểu ra, “Ta hiểu rồi! Bọn họ căn bản đã trị nhầm phương hướng. Tiểu Tiêu, ta có thể gọi cháu như vậy không?”

Tiêu Cứu Cứu cười gật đầu, “Dĩ nhiên có thể!”

Phu nhân bá tước vỗ vỗ tay của cô, lại hỏi, “Vậy bệnh của ta có thể trị được không?”

Tiêu Cứu Cứu lại cười nói, “Đương nhiên là có! Hôm nay trước tiên cháu sẽ dùng châm cứu đã thông kinh mạch hàn thấp, rồi lại kê cho ngài một toa thuốc, hãy sắc thuốc theo yêu cầu của cháu trong vòng một tuần, cháu tin là chỉ trong vòng một tuần là có thể thấy được hiệu quả. Một tuần

sau, cháu sẽ tới khám cho ngài, nhìn xem hiệu quả như thế nào, đến lúc đó lại xem có cần phải thay đổi toa thuốc hay không.”

“Tiểu Tiêu, chuyện này làm phiền cháu rồi!” Phu nhân bá tước càng nhìn càng thấy Tiêu Cửu Cửu thuận mắt hơn rồi.

Tiêu Cửu Cửu nhìn về phía Bern nói, “Bern, tôi muốn châm cứu cho phu nhân bá tước, xin ngài hãy tránh ra trước một lúc được không?”

Lúc này Bern đã tin phục Tiêu Cửu Cửu hơn phân nửa rồi, mới vừa mới bắt đầu anh nhìn thấy Đông Phương Cảnh Nhiêu đưa Tiêu Cửu Cửu tới đây, thấy gương mặt và bộ dạng non nớt của cô, anh vẫn thật sự có chút lo lắng, rút cục cô thực sự có tài thật hay là không?

Mặc dù lúc ấy trong lòng có hoài nghi, nhưng mà với tu dưỡng nề nếp anh vẫn đè nén sự hoài nghi này xuống dưới đáy lòng, giống như theo lời Tiêu Cửu Cửu nói, người mà anh mời tới, anh đương nhiên càng hy vọng cô dùng sự thực để nói chuyện.

Đúng như lời Đông Phương Cảnh Nhiêu nói với anh, không có chút khả năng sao dám đi lên núi? Nếu Tiêu Cửu Cửu thực sự không có chút bản lĩnh nào, thì Đông Phương Cảnh Nhiêu tuyệt đối sẽ không đưa cô tới trước mặt của phu nhân bá tước.

Dù sao chuyện này cũng liên quan tới tính mạng của phu nhân bá tước, mà tầm quan trọng của phu nhân bá tước trong gia tộc này, không cần phải nhiều lời, nếu như bà xảy ra chút không may nào, Bern anh không chiếm được quả ngon ăn đã đành, ông cố nội bá tước còn có thể sẽ lột da anh cũng không chừng. Đây cũng là nguyên nhân mà những người kia hy vọng Tiêu Cửu Cửu là một lang băm vô năng, cũng nhân đó mà mượn cơ hội tốt để giẫm đạp lên vị thiếu gia Bern này.

Đợi sau khi Bern rời khỏi đây, Tiêu Cửu Cửu mời phu nhân bá tước cởi quần áo trên người ra, sau đó để La Ân lấy rượu cồn khử độc, rồi bắt

đầu động tác nhanh nhẹn thi khiến châm pháp Cửu Long.

Quản gia La Ân ở bên cạnh nhìn động tác châm cứu của Tiêu Cửu Cửu, động tác càng lúc càng nhanh, không bao lâu, trên người của phu nhân bá tước quần đầy những cây kim dài óng ánh, khiến cho bà nhìn thấy phải kinh hãi.

Cây châm dài như vậy châm xuống, cũng không bị đau sao?

Quản gia La Ân nhìn phu nhân bá tước vẫn đang cười nhạt giống như trước, trong lòng không khỏi thầm khen y thuật châm cứu quả nhiên là thần kỳ.

Lại nhìn sang Tiêu Cửu Cửu, bàn tay của cô đang vờ vờ cây châm, vận khởi khí tức Cửu Long, rồi đưa nội khí của mình chậm rãi đi vào, vận hành châm, khiến cho khí lạnh của phu nhân bá tước dẫn ra ngoài.

Lúc này khuôn mặt non nớt của Tiêu Cửu Cửu tràn đầy nghiêm túc, nhìn vó một vẻ đẹp đoan trang và tĩnh lặng, đặc biệt khiến cho lòng người rung động.

Thuật nội tức Cửu Long của Tiêu Cửu Cửu chỉ tu luyện được mấy năm, tu vi còn thấp, cô mới chỉ vận hành được bảy châm thì có cảm giác sức lực trong người như bị rút sạch rồi.

Nhưng nếu như cứ bỏ qua như vậy, thì tương đương với công sức vừa rồi của cô uổng phí, cô chỉ có thể cắn răng, thúc giục tia nội khí cuối cùng trong cơ thể mình.

Quản gia La Ân và Đông Phương Cảnh Nhiên ở bên cạnh nhìn thấy sắc mặt của Tiêu Cửu Cửu ngày càng tái nhợt, mồ hôi trên trán cũng chảy xuống rất nhiều, trong lòng không khỏi lo lắng cho cô.

Đợi tới khi chín cây sâm được rút hết ra, thì Tiêu Cửu Cửu cảm giác như khí lực của mình đã bị rút hết sạch, cả người từ đầu đến chân đều ướt đẫm, giống như là vừa mới được vớt từ dưới nước lên vậy, quần áo ướt đẫm dính sát vào người, dính dính cảm giác rất khó chịu.

Đông Phương Cảnh Nhiên và quản gia La Ân vừa nhìn thấy Tiêu Cửu Cửu sắp không đứng vững thì vội vàng chạy tới đỡ lấy cô.

Đông Phương Cảnh Nhiên có chút lo lắng nhìn cô, “Cửu Cửu, em không sao chứ?”

Tiêu Cửu Cửu lắc đầu một cái, cảm kích cười cười với cô, “Em không sao! Chỉ cảm thấy có chút mệt mỏi thôi!”

Rồi cô nói với La Ân, “Quản gia La Ân, làm phiền bà dùng nước sạch lau sạch người cho phu nhân bá tước, nên để cho bà ấy ngủ một giấc thật ngon, sau đó theo cháu đi lấy toa thuốc để sắc, sau khi phu nhân tỉnh lại thì bà hãy cho phu nhân bá tước uống khi vẫn còn nóng, sau một tuần, xin quản gia La Ân cẩn thận cho phu nhân bá tước uống thuốc đúng giờ, đúng một tuần, là có thể thấy được hiệu quả.”

La Ân nhìn phu nhân bá tước đã ngủ yên ổn ở trên giường, ánh mắt nhìn Tiêu Cửu Cửu đã có sự kính trọng nhiều hơn, “Tiểu thư Tiêu, cô hãy yên tâm! Tôi nhất định sẽ nghe theo lời của thầy thuốc, cô là một cô gái trẻ rất tốt!”

Tiêu Cửu Cửu nhàn nhạt cười một tiếng, “Cám ơn!”

Thấy La Ân đi vào phòng vệ sinh trong phòng ngủ chính, Đông Phương Cảnh Nhiên lặng lẽ nói ở bên tai của Cửu Cửu, “La Ân rất ít khi khích lệ người khác, Cửu Cửu, quả thật em rất tốt!”

Tiêu Cửu Cửu khẽ bấm cô một cái, ngay sau đó nói, “Em sẽ nhanh chóng viết cho bọn họ một đơn thuốc, sau đó đi về nhanh thôi! Cả người

ướt nhẹ khó chịu muốn chết!”

“Hay là để chị nói Bern tìm cho em một bộ quần áo, trước tiên dẫn em đi tìm một chỗ tắm rửa cho sạch sẽ đã? Nếu như em cứ trở về như vậy, người trong nhà chị lại tưởng là em bị ngã xuống sông, ông nội bà nội có thể sẽ lột da chị ra mất!”

Tiêu Cửu Cửu cúi đầu nhìn quần áo ướt đầm trên người của mình, nhìn đúng là rất nhếch nhác khó coi, với lại dính vào trên người cô cũng rất khó chịu, nên cô không từ chối nữa, “Vậy cũng được! Vậy thì chuyện này đành làm phiền tiểu thư Đông Phương đi tìm bạch mã hoàng tử của chị để giải quyết vấn đề này giúp em.”

Đông Phương Cảnh Nhiêu khẽ chọc nhẹ lên trán cô một chút, “Cái con nhóc chết tiệt này, ngay cả anh của chị còn không dám sai bảo chị, cũng chỉ có mình em mới dám sai bảo chị như người ở vậy thôi!” die,n; da. nlze.qu; ydo /nn.

Tiêu Cửu Cửu vô tội trừng mắt nhìn, “Có sao? Em có như vậy sao?”

Đông Phương Cảnh Nhiêu liếc cô một cái, “Đúng vậy, em không có, là do chị tự tìm khổ vào người, được chưa?”

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! (15)

Đông Phương Cảnh Nhiêu khẽ chọc nhẹ lên trán cô một chút, “Cái con nhóc chết tiệt này, ngay cả anh của chị còn không dám sai bảo chị, cũng chỉ có mình em mới dám sai bảo chị như người ở vậy thôi!”

Tiêu Cửu Cửu vô tội trừng mắt nhìn, “Có sao? Em có như vậy sao?”

Đông Phương Cảnh Nhiêu liếc cô một cái, “Đúng vậy, em không có, là do chị tự tìm khổ vào người, được chưa?”

Ngay sau đó hai người nhìn nhau người, rồi Đông Phương Cảnh Nhiêu đi ra ngoài.

Không bao lâu sau Bern và Đông Phương Cảnh Nhiêu cùng đi vào, trong tay của anh cầm một bộ quần áo màu tím, phía trên còn chưa cắt bỏ nhãn mác, có thể nhìn ra được là đồ mới tinh.

Bern đưa thẳng tới trước mặt của Cửu Cửu, “Thầy thuốc Tiêu, quần áo này tôi tìm được trong phòng ngủ của mẹ tôi, nên vẫn chưa từng mặc tới, dáng người của cô và mẹ tôi không khác biệt lắm, nên tạm thời cứ mặc như vậy trước đi đã!”

Tiêu Cửu Cửu khẽ nói một câu, “Cám ơn!”

Bern cười cười, “Đi thôi! Tôi dẫn cô đi tìm chỗ để tắm rửa!”

Khi Bern đưa Cửu Cửu tới một gian phòng tắm trắng đen xen kẽ, thì khoe môi của anh khẽ gợi lên một nụ cười tà ác đầy tính toán.

Tiêu Cửu Cửu bước vào trong phòng tắm này, cũng hơi có cảm giác khác thường.

Gian phòng này lắp đặt thiết bị trắng đen xen kẽ như vậy có hơi nam tính hóa, mà những vật phẩm ở bốn phía cũng thể hiện đây là một phòng tắm của đàn ông.

Nhưng cô cho đây là Bern đưa cô vào phòng ngủ của mình, cho nên cũng không quá mức để ý.

Nghĩ tới dù sao nơi này cũng là chỗ của người khác không thể ở lại lâu được, Tiêu Cửu Cửu mau chóng cởi quần áo trên người xuống, dùng tay mở vòi hoa sen, rồi tắm sạch sẽ từ đầu tới chân một lần, thổi khô tóc một lần nữa.

Sau đó cô lấy bộ quần áo mà Bern đưa mặc lên người, nhìn mình qua gương một chút, rồi lại kiểm tra một lần nữa, phát hiện không có chỗ nào không ổn, lúc này cô mới cầm quần áo mình thay ra, mở cửa đi ra ngoài.

Cô vừa mới đi tới giữa phòng, thì đột nhiên cửa phòng mở ra.

Một người đàn ông với hơi thở đầy lạnh khốc, cứ như vậy xuất hiện trước tầm mắt của cô.

Tiêu Cửu Cửu ngây ngẩn cả người!

Nơi này không phải là phòng của Bern sao? Xong rồi! Xem ra cô đã bị tên tiểu tử có khuôn mặt tươi cười động lòng người kia chơi xỏ rồi!

Mà người đàn ông kia vừa bước chân vào cửa phát hiện ra trong phòng mình có người thì cũng hơi sững sốt một chút, ngay sau đó thì nheo

hai mắt lại, ánh mắt không chút kiêng kỵ nhìn Tiêu Cửu Cửu từ trên xuống dưới, đáy mắt thoáng qua một tia kinh ngạc.

Thì nhìn thấy cô với một mái tóc xinh đẹp được xõa xuống vai, gương mặt xinh đẹp ưa nhìn, ngũ quan xinh xắn, đôi mắt trong veo đen láy, làn da mịn màng trắng tinh, chăm chú quan sát cô anh ta lại cảm giác giống như nhìn thấy một tiên nữ hạ phàm, cảm giác thanh lệ thoát tục của cô khiến cho anh ta cảm thấy rung động trong lòng, trái tim cũng rung động.

Người đàn ông nhanh chóng phản ứng kịp, đôi môi mỏng khẽ cong lên một nụ cười mỉa mai, “Là ai đã cho cô vào đây hay sao?” Tiêu Cửu Cửu căn cứ vào nét mặt của anh ta mà nhìn ra được, hóa ra người đàn ông này coi cô giống như mấy người phụ nữ ôm lòng yêu thương anh ta nên muốn leo lên giường của anh ta.

Nụ cười của Tiêu Cửu Cửu cũng nhạt đi, lạnh lùng trả lời, “Thật sự xin lỗi! Là thiếu gia Bern dẫn tôi đi tới chỗ này, tôi cũng không biết đây là phòng của ngài, thật sự xin lỗi! Tôi sẽ đi ra ngoài!”

Nói xong, Tiêu Cửu Cửu đi về phía cửa.

Lúc đi qua người đàn ông kia, anh ta lại kéo cánh tay của cô, dùng sức kéo lại, nên cả người cô liền nằm trong lòng của anh ta, anh ta nhỏ giọng trào phúng, “Đã đến đây rồi, cần gì phải đi nữa? Không phải cô muốn lên giường với tôi hay sao? Tôi sẽ thành toàn cho cô!”

Tiêu Cửu Cửu chột ngược mắt lên, nhìn khuôn mặt của người đàn ông trong gang tấc, trong đôi mắt màu xanh lam đậm kia đã nổi lên một trận cuồng phong.

Tiêu Cửu Cửu đã từng thấy ánh mắt như thế ở trong mắt Tiêu Căn Chi, mỗi lần anh lộ ra ánh mắt dọa người như vậy thì cũng có nghĩa là anh có ham muốn chiếm hữu cô.

Mà lúc ở trong lòng Tiêu Căn Chi, và dục vọng kia của anh khiến cho cô có cảm giác ấm áp, ngượng ngùng, không biết làm sao nữa nhưng mà cô tuyệt đối không có cảm giác chán ghét.

Mà khi ở trước mắt người đàn ông này, lại khiến cho cô có cảm giác rất tức giận và chán ghét.

Hơi thở của người đàn ông này vô cùng lãnh khốc, bốn góc cạnh trên khuôn mặt vô cùng cương nghị, lập thể ngũ quan thì đẹp như được khắc ra, trên người mang theo một cảm giác uy nghiêm của... người ở trên, trong ánh mắt của anh ta cũng hiện lên khí phách lạnh lùng, nhìn anh ta khoảng chừng ba mươi tuổi, hơn nữa vừa nhìn cách bài trí đặc biệt trong căn phòng này, thì cũng hiểu được thân phận của anh ta.

Anh ta nhất định là anh cả của Bern —— Rick, là người thừa kế chính thống có tiếng cũng có miếng của phủ Bá Tước.

Suy nghĩ rõ ràng điều này, Tiêu Cửu Cửu lại tức giận mắng một câu ở trong lòng: Bern đáng chết, lại dám ám toán cô, để xem sau này cô trừng trị anh như thế nào!

Bern đang vụng trộm vui mừng ở trong phòng phụ nhân bá tước cùng với Đông Phương Cảnh Nhiên, lúc này đột nhiên rùng mình một cái, một cảm giác lạnh lẽo từ phía sau lưng của anh ta truyền vào trong lòng của anh. dfien ddn lie qiu doon

Tiêu Cửu Cửu hung dữ trừng mắt lên nhìn anh ta, cắn răng nói, “Bây giờ tốt nhất là anh hãy buông tôi ra, nếu không, đừng trách tôi không khách khí!”

Rick nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Tiêu Cửu Cửu đã hiện lên một chút ửng hồng, cảm giác được thân thể mềm mại ở trong lòng mình, trong lòng đột nhiên sinh ra một chút ý niệm không muốn buông tay, không nhịn được

muốn trêu chọc cô, “Bảo bối bé nhỏ à, em còn muốn không khách khí đối với tôi như thế nào? Tôi sẽ chờ...”

Người đàn ông này đúng là đủ vô sỉ, chẳng lẽ anh ta không nhìn ra được người phụ nữ ở trước mắt là đang từ chối thật hay là giả vờ nịnh nọt hay sao?

Tiêu Cửu Cửu lười không muốn dây dưa với anh ta nữa, cổ tay khẽ đảo, vận nội công, đánh một chưởng ra.

Đợi tới khi vỗ một chưởng vào trên người của anh ta thì Tiêu Cửu Cửu mới bị kích phát hiện, nội khí của cô trống rỗng, mới vừa rồi vận hành châm cho phu nhân bá tước đã dùng hết khí lực rồi, lúc này vẫn còn chưa hồi phục lại, một chưởng vỗ vào trên người của người đàn ông kia thì cũng giống như đang cù lét cho anh ta vậy.

Tiêu Cửu Cửu ngạc nhiên ngược mắt, vừa đúng lúc nhìn thấy ánh mắt đùa cợt của Rick, khuôn mặt như càng nóng lên, cảm giác lại càng thẹn quá hóa giận, giùng giảng lấy sức đã một cái thật mạnh vào anh ta, “Khốn kiếp, anh mau buông tôi ra!”

Con người của Rick khẽ nhíu lại, hừ nhẹ một tiếng, “Đúng là một con mèo hoang nhỏ! Móng vuốt rất lợi hại! Tôi sẽ chơi với em!”

Nói xong câu cuối cùng anh ta liền bế Tiêu Cửu Cửu lên, ném thẳng lên giường của anh ta.

Tiêu Cửu Cửu nhân lúc này liền xoay người, nhanh chóng nhảy xuống giường từ một đầu khác, lúc đôi mắt của cô ngược lên nhìn Rick, trong đôi mắt lóe lên một sự lạnh lẽo kinh người, “Anh mau dừng tay cho tôi! Tôi chính là thầy thuốc của phu nhân bá tước, nếu như anh dám đụng vào người tôi, tôi đảm bảo, tôi sẽ khiến cho anh tuyệt đối không chịu nổi.”

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! (16)

Tiêu Cửu Cửu nhân lúc này liền xoay người, nhanh chóng nhảy xuống giường từ một đầu khác, lúc đôi mắt của cô ngược lên nhìn Rick, trong đôi mắt lóe lên một sự lạnh lẽo kinh người, “Anh mau dừng tay cho tôi! Tôi chính là thầy thuốc của phu nhân bá tước, nếu như anh dám đụng vào người tôi, tôi đảm bảo, tôi sẽ khiến cho anh tuyệt đối không chịu nổi.” Táo đồ le^e quyy do^nn.

Tiêu Cửu Cửu cô là một cao thủ về dùng độc, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu đều có thể khiến cho người ta bị trúng độc lúc nào mà không biết, nếu như cô thật sự muốn cho người đàn ông ở trước mắt này chết hay là bị thương thì đó là một chuyện thực sự rất dễ dàng.

Nếu như không phải cô muốn mượn phu nhân bá tước để làm nấc thang thành danh, anh ta dám vô lễ với cô như vậy, Tiêu Cửu Cửu đã sớm hạ độc để trừng phạt anh ta rồi.

Sau khi trải qua chuyện của Lương Kinh Diễm, Tiêu Cửu Cửu cô sẽ không vì xúc động mà làm bừa giống như trước kia nữa, đánh đánh giết giết có thể khiến cho con người ta sáng khoái ngay tức thời, nhưng mà hậu quả thì bây giờ cô không thể nào gánh nổi.

Nếu như động thủ với người đàn ông này, chẳng những cô không đạt được mục đích của mình, hơn nữa còn sẽ giống như chuyện của Lương Kinh Diễm vậy, lại bị tặng thêm một kẻ thù rất mạnh nữa.

Loại chuyện như vậy mất nhiều hơn được, Tiêu Cửu Cửu cô tuyệt đối sẽ không lặp lại!

Hơn nữa, trong lòng cô cũng hiểu rõ, bây giờ cô đang ở trong một gia tộc có uy tín lâu năm, nội tình bên trong rất nhiều, tuyệt đối lớn hơn không biết bao nhiêu lần so với nhà họ Lương, một nhà họ Lương cô còn không chọc nổi, huống chi là phủ bá tước này. Táo đồ le^e quyỵ do^nn.

Nhưng nếu như người đàn ông này lại cố ý muốn tổn thương cô..., vậy thì cho dù có chết đi, cô cũng tuyệt đối muốn kéo anh ta theo chôn cùng!

Có lẽ do trên người của Tiêu Cửu Cửu tản ra ý chí chiến đấu khiến cho anh ta kinh hãi, hoặc là thân phận thầy thuốc của phu nhân bá tước khiến cho anh ta kinh hãi, tóm lại cho dù là nguyên nhân nào đi nữa, sau khi Rick nghe thấy lời nói của cô, thì đúng là đã thu lại khí thế trên người của mình.

Anh ta bất đắc dĩ nhún vai một cái với cô, “Ok! Tôi không chọc cô nữa, như vậy đi, nói cho tôi biết tên của cô, kết giao bạn bè vẫn có thể được chứ? Tôi là Rick!”

Người ta đã chủ động cầu hòa rồi, Tiêu Cửu Cửu sẽ không làm bộ làm tịch, “Tôi là Tiêu Cửu Cửu. Thiếu gia Rick, tôi có thể ra ngoài được rồi chứ?”

Rick đưa tay ra làm một tư thế mời.

Tiêu Cửu Cửu nhặt quần áo rơi dưới đất, cẩn răng, sải bước đi ra ngoài.

Cô vừa mới đi ra khỏi phòng của Rick, thì nhìn thấy Bern và Đông Phương Cảnh Nhiêu đang lén lút, Tiêu Cửu Cửu lập tức gầm lên một tiếng, “Đông Phương Cảnh Nhiêu, Bern, hai người mau đứng lại đó cho em!”

Bern vốn nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Tiêu Cửu Cửu thì muốn bỏ chạy ra ngoài, nhưng mà vừa nghe thấy tiếng quát của Tiêu Cửu Cửu, thì cũng biết là vị tiểu tổ tông này đã tức giận rồi, vội vàng nhìn cô cười cười lấy lòng.

Đông Phương Cảnh Nhiêu thì không hiểu ra sao, hoàn toàn không biết Đông Tây Nam Bắc gì.

Mới vừa rồi cô chỉ nghe Bern nói: Anh đã đùa giỡn với Tiêu Cửu Cửu một chút, hy vọng cô ấy sẽ vui vẻ! Nhưng mà không ngờ tới, cái đùa giỡn này của Bern, lại làm Tiêu Cửu Cửu tức giận như vậy, đến cùng thì anh đã làm chuyện đùa giỡn gì vậy chứ?

Đông Phương Cảnh Nhiêu thấy Tiêu Cửu Cửu muốn đập Bern, vội vàng giữ cô lại, nhỏ giọng khuyên nhủ, “Cửu Cửu, xin em hãy bớt giận, đây không phải ở nhà chúng ta, có chuyện gì hãy để từ từ, chuyện gì cũng từ từ rồi nói! Đến cùng thì Bern đã làm chuyện xấu gì mà khiến em tức giận như vậy chứ?”

Đông Phương Cảnh Nhiêu hiểu Tiêu Cửu Cửu, một số chuyện nếu thực sự khiến cho cô phải tức giận tới mức như vậy, còn có thể khiến cho cô động tay động chân, khẳng định không phải là chuyện bình thường.

Tiêu Cửu Cửu nghiến răng nghiến lợi tố cáo sự nhàm chán và độc ác của hai anh em nhà này, “Cái người bạn trai kia của chị, vậy mà lại để cho em đi vào phòng tắm của anh trai anh ta để tắm rửa, anh trai của anh ta trở về nhìn thấy em, cho em là loại phụ nữ đưa tới cửa, thiếu chút nữa thì em bị anh trai của anh ta làm nhục! Chị nói em có thể không nổi điên lên được sao? Có thể không tức giận được sao?”

Đông Phương Cảnh Nhiêu vừa mới nghe thấy Bern nói chỉ đùa giỡn một chút, không ngờ lại đưa cô tới cho anh trai của anh, lúc này liền nổi giận, xông thẳng lại nổi đóa với Bern, “Bern đáng chết, anh được lắm, Cửu

Cửu chính là cháu dâu mà ông cụ nhà Đông Phương nhắm trúng, em vì anh nên mới đưa cô ấy đi tới chỗ này, anh lại dám làm ra chuyện đùa giỡn như vậy? Nếu như hôm nay anh không cho em một câu trả lời thỏa đáng, vậy thì sau này sẽ không thềm bước chân tới cửa nhà anh nữa!”

Bern vừa thấy giai nhân nổi đóa, nhất thời kinh ngạc, không ngừng nói lời xin lỗi, “Thật sự xin lỗi! Xin lỗi mà! Anh chỉ thấy thầy thuốc Tiêu rất tốt, muốn tác hợp cô ấy cho anh trai của anh, anh thật sự không có ác ý, anh chỉ muốn thầy thuốc Tiêu làm chị dâu của anh, thật sự xin lỗi! Thầy thuốc Tiêu, tôi thật sự không ngờ anh ấy lại vô lại như vậy, đã làm ra chuyện khiến cho cô khó chịu, thật sự xin lỗi! Thật sự xin lỗi, xin cô hãy tha thứ cho tôi...”

Tiêu Cửu Cửu lạnh lùng trừng mắt liếc anh một cái, không thềm quan tâm tới lý lẽ của anh, nhìn thẳng về phía Đông Phương Cảnh Nhiêu, “Chị Nhiêu, chúng ta trở về thôi!”

Đông Phương Cảnh Nhiêu cũng trợn mắt nhìn Bern một cái, không để ý tới ánh mắt cầu khẩn của anh, kéo tay của Tiêu Cửu Cửu, “Chúng ta đi!”

Đông Phương Cảnh Nhiêu kéo tay của Tiêu Cửu Cửu, đi thẳng tới cửa của cổ bảo bước chân ra ngoài.

Lúc đi qua đại sảnh, thím ba vẫn chờ để chê cười các cô, vừa lúc nhìn thấy bộ dạng hoảng hốt bỏ chạy của các cô, cho là bọn họ thật sự vô năng, bị phu nhân bá tước đuổi ra ngoài, lập tức chua ngoan kêu lên.

“Ồ, nhanh như vậy đã bị đuổi ra ngoài rồi à? Tôi đã nói rồi, muốn ăn uống miễn phí, cũng phải nhìn một chút xem đó là nhà của ai, ngay cả nhà của Bá tước mà cũng dám lừa gạt, tôi thấy loại người như các cô, phải đưa tới nhà giam để cải tạo lại mới được!”

Tiêu Cửu Cửu vốn không muốn so đo với bà ta, nhưng mà khi nghe thấy bà ta nhắc tới hai chữ ‘nhà giam’ thì nhất thời nổi giận!

Hai chữ ‘Nhà giam’ này khiến cho cô nhớ lại những ngày tháng bị nhà họ Lương bắt nạt, để cho cô nhớ lại cô và Lôi Đình bất đắc dĩ và vô dụng như thế nào, cho nên, hai chữ ‘nhà giam’ này, không nghi ngờ gì nữa chính là chỗ hiểm của Tiêu Cửu Cửu!

Đụng người, không chết cũng phải lột đi một bộ da!

Nhìn bộ mặt đầy sát khí của Tiêu Cửu Cửu đang đi về phía bà ta, vị thím ba kia hoảng sợ hét âm lên, “Cô... Cô muốn làm gì?”

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Vui Như Lên Trời

Nhìn thấy gương mặt sợ hãi của thím ba kia, Tiêu Cửu Cửu lộ ra nụ cười gằn, “Tôi không muốn làm gì cả, chỉ cảm thấy cái miệng này của bà thật sự thú vị quá, nên trở về tắm rửa một chút đi!”

Không biết là bình thường thím ba này khiến cho nhiều người ghét quá hay sao, hay là những người ở đây đều đang đấu đá lẫn nhau, mà mười mấy hai mươi người ở đây đều trơ mắt nhìn Tiêu Cửu Cửu dồn ép thím ba, nhưng mà không có một người nào đứng ra ngăn cản cô.

Tiêu Cửu Cửu thầm cười lạnh trong lòng, quả nhiên đều là một đám người vì tư lợi!

Vào lúc ngón tay thon của Cửu Cửu khẽ nhếch, đang định xuống tay với thím ba này, thì chợt nghe thấy một tiếng kêu khẽ ở chỗ cầu thang phát ra, “Thầy thuốc Tiêu, xin hãy xuống tay lưu tình!”

Tiêu Cửu Cửu ngược mắt lên nhìn, thì nhìn thấy phu nhân bá tước mà lúc này vốn còn đang ngủ!

Tiêu Cửu Cửu nhìn về phía La Ân đang đỡ phu nhân bá tước, La Ân lại khẽ lắc đầu với cô một cái, rồi lại cẩn thận dìu phu nhân bá tước, từ từ đi xuống dưới lầu.

Phu nhân bá tước đi thẳng tới trước mặt của Tiêu Cửu Cửu thì dừng lại, đối xử giống như là đứa nhỏ của nhà mình, bà dịu dàng đưa tay ra, khẽ

xoa đầu của Cửu Cửu nói, “Tiểu Tiêu, thật sự xin lỗi! Đã để cho cháu phải chịu uất ức rồi.”

Tiểu Cửu Cửu thấy phu nhân bá tước đột nhiên biểu hiện thân mật như vậy thì có chút ngoài ý muốn, “Phu nhân, cháu...”

Phu nhân bá tước không đợi cô nói xong, liền khẽ vỗ nhẹ lên tay của cô, ánh mắt dịu dàng nhìn cô nói, “Cháu yên tâm, cái công đạo này, ta sẽ đòi giúp cháu!”

Nói xong, khí thế trên người của phu nhân bá tước liền biến đổi, đang đắm chìm trong dịu dàng, chợt trong nháy mắt ánh mắt và khí thế của bà trở nên sắc bén, giống như một nữ vương bề ngễ nhìn thiên hạ.

Ánh mắt của bà sắc bén như dao, cứ như vậy nhàn nhạt nhìn về phía mấy đứa cháu kia của mình, ánh mắt cứ đảo qua như vậy, mùi mấy hai chục người ở đây đều sợ hãi cúi cái đầu luôn tự cho là cao quý xuống.

Phu nhân bá tước nắm lấy tay của Tiểu Cửu Cửu, hướng về những người con cháu của mình, giọng nói có lực tuyên bố, “Vị này là tiểu thư Tiểu Cửu Cửu, từ hôm nay trở đi, chính là chặt gái của ta, được đối xử và đãi ngộ giống như chặt dòng chính thống giống như Rick, Bern và Lisa vậy, nếu các người có người nào dám mạo phạm tới con bé, ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ!”

Những lời này của phu nhân bá tước, chẳng những khiến cho những người ở đây đều cảm thấy khiếp sợ, ngay cả bản thân Tiểu Cửu Cửu và người đi cùng cô là Đông Phương Cảnh Nhiêu cũng cảm thấy kinh ngạc và không hiểu.

Cô và Đông Phương Cảnh Nhiêu liếc mắt nhìn nhau, thật sự không hiểu tại sao phu nhân bá tước lại cho cô một thân phận quan trọng như vậy?

Chắt gái của phu nhân bá tước, hưởng thụ đãi ngộ của hệ chắt dòng chính thống, đây chính là địa vị và danh dự mà mấy người cháu ở trong tộc của bá tước cố gắng theo đuổi, phu nhân bá tước lại dễ dàng cho phép cô ngồi vào vị trí đó thật sao? Thật sự khiến cho cô có cảm giác vô cùng kinh ngạc và khó hiểu.

Cho dù Tiêu Cửu Cửu suy nghĩ như thế nào đi nữa thì cũng cảm thấy chuyện này rất hư ảo.

Đang lúc mọi người còn chưa phản ứng lại từ cơn chấn kinh vừa rồi, thì ánh mắt của phu nhân bá tước lại rơi vào trên người của người bắt nạt Tiêu Cửu Cửu là thím ba, lạnh nhạt nói ra quyết định trừng phạt của bà, “Enma, bắt đầu từ hôm nay, không cho phép cô bước vào phủ bá tước một bước!”

Ngay sau đó lại nhìn vào những cháu chắt của mình, lời nói dịu dàng mà có lực nói, “Các người hãy nghe rõ lời của ta, từ nay về sau, người nào mà dám bắt nạt Cửu Cửu, kết quả sẽ giống như Enma, từ đó sẽ không cho phép bước vào cửa chính của phủ bá tước, đều nghe thấy rồi chứ?”

Tất cả con cháu của phủ bá tước đều chấn động, trong lòng của mỗi người đều cảm thấy không cam lòng, nhưng mà dưới sự đe dọa và uy hiếp của phu nhân bá tước không thể không trả lời, “Dạ nghe thấy rồi ạ!”

Phu nhân bá tước nhìn mấy người cháu chắt này của mình một cái, tuy nói là hai vợ chồng bọn họ đã đặt trọng quyền vào dòng chính thống, nhưng mà dòng thứ cũng không có quá nhiều sự khác biệt, giữa bọn họ chỉ cần có năng lực, trừ vị trí người kế vị ra, thì vẫn có thể có được sản nghiệp của phủ bá tước, và cũng có thể chiếm được vị trí quan trọng giống như dòng chính.

Nhưng mà đầu óc của đám người này lại không biết thỏa mãn với hiện tại, không muốn đồng tâm hiệp lực, khiến cho gia tộc ngày càng phát triển

thịnh vượng hơn, mà ngược lại đấu đá lục đục lẫn nhau, trong bóng tối đấu với nhau anh chết tôi sống!

Bà làm một bà cố, nhìn thấy như vậy cũng cảm thấy đau lòng, chỉ có thể năm lần bảy lượt ra tay trừng trị những đứa con cháu không biết an phận, nhưng lại không có cách nào tránh khỏi được các cuộc đấu đá nội bộ.

Bà cũng sống sắp được trăm tuổi rồi, mặc dù biết con cháu thì sẽ tự có phúc của con cháu, nhưng mà chỉ cần bà còn sống một ngày, thì sẽ không để cho trường hợp anh em tàn sát lẫn nhau xuất hiện ở trước mặt của bà.

Các người muốn đấu cũng có thể, đi ra bên ngoài đấu anh chết tôi sống đi, bà sẽ mặc kệ, nhưng một khi động thủ ở trước mặt của bà, thì bà sẽ để cho người đó hối hận cũng không kịp!

Hôm nay thím ba kia của Bern, đã đụng phải chỗ hiểm của phu nhân bá tước, cho nên mới bị phu nhân bá tước trừng phạt nặng như vậy, không cho phép tiến vào cửa chính của phủ bà tước.

Ở trong phủ này của bá tước, chỉ cần là người nhà bị đuổi ra khỏi cửa chính của phủ bá tước, thì không khác gì bị đuổi ra khỏi gia tộc, từ nay về sau, vị thím ba này cùng với chồng con của bà ta sẽ không có cơ hội đi tới tầng lớp quan trọng của phủ bá tước nữa.

Cho nên khi phu nhân bá tước đưa ra quyết định này, thì tất cả mọi người đều kinh hãi!

Nhất là vị thím ba kia, lời nói của phu nhân bá tước giống như là sấm sét đánh lên người của bà ta, bà ta không chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, mặt cắt không còn giọt máu, tái nhợt đi, cả người run rẩy, muốn nói chuyện, nhưng mà cánh môi run run một lúc lâu vẫn không nói ra được chữ nào.

Phu nhân bá tước cũng không nhìn bọn họ cái nào, chỉ thân thiết nắm tay của Cửu Cửu, “Cửu Cửu, hôm nay đã để cho cháu chê cười rồi! Ta sẽ không giữ cháu ở lại nữa, chờ hôm nào cháu tới tái khám cho ta, ta sẽ nói chuyện với cháu nhiều hơn! Ta sẽ đưa cháu ra ngoài dạo chơi!”

Mọi người vừa thấy phu nhân bá tước lại có thể tự mình đưa Tiêu Cửu Cửu ra cửa thì vô cùng kinh ngạc.

Đây chính là đối xử mà chỉ có quý tộc hoàng gia Anh mới có!

Tiêu Cửu Cửu hoàn toàn không biết là lúc này mình được ước ao ghen tị như thế nào, mà chỉ để mặc cho phu nhân bá tước dắt cô đi ra ngoài cửa.

Thím ba Enma bị những người bên cạnh lấy cùi chỏ thúc thúc vào người, lúc này bà ta mới như vừa tỉnh cơn mơ vậy, vội vàng nhào về phía phu nhân bá tước.

Bà ta chạy thẳng tới trước mặt của phu nhân bá tước, trực tiếp quỳ gối xuống trước mặt của bà, đôi tay bắt lấy chân của phu nhân bá tước, lớn tiếng khóc lóc cầu xin tha thứ, “Bà nội, bà nội, xin ngài thương xót! Cháu dâu đã biết sai rồi! Là tại cái miệng ti tiện của cháu! Cháu nên vả miệng, cháu nên vả miệng, xin ngài hãy tha thứ cho cháu, tha thứ cho cháu đi...”

Nói xong, Enma bắt đầu dùng sức vả lên miệng của mình.

“Bốp, bốp, bốp...”

Từ tiếng vang kia có thể nghe ra được bà ta đã dùng không ít sức.

Không bao lâu sau, gương mặt trang điểm dày của Enma đã sưng đỏ lên, chỗ đỏ chỗ tím, nước mắt thì chảy thành hàng trên gương mặt giống như một cái bảng pha màu, nhìn y như một thằng hề ở trong đoàn xiếc thú vậy, thê thảm không nỡ nhìn, không còn bộ dạng không ai bì nổi lúc đầu nữa.

Có câu nói: Người đáng thương, phải có chỗ đáng hận.

Tất cả mọi người đều lạnh lùng nhìn một màn này nhưng mà không ai ra mặt nói chuyện vì bà ta.

Tiêu Cửu Cửu thân là khách nên cũng chỉ thờ ơ lạnh nhạt.

CỤC CUNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 55.2

Editor: Táo đỏ phổ núi

Phu nhân bá tước vì cô mà ra mặt, cho dù Enma có thể thâm thể nào đi chăng nữa thì cô cũng không thể cầu cạnh phu nhân bá tước được, hơn nữa cô cũng không phải là thánh mẫu gì, bà ta bắt nạt cô mà cô lại đi cầu cạnh giúp bà ta? Chuyện nào tàn như vậy cô cũng sẽ không làm.

Nếu như mới vừa rồi đổi lại người ra tay là cô thì Enma này cũng không tốt hơn bao nhiêu. Die6n da29n le6 quy1 d9o^{\wedge}n.

Mà khiến cho Tiêu Cửu Cửu ngoài ý muốn chính là phu nhân bá tước nhìn thấy chỉ lạnh lùng hơi phất tay một cái, lập tức có hai người vệ sĩ nam đi lên phía trước, lôi Enma ra ngoài, ném thẳng ra ngoài cửa.

Vị Enma này, là cháu dâu chi thứ ba của phủ bá tước, bình thường cũng không có nhiều cơ hội thân thiết với phu nhân bá tước, bà ta cảm thấy con trai của bà ta cũng rất xuất sắc, cũng không thua kém gì Bern, nhưng mà con vợ cả và con chi thứ ba đối xử khác nhau một trời một vực, giống như là hoàng tử và dân thường vậy, trong lòng bà ta vẫn không cam lòng. Die6n da29n le6 quy1 d9o^{\wedge}n.

Hôm nay thật vất vả mới có cơ hội mọi người tụ tập lại, muốn tới thăm hỏi phu nhân bá tước một chút, bày tỏ một chút lòng quan tâm của bọn họ, nhân tiện lượn qua lượn lại cho phu nhân bá tước quen mặt, được

chiếu cố, vì con trai đòi hỏi thứ tốt hơn, vậy thì chi thứ ba này của bọn họ sẽ có hy vọng rồi.

Lúc nhìn thấy Bern, lòng ghen ghét khiến cho bà ta mất đi lý trí, không nhịn nổi nữa nên nổi lên ý xấu, đến nỗi không lựa lời mà nói, nên lúc này mới dẫn đến kết quả như vậy.

Những người con cháu bên ngoài của phủ bá tước nhìn Enma bị phu nhân bá tước đuổi ra ngoài như vậy, thì mỗi người đều nhìn về phía Tiêu Cửu Cửu với ánh mắt vừa sợ vừa hâm mộ, lại còn có một chút oán hận và không cam lòng.

Tại sao một người ngoài như cô lại có thể chiếm được sự ưu ái của phu nhân bá tước?

Tại sao một người ngoài như cô lại có thể trở thành chặt gái của phu nhân bá tước?

Tại sao? Tại sao? Tại sao?

Có thể nói dù bọn họ không cam tâm thì có thể như thế nào?

Nơi này là phủ bá tước.

Quyền ở đây đều do phu nhân bá tước định đoạt!

Cho dù là bá tước ở đây đi nữa, thì ông cũng phải nghe lời phu nhân của mình! Đây là chuyện mà mọi người đều biết! Chỉ một người con, người cháu nhỏ bé ở trong tộc thì có thể làm được gì? Táo đồ le^e quy y do^nn.

Bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn Tiêu Cửu Cửu được phu nhân bá tước tự mình tiễn ra cửa, nhìn Tiêu Cửu Cửu hưởng thụ sự cưng chiều vô hạn mà phu nhân bá tước ban cho mà chỉ biết âm thầm hâm mộ thôi.

Phu nhân bá tước đưa Tiêu Cửu Cửu lên xe, xoay người đi cùng với quản gia La Ân, đi vào tới cửa, nhìn cháu chắt của mình đang vô cùng lo lắng ở bên trong đại sảnh, phu nhân bá tước thở dài một tiếng ở trong lòng, những người cháu chắt này đều không có tiền đồ!

Lúc đi ngang qua đầu kia của ghế salon, phu nhân bá tước dừng bước, nhàn nhạt nói với bọn họ, “Các người hãy trở về đi! Sau này không có việc gì thì đừng tới nữa!”

Nói xong, không quan tâm xem bọn họ nghĩ như thế nào, phu nhân bá tước và quản gia La Ân đi thẳng trở về gian phòng của mình.

Phu nhân bá tước nằm xuống giường, tay vỗ vỗ vào eo của mình, vốn là đau đớn không chịu nổi, nhưng mà sau khi Tiêu Cửu Cửu châm cứu xong, thì lại thật sự không còn đau nữa!

Thuật châm cứu trong truyền thuyết quả nhiên là thần kỳ!

Nhưng mà bây giờ, những người có y thuật Trung Y cao siêu như vậy thật sự là quá ít! Đến nỗi Tây y áp đảo Trung Y, mà Trung Y lại càng ngày càng suy sụp, khiến cho người ta không thể không tiếc nuối.

Mà Tiêu Cửu Cửu, là một cô gái trẻ tuổi, lại khiến cho phu nhân bá tước thấy được hy vọng của Trung Y, sự tự tin của cô giống như là một tia sáng khiến cho người ta có ấn tượng sâu sắc.

Sau khi phu nhân bá tước nằm xuống xong, nhìn thấy đáy mắt của La Ân hiện lên chút nghi ngờ, bà cười cười, “La Ân, có phải bà đang cảm thấy rất kỳ lạ không, tại sao tôi lại đột nhiên nhận lang y Tiêu là chắt gái của mình?”

La Ân khẽ mỉm cười, “Phu nhân sáng suốt!” Táo đồ le^e quy^y do^nn.

Đột nhiên ánh mắt của phu nhân bá tước không có tiêu điểm, giống như là trở lại một thời điểm xa xôi trong quá khứ, trong giọng nói cũng trở nên vô cùng dịu dàng êm ái.

“Trước đây rất lâu, tôi đã từng biết một vị Trung Y, ông ấy rất xuất sắc, mặc dù trẻ tuổi nhưng mà đã có danh tiếng không nhỏ ở chỗ bọn họ, sau đó, ông ấy lại trị lành bệnh cho một tiểu thư của một gia tộc lớn, và sinh lòng yêu mến lẫn nhau đối với vị tiểu thư kia, tình cảm của bọn họ ngày càng sâu nặng, nhưng mà, khi ông ấy lên tiếng cầu hôn với cha của vị tiểu thư kia, thì người cha kia đã lấy lý do nhà ông ấy không môn đăng hộ đối với nhà họ để từ chối ông ấy, và cũng cấm đoán bọn họ kể từ đó.”

“Sau đó, hai người bọn họ hẹn nhau cùng bỏ trốn, nhưng mà lại bị tiểu nhân mật báo, khiến cho người cha kia đã ngăn bọn họ lại, trong cơn giận dữ, đã sai người đánh vị Trung Y kia đang sống đánh chết. Vị tiểu thư kia vô cùng áy náy, muốn tìm chết để bù đắp lại, nhưng mà lại bị cứu sống, cô tỉnh lại cũng không ăn không uống, cứ như vậy qua một tháng, sau đó cô bị cha của cô đưa ra nước ngoài, cách xa cố hương.”

“Đã nhiều năm như vậy, cô ấy đã sớm xưa không bằng nay, nhưng mà người càng già đi thì lại càng cảm thấy áy náy với chuyện năm xưa, cả đời này cô vẫn luôn hoài niệm vị Trung Y kia, ông ấy đã từng nói với cô, một ngày nào đó ông ấy sẽ nổi danh ở hải ngoại, để cho mọi người đều biết đến Trung Y, thích Trung Y, tin tưởng Trung Y!”

“Nhưng mà chỉ cần vừa nghĩ tới một người thanh niên Trung Y có y thuật xuất chúng như vậy lại biến mất vì cô! Lòng của cô không có cách nào bình yên được! Đã nhiều năm như vậy, cô vẫn còn nhớ ước mơ chưa từng được thực hiện của ông ấy, cô vẫn luôn canh cánh trong lòng với cái chết của ông, trở thành một sự tiếc nuối cả đời này không cách nào bù đắp được!”

Nói tới chỗ này, trong đôi mắt đen của phu nhân bá tước chảy xuống hai hàng nước mắt áy náy. Di3n~đ@n.l3,quý.d0n.

Bà đưa tay lên nhẹ nhàng lau đi, cười cười với La Ân đang đau lòng ngồi cạnh ở bên cạnh, “Bà có biết năm đó đối mặt với người chất vấn y thuật của ông ấy thì ông ấy đã trả lời như thế nào không?”

Quản gia La Ân là một người lắng nghe vô cùng tốt, nghe thấy câu hỏi của phu nhân bá tước, chỉ nhếch miệng mỉm cười, bà biết, phu nhân bá tước sẽ nói câu trả lời!

Quả nhiên, phu nhân bá tước lại tiếp tục nói. “Lúc đó ông ấy đã nói: tôi sẽ dùng sự thật để chứng minh tất cả! Hôm nay chính tôi lại nghe thấy lang y Tiêu nói, thì giống như nhìn thấy được bóng dáng của ông ấy ở trên người của cô ấy, bọn họ đều giống nhau, đều hết lòng tin theo Trung Y, đều xuất chúng giống nhau, cho nên, tôi muốn giúp đỡ cô ấy một chút, hy vọng cô ấy có thể phát dương quang đại Trung Y! Hy vọng một ngày nào đó sẽ khiến cho người trên toàn thế giới biết đến Trung Y, thích Trung Y, tin tưởng Trung Y! Như vậy thì cho dù tôi có chết cũng có thể nhìn mặt ông ấy được rồi!”

Nhìn tinh thần của phu nhân bá tước có chút hưng phấn, La Ân nhẹ giọng nhắc nhở, “Phu nhân, ngài nên nghỉ ngơi!”

Hiếm khi phu nhân bá tước mới nói nhiều được như vậy, nên cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, liền gật đầu, nhắm hai mắt lại, có lẽ là đè nén trong lòng đã được bày tỏ ra ngoài, nên không bao lâu sau bà đã chìm vào giấc mơ đẹp. Di3n~đ@n.l3,quý.d0n.

Ở trong mơ của bà, một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, đang lớn tiếng nói với mọi người ở cửa, “Tôi sẽ dùng sự thật chứng minh tất cả! Trung Y là tốt nhất! Tôi muốn cho tất cả mọi người biết đến Trung Y, thích Trung Y, tin tưởng Trung Y!”

Sau đó nữa, ở trong mơ của bà, cô gái xinh đẹp kia kết liền cành với một người đàn ông mắt xanh, tóc xoăn đẹp trai, mà bà, thì ngồi ở chỗ đó uống trà mà bọn họ kính, cười rất là vui vẻ . . .

Phu nhân bá tước cười thành tiếng ở trong mơ . . .

CỤC CUNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 55.3

Editor: Táo đỏ phổ núi

Kể từ lúc được phu nhân bá tước tự mình đưa Tiêu Cửu Cửu và Đông Phương Cảnh Nhiêu lên xe xong, thì Đông Phương Cảnh Nhiêu vừa rời khỏi trang viên của cố bảo thì lập tức hưng phấn lên, “Trời ạ, Cửu Cửu, em đúng là phúc tinh mà! Vị phu nhân bá tước này nổi tiếng là một người có tính cách kiêu ngạo khó dây dưa, vậy mà vừa gặp em một lần liền nhận em làm chặt gái, lại còn được đãi ngộ giống như ruột thịt, trời ạ, trời ạ, quả thực là khó có thể tưởng tượng được, thật sự là quá khó để tưởng tượng được mà, oa oa oa . . .”

Mặc dù Tiêu Cửu Cửu cũng có một loại cảm giác giống có cái bánh từ trên trời rơi xuống, nhưng mà cũng không hưng phấn và kích động giống như Đông Phương Cảnh Nhiêu.

Mà ngược lại cô lại tinh táo suy nghĩ, phu nhân bá tước làm như vậy đến cùng là vì nguyên nhân gì? Nhưng mà không hề biết rằng phu nhân bá tước ở trong mơ cũng cười nghĩ về cô.

Chẳng qua chuyên mà nghĩ không ra cô cũng không thêm nghĩ nữa, chắc chắn cũng sẽ có một ngày lộ ra chân tướng thôi.

Trở lại nhà Đông Phương, Đông Phương Cảnh Nhiêu lập tức oang oang một hai đem tất cả mấy chuyện mà các cô đi tới phủ nhà bá tước, toàn

bộ báo cáo cho ông nội và bà nội Đông Phương biết.
di@en*dyan(lee^qu.donnn).

Ông nội Đông Phương cười híp mắt nhìn Tiêu Cửu Cửu, cái đó được gọi là gì nhỉ, ông nội nhìn cháu dâu, càng nhìn càng thấy hài lòng, ông cười vang nói, “Cửu Cửu nhà chúng ta chính là đáng yêu như vậy, cho dù chỉ đi xem bệnh, cũng có thể nhận được thân thích là quý tộc, quá mạnh mẽ! Quá mạnh mẽ!”

Bà nội Đông Phương hất cằm một cái, hả hê nói, “Ai nói là không phải, cũng không nhìn xem Cửu Cửu nhà chúng ta là người như thế nào, còn không phải là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, là bảo bối hay sao.”

Hai ông bà cụ này một câu Cửu Cửu nhà chúng ta, hai câu lại Cửu Cửu nhà chúng ta, khiến cho Tiêu Cửu Cửu nghe vậy mà đổ mồ hôi ở trong lòng.

‘Nhà chúng ta’ và ‘chúng ta’ ở trong miệng của hai ông cụ bà cụ này có ý nghĩa không giống nhau, giờ phút nào bọn họ cũng không ngừng ra ám hiệu với Tiêu Cửu Cửu, rốt cục bọn họ đã hy vọng Tiêu Cửu Cửu có thể đi vào cửa chính nhà Đông Phương, trở thành cháu dâu nhà Đông Phương biết bao nhiêu.

Đông Phương Cảnh Nhiêu vừa ngồi vừa nhìn gương mặt quần bách của Tiêu Cửu Cửu thì che miệng cười trộm, rước lấy một cái liếc mắt xem thường của Tiêu Cửu Cửu. di@en*dyan(lee^qu.donnn).

Đối mặt với sự nhiệt tình của ông nội và bà nội Đông Phương, Tiêu Cửu Cửu đành nhắm mắt, trốn chạy là thượng sách, “Ông nội, bà nội, con có chút mệt mỏi, con đi lên trước nghỉ ngơi một chút, hai người cứ từ từ nói chuyện!”

Vừa nghe thấy cô nói như thế, lúc này Đông Phương Cảnh Nhiêu mới nhớ tới, lúc Tiêu Cửu Cửu ở phủ bá tước trị liệu cho phu nhân bá tước, thiếu chút nữa thì kiệt sức, nên Đông Phương Cảnh Nhiêu vội vàng phát tay một cái, “Em mau đi nhanh đi, nghỉ ngơi cho thật tốt vào, chờ em khôi phục lại thể lực thì chúng ta lại nói chuyện tiếp, dù sao thì vẫn còn nhiều thời gian mà . . .”

Nghe thấy Đông Phương Cảnh Nhiêu cố ý kéo dài giọng câu còn nhiều thời gian, lại còn nháy mắt ra hiệu với cô, Tiêu Cửu Cửu liền trả lại cho cô ấy một cái liếc mắt xem thường thật dài, dùng khẩu hình miệng nói, chị thật nhàm chán!

Người phụ nữ này đúng là chỉ sợ thiên hạ không loạn!

Về tới gian phòng của mình, Tiêu Cửu Cửu thay bộ quần áo trên người, lại đi tắm một lần nữa, thay một bộ đồ ngủ thoải mái, ngã xuống giường liền ngủ.

Hôm nay đúng là cô rất mệt nhọc!

Đây cũng là lần đầu tiên kể từ sau khi cô xuất sư, có tiếng cũng có miếng chữa bệnh cho phu nhân quý tộc, nếu như chữa hết, đương nhiên là có rất nhiều chỗ tốt, nhưng nếu như không trị hết, thì mình cũng đừng mong nâng cao danh tiếng ở chỗ này. dfien ddn lie qiu doon

Đừng nhìn lúc đó Tiêu Cửu Cửu giống như là rất trấn định và thong dong, nhưng mà thật ra thì trong lòng của cô cũng đặc biệt lo lắng, tinh thần tập trung cao độ, đầu óc chuyển động cực nhanh, vận hành châm thì đã xuất hết toàn lực, hoàn toàn tiêu hao thần khí toàn thân.

Sau đó cô lại gặp phải sự đùa giỡn của sắc lang Rick, lại mất một phen tinh thần mới yên ổn với anh ta.

Tiếp sau đó lại gặp phải sự khiêu khích của Enma, phu nhân bá tước nhân thân tại chỗ, hết chuyện này tới chuyện khác, chỉ nửa ngày ngắn ngủi, mà đúng là rất nhiều chuyện đặc sắc liên tục xảy ra, càng lúc càng cao trào thay nhau tới.

Làm sao cô có thể không mệt được chứ? Nói cô kiệt sức thì cũng không có gì quá đáng.

Cho nên, Tiêu Cửu Cửu vừa ngã xuống giường, mắt nhắm lại thì đã chìm vào giấc ngủ.

Sau khi ngủ một giấc tỉnh lại, thì Tiêu Cửu Cửu vừa mở mắt ra nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tối đen rồi.

Cô nhìn thời gian, cũng đã sắp tám giờ.

Một giấc ngủ này của cô, ngủ thẳng từ giữa trưa cho tới tối, ước chừng cũng khoảng bảy tám tiếng. dfien ddn lie qiu doon

Tiêu Cửu Cửu cựa người một chút, cảm thấy sức lực trên người đã hồi phục lại rồi, vội vàng đứng dậy, rửa mặt, thay đổi bộ quần áo thể thao, liền đi xuống dưới lầu.

Cô vẫn chưa đi xuống dưới lầu, ở trên bậc thang đã nghe thấy tiếng thét chói tai của Đông Phương Cảnh Nhiêu, “Bà nội, cháu không nghe lầm đâu chứ? Tiêu Căn Chi muốn đính hôn cùng với Lương Kinh Diễm? Anh ấy bị điên rồi hay sao?”

Trong nháy mắt cả người Tiêu Cửu Cửu giống như bị người ta điểm huyệt đứng yên tại chỗ, không thể động đậy!

Mới vừa rồi Cảnh Nhiêu đã nói cái gì? Tiêu Căn Chi muốn đính hôn cùng với Lương Kinh Diễm?

Đây là sự thật sao? Là sự thật sao?

Anh Căn, cái người ngốc nghếch này! Rốt cuộc thì anh đang làm cái gì vậy chứ? Anh biết là anh đang làm cái gì không? Nếu như anh vì muốn để cho em an toàn, liền dùng cách này để hy sinh chính bản thân anh, thì em sẽ hận chính mình, làm sao anh có thể làm như vậy được?

Tiêu Cửu Cửu thấy tim của mình đau nhói tới mức không chịu được nữa, người cô thương yêu là anh Căn của cô, cô đau lòng vì sự uất ức của anh, đau lòng vì sự cam tâm tình nguyện của anh, đau lòng vì anh có được giãn được.

Đau lòng . . .

Trừ đau lòng ra, thì chỉ có đau lòng . . . Die^n dan\ & le^ê quy/y do^nn .

Tiêu Cửu Cửu cảm giác như tim của mình bị khoét một cái lỗ lớn, gió thổi vào thật mạnh, thổi thẳng vào bên trong, khiến cho cả người cô rét run, lạnh vào trong xương, cả trái tim của cô không có chỗ nào không cảm thấy đau đớn.

Cô vô lực ngã ngồi ở trên bậc thang, hai tay ôm lấy hai chân của mình, vùi mặt vào sâu trong đó, để mặc cho nước mắt giàn giụa chảy xuống.

Anh Căn, thật sự xin lỗi! Em thực sự xin lỗi anh! Rất rất xin lỗi!

. . .

Lúc này, tại thủ đô phía nam của Trung Hoa, Tiêu Căn Chi đang cùng với Chu Tiêu, Tần Tấn, Hứa Hằng Minh, còn có Đông Phương Cảnh Mộ nữa, đang ngồi ở trong lầu bốn của quán rượu chỉ thuộc về mình anh là Ẩn Ngọc Sơn Trang.

Lúc anh chạm cốc cùng với bọn Chu Tiêu, giống như cảm ứng được tiếng gọi từ nơi xa xôi kia, đột nhiên anh cảm thấy tim hơi quặn thắt, ly rượu cầm trên tay hơi run, rượu màu đỏ bắn lên người của anh.

Mày rậm của anh khẽ nhúu lại, lập tức cầm điện thoại di động lên, bấm một cuộc điện thoại vượt đại dương.

“Cô ấy sao rồi?”

“Cũng may hôm qua đi tới phủ bá tước chữa bệnh cho phu nhân bá tước, nhận được sự yêu mến của phu nhân bá tước, nên đã nhận cô làm chất giá, sau đó về đến nhà liền buồn ngủ.”

“Hãy để ý cô ấy giùm tôi một chút, có chuyện lập tức báo cho tôi biết.”

“Đã biết.”

Cúp điện thoại, Tiêu Căn Chi đối mặt với ánh mắt thăm dò của bọn Chu Tiêu, cười khổ một chút, buông tay ra, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Không khí ngày hôm nay khác biệt so với những ngày chìm đắm trong vàng son, có thêm chút nặng nề và bất đắc dĩ. Die^n dan\ & le^ê quy/y do^nn .

Tần Tấn cầm ly rượu, đưa lên môi khẽ nhấp một ngụm, rồi lại nhìn về phía Tiêu Căn Chi, nhàn nhạt hỏi, “Anh Căn, anh thật sự quyết định rồi hả? Thật sự không làm như vậy thì không được à?”

Tiêu Căn Chi khẽ ừ, đáy mắt thoáng qua một tia lạnh lẽo, nói từng câu từng chữ, “Muốn lấy được vật gì, trước tiên phải cho đi.”

CỤC CỨNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 55.4

Kể từ khi anh đồng ý đính hôn với Lương Kinh Diễm, thì công ty của anh và Sơn Trang liền khôi phục lại giống như bình thường, một lần nữa khôi phục lại hoạt động buôn bán.

Nếu như bây giờ cứng đối cứng với nhà họ Lương, thì đây tuyệt đối là phương thức khiến cho hai bên cùng bị thiệt hại, mà Cửu Cửu người bị nhà họ Lương coi là ‘cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt’ thì nhất định sẽ bị nhà họ Lương dùng toàn lực để trả thù làm vật hy sinh.

Kết quả như vậy, là điều mà anh không hề muốn!

Cái mà anh muốn, đó chính là một đòn có thể khiến cho nhà họ Lương không góc đầu dậy nổi! Một khi động thủ, thì phải khiến cho bọn họ vĩnh viễn không thể đứng dậy được.

Vì cuộc đấu tranh này, anh tình nguyện để cho mình chịu uất ức một chút, để đạt được thắng lợi cuối cùng, đạt được mục đích một lần vất vả cả đời nhàn nhã.

Đông Phương Cảnh Mộ nhíu nhíu mày, “Vậy thì Cửu Cửu phải làm thế nào? Anh Cần, anh có nghĩ tới hay không, khi cô ấy nghe được tin anh là Lương Kinh Diễm đính hôn, có thể sẽ bị sụp đổ mất!”

Tiêu Cần Chi nghĩ tới một cô gái thông minh lém lỉnh, đáy mắt tối đi đôi chút, “Cô ấy sẽ hiểu được anh! Cô ấy là một cô gái rất kiên cường!”

Đột nhiên Chu Tiêu cười xấu xa với Tiêu Căn Chi, thử thăm dò hỏi, “Anh Căn, anh sẽ phải đính hôn với Lương Kinh Diễm rồi, cũng coi như là danh thảo có chủ (ý nghĩa giống như hoa đã có chủ, phụ nữ thì dùng hoa, đàn ông dùng thảo), vậy mấy anh em bọn em có thể theo đuổi Cửu Cửu được chứ?”

Sắc mặt của Tiêu Căn Chi lập tức trầm xuống, trực tiếp đập một đập tới, “Cậu dám! Cậu làm thử cho tôi xem!”

Chu Tiêu nhìn khuôn mặt tràn đầy sát khí của Tiêu Căn Chi, bĩu môi, “Em nói nghe nè lão đại, cái người này không phải chiếm hãm cầu mà không đi sao! Anh đã đính hôn với người khác rồi, thì anh cũng phải để cho Cửu Cửu đi tìm hạnh phúc của mình chứ?”

Ánh mắt của Tiêu Căn Chi đột nhiên nghiêm túc, nhìn thẳng vào Chu Tiêu, “Chu Tiêu, cậu là cái đồ dậu đồ bìm leo.”

Chu Tiêu cũng không sợ anh, còn sôi nổi chế giễu, “Cái gì gọi là dậu đồ bìm leo? Em chỉ là bất bình thay cho Cửu Cửu thôi, anh nói anh có kế hoạch? Anh có thể xác định kế hoạch của mình nhất định sẽ thành công? Nếu như không thông thành công thì sao? Có phải là bắt Cửu Cửu cứ ở như vậy cả đời không cho cô ấy đi tìm hạnh phúc hay không?”

Tiêu Căn Chi lạnh lùng trừng mắt nhìn anh ta một cái, “Bây giờ Cửu Cửu mới mười bảy tuổi, cô ấy còn phải học đại học, cho dù tôi dùng ba năm để thực hiện kế hoạch đi nữa, thì ba năm sau, cô ấy cũng chỉ mới hai mươi tuổi, cậu gấp cái gì chứ?”

Hứa Hằng Minh luôn luôn không nói câu nào đột nhiên nói: “Anh Căn, em cảm thấy nếu như anh thật sự đính hôn với Lương Kinh Diễm, dù lý do là gì đi nữa thì nhất định Cửu Cửu sẽ cảm thấy đau lòng và khổ sở, mặc dù lấy sự thông minh và nhanh trí của Cửu Cửu, khẳng định là cô ấy cũng nghĩ ra được là anh vì an toàn và tương lai của cô ấy mà suy nghĩ, nên

mới có thể cam tâm tình nguyện nhường một bước, sau đó lại lập mưu lần nữa. Nhưng mà anh không cảm thấy, anh làm như vậy là trả giá quá lớn sao? Chẳng lẽ anh cho là Lương Kinh Diễm dính hôn với anh sẽ không làm khó làm dễ anh sao? Chẳng lẽ anh cho là Cửu Cửu không có anh thì không được sao?”

Tiêu Căn Chi khẽ hừ một tiếng, “Bình đến tướng đỡ, nước đến đất cản, Lương Kinh Diễm không phải chỉ có mỗi chiêu một khúc hai nháo ba thất cổ thôi sao, cô ta còn có chiêu gì được nữa? Về phần Cửu Cửu...”

Anh dừng lại một chút, dịu dàng nói, “Tôi tin tưởng cô ấy!”

Tần Tấn thông thả lắc lắc ly rượu, đôi mắt nhìn chăm chăm vào ly rượu đỏ như màu máu, nhàn nhạt nói, “Có một số phụ nữ cả người đều là độc, một khi dính vào thì không thể nào rửa sạch nổi. Anh Căn, anh cũng phải cẩn thận! Đừng để đến lúc đó tiền mất tật mang!”

Tiêu Căn Chi không nói chuyện nữa, vừa nghĩ tới chuyện quyết định này của anh có thể sẽ khiến cho Cửu Cửu bị tổn thương, thì tim anh liền không ngừng đau nhói lên.

Nếu như có người hỏi, cả đời này người mà anh không nỡ làm tổn thương nhất là ai?

Thì người đó không cần phải nói đó chính là Cửu Cửu!

Người anh xem như bảo bối, người mà anh bảo vệ năm năm, là người phụ nữ mà anh muốn cho cô được hạnh phúc cả đời, hôm nay lại bởi vì một người phụ nữ ngu xuẩn khác, mà không ngừng khiến cô bị tổn thương.

Mà điều càng làm cho anh đau khổ hơn chính là bản thân anh không thể ra sức, anh đã giao thiệp nhiều năm như vậy, nhưng mà dưới quyền thế lớn của hai nhà họ Tiêu và nhà họ Lương thì không có mấy người chịu giúp

anh, khả năng của anh đứng ở trước mặt hai thế lực lớn như hai nhà Lương Tiêu thì quả thật không chịu nổi một đòn.

Anh đột nhiên hiểu ra, những người mà thế sẽ bảo vệ anh, thì chỉ là những đồng minh thôi. Mà ở trong giới kinh doanh, cho tới bây giờ chưa có bạn bè vĩnh viễn, cũng không có kẻ địch vĩnh viễn, chỉ có lợi ích, là bạn bè hay là kẻ địch, thì phải xem lợi ích này có đáng giá để một người trở thành bạn hay không thôi.

Lại nói quan và thương, quan thương, quan thương, có quan mới có thương.

Chữ quan (官) có hai cái cửa vĩnh viễn để lại chữ thương (商), cho nên lời nói của người làm quan, có mấy thương nhân có can đảm không nghe lệnh, trừ khi không muốn lăn lộn nữa.

Sau khi xử lý sự kiện video kia, không thể không nói, thủ đoạn của nhà họ Lương đúng là cao, đầu tiên bọn họ mời cao thủ internet, sau đó hack đường truyền dữ liệu.

Mặt khác, bọn họ còn thuê nhân viên chuyên nghiệp cả đêm lợi dụng cái video trên web kia, một lần nữa tạo ra một cái video khác để cho người xem dễ bị lẫn lộn, sau đó còn tạo tội danh cho Lôi Đình, mượn cả một nhóm người làm sạch sẽ.

Thế lớn che trời, thủ đoạn của bọn họ có thể chơi đùa người ta tới chết.

Muốn vật ngã được bọn họ, trừ khi có quyền lực lớn hơn cả bọn họ, thì mới có thể giày xéo bọn họ ở dưới chân.

Nhưng mà bây giờ mấy người bọn họ không có người nào có khả năng đó.

Tiêu Cẩn Chi anh chỉ có thể thuận buồm xuôi gió ở trên thương trường, mượn một chút thể diện nhà họ Tiêu, hơn nữa dựa vào một chút thủ đoạn của anh, lúc này mới chiếm được một chút vẻ mặt ở bên ngoài.

Nhưng mà ở giới chính trị, thì anh không được!

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng mà đây là sự thật!

Lại nói, anh đã sống hai mươi mấy năm qua, mặc dù nói cuộc sống gia đình không quá hạnh phúc, nhưng mà bởi vì có cái ô dù cực lớn là nhà họ Tiêu ở trên đầu, nên cuộc sống của anh cũng coi như là thuận buồm xuôi gió, không bị tổn thất nặng nề hay đau khổ gì.

Cho dù là lần trước bị trọng thương, thiếu chút nữa thì bị triệt đường con cháu, anh cũng phát hiện ra chuyện đó không có gì lớn lao.

Trước kia, trong cuộc sống của anh không có Cửu Cửu, anh cũng vẫn sống được chảnh hay chớ.

Nhưng mà kể từ khi có Cửu Cửu, chỉ cần nghĩ tới chuyện không có Cửu Cửu làm bạn với anh trong cuộc sống này, thì anh lại cảm thấy thà cứ chết đi như vậy, cũng tuyệt đối không muốn sống cô độc một mình.

Dĩ nhiên, nói là lùi một bước, lần này bọn họ chịu ngăn trở và đả kích, nhìn về lâu dài ngược lại là chuyện tốt, để cho anh có được bài học mà tỉnh táo lại, để cho anh nhớ sau này làm chuyện gì, thì ánh mắt phải nhìn xa trông rộng một chút, kế hoạch cũng phải kín đáo một chút.

Mặc dù quá trình này có chút đau đớn, cho chút khó khăn, nhưng mà Tiêu Cẩn Chi anh chưa bao giờ sợ, chỉ là... đã làm khổ Cửu Cửu của anh.

Anh không muốn cô phải lo lắng, hoảng sợ, nhưng hết lần này tới lần khác lại khiến cho cô phải lo lắng vì anh, phải đau lòng và buồn phiền vì anh.

Cứu Cứu, Cứu Cứu bé nhỏ của anh, cho anh thêm một chút thời gian, chờ anh một chút, được không?

Tin tưởng anh! Anh nhất định sẽ cho em một tương lai hạnh phúc! Tiêu Cẩn Chi anh coi đây chính là mục tiêu cả cuộc đời này, dùng cái này làm động lực để tiến tới, theo đuổi trọn đời!

Bây giờ em có khỏe không?

Em có biết là anh rất nhớ em không?

Rất nhớ em! Thật sự rất nhớ em..

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn
www.dtv-ebook.com

Chương 55.5

Editor: Táo đỏ phổ núi

Bất tri bất giác, mấy đấng mày râu đã uống cạn mấy bình rượu.

Tiêu Cẩn Chi có chút men say, co quắp tựa vào ghế sa lon, phất phất tay với mấy người anh em của mình, “Các người hãy đi đi! Tôi muốn ở một mình yên tĩnh một chút.” Tao do lê quý dđono.

Mấy người đàn ông cũng uống khá say rồi, đứng lên, đi ra ngoài.

Lúc đi ngang qua người Tiêu Cẩn Chi thì Chu Tiêu dùng sức vỗ vỗ vai anh, “Có chuyện gì cần cứ gọi anh em, đừng khách sáo, cứ việc sai bảo!”

“Được!”

“Anh em, vậy chúng ta đi thôi!”

“Cút đi!”

“Chúng ta cút đi thật sao?”

“Cút!”

Bọn Chu Tiêu đi ra ngoài, Tiêu Cẩn Chi ngồi một mình ở trong phòng, lấy điện thoại di động ra, nhấn một dãy số quen thuộc, nhưng mà không có dđng khí bấm gọi đi.

Đột nhiên anh có chút sợ hãi khi đối mặt với Cửu Cửu, nếu như cô biết được tin tức này, thì sẽ như thế nào? Sẽ đau lòng khổ sở? Nước mắt đầy mặt? Tự trách và áy náy? Tao do le quí đđono.

Anh không muốn làm cô đau lòng! Nhưng mà, đây chính là cách duy nhất để đảm bảo an toàn cho cô!

Bọn họ cần trưởng thành, mà trưởng thành thì cần thời gian.

Nhịn được sự buồn bực và ấm ức nhất thời, thì mới có thể đi được đoạn đường dài và xa!

Vì hạnh phúc của bọn họ, cho dù anh có phải bỏ ra một cái giá cao hơn, thì anh tuyệt đối cũng sẽ không do dự.

Mấy người Chu Tiêu cũng rất hiểu tâm tình của Tiêu Căn Chi, ở chỗ này một thời gian, trừ Đông Phương Cảnh Mộ ra, mấy người bọn họ đều giống như Tiêu Căn Chi, đều bị trưởng bối trong gia tộc áp chế, để cho bọn họ muốn động cũng không động được.

Vào lúc Cửu Cửu xảy ra chuyện, bọn họ lại không thể ở bên cạnh cô, bọn họ cũng vì điều này mà cảm thấy khổ sở và áy náy.

Bình thường bọn họ là những thiếu gia vênh váo hò hét, nhưng mà vào lúc chính thức xảy ra chuyện thì mới phát hiện ra, bọn họ bây giờ vẫn là con cò ở trong tay trưởng bối như trước mà thôi.

Có thể nắm được đại cục ở trong tay, vĩnh viễn là những người ngồi ở mấy chỗ cao kia.

Nếu bọn họ là kỳ thủ, vậy thì những hậu bối con cháu này, chính là những quân cờ đen trắng được kỳ thủ tùy ý muốn đặt ở vị trí nào thì đặt, toàn bộ đều do bọn họ định đoạt.

Cho nên mới nói, chuyện lần này, trưởng thành không chỉ có mình Tiêu Cẩn Chi và Tiêu Cửu Cửu, mà còn có mấy người Chu Tiêu, Tần Tấn và Hứa Hằng Minh.

Duy nhất có một mình Đông Phương Cảnh Mộ được coi là tương đối thoái mái trong số mấy người bọn họ. Die nd da nl e q uuydo n

Bởi vì thế lực của họ Đông Phương chủ yếu ở hải ngoại, cho nên anh cũng không sợ bị chuyện lần này làm ảnh hưởng, và anh cũng rất may mắn, người nhà của anh đều hết lòng ủng hộ anh và Cửu Cửu đi chung với nhau.

Nói trắng ra một chút, người nhà Đông Phương dám đứng ở trước đầu sóng ngọn gió nhận Tiêu Cửu Cửu tới chỗ ở của mình ở nước Anh, chính là thể hiện thái độ rõ ràng, người nhà Đông Phương chúng tôi sẽ che chở cho người này, các người có thể làm được gì?

Về phần cuộc đính hôn của Tiêu Cẩn Chi và Lương Kinh Diễm là thật hay giả, Đông Phương Cảnh Mộ cảm thấy căn bản không quan trọng, ở trên cuộc chiến tình cảm này, người ở thế chủ động vĩnh viễn là Cửu Cửu.

Bọn họ ở đây bàn tán xôn xao đều không có tác dụng gì, đến cuối cùng, yêu người nào, gả cho người nào, ở chung một chỗ với ai, đều là do Cửu Cửu định đoạt!

Cho nên, đến cuối cùng trận chiến tình cảm này, Tiêu Cẩn Chi có phải là người thắng cuộc không thì vẫn chưa nói trước được.

Vừa nghĩ tới Cửu Cửu, đột nhiên Đông Phương Cảnh Mộ rất muốn gọi điện thoại cho cô, anh chỉ muốn biết, bây giờ tâm tình của cô như thế nào? Có vui vẻ hay không? Có chuyện gì không vui không?

Có chút vội vàng, sau khi vẫy tay tạm biệt mấy người Chu Tiêu, Đông Phương Cảnh Mộ vừa chui vào trong xe, liền lấy điện thoại di động ra ngay, sau đó bấm số điện thoại của Cửu Cửu.

"Leng keng ðùng. Leng keng ðùng. Leng keng ðùng.
."

Tiếng chuông điện thoại của bài hát ‘Nơi tình yêu bắt đầu’ với tiếng nhạc dương cầm đột ngột vang lên ở cầu thang, khiến cho mọi người trong nhà Đông Phương đang nói chuyện với nhau bị giật mình.

Đông Phương Cảnh Nhiên như nghĩ tới điều gì, vội vàng đứng lên, chạy về phía cầu thang.

Khi cô nhìn thấy Tiêu Cửu Cửu ngồi trên cầu thang với đôi mắt đỏ au thì trong lòng thoáng qua một chút thương tiếc, sợ là Cửu Cửu đã nghe thấy câu chuyện mà bọn họ nói với nhau, cho nên Cửu Cửu mới đau lòng như vậy! Die nd da nl e q uuydo n

“Cửu Cửu . . .”

Đông Phương Cảnh Nhiên muốn nói cái gì đó, nhưng lại bị Tiêu Cửu Cửu đưa tay lên ý bảo dừng lại, tiếng chuông điện thoại ưu thương vẫn đang không ngừng vang lên, Cửu Cửu lấy điện thoại di động ra, thấy cái tên hiển thị trên màn hình, cô bấm nút nghe, “A lô, anh Cảnh Mộ.”

Giọng nói dịu dàng của Đông Phương Cảnh Mộ lập tức vang lên, “Cửu Cửu, em có khỏe không?”

“Khỏe ạ!” Cửu Cửu đáp một tiếng, giọng nói có chút khàn khàn.

Đông Phương Cảnh Mộ ở đầu bên kia lập tức hiểu, “Cửu Cửu, giọng nói của em sao thế? Bị cảm hả? Hay là . . . em đã khóc?”

Tiêu Cửu Cửu không muốn khiến cho anh lo lắng nên nói, “Không có, em mới vừa tỉnh ngủ, cho nên cổ họng hơi khô, em không sao!”

Đông Phương Cảnh Mộ dặn dò, “VẬY em phải cẩn thận một chút, cũng đừng để bị cảm.”

“Dạ, em biết rồi. Anh Mộ, còn có việc gì hả?”

“Hả, không có việc gì, chỉ là nhớ em, nên muốn nghe giọng của em một chút.”

“VẬY em cúp điện thoại trước, em đi uống nước.”

“ĐƯỢC, tự chăm sóc mình cho tốt, có cần gì, thì bảo Cảnh Nhiêu hoặc bà nội chuẩn bị cho em. Biết không?” Die enda anl eequ uyd onn .

“Em biết rồi!”

“VẬY cứ thế nhé?”

“ĐƯỢC, bái bai!”

Nghe thấy Tiêu Cửu Cửu không chút do dự cúp điện thoại, Đông Phương Cảnh Mộ chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Nha đầu này, nhiều người thích cô như vậy, nhưng mà không biết có ai đi vào lòng cô giống như Phượng Thần không?

Đầu bên này, Tiêu Cửu Cửu nhét điện thoại vào trong túi, nhìn về phía Đông Phương Cảnh Nhiêu, ý bảo Đông Phương Cảnh Nhiêu trở về phòng cô nói chuyện.

Vừa mở cửa bước vào phòng, Tiêu Cửu Cửu lập tức nói, “Chị Nhiêu, em muốn về nước!”

Đông Phương Cảnh Nhiêu yên lặng nhìn cô, “Trở về nước thì có thể, nhưng mà trước tiên em hãy nói cho chị biết, em muốn trở về làm gì?”

Tiêu Cửu Cửu nhìn thẳng vào cô, trong ánh mắt hiện lên sự kiên định, “Em muốn nhìn anh ấy một chút, để xem anh ấy có thật sự ngu ngốc như vậy không, thật sự muốn dính hôn cùng với Lương Kinh Diễm?”

Đông Phương Cảnh Nhiên thở dài một cái, “Cửu Cửu, em nên biết, đây là phương pháp duy nhất lúc này để cứu em, chị tin rằng, anh Cẩn chỉ là vạn bất đắc dĩ mới làm như vậy, nếu như đột nhiên em trở về, nếu bị anh ấy biết được, không phải là càng khiến cho anh ấy phiền thêm sao?”

Tiêu Cửu Cửu không nói lời nào, chỉ quật cường nhìn cô.

Đông Phương Cảnh Nhiên còn nói, “Vậy em xác định, em có thể thừa nhận được tình huống bọn họ sống vai đi chung với nhau sao? Em có thể trơ mắt nhìn Lương Kinh Diễm và anh Cẩn dính hôn, nhìn bọn họ trao đổi nhẫn, nhìn bọn họ hôn nhau mà thờ ơ được sao?”

“Em có thể!” Die enda anl eequ uyd onn .

Nhìn Tiêu Cửu Cửu lộ ra vẻ mặt chắc chắn, Đông Phương Cảnh Nhiên than nhẹ một tiếng, “Cửu Cửu, em cần gì phải tự chuốc khổ vào mình như vậy?”

Tiêu Cửu Cửu đi tới trước cửa sổ, nhìn về bầu trời xa xôi, yếu ớt nói, “Em muốn ghi nhớ những sỉ nhục này! Có một ngày, em sẽ đem những sỉ nhục mà em và anh Cẩn đã phải chịu, trả lại gấp trăm gấp nghìn lần cho bọn họ!”

Đông Phương Cảnh Nhiên sợ là nếu như mình không đồng ý, thì cô gái nhỏ giống như con thiêu thân này không biết sẽ xảy ra chuyện gì, không thể làm gì khác hơn là gật đầu, “Được! Chị về nước cùng với em! Nhưng mà, em phải nghe lời chị, không thể gây ra chuyện gì, biết không?”

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Nhờ Sói Chăm Sóc Dê!

Khách sạn Kinh Đô là một trong hai khách sạn lớn nhất ở thủ đô.

Hôm nay ngay cửa khách sạn Kinh Đô treo đầy bong bóng đủ màu, trái thảm đỏ, và trang trí hoa hồng đỏ tươi khắp bốn phía, tại cửa lớn của khách sạn dựng một tấm bảng thật to, trên đó viết hai hàng chữ to kiểu rồng bay phượng múa: "Chúc mừng tiệc đính hôn của hai nhà Tiêu – Lương."

Khoảng thời gian trước, xôn xao ồn ào vụ hai nhà Tiêu Lương mâu thuẫn, ngay lúc mọi người đang suy đoán mọi việc sẽ kết thúc như thế nào, thì các gia đình giàu có quyền thế lại đột nhiên nhận được thiệp mời của hai nhà Tiêu Lương, chính thức tuyên bố với mọi người chuyện kết thân này.

Tiêu - Lương là hai gia đình thế gia lâu đời có uy tín ở thủ đô, bọn họ kết thân tất nhiên sẽ làm cho người ta cảm thán, hai thế lực lớn kết hợp với nhau, điều này chứng tỏ sau này thực lực của hai nhà Tiêu Lương sẽ được nâng cao lên thêm một bậc nữa.

Hôm nay, bữa tiệc đính hôn này có thể nói là bữa tiệc long trọng nhất thủ đô, người tham dự bữa tiệc không giàu thì sang, còn có những người bình thường chỉ có thể thấy trên ti vi cũng xuất hiện tại nơi này.

Xung quanh khách sạn Kinh Đô, còn có thêm rất nhiều cảnh sát được trang bị đầy đủ để làm công tác bảo vệ cho thủ trưởng của bọn họ tới tham gia bữa tiệc đính hôn được an toàn.

Ngoài tứ đại Hào Môn, tứ đại quân môn, các nhà giàu trong nước, cùng với gia tộc Đông Phương đã lui về ở ẩn và các thương gia người Hoa ở nước ngoài... thì những người có mặt mũi nhận được thiệp mời, đều phải người tham gia bữa tiệc này.

Đối với bữa tiệc thuộc đẳng cấp này, tất nhiên không có mấy ai dám can đảm đến trễ.

Cách thời điểm bắt đầu bữa tiệc đính hôn còn có hơn nửa tiếng, tại sảnh tiệc lớn nhất của khách sạn Kinh Đô đã tụ tập rất đông người.

Bên trong phòng dành cho khách nữ, Lương Kinh Diễm mặc một chiếc váy cưới màu trắng như tuyết, nghĩ đến người đàn ông mà mình ngày nhớ đêm mong rồi cuộc cũng đính hôn với mình, trên gương mặt gầy gò của cô ta liền lộ ra một nụ cười vừa hạnh phúc vừa đắc ý.

Không sai! Trận chiến này không hề có khói thuốc súng, bằng việc cô ta đã phải trả một cái giá rất lớn là cắt bỏ hai chân và tử cung, rồi cuộc cô ta cũng đã giành được thắng lợi này!

Tiêu Cẩn Chi, cuối cùng anh cũng phải khuất phục rồi!

Khi Lương Kinh Diễm biết Tiêu Cẩn Chi lấy việc nhà họ Lương không làm khó Tiêu Cửu Cửu, để đồng ý đính hôn, thì cô ta cảm thấy cuộc sống u tối lại phát sáng lên trong nháy mắt.

Mặc dù không phải là kết hôn, nhưng đối với tính khí vừa cứng rắn vừa lạnh lùng của Tiêu Cẩn Chi mà nói, thì đính hôn đã là sự nhượng bộ lớn nhất của anh ta rồi. Mà hôm nay đã có thể khiến cho anh ta nhượng bộ, thì sau này nhất định cũng sẽ có cơ hội để khiến anh ta gật đầu đồng ý lập gia đình, cô ta muốn bước từng bước một, từ từ thực hiện kế sách của mình, hoàn toàn nắm giữ Tiêu Cẩn Chi trong tay.

Mà trong phòng dành cho khách nam, Tiêu Cẩn Chi mặc một bộ lễ phục màu đen, anh tuấn cao lớn, đẹp trai mê người, nhưng gương mặt lại u ám, cả người phát ra một loại khí thế khiến người ta cảm thấy bị đè nén đến khó chịu.

Đôi mắt anh sâu xa giống như không thấy được đáy, không ai biết được, lúc này anh đang nghĩ cái gì?

Mấy ngày nay, anh vẫn chưa gọi điện thoại cho Cửu Cửu, là vì không muốn cho cô biết tin tức này ư? Hay là sợ hãi phản ứng của cô sau khi biết tin tức này đây? Có lẽ, là cả hai!

Mấy người Chu Tiêu, Tần Tấn, Hứa Hằng Minh cũng ngồi ở đây, tay kẹp điếu thuốc, phì phèo khói thuốc, trên mặt bọn họ đều không thấy một chút vui vẻ nào.

Hơi nghiêng người, liền có người đi vào mời bọn họ ra ngoài, nói là bữa tiệc đã đến lúc bắt đầu.

Tiêu Cẩn Chi đứng thẳng người, nói với các anh em của mình: "Đi thôi!" Nếu anh đã lên kế hoạch như thế, thì đã không còn đường lui nữa, là tốt hay xấu, anh đều phải đi tới cùng.

Bữa tiệc là được tổ chức theo hình thức tiệc đứng, Tiêu Cửu Cửu cố ý ăn mặc khiêm tốn, yên tĩnh ngồi ở một góc nhỏ.

Cô giả làm người hầu của tiểu thư và thiếu gia nhà Đông Phương để trà trộn đi vào, mang một đôi mắt kính đen, che đi hơn nửa khuôn mặt xinh đẹp của cô, tóc xõa tùy ý, không gây chú ý chút nào, ai có thể nghĩ đến, vị này chính là Tiêu Cửu Cửu tiếng tăm lừng lẫy.

Khi cô nghe được người điều khiển chương trình nói: "Mọi người cùng vỗ tay nhiệt liệt, để chào đón cô dâu và chú rể của chúng ta lên sân khấu!"

Ngay lúc mọi người đang vỗ tay, Cửu Cửu nhìn thấy Tiêu Cẩn Chi lạnh nhạt thờ ơ đẩy Lương Kinh Diễm ngồi trên xe lăn đi ra.

Anh lạnh nhạt thờ ơ, còn Lương Kinh Diễm vui mừng, đối lập rõ ràng như vậy, khiến Tiêu Cửu Cửu cảm thấy tim mình cũng bị bóp chặt theo, rồi sau đó bắt đầu đau đớn!

Quả nhiên, cô đã đánh giá sức chịu đựng của bản thân mình quá cao rồi, chỉ mới nhìn bọn họ ở chung một chỗ như vậy thôi, mà cô đã cảm thấy không cách nào chịu đựng nổi rồi.

Tiêu Cửu Cửu đứng lên, dứt khoát xuyên qua đám người, đi ra ngoài cửa.

Nếu còn ở lại, cô không biết mình sẽ làm ra những chuyện gì.

Mới vừa rồi, trong một khắc ấy, cô từng nghĩ, nếu như cô cứ tùy tiện xông lên như vậy, liệu anh Cẩn Chi có đi cùng cô hay không?

Cô không dám đánh cược!

Nguyên nhân anh Cẩn Chi làm như thế rất rõ ràng, chính là vì cô!

Nếu như cô có can đảm đi lên giành lại Tiêu Cẩn Chi, người của hai nhà Tiêu Lương không thể không xé xác bọn họ được, nếu như ngày qua ngày đều sống trong cảm giác lo lắng sợ hãi, bọn họ sẽ hạnh phúc sao?

Hơn nữa, khi tấm lòng của cô vẫn còn đặt trên người Phượng Thần, thì cô cũng không biết mình có thể mang lại hạnh phúc cho anh Cẩn Chi hay không?

Như vậy cũng tốt, cố gắng cho mọi người một khoảng thời gian hòa hoãn, anh Cẩn Chi từng nói, muốn cô cho anh một thời gian, anh sẽ khiến những người đó trả giá thật lớn.

Hiện tại điều duy nhất cô có thể làm, chính là chờ!

Đi ra khỏi đại sảnh bữa tiệc, hình như không khí bỗng mát mẻ hơn trong nháy mắt.

Tiêu Cửu Cửu băng quơ đi trên đường, hiện tại đầu óc của cô trống rỗng, không biết mình nên đi nơi nào.

Đi một, cô vẫy một chiếc taxi, đi đến mộ Phượng Thần.

Khi nhìn thấy khuôn mặt với nụ cười ấm áp như gió xuân ấy trên mộ bia thì lòng Tiêu Cửu Cửu càng trống rỗng, không biết cô nên nói gì với Phượng Thần, ngoài mờ mịt, thì vẫn là mờ mịt.

Thần Thần, bây giờ em nên làm gì đây?

Trong đầu cô dường như nghe được một âm thanh réo rắt như đang trả lời, làm chuyện em muốn làm cho tốt! Đừng để mình chịu uất ức, chỉ cần em cảm thấy vui vẻ là được rồi.

Nhưng hiện tại hình như cô học cũng không xong, Thần Thần, anh đã mang hết vui vẻ của em đi rồi, có thể trả lại cho em không?

Cửu Cửu không biết, trong bữa tiệc, khi Đông Phương Cảnh Nhiêu vừa phát hiện cô mất tích, thì bị hù dọa đến mất hồn.

Lỡ Cửu Cửu ra khỏi đây mà có chuyện gì, thì cô chạy trời cũng không khỏi nắng rồi.

Đông Phương Cảnh Nhiêu hoang mang lo sợ tìm được Đông Phương Cảnh Mộ, vừa nói như thế, Đông Phương Cảnh Mộ cũng lo lắng, lo lắng nhất chính là không phải cô lại xảy ra chuyện gì nữa chứ?

Đông Phương Cảnh Mộ vội vàng tìm người điều tra hệ thống camera, nhìn thấy Tiêu Cửu Cửu rời khỏi bữa tiệc một mình, tâm tình mới buông

lông một chút. Nhưng khi thấy trên mặt cô tràn đầy mờ mịt và bất lực, trong lòng anh lại thấy đau.

Nhìn cô cứ như vậy mà đi thẳng mãi, cuối cùng ngồi lên một chiếc xe taxi, nhìn phương hướng chiếc taxi chạy đi, đột nhiên Đông Phương Cảnh Mộ lóe lên một ý nghĩ, anh biết cô đi đâu rồi.

"Đi, đến công viên tưởng niệm!"

Đông Phương Cảnh Mộ và Đông Phương Cảnh Nhiêu chạy tới công viên tưởng niệm, nhìn thấy trước mộ Phương Thần có một bóng dáng cô đơn đang cuộn mình nằm co ro thì hai anh em lập tức cảm thấy đau lòng.

Đông Phương Cảnh Nhiêu tiến lên ôm lấy Cửu Cửu, nghẹn ngào nói một câu: "Cửu Cửu, chúng ta trở về thôi!"

Tiêu Cửu Cửu không có cự tuyệt, nhếch miệng cười với bọn họ: "Được! Về thôi!"

Bây giờ, trong đầu của cô chỉ có một âm thanh, lúc này phải rời đi thôi, lúc này phải rời đi thôi, mặc kệ đi đâu cũng được! Chỉ cần rời khỏi cái nơi khiến cô có cảm giác hít thở không thông này là được.

Tiêu Cửu Cửu cứ ngây ngô suốt, giống như linh hồn đã bay mất, chỉ còn lại cái xác đang đi cùng Đông Phương Cảnh Nhiêu vậy, không nói một lời, cho cô ăn thì ăn, cho cô uống thì uống, ngoan đến không ngờ.

Đông Phương Cảnh Nhiêu nhìn bộ dáng này của cô, vừa đau lòng, vừa tức giận, muốn mắng cô, nhưng khi vừa nhìn thấy đáy mắt u ám đầy bi thương của cô thì lại không mắng ra lời được.

Nhìn Tiêu Cửu Cửu y hệt cái xác không hồn, Đông Phương Cảnh Nhiêu đột nhiên hối hận đã đưa cô trở về, nhìn Cửu Cửu như vậy, cô quả thật không biết nên làm như thế nào cho phải.

Sau mười mấy tiếng ngồi máy bay, rốt cuộc bọn họ cũng trở về nhà Đông Phương ở Luân Đôn.

Tiêu Cửu Cửu rốt cuộc cũng lên tiếng: "Chị Nhiêu, cảm ơn chị! Hãy cho em một chút thời gian, em sẽ tốt thôi! Bây giờ em muốn ngủ một giấc thật ngon, chị nói bọn họ đừng quấy rầy em."

Đông Phương Cảnh Nhiêu vượt đầu cô: "Cửu Cửu, dù chuyện có lớn đến đâu, cũng không có gì mà không giải quyết được, em phải nhớ kỹ, em còn có bọn chị, còn có rất nhiều bạn bè và người thân quan tâm và yêu thương em, chỉ cần thế giới không diệt vong, thì vẫn còn hi vọng."

Tiêu Cửu Cửu ôm lấy cô: "Chị Nhiêu, em hiểu mà, chị hãy tin tưởng em, em sẽ vượt qua, sau đó, sẽ sống tốt hơn so trước kia."

Đông Phương Cảnh Nhiêu nghe cô nói như thế, cũng biết, Cửu Cửu vẫn còn là Cửu Cửu, ngay cả khi cô bi thương, thì cô vẫn mạnh mẽ như cô đại trong gió lớn, vẫn kiên cường đứng lặng ở nơi đó như cũ, mặc cho gió táp mưa sa, cô cứ thản nhiên mà đứng.

Cửu Cửu, mọi thứ rồi cũng sẽ qua! Tất cả, đều sẽ tốt thôi!

Tiêu Cửu Cửu trầm tĩnh mấy ngày, tâm tình đã yên tĩnh trở lại.

Những ngày này, Tiêu Căn Chi có gọi điện thoại tới, nhưng cái gì cũng không nói, chỉ hỏi cô có ổn không? Cô nói cũng ổn, sau đó hai người đều không nói gì nữa.

Không đúng, rõ ràng trong lòng bọn họ đều có rất nhiều điều muốn nói, nhưng không biết nên nói với nhau như thế nào.

Bọn họ đều đang làm cả hai đau lòng, cứ để ý đến tâm trạng của nhau, sợ nói hơn nhiều, lại khiến người kia đau lòng.

Nháy mắt, đã mấy ngày trôi qua, La Ân nữ sĩ của nhà Bá Tước gọi điện cho Tiêu Cửu Cửu, nói bá tước phu nhân mời Tiêu Cửu Cửu qua tái khám, không biết lúc nào Tiêu Cửu Cửu có thời gian? Bọn họ sẽ phái người tới đón.

Tiêu Cửu Cửu trả lời rằng hôm nay có thể đến.

Người của nhà Bá Tước tới rất nhanh, Tiêu Cửu Cửu mới vừa dọn dẹp xong xuôi, thì người giúp việc nhà Đông Phương đã lên lầu mời cô, nói rằng người của nhà Bá Tước tới đón cô.

Khi Tiêu Cửu Cửu vừa xuống lầu, liền nhìn thấy người đàn ông mang hơi thở nguy hiểm giống như báo đi săn, đang ngồi ở trong phòng khách trò chuyện vui vẻ cùng ông nội và bà nội Đông Phương, thì cô hơi sững sốt một chút.

Sao người đàn ông này lại tới đây?

Bà nội Đông Phương vừa thấy Cửu Cửu xuống lầu, lập tức cười vẫy tay với cô: "Cửu Cửu, sững sờ ở đó làm gì vậy? Mau tới đây chào hỏi Đại thiếu gia của nhà Bá Tước."

Tiêu Cửu Cửu nhìn về phía Thụy Khắc, vừa vặn đối diện với cặp mắt luôn mang theo một ý vị sâu xa.

Tiêu Cửu Cửu nhàn nhạt gật đầu với anh ta, rồi nói với ông nội và bà nội Đông Phương: "Ông nội, bà nội, con đi trước!"

Bà nội Đông Phương lập tức nói với Thụy Khắc: "Thụy Khắc, Cửu Cửu là bảo bối của nhà Đông Phương chúng ta, phiền cậu chăm sóc nó thật tốt."

Thụy Khắc ưu nhã cười nói: "Xin Phu nhân yên tâm! Thụy Khắc nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Cửu Cửu."

Tiêu Cửu Cửu oán thầm trong lòng, bà nội, người làm vậy là đang nhờ sói chăm sóc dê đó ạ!

AAnh ta ưu nhã làm một tư thế xin mời với Tiêu Cửu Cửu, lại lịch sự mở cửa xe cho Tiêu Cửu Cửu. Ông nội và bà nội Đông Phương cùng nhau đưa đến trước cửa rồi vẫy tay tạm biệt, đợi Cửu Cửu lên xe, lúc này anh ta liền vội vã lái xe chạy nhanh về phía nhà Bá Tước.

CỤC CỨNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Thù Lao Kéch Xù

Editor: Heisall

Thụy Khắc lái xe rất đều và ổn định, nhìn qua kính chiếu hậu, anh ta thấy sau khi lên xe Tiêu Cửu Cửu vẫn luôn nhìn xuống mà không nói gì, trên người của cô toát ra một sự lạnh lùng xa cách, cự tuyệt người ngoài cả ngàn dặm.

Anh ta muốn nói chuyện với cô, lại cảm thấy cô nhất định sẽ không vui, nhưng nếu không nói chuyện với cô, thì chắc chắn cô sẽ hoàn toàn xem nhẹ anh, nhìn vẻ mặt kia của cô, giống như hận không được chưa từng quen biết anh vậy, khiến Thụy Khắc luôn luôn mắt cao hơn đầu lại cảm thấy hơi thất bại.

Anh làm cho người ta ghét đến vậy sao?

Trung y của cô rất tốt thì phải? Bà cố uống theo đơn thuốc bắc cô kê, quả thật eo cũng không còn đau đớn nữa, chân cũng không mỏi, hình như trái tim cũng được khôi phục sức sống một lần nữa, cả người bà cố cũng tràn đầy sức sống. Ở trước mặt của anh, bà cô khen cô không chỉ một lần, khiến anh không nhớ cô cũng khó.

Những ngày này, trong đầu của anh thường nghĩ tới dáng vẻ bước ra khỏi phòng tắm của cô ngày đó, chỉ ngần ngừ mười phút, lại cho anh thấy sự bướng bỉnh, nhanh nhẹn, kiên cường của cô, còn nữa, không người nào có thể kháng cự được vẻ đẹp của cô ấy.

Thế nhưng tâm tư luôn luôn lạnh lẽo của anh lại bắt đầu rục rịch góc đầu dậy.

Khi bà cố vô tình hay cố ý nói cho anh biết, hôm nay muốn mời Tiêu Cửu Cửu tới đây tái khám, anh liền nói với bà cố rằng anh sẽ tới đón cô, bà cố quả nhiên cực kỳ vui vẻ.

Từ lúc vừa lên xe, Cửu Cửu cũng cảm thấy tầm mắt của người đàn ông ngồi ở chỗ tài xế kia đang không ngừng quan sát cô qua kính chiếu hậu.

Người đàn ông này mang lại cho cô cảm giác quá nguy hiểm, cho nên, cô chỉ có thể ngồi bất động giống như một lão tăng, mặc kệ anh ta thấy thế nào, cô đều không cử động một cái, có thể cách xa, tuyệt đối sẽ không đến gần, tránh cho người khác tưởng rằng cô muốn leo lên giường anh ta, hoặc có ý đồ gì đó với anh ta.

Thật vất vả chịu đựng đến khi tới nhà Bá Tước, Tiêu Cửu Cửu đợi xe dừng lại, nhanh chóng mở cửa xe, tự mình xuống xe trước.

La Ân nữ sĩ đã sớm đứng chờ ngay cánh cửa lớn mang phong cách cổ xưa.

Bà vừa thấy Tiêu Cửu Cửu xuống xe, liền tươi cười bước lên đón: "Bác sĩ Tiêu, chào mừng cô đến đây, phu nhân đã ngóng trông cô từ sáng sớm."

Tiêu Cửu Cửu khẽ mỉm cười: "Rất xin lỗi, tôi tới trễ."

La Ân cười nói: "Không trễ, không trễ chút nào, thời gian vừa đúng, mời theo tôi lên đây!"

La Ân nở nụ cười thân thiết, khiến Thụy Khắc nhìn thấy mà ngạc nhiên.

La Ân luôn nổi tiếng là người nghiêm túc khó tiếp xúc, ngay cả con cháu trong gia tộc, cũng rất hiếm khi thấy được nụ cười của bà, nhưng Tiêu Cửu Cửu này mới tới nhà Bá Tước lần thứ hai, mà đã giành được cảm tình của La Ân nữ sĩ, thật sự không đơn giản!

Dĩ nhiên, ngay cả bà cố, lần đầu tiên gặp mặt đã lập tức nhận cô làm cháu cố, có thể thấy được thủ đoạn của cô rất cao, sức hấp dẫn cũng lớn, sợ là ngay cả người dày dặn kinh nghiệm, tung hoành khắp thương trường Âu Mĩ như anh cũng phải bái phục, nếu không, sao cô chỉ gặp mặt một lần đã có thể bắt nhiều người làm tù binh như vậy chứ?

Bá tước phu nhân vừa thấy Tiêu Cửu Cửu đến đúng hẹn, lập tức vui mừng lôi kéo cô ngồi xuống ghế sofa, trước tiên liền khen cô: "Cửu Cửu, thuốc bắc con kê thật sự rất có hiệu quả, bây giờ bà cảm giác mình đã khỏe hơn nhiều lắm, con xem một chút, có phải bà đã có sức sống hơn nhiều không?"

Tiêu Cửu Cửu gật đầu cười: "Dạ, quả thật đã có sức sống hơn nhiều. Chỉ là, con còn phải giúp ngài châm cứu thêm mấy lần nữa, đợi đến khi toàn bộ khí lạnh trong cơ thể được loại trừ, thì mới có thể hoàn toàn trị tận gốc được, sau này con lại kê cho ngài vài phương thuốc bồi bổ thân thể, như vậy thì thân thể của ngài sẽ được an khang khỏe mạnh rồi."

Bá tước phu nhân nghe nói có thể trị hết được, trên gương mặt, nụ cười càng thêm rạng rỡ: "Vậy thì làm phiền Cửu Cửu con rồi."

Lúc này, có một ông lão râu tóc bạc trắng, thân hình cao lớn oai phong đi ra từ bên trong, đôi mắt màu xanh đen mang theo vẻ sắc bén quét về phía Tiêu Cửu Cửu, ngay sau đó, khi nhìn phía bá tước phu nhân thì mặt mũi lại dịu dàng: "Kaissy, cô bé đáng yêu này chính là cháu cố mà chúng ta đã nhận sao?"

Bá tước phu nhân gật đầu một cái: "Ừ, Janssen, đây chính là Cửu Cửu, họ Tiêu, đến từ Trung Quốc, tay nghề Trung y rất tốt."

Janssen, là tên gọi thân mật mà bá tước phu nhân gọi Bá tước.

Ngay sau đó, Bá tước phu nhân lại giới thiệu với Tiêu Cửu Cửu: "Cửu Cửu, đây chính là Bá tước, con cũng gọi một tiếng ông cố đi!"

Tiêu Cửu Cửu đứng lên, tự nhiên bình tĩnh mà hơi cúi người chào Bá tước: "Bá tước đại nhân, ngài khỏe chứ!"

Bá tước đại nhân nghe Tiêu Cửu Cửu gọi rất xa cách, chẳng những không mất hứng, mà ngược lại còn có mấy phần thưởng thức. Thật ra trong lòng của ông cũng không đồng ý với việc vợ yêu của mình coi trọng một bác sĩ nhỏ khi lần đầu tiên gặp mặt như vậy, ông cảm thấy có chút kinh ngạc và khó hiểu.

Trước khi tiếp xúc với Tiêu Cửu Cửu, ông sợ vợ mình bị người ta lừa.

Nhưng bây giờ, khi vừa nhìn thấy thái độ bình tĩnh ngay thẳng của Tiêu Cửu Cửu, còn có đôi mắt sáng và trong suốt nhìn thẳng vào mình đầy kiêu ngạo ấy, là ông biết, đây là một đứa bé đáng được người khác tán thưởng!

Thật tốt! Khó trách có thể được Kaissy (bá tước phu nhân) yêu thích.

Lúc này Bá tước đột nhiên nhìn thấy cháu cố được gọi là người cuồng công việc của mình rất khó được nhìn thấy lại xuất hiện ở chỗ này, thì hơi kinh ngạc: "Thụy Khắc, hôm nay con không cần làm việc hả?"

Thụy Khắc cung kính trả lời: "Ông cố, Thụy Khắc nghe bà cố nói tay nghề Trung y của bác sĩ Tiêu rất thần kỳ, hôm nay đặc biệt ở lại để mở mang thêm kiến thức về tay nghề thần kỳ của bác sĩ Tiêu."

Bá tước nhìn thấy ánh mắt Thụy Khắc nhìn Tiêu Cửu Cửu nóng rực khác thường, giống như mình thấy được tình yêu đầu tiên vào năm đó, liền cười ha hả nói: "Được được, cứ ở lại chờ bác sĩ Tiêu xem bệnh cho bà cố con xong, thì con hãy thay ông cố và bà cố con cảm ơn bác sĩ Tiêu, đúng rồi, hãy mời bác sĩ Tiêu đi ăn một bữa cơm đi, ông nghĩ, bác sĩ Tiêu nhất định sẽ không từ chối đâu, đúng không?"

Tiêu Cửu Cửu mỉm cười từ chối cho ý kiến, trong lòng lại đang oán thầm không ngớt: Bá tước ông đã lên tiếng, tôi còn có thể không nghe lệnh sao?

Bá tước phu nhân thấy sắc mặt Tiêu Cửu Cửu có chút lúng túng, sợ chọc giận vị bác sĩ nhỏ này, vội vàng giải vây cho cô: "Cửu Cửu, bắt đầu trị liệu cho bà đi!"

Dưới ánh nhìn như sói của một già một trẻ nhà Bá Tước này, Tiêu Cửu Cửu cảm thấy một áp lực khổng lồ, vừa nghe bá tước phu nhân nói, cô cảm kích nhìn bà một cái, vội vàng đứng lên, đỡ bá tước phu nhân vào nhà trong.

Bá tước dụi dàng nhìn phu nhân nhà mình đi vào, quay đầu nhìn về phía đứa cháu trai mà ông hài lòng nhất, trêu ghẹo nói: "Thụy Khắc, con thích bác sĩ Tiêu à?"

Thụy Khắc nhàn nhạt trả lời: "Có chút hứng thú."

Nhìn nét mặt cháu trai rõ ràng rất thích, lại cố gắng đè nén, Bá tước cười to nói: "Đừng giả bộ, có hứng thú thì phải theo đuổi, hiếm khi hai chúng ta và bà cố con đều nhìn trúng một người, chúng ta sẽ ủng hộ con."

Tính tình Thụy Khắc giống ông nhất, mà ông cũng thích đứa bé này nhất, dĩ nhiên ông càng hy vọng Thụy Khắc cũng có thể giống như ông, cưới được một cô gái Trung Hoa thông minh xinh đẹp làm vợ.

Hơn nữa, khi nhìn Tiêu Cửu Cửu, ông thấy được Kaissy lúc còn trẻ, năm đó không phải Kaissy cũng là bộ dạng trầm tĩnh như nước vậy sao? Nếu không phải ông cố nghị lực, kiên trì tới cùng, chỉ sợ đã không thể ôm được nguwoif đẹp về.

May mắn, ông kiên trì, rốt cuộc cũng cảm động được Kaissy, thắng được lòng của bà, ông mới có được một cuộc hôn nhân 80 năm hạnh phúc.

Ở nơi này hai ông cháu đang tâm sự, thì trong phòng Tiêu Cửu Cửu với vẻ nghiêm túc đã bắt đầu bắt mạch cho bá tước phu nhân. Khi cảm thấy mạch tay của bá tước phu nhân đã có lực hơn so với lần trước thì cô khẽ mỉm cười, bá tước phu nhân nhìn thẳng vào mắt cô, chờ cô đưa ra kết luận: "Quả thật tốt hơn nhiều! Phu nhân, xin cởi quần áo ra, con sẽ châm cứu loại bỏ khí lạnh cho ngài."

Trải qua gần hai tiếng châm cứu trị liệu, mặc dù Tiêu Cửu Cửu không tiêu hao hết thể lực giống lần đầu tiên, nhưng sắc mặt cũng tái nhợt, toàn thân ướt đẫm.

May mắn, lần này trước khi tới đây, cô đã chuẩn bị sẵn quần áo để thay, mạnh dạn mượn phòng tắm của bá tước phu nhân rửa mặt một chút, rồi thay quần áo sạch.

Đợi đến khi cô đi ra, bá tước phu nhân đã ngồi ở trên ghế sa lon đợi cô, vừa thấy cô ra ngoài, bá tước phu nhân lập tức vẫy tay với cô: "Cửu Cửu, mau tới đây nghỉ một lát!"

Cửu Cửu đi tới, ngồi xuống.

Đúng lúc này La Ân nữ sĩ bưng lên cho cô một chén canh, cười nói với cô: "Cửu Cửu tiểu thư, đây là canh nhân sâm hầm cách thủy do phu nhân đặc biệt căn dặn làm cho ngài, ngài mau nhân lúc còn nóng mà uống đi!"

Tiêu Cửu Cửu cảm kích nhìn bá tước phu nhân một cái, tâm tư của bà thật tinh tế, thế nhưng lại biết cô tiêu hao nhiều sức lực, cần được bồi bổ.

Bá tước phu nhân cảm nhận được tầm mắt của cô, cũng dịu dàng cười với cô: "Cửu Cửu, bà làm con vất vả rồi, uống nhanh đi!"

"Cảm ơn bà cố." Tiêu Cửu Cửu cười ngọt ngào với bà, bắt đầu cúi đầu uống canh.

Ở trước mặt bá tước phu nhân, cô cũng không lạnh nhạt khách khí, bởi vì ở trên người bá tước phu nhân, cô có thể cảm nhận được một loại tình cảm thân thiết, cô thật sự coi bà như bà cố của mình mà kính trọng, quấn quýt như trẻ con quấn cha mẹ.

Tuy nói khi bắt đầu cô có ý nghĩ sẽ mượn bá tước phu nhân để tháo gỡ cục diện, nhưng bây giờ, bá tước phu nhân lại dùng sự hấp dẫn của bản thân để chinh phục cô.

Khi cả bát canh đã vào bụng, Cửu Cửu nhất thời cảm thấy trong bụng như có một dòng nước ấm tan ra, mạnh mẽ chảy về phía tay chân của cô, bồi dưỡng cho khí mạch khô cạn của cô, rất nhanh, cả người của cô liền lên tinh thần.

Thấy sắc mặt của Tiêu Cửu Cửu đã hồi phục sắc đỏ, bá tước phu nhân mới buông lỏng một chút hỏi: "Cửu Cửu, tại sao mỗi lần con châm cứu cho bà xong, đều xuất hiện bộ dạng mệt mỏi như bị hút hết sức lực vậy?"

Tiêu Cửu Cửu cười trả lời: "Là do sức lực của Cửu Cửu chưa đủ. Châm cứu cần lấy khí truyền vào châm, để kích thích sức sống của huyết vị và loại trừ khí lạnh trong cơ thể. Cửu Cửu ra nghề hơi sớm, chân khí có chút thiếu sót, cho nên mới phải mệt như vậy. Chỉ cần trở về nghỉ ngơi một chút thì sẽ tốt lên, đã làm cho bà cố lo lắng rồi."

"Không có việc gì là tốt!" Bá tước phu nhân vỗ vỗ tay của cô, lại nhận lấy chi phiếu La Ân nữ sĩ đưa tới, nhét vào tay Tiêu Cửu Cửu: "Đây là chút tâm ý của bà cố, cũng là công sức con nên nhận được, Cửu Cửu, con cầm đi!"

Tiêu Cửu Cửu không từ chối, chỉ cười nói: "Đây là bà cố cho đưa than sưởi ấm cho Cửu Cửu trong ngày tuyết rơi, cảm ơn bà cố, nếu như không có việc gì, vậy Cửu Cửu xin phép về trước."

Bá tước phu nhân dặn dò nói: "La Ân, bảo Đại Thiếu Gia thay mặt chúng ta mời Cửu Cửu ăn một bữa cơm, sau đó, đưa Cửu Cửu về nhà."

Tiêu Cửu Cửu vội vàng từ chối: "Bà cố, không cần làm phiền Đại Thiếu Gia đâu."

Bá tước phu nhân trừng cô: "Như vậy sao được? Con chữa hết bệnh cho bà, nếu chúng ta không bày tỏ một chút lòng thành, thì đây cũng không phải là đạo đãi khách, nghe lời bà cố, đi ăn một bữa cơm, muốn ăn cái gì thì trực tiếp nói với Thụy Khắc, biết không?"

Gương mặt Tiêu Cửu Cửu tràn đầy đau khổ, trong lòng buồn bực nghĩ, bà cố à, người đây là đang “không trâu bắt chó đi cày” đó, con một chút cũng không muốn đi ăn cơm cùng với đứa cháu trai như sói kia của người đâu!

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Vị Tình Nồng (Canh Hai)

Dưới sự ra sức tiến cử của bá tước đại nhân và phu nhân bá tước, Thụy Khắc tiếp nhận nhiệm vụ vĩ đại "Cảm tạ Tiêu thần y" này.

Nhìn đáy mắt không che giấu được vui vẻ kia của anh, ở trong lòng Cửu Cửu nói thầm ngàn vạn lần, anh hả hê đi!

Cũng tốt! Đã có ăn ngon uống ngọt, đi thì đi, tôi còn sợ anh sao? Ở trước công chúng, người đàn ông này dù sao cũng không dám làm hành động gì thiếu lễ độ đối với cô chứ?

Ngồi lên chiếc Bugatti bánh bao kia của Thụy Khắc, xe bay nhanh gần hai mươi phút, cuối cùng dừng ở trước mặt một tòa hội sở.

Canh giữ ở cửa, đứa bé áo đỏ giữ cửa nhanh chóng tiến lên, giúp Tiêu Cửu Cửu mở cửa xe ra.

Thụy Khắc cũng đúng lúc xuống xe, sau đó ném chìa khóa xe cho em trai ở bãi đậu xe, thuận tay đưa cho em trai bãi đậu xe và đứa bé giữ cửa mỗi người một phần phí nhỏ, lúc này mới cong cánh tay lên, ý bảo Tiêu Cửu Cửu khoác lên tay của anh.

Tiêu Cửu Cửu lại quật cường nhìn anh chăm chăm không nhúc nhích, ý kia chính là đừng làm đến thân mật như vậy, ăn cơm thì ăn cơm, bị người nhìn thấy chúng ta thân mật như vậy còn đến mức nào, tôi cũng không muốn bị người ta nói mình ôm ấp yêu thương.

Nếu như Thụy Khắc tiên sinh biết, lần đầu tiên gặp mặt mình để cho Tiêu Cửu Cửu lưu lại ấn tượng ác liệt, trực tiếp dẫn đến trên con đường theo đuổi của anh càng chông chát chướng ngại vật không qua được, thì anh nhất định sẽ hối hận ngày đó nói chuyện như vậy đối với Tiêu Cửu Cửu.

Đối mặt Tiêu Cửu Cửu quật cường lại cố chấp, mặt Thụy Khắc bất đắc dĩ nói, "Làm ơn, bác sĩ Tiêu, chúng ta chỉ là tới ăn một bữa cơm, tôi sẽ không ăn cô, xin cô thả lỏng một chút, được không?"

Tiêu Cửu Cửu trả lại anh một ánh mắt lạnh, không biết làm sao, dù là vẻ ngoài của anh rất anh tuấn, dù anh là người đàn ông độc thân kim cương nổi tiếng Anh quốc, mỗi lần cô vừa thấy gương mặt này, cô sẽ nhớ lại Ô Long ngày đó, sẽ cảm thấy rất tức giận, chính là không muốn cho anh thấy sắc mặt tốt, càng không muốn có bất kỳ gặp gỡ gì với anh, bài xích người đàn ông này từ trong lòng.

Hôm nay nếu không phải ngại vì mặt mũi của bá tước và phu nhân bá tước, cô thật sự không muốn miễn cưỡng bản thân cùng nhau ăn cơm với anh, sợ sẽ tiêu hóa không tốt.

Thụy Khắc vẫn chưa từng đụng phải người phụ nữ không nể mặt anh giống như Cửu Cửu vậy, người phụ nữ nào gặp được anh, không phải trăm phương ngàn kế muốn leo lên anh, muốn leo lên giường của anh?

Cho nên, ngày đó anh vừa thấy được Tiêu Cửu Cửu đi ra từ trong phòng tắm của anh, thì bản năng cho rằng cô cũng là một thành viên trong những người phụ nữ kia, nhưng không ngờ, cũng bởi vì hiểu lầm khi đó, khiến từ đó anh không nhìn lại được sắc mặt tốt của Tiêu Cửu Cửu.

Đối mặt Cửu Cửu không nể mặt như vậy, Thụy Khắc không thể làm gì khác hơn là sờ mũi một cái, dẫn đường ở phía trước.

Bởi vì người Hoa tới Anh gây dựng sự nghiệp và du lịch từ từ nhiều lên, toà hội sở này liền đúng lúc mới vừa cập nhật món ăn Trung Hoa, Thụy Khắc phát hiện món ăn ở đây có mấy dạng vừa vặn là món Tiêu Cửu Cửu thích ăn, cho nên bèn dẫn cô đến nơi này ăn.

Phòng ăn chỗ này thiết kế tất cả đều là theo nếp xưa Trung Hoa tới thiết kế, bàn tròn ghế gỗ lim điêu khắc tỉ mỉ, bình phong mặt ngọc, chính giữa còn mở ra một ao nước nhỏ và bồn hoa, trong ao nuôi mấy con cá chép đỏ thật to, bơi qua bơi lại ở bên trong.

Ấn tượng đầu tiên của Cửu Cửu đối với nơi này chính là hoàn cảnh thanh nhã, xinh đẹp, hào phóng, nếu là cộng thêm thức ăn mỹ vị, nơi này cô sẽ đánh giá điểm cao hơn chín mươi lăm.

Thụy Khắc đến, khiến quản lý phòng ăn tiểu thư Dương thụ sủng nhược kinh, vội vàng nghênh đón bọn họ vào trong phòng tốt nhất, tự mình chăm sóc ân cần, lúc cô thấy Tiêu Cửu Cửu, đáy mắt thoáng qua một vẻ kinh ngạc, tiếp theo chính là bừng tỉnh hiểu ra.

Cửu Cửu cảm giác có chút kỳ quái đối với thái độ của cô ta, tiểu thư Dương này là một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, nhưng giữa các cô hẳn là chưa từng gặp gỡ mới đúng, sao dường như là cô ta biết cô vậy chứ? Chẳng lẽ là ảo giác của cô?

Thụy Khắc chọn món ăn, đều là món Cửu Cửu thích ăn, hiển nhiên cũng đã bỏ công sức đối với cô, bằng không làm sao anh lại biết cô thích ăn cái gì, chỉ tiếc, chỉ riêng như vậy còn chưa cảm động được trái tim như sắt đá còn thích nhớ thù của Cửu Cửu.

Thời gian trống đang đợi món ăn lên, Thụy Khắc rất là chân thành mà nói xin lỗi đối với Tiêu Cửu Cửu, "Bác sĩ Tiêu, lần trước là tôi vô lễ chân thành xin lỗi với cô! Thật xin lỗi! Hi vọng cô có thể tha thứ cho sự thất lễ của tôi! Được không?"

Đây là anh đường hoàng ra dáng nói xin lỗi với một người phụ nữ!

Tuy là Tiêu Cửu Cửu nhớ thù nhỏ đối với anh, nhưng người ta đã thành khẩn nhận lỗi với cô, cô cũng không phải là người nhỏ mọn như vậy, lúc này cười nói, "Đều là chuyện đã qua, tôi sớm không nhớ rõ."

Ở trong lòng Thụy Khắc ngầm oán thầm: đại tiểu thư, nếu như cô không nhớ rõ, vậy làm gì vẫn mặt nặng mặt nhẹ với tôi?

Mặc dù trong lòng suy nghĩ than vãn như thế, nhưng trên mặt anh lại vẫn lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, "Không nhớ rõ là tốt rồi! Đến, đầu tiên bản thân tôi phạt 3 ly, xin lỗi cô!"

Nói xong, anh lưu loát uống cạn ba ly rượu đỏ, uống xong, lại rót một ly, nâng ly với Tiêu Cửu Cửu nói, "Một ly này, tôi mời bác sĩ Tiêu, cảm ơn cô chữa khỏi bệnh cho bà cố."

Nhìn anh uống liền bốn ly rượu lớn ấy mà mặt không đỏ hơi thở không gấp, cử chỉ trong lúc đó cũng rất có phong độ vương giả, trang@ddlqđ@bubble editor gọn gàng linh hoạt, một là một, hai là hai, ngược lại Tiêu Cửu Cửu có chút kính nể, cho nên ly rượu này cô cũng tiếp nhận, cụng một cái với anh, hai bên đều là khẽ nhắm một hớp, liền đặt ly xuống.

Lúc này, món ăn bọn họ gọi bắt đầu lên bàn.

Món ăn thứ nhất, Hương tiên tuyết ngư (cá tuyết chiên thơm), Thụy Khắc gắp một miếng cho Tiêu Cửu Cửu, "Nào, thử một chút món ăn ở đây, xem một chút mùi vị có cái gì khác biệt với Trung Hoa?"

Tiêu Cửu Cửu cũng không có khách khí, thức ăn này ngửi thì có một mùi thơm mê người, khiến cô thèm thuồng mãi, duỗi đũa gắp vào trong miệng, khẽ cắn, quả thật vừa thơm lại giòn, mùi vị ngon như bình thường cô ăn vậy, còn mang theo một mùi vị làm cho cô quen thuộc.

"Ăn ngon!" Cô không kìm lòng được khen một tiếng, lại gắp vài miếng, bắt đầu ăn.

Thụy Khắc vừa nghe cô nói ăn ngon, lại thấy cô ăn đến vui vẻ, trong lòng thêm thông suốt một chút, lúc này anh mới phát hiện, thì ra là ở trước mặt cô, anh vẫn buộc chặt trái tim, lấy lòng cô, chỉ sợ Đại tiểu thư này không hài lòng đối với anh! Anh chưa bao giờ nghĩ tới, người thừa kế Bá tước ngồi tít trên cao, cũng sẽ có một ngày ăn nói khép nép lấy lòng người ta như thế.

Có điều, chỉ cần có thể làm cho cô nhoén miệng cười, coi như bảo anh cúi người một cái, thì có quan hệ gì đâu.

Khi món ăn thứ hai "Tuyết Liên thơm ngát" và món ăn thứ ba "Tùng thử kê đình" (Hạt thông gà hạt lựu) đưa lên, Tiêu Cửu Cửu nhìn ra khác thường, lòng của cô căng thẳng, cách làm như thế, dường như cô chỉ gặp qua một người làm, là đúng dịp sao?

Tay của cô nắm thật chặt, gắp Tuyết Liên và nắm hương, cùng bỏ vào trong miệng, nhai tỉ mỉ, thưởng thức, ấm áp và mùi thơm trong món ăn này tận xương, làm cho cô không bao giờ hoài nghi nữa, đây là anh làm, chỉ có anh mới có thể làm ra mùi vị đặc biệt này.

Trong lòng cô dâng lên một đợt hơi nóng, viền mắt dần dần dịu dàng.

Ngồi ở đối diện Cửu Cửu, Thụy Khắc thấy Tiêu Cửu Cửu vui đầu khổ ăn, cho là thức ăn này thật sự ăn rất ngon, anh cũng không nhịn được khẩu vị mở rộng ra, gắp ăn vài miếng. Ừ, đúng là rất ngon, nếu Cửu Cửu thích, anh quyết định lần tới dẫn cô tới ăn thêm mấy lần nữa.

Cửu Cửu ăn cả ba món ăn đặc biệt này đến trống trơn, những món ăn khác không có mùi vị đặc biệt đó, cô cũng chỉ dính đĩa một lần.

Ăn xong rồi, cô ưu nhã lau miệng, nói với Thụy Khắc, "Tôi đi ra ngoài một chút!"

Một người đàn ông, cách xa trùng dương, bắt được một cơ hội, đưa món ăn đến trước mặt của bạn, bạn có thể chỉ ăn vài miếng, nhưng anh lại vì có cơ hội này, tính toán từng bước từng bước, chỉ vì lấy lòng bạn.

Người đàn ông như vậy, người phụ nữ nào có thể không động lòng?

Mặc kệ nói thế nào, cô phải đi ra ngoài nói một tiếng "Cám ơn!" với anh, để cho anh yên tâm, không cần lo lắng cho cô nữa.

Quả nhiên như Cửu Cửu đoán, cô vừa ra khỏi cửa, đã thấy người đàn ông đó khẽ dựa vào trên hành lang, anh vẫn là chói mắt như thế, cả người áo sơ mi và quần tây màu xám đậm, kết hợp với gương mặt tuấn tú lãnh khốc, khiến cả người anh tản mát ra một luồng khí thế của vương giả hắc ám, khiến tầm mắt của người ta vừa rơi xuống ở trên người anh, cũng sẽ không dời được nữa.

Dáng người anh vốn lười biếng, phút chốc thấy Cửu Cửu kia, thì trong nháy mắt thẳng đứng rồi.

Cặp mắt y hệt như đêm tối kia, trong nháy mắt phát ra ánh sáng lóng lánh giống như là ngôi sao, dùng ánh mắt nóng rực nhìn cô, từng bước từng bước đi về phía anh.

Khoảnh khắc kia, trong mắt anh, giữa trời đất giống như chỉ có một mình cô.

Anh giang hai cánh tay ra với cô, cười đón cô như bướm bướm màu lao vào trong ngực của mình, nghe cô dùng giọng nghẹn ngào kêu anh "Anh Căn", khoảnh khắc kia, trái tim của anh mềm thành một vũng nước, ngọt thành một vại mật.

Vì thời khắc cảm động và vui mừng này của cô, dù anh bỏ ra nhiều hơn nữa, cũng đáng giá!

Giữa bọn họ không cần nói quá nhiều, chỉ có ôm nhau thật chặt, tuyên bố với toàn thế giới, bọn họ chính là hai người sống nương tựa lẫn nhau, ai cũng không thể tách ra.

Thụy Khắc thấy Tiêu Cửu Cửu vội vã ra ngoài, bởi vì lo lắng cô mà đi ra ngoài theo, nhưng không ngờ được, sẽ thấy một màn cô và người đàn ông khác ôm nhau thật chặt, trong lòng liền cảm thấy một sự mất mát nghiêm trọng.

Thì ra là trái tim cô đã có một người đàn ông rồi!

Khó trách cô lại chẳng thèm ngó tới anh, nhìn người đàn ông này một chút, cho dù dáng ngoài hay là khí thế cũng không thua anh một phần. Anh thua, thua ở trên vạch xuất phát.

Chỉ là, theo tài liệu điều tra của anh chứng tỏ, người đàn ông ôm cô là người nhận nuôi cô, cô có tình cảm đối với anh ta là bình thường, mà người đàn ông cô yêu, cũng đã chết rồi.

Có lẽ, anh còn có cơ hội!

Trong trái tim, tình cảm dịu dàng đầy cõi lòng Tiêu Căn Chi cảm thấy có một tầm mắt sắc bén đang khóa chặt bọn họ ở phía trước. Anh liền ngược mắt vừa nhìn, khi thấy ánh mắt Thụy Khắc này mang theo một vẻ nghiên ngẫm nhìn bọn họ, lông mày ngọn núi của anh khẽ nhếch một chút.

Thụy Khắc, 29 tuổi, người sắp thừa kế Bá tước đời thứ tư, hiện đảm nhiệm CEO tập đoàn công ty Will quốc tế, bởi vì tác phong lạnh lẽo cứng rắn thiết huyết (ý chí kiên cường và giàu lòng hy sinh) nổi tiếng giới thương mại Âu Mỹ, tập đoàn Will nằm ở trong lòng bàn tay anh, hàng năm thành tích sự nghiệp đều tăng trưởng ổn định.

Nếu như người đàn ông này cũng đánh chú ý với Cửu Cửu, vậy anh sẽ phải suy tính thận trọng, có muốn tiếp tục để Tiểu Cửu Cửu ở lại chỗ này nghỉ phép hay không.

Tiêu Cửu Cửu hình như cảm thấy không khí biến hóa, vừa nhìn theo tầm mắt Tiêu Căn Chi, thấy Thụy Khắc đang đứng ở nơi đó nhìn bọn họ thì Tiêu Cửu Cửu cảm giác có chút xấu hổ.

Tiêu Căn Chi cũng đúng lúc này khẽ vuốt ve tóc của cô, dịu dàng hỏi ra tiếng, "Cửu Cửu, món ăn ngon không?"

Tiêu Cửu Cửu gật đầu, "Ăn ngon! Cũng chỉ có anh mới làm ra được mùi vị kia."

Tiêu Căn Chi thấy mặt Thụy Khắc vẫn không thay đổi sắc mặt thì âm thầm than thở bản lãnh núi Thái Sơn sụp đổ ở phía trước cũng không biến sắc của người đàn ông này.

Ý chí của loại đàn ông này là kiên định nhất, bình thường chuyện anh ta đã nhận định, không đạt mục đích thì sẽ không bỏ qua, như chính anh vậy, cũng là như thế.

Nếu như anh ta vô tâm đối với Cửu Cửu, vậy anh tin tưởng, bọn họ nhất định sẽ trở thành bạn tốt!

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Cẩn Thận Tránh Họa

Editor: trang bubble ^^

Lúc Tiêu Cẩn Chi vẫn còn đang chăm chú ngẫm nghĩ, Thụy Khắc đã sải bước đi tới phía hai người bọn họ.

Tiêu Cửu Cửu vừa thấy anh tới đây, vội vàng đứng thẳng người, lúc đang suy nghĩ giới thiệu cho bọn họ, lại phát hiện hai người đàn ông này đã tự nhiên cầm đầu cầm cổ chào hỏi.

Thụy Khắc vươn tay, dùng sức nắm tay Tiêu Cẩn Chi, ngầm sử dụng sức mạnh, trên mặt cực anh tuấn mang theo một nụ cười tựa tựa khiêu khích, nói, "Tiêu tiên sinh không xa ngàn dặm mà đến thăm Cửu Cửu, thật sự có lòng!"

Vào lúc cảm thấy trên tay Thụy Khắc truyền tới lực ngầm thì Tiêu Cẩn Chi cũng rất bình tĩnh khởi động lực ngầm trở lại, mặt lạnh lùng nâng lên một nụ cười trào phúng nhàn nhạt, trả lời, "Ngưỡng mộ đã lâu, tiếng tăm của tổng giám đốc Thụy Khắc, nghe nói phu nhân bá tước nhận Cửu Cửu nhà tôi làm chặt gái, tôi đây thay Cửu Cửu nhà tôi cảm ơn sự chăm sóc của phủ Bá Tước và tổng giám đốc Thụy Khắc rồi, ngày khác nhất định tới nhà thăm hỏi."

Tiêu Cẩn Chi vừa nói ra lời này, chủ thứ đã phân, cao thấp đã thấy, Cửu Cửu này là đứa bé nhà tôi, nhà anh nhận thân gì đó vậy cũng là nhân

tình, tôi nhớ kỹ, một ngày kia trả sạch, chuyện cũng không liên quan tới các người rồi.

Dĩ nhiên, Tiêu Cẩn Chi đã sớm biết chuyện phu nhân bá tước nhận Tiêu Cửu Cửu làm chặt gái tử trong miệng Tăng Lỗi, cũng cảm thán vì trình độ được hoan nghênh của cô. Coi như đến nước ngoài, Cửu Cửu nhà anh vẫn có nhân duyên như vậy, đào hoa nát của cô thật là ngăn cũng ngăn không nổi.

Thụy Khắc dĩ nhiên cũng nghe ra được tầng ý này của anh, nhưng anh ta cũng không nản lòng, vẫn không nhanh không chậm nói, "Tiêu tiên sinh khách sáo rồi, bây giờ Cửu Cửu là em gái của tôi, người anh như tôi đây nên phải chăm sóc cô ấy kỹ lưỡng, không liên quan tới người khác."

Thụy Khắc không để lại dấu vết hòa nhau một ván, anh là anh, Cửu Cửu là Cửu Cửu, người tôi chăm sóc là Cửu Cửu, hoàn toàn không liên quan tới anh.

Tiêu Cẩn Chi thật sự cũng không tức giận, một tay ôm Cửu Cửu vào trong ngực của mình, một tay xoa đầu của cô, "Cửu Cửu, em nói chúng ta có nên cảm ơn tổng giám đốc Thụy Khắc hay không?"

Làm sao Tiêu Cửu Cửu lại có thể không biết là anh có ý gì, vừa vặn cô cũng không muốn có nhiều gặp gỡ với Thụy Khắc này, bèn thuận thế cười nói, "Nên! Dĩ nhiên nên cảm ơn! Nếu hôm nay anh đã làm tất cả món ăn, không bằng cũng thuận tay tính tiền đi, một bữa cơm này coi như là chúng ta cảm ơn sự giúp đỡ của tổng giám đốc Thụy Khắc, có được hay không?"

Thụy Khắc nghe, cảm giác tức giận trong lòng dâng trào thẳng tắp, người phụ nữ này thật không có lương tâm, vừa thấy tình cũ tới thì nhanh chân vui mừng nhảy lên, gạt chính chủ mời khách là anh đây sang một bên còn chưa hết, xem lời nói này, thật sự là quá khinh người!

Có điều như vậy cũng tốt, người chủ hôm nay do bọn họ cướp làm rồi, lần sau anh vừa vặn có cơ lại mời cô gọi cơm.

Ngay sau đó, Thụy Khắc cũng không khách sáo nữa, khóe môi nâng lên một nụ cười nghiền ngẫm nói, "Vậy thì tôi cảm ơn sự rộng rãi của hai vị. Cửu Cửu, cảm ơn em cho thêm một lần cơ hội để cho tôi mời khách."

Tiêu Căn Chi không muốn tiếp tục dây dưa với anh ta nữa, trực tiếp mà dứt khoát nói với Thụy Khắc, "Tổng giám đốc Thụy Khắc, tôi và Cửu Cửu cửu biệt trùng phùng (gặp lại sau khi xa cách lâu), có vài lời riêng tư muốn nói một chút, cũng không trì hoãn thời gian của tổng giám đốc Thụy Khắc, chúng ta lần sau gặp lại!"

Cho dù Thụy Khắc kiềm chế khá hơn nữa, cũng bị sát khí cự người ngoài ngàn dặm của Tiêu Căn Chi làm cho sát thương rồi, anh trơ mắt nhìn Tiêu Căn Chi nắm tay Tiêu Cửu Cửu tiêu sái rời đi, gương mặt tuấn tú sa sầm, khí lạnh cả người cũng không che giấu nổi nữa mà bộc phát ra.

Chiến ý trong lòng, vào lúc gặp phải đối thủ siêu cường này mới chân chính bộc phát ra.

Ra khỏi hội sở, Tiêu Căn Chi cũng không có cùng Tiêu Cửu Cửu về nhà Đông Phương, mà là dẫn theo cô trở lại chỗ khách sạn lớn mà anh vào ở kia.

Vừa về tới trong phòng khách sạn, Tiêu Căn Chi nói một câu với Tiêu Cửu Cửu, "Cửu Cửu, anh rất mệt mỏi! Ngủ cùng anh một giấc."

Tiêu Cửu Cửu nhìn bóng đen ở đáy mắt anh, trong lòng đau nhói, lời quan tâm buộc miệng mà ra, "Sao anh cứ không thương tiếc thân thể của mình như vậy?"

Tiêu Căn Chi cười cười với cô, ôm cô lên giường, hôn trán của cô một cái, "Ngoan, hôm nay em chỉ coi như anh ôm gối, để cho anh ngủ một giấc

thật ngon, thì anh chuyện gì cũng bị không còn."

Ôm cô, Tiêu Cẩn Chi dính vào gối đầu, vậy mà nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Cửu Cửu lại trợn tròn mắt, nhìn gương mặt tuấn tú góc cạnh rõ ràng của anh, đưa tay vỗ về nhẹ nhàng, độ sức với nhà họ Lương và Lương Kinh Diễm, nhất định rất vất vả nhỉ?

Nếu như bị Lương Kinh Diễm biết anh không ngại xa ngàn dặm tới tìm cô, sợ rằng cô ta lại muốn nổi điên chứ?

Tiêu Cửu Cửu đoán được thật đúng là không sai, lúc này, Lương Kinh Diễm đang nghe thám tử cô phái đi nói báo cáo. Tiêu Cẩn Chi đi Anh quốc, cô lập tức đã nghĩ tới Tiêu Cẩn Chi nhất định lại đi thăm Tiêu Cửu Cửu kia rồi, giận đến mức lại đập phá toàn bộ đồ trong phòng.

Chờ đập đồ xong rồi, Lương Kinh Diễm bình tĩnh lại, lập tức dặn dò cận vệ mới Bạch Thu bảo vệ bên cạnh cô, "Lập tức tra điểm dừng chân của Tiêu Cẩn Chi cho tôi, tra một chút anh ấy sẽ ở lại Luân Đôn bao lâu, sau đó đặt cho tôi vé máy bay nhanh nhất bay đến Luân Đôn."

Đáy mắt cô lóe lên sắc thái điên cuồng, trong lòng điên cuồng kêu gào, Tiêu Cẩn Chi, nếu anh dính hôn với tôi, còn muốn ăn vụng, đó là nằm mơ! Nếu như anh dám làm như thế, tôi sẽ để người của toàn thế giới đều biết người phụ nữ kia là một con hồ ly tinh không biết xấu hổ, tôi muốn khiến cô ta thân bại danh liệt, tôi muốn để cho cô ta trở thành con chuột chạy qua đường bị mọi người kêu đánh, đến lúc đó, tôi xem các người còn mặt mũi nào mặt ở chung một chỗ?

Cho nên, vào lúc Tiêu Cẩn Chi ngồi chuyên cơ vừa tới nước Anh, Lương Kinh Diễm cũng ngồi một chuyến phi cơ nhanh nhất giết đến nước Anh.

Đọc đường cô đều đang cẩn rắng nghiêng lợi nghĩ, lần này nếu như Tiêu Cẩn Chi để cho cô bắt được cái chuôi, xem cô trừng trị bọn họ như thế nào, đừng tưởng rằng thân thể cô tàn phế, đầu óc cũng tàn tật rồi, cho rằng dính hôn một cái là có thể trấn an cô, hừ, không dễ dàng như vậy!

Lương Kinh Diễm tôi đã xuống địa ngục, đôi gian phu dâm phụ các người cũng đừng hòng dễ chịu!

Lương Kinh Diễm vừa xuống máy bay, em trai bảo bối Lương Kinh Đào của cô đã chờ cô ở sân bay, nhìn sắc mặt Lương Kinh Diễm âm trầm, khí sắc không tốt, Lương Kinh Đào cố ý dụ dỗ cô nói, "Lại người nào không muốn sống chọc chị tôi rồi? Em đánh anh ta cho chị nhé!"

Lương Kinh Diễm nhìn em trai bảo bối này, ngược lại sắc mặt đã tốt hơn một chút, "Tiểu Đào, nghỉ một lúc em và chị đi bắt gian, nếu như bắt được người phụ nữ kia, thì em đánh đến chết cho chị, chỉ cần đừng đánh chết là được."

Lương Kinh Đào nhăn mày lại, "Chị, thân thể của chị vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, chút chuyện nhỏ này, chị có thể để cho em đi làm, cần gì phải tự mình chạy tới đây? Ngộ nhỡ thân thể bị chọc tức, đây không phải là được không bù mất sao?"

Mặt Lương Kinh Diễm thê lương oán hận nói, "Tiểu Đào, em cho rằng chị muốn tới đây sao? Là Tiêu Cẩn Chi khinh người quá đáng, lúc này mới vừa dính hôn mấy ngày, anh ta bỏ chạy sang đây thăm đồ đệ tiện đó, em bảo làm sao chị dẫn nổi cơn giận này? Cho nên chị nhất định phải đi qua, cần phải cho bọn họ không thể không xem một chút màu sắc."

Lương Kinh Đào khuyên cô, "Chị, có thể là chị nghĩ sai rồi hay không? Nói không chừng Tiêu Cẩn Chi qua bên này thật sự là có công việc."

"Thúi lắm!" Lương Kinh Diễm giận đến lời thô tục đều đi ra, "Anh ta có hay không em cho rằng chị không biết? Chị đã phái người nhìn chăm chăm từng hành động của anh ta, anh ta vừa tới nơi này, chị đã nghe người ta nói, anh ta đi gặp ả đê tiện kia rồi, sau lại nghe nói hai người bọn họ cùng nhau trở về khách sạn, hiện tại chúng ta đi qua, không chừng vừa vạ bắt tại trận."

Lương Kinh Diễm ở dưới sự giúp đỡ của Lương Kinh Đào và Bạch Thu cùng đi, vội vã chạy tới khách sạn lớn mà Tiêu Cẩn Chi ở lại, cô ta dùng chút ít kế khiến nhân viên của khách sạn mở ra cửa phòng của Tiêu Cẩn Chi cho cô.

Đợi lúc cô thấy người ngủ yên trong căn phòng kia chỉ có một mình Tiêu Cẩn Chi thì cũng không nhịn được sừng sờ ở nơi đó.

Kỳ quái, làm sao lại chỉ có một mình Tiêu Cẩn Chi, cô rõ ràng nhận được tin báo nói, hai người bọn họ tự vào khách sạn, thì chưa từng đi ra ngoài mà, vậy Tiêu Cửu Cửu đâu? Chẳng lẽ cô ta có thể bay lên trời chui xuống đất hay sao?

Cô ta nhất định là trốn đi rồi! Nhất định là vậy!

Lương Kinh Diễm đẩy xe lăn, đi vén rèm cửa sổ, lật tủ treo quần áo, lại bảo Lương Kinh Đào đi xem toilet một chút.

Đợi cô làm xong tất cả chuyện hoang đường này, thấy Tiêu Cẩn Chi đã ngồi dậy, đang đầy mặt bí hiểm khó dò đốt thuốc, tựa vào trên giường thong thả ung dung hút thuốc, rõ ràng anh không nói một câu, lại vẫn cứ khiến chị em nhà họ Lương và Bạch Thu cùng lúc cảm giác áo lót trở nên lạnh lẽo.

Lương Kinh Diễm đẩy xe lăn đến trước mặt của anh, có chút chột dạ hô một tiếng tên của anh, "Cẩn Chi....."

Tiêu Cẩn Chi cũng không để ý tới cô, chỉ là nhàn nhạt nhìn về phía Lương Kinh Đào nói, "Lương Kinh Đào, dẫn chị cậu về!"

Lương Kinh Đào nhăn lại mày rậm, đối với Tiêu Cẩn Chi như thế với chị anh, cho rằng nhìn rất ngứa mắt, lúc này cũng tức giận nói, "Tiêu Cẩn Chi, nếu anh dính hôn với chị tôi, có phải hành động cử chỉ phải khiêm tốn một chút hay không? Thân thể chị tôi không tốt, còn phải bôn ba chung quanh vì anh, anh nhẫn tâm sao?"

Tiêu Cẩn Chi đột nhiên ngửa đầu cười ha ha vài tiếng, ngay sau đó sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng cười, "Lương Kinh Đào, lời này của cậu tôi nghe thật ngạc nhiên, người cả nhà các người đều biết rõ tôi không thèm khát gì việc kết hôn này? Cũng biết hai nhà chúng ta thông gia là xuất phát từ mục đích gì? Cậu xem một chút mấy người trong vòng kia, có mấy người sẽ thủ trình vì thông gia chính trị không có cảm tình này, mọi người mỗi bên chơi riêng, không tốt sao? Cần phải vạch mặt tìm khó chịu, phải hay không?"

Không sai! Hai chị em bọn họ cũng biết mấy chuyện hư hỏng trong vòng kia, nhưng không có một người nào lại hi vọng hôn nhân của mình cũng đi tới tình trạng này, đặc biệt là Lương Kinh Diễm yêu Tiêu Cẩn Chi yêu đến nổi điên, cô hận không thể mọi thời khắc đều có thể chiếm lấy anh, dù là anh không thương cô cũng được, cô cũng không cho phép anh đi tìm người phụ nữ khác, đặc biệt là Tiêu Cửu Cửu hại cô tàn phế, càng thêm không được.

Vẻ mặt Lương Kinh Diễm càng ngày càng khó coi, vào khoảnh khắc Tiêu Cẩn Chi nói xong kia, cô liền bộc phát, "Tiêu Cẩn Chi, anh đừng khinh người quá đáng! Tôi cho anh biết, nếu như anh dám làm mừng một, tôi sẽ dám làm 15, dù sao tôi đã là người nửa chết nửa sống, tôi không ngại kéo các người cùng chết!"

Tiêu Cẩn Chi lạnh lùng nhìn cô một cái, cầm lên áo khoác bên giường, trực tiếp đi ra ngoài.

Để lại Lương Kinh Diễm như muốn nổi điên ngửa đầu khóc thét ở nơi đó, Lương Kinh Đào đau lòng ôm lấy Lương Kinh Diễm, càng không ngừng an ủi, "Chị, chị đừng như vậy! Đừng như vậy được không?"

Lương Kinh Diễm một vốc nước mũi một vốc nước mắt khóc, "Tiểu Đào, em nói chị nên làm như thế nào? Tiêu Cẩn Chi này quá không phải là người đàn ông rồi! Anh ta đây là muốn chính chị em chết bỏ, anh ta đang sử dụng bạo lực lạnh đối với chị đấy!"

Nhìn khuôn mặt chị bất lực rơi lệ đầy mặt, ở trong lòng của Lương Kinh Đào càng ngày càng hận thấu xương đối với Tiêu Cửu Cửu, nếu không trừng trị người phụ nữ này, chỉ sợ chị nhà anh vĩnh viễn cũng không có được hạnh phúc!

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Tình Yêu Đến

Edit: Sóc Là Ta -

Tiêu Cẩn Chi đứng ở cửa với khuôn mặt bình tĩnh rạng ngời, anh vui mừng vì Lương Kinh Diễm vẫn chưa bắt được bọn họ. Đồng thời trong lòng cũng đang tự hỏi không biết hiện giờ Cửu Cửu đi nơi nào?

Anh liền lấy điện thoại di động ra gọi cho Cửu Cửu, mà đáp lại anh chỉ là "Số máy điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được....."

"Số máy điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được....."

Cứ bị như vậy liên mấy lần nên Tiêu Cẩn Chi mất hứng thả điện thoại xuống, trong lòng đột nhiên có cảm giác sợ hãi. Cửu Cửu vốn là một người nhạy cảm và kiêu ngạo như vậy, không biết cô có vì chuyện của Lương Kinh Diễm mà không thèm quan tâm với anh nữa không?

Anh cũng không dám nghĩ tiếp nữa, đưa tay bắt một chiếc taxi, lập tức chạy về hướng gia tộc họ Đông Phương.

Lúc Tiêu Cẩn Chi chạy tới thì bà cụ nhà Đông Phương cũng nhiệt tình tiếp đãi anh. Anh mượn cơ nói cảm ơn bọn họ vì đã chăm sóc Cửu Cửu để muốn hỏi thăm về tin tức của Cửu Cửu. Khi anh nghe bà nói Cửu Cửu đã trở về thì trong lòng anh mới cảm thấy nhẹ nhõm đôi chút.

Cũng tốt, dù sao cô cũng không bỏ nhà trốn đi.

Không biết tại sao, gần đây Tiêu Cẩn Chi luôn có cảm giác bất an, luôn có cảm giác Cửu Cửu đang muốn bỏ anh mà đi thật xa khiến anh lúc nào cũng lo lắng lẫn sợ hãi.

Khoảng thời gian này, anh luôn tìm cách đối phó lão già nhà họ Lương khó chơi và Lương Kinh Diễm kia, lại vì lo lắng cho Cửu Cửu mà mất ngủ cả mấy đêm liền. Vì vậy, anh luôn thăm, die,n; da.nlze.qu;ydo/nn..nghĩ lần này khi gặp được cô, anh nhất định sẽ chạy đến ôm cô thật chặt vào lòng mình và cố gắng ngủ một giấc thật ngon. Chỉ có khi ở bên cạnh cô, anh mới có cảm giác an bình và bình tĩnh trong bất cứ hoàn cảnh nào.

Nhưng ngàn vạn lần anh cũng không nghĩ tới, cô sẽ đợi anh ngủ thật say và một mình rời khỏi anh. Lần này tuy cô không bị Lương Kinh Diễm bắt được nhưng cũng để lại trong lòng anh một nỗi lo sợ khôn cùng, thậm chí nỗi sợ hãi này so với sự việc của Lương Kinh Diễm còn nghiêm trọng hơn.

Trên thực tế đúng là Cửu Cửu đợi đến lúc Tiêu Cẩn Chi ngủ say thì cô liền đứng lên.

Dù sao, hiện tại anh chính là vị hôn phu của người khác, nếu cô vẫn cùng anh thân mật như vậy thì không hay lắm. Nếu xui bị vị hôn thê của anh bắt gặp mình và anh đang thân mật thì sẽ lớn chuyện. Dù anh không sao nhưng đối với cô sẽ là chuyện không có lợi chút nào.

Vào lúc này, cô không thể để mình mệt mỏi, không thể để mình dính vào lời đồn kia, không muốn anh tận lực tận tâm hoài công phí sức tìm cách đối phó với nhà họ Lương và còn một điều quan trọng chính là cô còn muốn đi xử lý Lương Kinh Diễm điên cuồng đây dựa và trong lòng Tiêu Cửu Cửu cô vẫn còn một điểm kiêu ngạo.

Cho là Tiêu Cẩn Chi vì cô mới cùng Lương Kinh Diễm dính hôn nhưng ai có thể biết sự việc sẽ phát triển thế nào vì dù sao người đàn ông

này đã bị Lương Kinh Diễm chụp lên đầu cái mũ vị hôn phu của cô ta rồi. Nếu ngày nào anh chưa làm sáng tỏ thân phận này thì ngày đó cô còn không muốn mình bị chụp một cái tên gọi mới: tiểu tam hoặc hồ ly tinh.

Cứ cho là cô ích kỷ nhưng cũng mong anh hiểu sự ích kỷ này sẽ giữ cho nền hoà bình an ninh thế giới đấy.

Cô thường nghĩ, nếu như Phượng Thần vẫn còn, nếu như Phượng Thần không chết thì tất cả những thứ buồn phiền này cũng sẽ không tồn tại. Cô cũng không cần phải chịu những oan ức, càng không cần đau xót khi nhìn anh Cẩn vì mình mà chịu oan khuất nhưng không thể phản kháng được.

Phượng Thần ơi, Phượng Thần à, anh Phượng Thần, em rất nhớ anh...

Cửu Cửu đang đứng trước cửa sổ, nhìn ánh trăng trên trời, trong đầu đang suy nghĩ lung tung. Cùng lúc đó, người hầu đến gõ cửa mời cô xuống lầu, nói là tiên sinh Tiêu đến rồi, bà cụ cũng mời cô xuống.

Sao anh Cẩn lại đến đây nhanh như vậy?

Tiêu Cửu Cửu cũng bước nhanh xuống lầu, khi mặt đối mặt, hai ánh mắt giao nhau với Tiêu Cẩn Chi thì tim cô cũng nhảy lệch một nhịp.

Từ trong ánh mắt thâm thúy của anh, cô cũng nhận thấy sự lo lắng và bất lực toả ra, thậm chí khi bước lại gần anh, cô càng ngày càng thấy rõ sự đau lòng lan ra từ trong lòng mình. Cô cũng không hiểu rõ loại đau lòng này cuối cùng là vì bản thân cô hay là vì anh Cẩn, hoặc là vì Phượng Thần của cô...

Trong cõi u minh, ba người bọn họ dường như đã sớm hoà quyện vào nhau làm một, đã sớm hợp thành một thể khối không thể tách rời.

Nhưng hiện tại, chỉ vì ganh ghét khối hạnh phúc vui sướng hòa làm một thể của bọn họ mà người khác hung hăng nhúng tay vào, ép bọn họ sinh ly tử biệt, ép bọn họ phải tách ra từ một khối hợp thể như vậy. Rõ ràng đã cùng nhau gắn bó thành một khối khó có thể tách rời mà giờ lại bị tách ra khiến trong lòng mỗi người đều đau đớn, đau đớn đến mức không chịu nổi, đau đớn đến mức không còn muốn sống trên cõi đời này nữa. Như vậy, cô không thể để kẻ thù đắc ý mà bỏ nhọ danh dự mình. Trong lòng Cửu Cửu thầm thở dài một tiếng.

Cô cố gắng kiềm chế nỗi đau cùng những tâm tình phức tạp đang diễn ra trong lòng mình, gượng lên tiếng: "Chào bà", sau đó bước đến ngồi xuống bên cạnh Tiêu Căn Chi.

Bà cụ cười nói: "Bà mệt rồi, hai cháu nói chuyện đi, bà lên lầu nghỉ ngơi trước đây."

"Cám ơn bà."

"Bà đi thông thả."

Tiêu Căn Chi nhìn chung quanh đại sảnh rộng lớn này chỉ có hai người bọn họ, bàn tay to lớn tự nhiên duỗi ra, mang theo cương chiều mà vuốt ve đầu cô: "Ở đây có quen chưa?"

Tiêu Cửu Cửu ngược mắt nhìn anh, hai mắt thật to vừa đen vừa sáng, ánh sáng như lập lòe chân thành lẫn thâm thiết nói: "Ừm, em ở đây rất tốt! Ông bà, còn có chị Cảnh Nhiêu đều rất tận tình chăm sóc em. Anh Căn, anh cũng không cần phải lo lắng cho em, anh muốn làm gì thì cứ làm, muốn buông cái gì thì cứ buông. Sau này anh cũng đừng nên đến tìm em nữa, để tránh khỏi người nhà họ Lương hạch hỏi khiến anh phải lúng túng, khiến anh khó chịu. Anh đã vì em làm đến mức này rồi, em cũng không muốn thấy anh vì em mà chịu đựng oan ức. Anh làm vậy em cũng sẽ cảm thấy khổ sở."

Cô nắm chặt bàn tay anh, đặt tay mình lên trái tim của anh: "Chỉ cần trong lòng chúng ta luôn nhớ về nhau và chỉ cần biết anh luôn khoẻ mạnh thì em đã cảm thấy vui rồi."

Tiêu Cẩn Chi nghe lời cô nói như vậy thì trong lòng anh vừa chua xót lại vừa cảm thấy đau nhói như có vật nhọn nào đó đâm vào tim anh.

Khuôn mặt cô trầm tĩnh kiên nghị, lời nói khinh nhu nhưng lộ ra một loại quyết tuyệt, rõ ràng đáng người tinh tế như vậy nhưng lại mang theo một luồng khí thế không chịu thua bất cứ ai dù cho thiên hạ quay lưng lại với mình.

Cửu Cửu, em không biết chỉ nắm được tin tức của em thôi thì cũng không đủ đối với anh. Anh phải làm sao đây? Phải làm thế nào mới được đây?

Không đủ, thật sự không đủ. Vẫn còn thiếu rất nhiều thứ.

Anh có thể đối mặt với những thế lực dơ bẩn hắc ám, anh cũng có thể đối mặt với những phường lừa gạt trên thương trường, anh cũng có thể đối mặt với bất kỳ những lời đồn đãi, những chuyện nhảm nhí nhưng tất cả những thứ này căn bản không phải là chuyện quan trọng. Vì bên cạnh anh có em, bởi vì được nhìn em cười nói nên dù mệt đến thế nào, khi nhìn thấy nụ cười xán lạn nở trên môi em cùng ánh mắt tin tưởng khi em nhìn anh thì dù tốn bao nhiêu công sức anh cũng sẽ cố gắng không từ bỏ mục tiêu của chính mình.

Mọi động lực để anh cố gắng không quản mỗi mệt chỉ vì em. Nếu không có em, nếu anh không thể gặp em thì anh còn phải khiêu chiến và đối mặt với những thế lực đen tối này làm gì nữa?

Cửu Cửu, vậy mà em nhẫn tâm loại bỏ anh ra khỏi cuộc đời em, em thật sự quá nhẫn tâm.

Em đang tin chắc điều gì? Tin chắc rằng chỉ cần là lời em nói thì anh nhất định phải nghe, có đúng vậy hay không?

Nhưng khổ nỗi Tiêu Cửu Cửu em thật sự thẳng cựa. Anh đúng là đang phụ thuộc vào em, sau này anh sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa. Anh sẽ đổi sang một loại phương thức khác: yên lặng ở bên cạnh theo dõi em, bảo vệ em, chỉ cần anh có thể lúc nào cũng được gặp em là anh vui rồi.

Cửu Cửu, hãy tin tưởng anh, trong thời gian ngắn nhất, anh sẽ phá tan hết tất cả những chướng ngại vật đang ngăn trở mình. Anh sẽ đường đường chính đón em về trong vòng tay anh trên con đường sáng lạn nhất.

Thời gian rất lâu trôi qua, Tiêu Cửu Cửu không nghe thấy Tiêu Căn Chi đáp lại lời mình thì cô cũng hiểu rõ dù anh không muốn chấp nhận thì anh cũng ngầm chấp nhận và sau này cứ vậy mà làm.

Cô nhẹ nhàng thở dài trong lòng, lần nào anh cũng đều như vậy, mặc kệ quyết định của cô là tùy hứng hay không thì anh vẫn ngang ngược không màng đến lý lẽ và sau một hồi tranh luận thì cuối cùng anh đều sẽ ngầm đồng ý.

Cô phát hiện, từ khi sau khi Phượng Thần đi thì cô thở dài ngày càng nhiều, thậm chí nếu gộp trong mười mấy năm đã qua thì cũng còn nhiều hơn.

Hơi nghiêng người về phía anh, cô lại căn dặn nói "Anh Căn, Lương Kinh Diễm chính là một người phụ nữ điên cuồng, anh phải cẩn thận."

Đến lúc này, Tiêu Căn Chi cũng không còn chịu nổi nữa mà dùng sức ôm cô vào lòng, kiên định nói: "Anh sẽ cẩn thận, em cũng nên chú ý an toàn, khoảng thời gian này... Anh nhớ tất cả rồi... Em cũng nhớ cuối tháng tám phải trở về, phải đến viện y học báo danh, đừng bỏ lỡ cơ hội này."

Cửu Cửu gật đầu nói "Ừm, em nhớ rồi."

"Còn có, phải tránh xa Thụy Khắc một chút." Tiêu Cẩn Chi vừa nghĩ tới thì tính bá đạo trong lòng bỗng dâng cao, hận không thể dẫn cô về nước ngay tức khắc.

"Biết rồi!"

"Nhớ rằng..."

Tiêu Cửu Cửu bất đắc dĩ ngăn cản anh "Anh Cẩn, em không phải con nít, anh nói xong chưa? Em nhớ trước đây anh cũng đâu có đông dài như vậy."

Tiêu Cẩn Chi trừng mắt nhìn cô nói: "Hiện tại em chỉ còn có anh, anh không đông dài thì ai sẽ đông dài với em đây?"

Nếu không phải là cô, nếu là người khác thì một chữ anh cũng đều không thèm đếm xỉa tới mà cô, tiểu tử tông này lại không muốn nhận tấm chân tình của anh. Cô đúng là khắc tinh của anh.

Tiêu Cửu Cửu ôm cánh tay anh, thân mật vuốt ve, trong lòng có một sự yên tâm hiếm thấy, ngây thơ nhìn anh, nói: "Được rồi, được rồi, anh muốn nói gì, em đều biết. Em bảo đảm với anh, em sẽ khỏe mạnh trở về."

Anh đối với cô yêu thương cưng chiều, ấm áp như tấm lòng ba mẹ khiến lòng cô cũng cảm thấy nhẹ nhàng. Tình cảm đó như chảy sâu vào tận xương tuỷ, hoà vào máu thịt cô thì thử hỏi làm sao cô không biết?

Anh chấp nhận dùng ngàn phương pháp, vạn thủ đoạn chỉ vì muốn cuộc sống cô luôn dễ dàng, lòng cô luôn thoải mái. Chỉ như thế cũng đủ khiến tim cô ấm áp lạ thường.

"Vậy... anh đi đây."

Anh nhìn cô, tròn mắt đen nồng đậm tỏ vẻ không muốn nhưng anh cũng không muốn cô phát hiện việc lần này anh rời đi là có nguyên do. Anh nhất định sẽ không buông tha cho những người nào có thù lớn với cô.

Nhà họ Lương và Lương Kinh Diễm đang hạnh phúc và vui vẻ đặc ý. Lần này, anh trở về sẽ cố gắng thu thập tội chứng của bọn họ và nhanh chóng ra tay hạ gục bọn họ mới được.

Sau khi tạm biệt Tiêu Cẩn Chi, Tiêu Cửu Cửu tiếp tục ở lại biệt thự Đông Phương. Trong thời gian này, ngoại trừ phải đi ra ngoài thăm bệnh cho phu nhân bá tước thì hầu như Cửu Cửu không bước chân ra khỏi nhà.

Cô giống như những ẩn sĩ, trốn trong nhà đọc sách, luyện võ, nghe nhạc, trải qua những tháng ngày bình thản và an bình.

Thời gian trôi qua nhanh, mới đó lại đến mừng một tháng chín, Tiêu Cửu Cửu ở lại chừng hai ngày thì lại muốn chuẩn bị trở về nước.

Ngày đó, Đông Phương Cảnh Nhiêu quần quít lấy Tiêu Cửu Cửu, cô liên tục nói: "Cửu Cửu, em theo chị tham dự buổi tiệc này đi mà. Đây chính là hội nghị có rất nhiều Hoa kiều hải ngoại tham gia, anh trai chị cũng sẽ tham gia. Đi mà, đi mà, em đến tham quan một chút, chị cũng đã chuẩn bị lễ phục sẵn cho em rồi. Nếu em không đi thì sẽ có lỗi với chị lắm đấy, em nở lòng nào từ chối tấm lòng thành của chị sao?"

Thấy Tiêu Cửu Cửu vẫn đứng im mím cười thì Đông Phương Cảnh Nhiêu càng ra sức khóc lóc cầu xin, nói: "Cửu Cửu, em cũng ở nhà chị đã lâu, hai ngày nữa đã vội về nước. Vậy thì nhân cơ hội này mà ra ngoài vui chơi một chút, cũng tiện thể tham gia buổi tiệc này, điều quan trọng nhất là dẫn chị đi theo, được không? Được không? Được không? Cầu xin em..."

Tiêu Cửu Cửu không nhịn được cảnh mình cứ bị Đông Phương Cảnh Nhiêu uốn éo lượn lờ trước mặt nên cô không thể làm gì khác hơn là gật đầu đồng ý: "Được rồi, em đi với chị."

Đông Phương Cảnh Nhiêu vừa thấy rớt cục Tiêu Cửu Cửu cũng gật đầu thì vui vẻ ôm chặt lấy cô, dùng sức hôn một cái, lớn tiếng ồn ào nói: "Ôi... chụt....quá tốt rồi! Cửu Cửu, chị yêu em quá."

Nụ cười cô xán lạn cũng khiến lòng Tiêu Cửu Cửu thoải mái, cô không nhịn được cũng nở nụ cười theo Đông Phương Cảnh Nhiêu.

Nhưng ngàn vạn lần cô cũng không nghĩ tới, bữa tiệc lần này lại khiến cô gặp được một người đàn ông chân tình.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Phượng Thần Sống Lại?

Đông Phương Cảnh Nhiêu vẫn luôn biết Cửu Cửu rất đẹp, có thể bởi vì bình thường Cửu Cửu vẫn luôn thích để mình tự nhiên, rất hiếm thấy cô ấy trang điểm hoặc chưng diện những bộ dạ hội này. Vì vậy, sau khi Đông Phương Cảnh Nhiêu nhìn thấy Tiêu Cửu Cửu xuất hiện trước mặt mình với bộ trang phục lộng lẫy kia thì nhất thời hoảng hốt và ngạc nhiên than thở không ngớt: “Ôi, không hổ danh là Cửu Cửu, quả thật là một đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, nếu như chị là đàn ông thì nhất định sẽ nghĩ ra tất cả biện pháp để đoạt được em về tay mình. Sau đó, cố tình giấu em như bảo bối, không cho lộ diện ra bên ngoài.”

Trên người Tiêu Cửu Cửu mặc một bộ dạ phục màu tím nhạt, bên ngoài khoác thêm dải lụa mỏng, giờ phút này trông cô vừa thần bí lại mang theo dáng dấp cao quý cùng tao nhã. Cô bước ra ngoài với khuôn mặt xinh đẹp thuần khiết, đường nét tao nhã không tỳ vết phối hợp với khí chất siêu phàm như tiên nữ giáng thế khiến Đông Phương Cảnh Nhiêu tuyệt đối tin tưởng, cô ấy nhất định sẽ là một mỹ nhân do trời phái xuống đủ để giết chết nhân cầu của vô số đàn ông.

Đợi đến khi hai người đã trang điểm xong và chuẩn bị bước xuống dưới lầu thì trong đại sảnh rộng rãi của nhà họ Đông Phương đã có hai vị công tử mặc âu phục đang đứng đợi bạn gái đêm nay của mình.

Bern nhiệt tình tiến đến ôm hôn nhẹ lên má người yêu, cũng không keo kiệt khen ngợi nói: “Nhiêu Nhiêu, hôm nay em đẹp cực kỳ. Anh thích

lắm.”

Đông Phương Cảnh Nhiêu xấu hổ liếc nhìn anh ta một chút, nói: “Em đẹp cái gì? Anh xem Cửu Cửu nhà em mới là mỹ nhân đấy.”

Bern nhìn người đứng bên cạnh Đông Phương Cảnh Nhiêu thì cũng lịch sự huýt sáo một tiếng “Há, Cửu Cửu, em thật giống tiên nữ hạ phàm, chẳng trách ngay cả thiếu gia nổi tiếng lạnh lùng tàn nhẫn cũng đều mê mẩn em rồi. Nếu không phải anh đã có Nhiêu Nhiêu thì anh cũng nhất định sẽ theo đuổi em.”

Tiêu Cửu Cửu lườm anh ta một cái, nói: “Anh và Nhiêu Nhiêu quả thật không hổ anh là một đôi trời sinh, cách nói chuyện cũng đều không khác mấy.”

Đông Phương Cảnh Mộ này giờ vẫn đứng bên cạnh xem trò vui thì đột nhiên bước tới trước mặt cô, cũng đưa tay vén vài sợi tóc rối trước trán cô sang một bên, ánh mắt đầy cưng chiều nói: “Lúc đầu anh cũng không muốn đi tham dự buổi tiệc này nhưng lại nhìn thấy em đẹp như vậy, e rằng anh không đi cũng không được. Có lẽ tối nay anh sẽ như kỵ sĩ múa đao liên tục để bảo vệ công chúa thôi.”

Tiêu Cửu Cửu sảng giọng nói: “Anh Mộ, anh cũng chế nhạo em sao?”

Đông Phương Cảnh Mộ vuốt cánh mũi cô nói: “Anh không chế nhạo em, chắc hiện giờ em cũng không biết em xinh đẹp đến mức nào đâu...”

Cuối cùng Tiêu Cửu Cửu cũng không thể chịu đựng được khi chung quanh mình có quá nhiều người khen ngợi. Cô lúng túng chuyển đề tài “Cũng đã đến giờ rồi, chúng ta đi nhanh thôi. Đừng đến trễ.”

Bốn người chia ra ngồi hai xe, phi nhanh trên đường lộ. Cuối cùng hai chiếc xe dừng tại một hội sở cao cấp, đèn đuốc sáng trưng, lộng lẫy huy hoàng.

Hội sở gồm ba tầng được xây dựng theo lối kiến trúc cổ xưa kiểu Châu Âu, bốn bề đều được cây xanh bao quanh, phía trước còn có một hồ nhỏ, suối trong hồ bắn ra tung toé kết hợp với chùm đèn neon bên trong hồ nước trông có vẻ mờ ảo, đặc biệt đẹp đến mê người.

Bãi đậu xe tập trung vô số các xe cao cấp từ các thương hiệu nổi tiếng khác nhau, cửa lớn rộng mở đón chào các tiểu thư khuê các xinh đẹp đến mê người và những thiếu gia lịch lãm từ khắp phương tám hướng đến tham dự buổi tiệc này.

Xe của Bern và Đông Phương Cảnh Mộ dừng trước cổng, hai người phục vụ cũng nhanh chóng tiến lại mở cửa xe cho họ, cung kính đón chào họ xuống xe và đi vào tham dự buổi tiệc rượu.

Lúc này trong đại sảnh các khách mời đã đến đông đủ, từng người ăn mặc trang phục lịch sự, chỉnh tề. Bản thân mỗi người ai cũng muốn mình sẽ toả sáng trong đêm nay.

Trên đường đến đây, Cửu Cửu cũng đã nghe Đông Phương Cảnh Mộ nói qua. Buổi tiệc lần này chủ yếu do Hoa kiều thuộc giới cấp cao có danh tiếng ở hải ngoại – gia tộc Hiên Viên muốn tranh tài cao thấp với dòng họ Đông Phương.

Tiêu Cửu Cửu chăm chú lắng nghe Đông Phương Cảnh Mộ nói về các lĩnh vực có liên quan đến sản nghiệp của gia tộc Hiên Viên. Bọn họ không những có thể khống chế nền kinh tế mà trong toàn nước Trung Quốc cũng chưa có ai dám chọc đến họ.

Một khi gia tộc Hiên Viên phát thiệp mời thì khách được mời cũng không ai dám không đi?

Bern sánh vai cùng Đông Phương Cảnh Nhiêu, còn Đông Phương Cảnh Mộ đi cùng Tiêu Cửu Cửu. Hai cặp đôi xuất chúng này vừa xuất hiện ở cửa phòng tiệc thì cũng thu hút mọi tầm nhìn của tất cả thực khách ở đây.

Hai công tử hào hoa lịch lãm lại tài năng xuất chúng đại diện cho cả gia tộc Đông Phương đang đứng đó như toả ra tia sáng hào quang trông thật chói mắt.

Ngay cả chủ nhân bữa tiệc gia tộc Hiên Viên – Hiên Viên Kỳ khi thấy bọn họ đến cũng nhanh chóng bước đến nghênh đón. Anh ta nhìn bên cạnh Đông Phương Cảnh Mộ là Tiêu Cửu Cửu thì trong mắt toả ra tia ngạc nhiên nhưng cũng rất nhanh chóng hồi phục trạng thái ban đầu của mình: “Mộ thiếu gia, xin thứ lỗi vì không tiếp đón từ xa.”

Đông Phương Cảnh Mộ cũng khách khí cười nói: “Kỳ thiếu đừng khách khí, cũng do chúng tôi chậm trễ, thật xin lỗi.”

“Không muộn, không muộn, xin mời vào!”

Sau một hồi huyên náo, mấy người đàn ông theo bước chân dẫn đường của Hiên Viên Kỳ tiến vào sảnh chính.

Vừa nhìn liền biết Hiên Viên Kỳ chính là một nhân vật tầm cỡ, tuy tướng mạo không anh tuấn lịch lãm như Đông Phương Cảnh Mộ nhưng cũng được cho là khí khái bất phàm. Bên dưới khuôn mặt sáng ngời đang ẩn giấu một dáng vẻ phong lưu ít ai nhận ra.

Mà Tiêu Cửu Cửu đứng bên cạnh chỉ mỉm cười gượng gạo, con người linh động không chút biến sắc quét khắp bốn phương tám hướng chung quanh như đang tìm kiếm điều gì.

Ánh mắt cô dừng lại trên thân thể của một người đàn ông mặc bộ âu phục màu trắng, nhất thời cả người cô chấn động, sắc mặt cũng thay đổi, trên môi lẩm bẩm: “Thần Thần...”

Đúng lúc này, Đông Phương Cảnh Mộ nhận ra dường như Cửu Cửu khác thường. Theo tầm mắt của cô nhìn sang, trong nháy mắt thân thể anh

cũng căng thẳng, hai mắt híp lại mang theo một luồng cảnh giác, nhìn về phía gương mặt có phần hao hao giống với hình tượng trong quá khứ kia.

Nếu không nhìn kỹ ai cũng đều sẽ coi anh ta là Phượng Thần, còn nếu ai đã từng quen biết Phượng Thần thì nhất định sẽ không bao giờ lầm lẫn được. Chẳng trách lúc này sắc mặt Cửu Cửu khẽ biến đổi, trên đời này, ngoại trừ Phượng Thần, ai còn có thể tài giỏi đến nỗi khiến sắc mặt cô biến đổi chỉ trong phút chốc được? Cô đau buồn cũng vì anh ta, cô vui sướng hạnh phúc cũng vì anh ta, mà từ sau khi anh ta mất đi, đã rất lâu rồi chưa ai từng được nhìn thấy Cửu Cửu tỏ vẻ kích động đến như vậy.

Đông Phương Cảnh Mộ thấy Tiêu Cửu Cửu kích động thì cũng xông đến, nhanh chóng kéo tay cô lại “Cửu Cửu, em hãy tỉnh táo lại, người kia chỉ giống Phượng Thần thôi, anh ta không phải là Phượng Thần, anh ta không phải là Phượng Thần. Nghe rõ chưa? Anh ta không phải là Phượng Thần.”

Anh ta không phải là Phượng Thần! Câu nói này cứ như được lặp đi lặp lại trong đầu Tiêu Cửu Cửu khiến đầu cô muốn nổ tung. Cô ngây ngốc nhìn bóng dáng quen thuộc kia, cũng tương tự vóc người, cũng tương tự khuôn mặt, ngay cả đến nụ cười như gió xuân ấm áp cũng tương tự, thật sự không phải Phượng Thần sao? Thật sự không phải sao?

Tiêu Cửu Cửu cắn chặt môi mới có thể cố gắng kìm chặt nước mắt đang chực trào tuôn ra trên khoé mắt.

Đông Phương Cảnh Mộ lấy khăn tay ra, nhẹ nhàng lau khoé mắt cho cô: “Đứa nhóc ngốc này! Ngoan, phải giữ vững tinh thần, nhìn rõ ràng xem, anh ta chỉ là một người đàn ông có điểm giống Phượng Thần thôi. Cửu Cửu, em cứ như vậy, chúng ta đều sẽ lo lắng lắm.”

Tiêu Cửu Cửu và Đông Phương Cảnh Mộ đang đi phía sau Hiên Viên Kỳ, Bern và Đông Phương Cảnh Nhiêu. Nghe tiếng động lạ, bọn họ xoay

người lại nhìn hai người.

Đông Phương Cảnh Nhiêu nhìn đôi mắt Cửu Cửu có chút ửng đỏ, rồi lại nhìn theo tầm mắt của bọn họ cũng chợt cảm thấy kinh ngạc bội phần. Thật sự là một gương mặt giống tương tự khuôn mặt của Phượng Thần.

Đông Phương Cảnh Nhiêu lập tức hỏi Hiên Viên Kỳ: “Kỳ thiếu, vị tiên sinh mặc y phục màu trắng kia, không biết là công tử nhà ai?”

Hiên Viên Kỳ nhìn một chút, cười nói: “Há, anh ta là bạn học của em trai Hiên Viên Thụy nhà tôi, tên là... à, là An Thần. Sao vậy? Các người quen anh ta sao? Hay để tôi giới thiệu cho các người làm quen?”

Đông Phương Cảnh Mộ lập tức khéo léo từ chối nói: “Vì anh ta rất giống với một người bạn đã mất của chúng tôi nên tò mò thôi. Cũng không cần phải giới thiệu, phải vất vả lắm cô ấy mới thoát khỏi đau buồn, tôi sợ khi nhìn thấy anh ta thì cô ấy sẽ càng thêm đau khổ.”

“Vậy các vị cứ tự nhiên, tôi đi chào hỏi bạn bè.” Hiên Viên Kỳ nói xong, lại nghi hoặc liếc mắt nhìn Tiêu Cửu Cửu, sau đó mới xoay người rời đi.

Lúc này Cửu Cửu đang cúi mặt nhìn xuống, không ai thực sự nhận ra tâm tình rối loạn trong lòng cô lúc này, chỉ duy nhất Đông Phương Cảnh Mộ mới biết. Chỉ anh mới biết bàn tay anh bị cô nắm chặt đến mức nào, chặt đến mức đau nhức, mà đau đớn truyền ra từ cánh tay kia lại như đau đớn từ trái tim anh khiến anh đau lòng đến cực hạn.

Rốt cuộc trong lòng Cửu Cửu vẫn không thể buông Phượng Thần được.

Và kể từ lúc vị Bạch công tử nào đó từ trên trời xuất hiện cho đến hết đêm đó, không ai còn thấy nụ cười của Tiêu Cửu Cửu xuất hiện.

Mà Đông Phương Cảnh Mộ không thể không chào hỏi xã giao với bạn bè được. Sau khi Tiêu Cửu Cửu và Đông Phương Cảnh Mộ nói chuyện một lúc, cô lại rời khỏi phòng tiệc, ngơ ngác ngồi trên băng đá bên cạnh suối phun nhìn những ánh đèn đầy đủ sắc màu lấp loé chung quanh, ngây ngốc nghĩ về người đàn ông đã bỏ đi xa khỏi cuộc đời cô.

“Xin hỏi, tôi có thể ở đây một chút không?”

Giọng đàn ông trầm thấp đột ngột đến bắt chuyện khiến thần trí Tiêu Cửu Cửu thức tỉnh. Cô ngược mắt nhìn chăm chăm người đàn ông đang đứng trước mặt mình, lại nhớ về một bóng người tựa như rất quen thuộc cũng tựa như rất xa lạ đã khuất xa thì không nhận được ngồi gần người ngay tại đó. Cô thất thần nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuấn tú, cương nghị của đối phương mà chưa hoàn hồn được.

“Xin hỏi, tôi có thể ngồi ở đây một chút không?”

Anh ta lặp lại câu hỏi của mình, lúc này Tiêu Cửu Cửu mới phục hồi tinh thần lại, cười với anh: “Mời ngồi!”

Nói xong, cô cố gắng ép buộc tầm mắt của chính mình rời xa khuôn mặt của anh, một lần nữa ánh mắt lại rơi xuống giữa hồ suối phun, trong đầu vẫn đang suy nghĩ, ngay cả giọng nói cũng đều rất giống Thần Thần.

Thần Thần, nếu như đúng là anh sống lại thì thật tốt biết bao nhiêu.

“Tiểu thư xinh đẹp, tôi có thể làm quen với cô được không?”

Giọng nói mang chút khôi hài văng vẳng vang lên bên tai cô, Tiêu Cửu Cửu quay đầu nhìn sang, lại nhìn thấy cặp mắt to sáng lóng lánh của anh. Cặp mắt ấy có thể sánh cùng ngôi sao trên trời cao, con người đen ôn nhu mang theo ý cười khiến cô như bị quỷ thần xui khiến lại nói ra tên của mình “Tiêu Cửu Cửu!”

“Cửu Cửu? Cửu Cửu?” Anh lầm bầm lặp lại hai lần tên của cô, lại nở nụ cười nhợt nhạt, đưa tay ra về hướng cô: “Cửu Cửu, chào cô! Tôi tên An Thần, là trợ giảng tại học viện y học Luân Đôn.”

Nụ cười anh ấm áp, giọng nói trầm bổng, trong nháy mắt khiến Tiêu Cửu Cửu có cảm giác thân thiết.

Cô cũng đưa tay ra, nhẹ nhàng nắm chặt tay anh: “Rất hân hạnh được biết anh.”

Anh lại quan tâm hỏi: “Sao cô ngồi một mình ở đây? Có tâm sự sao?”

Tiêu Cửu Cửu nhếch khoé môi, không nói gì.

Cô có thể nói sở dĩ tối nay thất thần đều là bởi vì anh sao? Mọi người nghe xong không cười chết cô mới là lạ.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Chờ Sốt Ruột Rồi!

“Tại sao không nói gì thế vậy?”

An Thần đột nhiên đưa tay vuốt vuốt mái tóc của Tiêu Cửu Cửu, làm cho Tiêu Cửu Cửu bị dọa cho sợ. Cô chột ngược mắt nhìn lên, hai tròng mắt mở to tròn xoe, nhìn về phía anh giống như nhìn thấy một sinh vật kỳ quái nào đó, “Làm sao anh...”

Tiêu Cửu Cửu định chất vấn anh một câu..., nhưng khi nhìn đến đáy mắt đầy vẻ nghi ngờ lẫn sự nghiêm túc của anh thì đột nhiên cô ngừng lại, cứ như vậy ngơ ngác nhìn về anh, thế nhưng lại không thể nào thốt ra nổi thành lời.

Người đàn ông này nhất cử nhất động đều cực kỳ giống, rất giống Thần Thần của cô. Thậm chí, ngay cả điệu bộ cau mày đầy vẻ nghi ngờ, cũng giống Phượng Thần như đúc. Cửu Cửu ngây người cứ như vậy mà nhìn An Thần. Cô có một cảm giác tựa như lúc này Phượng Thần đã sống lại, một lần nữa anh đã trở lại bên người cô vậy.

Bất tri bất giác, Cửu Cửu nhìn An Thần thế nhưng lệ lại đang rơi chan chứa trên gương mặt của cô.

“Thần Thần, là anh sao?”

Khi cô hàm chứa lệ, đưa đầu đầu ngón tay thon dài lên khẽ chạm vào mặt của An Thần, thì thân thể của anh bỗng chấn động. Trong đôi con

người đen nhánh nhìn không thấy được đấy kia, có một sự rung động thoáng hiện qua nhanh chóng, không khỏi xen lẫn một cảm xúc phức tạp.

An Thần nhìn gương mặt lúc này đang ở gần ngay trước mắt. Cô quá thật rất xinh đẹp, xinh đẹp tuyệt thế nhân gian, như đóa hoa lê dầm sương, lại có thể khơi gợi được sự quyến rũ rung động lẫn sự thương tiếc và đau lòng của tất cả đàn ông, mà An Thần anh, cũng không phải là trường hợp ngoại lệ!

Hiện tại anh đã hiểu, tại sao Tiêu Căn Chi biết rõ trong lòng cô đã có người khác, nhưng anh vẫn còn có thể để cho bản thân bị chìm đắm ở trong sự dịu dàng không thể nào thoát ra được. Người phụ nữ này, quả thật mầm mống của tai họa đang ẩn nấp ở trong người của cô!

Có một khắc nào đó trái tim của An Thần trở nên mềm nhũn ra.

Nhưng khi trong óc của anh hiện ra một gương mặt khác đang tràn đầy sự thống khổ tuyệt vọng, thì sự mềm yếu ở trong trái tim chỉ trong nháy mắt lập tức trở nên cứng rắn.

Khi anh tìm người điều tra về cô thì thời điểm ấy lại phát hiện người đàn ông và Tiêu Cửu Cửu hiện đang sống nương tựa vào nhau kia, thế nào lại hình dáng gần giống với anh. Ngay lập tức, trong lòng An Thần liền nảy sinh ra một kế, anh đã mang tấm hình người đàn ông mà cô yêu, đặc biệt đi sang Hàn Quốc để chỉnh sửa lại ngũ quan của mình một chút, làm cho mình thoát nhìn lại càng tương tự giống như người đàn ông kia.

Sau đó, anh lại cố ý bắt chước tính tình và thần thái, bắt chước đến cả điệu bộ và giọng nói của người đàn ông có tên gọi là Phượng Thần kia. Mục đích của anh chính là muốn đến gần cô, đoạt được trái tim của cô, chỉ cần anh có thể thành công, giành được trái tim của cô, như vậy cô và Tiêu Căn Chi sẽ rời xa nhau. Chỉ cần hai người bọn họ không còn liên hệ gì với

nhau nữa, chị gái của anh ở bên kia lập tức sẽ không còn phải chịu áp lực lớn như vậy nữa.

Còn anh ở bên này, sau khi cô đã yêu anh rồi, lúc ấy anh đã có thể để cho cô nếm thử chút thâm đau đớn khi bị mất đi một thứ gì đó.

Một người nếu như lần đầu tiên bị ngã nhào ở chỗ này, muốn bò dậy thì rất dễ dàng, nhưng nếu như bây giờ lại tiếp tục bị ngã nhào lần thứ hai ở chính nơi đã bị ngã lần trước, anh tin tưởng rằng, cả đời người phụ nữ đó về phương diện tình cảm, cũng sẽ không thể nào gượng dậy nổi. Anh chính là muốn cho cô hiểu rằng, cuộc đời này có một vài người, cô vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ có thể chọc vào nổi cũng như không thể nào đắc tội nổi, cho dù có Tiêu Căn Chi che chở đi nữa, cô cũng không thể nào làm gì nổi!

Bây giờ nhìn bộ dáng cô khóc thút thít, An Thần bỏ qua chút cảm xúc lay động mềm yếu nơi đáy lòng lẫn nhịp tim đang đập nhanh của mình, khẽ vuốt ve mái tóc của cô, dùng giọng nói cực kỳ ấm áp, dịu dàng đến lay động lòng người, để nói với cô: “Cửu Cửu, ngoan, đừng khóc nữa!”

Đương nhiên anh biết dùng nụ cười như thế nào thì sẽ có thể làm cho cô bị xúc động, nụ cười trên mặt của anh đã từng được anh cố ý luyện tập bắt chước theo, lại càng thêm quá giống người đàn ông kia.

Mà những lời nói khuyên nhủ ôn nhu của anh, khi nghe vào trong tai Tiêu Cửu Cửu, chẳng những đã không thể làm cho cô dừng tiếng khóc, mà ngược lại, nó lại làm cho cô tinh thần của cô sụp đổ, cô đưa tay ra, một phát ôm lấy anh, cúi đầu nức nở nghẹn ngào, lên tiếng gọi: “Thần Thần, Thần Thần...”

Lúc này, trong đáy mắt người đàn ông đang ôm lấy cô, lại thoáng vụt qua một ý cười lạnh lẽo bởi đã thực hiện được ý đồ của mình. Ở trong lòng anh lúc này đang cười nhạt, khó trách có người nói khi người phụ nữ đã

chìm đắm vào trong tình yêu thì chính là một kẻ ngu ngốc, quả đúng là như thế!

Nhưng mà, nhưng anh lại đã quên mất một điều, một khi đã trao cho người khác sự giả dối, thì bản thân mình nhất định sẽ phải nhận lấy sự trả giá!

Ngày hôm nay anh đã làm tổn thương cô đau đớn một lần, thì về sau này, tất yếu chính bản thân anh sẽ phải nhận lấy nghìn lần vạn lần đau đớn hơn, sẽ phải dùng cả đời mình để hoàn trả lại!

Đông Phương Cảnh Mộ đi ra ngoài để tìm Cửu Cửu, vừa nhìn thấy Cửu Cửu ôm người đàn ông có ngoại hình quá giống Phượng Thần kia mà khóc rống lên không dừng, nhất thời anh cảm thấy một sự bất an nghiêm trọng, liền vội vã vọt bước tới thật nhanh.

Trong lòng của Đông Phương Cảnh Mộ nổi lên sự cảnh giác. Người đàn ông này, tại sao anh ta lại cố ý đến gần Cửu Cửu như vậy, rốt cuộc anh ta có mục đích gì? Thiên hạ này, tại sao đúng lúc này lại có thể xuất hiện một người giống tương tự với Phượng Thần như vậy, chẳng lẽ anh ta và Phượng Thần thật sự có một sự liên quan nào đó hay sao?

Bất kể như thế nào, Đông Phương Cảnh Mộ cũng không thể chấp nhận được cái cảnh này. Phải vất vả lắm Cửu Cửu mới có thể thoát ra được khỏi cơn ác mộng cái chết của Phượng Thần. Vậy mà đến bây giờ người đàn ông kia lại muốn kéo cô trở lại vào trong đó!

Đông Phương Cảnh Mộ tiến lên mấy bước, dùng sức một tay kéo Cửu Cửu từ trong ngực của An Thần ra ngoài, ôm cô vào trong ngực của mình: “Cửu Cửu, đừng khóc nữa, em làm sao vậy? Nói cho anh biết, có phải là anh ta đã bắt nạt em điều gì hay không?”

Nghe thấy câu hỏi của Đông Phương Cảnh Mộ, đến câu cuối cùng trong giọng nói lạnh lùng của anh đã mang theo âm điệu lạnh buốt, Tiêu

Cửu Cửu vội vàng lắc đầu, nghẹn ngào nói ra một câu “Không có, không có đâu. Anh Cảnh Mộ, anh ấy không hề bắt nạt em đâu, là do chính bản thân em đã có điều luống cuống, thật xin lỗi...”

Mà câu nói cuối cùng của cô, chính là đang nói với An Thần.

Đông Phương Cảnh Mộ lại kéo Tiêu Cửu Cửu đẩy cô về sau lưng của mình, trong giọng nói của anh mang theo ý cảnh cáo: “Tôi không không cần biết anh là một người tốt như thế nào! Tốt nhất là anh hãy lập tức cách xa cô ấy ra cho tôi. Nếu như anh dám có ý định gì không tốt đối với cô ấy, nhà chúng tôi tuyệt đối sẽ không đối xử khách khí với anh!”

Nhận thấy ánh mắt mang theo sát khí và không chút thiện cảm kia của Đông Phương Cảnh Mộ, khóe môi của An Thần đột nhiên cong lên để lộ ra một ý cười trào phúng. Anh ta cũng không trả lời Đông Phương Cảnh Mộ, chẳng qua chỉ nhìn Cửu Cửu một cái thật sâu, nói lại với cô một tiếng, “Cửu Cửu, trước hết anh xin lỗi, anh không tiếp tục ở cùng em được nữa rồi! Hẹn gặp lại!”

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Chờ Đến Sốt Ruột Rồi! (Tiếp Theo)

Nói xong, anh ta cứ như vậy tiêu sái nghênh ngang rời đi.

Nếu như trong tay có quả lựu đạn, lúc này Đông Phương Cảnh Mộ nhất định sẽ không chút do dự ném qua đó cho nổ tung, giết chết thằng nhãi con xấu xa vô cùng này phách lối kia!

Tiêu Cửu Cửu nhìn theo cái bóng lưng cao to kia, ánh mắt của cô cứ dõi theo cho đến khi bóng dáng của An Thần biến mất, mà vẫn chưa thể lấy lại tinh thần.

Thấy vẻ mặt của Cửu Cửu nhìn theo đầy si ngốc, mê đắm như vậy, trong lòng Đông Phương Cảnh Mộ cảm thấy căng thẳng. Anh thật sự vô cùng hối hận đã kiên quyết phải đưa Cửu Cửu tới nơi này để tham gia bữa tiệc. Nhưng việc đã đến nước này rồi, có hối hận thì phỏng có ích lợi gì nữa. Lúc này anh chỉ có thể nghĩ ra biện pháp, không để cho người đàn ông kia còn có cơ hội đến gần làm tổn thương tới Cửu Cửu.

Thật sự có một số chuyện, người định không bằng trời định. Cho dù bạn có đề phòng nghiêm mật như thế nào, nếu như người trong cuộc không thêm để ý, thì dù bạn đề phòng thế nào cũng không thể phòng ngừa được.

"Cửu Cửu, chúng ta trở về đi thôi!"

Tiêu Cửu Cửu vừa trải qua một trận não nhiệt như vậy, cho nên cô cũng cảm thấy mình không có mặt mũi nữa mà còn tiếp tục ở lại chỗ này

nữa rồi, thích thú đáp lại một tiếng, "Được!"

Trở lại nhà họ Đông Phương, Đông Phương Cảnh Mộ lại dặn dò cô không nên suy nghĩ lung tung nữa, sau đó bảo cô hãy nghỉ ngơi sớm một chút. Tiếp đó anh liền trở về gian phòng của mình, vội vàng gọi điện thoại cho Tiêu Căn Chi kể lại chuyện vừa mới xảy ra, lại phái người đi thăm dò nội tình của con người có tên An Thần kia.

Kết quả thế nào cũng có thể đoán ra được, người khác cũng đã có sự chuẩn bị trước khi đến, đương nhiên sẽ không để cho Đông Phương Cảnh Mộ và Tiêu Căn Chi điều tra ra bất kỳ điều gì có ích. Người đàn ông có tên gọi là An Thần kia, hết thảy mọi tài liệu mà Đông Phương Cảnh Mộ điều tra được đều có biểu hiện hoàn toàn bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa. Anh ta đến từ một hòn đảo nhỏ, là một người gốc Hoa, hiện tại đã được chứng nhận cấp giấy chứng nhận có quyền cư trú ở Luân Đôn, cũng đã được xác nhận là bác sĩ trợ giáo cho học viện y khoa ở Luân Đôn.

Nhưng người đàn ông này thực sự đã trở thành một cây gai đâm vào trong lòng Tiêu Căn Chi và Đông Phương Cảnh Mộ.

Hai người bọn họ đều sợ cái người đàn ông quá giống Phượng Thần kia, không biết vào lúc nào thì lại sẽ xuất hiện ở bên cạnh Cửu Cửu.

Mà từ phản ứng Cửu Cửu có thể nhận thấy rất rõ ràng, không thể nghi ngờ gì nữa, Phượng Thần chính là tử huyệt của cô.

Lần đầu tiên khi Cửu Cửu nhìn thấy người đàn ông có tên là An Thần kia, cô đã lập tức bị kích động và xúc động đến mức như thế. Nếu như người đàn ông kia thật xuất hiện ở bên cạnh cô, thật sự lấy phương thức giống như con người của Phượng Thần mà đến làm bạn với Cửu Cửu, chăm sóc Cửu Cửu, thì đừng nói là Đông Phương Cảnh Mộ, sợ rằng đến

ngay cả Tiêu Cẩn Chi, cũng sẽ không còn có cơ hội để ôm mỹ nhân trở về được nữa.

Nhưng mà, bọn họ gấp gáp hơn nữa thì có thể biết làm thế nào đây.

Giờ đây, trước mắt bọn họ chỉ có thể phái người theo dõi sát sao đối với tên tiểu tử kia, quan sát xem phía sau anh ta còn có những hành động gì khác nữa, thì bọn họ sẽ lấy bất biến ứng để ứng vạn biến (*), nếu như anh đối với Cửu Cửu thật sự là chớ có ý đồ, vậy bọn họ đối với anh, cũng tuyệt đối sẽ không lưu tình.

(*) Lấy bất biến ứng để ứng vạn biến: nguyên văn 以不变应万变-âm đọc: “dĩ bất biến ứng vạn biến”: Nghĩa đen của câu này là "Lấy cái bất động để đối phó với nhiều cái mạnh động". Đây là một câu triết lý bắt nguồn từ khái niệm thuộc về binh pháp “dùng tĩnh chế... động, lấy cái bất biến (không thay đổi) để ứng phó với cái vạn biến (cái luôn thay đổi). Ý nghĩa triết lý trên thể hiện ở chỗ, dù mọi sự vật hiện tượng phong phú, đa dạng, thay đổi khôn lường thế nào, nhưng đều xoay quanh trục của nó, đó là bản thể, cái gốc

Trong chớp mắt hai ngày nữa đã trôi qua, cũng đã đến ngày Tiêu Cửu Cửu phải trở về nước.

Lần này Đông Phương Cảnh Mộ xin nghỉ nghỉ ngơi ba ngày, đích thân đến để đón Cửu Cửu trở về.

Trước khi đi đón Cửu Cửu trở về nước, Tiêu Cẩn Chi và Đông Phương Cảnh Mộ cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu với nhà họ Lương sao cho tốt nhất.

Từ sau ngày Lương Kinh Diễm chạy đến nước Anh định bắt kẻ thông dâm không có kết quả, nhà họ Lương lại tiếp tục gây áp lực đối với Tiêu Cẩn Chi, yêu cầu Tiêu Cẩn Chi phải bảo đảm sẽ không đi một mình đến gặp Tiêu Cửu Cửu nữa. Nhưng ngay cả như vậy, anh cũng không dám bảo

đảm, Lương Kinh Diễm với tính nết điên cuồng kia liệu còn có thể làm ra những chuyện gì đối với Cửu Cửu hay không nữa.

Tiêu Cẩn Chi cũng đã từng suy tính có nên dứt khoát để cho Cửu Cửu du học ở nước ngoài hay không. Nhưng anh lại nghĩ, như vậy thì người sẽ phải ở cách xa ngoài ngàn dặm, lại nghĩ đến còn có Thụy Khắc giống như một con sói đói đang sống ở đó, Tiêu Cẩn Chi cảm thấy, vẫn nên sắp xếp để cho Cửu Cửu nằm ở trong tầm mắt quản lý của mình, thì anh mới yên tâm.

Ít nhất, ở trong vùng đất kinh đô này, một mẫu đất chia ba phần, trừ nhà họ Lương và Lương Kinh Diễm ra, cũng không có người nào dám có chủ ý đánh vào Cửu Cửu nhà anh.

Trước khi đi, Cửu Cửu lại đi một chuyến đến phủ Bá tước, kiểm tra lại cho Bá tước phu nhân làm một lần nữa. Sau khi xác định bệnh của Bá tước phu nhân đã khỏi hẳn, lúc này Tiêu Cửu Cửu mới chính thức cáo biệt với Bá tước phu nhân để trở về nước.

Về phần vị Đại thiếu gia Thụy Khắc kia, cô trốn còn không kịp, dĩ nhiên là bị Tiêu Cửu Cửu cố ý bỏ qua rồi.

Ông nội Đông Phương và bà nội Đông Phương ôm Cửu Cửu ngồi trò chuyện với cô trận thật lớn, phải một lúc rất lâu sau, lúc này hai ông bà nội Đông Phương mới đưa cô lên xe, còn lưu luyến không rời. Lại còn dặn dò cô lần nữa, nếu cô có rảnh rỗi cứ tới qua bên này chơi một chút, ở lại lâu một chút.

Tiêu Cửu Cửu cũng cười cười đồng ý, trong lòng cô thực sự cảm động đối với sự yêu thương sâu nặng của hai người đối với cô. Cô cũng đã suy nghĩ nếu có cơ hội cũng muốn báo đáp lại tình cảm của hai người bọn họ đã đối đãi thật tốt với mình.

Tiêu Cửu Cửu cùng với Đông Phương Cảnh Mộ và Tăng Lỗi cùng đi lên máy bay trở về nước.

...

Tại sân bay ở Kinh đô.

Xa cách một khoảng thời gian, Tiêu Cửu Cửu mới lại được đặt chân lên mảnh đất quê hương quen thuộc này một lần nữa. Đột nhiên trong lòng cô trào dâng lên một cảm xúc thân thiết của quê cha đất tổ.

Đi xa một khoảng thời gian, một lần nữa Tiêu Cửu Cửu mới phát hiện ra, khi trở về nước, chẳng những cô không thấy sợ hãi mảnh đất này, mà ngược lại, hóa ra cô lại cảm thấy tình yêu thương và quyến luyến đối với mảnh đất này còn da diết, nồng cháy hơn.

Nếu như không có những nguyên nhân đặc biệt khác, cô tin tưởng rằng, đại đa số mọi người đều không có ai muốn phải xa xứ, đi đến một địa phương xa lạ để sống, để lại phải bắt đầu cuộc sống mới một lần nữa.

Có vài người đi ra nước ngoài cả đời, đến khi già rồi, lại hy vọng có thể giống lá rụng về cội như cũ. Nói đi nói lại, vẫn là một câu nói cũ “quê hương khó bỏ, người thân khó xa!

Khi cô nhìn thấy mấy người đàn ông anh tuấn bất phàm, đang đứng chờ đợi mình ở lối ra, thì loại cảm giác thân thiết kia lại càng trào dâng lên quá mức, trên mặt cô cũng nở rộ một nụ cười rạng rỡ

"Cửu Cửu..."

"Cửu Cửu, hoan nghênh em đã trở lại!"

Theo từng tiếng hoan hô thân thiết nhiệt tình, Tiêu Cửu Cửu từ trong vòng ôm của Chu Tiêu, lại đổi đến vòng tay của Tân Tấn, rồi đến Hứa Hằng Minh. Những cái ôm này đối với cô thật thân thiết, thật chặt chẽ, mỗi người, ai cũng dùng sức ôm cô một chút, lấy cái ôm để biểu đạt sự thương yêu và sự nhớ nhung giữa mấy người bạn họ với nhau.

Tiêu Cửu Cửu nhìn bốn phía xung quanh một cái, khi không nhìn thấy bóng dáng của Tiêu Cần Chi, thì đôi con ngươi của cô thoáng qua nhất chút chán nản.

Tần Tấn biết cô đang tìm người nào, anh cười cười nắm lấy tay của cô, "Đi thôi! Anh ấy đang ở nhà chờ em!"

Tiêu Cửu Cửu sững sốt một chút, ngay sau đó cô liền nở nụ cười, người hiểu cô rõ nhất cũng chỉ có Tần Tấn!

Cũng chỉ có anh là người sẽ đặc biệt tỉ mỉ quan tâm đến những nhu cầu của cô. Cho nên mỗi lần trong lòng cô nghĩ đến điều gì, anh gần như cũng có thể đoán được hết.

Đoàn người này của bọn họ tất cả đều là tuấn nam mỹ nữ, đứng chung với nhau vào một khối, thật sự đã trêu chọc vô số ánh mắt của người khác. Mãi cho đến lúc bọn họ đã rời khỏi sân bay, còn có vô số người vẫn còn đang sợ hãi kêu than về sắc đẹp của bọn họ.

Sáu người, chia nhau ra lên ba chiếc xe, trùng trùng điệp điệp lao nhanh trên đường, đi về phía khu bảo tàng Ngọc Sơn.

Chờ đến khi xe của bọn họ dừng lại ở nơi cửa, Âu Sáng thay mặt cho đại Boss của anh, đã sớm đứng canh giữ sẵn ở cửa, vừa thấy Cửu Cửu xuống xe, anh ta liền cười cười, tiến ra nghênh đón, "Cửu Cửu, hoan nghênh cô đã trở lại! Mau lên đi, lão đại đang sốt ruột chờ cô lâu rồi!"

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Kích Động Sinh Viên Mới Nhập Học

Trong sự chen chúc vây quanh của mấy vị soái ca, Tiêu Cửu Cửu đi lên lầu bốn của khu bảo tàng Ngọc Sơn.

Cửa thang máy vừa mới mở ra, đập vào ánh mắt Tiêu Cửu Cửu trước hết, chính là một bóng dáng cao ngất đang đứng ở cửa thang máy chờ đợi đã lâu.

Nghênh đón lại ánh mắt chứa đầy ý cười ở trước mắt kia, Tiêu Cửu Cửu cũng hé miệng nở một nụ cười.

Nhìn thấy Tiêu Căn Chi đang dang rộng hai cánh tay về phía mình, Cửu Cửu giống như một con chim Yến nhỏ, nhẹ nhàng nhào tới, ôm thật chặt lấy cổ của anh, cất giọng nói nghe thật êm dịu, yêu kiều gọi to lên một câu, "Anh Căn Chi..."

Chưa từng chia lìa, thì sẽ không biết được, khi gặp lại nhau đáng quý như thế nào.

Chỉ có khi đã bị chia lìa sau đó mới được gặp lại nhau, lúc ấy mới biết, hóa ra là tình cảm ở trước mặt đã được khắc sâu vào tận xương thịt, cho dù có bất kể một chương ngại nào, cũng không thể nào ngăn cản được ý định bọn họ muốn được sống gần gũi, nương tựa vào nhau, không thể ngăn cản được tình cảm sâu nặng thăm thiết giữa hai người bọn họ với nhau.

Tiêu Cẩn Chi ôm Tiêu Cửu Cửu thật chặt, anh ôm cô giống như ôm một vật báu tưởng như bị mất đi, giờ đây mới tìm lại được vậy. Anh ôm siết lấy cô đến nửa ngày cũng không chịu buông tay.

Mãi cho đến lúc Chu Tiêu dùng sức ho khan lên mấy cái, lúc này cánh tay của Tiêu Cẩn Chi vẫn đang siết chặt nơi eo của cô mới buông lỏng ra một chút. Nhưng bàn tay của anh lại vẫn ngang ngược nắm giữ ở ngang hông của cô, "Đi nào! Đi vào thôi, anh đã sai người làm cho em một bàn lớn toàn những món ăn mà em thích ăn đó."

Chu Tiêu ở phía sau lắc đầu than nhẹ một tiếng, "Tính nết quả nhiên rất khác thường, không có chút nhân tính nào hết!"

Tiêu Cẩn Chi quay đầu lại, ánh mắt nhìn giống như lưỡi dao sắc lẹm, chỉ chực như muốn giết người vậy. Ánh mắt ấy làm cho Chu Tiêu bị dọa cho sợ đến mức thoáng rụt cổ lại một cái, vội vàng im lặng. Nhưng trong lòng anh thì lại đang thầm oán trách người anh em của mình. Chỉ cần có Cửu Cửu ở đây, vĩnh viễn trong mắt của Tiêu Cẩn Chi chỉ có hình bóng của Cửu Cửu, còn những người khác, bất cứ là ai cũng đều phải đứng dạt sang một bên.

Tiêu Cẩn Chi cũng không cần quan tâm để ý xem mấy người bạn của anh đang làm những cái gì, hay đang nghĩ như thế nào! Dù thế nào đi nữa Cửu Cửu nhà anh đã trở lại rồi, bây giờ anh chỉ nghĩ phải làm thế nào để phục dịch cho thật tốt đối với bà cô nhỏ này của anh là được. Nhất là ở thời kỳ đặc biệt bất bình thường này, ở phía trước có sói, phía sau lưng có hổ, cho dù anh tấn công thì cuộc chiến này cũng chưa thể có kết quả tốt đẹp được. Điều này chứng tỏ con đường theo đuổi, đưa được vợ về nhà của anh, thật sự không dễ dàng gì!

Hết lần này tới lần khác, cái cô gái nhỏ không có lương tâm này, tuyệt đối không hề nhớ tới anh chút nào. Cho nên khi nhìn thấy có một người đàn ông tương tự Phượng Thần, ngay lập tức linh hồn nhỏ bé của cô liền giống

như đã bị anh ta hút đi mất vậy. Làm cho Tiêu Cẩn Chi vừa tức vừa hận, nhưng lại không thể nào làm gì khác được. Nhưng mà anh lại không tự chủ mà sinh lòng thương tiếc đối với cô.

Nói đến nói đi, vẫn là câu nói cũ kia, anh đã bị nắm ở trong tay cô, trọn đời cũng không thể nào thoát thân ra nổi!

Lại nói về bàn rượu này, cũng là kể từ sau khi Cửu Cửu đưa xe gặp chuyện không may trở đi, đây lần đầu tiên mấy người bọn anh mới lại được gặp nhau.

Ba người Chu Tiêu, Tần Tấn và Hứa Hằng Minh, cũng mãi cho đến khi Tiêu Cẩn Chi và Lương Kinh Diễm đính hôn với nhau xong, người trong nhà xem như mới chịu thả lỏng sự quản chế đối với bọn họ. Cho nên, ngay cả Tiêu Cẩn Chi ngày thường dù có lần lượt gặp gỡ tất cả mấy người bọn họ, nhưng cũng không hề ngồi uống rượu với nhau như thế này. Cho nên khi ngồi vào bàn, ở chén thứ nhất rượu, chính là Chu Tiêu một con người luôn kiên cường thẳng thắn trực răn ròi rót một ly rượu để tạ tội với Tiêu Cửu Cửu.

"Cửu Cửu, ly rượu này, anh Chu Tiêu này mời em! Ở ngay tại bàn rượu này, anh thẳng thắn nói với em câu xin lỗi, vào lúc em cần được sự trợ giúp nhất, thì người làm anh như anh Tiêu đây lại không thể ra sức..." Nói xong lời cuối cùng lúc này hốc mắt của Chu Tiêu đã đỏ hoe!

Ở vào thời điểm Cửu Cửu cần người giúp đỡ nhất, thì anh lại không thể ra mặt để giúp đỡ cô được. Chuyện này đã trở náy một gút mắc chôn sâu ở trong lòng Chu Tiêu. Anh có cảm giác hổ thẹn đối với chính bản thân mình vẫn luôn muốn bảo vệ cho Cửu Cửu. Hơn nữa, anh lại có cảm giác như mình đã bị mất đi cái tư cách là người hỗ trợ, bảo vệ của cô. Vì vậy anh vẫn luôn muốn tự mình nói một tiếng "Thật xin lỗi" với Cửu Cửu. Cho đến hôm nay, cuối cùng anh đã nắm bắt được cơ hội, chính thức lên tiếng nói với cô những áy náy trong lòng của mình!

Tuy rằng đến năm tuổi của Tiêu Cửu Cửu cô cũng không phải lớn, nhưng từ nhỏ cô đã thấy nhiều sự nóng lạnh bất thường của nhân gian. Cho nên trong lòng cô cũng rất hiểu những nỗi khó xử của mấy người đàn ông đang ngồi ở nơi đây. Bất kể là người nào, trong ngày thường đối với những yêu cầu của cô, tất cả bọn họ đều luôn “hữu cầu tất ứng” (*), càng nghĩ ra những biện pháp hỗ trợ tốt nhất cho cô.

(*) Hữu cầu tất ứng: Nguyên văn tiếng Trung 有求必应: Dịch nghĩa: xin gì được nấy, cầu được ước thấy.

Thời điểm cô có chuyện, mấy người bọn họ luôn luôn xông lên phía trước nhất, nếu như không phải là thật sự bị gặp một bước vạ bất đắc dĩ kia, ở thời điểm cô khó khăn nhất, bọn họ tuyệt đối sẽ không bao giờ không thấy bóng dáng.

Hôm nay thấy Chu Tiêu nói ra những lời tự trách như vậy, Tần Tấn và Hứa Hằng Minh nhìn lại nhau, tất cả hai người đều mang bộ dáng vẻ mặt thật áy náy. Tiêu Cửu Cửu nhẹ nhàng nở một nụ cười sáng rỡ, nhẹ giọng nói, "Anh Chu Tiêu, anh Tần Tấn, anh Hằng Minh, tình cảm của các anh đối với em thế nào, trong lòng Cửu Cửu đều thấy rất rõ ràng. Em tin tưởng ở các anh, cũng như là tin tưởng vào chính bản thân mình vậy. Thật sự em không hề có gì phải trách móc các anh, dù chỉ là một chút cũng không có. Các anh cũng đừng vì chuyện này mà cảm thấy trong lòng bị khó chịu. Mọi chuyện giờ đây đã qua rồi, chúng ta hãy cùng nhau nhìn về phía trước, được không? Ly rượu này em xin nhận! Uống!"

Nói xong, Tiêu Cửu Cửu ngửa đầu, một hơi cạn sạch hết rượu ở trong ly.

Một luồng cảm xúc sáng khoái, phóng khoáng vừa mang hương vị thân thiết vừa mang lại một sức mạnh, thật sự đã quét sạch đi tất cả mọi sự khó chịu giữa tất cả mấy người bọn họ!

Chu Tiêu dùng sức hít mạnh mũi một cái, cầm cái ly ở trên bàn gỗ một mạnh cái: “Mấy anh em, chúng ta cùng nhau nâng ly mời Cừu Cừu một ly rượu nào!”

Mọi người đều nâng ly uống sạch!

Giao tình của bọn họ không phải mới có ngày một ngày hai. Lời nói đã nói đến nước này, trong lòng tất cả mọi người cũng đều cảm thấy cởi mở, sáng khoái, có nói gì thêm nữa cũng là vô vị.

Đã là bạn bè tốt của nhau, lần này không giúp được, còn có lần sau, còn tiếp tục nhiều lần sau nữa, chỉ cần có thể giúp được nhau, dù bận rộn nhất định cũng sẽ giúp không từ! Không cần phải nói thêm bất kỳ những lời nói nhảm nhí nào khác nữa, tất cả mọi người đều hiểu lẫn nhau.

Rượu ngon, một chén lại tiếp một chén, tiếp tục uống...

Uống đến cuối cùng, tất cả mấy người đàn ông kia đều ngã gục xuống, nằm ngời ngồn ngang ở trên ghế sa lon, cứ như vậy lăn ra ngủ.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Kích Động Sinh Viên Mới Nhập Học (Tiếp Theo)

Người lúc này đầu óc còn tương đối tỉnh táo, duy nhất chỉ có Hứa Hằng Minh.

Anh ngồi ở một bên ngắm nhìn Tiêu Cửu Cửu đang thoải mái vùi ở trong ngực Tiêu Căn Chi ngủ thiếp đi. Trên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô, còn đang nhuộm một màu đỏ ửng vì say rượu, nhìn gương mặt cô lúc này giống như một trái đào mật vừa mới vừa hái xuống cây, làm cho người ta nhìn mà chỉ muốn cắn một miếng.

Nhưng anh cũng biết, ở trước mặt nhiều người đàn ông ưu tú như vậy, anh không phải là người đứng hàng đầu, cho nên, anh lựa chọn phương thức cứ yên lặng để bảo vệ cô, cứ như vậy, anh canh giữ ở bên cạnh cô, dùng hết năng lực của mình, giúp đỡ cô một tay, chỉ hy vọng... cô có thể hạnh phúc là tốt rồi!

Cửu Cửu, Cửu Cửu... Em phải sống tốt hơn, thật là tốt, lúc ấy anh mới có thể yên tâm...

Cả một đêm này Hứa Hằng Minh đều ở nơi này, thậm chí nhắc đến cái tên Tiêu Cửu Cửu kia... Cho đến cuối cùng, anh cũng không thể nào chống cự nổi sự mệt mỏi nữa, cũng chìm vào trong giấc ngủ theo mọi người.

...

Ngày 30 tháng tám, khí trời trong sáng, ánh nắng trên cao chiếu rọi rực rỡ khắp nơi.

Cửa ra vào sân trường Học viện Y Khoa được mở rộng để đón chào sinh viên mới đến nhập học. Một đám sinh viên cũ sau vài ngày bận rộn, đến ngày cuối cùng này, ngược lại,, đã không còn bận rộn như vậy rồi. Chỉ có một số những sinh viên sống ở trong học viện hoặc là sống ngoại trú, cứ phải chạy qua chạy lại để tiếp đón những bạn sinh viên mới đến nhập học.

Thừa dịp thời gian lúc này còn rảnh rỗi, một vài nam sinh cũ tụ tập ngồi chung với nhau ở một chỗ để tán gẫu.

"Năm nay sinh viên mới đến nhập học dường như không có mấy người xinh đẹp đến mức để được gọi là hotgirl nhỉ?"

"Tôi thấy cái cô Chu Hoàn kia cũng khá đấy chứ! Vóc người cũng khá đẹp, trong số sinh viên mới đến nhập học tôi thấy cô gái này là xinh đẹp nhất rồi."

"Xin lỗi nhé.., Chu Hoàn kia có là cái gì, bộ dạng mặt mũi lúc nào cũng vênh vênh váo váo như thế, làm cho người ta không ưa nổi. Tôi lại thích cái cô Trương Dương kia hơn, cô gái này có cá tính, lại xinh đẹp nữa! Một soái ca tóc ngắn, đôi mắt to tròn linh động trong veo như nước hiện ra chút sát khí, cứ như vậy nghiêng mắt nhìn xuống dưới, tiểu ca kia có trái tim nhỏ không sao kiềm chế được mà run lên một cái..."

Một nam sinh được mệnh danh là Trư Bát Giới, gương mặt đang làm ra cái vẻ chảy nước miếng, trong lúc bất chợt, ánh mắt vô tình liếc về phía cửa trường học, tình hình nhìn thấy có một bóng dáng thon thả, hoạt bát đang đi tới, thì nhất thời nghẹn họng, nhìn trân trối, trong mắt sao bay lách lách loạn xạ, cũng không nói ra thêm được một câu nào nữa, trong lòng đang điên cuồng kêu gào, cái gì mà Chu Hoàn, cái gì mà Trương Dương,

tất cả cũng đứng dựa vào một bên đi, bóng dáng ở trước mắt kia mới thật sự đáng gọi là đại mỹ nhân chứ!

Dáng người cao ráo đẹp tựa như ma quỷ, chỗ nên lời thì lời, chỗ nên vênh lên thì vênh lên, ngay cả khi trên người chỉ mặc một bộ quần áo thể thao màu trắng, cũng không thể nào che giấu, lẫn át được những đường cong lá lướt gợi cảm của cô.

Mái tóc đen nhánh mềm mại như tơ, dưới ánh mặt trời lóng lánh, phản chiếu ra một màu đen sáng bóng rực rỡ. Trong lúc đi lại, mái tóc cứ đong đưa tựa như rong chơi, mà vô cùng phóng khoáng, đến mức làm cho lòng người nhìn mà cảm thấy sợ hãi cực độ, làm cho người ta hận không thể dùng hai tay nhẹ nhàng nâng mái tóc của cô lên, đặt ở dưới chóp mũi, mắt khép hờ mà ngửi hương thơm.

Đợi cô đến gần thêm chút nữa vừa nhìn thấy, càng cảm thấy khủng khiếp hơn nữa!

Này là da thịt trắng ngần như tuyết, hiện rõ lên thứ ánh sáng lộng lẫy, trơn mềm, mờ ảo. Một đôi tròng mắt đen nhánh tựa như hai viên kim cương đen, nhìn vừa trong trẻo, vừa có hồn. Đôi mắt đẹp nhìn xung quanh, ánh sáng chiếu vào thật rực rỡ. Chỉ cần nhìn vào ánh mắt ấy, thì đã làm cho người ta có một cảm giác không kiềm chế nổi, mà muốn đắm chìm ở bên trong sự say mê, mơ màng đó, vĩnh viễn không bao giờ thoát ra ngoài...

Lông mày cong như rặng núi xanh, chiếc mũi thẳng thanh tú, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, kiều diễm ước át... Tất cả mọi người đều than thở ở trong lòng, quá đẹp! Thật sự là quá đẹp! Đây mới thật sự là mỹ nhân, quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành, quả thực đẹp nhất trên đời!

Bất kể thế nào, khi trưởng thành lại càng lộ rõ khí chất, cô thực sự là đỉnh cao nhất, là một hoa khôi mới của trường, trừ cô ra, không còn có thể

là một ai khác!

"Xin hỏi một chút, sinh viên mới đến nhập học, bây giờ phải đến nơi nào để làm thủ tục?"

Nghe thấy giọng nói mềm mại, yêu kiều của sinh viên mới đến nhập học, mấy nam sinh ở nơi đó cảm thấy ngay cả xương của mình cũng mềm nhũn ra mất rồi. Tất cả đều đang có cùng một suy nghĩ, ngay cả giọng nói ra nghe cũng cảm thấy dễ thương như vậy, nếu như cuộc đời này có thể có được một người phụ nữ như vậy, coi như nếu có bắt bọn họ lập tức phải chết đi thì họ cũng cam tâm làm theo!

Thấy này tất cả một đám người kia cứ ngơ ngác nhìn mình, cũng không có một người nào lên tiếng đáp lại một câu, Tiêu Cửu Cửu nhẹ chau lại lông mày một chút, hỏi lại một tiếng, "Xin hỏi một chút, sinh viên mới đến nhập học, bây giờ phải đến nơi nào để làm thủ tục?"

Lúc này, một giọng nữ ở bên cạnh vang lên, nghe đầy vẻ lạnh lùng khắc nghiệt: "Không phải chỉ là một con cáo đang bày ra cái vẻ mặt mê hoặc hay sao? Học trường, mấy người lại còn bày vẽ ra cái bộ dáng giống như thần hồn điên đảo như vậy hay sao?"

Toàn trường tức khắc trở lại yên tĩnh.

Tiêu Cửu Cửu liếc mắt sang bên cạnh, lạnh lùng quét tới người ở đối diện, lúc này đang trưng ra một gương mặt trang điểm phấn son nồng đậm, làm người khác không thể nhìn thấy rõ ngũ quan trên mặt. Chủ nhân của gương mặt đó, đang bày ra bộ dạng làm ra vẻ muốn khiêu khích vênh váo hống hách, con người bốc lên lửa giận như muốn lao vào chiến đấu, dường như hận không thể tùy tiện mà nhào lên để cào nát gương mặt xinh đẹp kia của Tiêu Cửu Cửu.

Tiêu Cửu Cửu đột nhiên cười lên một tiếng nhẹ nhàng, "Gương mặt mê hoặc của con cáo này ít nhất cũng có không ít người thích. Nếu như

mang ra mà so sánh với gương mặt giống như cái bánh mì rắc vừng lên trên, thì xem ra cũng còn tốt hơn rất nhiều! Học trưởng, mấy anh hãy nói xem có đúng không?"

Nụ cười này của Cửu Cửu đẹp như hoa quỳnh nở rộ, lại một lần nữa đã làm mê đảo một đồng lớn sinh viên nam ở trước mặt. Đến ngay cả mấy sinh viên nữ, cũng vừa thấy hâm mộ vừa ghen tỵ lại vừa hận kia, cũng không kiềm chế được mà phải than thở lên một tiếng vì cô, thật là xinh đẹp! Nhưng từ trong cái miệng nhỏ nhắn của cô lại nói ra câu nói độc địa kia, lập tức đã khiêu khích cô sinh viên nọ bị giận sôi lên, gần như tắc thở mà chết.

Cô gái kia biết mình có một gương mặt giống như một cái bánh nướng rắc vừng lớn, nhưng bởi vì gia thế hiển hách, hơn nữa, chưa từng có người nào ở trước mặt cô, dám đưa sự thật trần trụi này ra để đập thẳng vào mặt của cô như thế. Người đầu tiên dám to gan lớn mật nói ra sự thật thế này, quả thực chỉ có duy nhất Tiêu Cửu Cửu mà thôi!

Lúc này, thấy có kịch vui để xem, mọi người càng ngày càng vây tròn xung quanh để xem càng nhiều hơn

Đến lúc này, cô gái có gương mặt như chiếc “bánh nướng rắc vừng” kia, cả người đã vụn vẹo không sao chịu được nữa rồi. Cô ta hét lên một tiếng điên cuồng, "Trương Á..."

Một người đàn ông toàn thân mặc quần áo đen lặng yên không một tiếng động từ trong đám người vọt ra, đến gần trước mặt cô ta, kêu một tiếng, "Tiểu thư có điều gì cần dặn dò?"

“Mặt bánh nướng rắc vừng” kia đưa tay chỉ thẳng vào phía của Tiêu Cửu Cửu, "Anh hãy thay tôi dạy dỗ con bé kia một chút đi, hãy để cho cô ta biết được sự lợi hại của chúng ta!"

Theo đó, vị đàn ông áo đen kia nhìn sang Tiêu Cửu Cửu, ánh mắt đầy sát khí. Một cô sinh viên bé nhỏ đứng ở bên cạnh Cửu Cửu vội vàng kéo kéo ống tay áo của Cửu Cửu, "Cô hãy mau chóng đi nhanh đi! Cô gái này không phải là người dễ chọc đâu. Nghe nói người đứng ở phía sau hậu trường của cô ta cực kỳ tàn khốc đó. Suốt mấy ngày hôm nay đã có mấy nữ sinh bị cô ta ép phải chuyển đi hết rồi."

Tiêu Cửu Cửu nghiêng đầu nhìn cô gái đã có một chút hảo tâm khuyên nhủ cô như thế. Cô gái này có gương mặt mũm mĩm mập mạp như gương mặt của một con búp bê. Hai mắt thật to, trong trẻo giống như đôi mắt của một chú nai con, lóe lên một thứ ánh sáng rực rỡ, nhìn đặc biệt ngây thơ, đặc biệt dễ thương.

Tiêu Cửu Cửu nghiêng đầu nhìn về phía cô gái kia, nhẹ nhàng cười một tiếng, "Không sao đâu! Tôi không sợ cô ta! Cô ta cứ việc phóng ngựa tới nơi này!"

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Anh, Không Cùng Một Cấp Bậc Với Tôi!

Editor: Puck

Người đàn ông áo đen Trương Á đó đi tới trước mặt Tiêu Cửu Cửu, một đôi mắt to sắc bén khóa chặt trên người Tiêu Cửu Cửu, khi nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh không hề kinh hãi của Tiêu Cửu Cửu, anh hí hai mắt lại.

Tiêu Cửu Cửu mặc bộ đồ thể thao màu trắng, mái tóc đen suôn dài như thác nước, phong cách như tiên, một đôi mắt đen như mũi châm nhọn đâm ngược lại anh, trên trán, lộ ra vẻ cao quý nhàn nhạt.

Chỉ nhìn vài lần, Trương Á đã chân chính phán đoán ra, cô gái này tuyệt đối không đơn giản!

Trương Á tuy là tay sai cho chủ phái tới bảo vệ Trình Viện, nhưng anh vẫn hiểu được lựa chọn đối thủ, biết người như thế nào có thể bắt nạt, biết hạng người gì không thể bắt nạt.

Mà cô bé trước mắt này, phản ứng và thái độ của cô ấy, hoàn toàn vượt ra ngoài phản ứng của người bình thường nên có, vì cẩn thận để đạt được mục đích, Trương Á vẫn lựa chọn lui nhường một bước.

Anh trầm giọng nói với Tiêu Cửu Cửu, “Vị tiểu thư này, mời nói xin lỗi với tiểu thư nhà tôi!”

Anh nghĩ, chỉ cần Tiêu Cửu Cửu nói xin lỗi, chuyện này cứ bỏ qua như vậy!

Thật sự không nghĩ đến, Tiêu Cửu Cửu lại nhìn anh nhẹ nhàng cười nhạt nói, “Muốn tôi nói xin lỗi? Được! Chỉ cần cô ta nhân lỗi với tôi trước, tôi cũng sẽ nói một câu xin lỗi với cô ta!”

Trương Á thấy cô không chịu phục, sắc mặt nhất thời khó nhìn.

Đang định nói chuyện, mặt bánh nướng vừng đó đã cắn răng chằm chọc cười mắng, “Mày là cái thá gì? Muốn bản tiểu thư xin lỗi mày, mày nhận nổi sao?”

Tiêu Cửu Cửu cười nhạt một tiếng, “Tôi biết rõ tôi đối mặt với thứ đồ không tốt, cho nên tôi cũng không muốn nói với thứ gì đó về lễ nghi liêm sỉ.”

Nói xong, Tiêu Cửu Cửu bỏ mặc luôn cô ta, xoay người, đi thẳng đến chỗ đón người mới, đang chuẩn bị tìm người dẫn cô đi làm thủ tục.

Nhưng từ khi sinh ra đến giờ Trình Viện chưa bao giờ bị người tổn hại như vậy, lúc này nổi giận gầm lên một tiếng, “Trương Á, đánh cô ta cho tôi! Đánh đến khi cô ta nói xin lỗi mới thôi!”

Mặt bánh nướng vừng tên là Trình Viện, năm nay là sinh viên đại học năm hai, bối cảnh phía sau nhà thật sự coi như hơi kiên cường, phó hiệu trưởng đại học B vẫn là chú ruột của cô, cho nên cô dựa vào bối cảnh phía sau gia nhập hội học sinh, vì thân cận với một vị học trưởng đẹp trai cô thích, cô mới có thể mang theo vệ sĩ tới đây tham gia hoạt động đón người mới.

Trong mấy ngày nay, nhìn thấy học muội mới đến khá xinh đẹp một chút, đã gắng sức đả kích bọn họ, có hai bạn học nữ mới, không sợ cường quyền náo loạn một trận với cô, bị cô tìm tới chú phó hiệu trưởng, đơn giản

tìm một lý do không để cho người ta nhập học, trực tiếp để cho chú cô cho người ta nghỉ học.

Về phần hai vị kia hội học sinh có chống lại hay không, đây là nói sau, nhưng cô ở đây hoành hành không kiêng nể, tiếng xấu bắt nạt người mới, coi như truyền ra ngoài.

Hôm nay vừa thấy một đại mỹ nhân cấp bậc hoa khôi của trường tới, muốn cho cái hạ mã uy *, không nghĩ rằng Tiêu Cửu Cửu lại là một cọng rơm hơi cứng, hoàn toàn không ăn chút náo loạn của cô, lại nghe thấy Tiêu Cửu Cửu nói muốn cô nói xin lỗi trước, Trình Viện dĩ nhiên giận đến hộc máu, răng ngà thâm căn, ở trong lòng thề không thể không làm cho Tiêu Cửu Cửu khuất phục.

(*) hạ mã uy: vốn chỉ quan lại thời xưa vừa đến nhận chức một chỗ nào đó, liền tỏ ra uy quyền của mình đối với thuộc hạ, sau này cũng chỉ việc ra oai ngay lúc đầu đối với đối phương

Trương Á nghe Trình Viện ra lệnh, mày rậm vừa nhú, nhưng đối với chủ thuê ra lệnh, anh luôn luôn chỉ theo lệnh mà làm.

Đặc biệt là Trình đại tiểu thư này ra lệnh, nếu thật sự cãi lời, quay đầu lại chịu khổ bị mắng, vẫn là bản thân anh!

Lại nói, anh cũng muốn xem một chút, người đẹp nhìn không đơn giản này, rốt cuộc có bản lĩnh gì, lại dám ngay cả Trình Viện cũng dám trào phúng, nếu như anh không nhìn lầm, cô ấy chẳng những tuyệt đối không sợ bọn họ, ánh mắt nhìn bọn họ, còn mang theo vẻ giống như khinh thường và mỉa mai khi nhìn thẳng hề.

Trong lòng của anh, không khỏi dâng lên không cam lòng tức giận.

Một đôi tay nhanh như điện bấu lấy vai Tiêu Cửu Cửu đang ở chỗ đón người mới đến, khi Trương Á cho rằng một trào này của anh nhất định như

ý nguyện, thân hình Tiêu Cửu Cửu đột nhiên hạ xuống, khi tránh được hai tay Trương Á tóm lấy thì cô lại lật tay một cái, lấy tốc độ còn nhanh hơn Trương Á, nhanh chóng giữ chặt cổ tay Trương Á, dùng sức xốc lên, trực tiếp hung hăng ném Trương Á qua vai, nhanh đến Trương Á cũng không kịp phản ứng.

Anh té ngã trên đất, khi cảm thấy cả người đau đớn, trong đầu đột nhiên hiện lên mấy chữ — anh khinh địch!

Mọi người nhìn thấy một cảnh này, một lần nữa bị chấn động rồi!

Từng người một nghẹn họng nhìn trân trối, ai có thể nghĩ được, một đại mỹ nhân như tiên trên trời, lại sẽ có bản lĩnh hung hãn như vậy? Thế mà lại một chiêu nháy mắt giết đối thủ! Chật chịt chịt, quá mạnh mẽ!

Lòng Trương Á còn chưa chết, anh đường đường là tinh binh hạng nhất của lính đặc biệt giải ngũ, thế nhưng lại một chiêu mà thua ở trong tay một cô bé, anh không tin! Anh cho rằng kết quả thất bại này là do anh khinh địch, mới để cho Tiêu Cửu Cửu dễ dàng được như ý.

Anh một lý ngư đá đỉnh *, từ dưới đất nhanh chóng bật người dậy, lại đi tới trước mặt Tiêu Cửu Cửu.

(*) lý ngư đá đỉnh: một động tác trong võ thuật, khi nằm trên đất, dùng lực tay, chân, lưng để bật dậy.

Lần này, anh danh chính với thực dùng phương thức so tài với cao thủ, đôi tay ôm quyền mời cô chỉ giáo, “Trương Á bội phục công phu của vị tiểu thư này, kính xin tiểu thư chỉ giáo cho một hai!”

Tiêu Cửu Cửu thấy dáng dấp Trương Á coi như chính trực, nhưng đi theo một chủ nhân như Trình Viện vậy, anh ta trợ Trụ vi ngược * khẳng định cũng làm không ít, nếu anh ta muốn lãnh giáo, vậy cô tốt bụng một chút, giáo dục anh ta một chút!

(*) Trợ Trụ vi ngược: Giúp kẻ ác làm điều xấu. Chử Trụ trong Trụ vương, là vua Đế Tân, nhà Ân, đốt chết kẻ trung lương, mổ đàn bà chữa, những kẻ tàn nhẫn bất lương thì ẩn dụ là Trụ.

Cô cười như không cười hỏi, “Anh thật sự muốn học hỏi tôi?”

Trương Á không chút do dự trả lời, “Đúng!”

Tiêu Cửu Cửu nhếch môi cười nhẹ, đậy mắt mang theo vẻ hài hước, vẫy vẫy tay với Trương Á, “Vậy thì tới đi!”

Chỉ cần không phải quần đấu, bàn về đơn đấu đánh nhau, Tiêu Cửu Cửu thật sự không kiêng dè!

Năm đó, khi Tiêu Căn Chi mang cô và Phượng Thần về, dạy bọn họ hai kỹ năng, hỏi bọn họ muốn học cái gì, cô và Phượng Thần đều không hện mà cùng lựa chọn võ thuật.

Chỉ có bảo vệ tốt cho mình, mới có thể bảo vệ tốt cho bạn bè người thân của mình.

Mà mục đích của cô và Phượng Thần, Phượng Thần vì có thể bảo vệ tốt cho cô, cô lại vì không muốn tiếp tục để Phượng Thần vướng mắc về mình, cô không muốn bản thân trở thành gánh nặng cho Phượng Thần.

Tiêu Căn Chi trở thành huấn luyện viên chính của cô và Phượng Thần, nội dung trong khóa học chính là tất cả các nội dung cao nhất của lính đặc biệt, bao gồm đánh cận chiến, ám sát, dịch dung, v.v...

Mà Chu Tiêu, Tần Tấn, Hứa Hằng Minh, còn có Đông Phương Cảnh Mộ đều duy trì bản lĩnh người anh em xuất chúng, toàn bộ đều thành người luyện cùng cô và Phượng Thần, huấn luyện mấy năm như thế, có thể nghĩ, bản lĩnh của Phượng Thần và Tiêu Cửu Cửu, tuyệt đối áp đảo trên lính đặc biệt bình thường.

Nếu như ban đầu Lương Kinh Diễm không phải tìm người biết phúc ngữ *, giả mạo âm thanh cầu cứu của Tiêu Cửu Cửu bị người bắt cóc, vừa vặn lúc ấy Cửu Cửu đang ngằm đầu đá với Lương Kinh Diễm, lại không có ở trong phòng tiệc, Phượng Thần lo lắng cho cô, lúc này mới bị người Lương Kinh Diễm phái đi lừa anh ở trong bữa tiệc đi ra ngoài, bằng không, anh cũng sẽ không dễ dàng bị người vây đánh đến chết ở trên đường như vậy.

(*) phúc ngữ: nói bằng bụng, hoặc chỉ người giả giọng

Nghĩ đến Phượng Thần, tâm tình Cửu Cửu trong nháy mắt đi xuống thấp.

Bọn họ từng có quá nhiều ngày tốt đẹp vui sướng như vậy, nhưng cô, đúng là vẫn còn liên lụy khiến anh mất đi sinh mạng, Phượng Thần chết đi, là đau vĩnh viễn chạm đến vẫn đau trong lòng Cửu Cửu!

Khi cô đang rơi vào hoài niệm, Trương Á đã dùng hết sức lực, đánh về phía cô.

“Cẩn thận!”

Cùng lúc với một tiếng kêu con nít đáng yêu vang lên, một chiêu nhanh như hổ đói vồ mồi của Trương Á đã nhào tới trước mặt Tiêu Cửu Cửu, trong nháy mắt Tiêu Cửu Cửu thu lại tinh thần, chẳng những không lùi, ngược lại cố tay khẽ đảo, một quyền trực tiếp nghênh đón tay Trương Á đánh tới.

Trương Á không hề biết, Tiêu Cửu Cửu chẳng những là cao thủ độ sức đánh cận chiến, hơn nữa cô còn được Hoa Thiên Sơn truyền thụ cho “Cửu Long khí tức thuật”, đây là nội công tâm pháp Đạo gia, Tiêu Cửu Cửu tu luyện mấy năm, mặc dù công lực còn chưa đại thành, nhưng đối phó với hạng người như Trương Á cũng dư dả.

Khi quả đấm mang theo nội lực của cô đánh lên người Trương Á thì Trương Á cảm giác lực lượng cường đại giống như đồi núi lấp bể, nhìn từ trong lòng bàn tay Tiêu Cửu Cửu nhìn như mảnh khảnh mềm mại truyền ra ngoài, anh định giữ vững thân thể, nhưng không chống cự nổi lực lượng này, cả người bay ra phía sau, té thẳng tới trong đám người đứng vây xem.

Đúng một chiêu chết ngay lập tức *!

(*) nguyên gốc: 秒杀 (miểu sát), chỉ với tính ưu thế áp đảo một chiêu trí mạng hoặc trong thời gian cực ngắn (ví dụ như một giây) giải quyết đối thủ. Từ này xuất phát từ game online, hình dung giết một người trong game chỉ trong nháy mắt. Trong nháy mắt này không khống chế chỉ trong một giây, chỉ cần ra tay bất ngờ nhanh chóng đánh chết đối thủ, cũng coi là miểu sát. (Theo baike)

Một lần có thể nói là tình cờ, là vận số, nhưng hai lần, thì không có khả năng là tình cờ hay vận khí nữa, đó là thực lực! Thực lực hung hãn!

Tiêu Cửu Cửu thấy Trương Á nhanh chóng bò dậy từ dưới đất, một lần nữa đi tới trước mặt cô, còn muốn đánh.

Cô khoát khoát tay với Trương Á, nụ cười trầm xuống, “Tôi không có hứng thú đấu với anh tiếp, giá trị võ lực của anh... Không cùng đẳng cấp với tôi đâu! Đi nhanh lên đi! Còn đấu nữa, tôi sẽ không xuống tay lưu tình.”

Tiêu Cửu Cửu nói xong, xoay người xốc bọc nhỏ của mình lên, tiếp tục ở lại chỗ này, cô sẽ được coi là nghệ sĩ diễn xiếc khi mà bị vây xem rồi.

Trương Á không cam lòng cứ bị thua như vậy, nhìn bóng lưng mảnh khảnh thon dài của Tiêu Cửu Cửu, nổi giận gầm lên một tiếng, “Tôi không tin!” Rồi lại một lần nữa nhào về phía cô.

Tiêu Cửu Cửu cũng không quay đầu lại, trực tiếp thò chân phải ra, lui về phía sau dùng sức đạp một phát.

Một cước này, cô thật sự dùng không ít sức, dưới phiến não, toàn bộ tức giận nóng nảy cũng tập trung dưới chân, lại một lần nữa đạp bay Trương Á vào trong đám người.

“A a a...”

Tiêu Cửu Cửu cũng không quay đầu lại, trực tiếp đi vào sâu trong sân trường.

Manh búp bê kia cũng nhanh chóng đi theo, mặt sùng bái nhìn Tiêu Cửu Cửu, gần như dính sát lên Tiêu Cửu Cửu.

Cách đó không xa, một người đàn ông đứng dưới bóng tối, nhìn thân thủ nhanh nhẹn mạnh mẽ này của Cửu Cửu, khoe môi khê câu lên nở nụ cười tự hào và kiêu ngạo vì cô, Cửu Cửu nhà anh, quả nhiên là giỏi nhất!

Ngay sau đó, anh nhỏ giọng căn dặn người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh, “Âu Lượng, cậu đi xuống, giúp Cửu Cửu làm thủ tục nhập học, khi về tự cậu thuê xe trở lại.”

“Vâng!”

Âu Lượng vừa đi đến bên cạnh đám người, bên tai đã vang lên từng tiếng sợ hãi và bàn luận.

“Mẹ nó! Đại mỹ nữ này thật sự quá soái rồi! Cậu xem một cái chân của cô ấy tung ra, trực tiếp đã đạp bay người đàn ông cao to, thật sự dũng mãnh!”

“Đây không phải là bạn nữ dã man của đại học B sao! Ôi, nếu ông đây là bạn trai của bạn nữ dã man đó, vậy cũng hạnh phúc chết mất! Một ngày

cho cô ấy chinh một trăm lần, tôi cũng cam tâm tình nguyện!”

“Tôi nhờ vào! Chỉ bằng vào gương mặt này của cậu, không hù chết cô ấy đã tốt rồi, cậu còn muốn làm bạn gái của cô ấy, cậu vẫn nên rút xa, rút ra xa đi...”

Âu Lượng nghe từng tiếng bàn luận này, cười khổ mà lắc đầu.

Tiểu tổ tông này! Thật đúng là đi đến đâu cũng có thể gây chuyện, cô không gây chuyện, nhưng dáng vẻ xuất chúng và khí chất của cô, lại làm cho vô số nam sinh ái mộ, cũng khiến cho vô số người phụ nữ vì người đàn ông mình yêu trong lòng yêu Cửu Cửu mà ghen tỵ thành điên cuồng, mất đi lý trí, hận không thể phá hủy Cửu Cửu.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Gặp Gỡ Một Lần Nữa

Editor: Puck

Ngành học của Tiêu Cửu Cửu ở đại học B vốn là y học lâm sàng, cô còn nhớ rõ, lúc ấy trong ba ngày thi tốt nghiệp trung học kia, là Tiêu Cẩn Chi, Tăng Lỗi và Đông Phương Cảnh Mộ đi cùng với cô.

Mặc dù mấy vị sĩ quan quân đội khác không đến hiện trường cùng cô khi thi tốt nghiệp trung học, nhưng bọn họ cũng vô cùng chú ý tới Cửu Cửu thi tốt nghiệp trung học, cũng lo lắng sau khi Phượng Thần mất đi tâm tình cô dưới tình huống hồng bét như thế, còn có thể thi được thành tích tốt không, ngay cả Tiêu Cẩn Chi cũng còn khuyên cô, nếu như quả thật không được, thì sang năm thi lại?

Nhưng mà, Cửu Cửu lại khước từ!

Càng là thời điểm khó khăn đến gần như đi vào đường cùng, tâm tình ham học hỏi của cô càng thêm mãnh liệt, kẻ địch mạnh còn đang ở chỗ cao mắt nhìn chăm chăm, bất cứ lúc nào cũng có thể hạ thủ đoạn hiểm độc với cô, cô càng thêm bước cẩn thận từng bước, từng bước từng bước một làm bản thân lớn mạnh.

Chỉ khi mày mạnh mẽ rồi, người khác mới không thể bắt nạt mày! Chỉ khi mày có thể có khả năng áp đảo đối phương, mày mới có thể dẫn đối phương dưới lòng bàn chân!

Chiến thắng nhà họ Lương, đâm nhà họ Lương dưới lòng bàn chân, mà lúc này với Cửu Cửu mà nói, đó là một mục tiêu vô cùng cao xa, nhưng cũng là mục tiêu và phương hướng để cô nỗ lực!

Việc đời không có tuyệt đối! Mọi việc đều có khả năng! Mà cô, từ nay về sau, vì một phần có thể này, mà dốc hết tất cả, cố gắng phấn đấu!

Cho nên, trong ba ngày thi tốt nghiệp trung học, cô dựa vào trí nhớ hơn người của mình, chẳng những thi ra được thành tích tốt, còn là nữ trạng nguyên đệ nhất của kinh đô.

Sau khi thi có thành tích ra, Tiêu Căn Chi nói muốn ăn mừng vì cô, cô cũng khéo léo từ chối.

Thù lớn của Phượng Thần còn chưa báo, sao cô có thể yên tâm hưởng thụ yên ổn?

Hôm nay, khi cô chân chính bước vào cửa trường đại học B, khi cô chân chính bước vào ký túc xá thuộc về cô thì Tiêu Cửu Cửu biết, cuộc sống đại học của cô, chính thức bắt đầu. Dieễn ddàn lee quy đôn

Mà cuộc đời của cô, cũng chính thức hướng về lộ trình một người khác...

Tiêu Cửu Cửu nhận lấy chìa khóa ký túc xá từ trong tay Âu Lương, khi đến ký túc xá, trong phòng ký túc xá bốn người đã trải xong ba giường, chỉ còn dư lại một giường không, hiển nhiên chính là của cô rồi.

Trong ký túc xá vốn có hai cô bé đang nằm, vừa nghe thấy tiếng động ở cửa, bị sợ đến trong nháy mắt ngồi bật dậy.

Tiêu Cửu Cửu quan sát hai người mấy lần, một cắt đầu ngắn húi cua, hai mắt thật to, rất có vẻ Âu Dương Lan Lan trong “Thề không nhắm mắt”, đẹp trai mà hấp dẫn.

Một cô gái khác kiểu Lâm Đại Ngọc, gương mặt trắng nõn xinh xắn, dáng vẻ yếu đuối nhu nhược, một đôi mắt to trong trẻo, muốn nói lại thôi, nếu như nhìn đàn ông mấy lần, nhất định có thể khiến người đàn ông kia vui mừng có một dự vọng muốn bảo vệ.

Khi cô ta nhìn thấy Tiêu Cửu Cửu với gương mặt đẹp đến không thể xoi mói thì đáy mắt nhanh chóng thoáng qua vẻ ghen tỵ.

Cô gái anh tuấn kia phản ứng lại trước, trực tiếp cất bước đi về phía Tiêu Cửu Cửu, lại không hề khách khí nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô mấy lần, trực tiếp nhìn về cô bé xinh đẹp ở bên cạnh Cửu Cửu, mang theo vẻ khẳng định hỏi, “Manh búp bê, đại mỹ nhân giống như tiên trên trời này chính là vị cùng phòng cuối cùng của chúng ta hả?”

Manh búp bê, cũng chính là cô bé xinh đẹp đôi mắt to dễ thương tốt bụng nhắc nhở Cửu Cửu, hơn nữa sau đó vẫn còn đi theo Cửu Cửu, lôi kéo tình cảm với Cửu Cửu.

Tên của cô bé vừa đúng là La Manh, lại vừa lúc lớn lên có dáng vẻ như con búp bê đáng yêu, cho nên và vào ký túc xá đã vinh quang được gọi – “Manh búp bê”.

(*) manh: bắt nguồn dùng là từ “moe” (萌え) trong tiếng Nhật thường dùng cho những nhân vật trong anime-manga (hoạt hình) 萌え đồng âm với 燃え, nghĩa là bốc cháy, tức để biểu hiện tình cảm tha thiết, cháy bỏng với nhân vật. Cho nên moe 萌え trở thành 1 kiểu nói ý chỉ rằng đối tượng được nói đến rất “yêu” (adorable, cute, lovely, etc... nói chung là thay những tính từ khen ngợi) hoặc là biểu hiện rằng người nói rất có cảm tình với đối tượng được nói đến. (by MeteoraX). Manh búp bê vừa chỉ tên nhân vật là Manh, vừa chỉ nhân vật giống như một con búp bê đáng yêu.

Lúc này Tiêu Cửu Cửu mới bừng tỉnh hiểu ra, khó trách La Manh vẫn đi theo cô, khi nghe Âu Lượng nói với cô, ký túc xá ở 308 lầu số năm thì

Manh búp bê tỏ vẻ cười mờ ám, thì ra bọn họ đúng lúc ở chung một phòng ký túc xá!

Tiếp nhận được ánh mắt lạnh của Tiêu Cửu Cửu, La Manh vội vàng cười lấy lòng, “Cửu Cửu, cậu đừng tức giận! Tớ chính là muốn cho cậu một niềm vui bất ngờ chứ sao! Nào, tớ giới thiệu một chút hai bạn cùng phòng cho cậu, mỹ nữ đẹp trai lạnh lùng này tên Trương Dương, người Sơn Đông.”

Trương Dương? Rất hay! Người cũng như tên, Tiêu Cửu Cửu rất thuận mắt với Trương Dương cởi mở hào phóng, nên khách khí khẽ gật đầu với cô ấy, “Chào cậu! Tớ tên Tiêu Cửu Cửu!”

La Manh lại chỉ vào vị “Lâm Đại Ngọc” kia, giới thiệu, “Vị đại mỹ nữ này tên Lâm Tiêu Ngọc, biệt hiệu Ngọc mỹ nhân! Có đúng không?”

Tiêu Cửu Cửu đối diện với cặp mắt của Lâm Tiêu Ngọc, Lâm Tiêu Ngọc cảm giác mình trước đôi mắt trầm tĩnh của Tiêu Cửu Cửu, giống như bị lột sạch quần áo, khiến cho cô không tự chủ sinh ra một vẻ tự ti lại kiêu ngạo ra, tuy nhiên vẫn cười nói, “Chào cậu! Hoan nghênh cậu!”

Nhưng cô ta cười, lại nhiều hơn vẻ miễn cưỡng.

Tâm mắt Tiêu Cửu Cửu rất nhanh dời khỏi mặt Lâm Tiêu Ngọc, ở trong cùng một phòng ký túc, cũng coi như có duyên, cô sẽ cố gắng giúp mọi người làm điều tốt, nhưng nếu như quả thật có ai không có mắt trêu chọc cô, cô cũng không phải là trái hồng mềm mại cho người ta xoa nắn, có thể cho phép người khác bắt nạt.

Tính tình Trương Dương và La Manh đều thuộc về vô cùng dễ chung sống, Trương Dương ấy là kiểu xem hợp mắt sẽ khiến người đó trở thành bạn tốt, mà Manh búp bê thì càng thêm tự quen thuộc, hai người này cùng Tiêu Cửu Cửu một cái đã lẫn lộn vào rồi.

Ngược lại Lâm Tiêu Ngọc, không biết làm sao, khi cô đối mặt với Tiêu Cửu Cửu, cứ có cảm giác cả người không được tự nhiên, cho nên, khi ba người bọn họ nói chuyện trời đất, cô vẫn ngồi yên lặng không nói, không tham dự với các cô ấy.

Ba người hàn huyên xong, rất nhanh đã đến buổi trưa.

Trương Dương vừa thấy đã đến bữa trưa, mắt đẹp quét về phía Cửu Cửu, cười vang nói, “Cửu muội, hôm nay chúng ta có duyên ở đây cùng nhau, hôm nay chị mời các em ra ngoài ăn chực một bữa ngon, có đi không?”

Tiêu Cửu Cửu hoạt bát nháy mắt với cô ấy, cười nói, “Có ăn ngon không đi, đó không phải kẻ ngốc sao?”

Búp bê La Manh ở bên cạnh gật đầu liên tục, tỏ ý phụ họa, dáng vẻ đáng yêu gật mạnh đầu này rất dễ thương, rất dễ dàng khiến cho người ta liên tưởng đến con chó nhỏ chihuahua đáng yêu đó, ngay cả tính tình Cửu Cửu tương đối trong trẻo lạnh lùng cũng không nhịn được cười, đưa tay nhéo khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn của cô ấy, rước lấy Manh búp bê cúi gập nhìn chăm chăm.

Trương Dương vung tay lên trước, “Đi! Lên đường!”

Ba người tay trong tay sóng vai đi ra ngoài, đi tới bên cửa, mới cảm giác Lâm Tiêu Ngọc không theo tới, Trương Dương quay đầu lại nhìn cô ta, nhàn nhạt hỏi, “Lâm Tiêu Ngọc, cậu không đi sao?”

Lâm Tiêu Ngọc do dự một chút, mới lắc lắc đầu, “Tớ không đi, ở lại chờ anh tớ sẽ đến tìm tớ ăn cơm.”

Trương Dương cũng không nhiều lời, “Vậy được rồi, thế mấy chúng ta đi thôi!”

Từ cửa tây đại học B đi ra ngoài, đi bộ chừng mười lăm phút, Trương Dương chỉ vào một tòa đại viện nói, “Ừ, chính là chỗ này rồi! Tớ và một thân thích tớ đây ăn mấy lần rồi, cảm giác không tệ, cho nên mang theo các cậu tới ném thử.”

Tiêu Cửu Cửu đưa mắt nhìn sang, phát hiện tòa đại viện này còn rất khí thế, nhìn giống như tòa biệt thự của người có tiền, chủ nhân nhà hàng này có thể lấy được một tòa nhà lớn như vậy ở chỗ này làm nhà hàng, còn rất có khả năng.

Một tiểu thư đón khách mặc sườn xám màu đỏ đứng trước cửa, thấy các cô đi tới, lập tức mỉm cười tiến lên nghênh đón, “Hoan nghênh đến đây! Xin hỏi mấy vị có đặt trước không?”

Trương Dương lắc đầu một cái, “Không có, chỉ ba người! Còn có phòng bao không?”

Vị tiểu thư đón khách kia mỉm cười trả lời, “Rất xin lỗi! Phòng bao đã không còn, nhưng sảnh chính Cầm các còn có chỗ, có thể không?”

Trương Dương đưa mắt nhìn Tiêu Cửu Cửu, Tiêu Cửu Cửu khẽ gật đầu, “Đẫn đường đi!”

Tiểu thư đón khách thích nhất khách hợp tác, lập tức cười lên, “Được, mấy vị khách quý, mới đi theo tôi!”

Từ cửa chính bước vào, chính là một đại viện rộng rãi, bốn phía cây xanh phát triển, bốn phía sân nhỏ là một dãy phòng ở cũ đã tu sửa, từ trái sang phải một vòng xuống, theo thứ tự là Tĩnh các, Nhã các, Cầm các, Tú các.

Hoàn cảnh chung quanh mang không khí tĩnh lặng, nền gạch xanh xưa cũ, tường đỏ ngói xanh vừa dày vừa nặng, mái hiên và cửa sổ rường cột

chạm trở, còn có bàn dài bằng gỗ tử đàn, khắp nơi đều lộ ra vẻ tự nhiên của kính đô xưa.

Mà để cho Tiêu Cửu Cửu cảm thấy kinh ngạc chính là, thế nhưng tất cả đều điêu khắc Bồ Tát Phật gia, mà treo trên vách tường, cũng là đường tạp * trên quý đại biểu cho văn hóa dân tộc Tạng **.

(*) Đường tạp (Thang-ga) cũng được gọi là đường ca, đường khách, là bộ chuyển ngữ Tây Tạng, chỉ dùng gấm màu bồi sau quyển trục tôn giáo treo lên để thờ cúng. Đường tạp là hình thức nghệ thuật hội họa đặc sắc nhất trong văn hóa dân tộc Tạng, nội dung đề tài thường đề cập tới rất nhiều lĩnh vực lịch sử, chính trị, văn hóa và sinh hoạt xã hội của dân tộc Tạng, tác phẩm đường tạp phần lớn truyền lại cho đời sau là Phật giáo và bản giáo của Tây Tạng. (Theo baike)

(**) Dân tộc Tạng: dân tộc thiểu số của Trung Quốc, phân bố ở vùng Tây Tạng, Thanh Hải, Tứ Xuyên, Cam Túc, Vân Nam

Tiêu Cửu Cửu liếc mắt nhìn chỗ Cấm các này, riêng những đường tạp chân thật này, chính là một khoản của cải đáng giá, ông chủ nhà hàng này, thật đúng là một bút lớn!

Dĩ nhiên, cho dù nơi này không tệ, nhưng so sánh với Tàng Ngọc sơn trang của anh Căn nhà cô, vậy cũng kém một cấp bậc.

Lời nói khó nghe, anh Căn soi mói nhà cô chính là nhân tài thà thiếu chứ không ầu, tất cả anh đang có, cũng phải muốn tốt nhất! Nếu không, anh thà rằng không muốn!

Nói dễ nghe thì thà rằng thiếu chứ không ầu, nói khó nghe, chính là phiền toái, soi mói.

Nghĩ tới Tiêu Căn Chi, khóe môi Tiêu Cửu Cửu lại khẽ nhếch lên.

Nụ cười này của cô làm cho người ta nhìn thấy thoải mái nói không ra, vừa lúc bị khước mắt của Trương Dương nhìn thấy.

Cô ấy lập tức cười xấu xa, tiến tới bên tai Cửu Cửu, ác ý hỏi, “Cửu muội, nhìn cậu cười đến lảng lơ như vậy, có phải nhớ tới người yêu nhà cậu rồi không?”

Tiêu Cửu Cửu giận lườm cô ấy một cái, “Cười một cái thì như thế nào? Đừng có nói hươu nói vượn!”

Trương Dương ha ha cười nói, “Cậu còn không thừa nhận, nhìn một chút, nhìn một chút, bên tai cậu đều đỏ, cậu mau thành thật thú nhận, là người đàn ông nào có bản lĩnh, thế mà lấy được trái tim vị tiên nữa này của chúng ta?”

Đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo vui mừng vang lên, “Cửu Cửu, thật sự là em...”

Ba nữ sinh ngồi bên cạnh cửa sổ cùng nhau hướng về nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy một người đàn ông sáng sủa như trăng, đang mang theo nụ cười như gió mát, tao nhã đi về phía bọn họ.

Khi nhìn thấy người tới, toàn bộ ba mỹ nữ đều trừng lớn mắt, bất đồng chính là, đáy mắt Trương Dương và La Manh là kinh ngạc, trong mắt sao hồng hiện loạn, mà Tiêu Cửu Cửu, đáy mắt cô tràn đầy ngạc nhiên.

Tiêu Cửu Cửu ngơ ngác nhìn người đàn ông đã đi đến trước mặt cô, âm thầm hút vài hơi, cô mới kiềm chế được rung động trong lòng, nhàn nhạt cười thăm hỏi anh ta, “Chào anh! An Thần, không nghĩ tới gặp lại nhanh như vậy!”

Trên khuôn mặt tuấn tú của An Thần lộ ra nụ cười ấm áp như gió xuân, lúm đồng tiền bên khước môi như ẩn như hiện, cực kỳ mê người,

“Đúng vậy, anh cũng không ngờ, thế mà lại nhanh chóng gặp lại em, gần đây có khỏe không?”

Tiêu Cửu Cửu gật đầu một cái, “Ừmh, hoàn hảo. Còn anh?”

An Thần cũng gật đầu, “Anh cũng hoàn hảo!”

Lúc này, một giọng nam nghênh ngang cắt đứt cuộc nói chuyện của bọn họ, “Này, tôi nói hai người, muốn đứng nói đến lúc nào, không thấy tiểu thư người ta đang chờ mấy người gọi thức ăn sao?”

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Không Biết Ai Thua Trong Tay Ai!

An Thần lúc này mới nhớ tới hai người bên cạnh, cười giới thiệu với Tiêu Cửu Cửu: "Đây là Lâm Tật Phong, đây là Hòa Húc, bọn họ đều là bạn tốt của tôi!".

Tiêu Cửu Cửu hiện tại mới phát hiện, sau lưng An Thần còn có hai người đàn ông nữa.

Lâm Tật Phong mặc áo sơ mi đen ton sur ton với quần tây, đầu húi cua, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, ánh mắt sắc sảo bén nhọn, đang suồng sã quan sát Cửu Cửu từ trên xuống dưới.

Người đàn ông này vừa nhìn đã biết không phải là hạng dễ trêu chọc, trông chẳng khác nào người trong giới hắc đạo, người vừa lên tiếng chính là hắn!

Còn người đàn ông kia thì lại trái ngược hoàn toàn với Lâm Tật Phong, diện mạo thanh tú lịch sự, vóc người thon dài, áo sơ mi trắng phối cùng quần vàng nhạt, kính trắng đầy tri thức, ngọc thụ lâm phong, đầy vẻ phong lưu.

Sau đó An Thần quay sang giới thiệu với Lâm Tật Phong và Hòa Húc: "Còn đây là Tiêu Cửu Cửu!".

Lâm Tật Phong nhàn nhạt gật đầu: "Ngưỡng mộ đã lâu!"

Hòa Húc khẽ mỉm cười: "Chào em!"

Tiêu Cửu Cửu cũng quay sang cười đáp lễ: "Chào các anh!"

An Thần nhìn về phía Trương Dương và La Manh vừa cười vừa hỏi: "Không biết hai bạn này là....."

Tiêu Cửu Cửu thấy thế liền lên tiếng: "Đây là bạn học của em Trương Dương và La Manh!".

"Xin chào!", An Thần thấy mặt bàn của họ trống không, Trương Dương còn đang cầm thực đơn nghiên ngẫm, liền hỏi Cửu Cửu: "Các em đã gọi đồ ăn chưa?".

Tiêu Cửu Cửu lắc đầu: "Vẫn chưa, bọn em cũng vừa đến thôi, nếu không, cùng nhau ăn đi?"

An Thần tao nhã lịch sự cười đáp: "Anh cũng đang muốn mời các em đây, bọn anh đã bao một phòng riêng, nếu như không ngại thì ngồi ăn cùng, hiếm có dịp nào như vậy, vừa về nước đã gặp được em, hôm nay anh xin phép được mời khách! Mấy vị Đại mỹ nữ phải nể mặt đấy nhé?"

Tiêu Cửu Cửu, Trương Dương cùng La Manh đưa mắt nhìn nhau, thấy không ai có ý kiến gì, liền cười nói: "Được ạ! Vậy hôm nay bọn em đành lấy chút hào quang của người nào đó vậy!".

Mấy người cùng nhau vào phòng, ai nấy đều tự giác nhường lại chỗ bên cạnh An Thần lại cho Cửu Cửu.

Cửu Cửu cũng không hề ngượng ngùng, đối với An Thần cô tuyệt không bài xích chút nào, thậm chí còn có thoáng vui mừng.

Ở chung với An Thần khiến cho cô cảm giác được Phượng Thần vẫn đang còn sống, trong lòng đột nhiên có một dòng nước ấm cuộn trào, tựa

như bảo bối vừa bị mất đi nhưng lại tìm được về.

Lần đầu tiên nhìn thấy An Thần cô đã vô cùng kích động.

Trải qua mấy ngày bình phục, lòng cũng dần dần phai nhạt, vốn tưởng rằng chỉ là người xa lạ gặp một lần rồi thôi, nhưng thật không ngờ người kia lại hiện hữu ngay trước mặt của mình, khiến cô tự chủ trào dâng một niềm hi vọng nho nhỏ, vừa trân trọng vừa mong đợi,.....Có lẽ ông trời rủ lòng thương xót mới đưa tới bên cô một Phượng Thần khác.

Tiêu Cửu Cửu nhìn thoáng qua gò má An Thần, lại càng dấy lên cảm giác thân thuộc, giọng nói cũng không khỏi tự chủ trở nên mềm mại: "Lần này anh trở lại để thăm người thân sao?"

"Không! Anh đến nhậm chức ở đại học B. Còn em thì sao? Cũng là sinh viên ở đây?"

An Thần nhìn cô, nhàn nhạt mỉm cười, tròng mắt đen sáng lấp lánh ánh khiến cho trái tim Cửu Cửu khê rung lên, không kịp được mà đỏ mặt.

Cửu Cửu cảm giác sự tự tin, kiêu ngạo cùng tinh táo của mình ở trước mặt người này dường như hoàn toàn hồng mất.

Cô âm thầm hít sâu một hơi, cố gắng để cho mình có vẻ bình tĩnh lạnh nhạt: "Vâng, em là sinh viên đại học B, chuyên ngành y lâm sàng. Còn anh thì sao? Dạy chuyên ngành nào?"

Anh ta cười trả lời: "Anh là trợ giảng học viện kinh tế!"

Lâm Tật Phong và Hòa Húc liếc mắt nhìn nhau, lại nhìn sang cô gái xinh đẹp tuyệt diễm, duyên dáng quyến rũ, sau đó quay sang quan sát người nào đó, trong lòng đột nhiên phát sinh dự cảm, chuyện này đến cuối cùng, còn chưa biết ai rơi vào tay ai đâu.

Ngay cả bọn họ ở bên cạnh nhìn cô mỉm cười nhàn nhạt, cũng không khỏi sinh ra cảm giác mê say, cả người cô tản mát ra lực hấp dẫn mạnh mẽ, sớm chiều chung đụng ai có thể bảo đảm mình không bị ảnh hưởng chứ?

Đáp án đương nhiên là —— không thể nào!

Nhưng bọn họ cũng biết, lần này An Thần muốn báo thù rửa hận cho chị gái mình như thế nào, Lâm Tật Phong và Hòa Húc cũng chỉ có thể âm thầm cầu nguyện thay cho cô, mong sao cô sẽ không bị thua quá thảm.

Một bữa cơm, kết thúc trong vui vẻ.

An Thần lái xe đưa Tiêu Cửu Cửu cùng Trương Dương, La Manh về, sau khi lưu lại số điện thoại liên lạc mới cáo từ ra về hẹn lần khác gặp lại.

Nhưng hết thảy đều bị Tăng Lỗi đang âm thầm theo dõi Tiêu Cửu Cửu ghi lại, sau khi chứng kiến tới Tiêu Cửu Cửu về đến ký túc xá, anh ta liền báo cáo cho Tiêu Căn Chi mọi việc đã xảy ra ngày hôm nay, xin chỉ thị hành động?

Tiêu Căn Chi chỉ trả lời lại rằng —— yên lặng theo dõi biến hóa!

Lúc nói lời này, tim Tiêu Căn Chi chua xót vô cùng! Anh biết, Phượng Thần chính là gót chân Asin của Cửu Cửu, mà bọn họ lại tạm thời chưa đoán ra tên kia cố ý tiếp cận Cửu Cửu với mục đích gì. Nhưng cho dù có biết rõ mục đích của An Thần không tốt, thì nỗi ám ảnh mang tên Phượng Thần này chỉ có duy nhất bản thân Cửu Cửu mới có quyền định đoạt.

Mà tên An Thần này, mặc dù kế hoạch rất kín kẽ, nhưng anh tin chỉ cần có kế hoạch thì chắc chắn sẽ có sơ hở, Tiêu Căn Chi cũng không tin sẽ không tra ra được. Anh chỉ hi vọng, dưới sự bảo hộ mật thiết của mình Cửu Cửu sẽ không xảy ra chuyện!

Mấy cô gái vừa về tới ký túc xá liền phát hiện Lâm Tiêu Ngọc đi ra ngoài vẫn chưa về, Trương Dương, La Manh thấy thế liền bắt đầu quay sang bức cung người còn lại.

Cửu Cửu bất đắc dĩ, đành ngoan ngoãn khai hết mọi chuyện về mình và An Thần, dĩ nhiên, là tự động bỏ qua việc mình tự tiện ôm người khác nhếch nhác khóc lóc cực kỳ mất thể diện.

Trương Dương nhìn Tiêu Cửu Cửu đang mím cười ầm áp, hoàn toàn khác xa dáng vẻ lạnh lạnh ban nãy liền khẳng định tiên đoán: "Tiêu Cửu Cửu, cậu xong rồi!"

La Manh chớp chớp mắt, gật gù phụ họa theo: "An Thần là người đàn ông đẹp trai nhất mà mình từng gặp, ha ha ha, rất xứng với Cửu tỷ tỷ sắc nước hương trời phòng chúng ta, đúng là tuyệt phối mà!".

Trong ba người họ, người lớn tuổi nhất là Trương Dương, nên được tôn làm đại tỷ.

Tiêu Cửu Cửu lớn thứ hai, cho nên Trương Dương gọi cô là Cửu muội, còn La Manh sẽ gọi Cửu tỷ.

Mà La Manh nhỏ nhất trong bọn cho nên bị Trương Dương và Tiêu Cửu Cửu gọi là Manh baby.

Ba người xem như vừa gặp đã thân, chỉ tiếc lại trời sinh không hợp với Lâm Tiêu Ngọc, bằng không, một phòng bốn người cùng tiến cùng lùi, đồng cam cộng khổ, tạo nên một cuộc cách mạng hữu nghị cả đời khó quên.

Tuy nhiên cho dù chỉ có ba người họ ở chung với nhau cũng vẫn rất tốt! Dù sao, bạn tốt khó tìm, tri kỷ thì lại càng khó cầu, có thể có được hai người bạn tốt, họ đã rất thỏa mãn rồi.

Ngày hôm sau, mừng một tháng chín, mọi người bắt đầu chính thức đi học.

Cửu Cửu, Trương Dương, La Manh, còn có cả Lâm Tiêu Ngọc cùng nhau lên giảng đường.

Tuy đến sớm mấy phút nhưng trong phòng học đã rải rác đầy người, những người đó vừa nhìn thấy đám Tiêu Cửu Cửu mắt lập tức lóe sáng, bốn đại mỹ nữ bốn phong thái khác nhau chói hết cả mắt người đối diện.

Đặc biệt là Cửu Cửu, thu hút biết bao nhiêu tầm mắt nam sinh, mắt chữ O mồm chữ A, cho đến khi Tiêu Cửu Cửu tìm được chỗ ngồi xuống, vẫn có không ít người quay đầu lại nhìn.

Trương Dương thấy thế khẽ dán vào tai Tiêu Cửu Cửu cười khẽ: "Cửu muội, rất có khả năng trường này lại nổi lên một trận phong ba rồi, không biết người theo đuổi cậu sẽ xếp hàng dài đến đâu nữa?".

Tiêu Cửu Cửu âm thầm bấm người bên cạnh một cái: "Đừng nói nhảm, không chừng theo đuổi cậu còn nhiều hơn tứ nhiều!"

Trương Dương hừ khẽ một tiếng: "Nói thế là muốn cười nhạo người khác sao?"

Vừa thấy cô ấy trưng ra ánh mắt khiêu khích, Tiêu Cửu Cửu vội vàng cười xin tha: "Tiểu nhân không dám! Đại tỷ tha mạng!"

Hai cô gái cúi đầu cười như nắc nẻ, ngay cả La Manh cũng nhỏ giọng cười theo.

Chỉ có Lâm Tiêu Ngọc, nhìn tầm mắt bốn phía đều đặt trên người Tiêu Cửu Cửu liền thấy không cam lòng, từ cấp hai, cấp ba cô ta đều được các nam sinh hết sức ưu ái nhưng sao ở nơi này lại chỉ trở thành phong nền cho người khác?

Nhưng kể cả có thể nào thì sự thật vẫn là sự thật, cô ta có không thừa nhận cũng không được, đối với Cửu Cửu mà nói, Lâm Tiêu Ngọc chỉ là một chiếc lá phụ trợ cho bông hoa tươi đẹp mà thôi!

Cho dù là học thức hay phong cách bề ngoài thì bọn họ đều không hề có cùng một cấp bậc, hoàn toàn không thể so sánh!

Trong khi họ nhỏ giọng tán gẫu thì lại có thêm không ít sinh viên lục tục đi vào, cả phòng học rất nhanh liền chật cứng.

Tiếng chuông vào học vừa vang lên, một thầy giáo trung niên hơn 40 tuổi, mặc áo sơ mi trắng quần tây đen cầm giáo trình sải bước đi vào, sau khi vững vàng đứng trên bục giảng, ngược đôi mắt sắc bén nhìn ra bốn phía chung quanh.

Mọi người vừa thấy thầy giáo tới, vốn đang hò hét ầm ĩ, nhất thời yên tĩnh lại.

Vị giáo sư trung niên ho nhẹ một tiếng, hắng giọng nói: "Các bạn học, về sau tôi sẽ là chủ nhiệm lớp các bạn, tên tôi là Yến Quy Lai. Một cái tên rất dễ nhớ!"

Để mọi người nhớ kỹ hơn, Yến Quy Lai liền biết lên bảng tên của mình, chữ viết cứng cáp có lực, mang theo hơi hướng cuồng dã, khác xa với vẻ ngoài nho nhã lịch sự của ông.

"Phía dưới, bắt đầu từ hàng thứ nhất bên trái, tất cả mọi người tự giới thiệu mình một lần cho mọi người đều biết nhau, cũng để cho người làm thầy này nhớ mặt nhớ tên một chút!". Nói xong, ông khẽ mỉm cười, ánh mắt khích lệ, nhìn về phía nữ sinh đầu tiên ở hàng thứ nhất.

Bạn nữ kia thoáng run run đứng lên, đỏ mặt, cất giọng bé xiu như muỗi kêu: "Xin chào mọi người, mình là Hoa Tự Hương, đến từ tỉnh GD!"

"Mình tên là Lý Lăng, đến từ thành phố B....."

"Tôi tên là Lâm Tiêu Ngọc, đến từ thủ đô....."

"Mình là Trương Dương, đến từ Sơn Đông....."

"Mình là Tiêu Cửu Cửu, người Bắc Kinh....."

"Mình là La Manh, người thủ đô....."

Đợi đến khi cả 50 người trong lớp giới thiệu qua một lần, Yến Quy Lai mới cười cười nói: "Các em có thể phân đến lớp đầu này, chứng tỏ đều là những học sinh vô cùng ưu tú, hơn thế nữa còn có một nữ sinh chẳng những có thành tích đứng đầu ở thủ đô Bắc Kinh mà còn là thủ khoa của học viện y. Nào, mọi người chúng ta cùng nhau làm quen với bạn ấy một chút, đó chính là....."

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Đến Khách Sạn Thuê Phòng! (1)

"Bạn ấy chính là....." Yến Quy Lai chậm rãi thốt ra từng chữ: "Tiêu Cửu Cửu đến từ thủ đô!"

"Hả, thật là trâu bò mà....."

"Không ngờ, Thủ khoa lại học trong lớp chúng ta, hơn nữa lại còn là nữ thủ khoa....."

"Lại còn là hoa khôi của trường...!"

Kèm theo những tiếng xôn xao là vô số ánh mắt tò mò ngăm ngăm tập trung lên người Tiêu Cửu Cửu, tạo cho cô một áp lực khổng lồ.

Mới vừa rồi lúc Cửu Cửu đứng lên giới thiệu, tất cả mọi người bao gồm cả chủ nhiệm lớp Yến Quy Lai trong nháy mắt liền nhớ tên cô gái này, hết cách rồi, ai bảo Cửu Cửu có gương mặt tinh xảo tuyệt mỹ, thu hút người đối diện ngay từ cái nhìn đầu tiên, cho dù là ở đâu chỉ cần gặp qua một lần thì không có mấy người không nhớ mặt cô cả.

Hôm nay mọi người thấy Yến Quy Lai long trọng giới thiệu, sau khi quay đầu lại nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của Cửu Cửu thì lại càng thêm cảm khái.

Đặc biệt là các nam sinh, càng thêm kích động không thôi, chẳng phải đây chính là nữ thần vừa xinh đẹp vừa thông minh trong truyền thuyết sao!

Hiện tại lại học cùng lớp với nhau, không biết bọn họ có cơ hội gần quan được ban lộc hay không?

Trong khi một nam sinh chà sát tay muốn chuẩn bị theo đuổi nữ thần của mình thì đúng lúc này, có người đột nhiên kêu lên: "Ý, đây không phải là người hôm qua đã xuất hiện tại khu dành cho tân sinh viên hay sao?"

"Ồ, thật sự là cô ấy ư! Xem ra nữ thần không những xinh đẹp thông minh mà còn có thân thủ siêu phàm!"

"Ôi mẹ nó chứ! Rốt cuộc gia thế ra sao mà lại bồi dưỡng ra một cô gái kinh thế tuyệt diệu như thế này?"

"Aiz! Xem ra không đùa được rồi, không biết ai mới có khả năng ôm được mỹ nhân về đây!"

Trong lúc mọi người nhỏ to nghị luận thì Tiêu Cửu Cửu phát hiện Trương Dương và La Manh cũng đầy kinh hãi nhìn mình chẳng khác nào người ngoài hành tinh.

Trương Dương cạ lơ phất phơ ghé sát vào tai cô nói nhỏ: "Cửu muội, cậu đúng là chẳng ra sao, nữ thủ khoa tiếng tăm lừng lẫy như thế mà chẳng thông báo với chị đây một chút?"

Tiêu Cửu Cửu nhàn nhạt liếc cô nàng một cái: "Cái này có gì hay đâu mà nói? Làm người phải khiêm tốn một chút chứ, đúng không?"

La Manh cũng ôm lấy cánh tay của cô cọ cọ làm nũng: "Cửu tỷ, về sau tớ đặt hết niềm tin vào cậu đấy! Về sau cứ ôm bắp đùi của cậu lăn lộn là được rồi."

Bọn họ vốn hiểu nhau nên xem như không có vấn đề gì, chỉ có Lâm Tiêu Ngọc, vì ghen tỵ mà bấu đở cả hai tay, đậy mắt đầy lạnh lẽo.

Không thể được! Cô ta không thể để cho Tiêu Cửu Cửu này tỏa sáng mãi như thế được!

Một ngày nào đó, cô ta nhất định phải đoạt lại sự chú ý của mọi người, trở thành nữ thần trong mắt bọn họ.

Yến Quy Lai thấy bên dưới một hồ hét âm ỉ, mãi vẫn chưa dừng lại bèn gõ lên bàn một cái nói: "Các bạn học, đừng bàn tán nữa, an tĩnh một chút, nghe tôi nói mấy câu."

Thầy giáo đã vỗ bàn, nên ai nấy đều biết điều vội vàng im phăng phắc.

Yến Quy Lai nhìn về phía Tiêu Cửu Cửu vẫn bình thản ngồi đó, đột nhiên mỉm cười: "Hiện tại lớp chúng ta cần bầu ra một ban cán sự, cho nên tôi đề nghị, để bạn Tiêu Cửu Cửu làm lớp trưởng, các bạn có ý kiến gì hay không? Nếu đồng ý thì xin giơ tay!"

Thầy chủ nhiệm vừa dứt lời, thì hầu hết cả lớp đều đồng loạt giơ tay lên, có vài nữ sinh còn hơi chần chừ chẳng hạn như Lâm Tiêu Ngọc không muốn giơ tay, nhưng vừa thấy có nhiều người đồng ý quá đành phải thuận theo số đông.

Tiêu Cửu Cửu chứng kiến Yến Quy Lai mỉm cười nhìn mình thì sau lưng liền thấy lạnh lạnh, hôm nay vừa nghe ông đề nghị như thế, lại thấy cả lớp đồng loạt nhất trí thì khóe môi khẽ giật giật.

Làm trưởng lớp? Chỉ vừa phí sức lại chẳng có kết quả tốt gì!

Chẳng những phí tâm, còn phải phí sức, cô thật sự không muốn nhận gánh nặng này đâu!

Bản thân Tiêu Cửu Cửu từ trước đến giờ vẫn ưa tự do tự tại, bảo cô phụ trách một đồng người thế này chẳng khác nào cột tay cột chân lại,

nhưng nếu như cự tuyệt, thì lại để lại ấn tượng xấu cho chủ nhiệm lớp, nghĩ tới nghĩ lui, đành bất đắc dĩ, nhắm mắt đứng lên.

Sau một phút, toàn bộ lớp đều bỏ phiếu thông qua đề nghị của Yến Quy Lai.

Yến Quy Lai tươi cười vui vẻ nhìn Tiêu Cửu Cửu: "Rất tốt, rất tốt! Xem ra bạn học Tiêu Cửu Cửu rất được bạn bè quý mến. Tôi xin tuyên bố, Tiêu Cửu Cửu sẽ là lớp trưởng của lớp chúng ta, về sau các bạn có chuyện gì cứ trực tiếp tìm lớp trưởng là được!"

Trương Dương và La Manh cười xấu xa không ngừng chúc mừng: "Lớp trưởng, xin chiếu cố nhiều hơn....."

Nhìn hai vị tổ tông nở nụ cười tà ác, Tiêu Cửu Cửu trừng mắt: "Chiếu cố cái đầu cậu....."

Tiếp đó, mọi người liền tiến hành bầu những ban cán sự khác.

Những ban cán sự này đều do Yến Quy Lai đề nghị, các bạn học tán thành.

Từ đó Tiêu Cửu Cửu cũng nhìn ra được Yến Quy Lai này thâm sâu vô cùng, mới có ngày đầu tiên mà ông đã moi hết lai lịch của mọi người ra rồi, ví dụ như người nào thành tích tốt, ai đó có sở trường gì, đã từng nhận được giải thưởng nào, lúc đề cử liền đánh đúng trọng tâm nên cả lớp chỉ có thể nhu thuận nghe theo!

Dĩ nhiên, cuối cùng Yến Quy Lai vẫn còn rất dân chủ nói một câu: "Nếu như sau này các bạn thấy có người nào làm được tốt hơn, thì tôi vô cùng hoan nghênh đề cử hoặc tự tiến cử vào những vị trí đó. Tôi hi vọng, dưới sự dẫn dắt của mình các bạn có thể đồng tâm hiệp lực, phát huy hết khả năng của mình một đường vượt thẳng lên dẫn đầu toàn khoa, cho tận đến khi tốt nghiệp. Các bạn học, các bạn có lòng tin không?"

"Có ——"

Ai nấy cũng đều nhiệt huyết bùng bùng trả lời, tràn đầy phấn chấn, cùng sức sống thanh xuân tất cả đều đang cố gắng hăm hở tiến lên ngày càng gần hơn với lý tưởng của mình.

Chuông tan học vừa vang lên, chẳng mấy chốc xung quanh Tiêu Cửu Cửu, Trương Dương và La Manh xán lại đầy người, ai nấy cũng đều nhiệt tình hỏi han đủ thứ chuyện trên trời dưới bể.

Đáng tiếc giờ ra chơi quá ngắn, rất nhanh tiếng chuông vào lớp lại vang lên, mọi người lại ngậm ngùi về chỗ.

Ngày đầu tiên đi học trên căn bản cũng chẳng có gì nặng nề, nhưng sau này khi bắt đầu vào học kiến thức chuyên ngành liên quan đến mạng người thì không được qua loa, ngay cả giáo sư cũng đặc biệt nghiêm khắc.

Trong chớp mắt, một tuần đã trôi qua, đám Tiêu Cửu Cửu cũng nghênh đón bài học quan trọng nhất của sinh viên năm nhất —— Quân huấn.

Đối với Quân huấn, có rất nhiều người ôm tâm tình mong đợi cùng kích động, chờ đợi các anh quân nhân anh tuấn, cũng có rất nhiều người sợ sẽ phải chịu vất vả, nhưng mặc kệ bạn có tâm tình gì, cũng không thể né tránh.

Mùng chín tháng chín, từng chiếc xe quân sự lái vào trong sân trường Đại học B.

Ngày mùng mười tháng chín, tất cả tân sinh mặc quân phục màu xanh lá cây, đội mũ nồi tập hợp ở thao trường, từng lớp từng lớp xếp thành hàng chỉnh tề, chờ đợi các huấn luyện viên đến.

Tiêu Cửu Cửu bình tĩnh đứng ở trong đám người, hoàn toàn không có cảm giác hưng phấn hoặc lo lắng như những bạn học khác, ngay cả khi mặc đồ rằn ri, thì cô vẫn như một đóa lan xinh đẹp độc lập tỏa hương thơm ưu nhã đặc trưng vô cùng thu hút, nổi bật.

Nhưng, khi nhìn thấy bóng dáng cao lớn quen thuộc, nghiêm nghị chính trực đi đến trước hàng của bọn họ thì trong nháy mắt đôi mắt đẹp liền kinh ngạc mở thật lớn, ngay sau đó liền vui mừng toét miệng cười.

"Anh Minh?"

Đôi mắt sắc bén của Hứa Hằng Minh khẽ đảo qua, rất nhanh từ trong đám người liền tìm được cô gái trong lòng vẫn luôn tâm niệm, chứng kiến ánh mắt kinh ngạc của người nào đó, lại còn mấp máy môi không tiếng động gọi mình, đáy mắt nhanh chóng thoáng qua ý cười, ngay sau đó, lập tức lại khôi phục dáng vẻ nghiêm túc thường ngày.

Thân là đội trưởng bộ đội đặc chủng chạy tới chỗ này làm huấn luyện viên quân huấn thì có khác gì lấy dao mổ trâu giết gà? Nhưng vì cô nhóc này đành tổn không ít công phu miệng lưỡi mới tranh thủ được cơ hội.

Vốn Chu Tiêu cũng muốn đến, nhưng vì chức vụ quá lớn, hiển nhiên không thích hợp đảm đương vị trí Tổng huấn luyện viên, vì thế Hứa Hằng Minh mới vọt được cơ hội về tay.

Hôm nay nhìn cô nhóc kia tươi tắn đứng ở trước mặt của mình, còn khẽ mỉm cười, nỗi nhớ trong lòng Hứa Hằng Minh cũng vơi đi ít nhiều, bình tĩnh, cũng an bình đôi phần.

CỤC CUNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Đến Khách Sạn Thuê Phòng! (2)

Huấn luyện viên anh tuấn đẹp trai vừa xuất hiện, mắt các nữ sinh liền lấp lánh như sao, nhìn chăm chăm vào Hứa Hằng Minh không chớp, chỉ thiếu điều chảy nước miếng nữa thôi.

Còn người nào đó lại cực kỳ vô tư hồn nhiên, trong tâm trí của anh ta, chỉ chứa đựng một bóng hình của Tiêu Cửu Cửu, còn những cô gái khác mà nói ai cũng như ai, chẳng có gì khác nhau cả.

Gương mặt tuấn tú lạnh lùng, cất tiếng nói vang dội có lực, nghiêm túc nói với đám tân sinh bên dưới: "Xin chào các bạn sinh viên năm nhất, Quân huấn chính là bài học trong cuộc đời của mỗi người, là nơi để các bạn rèn luyện ý chí, nghị lực và thể hiện nhân phẩm của mình..." sau đó là những lời động viên khích lệ.

Cuối cùng, anh còn tuyên bố: "Trong mười lăm ngày ở đây, các bạn không phải là sinh viên mà chỉ là một quân nhân, đối mệnh lệnh chỉ có phục tùng, không có quyền nói không."

Huấn thị xong, liền bắt đầu đi vào huấn luyện chính thức —— chia thành từng đội nhóm luyện tập.

"Đứng nghiêm!"

"Nghỉ!"

"Đi đều bước!"

"Chạy đều!"

Theo từng khẩu lệnh này, các bạn học tiến hành tư thế hành quân, mỗi một động tác đơn giản đều phải lặp đi lặp lại mấy trăm lần, cho đến khi cánh tay, bắp đùi đều đau nhức vô lực nâng lên không nổi, đoán chừng buổi tối chỉ có thể nằm rạp ở trên giường không thể dậy được nữa.

Không ít người mệt mỏi không ngừng kêu khổ, còn có vài người thể chất yếu chưa đến một ngày đã không chịu được liền té xỉu, phải đưa vào phòng y tế.

Trương Dương nhìn Tiêu Cửu Cửu luyện tập cả một ngày, thế nhưng mặt không đỏ, hơi thở không gấp, khác xa với đám bọn họ đang mệt như cún ngồi phịch ở trên cỏ thở dốc.

Cô không khỏi kinh ngạc hỏi thăm: "Tớ nói này Cửu muội, có phải cậu đã luyện qua công phu, cho nên mới cảm thấy quân huấn không khổ hay không?"

Tiêu Cửu Cửu liền cười trả lời: "Tất nhiên, cậu không biết năm đó mình bị huấn luyện khổ cực thế nào đâu, quân huấn thế này thật sự chỉ là một đĩa đồ ăn mà thôi!".

Trương Dương hừ hừ trừng mắt ghen tị: "Nhìn vẻ mặt hả hê kia thật đáng đánh đòn!"

Tiêu Cửu Cửu thấy thế liền vui sướng cười khúc khích.

Trở lại túc xá tắm rửa một phen, đang định đi ăn cơm cùng với Trương Dương và La Manh thì lại thấy điện thoại đổ chuông.

Vừa nhìn, liền thấy Hứa Hằng Minh gọi tới.

"Cửu Cửu, đi ra đi, anh dẫn em đi ăn cơm, anh chờ em ở cửa Tây nhé!"

"Được, em đến ngay!"

Nhận lời xong, Tiêu Cửu Cửu vội vàng thay quần áo, sau đó nói với Trương Dương cùng La Manh: "Tớ có việc đi ra ngoài một chút, các cậu tự đi ăn nhé....!"

Không đợi bọn họ phản ứng đã vội vã chạy đi.

Bằng không, đợi lát nữa hai người họ ép cung cô lại phải phí một phen sức lực giải thích, tốt nhất là chuồn nhanh.

"Này, cậu chờ một chút, này, cậu đi đâu đấy?"

Nghe thấy tiếng la hét vang lên sau lưng, Tiêu Cửu Cửu xấu xa cười ra tiếng.

Xa xa, vẫn chưa đi đến cổng Tây, vừa liếc mắt nhìn qua, liền bắt gặp Hứa Hằng Minh mặc quân trang, giống như cột mốc đánh dấu đứng ở đó.

Với tướng mạo xuất chúng cùng vóc người cao lớn của mình không biết đã thu hút biết bao nhiêu ánh mắt hâm mộ, một nữ sinh vừa muốn tiến đến gần bị anh lạnh nhạt liếc một cái thì chẳng khác nào bị nước đá xối đầu, sợ hãi rút trở về, cũng không dám có thêm suy nghĩ gì khác.

Nhưng vẫn có rất nhiều nữ sinh không bỏ được, len lén nấp ở phía sau nhìn soái ca quân nhân.

Họ vốn cho là Tổng huấn luyện viên sẽ luôn luôn lạnh lùng, nghiêm mặt không cười như vậy, nhưng khi phát hiện anh nở nụ cười dịu dàng với đại mỹ nữ đang đi tới thì kinh hãi không thôi, trong nháy mắt chọc mù không ít người.

Thì ra, Tổng huấn luyện viên không phải không biết cười, mà nụ cười của anh chỉ dành riêng cho một người con gái!

Nhìn Tổng huấn luyện viên thân mật ôm lấy cô gái kia, vai khoác vai đi ra ngoài, họ vừa hâm mộ, đồng thời cũng nhớ kỹ gương mặt xinh đẹp của Cửu Cửu.

Còn có vài người có ý đồ xấu, lấy điện thoại di động ra, chụp lại hình ảnh vừa rồi.

Không bao lâu, trên diễn đàn đại học B, liền xuất hiện một bài viết với tiêu đề là "Ngày đầu tiên Quân huấn, một nữ sinh không biết xấu hổ quyến rũ huấn luyện viên anh tuấn!", rất nhanh liền gây chấn động toàn trường.

Mà Tiêu Cửu Cửu và Hứa Hằng Minh đang vui sướng sau bao ngày xa cách mới được gặp lại tuyệt nhiên không hay biết chuyện hai người bọn họ đã tạo ra một scandal lớn nhất kể từ khi đại học B khai giảng tới nay.

Có điều với cá tính của Cửu Cửu thì kể cả cô có trở lại tức xá được Trương Dương kể lại chuyện này có lẽ cũng chỉ cười nhạt, nói một câu: "Người khác thích nói cái gì tớ sao có thể bịt miệng họ lại được?".

Đang ăn cơm với Hứa Hằng Minh, Tiêu Cửu Cửu lại nhận được một cú điện thoại của An Thần hẹn cô ra ngoài ăn cơm.

Tất nhiên là cô uyển chuyển cự tuyệt.

Nhưng vừa nghe thấy giọng nói mất mát ở đầu dây bên kia thì cô lại không nhịn được mà mềm lòng, hẹn ngày mai sẽ ăn cơm cùng anh ta.

Hứa Hằng Minh ở một bên ngồi nghe, thấy Cửu Cửu dụi dụi trả lời người ở đầu dây bên kia thì mày rậm khẽ nhíu lại, có chút lo lắng nhìn cô, chỉ sợ cô sẽ hãm sâu vào không rút ra được nữa.

Tiêu Cửu Cửu vừa cúp điện thoại, liền đối mặt với ánh mắt dò hỏi của người nào đó.

Thấy anh lo lắng cho mình cô liền nhàn nhạt cười một tiếng nói: "Anh Minh, em biết các anh đều đang lo lắng cho em, thật ra thì không cần thiết đâu, mặc dù trong lòng không bỏ được Thần Thần, thấy được người giống với anh ấy sẽ đặc biệt thân thiết, có lẽ sẽ có chút mê hoặc, nhưng em vẫn rõ ràng mình đang làm cái gì, cũng sẽ bảo vệ bản thân thật tốt!"

Ngày thứ hai, sau khi huấn luyện xong, Tiêu Cửu Cửu mới vừa trở về ký túc xá, liền nhận được điện thoại của An Thần, nói rằng mình đang chờ cô dưới lầu.

Tiêu Cửu Cửu nói một tiếng "Xuống ngay" liền quay sang hỏi Trương Dương và La Manh: "An Thần mời khách, các cậu có muốn đi cùng hay không?"

Hai người còn lại hết sức ăn ý, đồng thanh đáp: "Bọn tớ còn lâu mới đi làm kỳ đà cản mũi!"

Cửu Cửu liền cười nói: "Vậy tớ đi đây. Bái bai ~"

"Đi đi, đi đi!"

Tiêu Cửu Cửu vừa xuống dưới, liền thấy một người đàn ông mặc áo trắng đứng dưới tàng cây, phong cách duy mỹ mà ngạo nghễ, làm cô nhớ lại người mà mình từng yêu sâu đậm, hoảng hốt không thôi.

An Thần vừa thấy Tiêu Cửu Cửu dừng bước, ngơ ngác nhìn mình, khóe môi liền nhếch lên sai bước đi tới: "Cửu cửu....."

Bàn tay nhỏ bé được một bàn tay ấm áp khác bao bọc, Cửu Cửu ngược mắt nhìn vào mắt đối phương, điểm nào cũng tràn ngập thâm tình, yêu

thương sâu đậm, kìm lòng không được mà cầm ngược lại tay người kia, lúm đồng tiền sáng rỡ, tựa như hoa tháng ba, mê hoặc vô cùng.

Cảnh người đàn ông áo trắng cùng cô gái mặc váy tím nắm tay nhìn nhau, chẳng khác nào bức họa hài hòa tốt đẹp thu hút không ít ánh mắt hiếu kỳ, vài người còn cầm máy lên ghi hình lại.

An Thần nhàn nhạt nhìn lướt qua bốn phía, dắt tay cô nói: "Đi thôi! Anh dẫn em đi ăn món ngon!"

Nhìn An Thần che chở Tiêu Cửu Cửu lên xe, một người mặc quân trang từ phía sau bụi cây vọt ra, đáy mắt tối tăm phải giống như giếng cổ, sâu không lường được.

Trong khi đó người bảo vệ âm thầm đã lặng yên không một tiếng động ngồi lên một chiếc xe khác đi theo.

Cô ấy, tuyệt đối không thể có chuyện!

Xe An Thần cuối cùng cũng dừng ở trước Ung Phúc, đây cũng là một trong những hội sở cao cấp, nổi tiếng với cung cách phục vụ và đồ ăn thượng hạng, cho nên trước cổng đỗ đầy các loại xe sang trọng.

An Thần xuống xe, sau đó mở cửa xe cho Cửu Cửu, dưới sự hướng dẫn của phục vụ, nắm tay cô đi vào căn phòng đã đặt trước.

Buổi tối hôm nay, An Thần một lần nữa bộc lộ năng khiếu hài hước thú vị cùng học thức uyên bác của mình, từ ăn uống đến vui đùa, từng chuyện từng chuyện, chọc cho Cửu Cửu cười không khép miệng, tâm, hình như cũng từ từ trầm luân.

Bởi vì vui vẻ, cho nên cảm giác thời gian đặc biệt qua mau.

Chờ đến khi bọn họ từ Ung Phúc đi ra đã là mười hai giờ, không phải cô không để ý thời gian mà là, không muốn dừng cuộc vui này lại, chỉ hy vọng, nó cứ kéo dài mãi.

Kết quả liền bỏ qua giờ đóng cửa ký túc xá, không vấp được nữa.

Nhìn Tiêu Cửu Cửu mặt ủ mày ê, An Thần sờ sờ đầu cô, cười nói: "Đồ ngốc, việc gì mà phải buồn, đi khách sạn thuê phòng là được rồi! Nếu không, thì đến nhà anh cũng được!"

Tiêu Cửu Cửu thấy người nào đó cười xấu xa, hừ nhẹ một tiếng: "Đến khách sạn!"

An Thần cười ha hả: "Được thôi! Vậy chúng ta phải đi khách sạn thuê phòng mới được!"

Thấy anh cố ý vạ vạ, Tiêu Cửu Cửu chỉ liếc mắt một cái không đáp.

Nhưng cô thật không ngờ, khi mình và An Thần tay trong tay vai kề vai đi vào khách sạn liền bị người có lòng chụp lại, sẽ gây ra bao nhiêu sóng gió, khiến cho mấy người đàn ông còn lại dấm bay ngập trời, chỉ muốn tiêu diệt tên trìn giáo kim nửa đường nhảy ra phá đám kia ngay lập tức.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Cô Hãy Cút Đi!(1)

Tiêu Cẩn Chi cảm thấy người trong ngực mình đang run rẩy. Anh cảm nhận được ý đồ của cô đang muốn giãy giụa để tránh ra khỏi cái ôm trong ngực của anh, giống như là cô muốn tránh ra khỏi thế giới của anh vậy. Trong lòng anh căng thẳng, hai tay ngược lại càng ôm cô chặt hơn, mang theo chút khẩn trương, thấp giọng an ủi cô, "Cửu Cửu, đừng sợ! Lúc này đã có anh ở đây rồi, cô ta không dám bắt em đâu!"

Tiêu Cửu Cửu ngược mắt nhìn về phía anh, hai tay nắm chặt lấy áo của anh, đáy mắt đen láy tràn ngập sự đau đớn khó nén: "Anh Cẩn Chi, chung quy trên danh nghĩa anh vẫn đang là vị hôn phu của cô ta, mà em, em được coi là cái gì đây? Em và anh thế này, rốt cuộc nên coi chúng ta là thế nào đây?"

Nghe thấy giọng nói của cô đã gần như thốn thức, Tiêu Cẩn Chi cảm thấy trong lòng đau nhói giống như bị kim châm vậy. Tiêu Cửu Cửu là một con người kiêu ngạo, làm sao cô có thể cam chịu để cho người khác lăng nhục mình chứ?

Tiêu Cẩn Chi ôm cô thật chặt, "Cửu Cửu, em hãy cho anh một chút thời gian. Rất nhanh, rất nhanh thôi, anh sẽ giải trừ hôn ước với cô ta, đến lúc đó, em muốn đi nơi nào, anh cũng có thể đi cùng với em, có được hay không? Có được hay không?"

Tiêu Cửu Cửu không hề lên tiếng đáp lại...

Ngoài cửa, Lương Kinh Diễm thấy không có ai ra mở cửa, cho nên lại càng đập cửa mạnh hơn, tiếng gào thét của cô ta càng ngày càng lớn, càng ngày càng mạnh mẽ hơn: "Tiêu Căn Chi, nếu như anh không chịu ra mở cửa, tôi đây sẽ để cho người ta xô đổ cánh cửa này..."

Tiêu Cửu Cửu nhìn Tiêu Căn Chi một cái, "Anh ra mở cửa đi! Nếu như đã không thể tránh được, vậy thì cứ thử xem xem, cô ta muốn thế nào? Bất kể cô muốn ra chiêu gì, em đây cũng tiếp hết!"

"Cửu Cửu, anh vĩnh viễn sẽ không bao giờ để cho cô ta có cơ hội làm tổn thương đến em!"

Tiêu Căn Chi nhìn cô một cái thật sâu, sau đó đẩy Cửu Cửu vào trong phòng rửa tay, lúc này mới dùng sức kéo cánh cửa ra.

Một đôi con người còn lạnh lùng cay nghiệt hơn cả băng giá, phóng thẳng tấp vào người phụ nữ đang ngồi ở trên xe lăn. Còn về phần hai người hầu ở đằng sau lưng Lương Kinh Diễm, Tiêu Căn Chi dứt khoát lựa chọn không thèm đếm xỉa tới.

Khóe môi của anh cong lên, để lộ ra một ý cười trào phúng, lạnh lùng châm chọc cô, "Lương Kinh Diễm, cô lựa chọn thời gian tới thật vừa đúng dịp! Có phải là đã có hẹn ước với người khác rồi hay không? Chỉ tiếc, cô đã tới phải quá sớm! Tôi cũng còn chưa kịp có cơ hội làm cái gì đâu! Tại sao cô lại không thể chờ đợi thêm một chút nữa rồi hãy tới đây chứ. Cô đến trễ một chút, không chừng âm mưu này của cô đã có thể được như ý rồi! Chắc chắn, bỏ qua mất cái cơ hội tốt này thật sự là rất đáng tiếc..."

Sắc mặt của Lương Kinh Diễm biến ảo không ngừng, hết hồng lại chuyển sang xanh trắng như muốn vọt ngay vào, nhưng lại bị Tiêu Căn Chi đứng chắn ngang cửa, "Này, đây là phòng ở của người khác, cô đi vào để làm gì?"

Lương Kinh Diễm giận dữ nhìn chăm chăm vào anh. Đôi con ngươi bùng cháy lên ngọn lửa giận dữ, căm hận đang rơi xuống trên người Tiêu Căn Chi, thì sau lưng sau anh Tiêu Cửu Cửu đi ra, ánh mắt đó lập tức hóa thành vô số mũi tên nhọn vô hình, từng mũi từng mũi một cứ thế "vút vút vút" bay tới, hung hăng đâm vào trên người Cửu Cửu.

Nếu như ánh mắt kia là những mũi tên thực sự, sợ rằng Tiêu Cửu Cửu đã sớm chết ở dưới ánh mắt hình mũi tên của cô rồi.

Mặc dù, Cửu Cửu không bị chết ở ở dưới ánh mắt hình mũi tên của Lương Kinh Diễm, nhưng lời nói ác độc của cô ta, lại đã giống như dấm nát lòng kiêu ngạo lẫn tự tôn của Tiêu Cửu Cửu ở dưới chân của mình, tạo nên sự đả kích đối với Tiêu Cửu Cửu khiến cô cảm thấy bị thất bại hoàn toàn.

Lương Kinh Diễm lạnh lùng nhìn Tiêu Cửu Cửu, cười nhạt nói, "Tiêu Cửu Cửu, tôi thật sự thật tò mò, một người con gái như cô rốt cuộc có còn biết thế nào là thể diện nữa hay không? Có biết còn biết thế nào là gọi là liêm sỉ nữa hay không? Tiêu Căn Chi là vị hôn phu của tôi, nửa đêm canh ba cô hẹn anh ấy tới đây, rốt cuộc là muốn làm gì vậy? Có phải là cô muốn quyến rũ anh ấy, để cho anh ấy leo lên giường của cô hay không? Cô muốn làm một con hồ ly tinh tiếp tục ngăn cản tôi, hòng cướp lấy vị trí của tôi hay sao? Chẳng lẽ đã là người không có cha mẹ rồi, ngay cả một chút đạo đức lẫn sự giáo dục cơ bản như vậy cô cũng không có hay sao?"

Nghe thấy Lương Kinh Diễm chửi mắng đến cả cha mẹ Cửu Cửu như vậy, Tiêu Căn Chi giận dữ quát một tiếng, "Cô câm miệng lại cho tôi! Cô có tin rằng, chỉ cần cô nói thêm một câu nữa thôi, tôi trực tiếp đi đến nhà cô, tìm cha cô để từ hôn với cô hay không?"

Vừa nghe thấy những lời uy hiếp gay gắt thẳng thừng này của Tiêu Căn Chi, cơn giận dữ của Lương Kinh Diễm càng gia tăng thêm gấp bội lần. Cô ta rống hét lên đầy giận dữ: "Tiêu Căn Chi, anh đừng có ép người quá đáng! Các người vụng trộm như vậy có còn để ý tới ai nữa không? Tôi

đến nơi này sử dụng quyền lợi là vị hôn thê của anh lại hóa ra đã sai lầm rồi sao? Tiêu Cửu Cửu, cô hãy nói cho tôi biết, có phải là thế giới này đen trắng đã trở nên đảo điên lộn nhào hết rồi hay sao? Cô hãy nói cho tôi biết đi..."

Đối mặt với ánh mắt như điên cuồng kia của Lương Kinh Diễm, Tiêu Cửu Cửu chỉ cảm thấy, dường như tất cả máu đang chảy trong thân thể cô đã bị đảo ngược lại dòng chảy vậy. Hồng cầu trong mạch máu của cô giống như đang sắp nổ ra cơn bạo động phá tan mạch máu để thoát ra ngoài vậy, làm cho cô khó chịu đến mức chỉ muốn gầm lên một tiếng, hai tròng mắt của cô dần dần ứ đầy máu.

Đúng lúc này, một tiếng giọng nói trong veo lạnh lạnh chọt vang lên, "Ồ, thế này là thế nào vậy? Các người nửa đêm canh ba, toàn bộ vây quanh bạn gái của tôi ở trong phòng để muốn làm gì đây?"

Ánh mắt của tất cả mấy người đều nhất tề nhìn sang, chỉ thấy một người đàn ông dáng người ngọc thụ lâm phong giống như tiên giáng trần, đang như cười như không từ căn phòng cách vách đi ra, mang theo ánh mắt chế nhạo châm chọc, lạnh lùng nhìn tất cả những người đang ở đó.

Tâm mắt của anh khi rơi xuống trên người Cửu Cửu thì trong nháy mắt lại tràn đầy sự ôn nhu lẫn cứng chiêu. Anh vẫy vẫy tay về phía cô: "Cửu Cửu, tới đây, tới đây với anh!"

Đang khổ sở vì không có đường thoát, Tiêu Cửu Cửu tựa như bắt được sự đại xá, nhất thời đẩy Tiêu Căn Chi đang đứng ngăn ở trước mặt cô, chạy tới bên An Thần.

Cho dù phía trước là vách đá, chỉ vì Cửu Cửu muốn thoát khỏi sự khó chịu lẫn sự ô nhục hiện tại, cho nên cô cũng sẽ nhảy xuống không chút do dự.

Gương mặt tuấn tú của Tiêu Cẩn Chi trong nháy mắt liền trầm xuống, đáy mắt đen kịt tràn đầy sự tức giận, nhìn cô chạy về phía người đàn ông khác, trong lòng càng cảm thấy vừa lo lắng vừa sợ hãi hơn, không khỏi quát một tiếng giận dữ, "Cửu Cửu, em trở lại đây cho anh..."

Tiêu Cửu Cửu đi tới bên người An Thần, nắm lấy tay An Thần, nhìn lại sang phía Tiêu Cẩn Chi. Cô cố ý bỏ qua sự đau thương nơi đáy mắt của anh, cũng bỏ qua cơn cuồng nộ bên trong của anh, vừa dịu dàng nhẹ nhàng nói với anh, "Anh Cẩn Chi, anh hãy trở về đi thôi! Có An Thần ở bên cạnh em rồi, em sẽ không có chuyện gì đâu!"

An Thần chống lại ánh mắt lạnh lẽo của Tiêu Cẩn Chi, làm một động tác giống như là đã từng làm trăm ngàn lần như thế rồi, vòng tay ôm chặt lấy bả vai của Cửu Cửu rất tự nhiên, để cho cô dựa vào ở trên người của mình, nhàn nhạt cười nói, "Không sai! Tôi sẽ bảo vệ Cửu Cửu, tôi sẽ không để cho bất luận kẻ nào bắt nạt cô ấy! Bất luận kẻ nào cũng không được! Bao gồm tất cả các người!"

Khi anh nói ra lời này, trong giọng nói của anh hàm chứa đầy sự thật tình lẫn nghiêm túc, mà ngay cả chính anh cũng không hề phát giác ra, nói với cảm xúc giống như là thật sự vậy.

Lương Kinh Diễm ở một bên nhìn vẻ mặt âm trầm giống như muốn giết người của Tiêu Cẩn Chi, cô ta cười lên một tiếng có chút hả hê, "Cẩn Chi, anh hãy nhìn một chút đi, người ta có nhiều bản lĩnh chưa, không có anh, cô ta vẫn có đàn ông khác đang chờ bao nuôi cô ta rồi! Anh vẫn hãy nên trở về nhà với tôi đi thôi! Cũng tránh cho việc chọc tức người khác bị hiềm khích ở chỗ này."

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Cô Hầy Cút Đi!(2)

Tiêu Cẩn Chi tựa như không có nghe thấy lời nói của Lương Kinh Diễm..., đôi môi mím lại thật chặt, một đôi con ngươi thâm thúy dường như không thể nhìn thấy đáy. Chẳng qua là anh đang chăm chú gắt gao nhìn vào trên người Tiêu Cửu Cửu, tựa như đang chờ cô cho anh đáp án.

Ngoài mặt, Tiêu Cẩn Chi cực kỳ độ lượng, anh cũng không tiếp tục ép buộc Cửu Cửu phải làm bất cứ điều gì nữa.

Thế nhưng trong nội tâm thì anh lại khẩn trương đè nén đến gần như muốn hộc máu. Nếu như có thể, anh thật muốn mạnh mẽ kéo Cửu Cửu từ người trong ngực người đàn ông kia ra, sau đó, trực tiếp đóng gói cô lại rồi mang đi.

Nhưng anh và Cửu Cửu đã sống với nhau lâu như vậy, tính tình Cửu Cửu như thế nào, anh chính là người rõ ràng hơn ai hết.

Ở trong tình cảnh khốn quẫn như ngày hôm nay, Cửu Cửu dứt khoát lựa chọn tình nguyện đi theo người khác như thế chính là vì không muốn để cho anh lại gặp phải khó khăn, hơn nữa, cô không muốn để cho bản thân mình phải chịu những lời chỉ trích về đạo đức sống.

Mà làm cho Tiêu Cẩn Chi sợ hơn chính là, nếu như hôm nay Cửu Cửu đi theo An Thần rồi, liệu về sau cô còn có thể trở lại bên cạnh anh nữa hay không?

Mặc dù trong lòng anh đang có những suy nghĩ như thế, hoặc phỏng đoán như vậy, nhưng khi Tiêu Căn Chi tận mắt nhìn thấy An Thần thân mật ôm vai Tiêu Cửu Cửu, đưa cô đi ra ngoài thì trong nháy mắt, anh có cảm giác tất cả mọi thứ trong trời đất giờ đây đều trở nên vô ích.

Lúc này, anh giống như đã bị thất lạc một vật gì đó quý báu nhất vậy, trái tim của anh cũng trở nên trống rỗng.

Giờ đây bốn phía quanh anh tất cả đều chỉ thấy gió gió lạnh đìu hiu, đang không ngừng chui vào trong cơ thể của anh, thấu cái lạnh lẽo kia vào tận sâu trong tim, làm cho dòng máu đang chảy trong khắp cơ thể của anh cũng như đã bị đông cứng lại.

Mà anh, thì lại không thể làm được bất cứ điều gì.

Anh chỉ có thể tràn đầy thống khổ mà la hét ở trong lòng, “Cửu Cửu, em hãy cho anh thêm một chút thời gian, chỉ cần một chút xíu thời gian nữa thôi là tốt rồi! Anh đã nói rồi, đến lúc đó anh sẽ dọn sạch hết thảy chướng ngại, nhất định sẽ trải thảm hoa rực rỡ để nghênh đón em trở về! Em có nhớ không? Có nhớ không? Em hãy giao trái tim của em lại cho anh, được không? Có được không?”

"Căn Chi, anh hãy theo tôi trở về nhà đi thôi!"

Nghe thấy lời kêu gọi truyền tới bên tai, lúc này Tiêu Căn Chi mới phục hồi lại tinh thần, ánh mắt lạnh như băng quét về phía Lương Kinh Diễm, khóe miệng của anh cong lên lộ rõ một nụ cười mang chút khát máu giống như ác ma: "Cô hãy rút đi!"

Nói xong, anh liền sải bước bỏ đi, cũng không quan tâm đến việc đã bỏ rơi Lương Kinh Diễm ở lại.

Lương Kinh Diễm ở lại phía sau, trên gương mặt hiện lên một nụ cười mang vẻ âm u nham hiểm, lầm bầm nói, "Tự khắc sẽ có người thay tôi

chỉnh lý các người. Các người cứ ở đó mà chờ xem thế nào! Tôi đây sẽ chống mắt lên xem cuối cùng các người sẽ chết như thế nào?"

...

Trên con đường nhỏ bên ngoài khách sạn Lâm Manh, An Thần đang cùng với Tiêu Cửu Cửu, đi lang thang không có mục đích.

Anh liếc mắt sang bên, nhìn về phía Cửu Cửu vẫn đang trầm mặc không nói lời nào. Lúc này, trên người Cửu Cửu tản mát ra một loại cảm xúc ưu thương cùng khổ sở, làm cho người ta phải thương tiếc. Dĩ nhiên trong lòng anh biết rất rõ rằng, hết thảy những cảm xúc này, đều là do anh và Lương Kinh Diễm tạo thành.

Anh biết, tình cảm của cô và Tiêu Căn Chi rất sâu sắc, sâu nặng đến mức giống như là người thân thiết không thể chia lìa.

Nhưng mà, vì hạnh phúc của chị gái mình, anh phải bẻ gãy sự kiêu ngạo và sự tự tôn của cô, làm cho cô từ trong vũng bùn "Người thứ ba" kia bò ra ngoài; vì hạnh phúc của chị gái mình, cho dù anh có phải làm một đao phủ, anh cũng tuyệt đối sẽ không do dự.

Chẳng qua là, chỉ khổ cho cô gái này mà thôi! Tiêu Cửu Cửu, thật xin lỗi! Chỉ trách một điều, tại sao em lại muốn cùng với Tiêu Căn Chi?

Nếu như... Nếu như em và Tiêu Căn Chi không có quan hệ gì với nhau thì thật là tốt biết bao! Như vậy, có lẽ chúng ta thật sự sẽ có thể ở cùng một chỗ! Chỉ tiếc là...

Ánh mắt của An Thần nhìn Cửu Cửu mang theo chút quyến luyến si mê. Gương mặt nhìn nghiêng của cô mới xinh đẹp làm sao, hàng lông mi thật dài của cô khẽ nhếch lên, mí mắt buông xuống, tầm mắt dường như rơi vào dưới chân. Ánh đèn đường chiếu xuống, càng làm tăng thêm gương

mặt trắng nõn non mềm của cô, càng làm nổi bật lên ngũ quan xinh xắn với nhiều góc cạnh.

Sống mũi của cô rất thẳng và thanh tú, cái cằm tròn bóng, mượt mà. Ngũ quan của cô thật sự giống như một thiên thần được bàn tay khéo léo của nghệ nhân chế tác ra. Nó giống như một tác phẩm nghệ thuật đạt tới đỉnh cao của sự hoàn mỹ, không thể tìm ra được một chút tỳ vết nào. Ngay cả anh là người rất hay soi mói, bắt bẻ cũng đều có chút mê say thật sâu sắc.

Tiêu Cửu Cửu, Tiêu Cửu Cửu... An Thần lăm bằm ở trong lòng ghi nhớ tới cái tên này.

Hiện giờ anh mới hiểu được, tại sao lại có nhiều người đàn ông cứ phải trầm luân vì cô như vậy? Tại sao lại có nhiều người đàn ông cứ phải liều lĩnh vì cô như vậy?

Đáp án đang ở ngay trước mắt anh.

Cô gái này, bất kể là khi cô cười vui, hay là khi cô đau thương, bất kể là khi cô dịu dàng, hay là khi cô tàn nhẫn, cũng đều có thể dễ dàng đi vào trong lòng của bạn. Cô dùng nhất cử nhất động (*) của mình, ngay cả những khi cô yên lặng, không có chút động tĩnh nào, cũng làm cho bạn ở trong lúc bất tri bất giác, cũng đã bị lọt vào trong cái bẫy được đan dệt bởi tính cách riêng vừa mềm mại vừa ấm áp của cô, làm cho bạn bị chìm đắm trong đó thật sâu, vì cô mà bạn không thể tự thoát ra được.

(*) Nhất cử nhất động: từng cử chỉ, từng hành động nhỏ nhất

Cả hai người đều đắm chìm ở trong suy nghĩ của mình.

Giữa lúc đó, bất chợt từ một gốc cây bên cạnh có năm sáu tên côn đồ lưu manh trong tay cầm đao hoặc gậy gộc, nhảy ra phách lối đứng ngăn cản ở trước mặt bọn họ.

Một gã trong đó hét lên, quát to một tiếng, "Thức thời thì hãy giao tiền ra đây! Nếu không, tao sẽ lấy mạng của chúng mày!"

Tiêu Cửu Cửu có chút tức cười, những gã lưu manh này, thật là con mẹ nó, không biết mở to mắt ra mà nhìn, lại dám tới đây để đánh cướp đến trên đầu của cô sao?

Ha ha, tới thật đúng là tốt! Cô đang lo đầy một bụng tức mà không có nơi nào để phát tiết ra đây, vừa đúng lúc, cô có thể dùng bọn họ làm bao cát để luyện tay một chút.

Trước khi xuất thủ, Cửu Cửu vẫn còn có chút hảo tâm cho bọn chúng một cơ hội.

Cô bày ra một nụ cười, lạnh giọng nói, "Nếu như hiện tại mấy người biến mất khỏi trước mặt của tôi, như vậy tôi có thể suy tính đến chuyện bỏ qua cho mấy người!"

Câu nói này làm cho mấy tên côn đồ sững sốt một chút, ngay sau đó tất cả bọn chúng đều phá lên cười ha ha.

"Long ca, anh nghe một chút xem, bà cô này vậy mà cũng không hỏi thăm qua một chút xem chúng ta là ai, mà đã dám nghênh ngang nói muốn bỏ qua cho chúng ta kìa! Thật quá buồn cười rồi, thật sự là một chuyện quá tức cười..."

Sau một khắc, tựa như đã bị người nào đó siết chặt vào cổ, tiếng cười của hắn lập tức bị nghẹn tắc lại ở trong cổ họng, chỉ còn nghe thấy tiếng "ặc ặc ặc ặc" từ trong cổ họng bị siết chặt của hắn văng lên, giống như là muốn khạc ra thứ gì đó ở từ trong cổ họng vậy. Về mặt hắn thống khổ vặn vẹo, so với khóc còn khó hơn nhìn, còn có chỗ nào để có thể bật cười lên được nữa.

Gương mặt của hắn nhanh chóng sưng trướng thành màu đỏ tím. Lúc này máu trong người hắn bị dồn tụ lại, sưng phồng, dường như chỉ sau một khắc nữa sẽ bị vỡ nát cả thành mạch và lớp da để thoát ra ngoài, thoát nhìn kinh khủng đến dọa người.

Những tên côn đồ khác vừa thấy tình hình khác thường như vậy, đối mặt trên dưới nhìn nhau, chẳng những không lùi lại, ngược lại nhất tề vung tay, bổ nhào tới về phía Tiêu Cửu Cửu và An Thần.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Cô Hãy Cút Đi! (Tiếp Theo)

Tiêu Cửu Cửu cười lạnh nhìn bọn chúng, loại côn đồ lưu manh như mấy gã này, một mình cô có thể đồng thời đấu với ba bốn tên cũng không thành vấn đề. Bọn chúng dám ra tay với cô, không phải là muốn chết, thì chính là muốn tìm tai vạ.

Hai tên côn đồ kia đang nhào về phía cô, còn chưa nhìn thấy rõ động tác của cô, thì đã bị cô sử dụng tam quyền lưỡng cước, trực tiếp đá bay ra ngoài.

Nhưng An Thần ở bên này, thoạt nhìn thì không được tốt như vậy.

Hiện tại hai tên côn đồ đã đánh anh té nhào xuống đất, đang đè ép lên trên người anh vùng quyền cước dấm đá. Nhìn thấy cảnh tượng như vậy Tiêu Cửu Cửu giận sôi người. Cơn giận dữ bốc lên từ trong nội tâm, cô lập tức chạy qua bên đó, vùng chân tặng cho hai tên côn đồ kia mỗi gã một cú đá bén nhọn. Hai tên côn đồ bị cô trực tiếp đá cho một cước lập tức bị hôn mê bất tỉnh.

Ngay sau đó, cô vội vàng đỡ An Thần dậy, nhìn trên gương mặt của anh bị đánh dấm đến tím bầm một mảng lớn, con ngươi của cô co rút lại một chút, "Rất đau phải không?"

Cô thật không nghĩ tới, nhìn An Thần như thế này mà không thể đánh nhau được, người ta chỉ dùng hai ba chiêu để đánh mà đã làm cho anh phải nằm xuống rồi!

Cũng may, cô cũng không trông cậy vào An Thần tới để làm “anh hùng cứu mỹ nhân”, bằng không, tối nay cả hai người bọn họ chẳng phải sẽ thật là quá bi thảm hay sao?

Dĩ nhiên, Cửu Cửu cũng biết, bên cạnh cô vẫn luôn có người bí mật theo sát để âm thầm bảo vệ cô, đặc biệt là sau khi Phượng Thần gặp chuyện không may, bên cạnh cô càng chưa từng bao giờ thiếu người, suốt hai mươi tư giờ cô đều có người bảo vệ.

Dưới tình huống bình thường, với khả năng võ thuật của cô, cũng có rất ít người có khả năng động được đến cô.

Cho dù đối thủ có mạnh hơn cô, thì những cao thủ bí mật luôn luôn âm thầm theo sát cô, khẳng định cũng sẽ vui vẻ giúp cô giải quyết mọi chuyện gọn gàng.

Cũng giống như hiện tại, cô đánh những kẻ cặn bã kia xong, cũng có thể trực tiếp đỡ An Thần trở về khách sạn, tự khắc sẽ có người sẽ giúp cô xử lý những chuyện về sau.

Anh luôn luôn bảo vệ cô rất tốt!

Nghĩ đến Tiêu Căn Chi, Tiêu Cửu Cửu tự nhiên lại nghĩ đến một màn mới xảy ra vừa rồi, trong lòng lại xẹt qua một tia đau đớn. Anh Căn Chi, chẳng lẽ em sẽ thật sự phải xa cách anh thì cuộc sống mới có thể trở nên may mắn hơn hay sao?

Vẫn đang đau đến nhe răng méo miệng, nhưng khi An Thần nhìn thấy sự thống khổ hiện rõ nơi đáy mắt của Tiêu Cửu Cửu, thì nơi khóe miệng của anh ta liền nhếch lên, trong nháy mắt thoáng hiện một ý cười lạnh lùng rồi biến mất tăm khi thấy âm mưu của mình đã thực hiện được.

Còn Cửu Cửu, sự thống khổ lẫn hoang mang ở trong đáy mắt cũng không kéo dài quá lâu. Đôi tròng mắt trong trẻo của cô rất nhanh đã lập tức

khôi phục lại vẻ trong suốt và tinh tảo vốn có. Sự nhanh chóng đó... đã làm cho An Thần cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Một người thông minh như cô, chẳng lẽ lại thật sự không thể phát hiện ra hay sao?

Trở lại khách sạn, Tiêu Cửu Cửu nói với nhân viên ở đại sảnh mang thuốc và cồn tới để cô khử trùng vết thương cho An Thần, lại hỏi anh rất nghiêm túc: "Anh thật sự không cần đi bệnh viện sao?"

An Thần nhìn cô nở nụ cười nhàn nhạt nói, "Thật sự không cần đâu! Cửu Cửu, em cũng đã mệt mỏi rồi, ở lại chỗ này mà nghỉ ngơi đi! Anh bảo đảm, nếu không có sự đồng ý của em, anh sẽ không đụng vào người em!"

Nói thì nói là như thế, nhưng khi ánh mắt của anh rơi xuống trên người của cô, thì nơi cổ họng lại không sao khống chế được, bỗng chuyển động. Nơi bụng dưới của anh tựa như có một con thú nhỏ thú vừa thức tỉnh, rục rịch ngóc đầu dậy.

Tiêu Cửu Cửu lại khẽ mỉm cười, "Không được! Em vẫn phải trở về phòng của em để ngủ. Em đi đây, chúc anh ngủ ngon!"

Tiêu Cửu Cửu cười, trong nụ cười của cô hàm chứa sự cô đơn lẫn ưu thương đến đau nhức trong lòng, nhưng lại trong trẻo lạnh lùng, kiên trì, làm cho người khác phải rung động tâm can.

Trái tim của An Thần giật nảy lên một cái, nhưng anh cũng không miễn cưỡng cô, "Được rồi! Vậy... chúc em ngủ ngon!"

"Chúc anh ngủ ngon!"

Nhìn Tiêu Cửu Cửu cứ như vậy, không chút do dự đi thẳng ra ngoài, ngay cả một chút lưu luyến cũng không có, đáy mắt của An Thần vốn dĩ

ướt át, trong nháy mắt trở nên âm trầm khó dò, trong ánh mắt có những sắc thái biến ảo bất đồng.

Người phụ nữ này, thực sự không hề giống như trong suy nghĩ anh đã từng tưởng tượng, rằng có thể thu phục được cô một cách nhanh chóng. Vậy mà cho đến hiện tại, tối thiểu anh vẫn chưa thể tiến vào nỗi trong lòng của cô.

Sợ rằng... cho dù anh và Phượng Thần có giống hệt nhau thế nào đi nữa, thì cũng không làm gì được!

Kế tiếp, anh nên làm như thế nào cho phải đây?

Sau khi trận phong ba giống như một trò hề ở khách sạn kia qua đi, trong một khoảng thời gian ngắn, Tiêu Cửu Cửu đã cự tuyệt không trở về khu biệt thự nhỏ trong khu bảo tồn Ngọc Sơn nữa, cũng cự tuyệt gặp lại Tiêu Căn Chi. Cô làm như vậy không chỉ để giữ cho anh, mà hơn hết, chính là vì sự tôn nghiêm lẫn sự kiêu ngạo của cô.

Cô không muốn một lần nữa bị người ta tiếp tục dùng những lời nói bẩn thỉu, cùng ánh mắt khinh miệt để nhục mạ mình nữa.

Một chiêu của Lương Kinh Diễm đối với cô như vậy là quá đủ rồi. Cô, Tiêu Cửu Cửu này, cho dù có xuất thân thấp hèn thế nào đi nữa, cô cũng có trong người cốt cách và lòng kiêu hãnh của riêng mình. Cô không thể nào chịu được bị người khác rửa xả và lăng nhục.

Ở trong khoảng thời gian này, người giúp đỡ cô nhiều nhất, lại chính là Hứa Hằng Minh.

Hứa Hằng Minh là một người luôn luôn không thích nhiều lời. Anh là một thánh giả biết lắng nghe người khác nói tốt nhất. Nhìn khuôn mặt cương nghị lại trầm ổn của anh, có thể khiến cho Cửu Cửu cảm giác được sự bình an của tâm hồn.

Còn An Thần, thỉnh thoảng anh cũng vẫn xuất hiện ở trước mặt cô, mang đến cho cô đủ loại vui mừng. Dần dần, cô dường như cũng đã chịu đón nhận thêm có nhiều người cùng tồn tại trong cuộc sống của mình như vậy. Tiêu Cửu Cửu vẫn duy trì sự liên lạc với anh, nhưng vẫn chưa đến mức thân mật quá độ.

Thời gian trôi qua, nửa tháng huấn luyện quân sự đã qua, cũng đã đến thời gian Hứa Hằng Minh phải trở về đơn vị.

Trước khi đi, Hứa Hằng Minh xoa đầu của cô, dặn dò: "Bé con Cửu Cửu này, nếu có chuyện gì thì phải gọi điện thoại cho anh nhé! Anh không dám cam đoan mỗi khi em gọi, là anh có thể đến ngay theo lời của em, nhưng nếu như có thể làm được, anh tuyệt đối sẽ không lùi một bước."

Cách nói chuyện của Hứa Hằng Minh luôn luôn như chắc chắn như vậy. Anh không cam kết, bởi vì anh biết, có thể sẽ lại bị lừa như lần trước, ở vào thời điểm Cửu Cửu cần nhất, thì mọi hành động của anh lại bị người khác làm cho bị hạn chế, mà anh, có lực cũng không thể nào làm cho mình thoát ra được.

Nhưng mà, chỉ cần có có thể, anh sẽ vì cô mà bỏ ra hết thảy, cho dù... là sinh mệnh của mình!

Cửu Cửu làm sao có thể không hiểu những chuyện này của anh?

Mỗi một người trong bọn họ, tấm lòng của họ đối với cô đều tuyệt đối trung thành và tinh khiết, không bao giờ phải cầu xin điều gì. Quả thật nếu như nói rằng, có những lời cầu xin..., thì đó chính là một sự mong mỏi xa vời vẫn luôn tồn tại ở đáy lòng, họ cùng hi vọng cô sẽ được sống một cuộc sống hạnh phúc, mau chóng đạt được mọi tâm nguyện của mình!

Cô dùng sức ôm lấy Hứa Hằng Minh, nhẹ nhàng nói với anh, "Anh yên tâm, em sẽ sống thật tốt!"

Nhìn bóng dáng cao lớn cường tráng của Hứa Hằng Minh biến mất ở trong xe, rồi lại dõi theo phương hướng xe của anh đã chạy đi, Tiêu Cửu Cửu cố che giấu sự mất mát đang tràn ngập trong lòng không thôi. Sau đó cô dứt khoát xoay người, đi về phía mà mình nên đi, kiên định bước đi tới trước.

Khi sắp đến ký túc xá, cô lại nhìn thấy có một người đàn ông đang đứng chờ đợi ở bên dưới tán cây xanh mát!

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Thú Huyết Sôi Trào (1)

Editor: trang bubble ^^

Tiêu Cửu Cửu thoáng do dự một lúc, bèn đi tới phía anh, ngược mắt cười nhìn người đàn ông mặc kệ lúc nào cũng duy trì tao nhã và dịu dàng này, nhẹ giọng hỏi, "Sao anh lại tới đây?"

Khóe môi An Thần nâng lên nụ cười ấm áp, "Muốn gặp em thì tới thôi! Ừ, hôm nay em không có lớp chứ?"

Tiêu Cửu Cửu khẽ gật đầu một cái, nghiêng mắt hỏi khẽ, "Anh có chuyện gì sao?"

An Thần thần bí trừng mắt nhìn với cô, "Đi! Anh dẫn em đi một chỗ, để cho em thể nghiệm một loại cuộc sống khác biệt một chút."

Nói xong, dặt tay của cô, bèn đi tới phía xe của anh.

Tiêu Cửu Cửu bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ, "Rốt cuộc muốn đi đâu vậy? Thần thần bí bí như vậy!"

An Thần để cô ngồi lên ghế cạnh tài xế, tự mình cúi người giúp cô cài lại đai an toàn, lúc này mới vòng qua đầu xe, ngồi xuống trên ghế lái, cười nói, "Đi rồi em sẽ biết! Em nhất định sẽ thích chỗ kia!"

Lại nói, trong khoảng thời gian này, An Thần này thật đúng là dẫn theo cô đi không ít địa phương.

Anh làm như vô cùng hiểu rõ cô, ngay cả viện mồ cô mà cô ra đời, anh cũng đi với cô hai lần, hơn nữa còn là bỏ tiền ra sức ra đồ, làm cho mẹ Viên ở viện mồ cô cười không khép miệng, nói thẳng anh là người tốt!

Thậm chí lúc trước khi đi, mẹ Viên còn lau nước mắt nói, nếu Phượng Thần đi rồi, để cho cô gặp phải chàng trai tốt như vậy, phải biết quý trọng, muốn cô bỏ đi thứ đã trải qua, nhìn về phía trước, mới có được hạnh phúc!

Mẹ Viên biết tình cảm của cô và Phượng Thần, cũng luôn quan tâm bọn họ, nếu bà nói như vậy, Cửu Cửu hiểu, mẹ Viên cũng là đang lo lắng cô sau khi Phượng Thần đi rồi, cô sẽ không sống tốt.

Mặc dù trong lòng khổ sở, nhưng lúc đó Cửu Cửu vẫn là sẵn sóc gặt đầu.

Trải qua tốt hay không, người khác đều là dùng mắt nhìn, mà mình lại là dụng tâm đi lĩnh hội, có chút khổ ở trong lòng, người khác không nhìn thấy, chỉ có mình mới biết.

Cửu Cửu không muốn làm cho người quan tâm mình lo lắng, cho nên, cô sẽ luôn không biểu hiện ra đau khổ trong lòng, đau đớn lớn hơn nữa, cô cũng chôn ở trong lòng, chỉ để mỉm cười lại cho người quan tâm và mến yêu cô.

An Thần lái xe, một đường lái thẳng đến Kinh Giao.

Ngừng lại ở một chỗ tương tự trang viên, lấy ra thẻ hội viên đưa về phía bảo vệ canh giữ ở cửa kia, lúc này mới có thể tiến vào bên trong.

Lái qua một con đường nhựa nhỏ thật dài, cuối cùng, xe ngừng lại ở cửa một câu lạc bộ phía trên ghi chữ "Thú huyết sôi trào".

Thú huyết sôi trào? Đôi mày thanh tú của Tiêu Cửu Cửu khẽ chau.

Cô đã từng nghe nói câu lạc bộ này từ trong miệng mấy người Tiêu Căn Chi bọn họ, dường như đồ chơi trong nơi này đều khá là máu tanh và bạo lực, hình như còn có loại hình mua bán nữ nô gì đó, thuộc về câu lạc bộ tương đối đen tối, nhưng cô lại chưa từng tới một lần.

Bởi vì, chỉ vì bọn Tiêu Căn Chi tuy là cưng chiều Cửu Cửu, nhưng bọn họ cưng chiều với cô, càng nhiều chính là để cho cô có được chăm sóc tốt nhất ở trong sinh hoạt.

Thật sự muốn chơi đùa, bọn họ dẫn cô chơi vậy cũng tuyệt đối là trò chơi phẩm chất cao và năng lượng đứng đắn, tuyệt đối sẽ không dẫn cô đến loại trường hợp bạo lực máu tanh này, càng sẽ không để cho cô nhìn thấy một mặt máu tanh, bạo lực và bóng tối này.

Tại sao An Thần dẫn cô tới nơi này?

Tiêu Cửu Cửu không giải thích được nghĩ, chẳng lẽ là bởi vì thấy phương pháp cô đánh tay của tên côn đồ cặc ké kia rất bạo lực, cho rằng cô cũng là Nữ Bạo Lực, cho là cô cũng sẽ thích nơi này, cho nên lúc này mới dẫn cô tới nơi này mở mang kiến thức một chút?

Có điều, nếu đã đến rồi, cô tự bấm giữ vững tâm tính "Đến đâu hay đến đó!", yên lặng theo dõi biến hóa, nhìn An Thần này một chút, rốt cuộc lại muốn mang cho cô một niềm vui bất ngờ gì?

An Thần nắm tay Tiêu Cửu Cửu, mới vừa đi vào Câu Lạc Bộ, thì có một người đàn ông tiến lên đón.

Lâm Tật Phong?

Nhìn thấy anh ta, Tiêu Cửu Cửu có chút kinh ngạc, ngay sau đó lại khôi phục lạnh nhạt, đối đầu với đôi mắt cuồng dã tùy ý tràn đầy tính xâm lược kia thì trong lòng hơi căng thẳng, ngay sau đó thì nhàn nhạt gật đầu một cái với anh ta.

Anh ta là bạn tốt của An Thần, bọn họ là hện xong cùng đi chơi?

Nhưng sau khi An Thần giới thiệu, lại làm cho Tiêu Cửu Cửu lấy làm kinh hãi.

An Thần nói với cô, "Cửu Cửu, Thú huyết sôi trào chính là tên cầm thú này mở, muốn chơi cái gì cứ việc chơi, cậu ta nói rồi, hôm nay miễn toàn bộ hoá đơn, em không cần khách sáo với cậu ta."

Sau khi quen với Cửu Cửu, An Thần cũng thỉnh thoảng sẽ nói một vài lời nói đùa không ảnh hưởng tới toàn cục.

Nói xong, An Thần còn dùng sức đập Lâm Tật Phong một đấm, có thể thấy được tình cảm của bọn họ tốt biết bao.

Lâm Tật Phong cũng trả lại anh một đấm, nhìn Tiêu Cửu Cửu cười, đáy mắt lộ ra ánh sáng khác thường, "Cửu Cửu, không cần khách sáo, em có thể tới nơi này, anh rất vui mừng, muốn chơi cái gì? Cứ việc nói, anh nhất định thỏa mãn!"

Tiêu Cửu Cửu nhìn về phía An Thần, lạnh nhạt nói, "An Thần, em chưa quen thuộc đối với nơi này, muốn chơi cái gì do các anh quyết định đi!"

Lâm Tật Phong nhìn cô thật sâu, khóe môi đột nhiên nhếch lên một nụ cười xấu xa, "Thật sự do chúng tôi quyết định?"

Tiêu Cửu Cửu không nói gì, ngược lại An Thần lại nện một đấm về phía anh ta, "Kẻ điên, cậu cũng đừng lấy những trò chơi dọa người kia ra, nếu là dọa Cửu Cửu của tôi chạy, tôi thật sự hỏi tội cậu đấy."

Lâm Tật Phong liếc anh một cái, "Được được được, mỹ nhân này còn chưa lấy về nhà đấy, cậu cũng đã bắt đầu bảo vệ rồi, thật phục cậu! Nếu anh

đã nói thế, trang@d#d#l#q#d@bubble vậy hôm nay chúng ta hãy chơi tí trò chơi không kích thích như vậy, được không?"

An Thần gật đầu một cái.

Lâm Tật Phong vẫy tay, "Đi! Đi theo tôi!"

Khi Tiêu Cửu Cửu và An Thần đi theo Lâm Tật Phong, lúc cùng đi đến đấu trường quyền anh dưới đất, đối với hai người đánh nhau trên lôi đài kia, cũng đã tiến vào giai đoạn quyết thắng cuối cùng.

Một tay quyền anh trong đó đã hoàn toàn không có sức đánh trả, bị một tay quyền anh khác đè ở trên rào chắn kia, liều mạng đánh no đòn vào chỗ chết.

Người bị đánh nọ, khuôn mặt đã bị đánh sưng vù ra máu, lẫn lộn đến không thấy rõ ràng diện mạo lắm, theo cú đấm của đối thủ kia lại từng cú rơi xuống, máu tươi trong miệng anh ta cũng văng tung tóe, nhìn khiến người ta kinh ngạc.

Một mùi máu tanh nồng đậm, xông vào chóp mũi tất cả người xem ở sân quyền anh.

Nhưng một màn máu tanh bạo lực này, chẳng những không khiến những người xem này lùi bước, ngược lại có không ít người phát ra một trận lại một trận tiếng hét điên cuồng chói tai.

"Đánh chết hắn!"

"Đánh chết hắn!"

"Đánh chết hắn....."

Tiêu Cửu Cửu ngồi ở trong phòng khách quý lầu hai, nhìn xuống từ trên cao thấy một màn này, ngoài mặt rất bình tĩnh, đáy mắt lại nhanh

chóng lướt qua một vệt chán ghét.

Đây chính là cái gọi là trò chơi không kích thích của Lâm Tật Phong đấy?

Nếu như quyền anh dưới lòng đất này vẫn chưa tính là trò chơi kích thích, vậy đối với anh ta mà nói, trò chơi kích thích là cái gì?

Khó trách trước đến giờ anh Căn bọn họ chưa từng dẫn cô đến loại địa phương này để chơi, quả thật là khiến người ta có chút khó có thể chịu được, loại trò chơi sinh mạng vô cùng tàn khốc mà tàn nhẫn này, chỉ có một số người tinh thần trống rỗng, tâm lý biến thái mới sẽ thích chơi.

Cô rất bình thường, không chịu nổi loại trò chơi làm nhục lẫn nhau này!

Tiêu Cửu Cửu nhìn về mặt Lâm Tật Phong lạnh lùng nhìn lồi đài, trong lòng càng thêm nổi lên cảnh giác đối với Lâm Tật Phong nhìn như là con người rần rỏi trộn lẫn xấu xa này.

Loại nhân vật nguy hiểm này, cô vẫn là cách xa chút tốt hơn, tốt nhất không nên có bất kỳ gặp gỡ gì với anh ta.

Nhưng bây giờ có An Thần ở đây, cô cũng không thể nào phất áo bỏ đi, chỉ có tiếp tục yên tĩnh ngồi ở chỗ đó, chờ một màn trò hay này kết thúc.

Tay quyền anh đánh người kia đoán chừng là tay mệt rồi, vung quả đấm đến một vị quyền anh sớm không biết sống chết, vị quyền anh kia liền mềm nhũn té ở trên đài, trọng tài bắt đầu tiến hành đếm ngược, "10, 9, 8....."

Cuối cùng, Tiêu Cửu Cửu không nhịn được đứng dậy, nói khẽ với An Thần, "Em đi ra bên ngoài hóng mát một chút, sẽ trở về ngay!"

An Thần cũng lập tức đứng dậy, "Anh đi cùng em!"

Tiêu Cửu Cửu đè anh xuống, khẽ mỉm cười với anh, "Không cần, anh tiếp tục xem đi!"

An Thần nhíu đôi mày thanh tú lại, "Một mình em đi ra ngoài, anh không yên lòng!"

Tiêu Cửu Cửu cười nói, "Anh yên tâm đi, với bản lĩnh của em, còn không có mấy người có thể đối phó em, em chỉ là cảm thấy nơi này có chút buồn bực, muốn đi ra ngoài hóng mát một chút, rất nhanh sẽ trở lại, nơi này là vùng đất của Lâm thiếu, chẳng lẽ anh còn sợ em sẽ gặp chuyện không may ở chỗ này hay sao?"

An Thần xoa xoa đầu của cô, mang theo cương chiều nói, "Em khoan hãy nói, anh vẫn còn thật sự sợ em gặp chuyện không may, không có anh trông chừng em ở ngay dưới mí mắt, anh thật là không yên tâm."

Tiêu Cửu Cửu thấy Lâm Tật Phong ở bên cạnh cười như không cười nhìn bọn họ, nũng nịu trừng mắt nhìn An Thần một cái, "Được rồi, anh cũng không sợ Lâm thiếu cười nhạo, anh ở đây xem với Lâm thiếu đi, em đi ra ngoài đi dạo!"

An Thần thấy cô cố ý như thế, không thể làm gì khác hơn là dằn dò, "Vậy em cẩn thận một chút! Có chuyện thì lập tức gọi điện thoại cho anh."

"Biết rồi....."

Nhìn Tiêu Cửu Cửu đẩy cửa đi ra ngoài, Lâm Tật Phong nhìn về phía An Thần, đáy mắt mịt mờ thoáng qua một tia ánh sáng lạnh, "Đào Tử, cậu đây là nghiêm túc?"

An Thần nghe được anh ta vừa hỏi như vậy, căng thẳng trong lòng, trong đầu hiện ra gương mặt tuyệt mỹ tinh xảo của Cửu Cửu, với gương

mặt nước mắt giàn giụa đau lòng tuyệt vọng của chị, đan xen chập trùng thoáng hiện.

Nhưng đến cuối cùng, vẫn là người chị từ nhỏ nuôi chiều anh chiếm thượng phong.

Vì vậy, An Thần nhẹ nhàng cười nói với Lâm Tật Phong, "Làm sao có thể? Mặc dù cô ấy lớn lên là xinh đẹp, nhưng còn chưa đến mức làm cho tôi quên si nhục cô ấy mang đến cho chị tôi."

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Thú Huyết Sôi Trào (2)

An Thần đưa lưng về phía cửa, không thấy cửa phòng này vốn đang sắp mở ra, nhưng khi nghe được lời anh nói thì cửa kia dừng lại trong nháy mắt.

Mà Lâm Tật Phong lại vừa vặn thấy một màn này, nhìn An Thần không biết gì cả, đáy mắt anh ta nhanh chóng lướt qua một tia tính toán.

Anh ta cố ý lại hỏi An Thần, "Vậy cậu yêu cô ấy sao? Cậu cũng không lo lắng cô ấy biết về sau sẽ không tha thứ cho cậu? Hận cậu?"

An Thần nhún vai một cái, cầm bao thuốc lá trên bàn lên, nhẹ nhàng lật qua lật lại ở trong tay, nhàn nhạt như là đang nói cho Lâm Tật Phong, hoặc như là đang tự nhủ, "Giữa tôi và cô ấy vốn chính là một trò chơi, tôi không yêu cô ấy, coi như bị cô ấy biết có thể như thế nào? Lại nói, đây vốn chính là cô ấy thiếu chị tôi, chị tôi đã tàn phế, còn mất đi tư cách làm phụ nữ. Tiêu Cửu Cửu, coi như lần này cô ấy bị tổn thương cũng là việc nên làm!"

Lâm Tật Phong nhếch lên một nụ cười, "Ha ha, chỉ cần cậu không rơi vào là tốt rồi, tôi cũng không cần lo lắng cậu rơi vào không ra được."

Nhìn cửa phòng kia lần nữa khép lại, lòng của Lâm Tật Phong như bị gì đó đâm một cái, hung hăng đau nhói một chút.

Nếu như đứng ngoài cửa thực sự là cô, cô nên..... Sẽ bị tổn thương chứ?

Lâm Tật Phong không đoán sai, người đứng ngoài cửa đúng là Cửu Cửu.

Lúc cô đi ra mới vừa rồi, đi một lúc, mới phát hiện túi xách và điện thoại di động đều ở bên trong phòng khách quý, sợ gặp phải việc gấp phải dùng điện thoại, cô mới muốn quay lại cầm.

Nhưng không ngờ, cô sẽ nghe được cuộc đối thoại này của Lâm Tật Phong và An Thần.

Nên hình dung tâm tình của cô bây giờ như thế nào đây?

Chua, chát, đau, thương, khổ sở, đau lòng, đều có!

Dù sao, đó là một người đàn ông mà cô tâm niệm coi anh như là Phượng Thần để ở trong lòng.

Nhưng giấc mơ, cuối cùng vẫn là giấc mơ!

Mà anh, cuối cùng cũng không phải anh Thần cưng chiều cô, yêu cô, toàn tâm toàn ý chỉ vì cô kia!

Có lẽ, giấc mơ của cô nên tỉnh rồi!

Cửu Cửu thở dài một tiếng, bỏ đi ý nghĩ trở về phòng khách quý cầm túi xách và điện thoại di động, một mình đi ra ngoài.

Trong bầu trời xám tro bên ngoài trang viên có một ít xanh thẫm, ở vùng ngoại ô xanh ẩm vậy quanh này, không khí cũng là mát mẻ, hoàn toàn không có cảm giác đè nén và nghẹt thở ở bên trong, Tiêu Cửu Cửu đi một lúc lâu, tìm được một góc tĩnh lặng, ngồi xuống ở trên ghế đá dưới gốc cây kia.

Cô hơi híp mắt lại, cảm giác gió nhẹ thổi lất phất, ở dưới sự an ủi của thiên nhiên, xao động trong lòng cũng dần dần yên tĩnh lại.

Ngay vào lúc cô đang nhắm mắt nghỉ ngơi này, đột nhiên nghe được từng đợt tiếng bước chân đi tới nơi này.

Sau một lúc, một tiếng phụ nữ yêu kiều liền vang lên, "Đừng..... Không nên ở chỗ này....."

Một người đàn ông hừ nhẹ một tiếng, "Sợ cái gì?"

Người phụ nữ tiếp tục làm nũng, "Đừng mà, ngộ nhờ bị người nhìn thấy, vậy thì không tốt lắm....."

Người đàn ông cười không khách sáo chút nào, "Đồ dâm dăng, em xem một chút, phía dưới em cũng ướt rồi, vẫn còn đang giả bộ, xem tôi trừng trị em như thế nào....."

Nghe được đối thoại trực tiếp lại tục tĩu buồn nôn này, khóe mắt Tiêu Cửu Cửu giật một cái.

Thật là đủ xui xẻo, ngay cả đi ra tìm yên tĩnh, cũng không được yên bình.

Cô nhìn hoàn cảnh bốn phía một chút, lúc này mới phát hiện ra, chỗ của cô cách lầu câu lạc bộ kia thật là có chút xa, băng ghế này lại vừa vặn ẩn ở sau núi giả và cây cối, cũng chẳng có gì là lạ khi những nam nữ vô cùng muốn phát tiết dục vọng ra kia, sẽ không phát hiện cô trong thời gian ngắn.

Tiêu Cửu Cửu lặng lẽ duỗi đầu nhìn qua, muốn nhìn một chút rốt cuộc là tuýp đàn ông như thế nào lại dám không chút kiêng kỵ lôi kéo phụ nữ tăng tị với nhau ở dã ngoại?

Chỉ thấy một người phụ nữ ăn mặc thời thượng nhìn như là tiểu thư khuê các, đang bị một người đàn ông thân thể cường tráng trên cánh tay xăm một con rồng đen đè trên núi giả đó, người đàn ông nâng một chân người phụ nữ lên, dùng sức đè nhún thân thể ở trên người của cô ta.....

Tiêu Cửu Cửu coi như chưa từng trải đời, khi nghe tiếng thở thô của người đàn ông, và kêu ngâm của người phụ nữ không nhịn được bật ra kia, thì cô cũng biết là bọn họ đang làm gì.

Chưa bao giờ nghĩ tới, Tiêu Cửu Cửu cô sẽ có cơ hội nhìn chương trình truyền hình thực tế xuất sắc, nhất thời cảm giác máu nóng xông thẳng lên trên đầu, mặt cười trắng nõn tức khắc bởi vì nổi giận mà căng đỏ bừng.

Nếu không phải sợ bọn họ phát hiện nơi này còn có người, cô thật sự hận không thể lập tức nhảy dựng lên, chạy trốn khỏi nơi này, không còn bị chương trình truyền hình thực tế của đôi nam nữ này độc hại. Dù sao Cửu Cửu chỉ có hơn mười bảy tuổi, ngay cả trưởng thành sớm hơn so với người khác một chút, nhưng ở trên chuyện nam nữ, cô thật sự đúng là một mảnh giấy trắng.

Phượng Thần và Tiêu Căn Chi đều cưng chiều cô như châu như bảo, khi cô còn chưa đầy mười tám tuổi, lúc cả người chưa hoàn toàn thành thục, bọn họ cũng không nỡ đụng vào cô sớm như vậy.

Mặc dù nói bọn họ đối với cô rất muốn rất muốn, suy nghĩ vô số lần sự đẹp đẽ cùng một chỗ với cô, nhưng vẫn không nỡ lòng đụng vào cô!

Hôm nay đột nhiên gặp tiết mục kích thích như vậy, coi như Tiêu Cửu Cửu dù bình tĩnh thế nào đi nữa, cô cũng không bình tĩnh được, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt lại, tĩnh tâm tĩnh khí giống như lão tăng nhập định vậy, ngăn cách toàn bộ những âm thanh ưm a này ở bên ngoài tai, mắt điếc tai ngơ.

Nhưng sức bền bỉ của người đàn ông này rất tốt, hai người này cũng làm hơn nửa ngày, khiến lỗ tai của Tiêu Cửu Cửu cũng sắp nghe ra vết chai rồi, còn chưa làm xong.

Tiêu Cửu Cửu âm thầm khinh bỉ ở trong lòng, muốn xxoo cũng không tìm chỗ tốt, làm lâu như vậy, thật đúng là không sợ bị người nhìn thấy, tôi nhờ vào!

Vừa lúc đó, trong từng tiếng gọi trong trẻo mang theo gấp gáp truyền vào trong tai cô, "Cửu Cửu, Cửu Cửu, em đang ở đâu? Cửu Cửu, Cửu Cửu....."

Vừa nghe thấy có người đi tới bên này, người phụ nữ kia kêu lên một tiếng, "Có người đến rồi! Mau buông tôi ra....."

Một đợt tiếng bước chân hốt hoảng, càng chạy càng xa.....

Tiêu Cửu Cửu thở dài một hơi, rốt cuộc có thể đi ra rồi!

Cô xoay người đi ra khỏi núi giả, đang muốn đáp lại tiếng kêu của An Thần, lại chợt thấy người đàn ông trên cánh tay xăm Thanh Long, đang ngăn ở giữa đường kia, vừa vặn chặn lại con đường của cô.

Tiêu Cửu Cửu liền hoảng, đứng ở nơi đó, sắc mặt vừa xanh vừa trắng vừa đỏ, thoáng hiện đan xen.

Người đàn ông này, khuôn mặt lại còn là lớn lên vô cùng đẹp trai.

Mày rậm chếch xéo, một đôi mắt sắc bén lộ ra bướng bỉnh cương quyết, trên gương mặt tuấn tú góc cạnh rõ ràng, tràn đầy lãnh khốc, môi mỏng mím chặt, lộ ra vô tình và lạnh lùng.

Khó trách anh ta có thể khiến người phụ nữ mới nhìn giống như tiểu thư khuê các kia hóa thân trở thành lãng nữ (người phụ nữ buông thả), anh

ta quả nhiên có năng lực này!

Vào lúc Tiêu Cửu Cửu đánh giá người người đàn ông kia, người đàn ông kia —— Long Khi Phong cũng dùng mắt càn quét người phụ nữ trước mắt!

Đầu tiên nhìn, anh đã cảm thấy có chút kinh ngạc! Người phụ nữ này..... Đáng dấp thật đẹp!

Lại nhìn tỉ mỉ nữa, cô mặc một cái áo sơ mi tơ tằm màu tím, đường viền lá sen tôn lên gương mặt tuyệt mỹ tinh xảo của cô, nhìn giống như công chúa trong sáng cao quý vô song, mái tóc dài thẳng đen nhánh tỏa sáng phủ xuống trên vai, da thịt trên mặt mịn màng trơn bóng như mỡ đông vậy, nổi bật lên một đôi mắt hạnh đen lúng liếng, đôi mắt càng thêm sáng lấp lánh, đẹp đến linh động kinh người.

Nhưng khi thấy đáy mắt cô lại mang theo khinh thường và châm chọc lạnh lùng nhìn lại anh thì trong lòng Long Khi Phong thầm buồn bực, không ngờ, mới vừa nãy mình lại để cho cô nhìn rõ ràng một màn chương trình truyền hình thực tế miễn phí.

Nếu không phải là có người đến, anh thật đúng là không nhận ra phía sau hòn núi giả còn có người.

Là anh quá sơ ý rồi!

Vậy ngộ nhờ nếu là kẻ địch, chỉ sợ anh đã sớm đầu thân hai nơi.

May mắn, cô không phải là kẻ địch của anh!

"Cửu Cửu, Cửu Cửu, em đang ở đâu? Cửu Cửu, Cửu Cửu....."

Từng tiếng kêu gọi vội vàng kia, cắt đứt đôi mắt giữa bọn họ, Tiêu Cửu Cửu nhếch môi cười lạnh, "Tiên sinh, xin nhường một chút!"

Đôi mắt Long Khi Phong nhíu lại, người phụ nữ này lại dám không nhìn anh?

Tốt! Rất tốt! Long Khi Phong anh bàn cư nhiều năm ở phương Bắc, còn chưa có người nào dám không nhìn qua anh như vậy, người phụ nữ này cũng không thể ngoại lệ!

Long Khi Phong bước nhanh tiến lên, đôi tay chặn lại giữ chặt vai Cửu Cửu, trực tiếp xoay một cái liền chống đỡ cô ở trên mặt núi giả, thân thể cao lớn trực tiếp đè Cửu Cửu đến không thể động đậy.

Tiêu Cửu Cửu giãy giụa, lại phát hiện bản lĩnh mà mình vẫn lấy làm kiêu ngạo, lại không chịu nổi một đòn ở trước mặt của anh.

"Cửu Cửu, Cửu Cửu, em đang ở đâu? Cửu Cửu, Cửu Cửu....."

Nghe tiếng kêu của An Thần càng ngày càng gần, Tiêu Cửu Cửu vừa then vừa tức vừa hận, trừng mắt người đàn ông trước mắt kiêu căng phách lối không ai bì nổi giống như sói hoang này, oán hận tức giận mắng, "Anh, cái tên khốn kiếp này mau buông tôi ra! Nếu không, tôi sẽ không khách sáo!"

Long Khi Phong giống như là nghe được chuyện cười gì vậy, cúi đầu cười ra tiếng, ghé vào bên tai cô hỏi khẽ, "Tiểu mỹ nhân, em muốn không khách sáo thế nào? Anh cũng tiếp, như thế nào?"

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Kẻ Dám Làm Tổn Thương Tôi Sẽ Phải Bồi Hoàn Lại Cho Tôi Gấp Trăm Lần!

Editor: Mẹ Bầu

Tiêu Cửu Cửu nhìn cái vẻ mặt đầy cuồng ngạo của người đàn ông kia, cười một tiếng thật lạnh lùng, "Anh xác định anh sẽ tiếp chiêu với tôi được sao?"

Cặp mày rậm của Long Khi Phong nhướng lên, nói đầy vẻ ngạo nghễ: "Cõi đời này, Long Khi Phong tôi đây thực sự tiếp chiêu với người khác không nhiều lắm. Cô nhóc à, cô nhất định muốn so chiêu với tôi sao? Nếu như cô thua, quả thực là sẽ rất khó coi đấy!"

"Vậy sao?" Tiêu Cửu Cửu nhìn anh ta lộ ra một nụ cười có chút không bình thường, "Vậy chúng ta sẽ thử một chút xem sao!"

Tiếng nói vừa dứt, di@en*dyan(lee^qu.donnn), Tiêu Cửu Cửu vừa cười thật dịu dàng vừa đưa tay lên. Một tay cô ôm lấy cổ của anh ta, một tay qua tựa như cô đang quyến rũ Long Khi Phong vậy. Cũng vào lúc Long Khi Phong bắt đầu động tình, trong nháy mắt, đầu ngón tay thon dài, nhỏ nhắn của Tiêu Cửu Cửu đã nhanh chóng gõ gõ vào trước chóp mũi của Long Khi Phong.

Long Khi Phong chỉ cảm thấy có một luồng gió thơm mát xông thẳng vào mũi.

Sau một khắc, anh ta liền cảm thấy đầu óc mình liền hôn mê một hồi. Thân thể cường tráng đang đè ở trên người Cửu Cửu, không thể khống chế nổi nữa, dieendaanleequuydonn trở nên mềm nhũn, trượt xuống dưới.

Long Khi Phong cũng nhận ra rằng, anh ta không hề bị hôn mê, chỉ có điều lúc này toàn thân anh ta không còn chút sức lực, không thể động đậy nổi, cũng không thể nào nói ra lời mà thôi.

Long Khi Phong mở trừng trừng đôi tròng mắt giống như mắt của loài sói hoang, ánh mắt nhìn chăm chú gắt gao lên trên mặt của Tiêu Cửu Cửu. Nhìn trên gương mặt tuyệt mỹ của cô đang bày ra một nụ cười trào phúng, giống như đang châm chọc sự ngu xuẩn của anh ta, đáy mắt của Long Khi Phong... tràn đầy kinh hãi.

Cô nhóc con xấu xa này, thế mà lại biết sử dụng chất độc thật sao?

Long Khi Phong trơ mắt ra nhìn Tiêu Cửu Cửu từ từ ngồi xổm xuống trước mặt của anh ta, hướng về phía anh ta nhếch mép nở một nụ cười đầy vẻ ghê tởm. Đồng thời đột nhiên cô rút ra từ chiếc túi nhỏ nơi cổ tay một cây kim nhỏ sáng chói, quơ quơ ở trước mắt của anh ta, vừa cười đến cực kỳ quyến rũ vừa nói: "Đồ rác rưởi khốn kiếp này, cho tới bây giờ, cũng chưa từng có người nào dám chiếm tiện nghi của ta giống như mi. Mi thử nói một chút xem, nên đâm chiếc kim này cho đôi mắt của mi trở thành mù, hay là nên đâm cho phế bỏ bàn tay của mi đây nhỉ? Hay hoặc là... Ta nên để cho cái cội nguồn sinh con cháu luôn cực kỳ hay bị kích động của mi kia, được nghỉ ngơi hạ hỏa một chút nhỉ? Để cho mi đừng bao giờ động dục giương oai với mọi người ở xung quanh nữa! Ta cũng hào phóng một chút, để cho chính bản thân mi tự lựa chọn một cách, như thế nào, hả?"

Tiêu Cửu Cửu vừa thong thả ung dung nói chuyện, cánh tay vừa dao động cây kim ở trước mắt của Long Khi Phong một hồi, cuối cùng hạ cây kim vào nơi bụng của Long Khi Phong, làm cho Long Khi Phong khi nghe thấy câu nói kia liền run lên một cái, cảm thấy cực kỳ kinh hãi...

Cô nhóc này đẹp như tiên giáng trần, nhưng lại độc ác như một ma nữ kia, rốt cuộc là ai vậy?

Nhìn cô có lúc thì trong trẻo lạnh lùng, có lúc lại trong sáng thuần khiết, một lúc sau bộ dáng lại trở thành sắc sảo thâm sâu. Biểu hiện của cô vô cùng rõ ràng nhưng lại vô cùng mâu thuẫn, rồi lại làm cho người ta có một cảm giác, cô chính là một yêu quái nhỏ có thể thay đổi, biến hóa đa dạng thành nhiều hình dáng khiến người ta phải mê đắm.

Trong đầu Long Khi Phong nhanh chóng suy tư và phán đoán.

Cô gái này nhất định không phải là người do đối thủ của anh ta phái tới, nếu như là người do đối thủ của anh ta phái tới, khẳng định sẽ phải trực tiếp lấy luôn tính mạng của anh ta, tuyệt đối sẽ không ở đây mà tán nhảm cùng với anh ta như vậy! Nhưng cô gái này là ai kia chứ? Cô đã dùng thuốc mê đánh ngã anh ta là muốn làm gì?

Nghe qua ý trong câu nói của cô gái này, chẳng qua là cô cảm thấy vừa mới rồi anh ta đã có những hành động chiếm tiện nghi của cô, cho nên cô mới muốn giáo huấn anh ta một chút sao? Nếu quả thật là như vậy, thì coi như Long Khi Phong đã nhìn lầm, lỡ chọc phải một tiểu yêu nữ chuyên đi hạ độc, coi như anh ta đã bị xui xẻo!

Bất kể sau trận này Long Khi Phong có tìm được đường trở lại hay không, ngày hôm nay quả thật anh ta đã bị thua ở trong tay cô gái kia rồi.

Vào lúc này khi miệng không thể há ra mà nói nổi, trước mắt Long Khi Phong cần phải nhịn một chút, trước hết phải lùi một bước, phải dụ dỗ cô gái kia cho anh ta uống thuốc giải để khôi phục lại thân thể đã, rồi muốn nói gì thì nói. Còn những thứ khác, để sau này hãy nói, chỉ cần người còn mạnh khỏe, sợ gì không có cơ hội?

Cửu Cửu nhận thấy nơi đáy mắt của Long Khi Phong đang phát ra lời thỉnh cầu, cô đưa tay vỗ nhẹ nhẹ lên mặt của anh ta, nở một nụ cười vừa

kiêu diễm vừa xấu xa, nói, "Thôi quên đi, hiện giờ ta cũng không muốn chỉnh sửa mi nữa. Ta thấy vừa mới rồi mi đã làm mấy chuyện vận động lâu như vậy, cũng nên ở đây mà nghỉ một chút. Mi hãy nằm ở chỗ này mà nghỉ ngơi một hồi cho khỏe đi! Người của ta đã tìm tới đây rồi, ta phải đi đây! Bye bye! Sau sẽ không gặp lại!"

Tiêu Cửu Cửu cười híp mắt, nói hết câu nói kia, sau đó liền đứng dậy thật sự. Cô hướng ánh mắt nhìn về phía An Thần đã tìm tới nơi, nghênh đón anh.

Nếu như là trước đây, Tiêu Cửu Cửu nhìn thấy An Thần gấp gáp đến tìm cô như vậy, nhất định vẻ mặt của cô sẽ tươi cười để chào đón anh ta.

Nhưng bây giờ khi Tiêu Cửu Cửu đã biết thân phận thật của An Thần, lại biết được mục đích phía sau của anh ta đối với cô, Tiêu Cửu Cửu thật sự không thể cười nổi nữa!

Thật ra thì, Tiêu Cửu Cửu cô, cũng không phải là một người ngu ngốc. Ở trên cái thế giới này, làm sao có thể có một người khác giống tương tự như Phượng Thần được chứ?

Hơn nữa, cái người ấy lại quá giống với Phượng Thần, bất kể là cách nói chuyện, hay là thần thái. Mỗi cái giơ tay, cái nhắc chân, tất cả mọi hành vi cử chỉ của anh ta đều rất giống, rất giống với Phượng Thần. Không chút do dự, mỗi khi cô ở cùng với anh ta, trong nháy mắt, cô đều coi An Thần chính là thể thân của Phượng Thần. Chẳng qua chỉ là sự vọng tưởng của cô muốn lưu lại nơi đáy lòng mình một hồi ấm áp say lòng người kia.

Chẳng qua là, cô đã tự lừa mình dối người mà thôi, cô nhớ Phượng Thần, rất nhớ rất nhớ, cô không muốn để cho bản thân mình từ trong mộng đẹp tỉnh lại.

Cô luôn nghĩ, không có Phượng Thần, cho dù đó chỉ là một người giống như Phượng Thần, làm thể thân cho Phượng Thần, để có thể ở cùng

bên cạnh mình thì cũng tốt. Ít nhất, cô có thể ảo tưởng rằng, cô vẫn có thể được sống một cuộc sống cùng với Phượng Thần.

Nhưng mà, tại sao đáp án lại mau chóng bị vạch trần như vậy chứ? Tại sao cuộc đời lại không để cho cô được chìm đắm ở trong sự say mê thêm một lần nữa? Tại sao cứ phải mau chóng đập vỡ đi mộng đẹp của cô như vậy?

Sau sự say mê nhất thời, hiện tại cô đã càng trở nên tỉnh táo hơn.

Đi tới trước mặt Tiêu Cửu Cửu, An Thần nhìn thấy cô đứng đó si ngốc ngơ ngác. Ánh mắt giống như không hề có tiêu điểm, vẻ mặt nhìn anh tựa như bị thất hồn lạc phách, nhưng lại không nói lời nào.

An Thần không sao kiềm chế nổi sự gấp gáp. Anh cầm hai bờ vai của cô, nhẹ nhàng lắc lắc: "Cửu Cửu, Cửu Cửu, em làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì vậy? Em hãy tỉnh đi! Tỉnh..."

Tiêu Cửu Cửu thấy sự gấp gáp nơi đáy mắt của An Thần không giống như là giả dối, ở trong lòng than nhẹ một tiếng! Nhưng mà, cô vẫn muốn để cho bản thân mình phải trở lại với thực tế.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Oan Gia Ngõ Hẹp

Không mất nhiều thời gian lắm, một gã đàn ông áo đen đi tới đứng trước mặt Long Khi Phong, đặt xuống trước mặt anh ta một tờ giấy thật mỏng: "Đại ca, tài liệu mà ngài đã yêu cầu điều tra đã có rồi ạ!"

Long Khi Phong vừa nhìn thấy trên tờ giấy kia chỉ có ngắn gọn mấy hàng chữ như vậy, liền cau mày hừ lạnh, "Thế nào, sao lại chỉ có một chút xíu như vậy hả?"

Người đàn ông áo đen cung kính trả lời: "Những tư liệu riêng về Tiêu tiểu thư đều bị người ta cố ý phong tỏa, lưu trữ cất vào kho tài liệu mật. Bất kể chúng ta dùng phương pháp gì cũng không thể nào điều tra ra nổi, chỉ có thể tra ra được những thứ này thôi ạ."

Long Khi Phong tựa người vào trên ghế sa lon, sờ lên cằm, hơi khép mắt lại trầm tư suy nghĩ. Xem ra cô gái có tên là Tiêu Cửu Cửu này cũng có chút lai lịch đây. Những tư liệu về đời tư của cô ta vậy mà lại được người ta phong tỏa, lưu trữ bí mật như vậy, rốt cuộc người đứng ở phía sau của cô ta là người như thế nào? Liệu có phải là Tiêu Căn Chi, người đã nhận nuôi dưỡng cô ta không?

Người đàn ông áo đen thấy Long Khi Phong nửa ngày không lên tiếng, ngay sau đó lại đề nghị, "Lão đại, nếu không, chúng ta trực tiếp trói cô ta lại mang tới đây?"

Long Khi Phong trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, "Mày đúng là đồ óc heo, ngay cả tao đây còn không phải là đối thủ của cô ta, mấy đồ ăn hại như lũ chúng mày liệu ai có thể trói được cô ấy chứ? Thật sự muốn đi bắt trói cô gái kia hay sao, sợ rằng còn chưa kịp đến gần người của cô, lúc ăn hại chúng mày đã bị cô ta làm cho trúng độc hết rồi! Ngu ngốc..."

Lúc này, lại có một gã đàn ông áo đen nữa gõ cửa đi vào, "Lão đại, Lâm thiếu đến!"

"Mau mời Lâm thiếu vào!"

Lâm thiếu trong miệng bọn họ, chính là Lâm Tật Phong!

Trong tên của bọn họ đều có một chữ "Phong" giống nhau, nhưng khác biệt ở chỗ, Long Khi Phong chính là con trai trưởng của Bang chủ Thanh Long bang, nắm giữ thế lực của thế giới ngầm của cả Bắc Bộ. Còn Lâm Tật Phong, cả trong hai phái hắc bạch ở kinh đô đều có chút sức mạnh. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho Long Khi Phong đã tìm đến để nhờ anh giúp một tay.

Tổng bộ của bang Thanh Long nằm ở Dực Thành, mà gia tộc nhà họ Long sáng lập ra bang Thanh Long cũng định cư ở Dực Thành từ lâu đời. Lần này Long Khi Phong tìm đến kinh đô chính là bởi vì cha đẻ của hắn bị trúng kỳ độc. Long Khi Phong đã lần mò tìm tòi khắp nơi trong phạm vi thành phố Dực Thành, nhưng vẫn không tìm được một người nào có thể trị bệnh nổi. Có thể nói tất cả những danh y ở nơi này đều được mời đến, nhưng tất cả bọn họ đều bó tay, không có cách nào giải trừ được chất độc trong người của cha Long Khi Phong.

Mắt đã nhìn thấy tính mệnh một Bang chủ của bang Thanh Long đã chỉ còn một sớm một chiều, may mắn hắn gặp được một vị danh y ở Dực Thành mách cho, muốn cứu vẫn được tính mạng của người đứng đầu nhà

họ Long, trừ phi bọn họ có thể tìm tới một người nổi danh là “độc thủ thần y” kia, chỉ có ông mới có thể hóa giải được bách độc trong thiên hạ.

Trải qua sự điều tra tỉ mỉ, bọn họ mới đại khái biết được tung tích của “độc thủ thần y”. Máy người bọn họ chạy tới kinh đô này, cũng chính là vì tìm kiếm vị độc thủ thần y này. Mà Lâm Tật Phong lại chính là người nắm giữ mọi góc ngách của vùng đất kinh đô này. Long Khi Phong và Lâm Tật Phong vốn đã có chút giao tình, cho nên lúc này hẳn mới tìm tới Lâm Tật Phong, muốn nhờ anh hỗ trợ trong việc tìm kiếm.

Lâm Tật Phong cũng không phụ sự nhờ cậy của Long Khi Phong. Anh ta đã phái thủ hạ dựa theo những tài liệu riêng mà Long Khi Phong đã cung cấp để đi tìm, quả nhiên bọn họ đã tìm thấy nơi ở của vị “độc thủ thần y” kia!

Hiện tại, Lâm Tật Phong đến đây chính là muốn báo tin mừng cho Long Khi Phong biết.

"Long thiếu, đã tìm được người rồi!"

Tâm trạng của Long Khi Phong đang vô cùng bức bối, chỉ trong nháy mắt giống như là được giải khai các huyết khối, lập tức mắt sáng lên, có chút kích động hỏi, "Vậy sao, ông ta sống ở đâu vậy?"

Lâm Tật Phong đưa địa chỉ đã được điều tra ra giao cho Long Khi Phong: "Đã có địa chỉ ở đây rồi, nhưng chỉ có điều, tôi nghe nói ông ấy đã phong châm nhiều năm, sợ là đến cầu xin ông ấy cũng không chịu nhận lời đâu! Long thiếu à, có thể anh cũng phải chuẩn bị cảm xúc của mình một chút đó!"

Long Khi Phong gật đầu một cái, "Về điều này, lúc trước tôi cũng đã cũng đã nghe nói. Ngày trước Lưu Bị còn phải ba lần đến nhà tranh để cầu Khổng Minh kia mà! (*) Về việc này tôi cũng đã chuẩn bị kỹ càng rồi, không được cũng vẫn cứ phải quấn chặt lấy ông ta! Nếu như thật sự không

cầu xin ông ấy được, cho dù phải trói ông ta lại thì tôi cũng sẽ trói, sau đó đưa ông ấy đi. Bất kể như thế nào, cha tôi ở bên kia vẫn đang chờ ông ta đến để giải độc trong người."

(*) Nguyên văn: “tam cố mao lư”(三顾茅庐) - Ba lần đến nhà tranh. Câu thành ngữ này xuất phát từ một điển tích trong bộ truyện Tam quốc diễn nghĩa, một trong tứ đại danh tác của Trung Quốc, nói về câu chuyện Lưu Bị ba lần đến lều tranh của Gia Cát Lượng (tự Khổng Minh, hiệu Ngọa Long tiên sinh), muốn mời Gia Cát Lượng xuống núi để giúp Lưu Bị dựng nghiệp đế. Hai lần đầu Lưu Bị đến đều không gặp, phải đến lần thứ ba ông mới gặp được, nên mới có câu "Lưu Bị tam cố mao lư câu hiền". Thành ngữ “tam cố mao lư” thường dùng để chỉ việc dùng lễ nghĩa để đối đãi với người hiền tài, coi trọng nhân tài.

Trong đoạn văn trên tác giả muốn nói Long Khi Phong đã xác định việc đến cầu xin vị “độc thủ thần y” kia ra tay chữa bệnh cho cha mình, là một việc cực kỳ khó khăn, nhưng dù thế nào, anh ta cũng quyết tâm phải mời vị “độc thủ thần y” kia bằng được.

Lâm Tật Phong cũng không muốn nói nhiều lời thêm nữa, chỉ nói, "Nếu Long thiếu còn cần sự trợ giúp gì, cứ việc nói, nếu Tật Phong có thể giúp, tuyệt đối không từ chối."

Ngày hôm qua, chuyện Long Khi Phong bị Tiêu Cửu Cửu hạ gục ở trên địa bàn của anh, về sau Lâm Tật Phong cũng được biết. Mặc dù Long Khi Phong không đòi hỏi anh ta phải giải quyết hợp lý về chuyện này, nhưng Lâm Tật Phong có cảm giác, cảm thấy mình có chút không phải với Long Khi Phong. Vì thế khi nói chuyện, Lâm Tật Phong cũng tỏ ra khách khí vô cùng.

Long Khi Phong cũng sáng khoái nói, "Được, nếu cần phải dùng tới địa vị của anh Lâm đây, tôi nhất định sẽ không khách khí. Chuyện ân tình ngày hôm nay, Long Khi Phong tôi đây, trước hết sẽ nhớ kỹ, chờ giải quyết

xong chuyện rồi, Long Khi Phong tôi sẽ cùng với anh Lâm cùng uống với nhau một chén thật sáng khoái."

Lâm Tật Phong cười ha ha, "Được, cứ quyết định như vậy đi. Lại nói chuyện của các anh là chuyện gấp rút..., Hiện giờ việc chạy tới tìm vị thần y kia, tôi đoán chừng các anh sẽ gặp khó khăn, tôi vốn quen thuộc đường đất ở đây, để tôi giúp mọi người đi cho nhanh chóng."

Long Khi Phong cũng đứng dậy, "Vậy làm phải phiền anh Lâm rồi, chúng ta đi thôi!"

Long Khi Phong quay đầu lại ra lệnh cho thủ hạ, "Tiểu Hắc, gọi tất cả mọi người đi, chúng ta đi ra ngoài!"

"Dạ!"

Lâm Tật Phong và Long Khi Phong mang theo một đám thủ hạ, chia nhau ra ngồi lên mấy chiếc xe, trùng trùng điệp điệp chạy về hướng chỗ ở của vị "độc thủ thần y".

Khi xe chạy đến cửa một căn nhà có tên là "Thiên Hành Dược đường" thì dừng lại. Lúc này Long Khi Phong vẫn còn có chút kinh ngạc nhìn về phía Lâm Tật Phong, "Độc thủ thần y ở chỗ này sao?"

Lâm Tật Phong nhíu mày, "Nếu như những tư liệu mà anh cung cấp về tên người cùng với những đặc thù riêng kia mà không sai, thì có thể nói, chủ nhân của Dược đường này chính là người mà anh cần tìm! Chỉ có điều, ở Dược đường này chỉ có bán thuốc không hành nghề y."

Nhìn trước cửa Dược đường có thể giăng lưới bắt chim được (*), Long Khi Phong nhíu nhíu mày, "Cái nơi tồi tàn như thế này, liệu có thể kiếm đủ cho sinh hoạt phí sao?"

(*) Ý nói đây là một nơi vắng vẻ, ít người qua lại

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Oan Gia Ngõ Hẹp (Tiếp Theo)

Lâm Tật Phong cười nói, "Người ta có thể ở tại chỗ này mở Dược đường đến vài chục năm nay, lại có thể tiếp tục sống được, tất nhiên là phải có mấy phần bản lãnh. Lại nói, chỉ bằng đại danh “độc thủ thần y” kia, ông ấy trị được một bệnh nặng cho người bệnh, không chừng tiền thu được cũng có thể đủ ăn trong ba năm ấy chứ! Bây giờ tiểu Dược đường có người hay không, tôi nghĩ ông ấy anh cũng sẽ không để ý đến đâu. Anh xem kìa, ông già kia hình như muốn ra khỏi cửa, anh còn chần chờ không đi lên nhanh, người ta lại sắp đi ra ngoài..."

Long Khi Phong lập tức mở cửa xe, sải bước đi nhanh tới trước mặt Hoa Thiên Sơn, ngăn cản ông lại, "Hoa lão tiên bối, xin ông hãy chờ một chút..."

Hàng lông mày của Hoa Thiên Sơn nhíu lại thành hình chữ bát (八), đôi mắt nhỏ rơi vào trên người Long Khi Phong, con người đảo vòng quanh từ trên xuống dưới mấy cái nhanh như chớp, oang oang hỏi, "Cậu nhóc này, cậu từ nơi nào tới vậy?"

Long Khi Phong nhìn vẻ bề ngoài đầy vẻ hèn mọn của ông lão nhỏ thó kia, trong lòng thoáng qua một chút nghi ngờ, liệu đây có phải là vị “độc thủ thần y” thật sự hay không?

Nhưng thấy mình gọi ông một câu là Hoa lão tiên bối, ông cũng không nói mình không phải là người đó. Mặt khác bản thân mình lại đang muốn cầu cạnh ông, cho dù thái độ của ông già đối với hắn vừa ngạo nghễ, vừa

không tôn trọng như thế, Long Khi Phong cũng liền bỏ qua, vẫn cung kính hỏi, "Tiền bối đây có phải là lão thần y Hoa Thiên Sơn tiên sinh không ạ?"

Hoa Thiên Sơn hừ nhẹ một tiếng, "Cái gì mà lão tiên sinh với không lão tiên sinh, lão già đây đã già đến như vậy sao?"

Khóe mắt của Long Khi Phong liền co rút lại, nhưng hăn vẫn cố nhẫn nhịn xuống, vẫn giữ khuôn mặt tươi cười nói, "Hoa thần y, cháu là người được Tần Quy Như tiên sinh giới thiệu tới, cha cháu bị trúng độc, tất cả mọi danh y khác đều đã “thúc thủ vô sách”. Cháu được Tần Quy Như tiên sinh giới thiệu cho, nên đã đặc biệt từ Dực Thành lặn lội tìm đến kinh đô này, chỉ cầu mong Hoa lão tiền bối có thể cứu mạng được cho cha cháu mà thôi. Cháu nhất định sẽ trọng tạ Hoa lão tiền bối!"

(*)Thúc thủ vô sách [束手无策]: “Thúc thủ” [束手]: Bó tay. “Vô sách” [无策]: Không có cách nào. Cả câu thành ngữ có thể hiểu là “Bó tay không có cách nào”.

Hoa Thiên Sơn lạnh lùng cười lên một tiếng, " Tần Quy Như sao? Thế thằng cha kia

Long Khi Phong lau lớp mồ hôi đã rỉ ra trên trán, "Dạ thầy thuốc Tần cũng đã có nói qua chuyện này với cháu, nhưng vì có liên quan đến tính mạng cha đẻ của cháu đây, cho nên cho dù đã biết rõ Hoa lão tiền bối đã phong châm, nhưng cháu đây vẫn nghĩ đến nơi này thử cầu cứu Hoa lão tiền bối một lần, cầu xin Hoa lão tiền bối hãy đến cứu cha của cháu. Chỉ cần cha của cháu khỏi bệnh, toàn thể bang Thanh Long, từ trên xuống dưới từ nay về sau đều xin phụng dưỡng lão tiền bối như con cháu trong nhà, tùy ý để lão tiền bối sai khiến."

Nói xong, Long Khi Phong dứt khoát quỳ xuống, làm cho đám thủ hạ đứng sau lưng hăn bị dọa cho sợ đến mức sững sốt lạng người đi một chút.

Tiếp ngay sau đó, thấy Thiếu chủ của mình đã quỳ xuống, tất cả bọn chúng cũng đều quỳ xuống theo.

"Thanh Long bang?" Hoa Thiên Sơn thoáng giật mình một cái, ông giống như lúc này không hề nhìn thấy có một đồng người đang quỳ xuống trước mặt mình, ngay sau đó tựa như vừa nghĩ tới điều gì, lập tức hỏi Long Khi Phong: "Cha của cậu có tên gọi là gì?"

"Dạ là Long Cửu ạ!"

"Long Cửu? Long Cửu?" Hoa Thiên Sơn lăm băm một mình: "Hóa ra là ông ta! Ông ta cũng vẫn có thể xem như là một con người răn rỏi. Chàng trai, trước hết cậu đứng lên đi đã!"

Long Khi Phong nghe thấy Hoa Thiên Sơn vừa nói như thế, trên mặt liền lập tức vui mừng, "Tiền bối đã nhận lời với cháu rồi sao?"

Hoa Thiên Sơn lắc đầu một cái, thời điểm nhìn thấy trong ánh mắt của Long Khi Phong tràn đầy sự thất vọng, ông nói: "Cậu nhóc à ta đây đã phong châm mất rồi, mà ta đã nói là làm. Chỉ có điều, ta có thể chỉ dẫn cho cậu một con đường. Ta có một vị đệ tử, cô bé này đã được ta truyền thụ cho tất cả những bí kíp chân truyền của ta. Thậm chí có thể nói bây giờ trò đã giỏi hơn thầy, đã vượt qua cả thầy rồi! Cậu hãy đi tìm cô ấy đi! Nếu như có thể thuyết phục được cô bé này ra tay, cha của cậu chỉ cần còn có hơi thở, thì có thể cứu được.."

Long Khi Phong cả mừng, "Không biết người đệ tử của tiền bối hiện đang ở nơi nào? Cầu xin tiền bối chỉ giúp!"

Hoa Thiên Sơn nhìn hẩn một cái, "Cô bé này tên gọi là Tiêu Cửu Cửu, bây giờ là sinh viên của đại học Y khoa. Nhưng cô bé con có chịu ra tay hay không, ta cũng không biết được. Ta chỉ có thể báo tung tích của cô bé này cho cậu, chẳng qua là vì năm đó ta còn nợ cha của cậu một món nợ ân

tình. Cứ như vậy đi, nếu con bé họ Cửu kia mà không chịu ra tay, các cậu cũng chớ có tới tìm ta nữa!"

Nói xong, Hoa Thiên Sơn liền nhẹ nhàng bỏ đi.

Những năm này, mặc dù ông ẩn cư ở chỗ này, nhưng vẫn có một ít bạn bè thân giao biết được chỗ ở của anh. Bọn họ ai cũng biết là ông đã phong kim châm, không bao giờ còn chữa bệnh cứu người nữa. Trừ phi là người nào có một mối giao tình rất quan trọng, thì mới cho người tới nơi này để thử cầu xin ông ra tay, nhưng ông cũng chưa từng ra tay giúp lần nào.

Còn lần này, tại sao ông lại muốn đẩy cô nhóc Cửu Cửu kia ra chứ?

Bởi vì, chính là ông muốn giúp cho đồ đệ bảo bối của ông có danh tiếng, hi vọng cô nhóc luôn lười biếng này sẽ không còn lười biếng nữa, phải biết quý trọng bản thân mình. Hơn nữa, ông muốn quảng bá rộng lớn khắp nơi về y thuật và kỹ thuật sử dụng chất độc của ông. Được như vậy, ông có chết cũng yên lòng nhắm mắt.

Nhưng mà ông cũng biết, cô nhóc Cửu Cửu kia nếu như không có người nào kích động đến người thì chắc chắn cô nhóc này cũng sẽ không chịu hoạt động!

Dĩ nhiên, Hoa Thiên Sơn cũng không biết hiện tại trong lòng của Cửu Cửu đang nuôi dưỡng ý đồ muốn thành công lớn đến mức nào. Ông còn tưởng rằng, đồ đệ bảo bối của nhà mình giờ đây vẫn còn giống như một đứa trẻ nhỏ đang được một người nào đó che chở ở dưới vòng tay!

Khi Long Khi Phong vừa nghe đến cái tên Tiêu Cửu Cửu kia thì cả người cũng đã sửng sờ. Cả người lúc này đã trở nên thần thờ, một lúc lâu sau cũng chưa hồi hồn về nổi.

Tiêu Cửu Cửu? Tiêu Cửu Cửu? Sẽ không phải là người trùng tên trùng họ với nhau chứ?

Ngay cả Lâm Tật Phong nghe vậy mà cũng không dám tin, hai mắt mở to. Tiêu Cửu Cửu, lại là đệ tử thân truyền của vị “độc thủ thần y” này sao? Nhưng cô gái nhỏ kia giờ vẫn đang là sinh viên năm nhất của đại học Y Khoa B, làm sao có thể vừa khéo đến mức thế này chứ?

Long Khi Phong và Lâm Tật Phong liếc mắt nhìn nhau. Cả hai cùng đồng thời ăn ý nói, "Đi thôi! Đi đến Đại học Y Khoa B kia thôi!"

Mấy chiếc xe lại vội vã nổ máy phóng nhanh đến đại học B.

Ở đi trên đường, Lâm Tật Phong liền gọi điện thoại cho An Thần, nói lại đầu đuôi chuyện của Long Khi Phong, sau đó liền bảo An Thần nhất định phải nghĩ biện pháp gì đó, nói với Tiêu Cửu Cửu đi ra ngoài để gặp mặt.

An Thần đồng ý, cúp điện thoại của Lâm Tật Phong, trực tiếp nói chuyện điện thoại với Cửu Cửu.

Từ sau cái ngày từ "Thú huyết sôi trào" đi ra, thái độ của Cửu Cửu đối với anh vẫn rất lạnh nhạt. Ngoài mặt, cô vẫn cười cười nói nói với anh, nhưng rõ ràng là cô đã tỏ ra xa cách và lạnh nhạt với anh, không còn dính chặt lấy anh như ngày trước nữa. Trong lòng An Thần cảm thấy rất mất mát. Quay trở lại chiều nay, trong lòng An Thần cũng cảm thấy không được bình yên, anh vẫn đang chìm đắm trong sự cùng quẫn đến thống khổ, nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao Cửu Cửu lại có thể như vậy?

Hôm nay Lâm Tật Phong lại có lời mời cầu xin anh hỗ trợ, vừa vặn đã cho anh một lý do để đi tìm cô.

Lúc này Tiêu Cửu Cửu đang tắm ở trong phòng tắm của ký túc xá, điện thoại di động cô để ở trên giường kêu lên inh ỏi. La Manh đi qua, vừa vặn nhìn vào, vừa nhìn thấy trên màn hình điện thoại biểu hiện là cái tên "An Thần", La Manh liền vội tới phòng rửa tay, vỗ vỗ vào cửa, nói "Cửu Cửu, An Thần nhà cậu gọi điện thoại tới..."

Tiêu Cửu Cửu sửng sốt một chút, ngay sau đó lên tiếng, "Chờ một chút, tớ lập tức đi ra ngoài đây!"

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Vạch Mặt

Editor: Puck

Đã trễ thế này, anh còn gọi điện thoại cho cô, là có chuyện gì sao?

Tiêu Cửu Cửu ôm nghi vấn đi ra khỏi toilet, La Manh vẫn cầm điện thoại của cô, trên khuôn mặt la ly tràn đầy nụ cười xấu xa gian ác, cô nắm chặt che kín ống nghe, tiến đến gần nhẹ giọng nói với Cửu Cửu, “Cửu tử, hoàng tử An Thần nhà cậu vẫn không cúp điện thoại đâu, anh ấy đối với cậu, thật sự đủ điên cuồng đó!”

Tiêu Cửu Cửu liếc nhìn cô ấy, lấy điện thoại từ trong tay cô ấy, vừa lau tóc, vừa đi đến trên giường của mình ngồi xuống, rồi mới khẽ “Alo” một tiếng vào ống nghe.

An Thần ở đầu bên kia đợi hồi lâu, trong lòng đã gấp đến như lửa đốt, chỉ sợ Cửu Cửu không nhận điện thoại của mình, anh cũng không biết vì sao mình phải lo lắng như vậy? Chính là cảm giác, giống như trong lúc bất chợt Cửu Cửu cách anh càng lúc càng xa.

Mà anh càng thêm chưa từng nghĩ sâu, tại sao anh phải sợ và lo lắng như vậy?

An Thần bây giờ chẳng qua cảm thấy, lúc này anh không thể không có sự tin tưởng của cô, anh tìm cho mình lý do, thù của chị anh còn chưa báo, hận còn chưa rửa sạch, cho nên, anh vẫn không thể không có cô!

Lý do buồn cười ngây thơ như vậy, nếu truy cứu đến cùng, chỉ sợ ngay cả chính anh cũng cảm thấy buồn cười đi?

Nhưng bây giờ, anh quả thật nghĩ như thế.

Khi giọng nói của Tiêu Cửu Cửu trong thanh thúy lại mang theo chút lười biếng truyền từ đầu ống nghe bên kia đến trong tai anh thì An Thần thậm chí có một vui mừng y hệt như mất mà có lại được, ngay cả giọng nói cũng mang theo vẻ kích động và hưng phấn, “Cửu Cửu, anh đang ở dưới lầu ký túc xá của em, em có thể đi ra ngoài một chút không? Anh có việc tìm em! Là chuyện rất quan trọng!”

Anh quyết định, cho dù tương lai như thế nào, anh muốn nói sự thật mình thích cô cho cô biết.

Chỉ có điều, không biết cô sẽ nghĩ như thế nào? Sẽ tiếp nhận, hay là trực tiếp từ chối? die nda nle equ ydo nn

Vừa nghĩ tới cô có thể sẽ từ chối, An Thần cảm giác đột nhiên, lòng, trong một tích tắc có hít thở không thông và đau đớn.

Anh không phát hiện, mình đang từ từ rơi vào trong vũng bùn tình cảm, cuối cùng có một ngày, anh sẽ không cách nào tự kiểm chế.

Anh một lòng muốn làm tổn thương người khác, nhưng lại không ngờ, có thể, tổn thương sẽ chính là anh.

Tiêu Cửu Cửu nhàn nhạt trả lời, “Cũng đã trễ thế này, có chuyện gì, hoặc hiện giờ anh nói thẳng, hoặc là, ngày mai lại nói, tôi không muốn ra ngoài.”

“Cửu Cửu, coi như anh van em, được không? Ra một lúc thôi, được không?”

Nghe thỉnh cầu mang theo ai oán của An Thần, trong đầu Cửu Cửu lại hiện lên tròng mắt sâu thẳm thật sâu của Phượng Thần.

Phượng Thần cũng luôn có thể như vậy, nếu như cô không chịu nghe lời anh, anh cũng biết sử dụng giọng điệu ai oán tới mềm nhũn cầu xin, mỗi một lần, cô đều bị tròng mắt đen sâu kín như vậy nhìn chăm chú, mà đầu hàng anh.

Bây giờ, An Thần cũng dùng một chiêu này, là xem có chết cô cũng không từ chối sao?

Mặc dù trong lòng rõ ràng, nhưng Cửu Cửu vẫn than một tiếng, lòng của cô... Quả nhiên mềm nhũn!

“Vậy anh đợi lát nữa, tôi thay đồ xong sẽ xuống ngay.”

“Được, anh ở dưới lâu chờ em!” Giọng An Thần tràn đầy mừng rỡ, khiến Tiêu Cửu Cửu thở dài không tiếng động, thật sự là nghiệt duyên *!

(*) nghiệt duyên: duyên phận không nên có, không có duyên cũng không có phận.

Nhìn cô cúp điện thoại, Manh búp bê lại xông tới, “Cửu tỷ, hoàng tử An Thần này nửa đêm canh ba còn hẹn cậu ra ngoài, cậu cũng phải cẩn thận, sẽ có sói háo sắc lui tới đó!”

Tiêu Cửu Cửu đưa tay vỗ đầu cô ấy, “Con nít con nôi, đừng động vào chuyện của người lớn, đi sang bên kia chơi!”

Trên khuôn mặt búp bê ngây thơ của La Manh tràn đầy uất ức, mắt to giống hệt nai con vô tội, viết đầy tố cáo cô, “Cửu tỷ, lời này của chị, quá đau lòng em rồi! Em đợi Cửu Cửu như mỗi tình đầu, Cửu Cửu cô nương lại ngược em ngàn vạn lần, hu hu hu...”

Tiêu Cửu Cửu bị dáng vẻ đáng yêu của cô ấy đến bật cười khi khi một tiếng, “Được rồi, cậu con nhóc này, chỉ trêu chọc tớ vui vẻ! Tránh ra chút, chị đây phải thay quần áo.”

Tiêu Cửu Cửu nói xong, đẩy La Manh ra ngoài, kéo rèm trên giường, rồi núp bên trong thay quần áo.

Đợi đến khi cái rèm kéo ra lần nữa, Tiêu Cửu Cửu đã đổi một bộ đồ mặc nhà màu trắng thành váy ống liền áo màu đen, phía trên trang trí lá sen, nổi bật lên khuôn mặt trắng muốt như ngọc càng thêm long lanh, xinh đẹp động lòng người.

La Manh nhìn, kêu lên một tiếng, “Tớ nói này Cửu tỷ, cậu mặc bộ đồ đó đi ra ngoài, không sợ tên con trai kia ăn cậu?”

Tiêu Cửu Cửu nhàn nhạt liếc nhìn cô ấy, thản nhiên đi ra ngoài.

Đi xuống dưới lầu, quả nhiên nhìn thấy dưới gốc cây cách đó không xa, An Thần cứ thản nhiên đứng đó.

Thấy cô đi ra, An Thần lập tức giơ chân cất bước, đi về phía cô, “Cửu Cửu!” Tiêu Cửu Cửu thản nhiên nhìn anh, An Thần cắt tóc ngắn gọn gàng, trên trán rũ xuống vài sợi, trên khuôn mặt cực kỳ tuấn tú, nụ cười ấm áp như gió xuân, áo sơ mi trắng trên người, tay áo xắn lên, nhiều thêm một chút phong lưu phóng khoáng bất cần đời, phía dưới mặc chiếc quần thường màu đen, lại khiến cho anh nhiều thêm một chút chững chạc.

Nếu như không phải người đàn ông này bụng dạ khó lường với cô, chỉ dựa vào bề ngoài và tài hoa của anh, An Thần này thật sự là một người đàn ông vô cùng xuất sắc.

An Thần bị cô nhìn chăm chăm, đôi mắt sáng sâu thẳm kia giống như muốn phân tích anh, trong lòng cảm giác hơi không tự nhiên, không khỏi

đưa tay lau mặt, cười ngượng hỏi, “Cửu Cửu, sao lại nhìn anh như vậy? Là mặt của anh chưa rửa sạch sao?”

Lúc này Tiêu Cửu Cửu mới hồi phục lại tinh thần, cười xấu hổ nói, “Không có không có, là tôi suy nghĩ đến mất hồn rồi, anh tìm tôi, có chuyện gì sao?”

An Thần cầm tay của cô, “Đi, anh dẫn em đi gặp hai người! Là bọn họ có chuyện yêu cầu em!”

Lúc ấy, An Thần đang nghe Lâm Tật Phong nói Tiêu Cửu Cửu chính là truyền nhân của độc thủ thần y thì mặt anh cũng tràn đầy vẻ không tin, nếu không phải Lâm Tật Phong ngàn cầu xin vạn cầu xin yêu cầu anh mang Tiêu Cửu Cửu ra, anh thật sự không tin lời cậu ta nói.

Tiêu Cửu Cửu tránh thoát tay của anh ta, không hiểu ngược mắt, “Ai muốn tìm tôi? Rốt cuộc có chuyện gì?”

Nghe được câu hỏi của cô hơi nghiêm nghị, vẻ mặt cũng rất không bình tĩnh, An Thần hơi sững sốt, ngay sau đó than một tiếng, “Cửu Cửu, em làm sao vậy? Có phải anh đắc tội em chỗ nào không? Kể từ sau khi đi thú huyết sôi trào, cảm giác em đối với anh đã thay đổi, nếu như anh có lỗi chỗ nào, em nói ra, anh nhất định thay đổi, có được không?”

Trong lòng Tiêu Cửu Cửu khựng lại, cô có thể nói, cô đã biết thân phận của anh, biết âm mưu và quỷ kế anh định làm với cô sao?

Bây giờ cô vẫn gặp anh, cũng chỉ không muốn bỏ qua anh một người có khuôn mặt quá giống Phượng Thần mà thôi, nếu như anh an phận thủ thường thì tốt hơn, vậy không quản anh là An Thần cũng được, Lương Kinh Đào cũng được, chỉ cần anh không xuống tay với cô, chỉ bằng khuôn mặt quá giống mặt Phượng Thần kia, Cửu Cửu sẽ nhiều thêm một phần tha thứ và nhẫn nại với anh hơn bất kỳ kẻ nào.

Nhưng nếu như anh thật sự cho rằng với gương mặt quá giống mặt của Phượng Thần, mà có thể không chút kiêng kỵ tổn thương cô, vậy xin lỗi, Tiêu Cửu Cửu cô cũng không phải ngồi không.

Cô không phải người lương thiện, cô có ranh giới cuối cùng của mình, cô cũng có tôn nghiêm và kiêu ngạo của mình, không cho phép bất kỳ kẻ nào chà đạp.

Mặc dù trong lòng rõ ràng, nhưng sự thật An Thần là Lương Kinh Đào, ít nhiều gì vẫn đả kích Cửu Cửu, muốn cho cô không hề ngăn cách chung đụng với anh, cô thật sự không làm được.

Nhìn vẻ mặt tràn đầy vội vàng và bất đắc dĩ của An Thần, cô nhẹ nhàng nói, “An Thần, anh rất tốt! Chỉ có điều, giữa chúng ta còn thiếu điểm duyên phận, về sau... Anh chính là đừng tới tìm tôi nữa.”

“Tại sao?” An Thần dù thế nào cũng không nghĩ ra, mình phiền não và đau khổ một đêm, tìm được cô, lại lấy được đáp án này, nhất thời cảm giác trong lòng vừa nhức lại đau, “Nói cho anh biết, tại sao?”

“Anh còn hỏi tôi vì cái gì?” Tiêu Cửu Cửu cười lạnh một tiếng, “Bây giờ tôi nên gọi anh là An Thần, hay là Lương đại thiếu gia?”

Thân thể Lương Kinh Đào chấn động, mặt tràn đầy sợ hãi nhìn cô, “Em, em đã biết?”

“Đúng, tôi biết rồi! Xin lỗi, Lương đại thiếu gia, tôi đây là diễn viên dỏ, không biết phối hợp diễn với anh, cũng không thể để cho anh sáng khoái mà cười đến cuối cùng, là lỗi của tôi! Chính tại đây, nói một tiếng thật xin lỗi với Lương đại thiếu gia!”

Nói xong, Tiêu Cửu Cửu nhìn thật sâu vào Lương Kinh Đào còn đang khiếp sợ, dứt khoát xoay người, lên ký túc xá.

Lời đã làm rõ, tất cả mọi người không cần mang mặt nạ tiếp tục sống nữa, cứ thẳng thắn dứt khoát như vậy thì tốt, Lương Kinh Đào, anh muốn báo thù cho chị anh, vậy thì tới đi! Tôi tiếp!

Tiêu Cửu Cửu không dám nhìn thẳng vào nỗi đau trong đáy lòng mình, cô lựa chọn dũng cảm đối mặt với tất cả, cho dù nhiều khổ nhiều đau, sử dụng một câu nói đang thịnh hành, đường mình chọn, cho dù quỳ, cô cũng phải đi hết nó.

“Cửu Cửu...”

Nhìn bóng dáng Cửu Cửu càng chạy càng xa, khi cô sắp bước vào thang lầu, Lương Kinh Đào giống như từ trong mộng mới tỉnh, chạy thật nhanh tới chỗ Cửu Cửu, ôm lấy cô thật chặt từ phía sau, vội vàng nói bên tai cô, “Cửu Cửu, đừng đi! Đừng đi! Anh thừa nhận, ban đầu khi anh đến gần em là vì có mục đích, nhưng mà bây giờ, anh thật sự thích em, Cửu Cửu, cho anh một cơ hội, có được không? Cho anh một cơ hội, để cho anh yêu em!”

Tiêu Cửu Cửu gỡ từng ngón tay của anh ta ra, mặt lạnh lạnh nhìn anh, “Lương Kinh Đào, anh tỉnh lại đi! Tôi và nhà anh có thù không đội trời chung, hai chúng ta, vĩnh viễn không thể ở chung một chỗ.”

Trên gương mặt tuần tú của Lương Kinh Đào thoáng qua vẻ khổ sở, “Cửu Cửu, chuyện nhà anh giao cho anh, anh bảo đảm, anh sẽ không để cho bọn họ làm tổn thương em, anh bảo đảm, anh sẽ đối xử tốt với em, cho anh một cơ hội, có được không?”

Trong cặp mắt to xinh đẹp kia, lúc này tràn đầy là lửa nóng nóng bỏng đến dọa người, giống như muốn đốt cháy toàn bộ cô, khiến cho Tiêu Cửu Cửu không thể không tránh khỏi mũi nhọn của anh, cúi đầu xuống.

“Cửu Cửu, đừng từ chối anh, có được không?”

Nghe giọng nói quá giống Phượng Thần đang cầu khẩn, Tiêu Cửu Cửu lại có một cảm giác hoảng hốt không biết quân là người phương nào, cô cảm giác mình được ôm vào một vùng ngực rộng rãi ấm áp, bên tai có người lẩm bẩm gọi tên cô, “Cửu Cửu, Cửu Cửu, Cửu Cửu...”

“Tôi nói, hai người còn định ôm bao lâu? An Thần, Long thiếu còn đang chờ cô ấy!”

Lúc này, một lời nói sát phong cảnh cắt đứt Cửu Cửu mất hồn, Tiêu Cửu Cửu ngược mắt lên nhìn, người đó đứng trong đêm tối, mặt tràn đầy bí hiểm nhìn về phía cô, thế mà lại là Lâm Tật Phong.

Lương Kinh Đào cũng lấy lại thần trí, nghĩ đến bản thân mình bởi vì vừa rồi Cửu Cửu nói không hề lui tới nữa mà quên hết chuyện hôm nay tới tìm cô, sắc mặt hơi lúng túng, “Tôi còn chưa nói với cô ấy!”

Lâm Tật Phong thiếu chút nữa muốn mắng chết anh ta, chính sự không để ý đến, lại còn ở đây khanh khanh ta ta ấp ấp ôm ôm vô ích, nhưng thấy vẻ mặt Lương Kinh Đào có gì không đúng thì anh nhịn xuống, “Này, nhanh chóng dẫn người ra ngoài, cứu mạng như cứu hỏa, Long thiếu còn đang chờ!”

“Chậm đã!”

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Tiêu Cửu Cửu, Anh Chịu Thua Rồi (Canh Hai)

Editor: Puck -

Nghe được Cửu Cửu quát nhẹ một tiếng, Lương Kinh Đào và Lâm Tật Phong cùng kinh ngạc nhìn về phía cô, giống như lúc này mới nhớ tới Tiêu Cửu Cửu là người trong cuộc.

Tiêu Cửu Cửu lạnh lùng nhìn bọn họ, nhếch môi trào phúng, “Sao các người không hỏi tôi đây người trong cuộc có bằng lòng hay không?”

Lâm Tật Phong bình thường rất kiêu ngạo, nhưng lúc này vì giúp Long Khi Phong, cũng coi như phải cầu cạnh cô, tất nhiên không dám đắc tội bà cô nhỏ này, lập tức mềm giọng xuống giải thích một phen, “Cửu Cửu, là như vậy, cha của Long thiếu bị trúng độc, trước đó Long thiếu nghe người ta giới thiệu đi gặp sư phụ của cô, sợ dĩ chúng tôi tới nơi này tìm cô, cũng do sư phụ cô bày mưu đặt kế cho chúng tôi tới, coi như cô không nể mặt tăng chúng tôi, cũng phải nể mặt mũi Phật là sư phụ cô chứ? Cô không đến nổi ngay cả mặt Long thiếu cũng không chịu gặp chứ?”

Vừa nghe thấy là do sư phụ giới thiệu bọn họ chạy tới, Tiêu Cửu Cửu dĩ nhiên có đối xử khác.

Nhưng cô cũng không dễ dàng tin tưởng lời Lâm Tật Phong nói, cho nên, ngay trước mặt Lâm Tật Phong và Lương Kinh Đào, cô lấy điện thoại di động ra, trực tiếp ấn số điện thoại của Hoa Thiên Sơn, “Sư phụ, là con Cửu Cửu.”

Hoa Thiên Sơn vừa nghe là điện thoại của Cửu Cửu, liền đoán được Long Khi Phong tìm tới cửa rồi.

Ông lập tức cười híp mắt nói, “Nhóc Cửu, có phải họ Long đó tới tìm rồi không?” diee ndda fnleeq uysd doon

“Dạ, con đang muốn hỏi ngài đó, đây là xảy ra chuyện gì?”

“Long Cửu cha của thằng nhóc Long này, trước kia sư phụ thiếu ông ta một nhân tình nhỏ, con coi như giúp sư phụ một nhân tình, lại nói, nhà họ Long còn có thế lực rất lớn ở phía bắc, con đi xem một chút cho ông ta xem có thể điều trị không? Nếu như con có thể cứu ông ta một mạng, về sau ông ta sẽ nợ con một ơn cứu mạng rồi, nhóc Cửu, con cũng đừng lười nữa nha, về sau sư phụ sẽ giúp con mở ra danh tiếng, chỉ cần tới tìm sư phụ, sư phụ đều giới thiệu người bị bệnh cho con điều trị, sư phụ tin tưởng con, chỉ cần con chịu bỏ công sức, không tới một năm, thanh danh của con có thể vang vọng khắp Đại Giang Nam Bắc *, rất nhanh, con có thể kiếm tiền bạc toàn thế giới rồi, đến lúc đó, con muốn làm chút chuyện gì, có tiền lại có quan hệ, cũng chỉ trong ngày một ngày hai sẽ làm xong rồi.”

(*) Đại Giang Nam Bắc: Đại Giang chỉ Trường Giang, Đại Giang Nam Bắc dựa vào hai khu vực hành chính rộng lớn ở hai bờ trung hạ du Trường Giang trước kia, ý nói về toàn Trung Quốc. (theo Baike)

Tiêu Cửu Cửu oán trách: “Sư phụ, cho dù như vậy, nhưng chuyện này ngài cũng nên báo trước toàn bộ cho con biết, sư phụ xem đợi người ta tìm tới cửa, con một chút chuẩn bị cũng không có, trở tay không kịp mà...”

Hoa Thiên Sơn hừ nhẹ một tiếng, “Được, con nhóc này có tính tình gì sư phụ còn không biết sao, nếu nói trước cho con biết, không phải con lại tìm cớ từ chối không đi, hoặc dứt khoát trốn đi không gặp bóng dáng người ta sao? Được rồi được rồi, chuyện này cứ như vậy đi, nghe lời sư phụ, con đi xem xét, đi xem xét, con đi cho sư phụ ta đây thêm chút thể diện, đúng

rồi, sự việc xong xuôi, con tiện thể thay sư phụ đi thăm hỏi thẳng nhóc bạn cũ Tần Quy Như ở Dực Thành kia, thay sư phụ hỏi thăm ông ấy, biết không?”

“Được rồi! Con nghe lời sư phụ là được.”

Tiêu Cửu Cửu bất đắc dĩ cúp điện thoại, ngược mắt nhìn về phía Lâm Tật Phong đang chờ cô có kết luận, hỏi, “Long thiếu đó bây giờ đang ở đâu?”

Lâm Tật Phong vừa nghe giọng điệu này của Tiêu Cửu Cửu, xem ra là đồng ý, lập tức vui mừng nói, “Đang chờ ở cửa trường học!”

Tiêu Cửu Cửu đột nhiên nói, “Anh đi trước kêu anh ta chờ một chút, tôi phải đi lên thu xếp chút việc, rất nhanh đi xuống.”

Lâm Tật Phong gật đầu, “Được, vậy tôi đi ra ngoài nói trước một tiếng với Long thiếu.”

Tiêu Cửu Cửu khẽ gật đầu, đi thẳng lên phòng ký túc xá.

La Manh vừa thấy cô trở lại, hơi kinh ngạc hỏi, “Sao cậu trở lại nhanh như vậy? Không đi ra ngoài sao?”

Tiêu Cửu Cửu vừa thu dọn đồ bỏ vào trong ba lô, vừa nói với La Manh, “Tiểu Manh, tớ có chuyện gấp cần phải đi Dực Thành, cậu xin nghỉ một tuần giúp tớ.”

La Manh và Trương Dương cả kinh, cùng kêu lên hỏi, “Cậu đi Dực Thành làm gì vậy?”

Ngay cả Lâm Tiêu Ngọc ngồi ở bên cạnh, cũng vểnh tai lên nghe các cô nói chuyện.

Tiêu Cửu Cửu nói: “Tớ có chút chuyện riêng cần xử lý, tiểu Manh, trở về cho tớ xem bài trên lớp cậu chép. Tớ đi trước!”

“Này này, cậu đừng đi vội, cậu còn chưa nói đi làm gì đó...”

Tiêu Cửu Cửu không để ý Trương Dương la lên, lại lưu lại nữa, bọn họ sẽ đánh vỡ nồi để hỏi không ngớt, cho nên cô vẫn ra chiêu cũ – chạy là thượng sách.

Đi xuống dưới lầu, Tiêu Cửu Cửu phát hiện Lương Kinh Đào vẫn đứng đó.

Cô cũng không để ý đến anh, đeo ba lô lên, sai bước đi về phía cửa trường học.

Lương Kinh Đào đau nhói trong lòng, bị thái độ lạnh lùng không nhìn của cô đâm cho bị thương rồi, nhưng thấy cô thật sự không để ý đến anh, vội vàng sai bước đuổi theo, “Cửu Cửu, anh đi cùng với em!”

Tiêu Cửu Cửu cũng không thèm nhìn anh ta, chỉ hừ nhẹ một tiếng, “Anh đi làm gì? Thêm phiền à?”

Lương Kinh Đào tỏ vẻ khổ sở, hết lời cầu khẩn, “Anh không thêm phiền cho em, anh chính là muốn đi cùng em, chỉ cần có thể ở bên cạnh nhìn em, chỉ cần biết rằng em còn tốt, anh đã thỏa mãn rồi, anh bảo đảm, sẽ không làm phiền em.”

Tiêu Cửu Cửu nghe anh ta nói, đột nhiên đứng lại, nghiêng đầu nhìn về phía vẻ mặt hơi thảm hại của Lương Kinh Đào, cảm hận cắn răng nói ra, “Tôi nói Lương Kinh Đào, anh nói anh đồ dối trá hay không dối trá? Ban ngày anh vẫn còn ở Thú huyết sơn trào mà nói với người ta, anh không yêu tôi, anh chỉ đùa bỡn tình cảm của tôi, vừa đến tối, anh lại trở lại thành một người đàn ông si tình thảm thiết? Anh không đi làm diễn viên, thật đúng là đáng tiếc!”

Nói xong, cô đang định xoay người cất bước.

Lương Kinh Đào lại đưa tay ôm lấy cô, “Cửu Cửu, tin tưởng anh! Anh thật lòng yêu em mà! Không phải trò chơi, không phải đùa bỡn, anh thật lòng yêu em! Tin tưởng anh, tin tưởng anh, có được không?”

Tiêu Cửu Cửu dùng sức gạt tay anh ta ra, nhưng tay anh ta lại giống như một vòng sắt, bóp chặt cô thật chặt không buông. “Nếu như em không đồng ý để anh đi cùng em, anh sẽ không để cho em đi! Anh cứ ôm em như vậy, khiến toàn bộ người của đại học B đều biết, Lương Kinh Đào anh yêu Tiêu Cửu Cửu!”

Tiêu Cửu Cửu tức giận ngược lại cười, “Lương Kinh Đào, tôi còn không biết, thì ra anh là một người vô lại như vậy! Anh con mẹ nó có phải là đàn ông không? Anh có bản lĩnh nâng lên được, tại sao lại không có bản lĩnh buông xuống?”

Lương Kinh Đào đỏ ngầu tròn mắt, “Đúng! Anh thừa nhận, ở trước mặt em, bản lĩnh gì của anh cũng bị mất. Tiêu Cửu Cửu, anh chịu thua rồi, được không?”

Lúc này, thời gian đã chỉ vào mười giờ tối, chính là thời gian sinh viên ra ngoài đang vội trở về, vừa thấy Lương Kinh Đào và Tiêu Cửu Cửu ôm ấp chung một chỗ, nhất thời từng người một giống như xem kịch, chỉ chỉ chỏ chỏ, châu đầu ghé tai, thậm chí còn có người lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị chụp hình bọn họ.

Tiêu Cửu Cửu nổi giận, cũng không quản anh ta có thể bị thương hay không, trực tiếp lật tay, một phát đẩy anh ta ra, dùng ánh mắt lạnh lẽo thấu xương nhìn anh ta, trực tiếp uy hiếp nói, “Nếu như anh còn quấy tôi như vậy, cả đời này tôi sẽ không tiếp tục nói chuyện với anh!”

Nói xong, cô dứt khoát xoay người rời đi.

“Cứu Cứu, Cứu Cứu...”

Lương Kinh Đào nhìn theo bóng dáng cô càng lúc càng xa, giống như muốn lấy đi tính mạng của mình, trong lòng cảm thấy khủng hoảng trước nay chưa từng có.

Vào lúc này, báo thù cái gì, trả thù cái gì, đã sớm không còn trong phạm vi suy nghĩ của anh, trong đầu anh chỉ có một ý niệm, không thể! Anh không thể để cho cô cứ rời đi như vậy! Anh phải đi theo bắt cô trở lại!

Lương Kinh Đào xoay người chạy đến lầu dưới học viện của mình, lái xe của mình, đuổi nhanh theo hướng Dực Thành.

Quả nhiên, cũng không lâu lắm, anh đã nhìn thấy đoàn xe của Long Khi Phong.

Lúc này, Tiêu Cứu Cứu đang ngồi trong chiếc Mercedes – Benz màu đen của Long Khi Phong, nói chuyện với Long Khi Phong.

Mới vừa rồi khi nhìn thấy Long thiếu trong miệng Lâm Tật Phong chính là con ngựa đực, Tiêu Cứu Cứu thiếu chút nữa định trở về, nếu không phải nhớ tới lời sư phụ nói, còn có thái độ vội vàng xin lỗi khiêm nhường này của Long Khi Phong, cô thật sự vẫn không muốn đi.

Nói thật, Tiêu Cứu Cứu không hề có ấn tượng tốt với con ngựa đực Long Khi Phong này, cho dù dáng dấp anh ta đẹp hơn nữa, anh ta ở trong mắt cô, cũng chính là một con ngựa đực bất cứ chỗ nào bất cứ nơi đâu cũng có thể động đực. Dieễn ddàn lee quyí đôn

Nhưng nếu như sư phụ mở miệng muốn cô đến khám bệnh cho cha anh ta, Long Cứu này, cô nhất định phải ra tay cứu giúp.

Nếu phải ra tay, cô lại nhìn Long Khi Phong này thì khó chịu, vậy thì để cho anh ta bỏ ra trả giá cao một chút để an ủi tâm linh bé nhỏ của cô!

Mà Long Khi Phong cũng ôm thái độ hoài nghi với cô bé mặt còn non nớt này, nhưng độc thủ thần y lại nói, y thuật của cô gái này đã trò giỏi hơn thầy *, dưới tình huống không có biện pháp nào, anh chỉ có thể ôm thái độ coi ngựa chết thành ngựa sống mà cứu chữa **, cung kính mời Tiêu Cửu Cửu lên xe, thái độ khá hơn một chút, luôn không sai.

(*) nguyên gốc: Thanh xuất vu lam thẳng vu lam – màu xanh xuất phát từ màu lam nhưng lại đẹp hơn màu lam = hậu sinh khả úy, trò giỏi hơn thầy.

(**) ngựa chết làm thành ngựa sống mà cứu chữa: là một thành ngữ, ý chỉ biết rõ chuyện đã không thể chữa, nhưng vẫn ôm chút hy vọng, tích cực cứu vãn, bình thường cũng nói về thử nghiệm cuối cùng

Huống chi, khi anh đến Thú huyết sôi trào tìm phụ nữ để tiêu hỏa, hết lần này tới lần khác lại trùng hợp để cô bắt gặp, mà mình lại hoàn toàn nổi lên lòng háo sắc với dáng dấp tươi đẹp xuất trần của cô, mà bị gọt cho một trận.

Vốn còn muốn lấy lại danh dự, nhưng hôm nay vừa thấy cô là đồ đệ của độc thủ thần y, anh đã có kinh nghiệm, cũng hiểu, tại sao anh dễ dàng bị trúng mưu kế ở trước mặt cô như vậy, đó cũng là danh sư xuất cao đồ *.

(*) danh sư xuất cao đồ: Thầy giỏi sẽ dạy ra trò giỏi.

Sau khi lên xe, anh vẫn nói đại khái một lần tình huống của cha anh Long Lâu với Cửu Cửu.

Vẻ mặt Tiêu Cửu Cửu rất nặng nề, theo như lời Long Khi Phong nói, Long Cửu nhất định bị độc mãn tính, nói như thế, độc tố bên trong thân thể tích lũy đến mức độ nhất định sẽ bộc phát, độc mãn tính này một khi độc tố bộc phát, gần như có thể nói là không thuốc chữa được, khó trách bọn họ mời nhiều bác sỹ nổi danh như vậy, cũng không thể chữa khỏi cho Long Cửu.

Cho đến bây giờ, Long Cửu đã bị hôn mê bất tỉnh một tuần, mắt thấy hơi thở Long Cửu càng ngày càng yếu, lòng của Long Khi Phong cũng càng néo càng chặt, càng ngày càng lo lắng.

Lần này, anh ký thác tất cả hy vọng lên người Tiêu Cửu Cửu.

Long Khi Phong cũng coi như là người sáng khoái, anh không đợi Tiêu Cửu Cửu mở miệng, đã nói thẳng, “Tiêu tiểu thư, chỉ cần cha tôi không có chuyện gì, cho dù ngài nói yêu cầu gì, Khi Phong nhất định sẽ dốc hết toàn lực thỏa mãn.”

Anh ta vừa nói như thế, khiến cho Tiêu Cửu Cửu vốn định trước lừa gạt anh ta bị nén trở về.

Thấy vẻ mặt Long Khi Phong nghiêm túc, Tiêu Cửu Cửu biết, người đàn ông này nói thật, có lẽ ở trong phương diện khác anh ta hơi phóng đảng một chút, nhưng chuyện nhận làm, vẫn rất đáng tin.

Lập tức, cô cũng khách khí trả lời, “Nói vậy còn hơi quá sớm, trước tiên tôi cũng cần nhìn bác trai nhà anh rồi mới dám nói chuyện, tôi cũng không nhất định có thể điều trị tốt bệnh tình cho bác trai nhà anh.”

“Chỉ cần cô chịu giúp một tay, Khi Phong liền vô cùng cảm kích...”

Đúng lúc này, tiểu Hắc ngồi vị trí bên cạnh tài xế đột nhiên nghiêng đầu nói với Long Khi Phong, “Lão đại, phía sau có một chiếc xe vẫn đi theo chúng ta, không phải mấy tên lai căng bên bang Hắc Lang kia chứ?”

Gương mặt tuần tú của Long Khi Phong trầm xuống, lạnh giọng hạ lệnh, “Theo dõi anh ta, để hai xe khác chú ý, nếu xe này có hành động khác lạ, thì trực tiếp bỏ rơi nó đi! Nếu không bỏ rơi được, thì trực tiếp nổ tung xe của anh ta.”

“Dạ!”

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Cỏ Tuyệt Mệnh!

Tiêu Cửu Cửu tò mò nghiêng đầu nhìn về phía sau, vừa liếc, đập vào mắt là chiếc xe và biển số xe quen thuộc, lập tức tranh thủ thời gian nói với Long Kỳ Phong: "Các anh không cần khẩn trương, người kia là Lâm Tật Phong!"

Long Kỳ Phong gọi điện thoại dặn dò thủ hạ một tiếng, sau đó nhìn cô nhẹ nhàng cười hỏi: "Hắn cũng là người theo đuổi em sao?"

Tiêu Cửu Cửu không muốn nói đến vấn đề riêng tư này, dứt khoát nhắm hai mắt lại, cự tuyệt trả lời.

Long Kỳ Phong nhìn vào gương mặt tuyệt đẹp hết sức bình thản kia lắc lắc đầu, cô nhóc này, rõ ràng tuổi không lớn lắm, nhưng lại chẳng khác nào một bà cụ già đã trải qua hết thảy tang thương, nhìn thấu thế gian, hình như bất cứ chuyện gì cũng không thể khiến cho cô kích động, đúng là khiến người ta càng thêm tò mò.

Rõ ràng là một đại mỹ nhân kinh tâm động phách, nhưng mỗi khi bọn họ đi chung với nhau thì tâm lại cảm thấy vô cùng yên bình trước nay chưa từng có.

Chỉ cần nhìn cô như vậy trong lòng của anh bỗng chốc liền thấy thỏa mãn vô cùng.

Long Kỳ Phong có chút kinh ngạc, từ trước đến nay chưa có cô gái nào từng mang đến cho anh cảm giác kỳ quái như thế, giữa phụ nữ với anh chỉ có giao dịch, một người muốn phát tiết, một người muốn hưởng thụ vật chất, anh tình tôi nguyện, chỉ đơn giản như vậy mà thôi.

Dĩ nhiên, trong đó còn có rất nhiều người phụ nữ hướng về gia thế cùng dung mạo của anh, nhưng mặc kệ đối phương có mục đích gì, trước khi lên giường, liền ước định từ trước, xong việc cầm tiền rời đi, không được nảy sinh ý định khác, vì anh sợ nhất là phiền toái.

Dĩ nhiên, hiện tại Long Kỳ Phong chỉ cảm thấy có chút tò mò với Tiêu Cửu Cửu, từ đó nảy sinh hứng thú tiếp tục tìm tòi, về phần có yêu thích hay không thì anh không biết.

Đêm đã vào khuya, bên tai chỉ còn lại tiếng xe vù vù chạy trên đường cao tốc.

Tiêu Cửu Cửu mệt mỏi cả một ngày, dựa lưng thành ghế rộng rãi, nhắm mắt lại, mơ mơ màng màng, dần dần tiến vào mộng đẹp.

Ở trong mơ, toàn thân lại thấy hơi lạnh theo bản năng tiến tới gần nguồn nhiệt ấm áp, giống như đứa bé tìm thấy gia đình, khuôn mặt nhỏ bé thân mật ra sức cọ cọ.

Mà trong lúc này Long Kỳ Phong đang nhắm mắt nghỉ ngơi, đột nhiên bị ôm chầm lấy, toàn thân chợt chấn động, liền mở mắt ra.

Đến khi phát hiện người ôm mình là Tiêu Cửu Cửu, tim bỗng nhiên mềm hẳn ra.

Nhìn gương mặt say ngủ tản ra ngọt ngào cùng hạnh phúc kia lại không đành lòng đẩy ra, ngược lại còn vươn tay ôm cô vào lòng để người nào đó ngủ được thoải mái hơn.

Lần đầu tiên trong đời, Long Kỳ Phong ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, thế nhưng lại không hề nảy sinh ý định khác thường không nên có nào, lúc này trong đầu anh chỉ nghĩ rằng nếu như có thể ôm cô cả đời thế này cũng không tồi.

Nhưng bầu không khí ấm áp yên tĩnh này không tồn tại quá lâu, xe đang chạy đột nhiên lắc lư một cái, khiến Tiêu Cửu Cửu hoảng sợ ngồi phắt dậy, tỉnh cả ngủ.

Đến khi choàng tỉnh, mở to hai mắt, bỗng phát hiện mình thế nhưng lại ngủ thiếp đi trong ngực Long Kỳ Phong ngủ thiếp đi thì mặt đỏ ửng lên, nhanh chóng ngồi dịch ra, khe khẽ lên tiếng: "Thật xin lỗi! Mạo phạm!"

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng thì lại đang oán thầm, bản thân đã quá bất cẩn, thậm chí ở bên cạnh một tên ngựa đực cũng có thể ngủ như chết, không sợ gặp chuyện không may sao.

Ngay sau đó lại cảm thấy mình có chút buồn cười, dù sao cũng vì bản thân ngủ thiếp đi ngang nhiên xông đến cơ mà, cô nên cảm thấy may mắn vì tên kia vẫn còn có chút phong độ, không thừa lúc vắng mà vào, càng không có hành động gì quá quắt, nếu không..... Dù là cô có lỗi trước, cũng sẽ không dễ dàng tha cho anh ta.

Long Kỳ Phong khẽ cười đáp lại: "Thật vinh hạnh, vì có cơ hội làm ôm gối cho cô!"

Khi thân thể mềm mại kia đột nhiên rời khỏi mình, thậm chí Long Kỳ Phong còn cảm thấy có chút mất mát ấy chứ, rất muốn ôm trở về, nhưng vừa nhìn vẻ mặt đầy phòng bị của người nào đó thì chỉ đành kìm chế rung động không nên có, khôi phục vẻ bất cần đời vốn có.

Sau đó, Tiêu Cửu Cửu cũng không dám ngủ nữa, ngồi ra xa giữ một khoảng cách an toàn với Long Kỳ Phong.

Thấy cô tự phong bế bản thân, cự tuyệt người ra ngoài ngàn dặm, người bên cạnh cũng chỉ có thể im lặng.....

Đợi đến lúc chạy về Dục Thành đã là hai giờ sáng.

Khi bọn họ xuống xe thì chiếc xe của Lương Kinh Đào vẫn đi theo từ này giờ cũng bước xuống xe, chạy vội tới, lấy lòng nhìn cô: "Cứu Cứu....."

Tiêu Cứu Cứu nghiêng đầu không muốn để ý đến anh ta.

Long Kỳ Phong thấy thế, vội vàng chào hỏi: "Thì ra là Lương thiếu đại giá quang lâm! Kỳ Phong không thể từ xa tiếp đón được, thất lễ quá!"

Nói thật ra, thấy người đi theo họ là Lương Kinh Đào thì Long Kỳ Phong có chút vui mừng, Lương gia cũng là một trong những gia tộc lớn ở Thủ đô! Bình thường có muốn cầu xin quan hệ này cũng chẳng được, theo anh ta biết, ngay cả Lâm Tật Phong cũng phải đi theo Lương Kinh Đào lẫn lộn cơ đấy.

Nếu như Lương Kinh Đào đã đuổi theo Tiêu Cứu Cứu đến đây, thì người làm chủ này, nhất định phải tận tâm tiếp đón.

Lúc Lương Kinh Đào quay sang chỗ Long Kỳ Phong đã khôi phục lại phong độ quân tử vốn có, khẽ bắt tay, cười nói: "Long thiếu, mạo muội tới cửa quấy rầy, thất lễ quá!"

Long Kỳ Phong đáp lại: "Đâu có, đâu có, bình thường có muốn mời Lương thiếu cũng chẳng đến lượt, hôm nay bỗng đến đây có khác nào rồng đến nhà tôm! Mời vào thôi!"

Long gia ở trong một tòa biệt thự ba tầng, lúc xe Long Kỳ Phong xuất hiện thì ngay lập tức đã có một vị quản gia cùng vài thủ hạ áo đen đứng canh giữ ở hai bên, nghênh đón Thiếu chủ bọn họ trở về, khí phái vô cùng.

Sau thủ tục mời trà đàm đạo, Tiêu Cửu Cửu không muốn trì hoãn thời gian, liền trực tiếp nói với Long Kỳ Phong: "Anh chuẩn bị phòng cho tôi đi, sau khi tắm rửa xong, tôi sẽ đến xem bệnh cho cha anh luôn!".

Long Kỳ Phong thấy Tiêu Cửu Cửu Như sốt sắng như thế, trong lòng cũng vui mừng, lập tức sai quản gia sắp xếp phòng cho cô và Lương Kinh Đào, rồi dẫn cô lên lầu.

Mặc dù rất muốn để Cửu Cửu nghỉ ngơi một đêm nhưng cha anh ta trúng độc đã lâu, cứu người như cứu hỏa, nên đành để cô phải vất vả một chút rồi.

Tiêu Cửu Cửu cũng hiểu, lên tiếng: "Tôi lập tức sẽ qua đó!"

Long Kỳ Phong nghe cô nói vậy liền dặn dò thủ hạ, đi theo Tiêu Cửu Cửu, để tí nữa dẫn cô đến chỗ cha của anh ta, sau đó lại tiếp tục quay sang hàn huyên với Lương Kinh Đào.

Lương Kinh Đào cũng sợ sự xuất hiện của mình sẽ trì hoãn chuyện của bọn họ, đến lúc đó chọc giận cô nhóc kia sẽ không tốt, liền tranh thủ thời gian nói với Long Kỳ Phong: "Tôi mạo muội tới đây cũng là vì Cửu Cửu, Long thiếu nếu có chuyện thì không cần ở đây đâu, đi thôi! Tôi cùng anh sang thăm bác trai một chút!"

"Vậy xin cảm ơn Lương thiếu trước!"

Lương Kinh Đào thức thời như thế khiến Long Kỳ Phong cũng giảm bớt phần nào áp lực.

Nếu mà cứ ngồi đây uống trà nói chuyện mãi với Lương Kinh Đào, cũng không phải là không thể, nhưng trong lòng có chuyện sao có thể ngồi yên, hưởng chi, việc này lại liên quan đến sống chết của cha mình.

Ở trước cửa phòng Long Cửu, có hai người đàn ông trung niên mặc đồ đen đứng trông chừng.

Bọn họ vừa thấy Long Kỳ Phong đi tới, mặt đầy vui mừng hỏi: "Long thiếu, ngài đã trở lại! Đã mời được thần y về rồi sao?"

Long Kỳ Phong gật đầu, đáp: "Đã mời được người về rồi, lát nữa cô ấy sẽ tới đây. Cha tôi bây giờ thế nào rồi?"

"Vẫn cứ vậy thôi, không có gì khởi sắc! Cậu cứ vào xem đi!"

Một người trong số đó vừa nói, vừa đẩy cửa ra, cùng đi vào với bọn họ, sau khi liếc nhìn Lương Kinh Đào, liền nhanh chóng lui ra ngoài.

Bên trong phòng chẳng khác nào khu điều trị nội trú, máy móc dụng cụ y tế trang bị đầy đủ, cạnh giường còn có một y tá đang nằm ngủ gà ngủ gật.

Y tá vừa nghe có tiếng động, lập tức giật mình nhảy lên, vừa thấy là Long Kỳ Phong, thì mắt liền vụt sáng, lập tức cung kính cúi đầu chào: "Long thiếu!"

Long Kỳ Phong khẽ "Ừ" một tiếng, đi tới trước giường, nhìn Long Cửu vẫn nằm bất động trên giường, trong lòng đau đớn không thôi.

Lúc này Long Cửu vẫn dựa vào củ nhân sâm trăm năm mà Long gia bọn họ ngoài ý muốn có được kéo dài mạng sống, cả người đã gầy thành da bọc xương, hơi thở thoi thóp, khiến Long Kỳ Phong cực kỳ đau lòng.

Mẹ của anh ta bởi vì ân oán năm xưa mà cha anh tạo ra nên lúc hơn năm tuổi đã bị kẻ thù giết chết.

Cha của anh ta rất yêu vợ, sau khi ăn nhả ngủ đông vài năm, rốt cuộc liền giường cờ khởi nghĩa liều mình tiêu diệt kẻ thù, báo thù cho cái chết

oan ức của Long Kỳ Phong.

Cũng vì thế mà từ nhỏ anh ta đã được cha cực kỳ yêu thương, nhưng trong lĩnh vực học tập lại cực kỳ nghiêm khắc.

Lúc nào ông cũng răn dạy rằng muốn trở thành người đứng trên muôn người, sẽ phải nếm trải khổ đau, chỉ có trở thành người giỏi nhất mới có thể bảo vệ được người mình yêu.

Dưới sự giám sát gắt gao, cuối cùng cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, anh ta đã tạo được chỗ đứng vững chắc trong bang.

Cũng bởi vì sự cố gắng đó cho nên lúc cha lâm bệnh nặng, anh ta mới có thể thuận lợi nắm được quyền lực trong bang vào tay, không để cho những tên tiểu nhân thừa dịp này mà ra tay với cha con họ.

Hiện tại cũng đã mời được Tiêu Cửu Cửu trở về rồi, nhưng thật sự có thể cứu được ông sao?

Nếu như ông không còn nữa, vậy thì anh ra phải làm thế nào?

Cha, người không thể chết! Coi như có đốt đuốc tìm kiếm khắp thiên hạ, con cũng sẽ tìm được biện pháp chữa trị cho cha.

Lúc này, lại nghe thấy Tiểu Hắc thông báo: "Long thiếu, Tiêu thần y đến rồi!"

Long Kỳ Phong hồi thần, nói: "Mau mời cô ấy vào!"

Lúc này Tiêu Cửu đã đổi sang một bộ quần áo đơn giản, áo sơ mi trắng phối với quần tây đen, mái tóc đen dài cũng buộc thành đuôi ngựa, toàn thân không có chút mệt nhọc vì phải bôn ba cả đêm thay vào đó là một thần thái sáng láng.

Lương Kinh Đào thấy Long Kỳ Phong thất thần nhìn người nọ, trong lòng bực bội oán thăm, cô nhóc này, dù ở thời điểm nào cũng có thể quyến rũ người khác.

Anh ta phải giữ cô thật chặt không để cho người nào đó đi gieo họa cho người khác!

Tiêu Cửu Cửu cũng chẳng bận tâm những người đàn ông này đang nghĩ gì, vừa vào cửa, cô đã ngửi thấy một mùi hương rất không thoải mái.

Mùi hương khiến cho người ta chán ghét này cô đã được từng được học cách phân biệt khi còn ở trên núi Hoa Thiên, một loại cỏ độc rất hiếm ——"Cỏ tuyệt mệnh!"

Cỏ tuyệt mệnh đúng như ý nghĩa của nó, ăn vào liền tuyệt mệnh! Một khi độc phát, cơ hồ không thuốc nào chữa được.

CỤC CƯƠNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Đại Công Cáo Thành

Editor: Mẹ Bầu

Theo Tiêu Cửu Cửu biết, hiện nay loại cỏ Tuyệt Mệnh này gần như đã bị tuyệt chủng, không nghĩ tới, lại vẫn có người có thể tìm ra loại cỏ độc hiểm có này, luyện thành thuốc để hạ độc giết Long Cửu. Hơn nữa, người kia lại còn có tính nhẫn nại, có thể chờ đợi từng chút từng chút một từ từ hạ độc cho Long Cửu. Qua đó có thể thấy được, đó cũng là một người có tâm tính cực kỳ nhẫn nại, chịu đựng.

Không biết hai cha con nhà Long Khi Phong này đã rốt cuộc đã trêu chọc là ai? Vì quyền lực? Vì danh lợi?

Thiên hạ rộn ràng tới cũng đều vì lợi ích của mình, thiên hạ nhốn nháo, cũng đều vì đuổi theo danh lợi.

Bao nhiêu người theo đuổi danh lợi, quyền thế lẫn địa vị, nhưng cũng vì những thứ này mà đã làm cho tính mạng của mình bị hủy hoại.

Tiêu Cửu Cửu khẽ than một tiếng ở trong lòng. Cô ngồi ngay ngắn ở trước giường, kéo cánh tay của Long Cửu từ trong chiếc chăn mỏng ra ngoài. Cánh tay của ông ta khẳng khiu, khô đét lộ rõ sắc thái của một người sắp chết. Xuyên qua bề mặt lớp da ở cổ tay, còn có thể nhìn thấy mơ hồ sắc xanh sau khi bị trúng độc.

Sắc mặt Tiêu Cửu Cửu càng lộ ra vẻ nghiêm trọng. Chỉ cần liếc mắt qua một cái, cô cũng có thể nhận ra, cái mạng của Long Cửu này cũng không phải là dễ cứu!

Thấy chỉ liếc mắt nhìn qua một cái mà hàng lông mày của Tiêu Cửu Cửu lập tức liền nhíu chặt lại, sắc mặt trở nên nặng nề, trái tim của cả Long Khi Phong và Quán gia cũng đều như bị treo lên.

Tiêu Cửu Cửu nhắm mắt lại, tâm tư trầm xuống, ngón tay thon dài nhẹ nhàng đặt lên trên mạch của Long Cửu.

Trái tim của cô thoáng nảy lên "lộp bộp" một cái, tình hình bệnh trạng cực kỳ xấu!

Mạch đập của Long Cửu đã vô cùng trì trệ, nếu như không phải là cô bắt mạch cực kỳ tỉ mỉ, một người bình thường khác chắc chắn sẽ cho là mạch đập của Long Cửu đã không còn có nữa rồi. Phải mất một thời gian khá lâu Tiêu Cửu Cửu mới dò được mạch của Long Cửu. Lúc này, Tiêu Cửu Cửu mới cảm nhận được mạch đập trên cánh tay chuyển động cực kỳ yếu ớt, toàn bộ chức năng trong cơ thể của ông già gần như đã bị phá hủy.

Hồi lâu, Tiêu Cửu Cửu mới mở mắt ra. Cô đứng dậy, hơi cúi người xuống thăm dò, kiểm tra con ngươi và lớp rêu lưỡi của Long Cửu một chút. Người thấy mùi hôi thối tản mát ra từ khoang miệng của Long Cửu, trong lòng Tiêu Cửu Cửu lại nặng trĩu thêm vài phần.

Cô ngẩng mặt lên, hướng ánh mắt nhìn về phía Long Khi Phong nói, "Lệnh tôn đã bị trúng độc của loại cỏ Tuyệt Mệnh. Loại cỏ độc này gần như đã bị tuyệt chủng. Nếu như không phải là gặp được tôi, có thể nói là không có thuốc nào chữa được. Chỉ có điều, coi như tôi có thể giải được loại chất độc này, nhưng hiện tại bệnh của lệnh tôn đã ở vào giai đoạn có nguy cơ tử vong rất cao. Tôi cũng không dám khẳng định là mình có thể bảo vệ được

tính mệnh của lệnh tôn hay không, mà chỉ có thể nói, sẽ cố gắng làm hết sức mình."

Lòng của Long Khi Phong cũng trở nên nặng trĩu, giọng nói cũng khàn khàn: "Cửu Cửu, cô chỉ cần quan tâm đến việc ra tay chữa trị, nếu cần tôi phối hợp làm gì, chỉ cần cô nói cho chúng tôi biết! Bất kể chuyện trị bệnh này có kết quả hay không được, tôi cũng vô cùng cảm kích!"

Tiêu Cửu Cửu gật đầu một cái, "Trước hết tôi kê cho lệnh tôn một đơn thuốc đã. Anh hãy sai người nhanh chóng đi chuẩn bị đầy đủ những loại thuốc này, hằm như thành súp thuốc để sẵn ở đó. Trước hết, tôi sẽ châm cứu cho lệnh tôn để giải trừ chất độc. Đúng rồi, ở trong nhà của anh hiện giờ có nhân sâm không? Tốt nhất là loại sam lâu năm một chút, tôi cần dùng nó!"

Long Khi Phong gật gật đầu, "Có! Để tôi lập tức sai người đi lấy!"

Nhận được mệnh lệnh của Long Khi Phong, người Quản gia vẫn đứng túc trực ở một bên lập tức đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, người Quản gia đã cầm một chiếc hộp gấm trên tay đi trở vào.

Vừa mở hộp gấm ra, một mùi hương thơm tỏa ra bốn phía. Một củ sâm già có đến trăm tuổi, to bằng cánh tay trẻ con, có hình thù giống như người, hiện ra ở trước mặt Tiêu Cửu Cửu. Ánh mắt của Tiêu Cửu Cửu sáng lên, "Không tệ! Có củ sâm lâu năm này, tôi càng thêm năm chắc thành công."

Tình trạng trúng kịch độc giống như Long Cửu thế này, nếu như cô muốn vận khí để châm cứu, nhất định sẽ phải bắt đầu trừ độc từ tim của ông. Nếu như mới giải được một nửa chất độc trong người, mà do thể chất của cô chưa đủ để bài trừ được hoàn toàn chất độc ra ngoài, như vậy, bao

nhiều công phu lúc trước của cô sẽ bị uổng phí. Chất độc kia sẽ lại lập tức phân tán ngược trở lại, lan khắp toàn thân.

Cho nên, gần như tất cả các vị thần y nổi danh ở trong nước khi vận khí hành châm (*), khi thực hiện châm cứu kỹ thuật cao để chữa bệnh, nếu như tu vi của mình chưa đủ cao thâm, thì đều cũng sẽ sai người chuẩn bị cho mình một củ sâm có chất lượng cao, để tăng cường nội khí của mình, phòng ngừa chuyện xấu xảy ra.

(*) Vận khí hành châm: Từ chuyên môn trong kỹ thuật châm cứu: Vận khí: ngưng thở để thu hút khí trời đất và tạo thành nội lực, sau đó lưu chuyển luồng khí nội lực trong cơ thể theo mạch máu. Hành châm: chỉ động tác cắm kim vào huyết đạo để đả thông kinh mạch. Trong đoạn văn trên “Vận khí hành châm” là chỉ việc Tiêu Cửu Cửu khi châm cứu cho Long Cửu, đã lưu chuyển luồng khí nội lực trong cơ thể mình, dồn sức mạnh nội lực qua cây kim cắm trên huyết đạo của Long Cửu, để đẩy chất độc ra ngoài.

Tiêu Cửu Cửu rửa tay sạch sẽ, xong xuôi cô dùng rượu cồn để khử trùng cho bộ kim châm cứu của mình. Tiếp đó cô bảo cô y tá nhỏ cởi hết quần áo của Long Cửu ra, chỉ chừa một cái quần cộc trên người. Tiêu Cửu Cửu lại dùng rượu cồn lau khắp thân thể cho Long Cửu để khử trùng.

Chuẩn bị mọi việc ổn thỏa, Tiêu Cửu Cửu mới nhìn sang Long Khi Phong nói, "Anh bảo những người khác đi ra ngoài trước đi, chỉ cần anh và cô y tá này ở lại đây thôi."

Quản gia lập tức lui xuống, nhưng Lương Kinh Đào vẫn đứng tại chỗ bất động.

Long Khi Phong liếc mắt nhìn Lương Kinh Đào, khéo léo nói với anh ta, "Lương thiếu à, ngài đi xe trên đường cũng đã mệt mỏi rồi, anh hãy về phòng trước để nghỉ ngơi đi!"

Lương Kinh Đào lại tựa như là không nghe thấy lời của Long Khi Phong. Đôi con người đen bóng, yên ắng khóa chặt ở trên người Tiêu Cửu Cửu. Anh ta nhìn vào trong mắt của Cửu Cửu, vừa lo lắng, nhưng cũng vừa hi vọng Cửu Cửu có thể mở miệng nói câu đồng ý để cho anh ta ở lại.

Cho dù Lương Kinh Đào có ở lại nơi này, thì cũng không giúp ích được gì, nhưng chỉ khi nhìn thấy Cửu Cửu thì Lương Kinh Đào mới cảm thấy an tâm.

Thật ra thì Lương Kinh Đào đang sợ hãi! Anh ta sợ rằng, một khi anh ta quay người đi, thì sẽ không thấy tăm hơi của Cửu Cửu đâu nữa!

Nhưng Tiêu Cửu Cửu lại tỏ thái độ không chút hưởng ứng nào với Lương Kinh Đào, trực tiếp thản nhiên nói với anh ta: "Anh ở lại nơi này sẽ làm tôi bị mất tập trung tinh thần. Chất độc trong người Long bang chủ không phải là chuyện đùa. Trong thời gian chữa trị, tôi không được phép để cho một chút sai lầm nào xảy ra. Tốt nhất là anh hãy đi nghỉ ngơi trước thì hơn!"

Tiêu Cửu Cửu đã nói như vậy, Lương Kinh Đào chỉ có thể im lặng, buồn bã liếc nhìn cô một cái, có vẻ không vui, lui xuống.

Tiêu Cửu Cửu quay đầu lại dặn dò Long Khi Phong, "Long thiếu, anh hãy dặn bảo người coi chừng ở bên ngoài, không được phép để cho bất cứ một người nào khác vào lọt trong này quấy rầy tôi."

"Được!"

Long Khi Phong lập tức đi ra ngoài, dặn dò hai vị đại hán trung niên mặc quần áo đen đang đứng ở ngoài cửa, dặn dò phải canh giữ cửa thật kỹ càng. Trước khi mấy người bọn họ đi ra ngoài, không được phép để cho bất cứ một người nào đi vào.

Tất cả mọi chuyện đều đã được chuẩn bị sẵn sàng, Tiêu Cửu Cửu lấy củ sâm già đã trăm năm tuổi, bắt đầu vận khí trong người, dùng sức cắn mạnh một cái, tiếp đó nhai vài miếng rồi nuốt xuống.

Cho đến lúc Cửu Cửu cảm giác được nơi huyết đan điền của mình bắt đầu nóng lên, cô mới nhanh chóng rút kim châm ra, tay chuyển động nhanh như gió, mau chóng cắm từng cây kim châm vào các huyết đạo ở xung quanh tâm mạch của Long Cửu, cực kỳ chuẩn xác.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Thật Muốn Đè Em Như Vậy Cả Đời!

Editor: trang bubble ^^

Long Khi Phong vừa nghe nói Tiêu Cửu Cửu muốn ra ngoài, vội vàng phái Tiểu Hắc, bảo Tiểu Hắc lái xe đưa cô đi, cũng làm vệ sĩ của cô. Tiểu Hắc từng cùng anh đi qua chỗ Tần Quy Như đó, có cậu ta đi cùng, Long Khi Phong cũng yên tâm một chút.

Lương Kinh Đào đã theo đuôi một tuần, đương nhiên cũng sẽ không bỏ qua cơ hội đi cùng tốt này, lúc này cũng lái xe của anh ra, ân cần theo sát ở phía sau Tiêu Cửu Cửu, sức lực hoàn toàn, không quay lại không khuất phục.

Liếc mắt nhìn xe theo ở phía sau, ngay cả Tiểu Hắc cũng không khỏi than thở một tiếng, anh nói với Cửu Cửu, "Bác sĩ Tiêu, tôi thấy Lương thiếu này vẫn còn vô cùng cuồng dại đối với cô. Cô thấy, cô đi tới đâu, anh ấy theo tới đó, có phải cô cũng nên bớt giận hay không hả?"

"Thế nào? Anh đồng tình anh ta à?"

Tiêu Cửu Cửu cười như không cười liếc anh một cái, đáy mắt thoáng qua một tia lạnh lạnh, "Tôi và anh ta là không thể nào, ân oán của tôi và gia đình anh ta không chết không thôi, mục đích của anh ta đến gần tôi cũng không đơn thuần. Hiện tại, chẳng qua là còn chưa hàng phục tôi, lúc này anh ta mới tiếp tục kiên trì thôi....."

Tiểu Hắc sững sờ, ngay sau đó lập tức nói xin lỗi, "Thật xin lỗi! Là tôi làm mờm, tôi không biết trong này còn có ẩn tình khác."

Tiêu Cửu Cửu cười lắc lắc đầu, "Không sao!"

Hai người không nói nữa, xe một mạch lướt nhanh, cho đến lái đến trước một nhà lầu treo "Phòng khám bệnh Trung y nhà họ Tần", lúc này mới ngừng lại.

Trước khi bọn họ đến, Long Khi Phong đã gọi điện thoại cho Tần Quy Như, ngay từ lúc bệnh của Long Cửu được trị hết lập tức, Tần Quy Như đã biết tin tức tốt này.

Hôm nay, lúc ông biết trò giỏi của Hoa Thiên Sơn còn sẽ tới đây thăm ông, đang vui mừng rất nhiều, ngay sáng sớm cũng đã phái con trai Tần Quan Chi của mình chờ ở cửa lầu phòng khám bệnh, để đón tiếp tiểu khách quý này giá lâm.

Tần Quan Chi năm nay ba mươi hai tuổi, tính tình cởi mở, không câu nệ tiểu tiết, anh vốn không muốn theo nghề thuốc, tiếc rằng anh là đứa con trai bảo bối của Tần Quy Như. Ở dưới vô số lần cầu khẩn của cha già, anh không đành lòng khiến cha thất vọng, cuối cùng, vẫn phải lựa chọn thừa kế y bát của Tần Quy Như.

Trải qua mấy năm cố gắng, hôm nay ở Dực Thành, tuy danh tiếng của Tần Quan Chi không lớn bằng cha anh Tần Quy Như, nhưng coi như là một Tiểu Trung Y nổi tiếng.

Anh đợi một lúc lâu ở cửa, không gặp được người, vì vậy nhàm chán chuyển một cái băng ngồi đến, cầm tờ báo, ngồi ở chỗ cửa đó, vừa xem báo, vừa chờ người.

Ngay lúc anh khịt mũi con thường đối với báo chí giải trí, đột nhiên nghe được từng tiếng kêu kinh ngạc vang lên, "Oa, cậu xem một chút bên

kia, Đại Mỹ Nữ đó!"

"Mẹ kiếp! Còn có một mỹ nam đấy, tổ hợp tuần nam mỹ nữ, đẹp trai ngây người!"

"Đây có phải minh tinh nào tới hay không? Xem xem người đen to bên cạnh cô ấy, rõ ràng là vệ sĩ mà!"

"Tôi thấy, cô ấy không thể nào là minh tinh, cậu xem cô ấy là cả người phong cách thanh quý siêu phàm thoát tục, sao có thể là minh tinh? Tôi thấy là đại tiểu thư nhà nào còn tạm được!"

"Đây cũng là, ôi mẹ ời, sao da của cô ấy đẹp như vậy? Không biết là dùng nhãn hiệu nào? Chắc chắc, da thịt trắng như tuyết, tóc đen như mực, áo trắng như vẽ, thật là càng nhìn càng đẹp!"

"Oa, cậu xem một chút, người đàn ông kia đi tới bên cạnh cô ấy, rất đẹp trai nha! Gào khóc oa, cũng còn đẹp hơn mấy phần so với tiêu chuẩn mỹ nam cơ sở trong lòng tôi ~ quá đẹp trai rồi ~ quá đẹp trai rồi ~"

"Ô ô, xe sang trọng mỹ nam, lúc nào thì tôi mới có diễm phúc này chứ?"

Tần Quan Chỉ nghe được bên tai không ngừng truyền đến tiếng thảo luận ríu rít, nhìn sang theo đôi mắt mấy cô nữ sinh nhỏ, hai mắt nhất thời nhú lại, kinh ngạc!

Đôi nam nữ này đứng chung một chỗ, quả nhiên theo như lời mấy cô nữ sinh nhỏ, nữ vẻ ngoài rất đẹp, phong cách thanh lệ như tiên, xuất trần thoát tục, cả người áo đầm màu tím nhạt, khoác một cái áo khoác nhỏ, khiến cô thoát nhìn càng có một loại tao nhã và thần bí.

Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ bé kia, nhìn còn hơi nghi ngờ non nớt, giống như một nụ hoa tuyệt mỹ xuất trần, chính là nụ hoa tuổi trẻ đẹp đẽ chớm

nở.

Người đàn ông kia đi tới bên cạnh cô, dáng dấp cũng là đẹp trai không đối thủ, phong lưu phóng khoáng, ngay cả chỉ là một bộ quần áo thoải mái vàng nhạt, nhưng mặc trên người anh lại có một sự cao quý, giữa lông mày mang theo một cỗ uy nghi nhàn nhạt, làm cho người ta không tự chủ được sinh ra một phần kính sợ đối với anh.

Hai người bọn họ đứng chung một chỗ, thật giống như bích nhân vậy, xinh đẹp, dường mắt, cảm động lòng người tốt cùng.

Tần Quan Chỉ ngây ngốc nhìn người nam kia nắm tay cô gái đẹp kia, cô gái đẹp kia lại mắt lạnh nhìn nhau với anh ta, mặt lạnh đối diện, hình như là muốn hất mỹ nam cầm tay của cô ra, mà mỹ nam đó lại là mặt lấy lòng cười với cô, nói nhỏ nhỏ gì ở nơi đó.

Cuối cùng, mỹ nam đó rút cuộc nắm tay mỹ nữ, đi tới cửa lầu phòng khám bệnh.

Ở sau lưng bọn họ, còn đi theo một vị vệ sĩ cao lớn mặc áo đen cả người, bình thường có thể mời được người vệ sĩ có loại khí thế này không tầm thường sát khí tất lộ, thân phận cũng là tôn quý siêu phàm.

Tần Quan Chỉ là tự mình biết mình, đối với loại quý nhân, người không chọc nổi này, vẫn là nhanh chóng xa một chút tốt hơn.

Vừa lúc đó, anh đột nhiên nghe được một giọng nói dễ nghe nhẹ nhàng vang lên, "Xin hỏi, phòng làm việc của viện trưởng Tần Quy Như đi như thế nào?"

Vừa nghe được vị đại mỹ nữ kia đang hỏi thăm phòng làm việc của cha già, Tần Quan Chỉ nhất thời toàn thân sợ hãi, trong lòng đột nhiên kích động như là căn thuốc lắc, chẳng lẽ..... Tiểu mỹ nữ này, chính là Tiểu Thần Y mà cha già bảo anh xuống đón?

Tần Quan Chi vỗ đầu óc của mình, thật sự là bị sắc đẹp mê hoặc, ngay cả chính sự cũng quên mất.

Tuổi tác tiểu mỹ nữ này, thoát nhìn cũng không đúng theo như tài liệu của cha giới thiệu, mười bảy mười tám tuổi sao?

Thật sự là heo! Tần Quan Chi vừa thầm mắng mình một một tiếng, vội vàng sai bước nghênh đón, cười chào hỏi, "Chào các vị! Xin hỏi, cô là tiểu thư Tiêu Cửu Cửu sao?"

Lời Tiêu Cửu Cửu hỏi chính là chờ vị tiểu thư lễ tân kia trả lời chắc chắn, mà lúc vị tiểu thư lễ tân kia đang muốn đáp lời, lại thấy người đàn ông đi tới sau lưng cô thì đôi mắt nhất thời phóng ra một loại hào quang khác thường, ngay cả đáp lời cũng quên mất.

Tiêu Cửu Cửu nghi ngờ quay đầu, vừa hay thấy một gương mặt tuấn tú cực kỳ cười đến thân thiết.

Nghe được câu hỏi của Tần Quan Chi, đôi mắt Lương Kinh Đào lộ vẻ cảnh giác, quan sát người đàn ông hỏi câu này, đánh giá thân phận của của anh.

Tiêu Cửu Cửu lại gật đầu một cái, "Tôi là Tiêu Cửu Cửu, ngài là....."

Tần Quan Chi lập tức đưa tay ra về phía cô, "Tiêu tiểu thư, chào cô! Tôi là Tần Quan Chi, con trai của Tần Quy Như, là cha tôi bảo tôi xuống đón cô, xin mời theo tôi đi lên đây!"

Phòng khám bệnh Trung y này của Tần Quy Như là một nhà lầu năm tầng, đây là ông tự mình mua đất xây dựng, không coi là quá lớn, nhưng cũng không tính là nhỏ, mỗi tầng có một hơn ngàn mét vuông, chính là cái gọi là chim sẻ tuy nhỏ, ngũ tạng đầy đủ.

Nghe Tần Quy Như giới thiệu, Tiêu Cửu Cửu và Lương Kinh Đào, còn có Tiểu Hắc cùng đi theo anh vào thang máy, thẳng lên lầu năm.

Vừa bước ra thang máy lầu năm, Tiêu Cửu Cửu đã thấy Tần Quy Như được tiểu thư lễ tân báo cáo tin tức, mặc một bộ đường trang màu đen, mặt cung kính đứng ở cửa thang máy chờ Tiêu Cửu Cửu đại giá quang lâm.

Theo lý, lấy thân phận của Tần Quy Như, ông coi như là đánh giá ngang hàng lẫn nhau với Hoa Thiên Sơn, thuộc về trường bối, ông không cần chờ cô ở chỗ này.

Nhưng, ở trong lòng Tần Quy Như cũng là đạt đến người như thầy!

Tiêu Cửu Cửu dùng tuổi trẻ mười bảy mười tám tuổi, đã có thể lấy được thành tựu làm người ta chú ý như thế ở trên học thuật trung y, thật là khiến ông khiếp sợ!

Mà sau khi ông đang khiếp sợ, lại có nhiều hơn là kính nể!

Ông làm Trung y mấy chục năm, mò mẫm lẫn lộn ở trong này, y thuật cũng không bằng một nữ sinh nhỏ mười bảy mười tám tuổi, nói không đả kích đó là không thể nào, nhưng nghĩ tới Tiêu Cửu Cửu xuất sư danh môn, còn là học trò của bạn già. Lại nghe nói, thiên phú của cô tuyệt vời, có khả năng từng thấy là không quên được, ông cũng khá có một loại cảm giác an lòng của tuổi già có người thế hệ sau.

Cho nên, đối với Tiêu Cửu Cửu chưa từng gặp mặt này, Tần Quy Như vừa có sự yêu mến đối với học trò cưng của bạn già, lại có sự tôn kính đối với người giỏi làm thầy, vì vậy mới sẽ vừa lấy được tin tức cô tới thì bèn dẫn thư ký cùng đi ra đón cô.

Tiêu Cửu Cửu vừa thấy được ông lão để râu dài này, đoán một chút cũng biết, nhất định là nhân vật chính cô muốn viếng thăm —— Tần Quy Như.

Quả nhiên, Tần Quan Chỉ vừa thấy được Tần Quy Như, lập tức bèn giới thiệu cho đám người Tiêu Cửu Cửu, "Tiêu tiểu thư, Lương tiên sinh, vị này chính là cha tôi Tần Quy Như tiên sinh, vị này là An Thiên Minh tiên sinh, thư ký của cha tôi."

Sau đó, Tần Quan Chỉ lại giới thiệu Tiêu Cửu Cửu và Lương Kinh Đào với Tần Quy Như và An Thiên Minh.

Sau khi hai bên hàn huyên một lúc, Tần Quy Như bèn mời Tiêu Cửu Cửu đến phòng làm việc của ông ngồi nói chuyện. Ông nói với Tiêu Cửu Cửu một vài chuyện đã qua của ông và Hoa Thiên Sơn, Tiêu Cửu Cửu cũng nói một vài chuyện lý thú của cô và Hoa Thiên Sơn đi chung với nhau, một già một trẻ lại trò chuyện với nhau thật vui.

Bọn họ cùng đi ra ngoài ăn một bữa cơm.

Cuối cùng, lúc sắp tới giờ đi, Tiêu Cửu Cửu tặng quà đã chuẩn bị kỹ càng lên, cũng mời Tần Quy Như có thời gian, có thể lên kinh chơi, cô nhất định ra sức hoàn thành chủ nhà nên làm.

Tần Quy Như cũng nhờ cô thay ông thăm hỏi Hoa Thiên Sơn, cũng nói có thời gian nhất định sẽ đến Kinh thành đi thăm ông cụ của cô.

Ra ngoài từ khách sạn ăn cơm, Tiêu Cửu Cửu và Tần Quy Như bèn mỗi người đi một ngã.

Ngay lúc Tiêu Cửu Cửu và Lương Kinh Đào đi về phía bãi đậu xe, Tiêu Cửu Cửu đột nhiên cảm thấy trái tim lo sợ, một cảm giác nguy hiểm tập kích đến trong đầu của cô.

Vào lúc cô cảnh giác ngược mắt tìm kiếm ngọn nguồn nguy hiểm chung quanh, đột nhiên nghe được Lương Kinh Đào bên cạnh quát lớn một tiếng, "Cửu Cửu, cẩn thận!"

Trong nháy mắt, Tiêu Cửu Cửu cảm giác có một luồng sức mạnh đánh về phía mình, cô cảm giác thân thể bị Lương Kinh Đào ôm lại, trực tiếp lăn xuống đất.

Sau phút chốc, cô lại nghe thấy Lương Kinh Đào ở nơi đó mặt khẩn trương hỏi cô, "Cửu Cửu, em không sao chứ? Bị thương đâu không?"

Tiêu Cửu Cửu bị anh đè ở phía dưới, cảm giác trên người nặng nề, khe nhú lông mày lên, khe khẽ đẩy cơ thể anh, "Anh còn không nhanh chóng đứng lên cho tôi!"

Mới vừa nói xong, thì nghe được có người đang hét lên nói, "A, mau gọi xe cứu thương đi! Người đàn ông kia chảy máu rồi!"

"Mau mau, nhanh bấm 120 gọi người!"

Tiêu Cửu Cửu thấy những người đó xúm lại về phía bọn họ thì nhìn lại phía trên gương mặt tuần tú kia. Tim, đột nhiên căng thẳng.

Anh trúng đạn rồi? Anh vì cứu cô, lại có thể ngay cả mạng cũng không cần?

Ánh mắt Tiêu Cửu Cửu phức tạp vẫn nhìn mặt Lương Kinh Đào có nụ cười, muốn nói gì đó, nhưng nơi cổ họng nghẹn ngào.

Cô cố gắng ổn định tâm trạng, trước tiên hỏi anh, "Ngu ngốc, vết thương của anh ở đâu?"

Lương Kinh Đào vừa nghe giọng điệu này của cô, cũng biết, vết thương kia là đáng giá! Nụ cười trên gương mặt tuần tú cũng nở rộ như hoa quỳnh, đẹp đến hoa mắt, "Hình như là vai trái!"

Cô cố gắng hết sức dùng giọng nói bình tĩnh nói với anh, "Trước tiên tôi sẽ lật thân thể anh qua, cầm máu cho anh trước, anh phối hợp một chút,

gắng đừng kéo tới vết thương! Nghe rõ không?"

Đầu Lương Kinh Đào đột nhiên rũ xuống, ở trong lòng Cửu Cửu hoảng hốt cho rằng lúc anh sắp hôn mê, nhưng anh lại đột nhiên nói nhỏ ở bên tai của cô, "Cửu Cửu, chết dưới hoa mẫu đơn, thành quý cũng phong lưu! Thật muốn cứ ôm em như vậy, đè lên em cả đời, rốt cuộc không cần đứng lên nữa là tốt rồi!"

Sắc mặt Tiêu Cửu Cửu "Vụt" đỏ.

Cô tức giận trợn trừng mắt nhìn anh, thật muốn một phát bóp chết người đàn ông vào lúc sống chết nguy cấp vẫn không quên đùa giỡn cô này.

Lúc này, thân là vệ sĩ, Tiểu Hắc vừa thấy Tiêu Cửu Cửu bị người rình giết, tuy rằng đối phương hành hung không thể thực hiện được, nhưng chuyện xảy ra ở dưới sự bảo vệ của anh, trở về cũng đủ anh quát mắng một hồi rồi, anh không nói hai lời, nhắc chân bèn đuổi theo về phía hung thủ.

Nhưng chờ lúc anh đuổi theo, tay súng bắn tía kia đã sớm chạy rồi.

Đành chịu, Tiểu Hắc chỉ đành phải lấy điện thoại di động ra, báo cáo tất cả việc này cho Long Khi Phong.

Long Khi Phong vừa giận vừa sợ, mắng cho Tiểu Hắc một trận thậm tệ, ra lệnh cho cấp dưới lập tức điều tra, xem xem rốt cuộc là ai ra tay đen tối? Anh cũng không tin, ở nơi Dực Thành này, anh còn không tìm ra được người này!

Tiểu Hắc báo cáo xong rồi, theo như yêu cầu của Long Khi Phong, mang theo tâm tình tự trách, tiếp tục trở lại bên cạnh Tiêu Cửu Cửu bảo vệ cô.

Đợi lúc trở lại bên cạnh Cửu Cửu, Cửu Cửu đã xoay ngược Lương Kinh Đào lại, đang lấy ra kim châm, điểm huyết cầm máu cho anh.

Nhìn Lương Kinh Đào bởi vì mất máu mà càng ngày càng lộ vẻ mặt tái nhợt, trong đầu Tiêu Cửu Cửu đột nhiên lại hiện ra hình dạng Phượng Thần lúc sắp chết, chỉ cảm thấy nơi tim truyền đến từng cơn đau đớn chậm chạp một.

Cô dùng sức nhắm lại mắt, cố gắng muốn đè xuống chua xót và khổ sở tràn ra trong lòng.

Phượng Thần đã vì cô mà chết, cô không thể lại để cho người đàn ông trước mắt này lại vì cô chết một lần nữa! Nếu Lương Kinh Đào cứ thế mà chết đi, cả đời này, chỉ sợ cô cũng xong rồi!

Ngay lúc cô cảm giác tay chân lạnh lẽo, tay lại vẫn bị anh nắm thật chặt như cũ.

Cô nghe được Lương Kinh Đào ở nơi đó an ủi cô, "Cửu Cửu, đừng lo lắng! Không có bị thương chỗ hiểm, anh không có việc gì, chỉ là chảy máu nhiều một chút thôi, chút vết thương nhỏ này, anh cũng không phải là chưa từng trải qua."

Tiêu Cửu Cửu nhẹ nhàng véo tay của anh một cái, giọng nghẹn ngào nũng nịu với anh, "Anh nói ít lời một chút cho tôi, bảo tồn thể lực, nghỉ một lúc còn phải làm giải phẫu lấy đạn đấy!"

Anh dịu dàng cười, "Được! Anh nghe em, không nói lời nào! Chỉ là, anh còn có một vấn đề muốn hỏi em, việc cuối cùng."

"Hỏi đi!"

Anh trực tiếp nhìn thẳng vào mắt của cô, dùng giọng vô cùng thành khẩn mang theo sấm hối nói, "Cửu Cửu, tha thứ anh, có được hay không?"

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Là Yêu Cô Sao?

Trong lòng Tiêu Cửu Cửu run lên, đối mặt một người đàn ông ở trong nháy mắt sống chết đã không cần nghĩ mà có thể lấy mạng che chở mình, cô có thể nói không sao?

Vào giờ phút này, nhà họ Lương gì đó, ân oán gì đó, báo thù gì đó, vào giờ phút này cũng bị cô thả bay đến ngoài chín tầng mây.

Vào giờ phút này, trong mắt Tiêu Cửu Cửu chỉ có Lương Kinh Đào vì cô liều mình này, cô nhìn ánh mắt của anh, đã có biến hóa về bản chất.

Vào giờ phút này, Lương Kinh Đào không còn là một người cặn bã đùa bỡn tình cảm của cô, mà là một người đàn ông không chỉ có có bề ngoài tương tự với Phượng Thần, mà ngay cả giữ gìn trái tim của cô cũng gần như là giống nhau.

Cô dùng sức gật đầu một cái với anh, "Ừ, tôi tha thứ anh!"

Lương Kinh Đào đã sớm mất máu quá nhiều đang gắng gượng chống đỡ, khi nghe câu này trả lời khẳng định của cô, lộ ra một nụ cười dịu dàng rực rỡ hoa mắt, bàn tay nắm chặt tay của cô, yên lòng để cho mình chìm vào tăm tối.

Anh đã không muốn nghĩ vì sao trong khoảnh khắc kia, anh lại ngay cả mạng của mình cũng không cần, chỉ nghĩ phải che chở cô.

Anh chỉ biết, anh sợ sẽ mất đi cô! Lại càng không cho phép mình trở mắt nhìn cô ngã xuống ở trước mặt của mình! Anh có thể bắt nạt cô, nhưng lại không cho phép những người khác bắt nạt cô, chỉ đến thế mà thôi.

Tiêu Cửu Cửu vừa thấy Lương Kinh Đào hôn mê, trong lòng vừa sợ vừa rối, cầm tay của anh, chặt đến mức bóp ra dấu vết màu đỏ tím mà cô cũng không biết.

Cô đang sợ!

Cô sợ, anh cũng sẽ giống như Phượng Thần, cô ôm anh, thân thể lại dần dần lạnh lẽo.

Cô sợ, cô lại phải trở mắt nhìn anh chết đi giống như Phượng Thần, để cho cô lại chịu đựng một loại đau đớn mất đi đục khoét xương cốt một lần nữa.

Cho đến khi xe cứu thương tới, cũng không có ai có thể tách đôi tay nắm lấy lẫn nhau kia của Tiêu Cửu Cửu và Lương Kinh Đào ra được.

Những bác sĩ trưởng và y tá theo xe cứu thương mà đến kia, trước khi tới cũng đã được người trình trọng dặn dò thân phận tôn quý của Lương Kinh Đào và Tiêu Cửu Cửu, bọn họ thấy vậy, cũng không dám chậm trễ, kính cẩn lễ phép hoặc nâng, hoặc mời đưa Lương Kinh Đào và Tiêu Cửu Cửu lên xe cứu thương.

Một đường còi cảnh sát gào thét, vội vã đi tới bệnh viện nhân dân Dực Thành.

Sau khi đến bệnh viện nhân dân Dực Thành, bên kia đã sớm chuẩn bị xong phòng giải phẫu, Lương Kinh Đào lại nhanh chóng bị người đưa vào, do viện trưởng của bệnh viện nhân dân Dực Thành đích thân dẫn đội, làm giải phẫu cho anh.

Sau khi trải qua chờ đợi tim gan run sợ một phen, không ít người đã tới bệnh viện nhân dân Dục Thành. Long Khi Phong cũng dẫn người chạy tới, thấy mặt Tiêu Cửu Cửu tái nhợt, trên mặt của anh tràn đầy áy náy, "Thật xin lỗi! Cửu Cửu, là chúng tôi không có tận hết chức trách. Em yên tâm, chuyện này tôi nhất định sẽ cho mọi người một câu trả lời thỏa đáng!"

Lúc này, Tiêu Cửu Cửu một lòng nhớ nhung Lương Kinh Đào trong phòng giải phẫu, đâu còn quan tâm anh ta đang nói cái gì, chỉ là gật đầu về phía anh rồi không nói tiếp nữa.

Long Khi Phong nhìn bộ dáng cô lạnh nhạt xa cách như vậy, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu, nhưng lại chỉ có thể ở bên cạnh cô.

Thậm chí anh có chút may mắn, may mắn người bị thương là Lương Kinh Đào, bằng không, nếu bị thương chính là Tiêu Cửu Cửu, chỉ sợ bản thân anh đã lòng rối như tơ vò rồi. Sau khi nghe Tiểu Hắc báo cáo, ở trong lòng của Long Khi Phong cũng âm thầm sợ hãi thán phục Lương Kinh Đào dũng cảm quên mình, anh ta lại thật sự sẽ liều mình bảo vệ cô, đây chính là yêu sao?

Mà cùng lúc khi Lương Kinh Đào bị đưa vào phòng giải phẫu, Tiêu Căn Chi đang bận rộn kế hoạch lớn thu phục nhà họ Lương ở Kinh Đô, cũng nhận được báo cáo của Tăng Lỗi.

Tiêu Căn Chi tức giận lớn hết mức, cảm thấy bất mãn sâu sắc vì Tăng Lỗi cho Lương Kinh Đào cơ hội một lần liều mình cứu người như vậy. Cuối cùng, anh chỉ lạnh nhạt nói một tiếng, "Tôi lập tức phái người qua nhận vị trí của anh, anh trở về sẽ tiếp tục rèn luyện!"

Giọng nói không thể nghi ngờ kia của Tiêu Căn Chi khiến Tăng Lỗi chấn động trong lòng, đây là lão đại muốn cho anh về lò làm lại!

Tuy là có chút thương cảm, nhưng Cửu Cửu xảy ra chuyện, cũng là anh không muốn thấy nhất. Đây đã là lần thứ hai anh không thể bảo vệ cô

vào lúc đầu tiên, lão đại xử lý anh như vậy, đã coi như là rất khoan dung rồi.

Mà anh, một hai lần không thể bảo vệ Cửu Cửu chu đáo, anh cũng tự trách mãi, có thể có cơ hội về lò làm lại, cũng tốt!

"Vậy có muốn phái người ngăn cản Lương Kinh Đào đến gần Cửu Cửu hay không?"

"Không cần! Cô bé kia tính tình cực kì bướng bỉnh, để cho cô đi đụng vào tường nam, đụng đau đớn, cô ấy tự nhiên sẽ quay đầu."

"Rõ rồi!"

Tăng Lỗi mang theo tràn đầy tiếc nuối, trở về Kinh Đô.

Mà bên cạnh Cửu Cửu, đổi thành một người ám vệ khác đang chờ đợi.

Về phần người nhà họ Lương, sau khi nhận được người có lòng báo tin, dưới sự kinh hãi, người của nhà họ Lương do mẹ Lương dẫn người chạy tới Dực Thành đầu tiên.

Khi mẹ Lương thấy Tiêu Cửu Cửu đột nhiên ngồi ở phòng bệnh của Lương Kinh Đào thì nhất thời vừa giận vừa sợ, "Sao cô ở chỗ này? Không phải là Tiểu Đào nhà tôi lại bởi vì cô mới bị thương chứ?"

Tiêu Cửu Cửu nhẹ nhàng đáp một tiếng, "Thật xin lỗi!"

Mẹ Lương nhìn cô gái có vẻ mặt khuynh thành này, trong mắt tràn đầy ghen ghét bưng bưng, cả miệng muốn mắng chửi, vẫn đang suy nghĩ đến thời gian con trai lập kế hoạch với mưu đồ suy đi tính lại, lại đổi hết thành giễu cợt và khinh thường, "Tiêu Cửu Cửu, cô thật là có khả năng mà! Cô đã hại con gái của tôi, còn muốn hại... Con trai của tôi nữa sao?"

Ở trong lòng bà thâm oán, đờ đê tiện, cứ để cho cô thoải mái một lúc nữa, luôn có một ngày cô phải chết!

Tiêu Cửu Cửu vừa thấy mẹ Lương tới, biết nơi này sẽ không còn có việc của cô, nghe được bà tức giận nói, cũng chỉ nhàn nhạt liếc bà một cái, cứ như vậy xoay người rời đi.

Tiêu Cửu Cửu cô đầu gì cũng không đến nỗi mềm yếu đến mức bị người chỉ vào lỗ mũi mắng mà không nhúc nhích, cô sợ ở lại tiếp nữa, sẽ không khống chế được ra tay độc chết bà già tư tưởng xấu giả bộ cao quý này.

Lương Kinh Đào, ơn cứu mạng của anh tôi nhớ ở trong lòng, có cơ hội, tôi nhất định sẽ trả lại cho anh!

Nhìn Tiêu Cửu Cửu ngay cả một câu nói cũng khinh thường trả lời bà, bóng lưng quyết tuyệt xoay người rời đi, mẹ Lương hứ một cái, vừa mạnh mẽ mắng một câu, "Cô tính là cái thứ gì, đồ hèn hạ!"

Mấy giờ sau, Lương Kinh Đào rốt cuộc tỉnh lại!

Lúc anh thấy mẹ Lương, sửng sốt một chút, ngay sau đó hỏi, "Mẹ, sao mẹ lại tới đây? Cửu Cửu đâu?"

Mẹ Lương trừng mắt liếc anh một cái, "Mẹ nói Tiểu Đào, con đây là xảy ra chuyện gì? Coi như muốn lấy lại công bằng cho chị con, con cũng không đến nỗi ném mình đi vào chứ? Thấy con bị thương thành như vậy, mẹ cũng hối hận đồng ý để cho con làm như thế! Mẹ lại chỉ có hai đứa con các con thôi, chị con đã như vậy, nay ngộ nhờ nếu con có chút chuyện gì, con bảo mẹ làm thế nào mới tốt đây?"

Nói xong lời cuối cùng, mẹ Lương đỏ cả mắt, đưa tay lau nước mắt.

Trong lòng Lương Kinh Đào mềm nhũn, dịu dàng nói, "Mẹ, con đây là khổ nhục kế, con có chừng mực, mẹ nói mẹ tới đây làm gì chứ? Mẹ vừa tới, đuổi Cửu Cửu đi, con đây không phải là chịu tội vô ích sao!"

Nghe được giọng nói oán trách này của con trai, mẹ Lương lại trừng, "Cửu Cửu, Cửu Cửu, bây giờ trong đầu con cũng chỉ có đồ đê tiện kia? Con trai, mẹ thật sự cảnh cáo con, con báo thù thì báo thù, con cũng không thể để yêu nữ kia mê hoặc. Nếu con suy nghĩ cái gì không đứng đắn đối với cô ta, mẹ cho con biết, không cần con ra tay, mẹ cũng sẽ tìm người tiêu diệt cô ta! Nếu không phải là Tiêu Cẩn Chi ngăn cản, người phụ nữ này, mẹ đã sớm muốn ngàn đao băm thây cô ta, đâu thể để cô ta phách lối đến bây giờ, hừ ~"

"Mẹ, chuyện này có thể để cho con xử lý hay không?"

Mặt Lương Kinh Đào bất đắc dĩ nhìn mẹ anh, mẹ của anh đến, hoàn toàn làm rối loạn kế hoạch của anh. Theo như dự tính của anh, sau một lần liều mình cứu giúp này, Tiêu Cửu Cửu nhất định sẽ canh giữ ở đầu giường anh. Sau đó, anh lại dịu dàng đối xử lẫn nhau, bắt lại trái tim người đẹp đó là chuyện dễ dàng.

Về phần anh cứu cô là từ mục đích báo thù, hay là đơn thuần muốn cứu cô, thì cô cũng không phân biệt được.

Chỉ biết là thấy ánh lạnh của súng bắn tia chọt lóe thì bản năng anh lựa chọn che chở cô ở dưới thân thể!

Trong lòng của anh mơ hồ có cảm giác giống như anh rơi vào vòng xoáy nào đó, có lẽ sẽ có một ngày, anh cũng sẽ bị cuốn vào trong vòng xoáy này, không thể dậy được nữa.

Anh chỉ có thể không ngừng nhắc nhở mình, anh chỉ là đang báo thù, chỉ là đang báo thù mà thôi. Tất cả những thứ khác chẳng qua đều là cảm

xúc thứ yếu, không đáng nói tới, chờ chuyện qua rồi, lòng tự nhiên sẽ nhạt đi.

Đúng, chính là như vậy! Chính là như vậy!

Tự cho là suy nghĩ rõ ràng, Lương Kinh Đào nói về phía mẹ Lương, "Mẹ, mẹ đi về đi! Nếu như mẹ tiếp tục ở lại nơi này, sẽ phá hư kế hoạch của con. Bây giờ mẹ cũng đã thấy, con không sao! Mau trở về đi thôi!"

Mẹ Lương thấy dáng vẻ con trai đuổi mình đi, trong lòng tràn đầy chua xót, "Được rồi, mẹ đi, mẹ đi còn không được sao? Con cứ không muốn gặp người làm mẹ này như vậy à? Khó trách mọi người đều nói, có cô dâu liền quên mẹ, con đây còn chưa có cô dâu đấy, cũng đã đối với mẹ như vậy rồi. Nếu quả thật có một ngày như thế, mẹ thấy, đến lúc đó thằng nhóc không có lương tâm như con, ngay cả ai là mẹ con cũng sẽ không nhớ rồi."

"Mẹ, mẹ đây là càng nói càng thái quá!" Dưới sự tức giận, Lương Kinh Đào dứt khoát nhắm mắt lại, không để ý tới bà nữa.

Mẹ Lương vừa thấy con trai như vậy, oán hận dậm chân, "Thằng nhóc thúí, vậy mẹ đi về, tự con cẩn thận một chút! Mẹ cho con biết, con có chừng mực cho mẹ, nhưng chớ chơi mình đến thiệt đó!"

Nói xong, cũng lười tìm tức giận thêm cho mình, xoay người bèn đi ra ngoài.

Nghe được tiếng cửa phòng bệnh đóng lại, Lương Kinh Đào mở mắt ra, tìm được điện thoại di động của mình ở trên tủ đầu giường, gọi cho Tiêu Cửu Cửu.

Khi nghe điện thoại kết nối, anh lại thở dài một hơi, cũng còn may! Cô không có tức giận!

Ở lúc chuông điện thoại vang đến tiếng thứ ba, tiếng Tiêu Cửu Cửu lành lạnh mềm giòn dễ vỡ xuyên tới đây, "Alô ~"

"Cửu Cửu, là anh!" Tiếng của anh có chút không khống chế được mà kích động.

So sánh với đó, giọng Cửu Cửu lại có vẻ có chút quá mức tỉnh táo, "Anh đã tỉnh, cảm thấy có khỏe không?"

Lương Kinh Đào liền gật đầu, "Tốt hơn nhiều, Cửu Cửu, thật xin lỗi!"

Tiêu Cửu Cửu buồn cười ra tiếng, "Tốt đẹp sao nói xin lỗi gì? Người phải nói xin lỗi là tôi mới đúng! Lương Kinh Đào, cảm ơn anh đã cứu tôi!"

Nghe được cô gọi cả tên cả họ, Lương Kinh Đào không vui cau mày, cảm giác giống như cô dựng lên một bức tường với anh, trong lòng không khỏi có chút nóng nảy, "Cửu Cửu, mẹ anh đã đi rồi, em có thể tới đây ở cùng anh hay không?"

Tiêu Cửu Cửu chậm chạp một chút nói, "Được, anh muốn ăn cái gì? Tôi mang tới cho anh!"

Mặc kệ đằng sau sẽ phát triển như thế nào, trước tiên xác nhận anh ta không có việc gì, sau này rồi hãy nói!

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Thần Phục!

Đến lúc Tiêu Cửu Cửu tay xách một túi đồ ăn đi đến bệnh viện, thì thấy trong phòng bệnh của Lương Kinh Đào đã có thêm một người nữa. Từ trên người nam thanh niên này tỏa ra một khí phách vừa sắc bén vừa lạnh lùng.

Mái tóc của người thanh niên này được cắt ngắn rất gọn gàng, sáng bóng dưới ánh mặt trời. Anh ta có đôi mắt một mí, khi nhìn người khác, ánh mắt lại ánh lên vẻ lạnh lùng, doođoolooqođ sống lưng luôn đứng thẳng. Vừa nhìn thấy hình ảnh này, Tiêu Cửu Cửu đã nhận ra ngay, chẳng phải đây chính là điển hình của một cảnh vệ rắn rỏi trong đại nội đó sao!

Không cần phải suy nghĩ nhiều, chắc chắn người đàn ông trẻ tuổi này có xuất thân từ quân nhân. Hơn nữa, cô còn dám khẳng định, người này là do nhà họ Lương đã phái tới để bảo vệ Lương Kinh Đào.

Tiêu Cửu Cửu đã đoán không sai. Người thanh niên trẻ tuổi kia tên gọi là Hạ Âu, anh chính là một mãnh tướng trong đoàn cảnh vệ, được cấp trên phân công đến bảo vệ cho nhà họ Lương. Anh ta là người cực kỳ bản lĩnh, là một người tận chức tận trách (*), làm việc gì cũng giỏi giang và chín chắn, rất được ông nội Lương coi trọng.

(*) Tận chức tận trách: hết sức tận tụy và có trách nhiệm với công việc được phân công.

Lần này ông nội Lương biết đứa cháu trai bảo bối của mình bị thương do đạn bắn, liền lập tức phái Hạ Âu đến đây, dặn dò anh ta phải bảo vệ cho Lương Kinh Đào thật cẩn thận, cho đến khi Lương Kinh Đào an toàn trở về kinh mới thôi.

Hạ Âu vừa nhìn thấy Tiêu Cửu Cửu đẩy cửa đi vào, anh ta lập tức đứng bật dậy, trong đôi tròng mắt đen mang theo sự cảnh giác, đưa tay cản lại, lạnh giọng hỏi, "Xin hỏi, ngài muốn tìm người nào?"

Vốn còn đang nhắm mắt dưỡng thần, nhưng khi nghe thấy câu hỏi Hạ Âu, Lương Kinh Đào lập tức mở mắt ra. Vừa mới nhìn thấy người tới chính là Tiêu Cửu Cửu, đáy mắt anh ta liền sáng lên, vội vàng dùng cái tay không bị thương chống đỡ người để ngồi dậy, nói với Hạ Âu: "Hạ Âu, vị này là tiểu thư Tiêu Cửu Cửu, cô ấy là bạn gái của tôi!"

Ngay sau đó, Lương Kinh Đào lại hướng về phía Tiêu Cửu Cửu giới thiệu, "Cửu Cửu, vị này là Hạ Âu, anh ấy ở đội cảnh vệ. Bên nhà anh tạm thời đưa Hạ Âu qua đây để trông nom cho anh."

Tiêu Cửu Cửu hướng về phía Hạ Âu, nhẹ nhàng gật gật đầu, lễ độ lên tiếng chào hỏi, "Xin chào Hạ tiên sinh, anh có khỏe không?"

Hạ Âu cũng hướng về phía cô gật đầu một cái đáp lễ, "Xin chào Tiêu tiểu thư. Cảm ơn cô hỏi thăm!"

Khi Hạ Âu vừa nghe thấy tên của người phụ nữ đang ở trước mặt mình là Tiêu Cửu Cửu, tiếng tăm lừng lẫy kia, thì trong lòng thực sự cảm thấy cực kỳ kinh ngạc.

Hạ Âu làm cận vệ ở trong nhà họ Lương từ lâu, cũng không ít lần được nghe qua tên của cô. Anh đã sớm được nghe về những “thành tích vĩ đại” của Tiêu Cửu Cửu, từ trong miệng những người nhà họ Lương nói không biết bao nhiêu lần. Ở trong mắt người nhà họ Lương, Tiêu Cửu Cửu

chính là một tiêu yêu tinh, có tâm địa độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn, chuyên môn đi gieo rắc tai họa trên khắp thế gian.

Nhưng hôm nay, con người thật sự của Tiêu Cửu Cửu lại đang đứng ở ngay trước mặt của anh. Hạ Âu vừa mới tinh tế quan sát cô gái một chút, liền phát hiện ra, quả nhiên là danh bất hư truyền, dáng dấp của cô thật sự nhìn rất đẹp. Đúng là có lúc nào đó, rất có thể cô sẽ gây ra tai họa, nhưng khí chất của cô, tuyệt đối không hề có một chút yêu quái.

Đôi mắt sáng trong trẻo đến ngây thơ, thanh nhã như đóa hoa sen. Nét mặt tươi tắn như hoa, trong vẻ thanh thuần mang theo một chút hồ hững hiếm có, trong vẻ thanh cao, sang trọng lại ẩn chứa một chút xiu trong trẻo lạnh lùng, rất đặc biệt! Đặc biệt đến độ... khiến cho người ta vừa nhìn thấy cô, lập tức sẽ có một cảm giác giống như là có một làn gió xuân mát mẻ vừa mới thổi qua, lướt nhẹ trên gương mặt của mình vậy, rất nhẹ nhàng nhưng lại thấy cực kỳ khoan khoái dễ chịu.

Khó trách Tiêu Căn Chi chỉ vì muốn bảo vệ cho cô được an toàn, mà không tiếc buông tha cả sự tự do của mình, chịu đấm hôn cùng với Lương Kinh Diễm đã bị tàn phế kia.

Chỉ có điều, chẳng phải những người ở bên ngoài vẫn luôn đồn đại rằng, cô chính là người phụ nữ mà Tiêu Căn Chi đã bao nuôi đó sao? Chẳng phải bởi vì tranh đoạt Tiêu Căn Chi, mà cô đã trở thành kẻ tử thù của người nhà họ Lương đó sao? Thế nào mà hiện tại, cô liền trở thành bạn gái của Lương đại thiếu gia như vậy? A, những chuyện kiểu tâm tư sâu kín của những người có tiền thế này, thật sự cũng không biết phải hiểu thế nào cho đúng!

Quên đi! Chẳng qua Hạ Âu anh đây cũng chỉ là một nhân viên bảo vệ nhỏ nhoi, có nhìn thấy chuyện gì cũng chỉ có thể để ở trong mắt, hay để thối rữa ra ở trong bụng mà thôi. Những chuyện hư hỏng của bọn họ như

kiểu thế này, tuyệt đối đều là những chuyện mà một nhân vật bé nhỏ như anh, không bao giờ được phép dính vào.

Tục ngữ có câu, biết được càng nhiều, sẽ bị chết càng nhanh, mà anh vẫn còn muốn được sống lâu lâu thêm một chút!

Lương Kinh Đào thấy Hạ Âu nhìn Tiêu Cửu Cửu đến ngây người như vậy, trong lòng thoáng qua một chút bất mãn, đột nhiên nói, "Hạ Âu, anh đi ra ngoài trước một lúc đi, tôi muốn trò chuyện cùng với Cửu Cửu."

Nghe thấy lời nói kia của Lương Kinh Đào..., ngênh đón ánh mắt thoát nhìn tựa như ôn hòa, hiền hậu, nhưng thực chất lại ẩn chứa sự lạnh lẽo như băng, Hạ Âu liền thoáng kinh sợ. Hạ Âu biết rõ, vừa mới rồi mình đã nhìn Tiêu Cửu Cửu đến thất thần, đã phạm vào điều đại kỵ của ông chủ nhỏ này. Vì vậy, Hạ Âu cũng không nói thêm lời nào, chỉ trực tiếp hơi cúi đầu, vâng mệnh: "Vâng! Tôi sẽ đứng ở ngoài cửa, có chuyện gì, ngài chỉ cần gọi tôi một tiếng là được!"

"Được rồi! Đi đi!"

Thấy bóng lưng của Hạ Âu biến mất, Lương Kinh Đào lập tức nhìn về phía Tiêu Cửu Cửu, đưa tay vỗ vỗ vào mép giường, "Cửu Cửu, em qua bên này ngồi đi!"

Tiêu Cửu Cửu đi tới, nhìn sắc mặt và vết thương của Lương Kinh Đào một chút, lại hỏi một tiếng, "Hiện tại anh cảm thấy như thế nào? Có đói bụng không? Em đã mang đến cho anh cháo cá, còn có cả sủi cảo hấp và dưa muối nữa đây! Anh muốn ăn loại nào?"

Lương Kinh Đào nhìn Tiêu Cửu Cửu cười lấy lòng, "Chỉ cần em xúc cho anh ăn, bất kể là đồ ăn gì anh cũng đều thích ăn!"

Đối với nụ cười kia của Lương Kinh Đào, Tiêu Cửu Cửu lập tức hoàn toàn không có sức để chống cự. Trước kia, mỗi lần Phượng Thần có chỗ

nào không được thoả mái, thì anh lại sẽ tìm cơ hội để ăn vạ, làm nũng với cô. Anh sẽ làm đủ mọi cách, đòi hỏi bằng được, khiến cô không muốn phục dịch anh cũng không thể từ chối được.

Hôm nay nhìn thấy nụ cười này của Lương Kinh Đào, Tiêu Cửu Cửu làm sao có thể nói ra lời cự tuyệt nổi. Huống chi, chân chân thật thật là, chính người ta đã xả thân để cứu mạng cô như thế, cô có phục dịch anh một lần, cũng coi như là một việc nên làm.

Động tác xúc cơm cho người khác ăn của Tiêu Cửu Cửu vô cùng thuần thục. Năm đó khi cô và Phượng Thần sống ở viện mồ côi, tất cả những đứa trẻ lớn tuổi, đều phải chăm sóc những em bé còn nhỏ tuổi hơn. Cho nên, hai người bọn họ cũng thường xuyên dỗ dành, xúc cơm cho những em bé nhỏ hơn ăn. Hơn nữa, sau khi bọn họ trưởng thành, lại được ở chung một chỗ, nên tình cảm hai người bọn họ lại càng cực kỳ ngọt ngào. Ngày ấy, thỉnh thoảng hai người bọn họ cũng xúc cơm cho nhau ăn, anh xúc cho em ăn một miếng, rồi em xúc lại cho anh ăn một hớp. Hôm nay Tiêu Cửu Cửu lại xúc cháo cho Lương Kinh Đào ăn, dĩ nhiên động tác của cô sẽ không thể nào không thành thạo được.

Nhưng Lương Kinh Đào lại cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Anh vẫn cảm thấy Tiêu Cửu Cửu nên được hưởng một cuộc sống an nhàn sung sướng như một đại tiểu thư, cũng không cần thiết phải biết làm bất cứ một việc gì. Nhưng sống ở bên cạnh Tiêu Cửu Cửu một thời gian như vậy, Lương Kinh Đào mới phát hiện ra, con người cô có cực kỳ nhiều ưu điểm.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Thần Phục!(2)

Lương Kinh Đào vừa há miệng ăn từng miếng lớn, vừa khen ngợi cô: "Cửu Cửu, em thật biết cách chăm sóc người bệnh! Sau này, một ngày ba bữa cơm của anh, cũng đều nhờ em phụ trách lo liệu giúp anh, có được hay không?"

Tiêu Cửu Cửu hừ lạnh một tiếng, "Anh nghĩ cũng hay đấy chứ nhỉ! Em chỉ có thể tiếp tục chăm sóc cho anh, nhiều nhất là mấy ngày anh phải nằm ở bệnh viện thôi. Đến khi anh đã khỏe lại rồi, trước kia anh đã sống như thế nào, thì đến lúc ấy anh lại sống như thế! Anh cũng đừng có hy vọng gì ở em! Em không có thời gian rảnh rỗi, để mà chăm sóc cho anh mãi thế này đâu!"

Lương Kinh Đào ghé sát vào trước mặt Tiêu Cửu Cửu. Anh ta dùng ánh mắt dịu dàng để nhìn cô, dịu dàng đến mức, khiến cho người ta phải chìm đắm vào trong đó, nhẹ nhàng nói, "Vậy thì đến lượt anh tới chăm sóc cho em nhé, có được hay không?"

Tiêu Cửu Cửu lờm cho Lương Kinh Đào một cái trắng mắt: "Bớt ăn nói nhảm nhí đi, mau chóng ăn cho xong!"

Có người nói, khi người ta đang yêu, cho dù là uống nước lọc cũng cảm thấy ngọt. Lương Kinh Đào nhìn Tiêu Cửu Cửu đang dịu dàng xúc cho mình ăn, lần đầu tiên trong đời, anh ta cảm nhận được sự ngọt ngào và hạnh phúc của tình yêu.

Nếu như, bọn họ có thể vẫn tiếp tục như vậy, thì thật tốt đẹp biết bao! Lương Kinh Đào tin tưởng, nhất định Tiêu Cửu Cửu sẽ là một người vợ hiền, một người mẹ tốt! Chỉ tiếc là...

Nhưng khi nghĩ đến trở ngại ngăn cách giữa hai người bọn họ, giống như một ngọn núi lớn kia, trong lòng Lương Kinh Đào liền mạnh mẽ co rút lại một cái thật đau đớn.

Thật không dễ dàng gì trái tim của anh mới rung động như vậy, nhưng tại sao người đó lại chính là Tiêu Cửu Cửu?

Nhìn gương mặt tuần tú của Lương Kinh Đào đột nhiên nặng trĩu xuống, nơi đáy mắt Tiêu Cửu Cửu chợt thoáng qua một suy nghĩ sâu xa.

Ngay sau đó, tựa như là vừa nghĩ tới một chuyện gì đó thú vị, khóe môi của Tiêu Cửu Cửu chợt cong lên, thoáng hiện một nụ cười thích thú, giống như là đang tính toán điều gì, nhìn có chút ăn người.

Bởi vì Lương Kinh Đào nằm viện, cho nên Tiêu Cửu Cửu không thể không gọi điện thoại cho La Manh, nhờ La Manh giúp một tay, xin phép giáo viên chủ nhiệm cho cô được tiếp tục nghỉ thêm một tuần lễ nữa.

La Manh nói, đồng chí chủ nhiệm lớp Yến Quy Lai có vẻ không vui, đối với việc Tiêu Cửu Cửu vừa mới nhập học không lâu, mà đã liên tục xin nghỉ dài hạn, đồng chí đã bày tỏ thái độ cực kỳ không hài lòng.

Tiêu Cửu Cửu không thể làm gì khác hơn, lại nói với La Manh đi gặp thầy chủ nhiệm lớp nói giúp, cô bảo đảm sẽ không làm ảnh hưởng tới việc học hành và thành tích trong cuộc thi.

Sau đó La Manh đã thông báo lại cho Tiêu Cửu Cửu một tin tức tốt lành. Cô nói, đồng chí chủ nhiệm lớp Yến Quy Lai cực kỳ hài lòng trước lời hứa của cô. Nói rằng, đề nghị cô đã nói thì nhất định phải làm được, cố

gắng đoạt thêm danh hiệu Trạng Nguyên năm thứ nhất, mang lại sự vẻ vang cho một ông giáo già như đồng chí!

Tiêu Cửu Cửu nghe thấy tin tức này chỉ cười!

Nghĩ đến những người bạn học mới và thầy giáo chủ nhiệm lớp mới trong trường đại học, trong lòng của Tiêu Cửu Cửu cảm thấy có một cảm giác ấm áp thật sâu nặng. Đột nhiên cô cảm thấy rất nhớ, cực kỳ nhớ bọn họ. Cô chợt mong mỗi mau chóng được trở lại bên cạnh bọn họ, cùng với bọn họ cố gắng, hăm hở tiến lên, cố gắng lần lượt giành được danh hiệu vẻ vang.

Sau khi Lương Kinh Đào nhập viện được ba ngày, Long Khi Phong lại tới!

Lần này Long Khi Phong tới đây muốn xin ý kiến của Lương Kinh Đào và Tiêu Cửu Cửu, là hai người bị hại trong trận bắn lén hôm đó. Hiện tại hung thủ đã bắt được rồi, nên muốn hỏi xem, hai người bọn họ muốn giải quyết chuyện này theo luật pháp, hay là sẽ xử lý theo luật rừng?

Lương Kinh Đào và Tiêu Cửu Cửu cũng lựa chọn giải quyết theo luật pháp.

Loại người không có mắt kia, đã dám làm cho người có thân phận như bọn họ, bị thương nặng như thế này, cho dù không bị phán tội chết, cũng phải khiến cho bọn chúng phải ngồi tù suốt đời! Về phần bọn chúng có thể sống được bao lâu, thì cũng còn phải xem vận khí của bọn chúng thế nào.

Chỉ có điều, loại người có vận khí bình thường như thế cũng sẽ không sống được lâu, số mệnh của bọn chúng rất ngắn!

Có một câu nói mà mọi người rất hay dùng để nói về trường hợp thế này: Ra ngoài gây chuyện, sẽ phải trả giá!

Trong khi mọi người mãi bận rộn như vậy, lại một tuần lễ nữa vụt trôi qua.

Tiêu Cửu Cửu nghỉ ngơi ở tại Dực Thành ước chừng khoảng nửa tháng. Điều làm cho cô vẫn luôn để ý chính là, trong thời gian này, Tiêu Căn Chi vẫn không hề gọi điện thoại cho cô.

Mà rút kinh nghiệm sau lần Lương Kinh Diễm làm ầm ĩ ngày đó, Tiêu Cửu Cửu cũng không có dũng khí để chủ động gọi điện thoại cho Tiêu Căn Chi.

Giữa hai người bọn họ, giống như chỉ qua một đêm, từ hai người cực kỳ thân thiết, cực kỳ gắn bó, giờ đây đã rơi vào tình cảnh, trở thành giống như hai người xa lạ với nhau.

Nhưng Tiêu Cửu Cửu cũng biết, cho dù Tiêu Căn Chi không gọi điện thoại cho cô, anh cũng có biện pháp để biết được nhất cử nhất động (từng hành động, từng cử chỉ) của cô. Nếu như anh cảm thấy, hiện tại không cần thiết phải liên lạc với cô, vậy thì cứ để nguyên như thế đi!

Mà cô cũng có ý nghĩ, tất cả mọi chuyện cứ để nó thuận theo tự nhiên thì mới là tốt nhất!

Trải qua một tuần nghỉ ngơi điều dưỡng, vết thương của Lương Kinh Đào cũng đã tốt lên, không có chuyện gì đáng ngại nữa. Bởi vì dù sao Lương Kinh Đào cũng vẫn đang là một thanh niên tuổi còn trẻ, sinh lực tràn đầy, tuy vết thương cũng tương đối, nhưng mà sức khỏe cũng phục hồi lại rất nhanh.

Hai người bọn họ cùng nhau trở lại kinh đô, sau đó ai vào việc nấy. Người làm việc thì lao vào công việc của mình, người đi học thì lao vào trong việc học hành.

Chẳng qua là, từ sau khi trở về, bọn họ cũng đã qua lại với nhau thường xuyên hơn. Hai người rủ nhau cùng đi ăn cơm, cùng nhau chơi quần vợt, cùng nhau đi dạo phố. Thấp thoáng giống như là một đôi bạn bè trai gái lui tới với nhau đã lâu.

Vào lúc Lương Kinh Đào có ý bồi dưỡng tình cảm, Cửu Cửu giống như đã tìm lại được cuộc sống vui vẻ cùng với Phượng Thần năm đó. Bây giờ trên gương mặt xinh đẹp của cô, ngày càng hay lộ ra nụ cười kiêu diễm mê người.

Trong chớp mắt, kỳ thi đã đến.

Quả thực Tiêu Cửu Cửu đã không phụ lòng kỳ vọng của đồng chí Yến Quy Lai, một lần nữa lại giành được vị trí số một trong kỳ thi cuối năm thứ nhất, khiến cho tâm tình Yến Quy Lai cực kỳ vui mừng. Ở trong lớp đồng chí Yến Quy Lai đặc biệt biểu dương thành tích to lớn Tiêu Cửu Cửu đã giành được. Thành tích này đã khiến cho tất cả một đám bạn học trong lớp của cô, đều phải tâm phục khẩu phục.

Mặc dù có người nào đó trong lòng vẫn còn có chút không cam tâm, có chút ghen ghét, nhưng khi Tiêu Cửu Cửu mở rộng bảng phiếu điểm của mình ra trước mặt các bạn học cùng lớp, thì không còn có người nào dám nghi ngờ nữa, chỉ có thần phục!

Khi Lương Kinh Đào hay biết Tiêu Cửu Cửu đã giành được vị trí số một của kỳ thi cuối năm thứ nhất, anh đã bảo Cửu Cửu gọi cả mấy cô bạn Trương Dương, La Manh ra ngoài, để tổ chức một bữa tiệc chúc mừng.

Tiêu Cửu Cửu không thể từ chối được ý định này của Lương Kinh Đào, không thể làm gì khác hơn, đành phải nghe theo ý kiến của anh.

Cuối cùng, địa điểm ăn mừng đã được quyết định sẽ tổ chức ở quán bar "Nhất dạ khuynh thành". Nghe Lương Kinh Đào nói, "Nhất dạ khuynh

thành" chính là quán bar do đại ca của anh mở ra. Đi vào nơi này, bất kể muốn chơi thể nào cũng đều rất an toàn.

Mặc dù Tiêu Cửu Cửu biết, ở những nơi ăn chơi như thế này, bình thường vẫn luôn là nơi ẩn giấu rất nhiều chuyện mờ ám. Nhưng cô cho là, có Trương Dương và La Manh cùng ở chung một chỗ như vậy, lại có Lương Kinh Đào bảo vệ, sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng mà, Tiêu Cửu Cửu lại không hề hay biết, ngay vào giờ phút cô đồng ý với Lương Kinh Đào, thì từ buổi chiều ấy, số mệnh của cô đã hoàn toàn thay đổi. Tiêu Cửu Cửu sắp sửa phải đối mặt với vô số sự khó chịu, vô số chuyện nhục nhã.

Nhưng, Tiêu Cửu Cửu lại là một cô gái luôn quật cường và kiêu ngạo. Lựa chọn của cô chính là thản nhiên đối mặt, kiêu hãnh quật khởi, sau đó... sau đó sẽ là trực tiếp phản kích lại một cú mạnh mẽ! Người khác làm cho cô bị đau đớn, cô sẽ làm cho người đó phải nhận lại sự đau đớn gấp hàng nghìn lần!

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Ai Đoạt Đêm Đầu Tiên? (Cao Trào) (1+2)

Quả nhiên như cô dự tính, vào lúc Tiêu Cẩn Chi vừa nghe được hai từ "Cửu Cửu" thì hai hàng lông mày nhăn lại, đôi mắt cũng nhanh chóng nhìn sang chỗ phát ra tiếng người nói chuyện.

Đang nhìn đến đôi tay người phụ nữ đang cầm thức ăn đột nhiên che trước mặt, rõ ràng là cô không muốn anh nhìn thấy cô đây mà. Lúc này Tiêu đại thiếu gia tức giận đến nỗi thiếu chút nữa muốn bước tới bóp chết cô ngay tại đây.

Cô không cần anh nữa sao? Nhìn thấy anh lại làm ra vẻ giống như thấy quý, hơn nữa cô trở về từ Dục Thành lâu như vậy rồi mà lại không mảy may liên lạc với anh.

Chẳng lẽ anh không chủ động gọi điện thoại cho cô thì cô cũng không thèm liên lạc với anh hay sao? Lẽ nào... Cô muốn mượn chuyện Lương Kinh Diễm gây sự mà muốn cắt đứt mối quan hệ giữa cô với anh?

Nha đầu chết tiệt kia, nếu như dám to gan nghĩ như thế thì hãy xem anh làm sao trừng trị em đây?

Con người sâu thẳm của Tiêu Cẩn Chi như đang nhìn về nơi nào đó xa xôi, ập ủ trong lòng một cơn bão táp.

Anh cúi đầu nhìn người phụ nữ xinh đẹp tóc vàng tên là Ny Khả, thấp giọng nói mấy câu rồi lại đưa tay ra hiệu với cấp dưới của mình, yêu cầu

anh ta dẫn Ny Khả đến phòng khách, anh sẽ đến ngay sau đó.

Nói xong, anh quay người sang Ny Khả nói một tiếng "Xin lỗi" và nhanh chân bước về phía cô gái nào đó đang sợ hãi khép nép đằng kia.

Khi đã nhìn rõ ràng người ngồi bên cạnh Tiêu Cửu Cửu chính là Lương Kinh Đào thì ánh mắt Tiêu Căn Chi lại toát lên một vẻ thâm trầm khó đoán. Một sự lạnh lùng khó kiềm nén cũng vội vàng lướt qua hiện rõ trên khuôn mặt anh.

Nha đầu gối này, em có cần phải lấy dao đâm vào buồng tim khiến anh chết như vậy không? Em muốn đi với ai mà không được, sao cứ phải nhất thiết người đó là Lương Kinh Đào? Lẽ nào, trong lòng em, Phượng Thần thật sự quan trọng đến thế sao? Quan trọng đến nỗi em không thèm quan tâm đến ai khác sao?

Em biết rõ người đàn ông trước mắt này ngập tràn nguy hiểm, lưỡi dao sắc bén nhọn đang được giấu trong con người của anh ta, mà em không sợ bị thương, lại nhất định lao vào để muốn đánh cược một lần sao?

Có thể nói con người của Tiêu Căn Chi chính là loại người yêu ghét rõ ràng.

Mà người hiểu rõ Tiêu Cửu Cửu nhất, ngoại trừ Phượng Thần ra, cũng chỉ có mỗi mình Tiêu Căn Chi mà thôi.

Mỗi lần Tiêu Căn Chi nhận được điều tra báo cáo về cô, từng từ từng chữ trong bản báo cáo viết về Lương Kinh Đào và Tiêu Cửu Cửu thì lòng anh lại có cảm giác như bị ai đó dùng kim đâm vào trái tim, đau đớn tựa như không thể sống nổi.

Mỗi một lần như vậy, anh lại muốn chạy tới đứng trước mặt cô, nói với cô rằng anh yêu cô. Cô chỉ có thể thuộc về Tiêu Căn Chi anh mà thôi,

anh muốn cướp cô về nhà giống như trong dĩ vãng ngày ấy vậy, cứ vậy mà vô tận nông chiều cô.

Nhưng khi lý trí bình tĩnh lại, dù trong lòng đau đớn như xé ruột xé gan nhưng anh cũng hiểu rõ một sự thật, Lương Kinh Đào chấp nhận thay hình đổi dạng dù phải làm bất cứ cách gì chỉ để tiếp cận Cửu Cửu. Điều đó cũng nói lên được một điều rằng, anh ta đã điều tra và biết rằng hình ảnh Phượng Thần trong lòng Cửu Cửu quan trọng như thế nào. Ngoài ra Tiêu Cẩn Chi cũng tin chắc chắn rằng Lương Kinh Đào vẫn còn đang ấp ủ âm mưu ác độc nào đó phía sau vẻ ngoài đạo mạo kia.

Nếu như lúc này anh không cho Cửu Cửu thiệt thòi một lần dưới tay anh ta thì chắc chắn muôn đời Cửu Cửu sẽ vĩnh viễn không thoát được nỗi ám ảnh về cái chết của Phượng Thần trong quá khứ.

Vì lẽ đó, hiện tại anh sẽ cố gắng nhẫn nhịn.

Mà trong thời gian anh nhẫn nại, Tiêu Cẩn Chi chỉ muốn tăng nhanh động tác vô tình của mình. Anh muốn phá hủy căn cơ của nhà họ Lương, đẩy đổ triệt để tâm huyết cả mấy đời nhà họ Lương xuống vũng bùn. Mà chuyện này đối với Tiêu Cẩn Chi, tuyệt đối là một công trình vĩ đại, không phải một sớm một chiều mà có thể hoàn thành.

Trong mấy chục năm kinh doanh, ngoài những mối quan hệ giao thiệp đan xen chằng chịt, anh vừa phải khiến quan hệ của bọn họ vô hình bị phá hủy, lại không thể để bọn họ phát hiện quá sớm. Mặt khác, anh cũng lo nhờ đâu mình nóng vội cũng sẽ khiến bọn họ như “chó cùng rút giậu” (đồng nghĩa với câu tục ngữ tức nước vỡ bờ, ám chỉ bất cứ sự chịu đựng nào cũng có giới hạn của nó. Nếu vượt quá giới hạn cho phép thì sự chịu đựng không còn nữa mà thay vào đó bằng một phản kháng giống như bờ bị nước ép quá không thể nào giữ yên được và phải vỡ ra). Do đó anh phải nghĩ ra tất cả biện pháp nhằm làm thương tổn Cửu Cửu.

Hiện tại anh chỉ có cách ẩn nhẫn, tạm thời rời xa Cửu Cửu. Trước tiên anh phải giả vờ đính hôn với Lương Kinh Diễm, sau khi mọi thứ đã ổn định thì lại tính toán tiếp với người nhà họ Lương.

Chỉ có việc phá huỷ sự nghiệp của toàn gia tộc họ Lương, khiến cả gia tộc họ Lương thất bại trong đợt tổng tuyển cử vào sang năm thì mới khiến nhà họ Lương ngay lập tức suy sụp. Đến lúc đó, nhìn xem bọn người nhà họ Lương làm sao còn điều võ dương oai (phô trương uy thế và sức mạnh để khoe khoang điều gì đó) được nữa? Anh muốn nhìn xem bọn họ còn thể càn rỡ hung hăng được không? Muốn nhìn xem bọn họ làm sao để bắt nạt người khác được nữa?

Chỉ sợ đến lúc ấy, không cần Tiêu Cẩn Chi anh động thủ, mà một khi người nhà họ Lương không trúng tuyển thì nhất định sẽ có rất nhiều kẻ lợi dụng lúc họ sa cơ thất thế mà nổi lên tranh đoạt lợi ích, sẽ trực tiếp tấn công người nhà họ Lương đến mức khiến họ suy sụp mới thôi.

Trong khoảng thời gian này, Tiêu Cẩn Chi vẫn luôn bận nhiều việc, anh đã phái vô số thuộc hạ phân công nhau điều tra danh sách những quan viên hối lộ, cấu kết với nhà họ Lương để tìm chứng cứ phạm tội. Đến lúc đó, một khi anh phát lệnh tấn công để mấy chi nhánh con của nhà họ Lương đồng thời bị phá huỷ thì anh xem còn có ai có cách nào cứu vãn gia tộc họ hay không?

Bên cạnh đó, lúc gia tộc họ Lương vừa rớt trong đợt tuyển cử này thì cũng là lúc cây đổ bầy khi tan (tương tự câu tục ngữ tan đàn xẻ nghé, ý nói một khi không còn người lãnh đạo thì tất cả những thuộc hạ đều chạy loạn như rắn mất đầu). E là đến lúc ấy, ngay cả ý định muốn cứu giúp người khác cũng đều không thể làm được.

Giờ đây Tiêu Cẩn Chi vô cùng bận rộn, mỗi ngày phải quan tâm xem Cửu Cửu ở bên này tiến triển thế nào, trong lòng cũng rất lo lắng cho cô.

Anh lo sợ cô sẽ bị hại bất cứ lúc nào, muốn cứu cô ra khỏi hố lửa do Lương Kinh Đào giăng ra để hòng bẫy cô.

Không ngờ Tiêu Cẩn Chi anh cũng có lúc phải âm thầm oán thán và than thở như thế này, anh thật cảm thấy không dễ chịu chút nào.

Thật sự anh không hề dễ chịu.

Nha đầu Cửu Cửu này lại một mực làm ra vẻ không quen anh, cũng không thèm đoái hoài đến nỗi khổ tâm trong lòng anh mà hiện tại cứ muốn cách xa anh, ngay cả một cú điện thoại cũng không muốn điện cho anh. Cô thật sự không màng đến anh sao? Không sợ sẽ làm tổn thương anh sao?

Tuy rằng anh biết cô vẫn đang ở cùng với Lương Kinh Đào nhưng khi chính mắt anh nhìn thấy tình cảnh ấy thì Tiêu Cẩn Chi vẫn có cảm giác trái tim mình đột nhiên nổi lên từng trận đau đớn.

Mà Lương Kinh Đào thì sao?

Hiển nhiên anh ta vừa nhìn thấy Tiêu Cẩn Chi đến nơi này ăn cơm thì trong lòng cũng kinh hãi.

Anh ta nhìn theo ánh mắt Tiêu Cẩn Chi đang hướng về phía Cửu Cửu, lúc này mới phát hiện ra một Tiêu Cửu Cửu bình thường lạnh lùng lạnh nhạt mà đầu càng cúi càng thấp, bất lực xoay xoay đôi tay nhỏ nhắn của mình đan vào nhau, trông cô lúc này thật bối rối.

Trong lòng anh đột nhiên cảm thấy căng thẳng. Ở trước mặt anh, Tiêu Cửu Cửu vẫn bình tĩnh lạ thường, lý trí thật minh mẫn, thậm chí là có chút lạnh lẽo. Có lúc anh muốn thân mật gần gũi với cô nhưng lần nào cũng đều bị cô né tránh.

Có thể hiện tại, tuy rằng không phải cô đang đứng đối diện với Tiêu Cẩn Chi nhưng hai người bọn họ một mạnh, một yếu, một ánh mắt sừng

nịnh, một đôi mắt ngượng ngùng, không khí có phần ám muội. Rõ ràng giờ phút này đây, chung quanh như chỉ còn có hai người bọn họ khiến anh muốn lơ là cũng không được.

Đây chính là mối cảm tình nhiều năm sống cùng nhau, được nuôi dưỡng cho đến bây giờ, được hiểu ngầm là tình cảm chân thật hay sao?

Chỉ có khi đứng trước mặt Tiêu Căn Chi thì Tiêu Cửu Cửu mới có phong thái ôn nhu dịu dàng như cô gái mới lớn này thôi.

Không được! Cửu Cửu là của mình! Hiện giờ Tiêu Căn Chi chính là anh rể của anh, bọn họ cũng đừng đùa giỡn quá trớn như thế chứ? Dù Tiêu Căn Chi có nhớ nhưng cô ấy đến thế nào đi chăng nữa thì cũng tuyệt đối không nên đi chung với nhau. Anh nhất định không cho phép Tiêu Căn Chi tiếp cận Tiêu Cửu Cửu dù chỉ nửa bước.

Trong nháy mắt, đầu óc Lương Kinh Đào lại kịch liệt hoạt động như biển cả đang mãnh liệt cuộn sóng.

Chờ đến lúc anh lại nhìn về phía Tiêu Căn Chi, nụ cười khôi phục ôn nhu thanh nhã, thần thái nhiệt tình nói: "Anh rể, sao anh lại đến nơi này ăn cơm? Bên cạnh còn có mỹ nữ hầu hạ. Nếu em nói lại cho chị em biết thì xem anh sẽ bị chị ấy trừng trị như thế nào?"

Đôi mắt Tiêu Căn Chi khẽ nhắm lại, nhìn tròn mắt Lương Kinh Đào đang tựa như tính toán, lại nhìn về phía Tiêu Cửu Cửu đang gượng gạo đứng đó. Anh không nhịn được trong lòng thầm mắng, tên tiểu tử thú vị này, đôi mắt thực sự hồng rồi sao?

Mà anh ta cứ nói dăm ba câu như thế lại khiến trong lòng Tiêu Cửu Cửu như có ai đó dùng kim châm đâm xuyên, thủng trái tim mình. Quả thật không hổ danh là con cháu nhà họ Lương, thủ đoạn thật cao minh.

Nhưng Tiêu Cẩn Chi anh cũng không phải hạng tầm thường, nếu tiểu tử này muốn cùng anh so chiêu thì cũng còn non lắm.

"Anh chỉ đến dùng cơm với khách hàng thôi."

Tiêu Cẩn chi lạnh lùng trả lời một câu, cũng không còn để ý đến anh ta nữa mà ánh mắt trực tiếp rơi trên người Cửu Cửu. Anh không chỉ nhìn mặt gọi tên mà còn trực tiếp nói: "Trở về lâu như vậy mà sao một cú điện thoại cũng không điện cho anh? Nhà cũng không thèm trở về?"

Lúc anh nói chuyện, gương mặt tuấn tú cũng vẫn lạnh nhạt như cũ, toàn thân toả ra khí thế lãnh khốc tuấn mỹ đến bức người. Từ lúc anh vừa mới bước vào, anh như hung thần ác sát nhìn chăm chặp trên người Cửu Cửu khiến tâm hồn cô như đang bao bọc bởi đôi mắt cường bức như có lực của anh.

Hiện tại, hai tròng mắt của nha đầu này còn lóe lên màu đỏ như ngôi sao phát sáng trong trời đêm, cứ vậy mà thẳng tắp nhìn lại Tiêu Cẩn Chi, nhìn lên lại nhìn xuống lại đánh giá nhiều lần. Sau đó, ánh mắt ma mị ấy lại hết nhìn Lương Kinh Đào lại nhìn Tiêu Cẩn Chi đảo qua đảo lại, trong mắt đều là cảnh tượng hưng phấn cùng nụ cười tươi rạn rỡ.

Tiêu Cửu Cửu tình cờ thoáng nhìn qua, lại thấy hai người bạn đứng bên cạnh mình đang đăm đؤối nhìn chăm chặp vào hai người đàn ông tuấn lãng trước mặt thì lấy làm ngỡ ngàng.

Cô âm thầm đưa tay ra, ở phía dưới bấm một cái vào chân Trương Dương, ý bảo cô ấy đừng làm cô tiếp tục mất mặt như thế nữa có được không?

Kết quả là nét mặt Trương Dương cũng tỏ vẻ như không có chuyện gì lại nghe được Lương Kinh Đào đang ở bên cạnh kêu thảm một tiếng.

Trái tim nhỏ lại lần nữa run lên, gay go rồi! Hay là cô đã bấm sai người?

Tại sao mỗi lần đứng ở trước mặt Tiêu Cẩn Chi thì cô cứ liên tiếp phạm sai lầm như vậy?

Tất cả đều do người đàn ông này có khí thế áp bức quá mạnh mẽ rồi chẳng?

Mỗi lần đứng trước mặt anh, dây thần kinh trong đầu cô đều căng lên như dây đàn, cẩn thận ứng phó với thái độ vô cùng hồi hộp và lo lắng.

Việc cô sợ nhất chính là chọc giận anh, anh nhất định sẽ bắt lấy cơ hội tàn nhẫn mà dạy dỗ cô một trận.

Người đàn ông này giống như một con báo săn ngủ đông, bình thường nếu muốn cưng chiều thì cũng sẽ cưng chiều cô đến tận trời. Thế nhưng vào thời điểm mấu chốt, nếu cần thì anh cũng sẽ không ngần ngại lộ ra răng nanh đáng sợ, tàn nhẫn gặm cắn một lần lại một một lần, nhất định không bỏ qua cho cô.

Vì lẽ đó, Tiêu Cửu Cửu cô không sợ trời, không sợ đất nhưng chỉ sợ khuôn mặt lạnh như diêm vương này của Tiêu Cẩn Chi.

Bây giờ vừa nghe giọng anh thâm trầm khó đoán, cô cũng biết trong khoảng thời gian này mình thật sự đã quá vô tâm với anh. Lại không gọi điện thoại hỏi thăm tình hình với cái người mặt lạnh như Diêm vương này, khiến anh tức giận không vui.

Nhưng muốn cô cứ như vậy thỏa hiệp phục tùng thì cô cũng không cam lòng.

Tiêu Cửu Cửu suy nghĩ một chút, lại nhàn nhạt nhếch chân mày, nhìn thẳng vào anh nói: "Gần đây rất bận!"

Gần đây rất bận sao?

Tiêu Cẩn Chi thiếu một chút muốn bước lại bóp chết cô, lại dám nói rất bận sao? Bận bịu cái gì? Lại còn vội vàng hẹn hò nói chuyện yêu đương nữa?

Trên người anh trong nháy mắt toả ra khí thế khủng bố, khiến bầu không khí chung quanh tựa hồ cũng ngưng trệ.

Trương Dương và La Manh bị khí thế dữ dội toả ra từ thân thể anh làm cho sợ hãi đến nỗi mạnh mẽ rùng mình một cái. Trong nháy mắt đôi mắt vừa mới khôi phục lại sự trong sáng lại nhanh chóng suy sụp cúi mặt xuống đất không còn thấy bất kỳ tia sáng nào nữa.

Đàn ông như vậy thật sự quá khủng bố. Các cô có muốn tiếp cận anh cũng không dám.

Lúc này, ngược lại hai người bọn họ lại tỏ ra thật sự khâm phục Cửu Cửu, trông cô có vẻ như không mấy may bị ảnh hưởng bởi người đàn ông đẹp trai phong nhã đang đứng trước mặt này đây.

Tiêu Cẩn Chi nhìn thấy sắc mặt mọi người đều biến đổi, lại nhìn thấy Lương Kinh Đào đưa tay ra ngăn chặn trước mặt như muốn bảo vệ Tiêu Cửu Cửu nhưng thực chất chỉ giả bộ làm dáng vẻ anh hùng thì trong lòng anh càng cảm thấy tức giận không thể nói thành lời.

Tiêu Cẩn Chi cố gắng kiềm chế nỗi tức giận trong lòng, nhàn nhạt ném câu tiếp theo: "Cơm nước xong, nếu không có chuyện gì thì hãy về nhà một chuyến. Anh có việc muốn thương lượng với em."

Nói xong, anh cũng trực tiếp xoay người đi.

Chờ đến lúc không còn thấy bóng dáng anh, hai cô mới dám vỗ vào ngực mình hít sâu vào không khí nói: "Trời ạ! Thật là không khí hắc ám!

Tớ vốn chỉ thấy cảnh này trong tiểu thuyết thôi mà hôm nay thực sự chứng kiến có người tức giận đến nỗi mang theo một luồng hơi thở bức ép đến giết người."

Trương Dương nhìn về phía Tiêu Cửu Cửu, cười nhẹ nhàng, giọng nói có phần mang theo uy hiếp nói: "Bạn học Tiêu Cửu Cửu, người đàn ông này là ai? Rốt cuộc cậu và anh ta có quan hệ gì? Trước đây hai người ở cùng một chỗ sao? Còn từ "nhà" trong miệng anh ta nói là ở nơi nào? Ủ ... khụ... tốt nhất cậu nên thành thật chủ động nói rõ mọi chuyện, bằng không, chúng tớ sẽ tự mình hầu hạ cậu nha."

"Anh ấy là người bao nuôi tớ."

"Anh ấy là anh rể của cậu sao?"

Hai giọng nói đồng thời phát ra, đôi mắt đẹp của Trương Dương trợn lên tròn xoe, mà trong khi đó đôi mắt của Tiêu Cửu Cửu và Lương Kinh Đào xoay chuyển vài lần. Khóe môi Trương Dương khẽ cong lên mang theo một tia trêu tức, trêu ghẹo bọn họ "Xem ra, quan hệ giữa các cậu thật rất phức tạp. Cửu Cửu..."

Tiêu Cửu Cửu liếc cô ấy một cái, thật là những đứa bạn xấu, lại lấy cô ra làm trò đùa để trêu ghẹo.

Cô bất đắc dĩ nói với Trương Dương: "Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q uu ydo n,Chúng mình sẽ bàn luận những việc này sau, có được không?"

Trương Dương vốn còn muốn hỏi tiếp nhưng khi nhìn thấy đáy mắt Tiêu Cửu Cửu có chứa một vệt ưu thương thì lời cũng bỗng dừng ngừng lại không muốn nói ra nữa. Cô lơ là cười nói: "Vây cũng được.Hôm nay tớ sẽ buông tha cho cậu."

Trong lòng cô đang thầm nghĩ, không biết là chuyện gì mà lại khiến một người luôn chân thành lại yên tĩnh lạnh lùng như Tiêu Cửu Cửu lại trở nên ưu thương đến như vậy? Xem ra, cô vẫn chưa quan tâm lắm về cô bạn của mình.

Lương Kinh Đào thấy bầu không khí có chút nặng nề, ho nhẹ một tiếng cười nói: "Mấy vị đại tiểu thư, mau mau gọi thức ăn thôi. Chúng ta dùng cơm xong, sẽ còn có tiết mục đặc sắc khác đang chờ đấy."

Trương Dương cũng nhanh chóng gọi món ăn, nói: "Tớ muốn một phần cá nướng kiểu Pháp, một phần dê nướng, một phần trái cây."

Còn La Manh lại gọi: "Còn tớ muốn một phần bò bít tết kiểu Pháp, một phần gan ngỗng hấp rượu Bordeaux, một phần điểm tâm ngọt có bánh pudding."

"Được!" Lương Kinh Đào lại nhếch chân mày nhìn về phía Cửu Cửu, ôn nhu hỏi: "Cửu Cửu, còn em? Em muốn dùng gì?"

"Em muốn một phần cá nướng kiểu Pháp và bò bít tết."

Mấy người các cô đang tàn nhẫn cố tình chặt chém (ý nói là cố tình bắt anh ấy khai) Lương Kinh Đào nhưng đáng tiếc chẳng những Lương Kinh Đào dường như vô tư không hiểu mà còn hỏi lại một câu: "Chỉ ngần ấy thôi sao, các em chỉ ăn nhiều đó mà no rồi à?"

Nước Pháp có rất nhiều đặc sản, không những nó được bày trí một cách tinh xảo, mà còn dường như không hề thiếu bất kỳ món ăn quý giá, bổ dưỡng nào.

Tuy rằng mấy người các cô đều chọn rất nhiều món ăn nhưng đối với bao tử không đáy của mình thì dường như các cô ăn không đủ no.

Lương Kinh Đào cũng gọi phục vụ lên và gọi từng món ăn, lại không quên gọi cho mình một phần thức ăn. Sau đó lại kêu thêm một bình rượu đỏ Laffey cũng thuận tiện gọi phục vụ khai rượu.

Nhìn thấy tay đại thiếu gia vung tiền, mắt cũng không chớp lấy một lần, Trương Dương và La Manh len lén trừng mắt nhìn về phía Tiêu Cửu Cửu. Trong lòng cảm thấy đại thiếu gia quả thực không tồi.

Từ nhỏ Tiêu Cửu Cửu vốn đi theo sống bên cạnh Tiêu Căn Chi, lúc nào cũng trốn trong Tàng Ngọc sơn trang, thường ăn những món sơn hào hải vị do bếp trưởng đích thân làm nên cũng quen với những món đặc sản hảo hạng rồi. Thậm chí cô còn cảm thấy sống trong cái vòng quyền quý này, phải nên biết đến với lối sống cùng phong cách xa hoa, giống như lúc này cô chỉ cảm thấy hành động của Lương Kinh Đào cũng không có gì là nổi bật hay ra vẻ giàu có.

Nhưng Trương Dương và La Manh đích thực không biết thân phận thực sự của Lương Kinh Đào cho nên bọn họ mới cảm thấy sự hào phóng của Lương Kinh Đào là do thương yêu Tiêu Cửu Cửu. Từ đó cảm thấy rất khâm phục anh ta.

Tiêu Cửu Cửu chớp mắt với hai người bạn tốt kia. Cô cũng chỉ nhàn nhạt cười một chút, sau đó trong lòng như mất hết hứng thú.

Mọi người lại nhẹ giọng trò chuyện một hồi, chờ món ăn dọn lên rồi sau đó cũng chỉ yên lặng dùng cơm, không tiếp tục nói gì nữa.

Lương Kinh Đào có cảm giác sau khi Tiêu Căn Chi xuất hiện, cả người Tiêu Cửu Cửu cứ như đoá hoa héo úa, không có tinh thần chỉ yên lặng ngồi đó cười cợt. Tuy rằng bên ngoài là dáng dấp lạnh lùng nhưng anh biết cô đã bị Tiêu Căn Chi làm cho ảnh hưởng, anh âm thầm mắng trong lòng rằng Tiêu Căn Chi chính là khắc tinh của mình.

Nghĩ đến Tiêu Căn Chi lúc gần đi bỏ lại câu nói kia, lẽ nào Cửu Cửu là bởi vì câu nói của anh ta mà đang phân vân không biết nên làm thế nào?

Bất kể như thế nào, ngày hôm nay, anh tuyệt đối sẽ không cho cô trở về nhà với Tiêu Căn Chi. Dù có dùng một ít thủ đoạn thì anh cũng nhất quyết giữ cô lại, tuyệt đối không để cô rời xa anh mà đến bên cạnh Tiêu Căn Chi.

Cô là của anh, dù có là Tiêu Căn Chi thì cũng không được cướp đi người phụ nữ của anh.

Mấy người ăn cơm xong, lại cùng nhau ngồi trên chiếc xe sang trọng của Lương Kinh Đào, lái thẳng đến "Nhất Dạ Khuynh Thành".

"Nhất Dạ Khuynh Thành", Tiêu Cửu Cửu cảm thấy cái tên này thực sự rất hay, vừa ám muội, lại có đẳng cấp, cũng liên hợp với những quán bar tiêu phí khiến cho khách cảm thấy vui lòng và vui vẻ hưởng thụ.

Tuy rằng Tiêu Cửu Cửu cũng đã từng nghe danh "Nhất Dạ Khuynh Thành" nhưng khi cô trực tiếp đứng trước cửa thì vẫn bị cái nơi vốn hoa lệ này làm chấn động một hồi lâu

Trong lòng cô âm thầm than thở, thật là cao sang quyền quý, đẹp đến độ động lòng người.

"Nhất Dạ Khuynh Thành" bao gồm khoảng mười tầng, toàn bộ lầu một đều là ánh đèn màu trắng bạc bao quanh, trong đó còn tô điểm lấm tấm vài chiếc đèn màu. Trong đêm tối, những ánh đèn chiếu sáng rạng ngời hoà lẫn vào nhau, đèn đuốc sáng trưng trông bình thường mà đẹp đẽ, óng ánh đến loá mắt.

Ở tầng tiếp theo còn có mấy lộng đèn chùm phát ra ánh sáng bảy màu, trông như bầu trời chuyển động qua lại, hấp dẫn vô số ánh mắt. Mà khi ánh

sáng chiếu xuống khoảng không dưới đất lại phóng ra một tia chói mắt đẹp đến lộng lẫy.

Ngay trước cửa lớn bằng pha lê, phía trên lại phát ra ánh sáng đèn màu xảo diệu như rồng bay phượng múa, khắc lên bốn chữ " Nhất Dạ Khuynh Thành."

Nhìn quang cảnh một cách đơn thuần mà cảnh trí lại hoa lệ như vậy, cho thấy chủ nhân cũng tốn không ít tâm huyết vào trong việc xây dựng "Nhất Dạ Khuynh Thành" như thế này.

Đi thẳng vào bên trong, bốn phía phòng khách rộng rãi, đèn chùm chiếu sáng khắp nơi. Phía trên là cơ cấu lạ lùng được làm bằng inox, thoáng nhìn bốn phía phòng khách trông thật bề thế, chí ít cũng có thể chứa đựng hơn ngàn người.

Cảnh tượng hấp dẫn Tiêu Cửu Cửu nhất chính là bốn phía đều là sàn nhảy, bốn cây cột to lớn chung quanh hình trụ phải cần đến mấy người mới ôm được nó. Điểm tạo hình đặc biệt như thế này khiến người ta có một loại cảm giác lâng lâng như đang lạc vào bồng lai tiên cảnh.

Bốn hình trụ nhỏ phía dưới quay chung quanh khán đài hình trụ lớn. Lúc này, sàn nhảy như đang chứa biết bao mỹ nữ xinh đẹp với y phục quyến rũ nóng bỏng với sự di chuyển nhịp nhàng theo từng bước chân trông khá bắt mắt. Còn có DJ phối lên những bản nhạc tình tứ càng làm cho cảnh thanh xuân buông thả cùng nhiệt tình, để trái tim tất cả mọi người đều không khỏi nhảy theo vũ khúc tuyệt vời này, để vô số thanh niên nam nữ theo nhau nhảy múa, cùng dẫn nhau ra sàn nhảy, đồng thời cuồng hoan một cách hưng phấn.

Một nơi tụ tập lớn như vậy, cũng trang hoàng hoành tráng như thế, thật khiến người khác cảm thấy khó quên.

Bắt đầu bước vào cửa lớn Nhất Dạ Khuynh Thành, tuy cảnh sắc đẹp lộng lẫy đến mê người nhưng Lương Kinh Đào cũng không hề thả tay Tiêu Cửu Cửu ra.

Cửu Cửu tuy không muốn anh nắm tay mình nhưng khuôn mặt anh cứ ôn nhu như vậy, chân thành như vậy thậm chí còn nói với cô những lời thâm tình: "Nơi này rất đông lại quá phức tạp, mà khuôn mặt em lại xinh đẹp như thế. Anh chỉ sợ lỡ đâu mình buông tay thì bảo bối của anh cũng đã không thấy tăm hơi. Cửu Cửu, đừng từ chối anh. Hãy để anh bước vào cuộc đời của em, hãy để anh bảo vệ em, được không?"

Trương Dương và La Manh cũng làm bộ không nhìn thấy hai người bọn họ đang ở cùng nhau, tìm bên phải kiếm bên trái, lại nhìn quanh bốn phía. Cuối cùng hai cô thầm phát ra một tiếng than thở, càng làm ra vẻ như mình đang tham quan cảnh trí trang hoàng lộng lẫy và cao sang này.

Cửu Cửu thấy vậy thì cười thầm, hai người này đang thật sự coi mình là chuyên gia thiết kế chắc, lại dám bình phẩm tác phẩm của người khác.

Bọn họ lại đi đến phòng lầu hai, phòng khách lầu hai còn có sân thượng, có thể từ trên ban công trực tiếp nhìn thấy toàn bộ quang cảnh lầu một. Đứng trên lầu hai nhìn xuống phía dưới, vừa bí ẩn, có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ, hoặc nói quá là có thể thỏa mãn một số người đang lén lút âm thầm theo dõi đối phương.

Đối với người sành sỏi, chỉ cần vừa nhắc tới quán bar thì mọi người lập tức xem nơi này là nơi hội ngộ, một nơi có thể diễn ra chuyện tình một đêm chóng vánh. Đương nhiên, cũng không phải tất cả mọi người đều như vậy, chỉ có điều, mặc kệ là cấp độ nào, bọn họ ai nấy đều sẽ có sở thích vui đùa, yêu thích phóng túng chính mình, yêu thích tìm kiếm một loại cảm giác kích thích nào đó mà không phải chịu bất kỳ trách nhiệm nào.

Nhất Dạ Khuynh Thành này chính là dành cho những tầng lớp xã hội quyền quý trong kinh thành như vậy, thỏa mãn cho họ muốn một lần vui chơi phóng túng chính mình, quên cả trời đất, quên cả hiện thực dù có đau khổ bao nhiêu.

Lương Kinh Đào dẫn bọn người của Tiêu Cửu Cửu tìm một chỗ ngồi thích hợp. Mới vừa ngồi xuống không lâu thì liền có một thanh niên ăn mặc quần áo thể dục trẻ tuổi đẩy cửa bước vào.

Anh ta vừa vào cửa thì cũng trực tiếp kéo tay Lương Kinh Đào nói: "Đào, quả nhiên là cậu. Tôi nghe kẻ điên nào nói cậu đến rồi, mà tôi còn không tin đây, không ngờ là cậu đến thật. Tôi nói này người anh em, cậu muốn đến đây sao không gọi điện thoại trước cho tôi, cậu không xem tôi là anh em nữa phải không? Ai, mấy cô gái xinh đẹp này là.."

Người này căn nhắc cả nửa ngày, lúc này mới phát hiện Tiêu Cửu Cửu và mấy người bạn thân các cô đang ngồi đó. Khuôn mặt anh ta vốn phì nộn lại tự nhiên nở nụ cười tựa như phật Di Lặc, hoặc giống như thẳng hề ngớ ngẩn khiến người khác dù không muốn cười cũng không nhịn được phải cười thành tiếng.

Lương Kinh Đào cũng tùy ý quàng tay mình qua vai anh ta, có lẽ hai người bọn họ đã thân thiết từ trước.

Anh cũng không ngăn cản người đàn ông kia đến gần mình, đúng là trước tiên anh nên giới thiệu anh ta với Tiêu Cửu Cửu: "Vị này chính là bạn thân của anh – Lộ Hữu Nghĩa – biệt danh là Nghĩa Tử."

Nghĩa Tử sao? Biệt danh nghe hề đến nỗi khiến người ta cười lăn cười bò nhưng bọn cô cũng không dám cười vì sợ sẽ đắc tội với người bạn thân này của anh.

Sau khi giới thiệu xong thân phận của người đàn ông kia, lúc này Lương Kinh Đào mới giới thiệu Tiêu Cửu Cửu, La Manh và Trương Dương

với Lộ Hữu Nghĩa.

Lúc đầu Lộ Hữu Nghĩa vẫn còn khách khí với mọi người, một lúc lâu sau anh ta lại cắn vào lỗ tai Lương Kinh Đào, phất tay hướng về phía Tiêu Cửu Cửu nói: "Xin lỗi mọi người, tôi còn có chút việc ra ngoài, lát nữa sẽ quay trở lại. Mọi người cứ tiếp tục vui vẻ." Sau đó cũng liền đi ra ngoài.

Một lát sau, Lộ Hữu Nghĩa lại trở vào.

Lần này, anh ta vào cùng với một người đàn ông khác. Ngay lập tức Tiêu Cửu Cửu cũng nhận ra người quen — Lâm Tật Phong.

Như thế rất tốt, ba nam ba nữ, cùng rượu, chơi game, chơi đoán số, ca hát. Dù chơi thế nào mỗi người đều có đối thủ.

Trương Dương cũng là một người có khả năng dẫn đầu trò chơi. Cô cũng rất nhanh chóng trực tiếp đối đầu với Lộ Hữu Nghĩa. Hai người chơi đoán số uống rượu, chơi đến nỗi không còn biết trời đất đâu nữa.

Bên cạnh đó, Trương Dương cũng thua nhiều, rất nhanh sau đó, cô cũng thua hơn nửa bình rượu.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Ai Đoạt Đêm Đầu Tiên? (Cao Trào)

Edit: Sóc Là Ta -

Lâm Tật Phong vốn là một người đàn ông cao thâm khó dò. Anh ta khiến Tiêu Cửu Cửu nhìn anh với cặp mắt khác xưa, dĩ nhiên là người thích hợp để chăm sóc Tiểu Manh.

Lúc này Tiểu Manh nhìn thấy thái độ ân cần của Lâm Tật Phong thì khuôn mặt cô lại càng ngày càng đỏ lựng.

Chỉ có Tiêu Cửu Cửu mới có thể cảm giác được, ánh mắt Lâm Tật Phong sẽ thỉnh thoảng quét về hướng mình. Cô chỉ có thể làm bộ như không biết, tự nhiên chạm đầu ghé tai thì thầm với Lương Kinh Đào như không để ý đến điều gì.

Cô không nhìn thấy, tròng mắt Lâm Tật Phong xẹt qua một tia thâm trầm khó đoán.

Thời gian rất nhanh chỉ mười một giờ, Tiêu Cửu Cửu nhớ tới lời Tiêu Căn Chi nên xoay người sang Lương Kinh Đào nói muốn anh đưa mình về nhà.

Lương Kinh Đào vừa nghe xong thì trong lòng nhất thời không còn vui vẻ như trước nữa.

Suốt cả buổi tối, người phụ nữ này chỉ có bộ dáng ngơ ngác, không có tinh thần. Quả nhiên là đang suy nghĩ về tên Tiêu Căn Chi kia. Nghĩ đến điều này, tuy Lương Kinh Đào vừa chán ghét vừa căm hận nhưng trên gương mặt tuấn tú của anh lại không hề để lộ chút dấu vết nào. Anh chỉ liếc mắt ra hiệu cho Lộ Hữu Nghĩa mà thôi.

Lộ Hữu Nghĩa nhận được ám hiệu, chỉ khẽ gật đầu.

Lương Kinh Đào nhìn Cửu Cửu nói: "Cửu Cửu, nghỉ ngơi một lúc nữa, anh sẽ đưa em về. Mà này giờ em chưa hát bài nào hay là chúng ta cùng song ca một bài, được không? Hát xong thì đi."

Đêm nay cô thực sự không muốn hát. Chính vì vậy, cô không hề cầm micro lần nào nhưng đối mặt với việc cầu khẩn của Lương Kinh Đào, lại nhìn ánh mắt đẹp rạng ngời phảng phất như có bóng dáng của Phượng Thần, cô khẽ gật đầu một cái nói: "Được!"

Trên mặt Lương Kinh Đào bỗng nở nụ cười vui vẻ: "Vậy chúng ta chọn bài hát “người yêu tri kỷ” được không? Cửu Cửu, có được không?"

Nhìn nét mặt kia của Lương Kinh Đào quá giống với khuôn mặt anh tuấn của Phượng Thần thì ngay lập tức Cửu Cửu như đang còn ngỡ mọi chuyện như mới xảy ra hôm qua.

Bài hát “Người yêu tri kỷ” là bài hát cô cùng Phượng Thần sau một hồi hợp xướng với nhau mới chọn được bài hát này. Tại sao Lương Kinh Đào không chọn bài nào lại chọn đúng ngay bài hát này?

Quên đi thôi, cô đang muốn ôn chuyện cũ về Phượng Thần sao?

Âm nhạc chậm rãi vang lên, Cửu Cửu cầm microphone lên, tùy ý ngồi trên ghế cao. Còn Lương Kinh Đào lại đang tựa người vào cô, đứng bên cạnh cô. Hai người đứng bên cạnh nhau như một cặp đôi hoàn mỹ, thấp thoáng như từ một bức tranh nào đó bước ra khiến mọi người trong phòng

thâm trầm trở ngưỡng mộ. Một cặp đôi trời sinh đẹp mắt đến động lòng người.

Chờ khi Tiêu Cửu Cửu vừa phát âm thanh từ trong cổ họng ra thì mọi người lại tiếp tục bị một phen kinh hãi.

Giọng hát yêu kiều mềm mại, đằm đằm nhu nhu, nghe vô cùng thoải mái, nhẹ nhàng. Bên cạnh đó, lời bài hát lại quá đỗi thâm tình toả ra mùi vị luyến ái, lưu loát diễn giải khiến người nghe say đắm thần thờ...

(nữ) Hãy để một mình em yêu anh mà thôi

Vĩnh viễn mãi đến tận khi em nhắm mắt

Anh có cảm thấy hay không?

Em vì anh lo lắng

Đối diện với ánh mắt anh, em mới phát hiện

Cái gì là duyên

Có phải anh cũng đang chờ đợi

Chờ một người yêu tri kỷ

(nam) Trong lòng luôn luôn nhớ về nhau

Mãi đến tận vĩnh viễn

Dù đường dài thế nào cũng quyết chí nắm tay vượt qua

Lòng mãi không thay đổi

Chờ đợi khi đêm dần buông xuống, thời điểm gió nổi lên, để em cảm thụ

Thế nào là ấm áp

Trong cuộc đời này thật hiếm thấy

Có một người yêu tri kỷ

(nam) Mặc kệ là hiện tại

(nữ) Vẫn là ở tương lai xa xôi

(hợp) Chúng ta đều bảo vệ tình yêu vĩnh cửu của chúng ta

Mặc kệ mưa gió đến rồi lại đi(nữ) Từ đây sẽ không bị tổn thương

(nam) Trong mộng cũng không còn bồi hồi

(hợp) Chúng ta đều bảo vệ tình yêu vĩnh cửu của chúng ta

Mặc kệ mưa gió đến rồi lại đi

...

Tận cho đến khi Lương Kinh Đào và Tiêu Cửu Cửu thả microphone xuống thì mọi người đồng loạt nâng ly lên chúc mừng, nhiệt liệt cổ vũ bọn họ, la hét đến khàn cả tiếng.

Lộ Hữu Nghĩa bưng hai ly rượu đặt trên bàn trước mặt Lương Kinh Đào và Tiêu Cửu Cửu, lại cầm lên một ly nhét vào tay hai người bọn họ, phóng khoáng nói: “Đến đây nào, ngày hôm nay mọi người chúng ta hữu duyên nên mới gặp nhau ở đây. Chúng ta cùng cạn ly, sau đó sẽ trở thành bạn bè. Nào, cạn ly!”

Sáu chiếc ly va vào nhau, không ai do dự, tất cả đều ngẩng yết hầu để một hơi cạn sạch.

Tiêu Cửu Cửu mới vừa thả ly xuống thì cô liền có cảm giác đầu mình đột nhiên nổi lên từng đợt chóng mặt giống như say xe.

Cô cũng cảm giác được tất cả mọi thứ trước mắt mình giống như trời đất quay cuồng, thân thể loạng choạng đứng không vững. Vì vậy, cô không thể không đưa tay ra ôm chặt thân thể Lương Kinh Đào, cũng thuận thể dựa toàn bộ thân thể mình trên người anh.

Lương Kinh Đào ôm lấy eo cô, quan tâm nâng khuôn mặt cô lên hỏi với giọng lo lắng: "Cửu Cửu, em làm sao rồi? Uống say rồi sao?"

Tiêu Cửu Cửu muốn mở miệng nói chuyện với anh nhưng có cảm giác cả người vô lực, ngay cả sức lực để mở miệng nói chuyện, cô cũng đều không có. Và lại, thân thể cô lại bắt đầu tỏa nhiệt nóng từng trận lại từng trận, cô có cảm giác dường như có chuyện không hay xảy ra.

Có thể tác dụng của rượu này quá mạnh, thật sự quá mạnh khiến cô không cách nào không ứng phó nổi.

Hiện tại, vào giây phút này, cô chỉ cảm thấy cả người khó chịu đến nỗi muốn kêu gào, yết hầu trong miệng lại từng đợt rên rỉ nghẹn ngào "Ô...Ô" mấy tiếng. Cô không nhận được lại phải ôm khuôn mặt mình, cố gắng dùng sức trượt dài thân thể mình trên người Lương Kinh Đào. Ngay lúc này, cô liền có cảm giác thoải mái đôi chút nhưng lại không biết mình khiến thân thể Lương Kinh Đào tỏa nhiệt nóng cũng sắp không nhận nổi.

Nhìn thấy phản ứng của Tiêu Cửu Cửu dường như không đúng lắm, Lương Kinh Đào lập tức ôm chặt Tiêu Cửu Cửu, không cho cô lộn xộn nữa, rồi hướng Lâm Tật Phong nói: "Kẻ điên, cậu giúp tôi đưa Trương Dương và La Manh trở về. Cửu Cửu uống say rồi, tôi sẽ để Cửu Cửu ở đây nghỉ ngơi một lát. Chờ khi tỉnh rượu thì lại trở về."

Hiện tại tuy Trương Dương và La Manh uống cũng có chút men say nhưng khi nhìn thấy Cửu Cửu như vậy, bọn họ cũng cho rằng cô ấy đã rất

say rồi. Hai cô lại thầm nghĩ hay là cô ấy muốn mượn rượu làm càn, mà nheo Lương Kinh Đào chẳng?

Nghĩ lại có Lương Kinh Đào ở bên cạnh che chở, chắc Tiêu Cửu Cửu sẽ không có chuyện gì xấu xảy đến nên các cô chỉ căn dặn vài tiếng. Sau đó, các cô theo Lâm Tật Phong ra ngoài, để lại Tiêu Cửu Cửu cho Lương Kinh Đào chăm sóc.

Chờ khi Lâm Tật Phong dẫn bọn họ rời đi, Lương Kinh Đào mới đặt Cửu Cửu ở trên ghế salông. Sau đó anh lại mở ra một gian phòng thông với phòng của Lộ Hữu Nghĩa, cũng gằm nhẹ với cậu ta: “Nghĩa Tử, cậu đang giở trò quỷ gì thế? Tôi không phải muốn cậu làm cho cô trúng thuốc để cô ấy u mê như thế này. Tôi chỉ cần cậu làm cách nào đừng để cô ấy về nhà là được rồi. Sao cậu lại làm như thế này? Cậu điên rồi sao? ”

Lộ Hữu Nghĩa vừa nở nụ cười xấu xa vừa vỗ vào vai anh nói: "Tôi nói này người anh em, cậu tức giận cái gì? Vì là anh em, tôi chỉ muốn tác thành cho cậu, cậu cũng mau vào đi thôi. Cậu cũng đang say rượu thì hãy tận hưởng niềm vui đi thôi. Đêm nay hãy hưởng thụ thật vui vẻ đi."

Lương Kinh Đào vừa nghe đến hai từ “hưởng thụ” thì sắc mặt cũng lập tức thay đổi. Anh tức giận mắng: "Mẹ nó! Lộ Hữu Nghĩa, cậu muốn chết à? Nếu xảy ra chuyện gì thì tôi sẽ là người đầu tiên tính sổ với cậu. "

Ngược lại Lộ Hữu Nghĩa lại cố tình đẩy Lương Kinh Đào vào phòng khách: "Được rồi, được rồi, cậu đừng phí lời. Vẫn nói “xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng” mà cậu còn không nhanh chân lên, nếu thuốc hết tác dụng, e rằng cô ấy sẽ nổi giận."

Lương Kinh Đào bất đắc dĩ nhìn cửa phòng đóng lại, quay đầu lại nhìn Tiêu Cửu Cửu đang uốn tới ẹo lui trên ghế salông. Dường như đến lúc này, cô cũng đang mất hết kiên nhẫn trực tiếp lôi kéo quần áo trên người mình,

trong miệng khó chịu ngậm nga vài tiếng hừ hừ khiến Lương Kinh Đào vừa cảm áy náy, lại mơ hồ có một loại hưng phấn cùng chờ mong.

Anh cẩn thận e dè từng bước chậm rãi tiến về phía cô, cũng chậm rãi ngồi xổm xuống, đưa tay ra, nhẹ nhàng xoa nhẹ phủ khắp khuôn mặt cô.

Cô thật xinh đẹp.

Lương Kinh Đào nhẹ nhàng đặt trên môi cô một nụ hôn, trong lòng yên lặng chấp niệm một câu: Cứu Cứu, anh yêu em.

Anh cúi đầu mang theo vài phần thành kính, dáng vẻ đang muốn hôn thật sâu lên môi cô.

Đúng lúc này, toàn bộ "Nhất Dạ Khuynh Thành" đột nhiên chìm vào bóng tối.

Trong nháy mắt yên tĩnh, bốn phía lại vang lên vô số tiếng thét kinh hoàng, còn có tiếng hô cứu mạng vang vọng khắp một góc trời.

Nhưng những âm thanh huyền ảo này lại không mấy may ảnh hưởng đến tác dụng của thuốc đang phát tác trên người Tiêu Cứu Cứu và Lương Kinh Đào. Bọn họ lúc này đang cực kỳ khát vọng tìm ra một phương pháp hòng đánh tan cảm giác khó chịu trên người mình.

Vừa lúc đó, một bóng người vô thanh vô tức (không có âm thanh, không có hơi thở) xông vào.

Chỉ thấy tay anh ta phủ dài ra, một trận bột phấn trực tiếp rơi trên mặt Lương Kinh Đào.

Lợi dụng lúc thần trí Lương Kinh Đào vốn đang u mê chưa tỉnh táo thì người kia cũng lại tiếp tục nhanh như chớp nhét chiếc gối cho Lương Kinh Đào. Lương Kinh Đào cũng lập tức ôm lấy chiếc gối kia, dùng hết sức gặm

cẩn, trong miệng còn lằm bằm kêu tên “Cửu Cửu”. Thậm chí, anh còn nhanh chóng dùng sức động thân, hoàn toàn rơi vào ảo cảnh, ở nơi đó tìm kiếm đỉnh cao cực lạc.

Trong đêm đen tối như mực, một giọng nói lạnh lẽo như băng chậm rãi vang lên, "Hãy đưa người phụ nữ kia mang tới cho anh ta, cho anh ta cố gắng hưởng thụ một chút."

"Dạ."

Trong khi nói chuyện, người đàn ông cũng không thèm nhìn tới cảnh Lương Kinh Đào đang mê muội nằm đó, lâm vào ảo cảnh. Anh bước nhanh chân đi đến bên cạnh Tiêu Cửu Cửu, cẩn thận nâng niu cô như viên ngọc trân bảo quý giá. Sau đó, anh dịu dàng ôm cô lên, vững vàng áp chặt thân thể cô vào lồng ngực mình và men theo lối đi thông với phòng ngăn sát vách bên kia bước ra.

Ban đêm, cảm xúc mãnh liệt tuôn trào vô hạn...

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Cầu Hôn (Tiếp Tục Cao Trào)

Dưới tác dụng của thuốc làm cho mất hồn, cô kêu tên người ỷ lại nhất ở trong lòng — “Anh Cẩn, em thật khó chịu...”

“Cửu nhi tốt, ngoan, đừng lộn xộn, nghe lời...”

“Anh Cẩn, em thật khó chịu, anh đừng đi, đừng đi...”

“Anh Cẩn ở đây! Anh Cẩn cùng với em...”

Trong thì thầm vô ý thức, Tiêu Cửu Cửu mơ mơ màng màng giống như nghe được giọng nói quen thuộc kia đang dỗ cô, cô cảm giác mình say đến lợi hại hơn, ha ha, sao cô lại say đến coi Lương Kinh Đào thành Tiêu Cẩn Chi đây? Ha ha, cô thật ngốc! Quá ngốc! Ha ha ha...

Cô ngây ngốc cười, bên tai, hình như lại vang lên giọng nói mang theo thờ dài bất đắc dĩ của anh Cẩn, “Cửu Cửu ngoan của anh, em nói anh nên làm gì em bây giờ? Em người xấu này...”

Cô cảm giác có người hôn cô, êm ái giống như lông vũ, nụ hôn này, có thể hóa giải không thoải mái trong thân thể cô, cô hơi mơ hồ, hơi mờ mịt, hơi không biết làm sao, nước mắt, cũng không khống chế được mà rơi xuống.

“Ng ngoan, đừng khóc... Ngo ngoan...”

Đây là ai dịu dàng nói nhỏ bên tai cô?

Đây là ai dùng bàn tay ấm áp đỡ dành cô?

Đây là ai mang theo cô cùng nhau bay về tốt đẹp?

Đây là ai khiến cho cô sau khi vô cùng mệt mỏi, vẫn một lòng hướng đến gần anh?

Đây là anh Cẩn của cô sao? Anh Cẩn, là anh sao?

Tiêu Cửu Cửu mệt mỏi đến vô cùng, ngửi được mùi vị quen thuộc ở bên cạnh, cô nắm thật chặt người bên cạnh, lúc này mới yên lòng chìm vào giấc mộng đẹp.

Trong mộng, cô lại làm mộng xuân khiến cho cô tim đập mạnh đỏ mặt.

Cô nằm mơ thấy, cô ở dưới người anh Cẩn uốn éo rên rỉ, cô còn phát ra tiếng kêu yêu kiều mê người, cô lại còn cùng anh Cẩn làm làm...

A — không thể nghĩ nữa! Nghĩ tiếp nữa, mặt của cô cũng sắp bốc cháy rồi.

Khóe môi Tiêu Cửu Cửu cười cười, từ trong mộng cười tỉnh.

Cô chậm rãi mở mắt, suy nghĩ muốn nhúc nhích người, cảm giác thân thể nặng nề giống như bị xe đà lên, cả người vừa mỏi vừa đau.

Cô định đứng dậy, nhưng khi tay của cô đụng phải người bên cạnh thì giật mình hoảng sợ.

Tất cả chuyện xảy ra tối hôm qua, nhất thời như sóng biển, mãnh liệt đánh sâu vào cô.

Cô kinh hãi nhìn bốn phía trước mặt, nơi này hiển nhiên không phải là phòng nhất dạ khuyên thành, bây giờ bọn họ đang ở đâu? Ở khách sạn sao?

Tiêu Cửu Cửu đưa mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, khi cô nhìn thấy rõ người đàn ông bên cạnh không phải là Tiêu Căn Chi, mà là Lương Kinh Đào, nhất thời như ngũ lôi trọng kích *, chút ý cười cuối cùng bên khóe môi, cũng biến mất không thấy gì nữa, còn sót lại, chỉ là khiếp sợ.

(*) ngũ lôi trọng kích: năm tia chớp liên tục đánh xuống, ý chỉ đả kích trầm trọng.

Tối hôm qua chính là người kia... Không phải anh Căn?

Nhưng vì sao cô lại có cảm giác, người cùng cô hoan ái chính là anh Căn đây?

Chuyện này rốt cuộc như thế nào? Chẳng lẽ cô thật sự nằm mơ? Thật ra thì người chân chính làm cùng cô chính là Lương Kinh Đào? Nhưng vì cái gì cảm giác trong mộng lại rõ ràng như vậy, rõ ràng giống như thật?

Trong lòng Tiêu Cửu Cửu vừa sợ vừa đau, cô cúi đầu nhìn bộ đồ ngủ mới tinh trên người, lại nhìn Lương Kinh Đào cởi trần nửa người trên vẫn còn ngủ say, ngay cả đau trên người cũng bất chấp, bò dậy hoảng hốt chạy bừa xông vào phòng tắm.

Cô dùng nước lạnh tưới làm cho mình tỉnh táo một chút, là thế giới này... Huyền ảo? Hay là thế giới của cô đã huyền ảo?

Khoảnh khắc khi cô xông vào phòng tắm, Lương Kinh Đào nằm trên giường chậm rãi mở mắt ra.

Khi khóe mắt anh liếc nhìn thấy Tiêu Cửu Cửu hoảng hoảng hốt hốt vọt vào trong phòng tắm thì khóe môi đẹp đẽ cũng nhếch lên nụ cười vui vẻ.

Cô nhóc này, thật ngốc! Bình thường lạnh lạnh nhạt nhạt, lúc này lại vẫn xấu hổ!

Lương Kinh Đào cười nhắm hai mắt lại, anh lẳng lẳng nghĩ tới lúc tốt đẹp tối hôm qua cùng với cô, cảm giác cực hạn đó, mất hồn đó, thật sự khiến cho anh ăn một lần còn muốn ăn lần nữa, dư vị vô cùng.

Chỉ có điều nghĩ như vậy, anh cũng cảm thấy bụng dưới lại có một luồng nhiệt nóng đang cuộn trào, thân thể căng đau, thật muốn một lần nữa hung hăng đè cô ở dưới thân, hung hăng yêu cô mấy lần...

Cửu Cửu, Cửu Cửu, bây giờ em là của anh!

Từ nay về sau, em có trốn nữa cũng không thoát, anh muốn khóa em ở bên cạnh anh, khiến tất cả những thù hận kia, tất cả đều đi gặp quỷ đi! Chúng ta cùng nhau sống tốt qua ngày! Chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc!

Tiêu Cửu Cửu từ trong phòng tắm ra ngoài, đã thấy Lương Kinh Đào tỉnh rồi, đang lười biếng mà thỏa mãn nửa tựa vào đầu giường, một đôi mắt hoa đào hẹp dài đang tản ra ánh sáng trong trẻo khác thường, thẳng tắp rơi lên người cô, giống như muốn hòa tan cô, nóng rực đến có thể bỏng người.

Tiêu Cửu Cửu căng thẳng trong lòng, nhìn phản ứng này của Lương Kinh Đào, chẳng lẽ... Người đàn ông tối qua thật sự là anh ta?

Tại sao? Tại sao sự thật này khiến cho cô khó tiếp nhận như vậy? Chẳng lẽ trong tiềm thức cô cũng đang hy vọng, mộng đẹp xuân tình lưu luyến tối ngày hôm qua giữa cô và anh Căn là thật?

“Cửu Cửu, đang nghĩ gì đấy? Tối đây, anh có chuyện thương lượng với em!”

Nghe được Lương Kinh Đào kêu lên, Tiêu Cửu Cửu miễn cưỡng cười với anh ta, đưa tay khép chặt khăn tắm trên người, khăn tắm này che đi vết tím bầm trên người cô, nhưng lại không che được dấu vết lưu lại trên cổ và xương quai xanh của cô.

Lương Kinh Đào vừa thấy, trong lòng lại nóng lên một trận.

Bây giờ chỉ cần nghĩ tới cô tốt đẹp hôm qua, anh lại chỉ hận không thể ngày ngày ở chung một chỗ với cô.

Ánh mắt nóng rát của anh nhìn về phía cô, giọng nói mang theo chút khát vọng đến khàn khàn, anh dùng giọng nói dịu dàng nhất nói với cô, “Cửu Cửu, chúng ta kết hôn đi?”

Lương Kinh Đào thế mà lại cầu hôn với cô?

Tiêu Cửu Cửu sững sờ, đợi đến khi kịp phản ứng, cô lập tức nói, “Xin lỗi! Lương Kinh Đào, tôi còn nhỏ, hơn nữa còn muốn đến trường, không muốn kết hôn nhanh như vậy. Nếu như anh áy náy vì chuyện tối ngày hôm qua, muốn bồi thường, vậy không cần thiết, chúng ta đều là người đã trưởng thành, đây là chuyện anh tình tôi nguyện, anh không cần phải suy nghĩ quá nhiều! Coi như là, chúng ta chơi một trò chơi của người trưởng thành là được rồi.”

Nghe được lời nói của Tiêu Cửu Cửu, gương mặt tuấn tú của Lương Kinh Đào sa sầm xuống, “Cửu Cửu, anh không định sẽ bồi thường cho em, anh muốn kết hôn với em, là bởi vì anh yêu em! Anh muốn cả đời cùng với em, giống như tối hôm qua, thân mật triền miên cả đời!”

Tiêu Cửu Cửu bị anh ta nói đến vừa thẹn vừa cáu, đột nhiên nghĩ tới ngày hôm qua không bình thường, cô đột nhiên ngược mắt, tròn mắt mang theo châm chọc, nhếch môi cười khê, “Lương Kinh Đào, tôi mới nhớ ra, tối ngày hôm qua là do anh lập bẫy đúng không? Bỏ thuốc cho tôi, sau đó anh nhân cơ hội ở trên tôi?”

Sắc mặt của Lương Kinh Đào thay đổi, “Không phải, Cửu Cửu, em hãy nghe anh nói...”

Tiêu Cửu Cửu sâu sắc nhìn vào, “Anh cũng đừng nói với tôi rằng, anh yêu tôi chính là yêu như vậy? Nếu quả thật như thế, vậy hành động của anh, cũng quá khiến cho tôi ghê tởm rồi!”

Nói xong, Tiêu Cửu Cửu đưa tay cầm bộ đồ trên tủ đầu giường, cô không muốn để ý tới bộ đồ này rốt cuộc do ai chuẩn bị, túm lại, thay trước, lúc này rời đi rồi nói sau.

“Cửu Cửu, em hãy nghe anh nói, nghe anh giải thích...” Lương Kinh Đào đuổi theo, dùng sức gõ cửa phòng tắm.

Tiêu Cửu Cửu dựa lưng vào phòng tắm, dùng sức nhắm hai mắt lại.

Có một số việc, không thể nghĩ, suy nghĩ nhiều, sẽ đâm tim đâm phổi đau.

Lương Kinh Đào, cho dù anh ta sắm vai gì, cho dù kỹ xảo của anh ta có bao nhiêu xuất sắc, anh ta vĩnh viễn không phải là Phượng Thần mà cô thích nhất, cô đang mơ, nên tỉnh!

Thật ra thì, sau khi biết thân phận của anh là Lương Kinh Đào em trai của Lương Kinh Diễm thì lý trí Cửu Cửu đã nói cho cô biết, mục đích đến gần cô của người đàn ông này không đơn giản.

Nếu như cô không nghĩ sai, anh ta chẳng qua chính là muốn mang cái mặt nạ quá giống Phượng Thần này, muốn dùng phương thức... Dịu dàng kia của Phượng Thần tới giam cầm lòng cô, sau đó, lại hung hăng làm giảm thọ của cô, báo thù rửa hận cho chị anh ta.

Chẳng lẽ, Tiêu Cửu Cửu cô giống như là đũa ngọc mặc cho người ta đùa bỡn sao? Bọn họ cũng quá coi thường Tiêu Cửu Cửu cô rồi.

Đợi Tiêu Cửu Cửu điều chỉnh xong cảm xúc, thay xong đồ đi ra thì Lương Kinh Đào cũng đã thay xong quần áo, đứng ở trước cửa phòng tắm,

đỏ mắt chờ mong cô đi ra ngoài.

Tiêu Cửu Cửu giống như không nhìn thấy anh ta, trực tiếp lướt qua anh ta.

Lương Kinh Đào đưa tay một phát túm được tay của cô, vội vàng nói, “Cửu Cửu, em hãy nghe anh nói, anh thừa nhận, tối ngày hôm qua, vì không để cho em trở về nhà Tiêu Căn Chi, anh để Lộ Hữu Nghĩa thêm chút thuốc ngủ vào trong ly của em, nhưng thằng nhóc kia tự cho là đúng, không những cho một loại thuốc khác vào trong ly rượu của em, ngay cả trong rượu của anh cậu ta cũng bỏ thuốc, cho nên anh mới có thể mất khống chế. Cửu Cửu, van cầu em, hãy nghe anh nói, anh muốn cưới em, không phải vì bồi thường hay thua thiệt, càng không phải vì báo thù gì cả, anh chính là thật lòng muốn cùng một chỗ với em! Thật, em phải tin tưởng anh! Tha thứ cho anh! Có được không?”

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 80.2

Tiêu Cửu Cửu nhìn trên mặt Lương Kinh Đào lộ vẻ chân tình, còn có khăn trương và vôi vàng muốn cầu xin tha thứ ở đáy mắt, cô tin tưởng, vào giờ phút này, Lương Kinh Đào ôm vài phần thật lòng với cô.

Nhưng mà, chân tình như vậy của anh có thể giữ vững bao lâu?

Tiêu Cửu Cửu nhìn thẳng vào mắt anh ta, vẻ mặt thành thật nói, “Lương Kinh Đào, tôi tin tưởng giờ phút này anh có thành ý, nhưng anh từng nghĩ chưa, ân oán giữa tôi và nhà anh còn đó, anh cho rằng, bọn họ sẽ đồng ý để cho tôi lấy anh sao?”

Trong mắt Lương Kinh Đào phát ra tia sáng, mang theo vẻ gấp gáp hỏi, “Vậy nếu như, anh có thể khiến cho bọn họ đồng ý anh cưới em, cũng tham dự hôn lễ? Em có đồng ý gả cho anh không?”

Tiêu Cửu Cửu nhìn anh ta, hồi lâu không nói gì.

Khi Lương Kinh Đào đợi đến sắp hỏng mất, đang định một lần nữa mở miệng hỏi cô, Tiêu Cửu Cửu lại đột nhiên nói, “Được! Nếu như cha mẹ của anh có thể gật đầu đồng ý, cũng tham dự hôn lễ chúng ta, vậy tôi sẽ gả cho anh!”

“Thật?” Mặt Lương Kinh Đào tràn đầy vui mừng, giống như hơi không dám tin, cô thật sự đồng ý?

“Thật!”

Nghe được Tiêu Cửu Cửu vô cùng khẳng định trả lời chắc chắn, Lương Kinh Đào mừng rỡ một tay bế cô lên, “Tốt quá! Cửu Cửu, anh sẽ về nhà nói với cha mẹ anh! Em chờ anh cưới em làm vợ đi!”

Tối hôm qua Tiêu Cửu Cửu bị giày vò một đêm, bản thân còn vô cùng mệt mỏi, lại một thân đau nhức khác thường, bị anh xoay tròn một vòng như vậy, cả người đều cảm giác hơi chóng mặt, cô vội vàng vỗ vỗ vai anh ta, “Anh mau buông tôi xuống! Mau buông tôi xuống! Đầu tôi choáng!”

Lương Kinh Đào vội vàng đặt cô xuống, quan tâm hỏi, “Cửu Cửu, em không sao chứ? Có muốn đi bệnh viện kiểm tra một chút không?”

Tiêu Cửu Cửu liếc nhìn anh ta một cái, “Đi bệnh viện? Anh đang gây sự hả? Tôi bị anh xoay vòng choáng, bây giờ đã không sao!”

Lương Kinh Đào ngây ngốc cười, gãi gãi đầu nói, “Anh đây không phải quá vui mừng sao?”

Tiêu Cửu Cửu không để ý đến anh ta nữa, tìm được túi của mình, đi thẳng ra cửa, “Tôi đi về.”

Lương Kinh Đào vội vàng cầm đồ đạc của mình lên, đuổi theo, “Cửu Cửu, chờ anh một chút, chúng ta đi ăn cơm trước! Cơm nước xong, anh đưa em về!”

Cô không cảm kích, “Không cần! Tôi không đói bụng, không phải anh còn phải về nhà sao? Nhanh đi về đi!”

Lương Kinh Đào cho rằng Tiêu Cửu Cửu muốn anh nhanh đi về để thương lượng chuyện hôn lễ với cha mẹ anh, nên không miễn cưỡng cô, “Vậy cũng được, thế anh đưa em về trước, sau đó về nhà.”

Tiêu Cửu Cửu còn định từ chối, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt tha thiết mong đợi của Lương Kinh Đào thì hơi thương hại, trong lòng nói đau, lặng lẽ ngậm miệng.

Trong lòng và lý trí, quyến luyến không thôi với Phượng Thần, đều đang giằng co ở trong lòng cô.

Lời vừa rồi cô nói với Lương Kinh Đào, thật ra thì định lấy hôn sự của chính mình ra đánh cược một lần, nếu như Lương Kinh Đào thật sự có bản lĩnh để cho cha mẹ anh ta khuất phục, hơn nữa, anh ta thật lòng yêu thương cô, cô sẽ cho anh ta có một cơ hội đi tiếp với cô.

Nếu như lần này cô thua, như vậy, cô sẽ lấy thủ đoạn dứt khoát hơn, trực tiếp cắt đứt phần nghiệp duyên này.

Tiêu Cửu Cửu cô chưa bao giờ là người thua không dậy nổi, thời niên thiếu khốn khổ, đã sớm dạy cô một chuyện, cho dù bạn muốn cái gì, cũng phải cố gắng đi tranh thủ, mặc kệ bạn ngã nhào ở đâu, bạn đều phải một lần nữa đứng lên từ nơi đó, sau đó, tiếp tục ngẩng đầu, kiên cường bất khuất đi về phía trước.

Lương Kinh Đào, chỉ mong, sẽ không để cho tôi thất vọng!

Đợi bọn họ ra khỏi căn phòng này, Tiêu Cửu Cửu mới phát hiện, nơi này vẫn là “Nhất dạ khuynh thành”, chỉ khác biệt chính là, nơi này là phòng khách của “Nhất dạ khuynh thành”, bố trí đoán chừng cũng để tiện cho người ta giải quyết nhu cầu cấp bách *?

(*) gốc 猎艳 (Liệp diễm), chỉ hành động tìm hoa, truy tìm nữ sắc hoặc nam sắc, tìm kiếm quan hệ tình dục, nhu cầu tình dục.

Chính là, tại sao bọn họ lại ở chỗ này?

Tối hôm qua, chỗ ý thức của cô dừng lại, cô nhớ rõ ràng, cô đang ở phòng bao, rốt cuộc là ai đưa bọn họ đến đây?

Tiêu Cửu Cửu không khỏi nghĩ đến cảnh trong mộng kia, hiện giờ cô cũng hơi mơ hồ rồi, không biết là mộng hay là tỉnh, mặc dù ở trong lòng Cửu Cửu bây giờ có nghi vấn, nhưng cô cũng sẽ không nói những chuyện không chắc chắn này cho Lương Kinh Đào.

Còn có một số việc, cô định tự mình nghĩ cách đi xác nhận.

Sau khi Lương Kinh Đào đưa Tiêu Cửu Cửu về khoa y đại học B, anh lập tức chạy xe về nhà họ Lương.

Mẹ Lương nữ sĩ Vương Diệu Nguyệt đang ngồi trong phòng khách với Lương Kinh Diễm, vừa ăn trái cây, vừa xem ti vi.

Đột nhiên nhìn thấy con trai bảo bối của mình thế mà lại về nhà, Vương Diệu Nguyệt lập tức đứng dậy, vừa rót nước cho con trai, vừa khoa trương cười trêu, “Ồ, thằng nhóc thú vị này, còn biết được đường về nhà hả?”

Trêu ghẹo thì trêu ghẹo, nước, vẫn như thường bưng lên trước mặt con trai bảo bối của mình.

Lương Kinh Đào nhận lấy nước, ngồi xuống ghế sofa, lặng lẽ quan sát chị gái ngồi trên xe lăn.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của chị gái trở nên tiêu tụy vàng vọt, nhìn ánh mắt chị vốn sắc bén trở nên đen tối không ánh sáng, nhìn toàn thân chị không còn hăng hái và không ai bì nổi như những ngày trước, trong lòng không nhịn được lại đau đớn mờ mờ ảo ảo.

Nếu như anh thật sự định kết hôn với Cửu Cửu, chị gái có chịu được không? Còn có những người lớn trong nhà này, khẳng định cũng sẽ hết sức

phản đối, vậy anh nên tìm lý do gì để thuyết phục bọn họ, để cho bọn họ gật đầu đây?

Bị Lương Kinh Đào nhìn thẳng chăm chăm lâu như vậy, Lương Kinh Diễm cuối cùng đưa mắt khóa trên người em trai, nhìn em trai mình cứng chiều, hỏi, “Tiểu Đào, em luôn nhìn chị như vậy làm gì?”

Lúc này Lương Kinh Đào mới giật mình hồi hồn, cười ngây ngô sờ sờ mũi mình, nói, “Đây không phải đã mấy ngày rồi không nhìn thấy chị, em nhớ chị lắm thôi!”

Anh lời ngon tiếng ngọt lấy lòng Lương Kinh Diễm, khiến cho cô cũng cười theo, “Em thẳng góc này, nhớ chị, em lại một tuần lễ cũng không thấy bóng người? Em sẽ không phải lo tán gái, trong nhà cũng không để ý chứ?”

Đây là người em trai mà cô cứng chiều nhất, thế nhưng không tiếc đi Hàn Quốc phẫu thuật thẩm mỹ, còn bỏ công việc tốt ở nước ngoài, lại để mình ăn mặc thành dáng vẻ Phượng Thần đó, nói em muốn đi mê hoặc chết yêu tinh nhỏ đó, khiến yêu tinh nhỏ đó yêu em, để cho cô ta không thể ở chung một chỗ với Tiêu Căn Chi, cũng không bao giờ có thể ngăn cản hạnh phúc của chị, sau đó, em sẽ quăng yêu tinh nhỏ đó, hơn nữa hung hăng nhục nhã cô ta, bức yêu tinh nhỏ vào đường cùng đi, để cho cô ta sống không bằng chết.

Nghĩ đến em trai vì mình, làm nhiều chuyện như vậy, Lương Kinh Diễm cảm thấy rất áy náy, em trai vì cô, rất uất ức!

Lúc này nghĩ đến yêu tinh nhỏ Tiêu Cửu Cửu chết tiệt kia, Lương Kinh Diễm lại nhớ tới chuyện của em trai, cô không nhịn được hỏi ra tiếng, “Tiểu Đào, em và con đàn bà kia hiện giờ đến trình độ nào rồi? Cô ta cắn câu chứ?”

Lương Kinh Đào cười cười, giống như rất hả hê nói, “Tối ngày hôm qua em đã làm xong cô ta rồi. Chị, chị nhất định không nghĩ tới chứ? Người phụ nữ kia còn là lần đầu tiên đấy, chị có thể yên tâm chứ? Cô ta không hề phát sinh quan hệ với Tiêu Căn Chi!”

Nói thật, khi Lương Kinh Đào nhìn thấy vết máu đỏ trên giường thì anh cũng thật sự vui mừng.

Mặc dù anh không biết mình và Tiêu Cửu Cửu chuyển lên lầu trên “Nhất dạ khuynh thành” như thế nào, nhưng theo anh đoán, khẳng định không thoát khỏi liên quan đến thằng nhóc Lộ Hữu Nghĩa kia.

Mà sau đó, khi anh gọi điện thoại cho Lộ Hữu Nghĩa hỏi thăm, thằng nhóc kia cũng không chối quanh, trực tiếp thừa nhận, còn cố ý cười anh, có phải đêm đó trôi qua đặc biệt thoải mái không? Bị anh mắng lại cho một trận, nhưng trái tim cũng buông xuống.

Lộ Hữu Nghĩa là người anh em chơi đùa từ nhỏ đến lớn với anh, sẽ không đến nỗi hại anh chứ?

Lúc này, khi Lương Kinh Đào đối diện với Lương Kinh Diễm hỏi han, anh cũng không biết mình xảy ra chuyện gì, chính là muốn nói chuyện Cửu Cửu còn là xử nữ nói ra, anh cũng không biết lý do vì sao mình nói vậy, rốt cuộc là muốn an ủi chị gái, hay là nghĩ định thuyết phục mình, để cho mình vui mừng thêm một chút, thì ra Tiêu Cửu Cửu và Tiêu Căn Chi, cũng không có quan hệ mập mờ đó.

Lúc này Lương Kinh Đào cũng không biết, anh tự cho là đúng và mơ mộng của chính anh, gián tiếp đã thành toàn cho mưu kế của một nam phúc hắc, cuối cùng, khiến cho anh ngay cả bại như thế nào cũng không biết.

Cho đến thật lâu về sau, Lương Kinh Đào mới hiểu được, ngay từ mới bắt đầu anh đã bị người khác tính toán, tức, giận, đổ kị, hận, oán đủ loại

cảm xúc xông lên trong đầu anh, để cho anh bất chấp tất cả lựa chọn phản kích.

Dĩ nhiên, đây là nói sau, sau lại nhắc đến.

Lại nói Lương Kinh Diễm và mẹ Lương nghe được lời này của Lương Kinh Đào thì sửng sốt một chút, sau đó Lương Kinh Diễm tỏ vẻ cảnh giác nhìn về phía Lương Kinh Đào, hỏi thẳng, “Tiểu Đào, em và con đàn bà kia lên giường, chuyện này là chuyện tốt với kế hoạch của em! Nhưng chị cần phải cảnh cáo em, yêu tinh nhỏ kia không phải hiền lành gì, em cũng không nên để mình rơi vào, cuối cùng tiền mất tật mang!”

Lương Kinh Đào hoảng hốt trong lòng, người chị gái này quả nhiên không phải đèn đã cạn dầu, chẳng lẽ chị ấy nhìn ra tâm tư của mình?

Vì che giấu mục đích của mình, Lương Kinh Đào vung tay lên, giống như không hề để ý nói, “Chị, chị yên tâm! Loại đàn bà này em đã thấy nhiều rồi, thân phận cô ta là gì, sao em có thể để mình rơi vào, vui đùa một chút thì cũng thôi đi. Chỉ có điều, hôm nay trở lại, là có chuyện muốn thương lượng một chút với mọi người.”

“Chuyện gì?” Mẹ Lương và Lương Kinh Diễm đồng thời hỏi ra tiếng.

“Con muốn cưới Tiêu Cửu Cửu!”

Lời này của Lương Kinh Đào vừa nói ra, lập tức có hai âm thanh đồng thời hét rầm lên, “Mẹ không đồng ý!”

“Em điên rồi!”

Lương Kinh Đào nhìn chị và mẹ tỏ vẻ cực kỳ tức giận, mặt tỏ vẻ bất đắc dĩ nói, “Hai người có thể nghe con nói hết không?”

Phản ứng của hai người, quả nhiên kịch liệt như anh dự đoán.

Nếu như anh thật sự muốn ở chung một chỗ với Cửu Cửu, sợ rằng không thể không dùng một chút thủ đoạn, lại một lần nữa tiền trạm hậu tẩu rồi.

Lúc này Lương Kinh Đào đúng là quan tâm Tiêu Cửu Cửu, cũng chính là muốn ở chung với cô, chỉ có điều, có một số việc, không thuộc quyền khống chế của anh, đến khi phải lựa chọn, anh rốt cuộc vẫn phải buông tay, cũng mới có đau tận xương tủy sau này.

Sau khi mẹ Lương và Lương Kinh Diễm ổn định lại hơi thở của mình, mẹ Lương hừ lạnh một tiếng, “Được rồi, con nói đi. Nếu con không nói ra được lý do, cũng đừng đi gặp yêu tinh nhỏ đó nữa cho mẹ, mẹ sợ con và cô ta tiếp xúc lâu, thù còn chưa báo, đã dính yêu khí vào, như vậy sẽ gây ra phiền toái lớn.”

Lương Kinh Đào hoảng hốt trong lòng, trên mặt cũng hơi phát sốt.

Mẹ và chị gái của anh đều không phải người đơn giản, anh cũng không thể để cho bọn họ nhìn ra tâm tư của mình.

Anh vuốt mặt mình, dáng vẻ có tiếng cũng có miếng nói, “Mẹ, mẹ cứ thoải mái là được rồi, con nói rồi, con sẽ không yêu cô ta, không chỉ không yêu cô ta, con còn hận cô ta tận xương, nếu như không phải do cô ta, chị con sao biến thành như bây giờ đúng không? Cô ta chính là người hại chị con không được hạnh phúc, sao con lại có thể đùa thành thật với cô ta?”

Thấy vẻ mặt tức giận của Lương Kinh Đào, gương mặt tuần tú còn kích động đến hơi vắn vẹo, lúc này mẹ Lương và Lương Kinh Diễm mới yên lòng lại.

Mẹ Lương lại hỏi, “Nếu như không phải con đùa thành thật với cô ta, vậy sao con lại muốn kết hôn với cô ta?”

Trên mặt Lương Kinh Đào hiện lên một nụ cười tàn nhẫn xấu xa, “Mục đích của chúng ta không phải muốn cho cô ta khổ sở sao? Con giả vờ cưới cô ta, sau đó trong hôn lễ ở trước mặt mọi người hung hăng vứt bỏ cô ta, tìm thêm vài truyền thông, làm danh tiếng của cô ta thối nát, đến lúc đó, con xem cô ta còn có thể có mặt mũi sống trên cõi đời này không? Mọi người nói đi, kế hoạch này của con có được không?”

Mẹ Lương và Lương Kinh Diễm liếc mắt nhìn nhau, khi đang than thở vì kế hoạch của Lương Kinh Đào, mẹ Lương lại lo lắng hỏi, “Tiểu Đào, nhưng làm như vậy, có thể ảnh hưởng đến thanh danh của con không? Lỡ như về sau...”

Lương Kinh Đào nhẹ nhàng cười một tiếng, “Mẹ, mẹ nhìn mẹ đi, lại lo lắng vớ vẩn rồi? Nếu con dám làm như thế, nhất định có sách lược đối phó vẹn toàn, chỉ cần bôi xấu danh tiếng của Tiêu Cửu Cửu, đến lúc đó, người mọi người đồng tình sẽ là con, sao lại ảnh hưởng đến con đây? Nếu như Tiêu Cửu Cửu là một người đàn bà xấu, bọn họ sẽ chỉ cho rằng con bị cô ta lừa, ngược lại sẽ cảm thấy con đây từ hôn mới đúng! Về phần sau này, người thật sự muốn gả cho con, cô ấy sao lại để ý đến những chuyện này? Mẹ nói một chút, chỉ bằng gia thế nhà ta như vậy, còn có dáng vẻ tuấn tú bất phàm của con trai mẹ như vậy, mà còn có thể sợ không lấy được dâu hiền sao?”

Mẹ Lương cứ có cảm giác chuyện này vẫn còn hơi thiếu sót, bà hơi bận tâm nhìn Lương Kinh Đào, “Tiểu Đào, con cứ muốn dùng chiêu này sao? Tại sao mẹ cứ có cảm giác, giống như có chỗ nào không đúng! Mẹ sợ những khách mời kia sẽ có ý kiến!”

“Mẹ, mẹ yên tâm, giao tất cả chuyện này cho con, chỉ cần mẹ thuyết phục ông cụ và cha, diễn một tuồng kịch theo con là được! Về phần những khách mời kia, bọn họ đồng tình con còn không kịp nữa, tại sao có thể có ý kiến? Cùng lắm thì, chúng ta trả lại toàn bộ tiền mừng cho bọn họ là được.”

Mẹ Lương thấy Lương Kinh Đào đã quyết định chủ ý, khuyên cũng khuyên không nghe, chỉ bất đắc dĩ than một tiếng, “Được rồi! Con cũng đã quyết định, mẹ sẽ không ngăn cản con, chỉ có điều, con phải tốt đẹp cho mẹ, đừng có đến lúc đó không tính toán được người ta, ngược lại tính toán lên bản thân, vậy thì được không bù nổi mất.”

Lương Kinh Đào cười nói, “Mẹ, con biết rõ mà! Con sẽ cẩn thận!”

Cái gọi là kế hoạch này, cũng chỉ là phương pháp xử lý để dụ dỗ bọn họ tới cử hành hôn lễ giúp anh và Cửu Cửu, thật sự đến lúc đó, anh và Cửu Cửu cử hành hôn lễ rồi, khi đó gạo nấu thành cơm chín, bọn họ cũng không thể nổi giận ngay trước mặt khách mời, kết quả xấu nhất, cùng lắm thì trong nhà sẽ uy hiếp anh, nói muốn thoát ly quan hệ với anh mà thôi!

Nhưng anh là con trai độc nhất của nhà họ Lương, bây giờ chị gái lại như vậy, chỉ cần bọn họ tốn chút kiên nhẫn, kéo dài vài năm với cha mẹ, chờ đứa bé của anh và Cửu Cửu ra đời, cơn tức của bọn họ đương nhiên sẽ hạ, đến lúc đó, coi như bọn họ không muốn tiếp nhận cũng không được!

Chỉ tiếc, lý tưởng rất tốt đẹp, thực tế lại rất gian nan!

Mộng đẹp này của Lương đại thiếu gia, nào dễ dàng thực hiện như vậy, trong am thầm, còn có một con sói đang ẩn núp ở chỗ nào đó, đang mắt chăm chăm bảo vệ Tiêu Cửu Cửu, đây chính là bảo bối của anh, nào có thể để cho người khác nhúng chàm? Đừng hòng mơ tưởng!

Buổi tối, khi người nhà họ Lương ngồi trên bàn ăn cơm, mẹ Lương nói lại chuyện này một chút.

Ông cụ Lương vừa nghe, mắng luôn Lương Kinh Đào hoang đường!

Cha Lương ngồi nhìn con gái tinh thần chán nản, lại nói, “Cha, con lại cảm thấy kế hoạch này không tệ, lại nói, tiểu Đào đã lo lắng đến chuyện

trước sau, cứ để cho nó thử một chút! Con đàn bà kia, không xử lý nó, thật có lỗi với Diễm nhi!”

Ông cụ Lương vừa nhìn dáng vẻ đau thương của Lương Kinh Diễm, rất cuộc im miệng.

Ông cụ sao lại không muốn để cho con bé kia đi tìm chết, nhưng mà, Tiêu Căn Chi vì bảo vệ con bé đó an toàn, cam lòng vứt bỏ đám hỏi với nhà họ Lương bọn họ, Tiêu Căn Chi chịu kết thân với một điều kiện, chính là muốn nhà họ Lương bỏ qua cho con bé kia, Tiêu Căn Chi còn lên tiếng, nếu như người nhà họ Lương bọn họ dám xuống tay với con bé kia, nó sẽ hủy hôn bất cứ lúc nào, hơn nữa coi nhà họ Lương là kẻ địch, không chết không thôi.

Bọn họ còn không muốn chọc phải kẻ điên Tiêu Căn Chi kia, mà biện pháp này của tiểu Đào, mặc dù trả giá hơi cao, nhưng vẫn có thể coi như là một biện pháp tốt.

Nếu bây giờ tiểu Đào đã khiến con bé kia lên giường của nó, nghĩ đến tiểu Đào cũng là quan tâm, muốn mượn hôn lễ này mà hung hăng đè nhuệ khí của con bé đó xuống, khiến cho con bé kia không dám mơ mộng hão huyền người không nên mơ mộng, cũng vẫn có thể xem như là một kế hay.

Ông cụ Lương rất cuộc gật đầu một cái.

Mẹ Lương lập tức hưng phấn nói, “Tiểu Đào, vậy con chọn ngày đi, xem lúc nào thì giải quyết việc này rồi? Ôi, mẹ chỉ hận không được ngay lập tức nhìn thấy dáng vẻ khóc rống cầu khẩn của con yêu tinh kia, tiểu Đào, con có thể phải cố gắng thật nhiều, chúng ta cần phải một kích trúng ngay, tuyệt đối không thể để cho con yêu tinh kia có cơ hội thở dốc, biết không?”

Lương Kinh Đào nhìn vẻ mặt hưng phấn của mẹ Lương, còn có cặp mắt mong đợi kia của Lương Kinh Diễm, trong lòng thoáng qua một tia áy náy.

CỤC CUNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Tiêu Thiểu Gia Thật Xấu Xa

Đợi đúng một tuần, sau khi trở lại tới trường học, Lương Kinh Đào nói cho Tiêu Cừ Cừ, nhà họ Lương đã đồng ý chuyện hôn nhân của hai người bọn họ. Chỉ có điều, khả năng là số lượng tân khách được mời đến dự buổi hôn lễ đó sẽ không có quá nhiều, vì hôn lễ chỉ tổ chức khiêm tốn. Lúc này khi nghe Lương Kinh Đào đề nghị Tiêu Cừ Cừ hãy lựa chọn một ngày thật tốt, DiễđầnlêQuýĐôn để hai người chuẩn bị cử hành hôn lễ, thì Tiêu Cừ Cừ quả thực không thể tin được vào lỗ tai của mình.

Theo như lẽ thường mà nói, cô và nhà họ Lương là kẻ thù của nhau. Lương Kinh Đào muốn kết hôn với cô, lẽ ra bất kể thế nào nhà họ Lương cũng sẽ phải sử dụng đủ mọi thủ đoạn để ngăn cản cô gả cho Lương Kinh Đào mới đúng! Nhưng tại sao nhà họ Lương kia lại có thể dễ dàng chấp nhận chuyện Lương Kinh Đào cầu xin muốn được kết hôn với cô như vậy?

Trong chuyện này như có điều gì không đúng lắm, câu chuyện diễn biến khác thường như vậy, chắc chắn phải có điều gì đó ẩn giấu bên trong!

Xem ra, trong chuyện này nhất định người nhà họ Lương đã có âm mưu gì đó! Bằng không, ở dưới tình huống bình thường, việc hôn sự này chắc chắn sẽ bị cấm chỉ, chứ không bao giờ có thể được thuận lợi cử hành như vậy.

Được rồi! Nhà họ Lương các người muốn chơi trò đùa giỡn, vậy Tiêu Cừ Cừ tôi đây liền theo cuộc chơi này tới cuối cùng!

Trong chớp mắt, lại một tuần nữa trôi qua.

Thứ sáu sau khi tan lớp, Tiêu Cửu Cửu cùng Trương Dương và La Manh hẹn với nhau sẽ đi ra ngoài ăn cơm. Kết quả, vừa mới đi xuống thang lầu khu giảng đường một chút, đã nhìn thấy Lương Kinh Đào đang đứng đợi ở bên dưới khu giảng đường.

Trên người anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng phối với chiếc quần bình thường màu vàng nhạt quần thường. Nhìn Lương Kinh Đào đứng đó quả thật rất có hương vị ngọc thụ lâm phong. Anh cứ hờ hững đứng ở nơi đó như vậy, có thể nói nhìn anh giống như một phong cảnh diễm lệ, xinh đẹp, đã thu hút vô số ánh mắt của các nữ sinh. Những ánh mắt kia rơi vào trên người của Lương Kinh Đào, tưởng chừng như không thể rời bỏ đi nổi. Trong từng đôi tròng mắt của các cô gái đều tràn ngập sự ngưỡng ngùng và hàm chứa sự ngưỡng mộ tình tứ ẩn giấu bên trong đối với anh.

Nhưng nhìn đến ánh mắt của Lương Kinh Đào trực tiếp nghênh đón về hướng Tiêu Cửu Cửu, thì mỗi một ánh mắt của các cô gái đều nhìn về phía Tiêu Cửu Cửu. Dieenndkdan/leeequhydonnn Trong một tích tắc, ánh mắt của các cô gái đang có chút hâm mộ, liền chuyển biến thành ghen tỵ và không cam lòng.

Không phải nghi ngờ chút nào, Tiêu Cửu Cửu này là một nhân vật xuất chúng, không gì so sánh nổi, cô nhất định không phải là tầm thường.

Ở trong lớp, tên của Tiêu Cửu Cửu luôn đứng đầu trong bảng thành tích học tập. Cô được chủ nhiệm lớp rất yêu thích, hơn nữa còn chiếm được vô số sự hâm mộ của các bạn học nam trong lớp. Nhưng lại làm cho một đám bạn học nữ, bất kể là về diện mạo hay là về thành tích học tập, đều không có một ai sánh được với cô, thì cảm hận đến âm thầm cắn răng nghiên lợi.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Tiêu Cửu Cửu với thiên phú hơn người, lại không chút quan tâm tới các cô mạnh hơn thế nào, không quan tâm các cô cho dù có cố gắng như thế nào đi nữa, cũng vẫn không thể nào đuổi kịp Tiêu Cửu Cửu. Điều này đã làm cho các cô vừa hận, lại vừa cảm thấy vô cùng thất bại.

Mà đáng vẻ khuynh thành kia của Cửu Cửu, không những ở Đại học Y khoa B, mà ngay cả hoa khôi của viện y học, vốn là hoa khôi khóa trước của Đại học Y khoa B, cũng đã sớm bị Tiêu Cửu Cửu đẩy xuống hàng bên dưới. Dưới tình cảnh ấy, bất tri bất giác Cửu Cửu cũng đã được mọi người trong trường Đại học Y mặc nhiên phong tặng trở thành hoa khôi mới của trường. Vô hình chung, cô đã làm cho một đám đại tiểu thư luôn luôn kiêu ngạo đặc chí, không ai bì nổi kia, trở nên lu mờ.

Lại nói, nếu như không phải ở bên cạnh Cửu Cửu vẫn luôn có người âm thầm bảo vệ cho cô, thì có thể nói làm sao cuộc sống hiện tại của cô trôi qua bình thản như vậy được. Một số người vốn là nghĩ muốn đánh chủ ý lên Cửu Cửu, cả trai cả gái muốn cho cô nhìn thấy một chút những lợi hại của mình, đều âm thầm bị người khác ở phía sau lặng lẽ thu thập. Do đó từng người một đều đã có kinh nghiệm, nên cũng không có ai còn dám nảy sinh bất cứ một ý niệm nào đối với Tiêu Cửu Cửu nữa. Đối với Tiêu Cửu Cửu, nhìn thoáng qua tưởng như vô hại, kì thực lực sát thương của cô lại vô cùng lớn, nên càng tăng thêm sự kính sợ lễ phép.

Dĩ nhiên, những loại chuyện xảy ra sau lưng như vậy, chỉ riêng có Tiêu Cửu Cửu là không hề hay biết.

Khi Tiêu Cửu Cửu nhìn thấy những ánh mắt của các bạn học nữ, nhìn Lương Kinh Đào tràn đầy vẻ si mê, thì trong lòng cô không nhịn được mà âm thầm phỉ nhổ: Thật đúng là yêu nghiệt, một kẻ hoa đào thối nát! Cả ngày chỉ biết khoe khoang, trêu chọc bậy bạ!

Lương Kinh Đào cười cười, gật đầu một cái đối với Trương Dương và La Manh, nói, "Anh tới đón Cửu Cửu đi mua một ít đồ, Trương Dương, La Manh, các em có muốn mua cái gì hay không?"

Trương Dương và La Manh vốn đã hẹn Tiêu Cửu Cửu cùng đi ăn cơm, hôm nay vừa thấy Cửu Cửu bị Lương Kinh Đào cướp đoạt đi như vậy, lúc này cũng không khách khí chút nào, liền cười xấu xa hỏi lại: "Có đúng là em muốn mua cái gì cũng được phải không?"

Lương Kinh Đào nhìn thấy vẻ mặt chỉ muốn gây khó dễ cho người khác của Trương Dương, lại còn cái kiêu không thể không cười có chút lắt léo kia, nhưng vẫn gật đầu khẳng định, "Có thể!"

Ánh mắt của Trương Dương sáng lên, "Vậy em muốn có một con vịt quay Toàn Tụ Đức (*)!"

(*) Vịt quay Toàn Tụ Đức: Toàn Tụ Đức là thương hiệu vịt quay lâu đời và nổi tiếng bậc nhất tại Bắc Kinh, được gây dựng từ năm 1864, là một món ăn đặc sản nổi tiếng của vùng Đông Bắc Trung Quốc, đặc biệt là ở thủ đô Bắc Kinh. Đặc trưng của món vịt quay là da vịt mỏng, giòn, màu vàng sậm. Vịt Bắc Kinh to, béo sau khi được quay trong lò lửa lớn được nhà hàng lạng lấy thịt và da phục vụ cho khách, riêng phần xương còn lại được hầm để nấu món súp hoặc rang muối. (Nguồn VnExpress)

La Manh cũng gia nhập hàng ngũ lưỡng gạc, đôi mắt to cười thành hai mảnh trăng khuyết, "Vậy em muốn ăn món thịt tẩm bột rán!"

Tiêu Cửu Cửu duỗi ngón tay ra chọc cho mỗi người một cái, giận dữ mắng, "Hai người các cậu đúng là hai con quỷ thèm ăn! Cũng không sợ ăn no vỡ bụng chết!"

Trương Dương và La Manh nhất tề nhìn sang Tiêu Cửu Cửu, đồng thanh hô lớn: "Cắt ngay..."

Lương Kinh Đào dặt tay Tiêu Cửu Cửu, cười nói hòa nhã, "Được, nhất định anh sẽ mang về cho hai người những thứ mà các em muốn ăn! Bây giờ hai chúng tôi đi trước nhé!"

"Đi đi! Đi đi! Tranh thủ thời gian cho nhanh!" Trương Dương hướng bọn họ tế mi lộng nhãn phát tay một cái, "Bye bye..."

"Bye bye!"

Sau khi lên chiếc xe BMW màu bạc của Lương Kinh Đào, Tiêu Cửu Cửu hỏi Lương Kinh Đào, "Chúng ta sẽ đi đâu đây?"

Lương Kinh Đào nhìn sang Cửu Cửu cười cười, "Dẫn em đi đến một chỗ này để cho xem một chút!"

Tiêu Cửu Cửu nhìn vẻ mặt thần thần bí bí của anh, chỉ cười cười giống như là đang chờ một vật quý hiện ra vậy, cho nên cô cũng không hỏi Lương Kinh Đào thêm nữa, chờ anh công bố đáp án.

Chiếc xe BMW màu bạc hình dáng đẹp mắt lao đi trên đường. Chạy được khoảng chừng mười lăm phút, chiếc xe BMW màu bạc được lái vào một khu vườn hoa với cảnh vật thanh nhã, dừng lại ở phía dưới một khu chung cư cao cấp khoảng chừng mười tầng.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Tiêu Thiếu Gia Thật Xấu Xa (Tiếp Theo)

Lương Kinh Đào dừng xe xong xuôi, lại nhìn sang Tiêu Cửu Cửu cười cười, "Đi thôi! Đi lên xem nhà mới của chúng ta một chút."

Nhà mới?

Tiêu Cửu Cửu nhìn Lương Kinh Đào, lúc này vẻ mặt ôn nhu của anh mang theo một chút xíu sự vui vẻ. Anh nói kết hôn là thật sao? Thậm chí ngay cả phòng ốc cũng đã chuẩn bị xong như vậy? Hay là nói, toàn bộ những việc này Lương Kinh Đào làm như vậy là chỉ định lừa giỡn, để cho cô có thể xâm nhập sâu hơn nữa Dieenndkdan/leeequhydonnn vào trong vở diễn hạnh phúc giống như bột nước kia chẳng?

Tiêu Cửu Cửu lặng lẽ đi theo Lương Kinh Đào lên lầu. Thang máy dừng lại ở lầu chín.

Lương Kinh Đào dắt tay của Tiêu Cửu Cửu, nhìn cô vừa dịu dàng vừa thâm tình, nói: "Cửu Cửu, anh đã đặc biệt mua căn chung cư ở lầu chín này, là hi vọng hai chúng ta có thể sống chung một chỗ với nhau thật dài, thật lâu, mãi mãi bên nhau, d๑đ☆L☆q๑đ vĩnh viễn không bao giờ chia cách."

Tiêu Cửu Cửu nhìn sang anh chỉ cười cười, cô nắm chặt tay Lương Kinh Đào, nhưng lại không nói gì hết.

Có mấy lời, Tiêu Cửu Cửu cũng không muốn nói quá nhiều. Cô chỉ muốn quan sát, xem chuyện này có thể tiếp tục phát triển giống như cô

đang dự đoán kia hay không?

Lương Kinh Đào mua căn hộ trong khu chung cư này theo kiểu mua lại. Căn hộ nằm ở trong một khu vực tốt như thế này, đoán chừng giá mua lại ít nhất cũng phải trên dưới ba trăm vạn. Bên trong căn hộ được trang trí rất ấm áp. Một tổ hợp các loại đồ dùng gia đình đều có màu vàng nhàn nhạt, chiếc rèm cửa sổ bằng loại lụa trắng quý giá đắt tiền, chiếc đèn chùm bằng thủy tinh lộng lẫy đẹp đẽ, bốn phía còn được trang trí các bồn hoa với những đoá hoa tươi tắn, xinh đẹp bên màu lá xanh biếc. Hương thơm tỏa ra quanh quẩn, khiến trong mũi của cô cũng mơ hồ có hương thơm của hoa.

Toàn bộ căn hộ lúc này tạo một cảm giác làm cho người ta thấy trong sự ấm áp đơn giản đó lại lộ ra một vẻ khiêm tốn mà cao sang. Chỉ nhìn qua cũng biết chủ nhân của căn hộ này là một người rất có khiếu thưởng thức.

"Cửu Cửu, em thấy như thế nào? Có thích không?" Lương Kinh Đào nhìn cô, bộ dáng vẻ mặt như muốn cầu xin khen ngợi, cầu xin một lời khích lệ.

Tiêu Cửu Cửu cũng không phụ công của Lương Kinh Đào, nên cười nói rất nể tình, "Ừ, cực kỳ tuyệt vời! Em rất thích!"

"Đi nào! Để anh dẫn em lên lầu ngắm nghía căn phòng chính của hai chúng ta một chút!"

Một tay Lương Kinh Đào nắm chặt lấy tay của Tiêu Cửu Cửu, kéo cô đi về phía căn phòng ở trên lầu hai.

Lương Kinh Đào đẩy cánh cửa phòng ngủ chính ra, dắt Tiêu Cửu Cửu đi vào. Đập vào mắt chính của cô chính là, toàn bộ căn phòng, từ chiếc ga phủ giường, từ chiếc rèm cửa sổ mỏng manh, cho đến từng thứ đồ vật nhỏ bày biện trong phòng đều có chung một gam màu tím. Cảnh tượng nhìn như mộng như ảo, một phát đánh trúng vào điểm yếu của Tiêu Cửu Cửu.

Quả thật Lương Kinh Đào đã hao tổn không ít tâm tư đối với từng thứ được bày biện ở nơi này. Rõ ràng là anh đã nắm rất vững mọi sở thích của Tiêu Cửu Cửu. Cô thích gì, không thích cái gì, chỉ cần qua cách thiết kế bài trí ở nơi này là nhìn ra được, mọi thứ ở nơi này hoàn toàn phù hợp với những gì mà cô yêu thích.

Tiêu Cửu Cửu chân thành nói với Lương Kinh Đào một tiếng, "A Đào, anh thật hao phí tâm tư rồi!"

Ở trong lòng Tiêu Cửu Cửu nhẹ khẽ thở dài một tiếng. Nếu như không phải có một chút những ân oán khó quên, làm cho người ta cảm thấy khó chịu kia, vắt ngang ở giữa hai người bọn họ như vậy, thì việc Lương Kinh Đào xả thân cứu cô, dụng tâm của anh, lại còn cả ngoại hình của anh quá giống Phượng Thần như vậy, sợ rằng trái tim của Tiêu Cửu Cửu cô đã sớm bị Lương Kinh Đào bắt làm tù binh mất rồi.

Nhưng hết lần này tới lần khác, cô không thể nào quên được sự thù hận kia, dù chỉ một chút.

Một đoạn thù hận kia đã làm cho trong lòng của cô nổi lên sự đề phòng, khiến cho cô không dám dễ dàng thổ lộ ra tình cảm của mình, làm cho cô trong mọi thời khắc đều phải nâng cao cảnh giác, chỉ sợ lại bị người nhà họ Lương đưa vào cạm bẫy!

Lương Kinh Đào kia, không phải anh cũng là người nhà họ Lương đó sao?

Tiêu Cửu Cửu cũng biết, cho dù có là loại trúc xấu cũng có thể sinh ra cây măng tốt. Lương Kinh Đào rốt cuộc là trúc xấu hay là cây măng tốt, chuyện này chẳng phải sẽ còn chờ thời gian chứng minh mới rõ được hay sao?

Cô cũng đã từng nói rằng, chỉ cần là anh có thể bước qua được cửa ải của buổi hôn lễ kia, chỉ cần là anh chân tâm thật ý muốn sống cùng với cô,

vậy thì, cô nguyện ý cho Lương Kinh Đào một cơ hội.

Hôm nay, mọi chuyện đang từng bước từng bước chuyển hướng gần đến theo những dự đoán của cô. Chẳng qua là hiện giờ vẫn còn chưa biết, ở trong trò chơi trận đấu với nhà họ Lương này, cô sẽ là người bị thua hay cô sẽ là người thắng cuộc? Hay hoặc là, cả hai bên, cô và gia đình bọn họ đều sẽ bị tổn hại?

Tiêu Cửu Cửu luôn luôn rất tin vào trực giác của mình! Trực giác của cô cho thấy, bản thân mình và Lương Kinh Đào nhất định sẽ không thể đi cùng với nhau được. Nhưng bây giờ nhìn vẻ hòa nhã nơi đáy mắt của Lương Kinh Đào cùng với bộ dạng lấy lòng của anh ta, cô lại không đành lòng cứ như thế mà tách rời ra khỏi Lương Kinh Đào.

Nói đi nói lại, cô vẫn như cũ, chỉ là quyến luyến một chút ít những gì thuộc đặc điểm riêng biệt tương tự như Phượng Thần có ở trên người Lương Kinh Đào mà thôi!

Sau khi xem xong cái gọi là "nhà mới" trong mắt Lương Kinh Đào kia, Lương Kinh Đào hỏi ý kiến của cô, xem còn cần bổ sung thứ gì nữa không. Tiêu Cửu Cửu cũng nói một số ý kiến, sau đó hai người lại lái xe đi ra ngoài, mua toàn bộ những đồ vật mà trong nhà bọn họ vẫn còn thiếu, sau đó trở lại căn hộ chung cư.

Bọn họ còn mua về một ít những nguyên liệu nấu ăn, sau đó Tiêu Cửu Cửu làm đầu bếp chính, Lương Kinh Đào làm trợ thủ. Do thói quen nấu cơm hời còn ở biệt thự nhỏ trong khu bảo tồn Ngọc Sơn, nên Cửu Cửu rất nhanh chóng liền bày đầy ra nửa cái bàn một mâm cơm phong phú với năm món mặn, một món canh.

Lương Kinh Đào vô cùng kinh ngạc, khi phát hiện ra thêm một ưu điểm nữa của Tiêu Cửu Cửu - tài nấu nướng của cô cũng tốt vô cùng!

Đến khi đưa thức ăn vào miệng, Lương Kinh Đào lại càng thêm chất lười khen ngợi, "Ăn thật là ngon! Ăn thật là ngon! Cữu Cữu, em quả là rất lợi hại!"

Ở trong lòng Lương Kinh Đào âm thầm vui mừng, Tiêu Cữu Cữu này thật sự là quá xuất sắc! Cô đúng là điển hình của một cực phẩm mỹ nhân: "Lên phòng khách rất tốt, xuống phòng bếp rất giỏi, mà lên được giường lại càng tuyệt vời"! (*)

(*) Ý nói đây là điển hình của một người phụ nữ tài sắc vẹn toàn, ở bất cứ một lĩnh vực nào cũng làm rất tốt.

Việc này làm cho trong lòng Lương Kinh Đào cảm thấy cực kỳ cao hứng, người phụ nữ này, từ nay về sau sẽ thật sự thuộc về Lương Kinh Đào anh!

Ăn cơm xong, Tiêu Cữu Cữu tìm một cớ để quay trở về ký túc xá.

Lương Kinh Đào bộ mặt buồn bã, hỏi lại: "Cữu Cữu, em nhất định không thể ở lại đây được sao?"

Hai người bọn họ cũng đã có quan hệ da thịt thân thiết như vậy rồi. Lương Kinh Đào còn muốn, sau khi đưa Cữu Cữu đến xem ngôi nhà mới của bọn họ xong xuôi, lại có thể triền miên cùng với Cữu Cữu thêm nhiều lần hơn nữa! Nhưng anh lại không ngờ rằng, Tiêu Cữu Cữu vậy mà lại không hề có ý định tiếp tục thân mật cùng anh một chút. Ngay cả vừa mới rồi, Lương Kinh Đào muốn hôn cô một cái, nhưng cô vẫn từ chối, khiến cho trong lòng anh cảm thấy rất bất mãn. Bây giờ nghe cô nói muốn trở về ký túc xá như vậy, bộ dáng của Lương Kinh Đào lại càng tỏ ra mong ước một cách đáng thương.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Tiêu Cửu Cửu Thật Xấu Xa (Tiếp Theo)

Sắc mặt của Tiêu Cửu Cửu lạnh xuống: "Đã quá muộn rồi! Em nhất định phải trở về túc xá thôi. Nếu như chúng ta kết hôn thật sự, anh còn lo không có cơ hội để hai chúng ta ở cùng một chỗ hay sao? Chỉ mong đến lúc đó, anh không chê em đã làm phiền anh là tốt rồi."

Thấy trên mặt Tiêu Cửu Cửu lộ rõ biểu cảm lạnh lùng vắng lặng, thì ngọn lửa đục vọng vừa mới nảy sinh trong cơ thể Lương Kinh Đào, trong nháy mắt dường như đã nhanh chóng hạ xuống.

Hiện tại Lương Kinh Đào cũng có chút hoài nghi, cô của đêm hôm đó và cô của bây giờ tựa như không phải là một người vậy! Tại sao đêm hôm đó cô nhiệt tình giống như lửa, nhưng bây giờ lại hờ hững lạnh lùng tựa như băng? Một Tiêu Cửu Cửu như thế này, làm cho Lương Kinh Đào có cảm giác, dường như sự việc đột nhiên có chút gì đó, khiến anh không cách nào khống chế được trong tay.

Lại nói, dù thế nào Lương đại thiếu cũng là con trai trưởng của một gia đình dòng dõi thế gia, một người từ nhỏ đến lớn luôn được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay, che chở cho đến khi trưởng thành. Hôm nay đột nhiên gặp phải tình cảnh giống như Tiêu Cửu Cửu thế này, một người không chịu sự điều phối của anh, cũng không chịu tuân theo chủ ý sắp xếp của anh như vậy, nhưng lại cũng không chinh đốn anh đến mức bi thảm.

Hết lần này tới lần khác, Lương đại thiếu còn chưa thể ôm được mỹ nhân kia trở về nhà của mình, cho dù anh có buồn bực với cô, có tức giận

cô, có trách móc cô, có bất mãn với cô, thì anh vẫn phải dùng bộ mặt cầu cạnh để mà lấy lòng cô.

Vì thế, Lương Kinh Đào vẫn phải dụ dỗ Tiêu Cửu Cửu, nghe thấy Tiêu Cửu Cửu yêu cầu muốn đi về, Lương Kinh Đào vốn còn nghĩ muốn sẽ vô lại một chút, nhưng khi thấy ánh mắt lạnh lẽo kia của Tiêu Cửu Cửu bay tới, lời nói của anh liền không dám vọt ra khỏi miệng nữa. Lương Kinh Đào đành chỉ có thể ngoan ngoãn thu thập mọi thứ đầy đủ, sau đó chuẩn bị đưa cô trở về trường học.

Xuống đến lầu dưới, đột nhiên Lương Kinh Đào kêu lên một tiếng, "Ai dà, chúng ta còn quên chưa đi mua vịt quay Toàn Tụ Đức của Trương Dương và thịt tấm bột rán của La Manh rồi. Chúng ta phải đi mua đã rồi mới trở về được, tránh để cho các cô ấy chê trách là anh nói lời mà không chịu giữ lời!"

"Được!" Đây là những yêu cầu của những chị em tốt của mình, dĩ nhiên Tiêu Cửu Cửu sẽ không cự tuyệt.

Ngày bọn họ tổ chức hôn lễ đã được định đoạt xong xuôi rất nhanh. Đó là ngày hai mươi chín tháng mười, thời gian cách hiện tại chỉ có hai tuần lễ nữa.

Khi Tiêu Cửu Cửu nói chuyện với Tiêu Căn Chi và mấy người Tần Tấn Chu Tiêu rằng, mình sẽ kết hôn với Lương Kinh Đào. Không ngoài dự đoán, tất cả mấy người bọn họ, từng người một đều nói rằng, Tiêu Cửu Cửu hành động như vậy chỉ vì Phượng Thần, chỉ vì muốn báo thù mà cô đã xả thân chịu chết, hành động như một cô gái ngu ngốc.

Chu Tiêu trực tiếp dùng giọng nói hung tợn, hận không thể đập cho cô một trận, mà nói với cô: "Em đừng có cho là anh nói nhiều như vậy, Cửu Cửu, tối nay em hãy trở về khu bảo tồn Ngọc Sơn cho anh. Anh Căn Chi sẽ giảng giải cho em những điều tốt nhất, sẽ dạy dỗ em nên làm chuyện gì,

không nên làm chuyện gì. Hãy mau chóng trở về nhà ngay cho anh! A, quên đi! Anh sẽ lái xe đến đó để đón em về nhà! Sau khi tan học, em hãy đến cửa trường học, anh sẽ chờ em ở cửa trường học đó."

Giọng nói của Tần Tấn thì vẫn còn giữ được sự nhẹ nhàng, tao nhã, khi nghe được Tiêu Cửu Cửu thông báo về hôn lễ của mình, anh cũng chỉ thở dài, nói một câu: "Nhóc con đần độn, em có biết là em đang làm cái gì không hả?"

Khi Tiêu Cửu Cửu đáp lại anh một tiếng, "Em biết!"

Thì sau đó, anh liền trầm mặc.

Hồi lâu, Tần Tấn mới lại lên tiếng, "Nếu như em thật sự có thể tin rằng, mình sẽ thắng ở trong trận chiến đấu này, như vậy, anh xin chúc mừng em! Nhưng mà Cửu Cửu, em đã chuẩn bị kỹ càng chưa?"

"Em đã làm xong rồi!"

"Được lắm, nếu như em cũng đã nghĩ xong rồi, vậy thì anh không có gì để nói nữa rồi, buổi tối gặp mặt nhau chúng ta sẽ tán gẫu tiếp!"

Còn sau đó, với Hứa Hằng Minh và Đông Phương Cảnh Mộ, Tiêu Cửu Cửu cũng chỉ có thông báo với bọn họ đến tụ hội ở khu bảo tồn Ngọc Sơn, mà không nói gì với bọn họ về chuyện hôn lễ kia nữa, có một số việc, khi gặp mặt nhau nói rõ ràng sẽ tốt hơn.

Mà Tiêu Căn Chi, anh chính là người cuối cùng được cô thông báo.

Tiêu Căn Chi cũng chỉ có khẽ hừ lên một tiếng, "Nhóc con ngu đần!" Nói xong, anh liền trực tiếp cúp điện thoại.

Làm cho Tiêu Cửu Cửu cứ cầm điện thoại đứng ngẩn người tại đó một hồi lâu. Cô không sao nghĩ ra nổi, rốt cuộc người đàn ông này đã xảy ra

chuyện gì? Theo như bình thường mà nói, tối thiểu nhất thì anh cũng phải nổi đóa lên mới phải, không phải anh luôn như vậy đó sao?

Nhưng mà bây giờ, phản ứng của Tiêu Cẩn Chi cũng quá kỳ quái! Thay vào đó, nó lại mang đến cho cô một cảm giác dường như có một cơn cuồng phong sắp ập tới, làm cho cô thấy kinh hãi đến run người.

Tiêu Cẩn Chi vừa cúp điện thoại của Tiêu Cửu Cửu, thì điện thoại của Chu Tiêu gọi đến.

Chu Tiêu liền húc đầu hỏi ngay, "Lão đại, anh cứ như vậy mà đứng nhìn Cửu Cửu gả cho cái đồ nhóc con vô lại đó hay sao?"

Tiêu Cẩn Chi cười phì một tiếng: "Cậu có thể nói được sao?"

"Này bây giờ mọi người đều cũng náo loạn cả lên vì cái chuyện Cửu Cửu sắp kết hôn, tại sao anh có thể còn hời hợt được như vậy chứ? Anh không thể suy nghĩ một chút xem, làm như thế nào để ngăn cản cô nhóc ngu đần kia làm cái chuyện ngu xuẩn đó hay sao?" Nghe thấy giọng nói lạnh lạnh kia của Tiêu Cẩn Chi, quả thật Chu Tiêu cảm thấy mình giống như kiểu "Hoàng đế không vội mà thái giám đã sốt ruột vậy.

Tiêu Cẩn Chi vẫn giữ nguyên giọng nói nhàn nhạt như vậy: "Cậu cứ chờ đó mà coi đi! Chuyện kết hôn này của bọn họ... sẽ không thành công được đâu!"

Chu Tiêu lập tức hỏi lại, "Anh đã có biện pháp rồi hả?"

"Ha ha. . . Không thể nói cho cậu được!" Nói xong, Tiêu Cẩn Chi liền cúp điện thoại! Chu Tiêu giận đến mức dậm chân, nói một câu kích thích khẩu vị của người ta như vậy, lại không chịu nói tiếp! Hừ, đợi đến thời điểm tụ hội buổi tối hôm nay, anh không ép buộc Tiêu Cẩn Chi phải nói lộ ra chuyện này thì không thể.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn
www.dtv-ebook.com

Chương 82.2

Thấy Tiêu Cửu Cửu tinh táo phân tích như thế mấy người còn lại nhanh chóng buông lỏng tâm tư, bắt đầu nâng chén chúc mừng.

Tiêu Cửu Cửu cùng bọn họ ăn cơm xong, uống một chút rượu, vốn định về trường học, nhưng đến cuối cùng, không chịu được nài nỉ liền dứt khoát lưu lại, uống đến tận hơn nửa đêm.

Không biết uống say từ bao giờ, trong lúc mơ mơ màng màng, cô cảm giác mình được Tiêu Căn Chi bế lên, trực tiếp ôm đến phòng ngủ của anh.

Mà mấy người kia, đợi đến hôm sau cô thức dậy, mới phát hiện bọn họ uống say đến mức nằm ngổn ngang trên ghế sofa hoặc là ngồi phịch ở dưới đất cả đêm.

Cũng may bọn họ đều có sức khỏe siêu cấp, ngủ một đêm như vậy chẳng hề có chút ảnh hưởng nào, trước kia đi lính hoặc lúc làm nhiệm vụ, nằm ản nấp ở trên đất từ ba đến năm ngày là chuyện bình thường, ngủ ở trên sàn nhà có trải thảm như thế này cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Sáng sớm hôm sau, sau khi tỉnh lại liền mỗi người đi một ngả.

Tiêu Căn Chi kiên trì muốn đưa Tiêu Cửu Cửu về trường học, cô cũng không thể cãi lại đành phải nghe theo.

Trên đường về trường học, Tiêu Căn Chi mới hỏi: "Cửu Cửu, em nhất định phải làm như vậy sao?"

"Nhất định!"

"Em xác định mình có thể chịu đựng được bất kỳ hậu quả nào sau khi chuyện này xảy ra?"

"Em xác định!"

Đáy mắt Tiêu Căn Chi thoáng qua một tia tối tăm, lại lạnh lùng hỏi: "Em yêu hắn ta?"

Tiêu Cửu Cửu lắc đầu, ngoan ngoãn trả lời: "Hơi thích một chút, nhưng vẫn chưa đạt đến chữ yêu!"

"Vậy giữa anh và hắn ta? Em thích người nào nhiều hơn?". Lời này còn mang theo một chút hương vị chua chát.

Tiêu Cửu Cửu liếc sang nhìn anh một cái, đáy mắt còn thể hiện rõ ràng "Anh là đồ ngốc sao?", "Như vậy mà vẫn còn phải hỏi?".

"Anh cứ muốn hỏi đấy!", người mặt lạnh như diêm la nào đó hiếm khi nào trở nên trẻ con thế này!

Tiêu Cửu Cửu chân thành nhìn anh đáp: "Đương nhiên là anh rồi! Anh Căn, anh là người thân nhất của em! Cho dù ngày sau này em thật sự gả cho người ta, thì địa vị của anh trong lòng em không có ai có thể thay thế được!".

Tiêu Căn Chi hừ lạnh một tiếng, rất bất mãn oán thầm, cái gì mà gọi là cho dù sau này gả cho người chứ, đời này cũng đừng nghĩ đến chuyện này, phải gả sao, có gả thì cũng chỉ có thể gả cho tiểu gia anh mà thôi!

Tiêu Cửu Cửu kỳ quái nhìn anh, rõ ràng cô nói rất nhẹ nhàng dễ nghe mà, đã khẳng định không ai có thể thay thế anh được rồi mà sao người này vẫn còn lộ ra vẻ mặt như Diêm Vương thế này?

Thật là không hiểu nổi, ngày ngày giả bộ lạnh lùng như vậy, thú vị lắm chắc!

Tiêu Cửu Cửu thầm phỉ báng người nào đó, đợi đến khi tới cửa trường học, Tiêu Cẩn Chi ngừng xe, lại đột nhiên kéo đầu của cô qua hung hăng hôn xuống.

"Ừm ừm....."

Tiêu Cửu Cửu thoáng sửng sốt một chút, ngay sau đó liền giùng giảng muốn đẩy ra, nhưng lại bị người trước mặt gặm cắn, đau đến chảy cả nước mắt, khê hô ra tiếng.

Lúc này Tiêu Cẩn Chi mới hài lòng buông ra, thân mật nhéo cái mũi của cô, hừ hừ nói: "Đồ ngốc, đừng để những tiện nhân kia làm em bị thương! Nhớ, em là người của Tiêu Cẩn Chi anh, đừng để cho anh bị mất thể diện, kể cả có thua, thì cũng phải ưỡng ngực ngẩng cao đầu, tươi cười đi ra ngoài! Nghe rõ chưa?"

Tiêu Cửu Cửu ra sức gật đầu, anh đây là đang lo lắng đề phòng sẵn lối thoát cho cô sao?

Chẳng lẽ..... anh một mực tin rằng, Lương Kinh Đào nhất định sẽ thoát hôn?

Đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của Tiêu Cửu Cửu, Tiêu Cẩn Chi liền sờ sờ đầu cô: "Đi đi!"

Tiêu Cửu Cửu gật đầu, xuống xe, đi vào trường.

Cho đến khi vào trong cổng, mới thấy cảm giác áp bức sau lưng biến mất, bỗng nhiên quay đầu, vừa vặn thấy chiếc xe màu đen đang vội vã lái đi, trong lòng đột nhiên có chút mất mát.

Cửu Cửu lắc đầu gạt đi suy nghĩ không nên có, tiếp tục cất bước, đi tới lâu ký túc.

Lúc cô rẽ vào vườn trường thì đột nhiên nhìn thấy mấy nữ sinh đang đứng ở mép đường.

Họ vừa thấy cô đi tới, lập tức đi tới vây trước mặt.

Hai mắt Tiêu Cửu Cửu khẽ nhíu lại, cảnh giác quan sát mấy người này.

Đi ở đằng trước, là một cô gái ăn mặc sang trọng, nhìn mặt có lẽ chỉ khoảng hai mươi, dáng dấp coi như có chút thù mị, nhưng thái độ thì lại vô cùng kiêu căng, vừa nhìn Tiêu Cửu Cửu liền liên tưởng đến Lương Kinh Diễm trước kia, hai người này đều có chung một xuất thân, một đại tiểu thư luôn tự cho là đúng.

Mà đứng phía sau cô ta còn có ba người nữa, trong đó có hai cô gái vóc người cao gầy, thể trạng bền chắc, Tiêu Cửu Cửu có thể cảm thấy trong người họ ẩn chứa một sức mạnh tiềm tàng, mặt đầy lạnh lùng ngay cả ánh mắt cũng tản mát ra hàn băng.

Hai người bọn họ một trái một phải canh giữ ở trước mặt cô gái này.

Với thái độ kia chắc hẳn hai người họ là vệ sĩ của cô gái này.

Còn người cuối cùng, quần áo cũng cao quý như cô gái kia, hiển nhiên là bạn tốt của người trước mặt này rồi... dung mạo tuy rất bình thường, nhưng ánh mắt nhìn Tiêu Cửu Cửu lại lại cực kỳ khinh thường và ngạo mạn.

Tiêu Cửu Cửu cũng không nói chuyện, cứ như vậy lạnh lùng nhìn họ, để xem xem rốt cuộc họ muốn thế nào?

Cô gái đứng ở phía trước quét mắt nhìn Tiêu Cửu Cửu từ trên xuống dưới mấy lần, vẻ mặt đầy châm biếm: "Cô chính là Tiêu Cửu Cửu?"

Tiêu Cửu Cửu lạnh lùng nhướn mày: "Đúng vậy! Không biết tiểu thư từ đâu chui ra? Mau báo danh đi!"

Cô gái kia thấy Tiêu Cửu Cửu phách lối như thế giận dữ trừng mắt, đáp: "Chỉ bằng cô? Còn chưa có tư cách biết tên của tôi!"

Tiêu Cửu Cửu ha ha cười lạnh hai tiếng: "Thật sao? Vậy cô ngăn tôi lại là muốn làm gì? Muốn mời ăn cơm? Hay là muốn mời uống cà phê? Ái chà, nếu thế thì thật xin lỗi! Tôi đây không rảnh!"

Tiêu Cửu Cửu lạnh nhạt lại không lỗ mắng rốt cuộc cũng kích thích được cô gái kia nhảy dựng lên.

Cô ta dữ tợn mắng: "Nghĩ hay quá nhỉ! Cái con hồ ly tinh này, tốt nhất mau rời khỏi Lương Kinh Đào, nếu không, tao sẽ không khách khí đâu!"

Tiêu Cửu Cửu cũng không hề sợ hãi, mỉa mai đáp lại: "Không khách khí? Ha ha, lời này có rất nhiều người đã nói với tôi, cũng không chỉ riêng cô thôi đâu! Muốn không khách khí thế nào, thì tùy!"

Cô gái kia híp mắt lại, đáy mắt xẹt qua một tia sát ý: "Mày muốn đối nghịch lại tao?"

Tiêu Cửu Cửu cười cười đáp: "Ngay cả cọng lông của cô tôi còn không biết? Chứ đừng nói đến đối nghịch? Tôi không có thời gian rảnh để chơi với cô!"

"Cái con tiện nhân này!"

Cô gái kia giận dữ, giơ tay lên, định tát lên mặt Tiêu Cửu Cửu.

Vừa nhìn thấy gương mặt cùng với dáng dấp như hoa như ngọc này cô ta liền nhin không được chỉ muốn phá hủy, con tiểu hồ ly tinh này, quả nhiên như chị Diễm đã nói, không biết xấu hổ chuyên đi quyến rũ đàn ông, còn muốn kết hôn với anh Đào, đi chết đi!

Khi tay sắp vung đến mặt của Tiêu Cửu Cửu thì người trước mặt đột nhiên đưa tay ra, cản lại.

Ngay sau đó, cô gái kia liền cảm giác lòng bàn tay đau nhói.

Cô ta khống khống chế được thét lên một tiếng: "A, đau quá....."

Vừa cúi đầu nhìn qua bàn tay của mình, chỉ thấy chính giữa có một vết thương nhỏ bằng lỗ kim, đang rỉ ra chút máu.

Vết thương rõ ràng không lớn, nhưng lại đau đến nàng cơ hồ muốn hô cứu mạng, hơn nữa, còn có càng ngày càng đau xu thế.

Mặt cô ta đầy hoảng sợ nhìn Tiêu Cửu Cửu, rồi la hét: "Cái thứ yêu nữ này, mà đã làm gì tao?"

Tiêu Cửu Cửu lạnh lùng nhìn cô ta, đáp: "Đừng nghĩ tao là người dễ bắt nạt! Tao cho mà biết, tuy tao không thích gây chuyện, nhưng nếu có người muốn gây sự với mình thì tao sẽ không bỏ qua đâu. Lần này, chỉ là một dạy dỗ nho nhỏ, lần sau nếu còn chọc tới tao, thì sẽ không đơn giản như vậy đâu!".

Nói xong, Tiêu Cửu Cửu vòng qua họ, tiếp tục đi về phía ký túc xá.

Cô gái kia bị thương, sao có thể để yên cho Tiêu Cửu Cửu toàn thân rút lui.

Cô ta nhìn hai nữ hộ vệ lớn tiếng rống giận: "Hai người các cô chết hết cả rồi à? Nhìn thấy tôi bị thương mà còn không ra tay? Còn không mau xông lên, trả thù cho tôi! Trả thù!"

Lý do vì sao hai nữ hộ vệ lại chần chừ chưa xông lên?

Đó chính là vì, họ đã từng nghe qua tên Tiêu Cửu Cửu, cũng biết người đứng phía sau cô là ai!

Tiêu Căn Chi, cái tên này, trước kia chẳng khác nào một vị quân vương cao ngạo, một truyền thuyết trong giới quân đội, cũng chính là một truyền kỳ trong lòng các nữ binh.

Lúc này gặp được Tiêu Cửu Cửu, một thân trong trẻo lạnh lùng, khí thế không hề thua kém những người lính bọn họ, thậm chí, còn có phần hơn.

Họ đều thầm nghĩ trong lòng, thật không hổ là người con gái mà Tiêu Căn Chi dạy dỗ.

Khi Tiêu Cửu Cửu tiến lên ngăn cản cái tát kia thì bọn họ liền nhìn ra được thân thủ bất phàm của cô, tốc độ kia, nhanh đến mức như vừa nhìn thấy ảo ảnh vậy.

Cho nên trong khi bọn họ còn đang sửng sờ thì Tư Tiểu Nghi đã bị thương.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 82.3

Lúc này nghe thấy cô ta rống giận, thì dù có không muốn đắc tội với Tiêu Cửu Cửu cỡ nào, cũng phải nhắm mắt mà tiến lên, dù sao, họ cũng chỉ là người làm công ăn lương.

Hai bóng người, nhanh chóng nhào về phía Tiêu Cửu Cửu.

Còn Tiêu Cửu Cửu vừa nghe thấy Tư Tiểu Nghi rống to thì bản thân cũng đã tiến vào trạng thái phòng bị.

Ở cảm thấy sau lưng có hai nguồn lực đạo vọt tới, cô liền nhanh chóng hạ thấp trọng tâm, tránh thoát chiêu cầm nã thủ của hai nữ hộ vệ, sau đó nhanh chóng quay lại, lưu loát tung liên hoàn cước vào một trái một phải vào đùi bọn họ.

Hai nữ hộ vệ bị trúng đòn, nhất thời lùi lại mấy bước, mới giữ vững được thân thể.

Người trong nghề vừa ra tay, đã biết là có được hay không!

Hai nữ hộ vệ liếc nhau một cái, trong mắt lóe ra ánh sáng kinh hãi.

Với thực lực này của Tiêu Cửu Cửu, thế nhưng còn cao hơn dự đoán của bọn họ!

Nhưng họ sao có thể đơn giản nhận thua, Tiêu Cửu Cửu càng lợi hại, thì càng khơi dậy lòng háo thắng trong người bọn họ.

Hai nữ hộ vệ quay đầu, đồng loạt tiến lên lần nữa.

Tiêu Cửu Cửu so chiêu, cũng đại khái biết được thực lực của hai người họ, lúc này cũng sẽ không nường tay, trong khoảng thời gian ngắn, lấy một địch hai, tuy không bị thua, nhưng muốn thủ thắng cũng không phải chuyện dễ dàng.

Tư Tiểu Nghi ở một bên nhìn Tiêu Cửu Cửu lưu loát trả đòn, bản lĩnh cao cường, liền không dám tin vào mắt của mình.

Người này, thế mà lại có thể đánh trả lại hai nữ hộ vệ mà bản thân đã phải trả lương rất cao để mời tới?

Cô ta không nhịn được mắng một tiếng, con mẹ nó! Tại sao không ai nói cho cô ta biết con bé kia lại còn có tài lẻ này?

Tư Tiểu Nghi, chính là con gái út của nhà họ Tư, một trong bốn nhà hào môn thế gia, quan hệ giữa nhà họ Tư và nhà họ Lương gia cũng không tồi, cho nên từ nhỏ Tư Tiểu Nghi đã vô cùng ái mộ Lương Kinh Đào. Sau này, Lương Kinh Đào ra nước ngoài, cô ta cũng bám dính không rời, tự xem như đây là người đàn ông của mình, không cho người khác nhúng chàm.

Có điều, lần này nhà họ Lương gặp chuyện không may, Lương Kinh Đào đột nhiên trở về nước, cũng chẳng thèm nói với cô ta một tiếng. Đợi đến khi Tư Tiểu Nghi lâu không thấy Lương Kinh Đào, mới biết người nọ đã sớm về nước, đến khi làm xong hết thủ tục quay trở lại thì cũng đã qua một tháng kể tiếp.

Nhưng còn chưa có thời giờ gấp tức giận, đã nhận được một tin hệt như sấm sét giữa trời quang —— Lương Kinh Đào muốn kết hôn, mà cô dâu, không phải là cô ta!

Tư Tiểu Nghi vừa bực vừa hận, lúc này mới mang người tới hỏi tội Tiêu Cửu Cửu.

Tin tức Lương Kinh Đào muốn kết hôn là do Lương Kinh Diễm thông báo cho cô ta, sau khi ngấm ngầm khích bác một phen thì quả nhiên đúng như dự đoán, Tư Tiểu Nghi lập tức tới tìm người gây hấn.

Thật ra thì Lương Kinh Đào không nói cho cô ta chính là vì sợ người này sẽ ra tay cản trở, không muốn cô ta phá hư kế hoạch của mình.

Nhưng người tính không bằng trời tính, cô gái Tư Tiểu Nghi này đã vì anh ta mà dốc hết tất cả cố gắng, để có thể ở bên cạnh người mình yêu cả đời.

Mục tiêu ngay từ lúc nhỏ của cô ta chính là gả cho Lương Kinh Đào, vì mục tiêu này, bằng thế lực của gia tộc cô ta đã dọn dẹp được không ít chướng ngại vật ngăn trở, kể cả một khúc xương khó gặm như Tiêu Cửu Cửu, cũng không ngoại lệ.

Nhìn người tới vây xem ngày càng đông, Tiêu Cửu Cửu không lưu tay nữa, mũi kim trên đầu ngón tay chọt lóe, tay trái vung lên, tay phải đâm tới nhanh chóng giữ chặt hai nữ hộ vệ.

Từ trên cao nhìn xuống, cô lạnh nhạt nói: "Đi theo người chủ như vậy, thật đúng là uất ức cho mấy người!".

Nói xong, Tiêu Cửu Cửu liền xoay người rời đi.

Hai nữ hộ vệ kia nhìn theo bóng lưng Tiêu Cửu Cửu, á khẩu không trả lời được.

Còn Tư Tiểu Nghi vừa thấy hai người bọn họ cùng tiến lên, thế nhưng cũng thua dưới tay Tiêu Cửu Cửu liền giật đến mức té xuống đất, chẳng những không hỏi họ xem có bị thương ở đâu hay không mà còn đá cho mỗi

người một cước, tức giận mắng: "Hai người đúng là phế vật! Trả lương cao mời các người về làm vệ sĩ cho tôi, mà ngay cả một tiện nhân cũng không đánh lại, cú cho tôi, cú....."

Sĩ có thể chết, chứ không thể chịu nhục!

Đáy mắt hai nữ hộ vệ bùng lên lửa giận, lạnh lùng nhìn Tư Tiểu Nghi một cái, sau đó giúp nhau đứng lên, từng bước từng bước đi ra ngoài.

Tư Tiểu Nghi không ngờ, mình mới chỉ mắng mấy câu mà thôi, mà hai người này lại không thèm để ý sống chết của mình, cứ như vậy đi mất!

Cô ta oán hận nhìn những người vây xem bốn phía thấy ánh mắt châm biếm rõ ràng của họ lại càng vừa bực vừa hận, nghiến chặt răng, Tiêu Cửu Cửu, tao sẽ không bỏ qua cho mày đâu!

Lúc này Tiêu Cửu Cửu đã yên ổn trở lại ký túc xá, sau khi thu thập vài thứ, liền thay quần áo, rồi cầm sách lên đi đến khu giảng đường.

Mới vừa đi tới đầu khu, xa xa đã thấy Lương Kinh Đào thở hổn hển chạy tới chỗ mình.

Lương Kinh Đào vừa nhìn thấy cô, lập tức hô: "Cửu Cửu, Cửu Cửu, chờ anh một chút!"

Tiêu Cửu Cửu dừng bước, chờ anh ta chạy đến trước mặt của mình, lúc này mới hỏi: "Sao vậy? Có chuyện gì à? Sao anh lại chạy như ma đuổi thế?"

Lương Kinh Đào vươn tay, kiểm tra một lượt từ trên xuống dưới một lần, sau khi phát hiện cô không bị thương, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: "Anh nghe người ta nói, một mình em đánh nhau với hai người khác, sợ có chuyện gì nên mới chạy tới xem xem thế nào. Cửu Cửu, không sao chứ? Ai

mà lại đến tìm em gây phiền toái thế chứ? Nói cho anh biết, anh sẽ tìm người đến dạy dỗ cho họ một trận!"

Thấy gương mặt tuần tú của Lương Kinh Đào đỏ lên, Tiêu Cửu Cửu liền phì cười ra tiếng: "Cái này cũng đều do họa đào hoa của anh gây ra đấy, em cũng chẳng biết đối phương họ gì tên chi cả, sau khi cô ta biết em là Tiêu Cửu Cửu, liền cảnh cáo không cho phép em ở cùng với anh, em không nghe theo liền sai hai nữ vệ sĩ ra tay....."

Thấy Lương Kinh Đào vừa giận vừa sợ, tâm tình của cô thật tốt, ít nhất, người đàn ông này còn không phải là người không tim không phổi, còn biết lo lắng cho mình. Cô liền vỗ vỗ vai anh an ủi: "Yên tâm! Em không sao, cô ta không thể đến gây sự nữa đâu, e là còn phải nằm trên giường thêm vài ngày nữa!".

Lương Kinh Đào lại hỏi: "Cô gái kia trông như thế nào?"

Tiêu Cửu Cửu liền mô tả lại hình dáng của Tư Tiểu Nghi và cô bạn bên cạnh cô ta, Lương Kinh Đào vừa nghe, liền biết ngay là con nhóc chết tiệt kia.

Trong lòng lại âm thầm mắng một tiếng: Con bà nó, ngàn phòng vạn phòng, vẫn còn sót một nước!

Anh ta nâng mặt Tiêu Cửu Cửu lên, để cô nhìn thẳng vào mắt mình, sau đó, chăm chú nói: "Cửu Cửu, chuyện này, anh sẽ đòi lại công đạo cho em, bảo đảm, cô ấy sẽ không tới nữa quấy rầy em lần nữa!"

Tiêu Cửu Cửu không biết Lương Kinh Đào làm thế nào, nhưng quả nhiên sau đó, Tư Tiểu Nghi không tiếp tục tới tìm cô nữa.

Ngày, cứ thế an tĩnh trôi qua.

Trong chớp mắt, đã đến ngày hai mươi tám tháng mười trước lễ kết hôn một ngày.

Đây vĩnh viễn là một ngày khó quên của Lương Kinh Đào.

Rất nhiều năm về sau, Lương Kinh Đào vẫn luôn tự hỏi, nếu như ngày đó bản thân mình không quyết định như vậy, thì có phải đã có thể ở cạnh người con gái ấy, vui vẻ hạnh phúc cả đời hay không? Mà không phải như hiện tại, tồn tại một cách khổ sở mà bất đắc dĩ.

Chiều ngày hai mươi tám tháng mười này, Lương Kinh Đào nhận được một bưu kiện chuyển phát.

Bên trong chỉ có một chiếc đĩa!

Khi anh ta bật đĩa liền vừa xem được nội dung bên trong thì nhất thời hai mắt tròn, tức giận ngập trời.

Một mình nhốt ở trong phòng, hơn nửa ngày không ra ngoài.

Ngày hôm sau, hôn lễ đúng hạn cử hành tại một khách sạn lớn ở kinh đô.

Theo lý thuyết, với gia thế hiển hách của nhà họ Lương, cùng với địa vị con trai trưởng của Lương Kinh Đào thì khi tổ chức hôn lễ thế nào cũng phải đặt từ 50 đến 100 mâm rượu mời khác mới phải chứ?

Nhưng điều khiến cho người ta kinh ngạc đó chính là họ chỉ đặt vốn vẹn có 20 bàn, mặc dù khách tới đều là danh môn quý tộc, hoặc các nhân vật có địa vị, nhưng nhân số rất ít, khiến cho người ta không khỏi suy đoán cô con dâu này có lẽ không được nhà chồng ưa thích chăng? Hình như, bên nhà gái cũng chẳng có người nào tới cả?

Cả khách sạn trang hoàng lộng lẫy, khách mời tốp năm tốp ba tụ tập chung một chỗ tán gẫu, vừa chờ đợi đến thời gian diễn ra hôn lễ, vừa không ngừng nói đến các loại tin đồn bát quái .

Rốt cuộc, khi giọng nói đầy từ tính của người dẫn chương trình vang lên, ai nấy đều ngẩng đầu chờ đợi: "Kính thưa các vị khách quý, cùng bạn bè thân hữu, hôm nay, là ngày vui của ta chú rể Lương Kinh Đào tiên sinh cùng cô dâu Tiêu Cửu Cửu tiểu thư, trong bầu không khí vui mừng này, bọn họ nghênh đón ngày hạnh phúc nhất, còn bây giờ xin mời chú rể của chúng ta lên sân khấu!"

Lương Kinh Đào mặc lễ phục màu trắng, cực kỳ tuấn tú chẳng khác nào thần tiên hạ phàm, ngay cả yêu nghiệt cũng không sánh được, tất cả tân khách đều cùng nhau than thở, nhà họ Lương lại sản sinh ra được một đứa con trai thế này, quả thật quá may mắn!

Còn Tư Tiểu Nghi đứng ở một bên lễ đường, dầy vò đôi môi đến biến dạng.

Nếu như không có Lương Kinh Diễm ở bên cạnh lôi kéo, sợ rằng cô ta lập tức xông ra, ngăn cản hôn lễ.

Đợi người nào đó vững vàng đứng lên sân khấu, người dẫn chương trình lại nhiệt tình hoan hô: "Xin mời cô dâu xinh đẹp nhất của chúng ta hôm nay, Tiêu Cửu Cửu tiểu thư!".

Khúc nhạc thành hôn du dương mà thâm tình lập tức vang lên.....

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào một đầu khác của lễ đường, thiếu nữ khoác trên mình bộ váy cưới màu trắng đẹp như thiên tiên đang khoác tay Tiêu Căn Chi tuấn mỹ như vương giả, từng bước từng bước tiến vào thảm đỏ.

Lúc này, tất cả các nam khách đều mất hồn nhìn chăm chăm vào Tiêu Cửu Cửu không rời!

Cô dâu xinh đẹp động lòng người thế này, bình sinh lần đầu tiên mới được chiêm ngưỡng sao không khiến bọn họ khiếp sợ được?

Nhưng những người phụ nữ bên cạnh thì trái ngược hoàn toàn, ước chừng có đến một biển dấm chú không ít, tay lần lượt vươn ra khiến cho những người đàn ông kia nhỏ giọng kêu cha gọi mẹ, rốt cuộc cũng hồi hồn lại!

Mà trong số những người này, sốt sắng nhất, chính là những người biết được chút nội tình.

Toàn thể gia tộc họ Lương đang chờ Tiêu Cửu Cửu bị bêu xấu!

Còn phái Tiêu thị lại lo lắng Cửu Cửu sẽ không chịu nổi đả kích, nhưng điều khiến họ lo lắng hơn chính là chỉ sợ lần này Lương Kinh Đào quyết tâm muốn kết hôn!

Nếu quả thật như vậy, bọn họ nên làm gì bây giờ?

Cướp dâu sao?

Mặt Tiêu Căn Chi đầy âm trầm, giao Tiêu Cửu Cửu vào tay Lương Kinh Đào, khi nhìn thẳng vào mắt anh ta còn thoáng qua vẻ châm biếm, nhỏ giọng nói: "Lương Kinh Đào, hi vọng sẽ không để cho tôi thất vọng!"

Hai mắt Lương Kinh Đào nhíu lại, nhìn về phía Tiêu Căn Chi, cười trả lời: "Tôi sẽ không để cho anh thất vọng đâu!"

Nụ cười này, không đạt đến đáy mắt, tận sâu trong đó chỉ có màn đen thăm thẳm.

Chú rể cùng cô dâu sóng vai đứng trước bục tổ chức hôn lễ, người dẫn chương trình mời chủ hôn đi lên, tiến hành nghi lễ long trọng nhất: "Xin hỏi Lương Kinh Đào tiên sinh, anh có nguyện ý cưới Tiêu Cửu Cửu tiểu thư làm vợ không?"

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Cừ Cừ Có Tin Vui

Trong sự mong đợi của mọi người tân khách, cùng với sự ngưỡng ngùng của cô dâu, mọi người nghe thấy chú rể nói ra một câu lạnh như băng: "Tôi không đồng ý!"

Nghe thấy một tiếng "Tôi không đồng ý!" kia, tất cả mọi người đều giống như bị quả trứng gà làm cho bị nghẹn họng, miệng há to, không thể tin được, chỉ sợ rằng là mình đã nghe nhầm rồi.

Nhưng một khắc sau, trên màn hình lớn của hội trường hôn lễ, hiện ra hình ảnh cô dâu đang cùng một người đàn ông khóa thân dây dưa ở chung một chỗ.

Băng hình này phải được một người nào đó có kỹ thuật quay và dựng hình vô cùng tinh xảo. Người đàn ông kia chỉ có thể nhìn thấy được một bóng lưng cường tráng, nhưng gương mặt của cô gái lại cực kỳ cực kỳ rõ nét và chính xác.

Mọi người nhìn thấy vậy, nhất tề đều xôn xao. Trong nháy mắt toàn bộ ánh mắt khinh bỉ và khinh thường của mọi người đều dồn lên trên người Tiêu Cừ Cừ. Thậm chí có người còn có chút mong đợi sớm được nhìn thấy một màn này, bắt đầu tiến hành công kích đối với nhân thân của Tiêu Cừ Cừ.

"Vẫn nghe nói cô gái này là hồ ly tinh chuyển thế, lúc trước tôi còn chưa tin, nhưng không nghĩ tới, quả nhiên một đôi cánh tay ngọc lại trở

thành một món hàng cho vạ người gồi, khó trách Lương Đại thiếu gia không muốn cưới cô ta."

"Còn không phải sao! Ban đầu thì quyền rũ Tiêu gia đại thiếu gia để bao nuôi cô ta, hôm nay đã thành tàn hoa bại liễu, lại còn muốn được gả cho Lương đại thiếu. Cô gái ỷ vào bản thân được có chút thù mị, nhưng khẩu vị lại tương đối to đấy chứ!"

"Ha ha, cô ta thật sự cho là mình có thể từ quạ đen biến thành Phượng Hoàng hay sao! Tôi nhổ vào! Quạ đen vĩnh viễn cũng chỉ là quạ đen, cho dù cô ta có dính một chút màu sắc của Phượng Hoàng, thì cô ta vẫn chỉ là một con quạ..."

"Cho nên mới nói, con người thì vẫn phải chấp nhận số mệnh của mình. Nếu không chịu nhận kết quả của số mệnh của mình, đó chính là tự mình chuốc lấy cực khổ..."

Có bao nhiêu câu châm chọc bấy nhiêu câu đều lọt vào tai.

Tiêu Cửu Cửu trong tư cách là cô dâu, lại cứ đứng thẫn thờ nhìn một màn này, bên tai cô vang vang từng tiếng công kích của người khác đối với mình. Cô cũng không tranh luận, cũng không biện minh cho mình, mặc kệ cho mọi người thi nhau làm tổn thương mình, cứ thế nhìn mình thân bại danh liệt.

Khi tham gia cái trò chơi này, cô đã sớm biết trước được kết quả rồi, chẳng qua là, cô có chút không cam lòng mà thôi.

Lương Kinh Đào, anh vậy mà lại có thể thật sự nhẫn tâm khi đối xử với cô như thế sao?

Nhưng vì sao, cho dù đã biết rất rõ ràng sẽ có kết quả như thế, nhưng tại sao lúc này trái tim của cô... lại cảm thấy đau như vậy chứ?

Việc đã đến nước này, rốt cuộc Tiêu Cửu Cửu đã nhận rõ một sự thật, Lương Kinh Đào vẫn chính là Lương Kinh Đào, anh ta vĩnh viễn cũng không thể nào là Phượng Thần, một người luôn cứng chiều cô, yêu cô đến tận xương tủy, người đàn ông không bao giờ đành lòng làm tổn thương cô dù chỉ là một chút xíu.

Được rồi! Lương Kinh Đào, tôi đã thua! Tôi đã thua anh triệt triệt để để rồi!

Tôi từng nói với anh, anh làm cho tôi đau một, nếu vậy, tôi sẽ khiến anh phải chịu đau đớn hơn trăm lần nghìn lần.

Anh cứ chờ xem!

Tiêu Cửu Cửu từ từ, từ từ, động tác giống như là một tín đồ vô cùng thành kính, ưu nhã nhẹ nhàng tháo chiếc khăn voan màu trắng đang đội ở trên đầu xuống, sau đó dứt khoát ném thẳng xuống dưới mặt đất. Lúc này cô mới nghiêng mắt, nhìn về phía người đàn ông vẫn đang đứng ở bên cạnh cô, vẻ mặt vô cùng thống khổ.

Cô chớp chớp đôi mắt, nơi đáy mắt đã ươn ướt, nhìn người đàn ông quá giống Phượng Thần kia, người có thể dễ dàng làm cho trái tim của cô lay động giống như sóng sinh ra trên mặt hồ, hướng về phía anh ta cười nói: "Lương Kinh Đào, nếu như anh muốn giúp chị anh báo thù rửa hận, vậy tôi chúc mừng anh! Anh đã thành công!"

Nói xong, cô tao nhã xốc làn váy lên, kiêu ngạo hất cao khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lên, sống lưng của cô thẳng đứng và kiêu hãnh, bỏ qua ánh mắt lẫn nụ cười của mọi tân khách, từng bước từng bước đi về phía cửa ra vào.

Nơi đó... Không chỉ có Tiêu Cửu Cửu đang chờ cô, còn có Đông Phương Cảnh Mộ, Tần Tấn, Hứa Hằng Minh và Chu Tiêu, cô còn nhìn thấy

một bóng dáng quen thuộc, lẽ ra người đó hiện giờ phải ở nước ngoài để đua xe, Lôi Đình.

Còn có, người chị Đông Phương Cảnh Nhiêu của cô, còn có, Trương Dương và La Manh, những người bạn mới của cô, cho dù thời gian cô quen họ không phải là quá lâu, nhưng tình cảm cũng đã giống như chị em.

Tất cả bọn họ đều ở đây! Thật tốt! Họ đều ở nơi này! Cô không phải chỉ có cô đơn một mình!

Tư thế kiêu hãnh không chút sợ sệt kia của Tiêu Cửu Cửu, đã làm cho tất cả những kẻ muốn nhìn thấy cô khóc rống, muốn nhìn thấy cô trở thành trò cười cho mọi người, tất cả đều phải ngậm miệng lại.

Bọn họ không thể không thừa nhận, lúc này so với những ngày thường, Tiêu Cửu Cửu lại càng xinh đẹp hơn, càng động lòng người hơn, và càng... làm cho người ta đau lòng hơn!

Cô thực sự đang bị thương, sự bị thương này xuyên qua cơ thể cô và phát ra ngoài.

Nhưng đồng thời cô lại đã nói cho mọi người biết, cô, Tiêu Cửu Cửu này vẫn có thể đứng lên. Cô, Tiêu Cửu Cửu vẫn sẽ sống tốt, còn như Lương Kinh Đào, anh ta không lập gia đình với cô, tuyệt đối đó là sự tổn thất của anh, chứ không phải là sự tổn thất của cô!

Lương Kinh Đào cứ như vậy nhìn theo Tiêu Cửu Cửu từng bước, từng bước đi về phía cửa, giống như là nhìn cô đã từng chút, từng chút, từ tách ra khỏi thân thể của anh, giống như là đang nhìn cô từ từ đi ra khỏi cuộc sống của anh.

Cô và anh, đã không còn quan hệ gì nữa.

Nghĩ đến khả năng này, Lương Kinh Đào cũng cảm giác thấy nơi trái tim của anh ta, giống như là bị một luồng sức mạnh bên ngoài đè ép xuống thật nặng nề, siết chặt vò nhéo trái tim anh ta thành một đoàn.

Những nỗi oán hờn cùng thù hận, dần dần đã cách xa, chỉ còn lại nỗi đau đớn đến vô biên, đau đến tận cùng đau, đang từ từ bao phủ khắp cả người anh ta.

Lương Kinh Đào rất muốn chạy lên phía trước để kéo Tiêu Cửu Cửu trở lại, rất muốn được ôm cô thật chặt vào trong ngực của mình, rất muốn nói cho cô biết, anh không thèm để ý đến mọi chuyện, chỉ cần cô chịu giải thích, chỉ cần cô chịu nói một câu cô yêu anh, như vậy anh sẽ cho cô một cơ hội, anh sẽ có thể lựa chọn không ngại ngần.

Nhưng mà, lời đã ra khỏi miệng, và đã tạo thành sự tổn thương.

Mà cô, ngay cả một câu giải thích cô cũng không chịu nói ra, cứ như vậy ngạo nghễ xoay người rời đi.

Nếu như Tiêu Cửu Cửu đã quyết tuyệt như thế, vậy anh làm sao có thể cứu vãn nỗi tình hình được nữa đây?

Cửu Cửu, Cửu Cửu, tại sao? Anh đã chân tâm thật lòng nguyện ý cưới em làm vợ, nhưng vì sao chứ? Em đã cùng với anh rồi, vậy tại sao em lại còn muốn ở chung một chỗ, lăn lộn cùng người đàn ông khác? Em thử nói xem, trước hình ảnh như vậy làm sao anh có thể chịu nổi được đây? Làm sao mà anh có thể chịu nổi được chứ?

Tiêu Căn Chi đau lòng nhìn Tiêu Cửu Cửu đang đi tới về phía anh, nhìn cô quả thực đúng như anh đã dự đoán, cô bày ra một tư thế đầy kiêu hãnh, giống như một Nữ Vương, từng bước, từng bước đi về phía anh.

Tiêu Căn Chi cười cực kỳ vui mừng, Tiêu Cửu Cửu là bảo bối của anh, bất luận kẻ nào cũng không thể nhúng chàm cô được!

Nhưng mà, rốt cuộc anh đã mắc nợ đối với Cửu Cửu rồi.

Anh vốn là không muốn dùng loại thủ đoạn đen tối này, để tuyên bố cho thiên hạ biết rằng, Tiêu Cửu Cửu chỉ có thể là người phụ nữ của Tiêu Cần Chi anh mà thôi! Nhưng mà, nếu như anh không nhẫn tâm làm như vậy, có thể Lương Kinh Đào sẽ thật sự vì sự mê hoặc của Cửu Cửu, vì say mê đắm đuối Cửu Cửu, hẳn ta sẽ liều lĩnh bất chấp tất cả để cưới cô.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn
www.dtv-ebook.com

Chương 83.2

Editor: Mẹ Bầu

Mà anh, không thể thua!

Cho dù chỉ có khả năng một phần vạn, anh cũng phải đập tắt một phần vạn có thể có này! Tuyệt đối không cho bất kỳ một người đàn ông nào có một chút xíu cơ hội!

Cửu Cửu, tha thứ cho anh! Anh sẽ dùng cả đời để yêu em, để hoàn trả lại cho em tất cả những thiệt thòi mà anh còn thiếu nợ đối với em!

Tiêu Cẩn Chi đau lòng ôm lấy Tiêu Cửu Cửu đang nhào về phía anh, nghe cô ghé vào bên lỗ tai anh thì thào nức nở, "Anh Cẩn Chi, anh đưa em về nhà đi!"

Sự bi thương của Cửu Cửu, làm cho anh cảm động lây.

Tiêu Cẩn Chi khàn giọng nói một câu, "Được!"

Nhưng khi bọn họ xoay người định rời đi, đột nhiên nghe thấy Lương Kinh Diễm phát ra một tiếng gầm giận dữ, "Tiêu Cẩn Chi, anh là vị hôn phu của tôi, anh định dẫn người phụ nữ kia đi đâu vậy?"

Tiêu Cẩn Chi quay đầu lại, lạnh lùng quét mắt nhìn Lương Kinh Diễm một cái, cất tiếng cười lạnh lùng, đưa tay nắm lấy bờ vai của Tiêu Cửu Cửu, tiếp tục đi ra ngoài.

Lương Kinh Diễm thấy Tiêu Cẩn Chi ở trước mặt mọi người như vậy, mà anh cũng không thèm ngăm ngúa đến mình một chút, tức giận đến nỗi gương mặt cũng trở nên vụn vẹo đến không còn nhìn ra hình dạng gì nữa. Nơi đáy mắt Lương Kinh Diễm, tản mát ra một ánh nhìn lạnh lẽo âm hiểm tựa như một con rắn độc vậy.

Mặc dù ngày hôm nay tiểu Đào đã thành công trong việc làm nhục con đàn bà đê tiện kia, nhưng mà, hiện tại người mất thể diện lại chính là Lương Kinh Diễm cô!

Đôi nam nữ chó má Tiêu Cẩn Chi và Tiêu Cửu Cửu kia, trước mặt nhiều người như vậy lại dám ôm nhau, cùng nhau rời đi như thế! Lương Kinh Diễm hận! Cô ta cực kỳ oán hận! Cô ta cực kỳ oán hận!

Ông trời, tại sao ông lại không để cho tôi chết đi chứ?

Tại sao ông còn muốn giữ tôi lại, để ngày ngày tôi cứ phải nhìn cái cảnh đôi nam nữ chó má kia, lắc lư ở trước mặt tôi? Tại sao ông cứ muốn để cho hai người bọn họ tới đây, làm chướng mắt của tôi, làm tổn thương tới trái tim của tôi chứ?

A a a a ——

Vẻ mặt của Lương Kinh Diễm đau buồn phần nộ muốn chết. Cô ta càng thêm oán hận vì không thể bầm thây Tiêu Cẩn Chi và Tiêu Cửu Cửu ra thành vụn đoạn.

Rõ ràng là Lương Kinh Đào từ hôn, theo lý thuyết, bọn họ nên đặc ý mới đúng!

Nhưng mà, hiện tại Lương Kinh Diễm vừa oán hận lại vừa tức giận. Mà người trong cuộc Lương Kinh Đào kia thì lại càng thấy trong lòng không hề cảm giác thấy một chút vui sướng dien-dan-le-quy-don-com khoái trá, mà chỉ có nỗi đau vô tận, liên miên không dứt.

Khác xa với chị em nhà họ Lương, thực sự, Tiêu Cẩn Chi và Tiêu Cửu Cửu, còn có mấy người trong bọn Đông Phương Cảnh Mộ, lại cảm thấy giống như vừa nhận được sự giải thoát vậy. Mấy người đàn ông bọn anh giống như là đã buông xuống được gánh nặng. Từng người một đều mang vẻ mặt vô cùng nhẹ nhõm, khước mắt mang theo ý cười, động tác nhanh nhẹn ngồi lên những chiếc xe sang trọng, bọn họ chạy thật nhanh thẳng tiến về phía khu bảo tồn Ngọc Sơn.

Bọn họ muốn uống rượu, bọn họ muốn ăn mừng! Ăn mừng bảo bối Cửu Cửu của bọn họ, đã giống như chim Phượng Hoàng hồi sinh sau lửa cháy!

Từ nay về sau, Cửu Cửu của bọn họ sẽ không bao giờ còn có sự mê luyến đối với người đàn ông có bề ngoài quá giống Phượng Thần kia nữa. Từ nay về sau Cửu Cửu của bọn họ, dáng vẻ sẽ càng thêm xinh đẹp, tư thế kiêu hãnh đứng thẳng vững vàng.

Tiêu Cửu Cửu có thể hiểu được sự vui mừng của mấy người bọn họ, mặc dù trong lòng của cô vẫn cảm thấy nỗi đau mơ hồ.

Nhưng thật ra thì cái kết quả này, Tiêu Cửu Cửu cũng đã sớm dự liệu được. Hôm nay cô thật sự bị rơi vào loại kết cục này, mặc dù danh tiếng của cô có chút bị tổn thương, nhưng thật sự lại đã làm cho cô thở phào nhẹ nhõm.

Chuyện phát triển như vậy, thì mới là bình thường, như vậy mới phù hợp thái độ và cách làm việc của nhà họ Lương.

Say cả đêm, xin nghỉ học một ngày nghỉ ngơi, tâm tình của Cửu Cửu khôi phục lại sự bình thản rất nhanh.

Ngày hôm sau, cô lại tiếp tục đi học tại trường Đại học B giống như những người bình thường khác.

Nhưng cô không nghĩ tới chính là, sân trường Đại học B cũng không sạch sẽ, nghênh đón cô, là một cuộc khiêu chiến mãnh liệt hơn, càng đáng sợ hơn.

Khi cô bước vào sân trường thì lập tức phát hiện ra có rất nhiều người chỉ chỉ chỏ chỏ hướng về phía cô, bàn luận xôn xao.

Mặc dù Tiêu Cửu Cửu luôn luôn không quá để ý ánh mắt của người khác nhìn mình như thế nào, nhưng thái độ không bình thường và ánh mắt quái dị của mọi người cứ nhìn chăm chăm vào cô như vậy, Tiêu Cửu Cửu cũng cảm thấy đã có một chuyện gì đó không tầm thường.

Cô lập tức lấy điện thoại di động ra, bấm số điện thoại của La Manh.

Cô gái La Manh búp bê kia, đừng coi thường tuổi cô còn nhỏ, từ trước đến nay tính tình của cô vốn dĩ rất thoải mái, ai cũng có thể tán gẫu được với cô, đến nỗi mọi tin tức ở trong sân trường này cô đều nắm giữ được rất cụ thể và vô cùng toàn diện.

Tiêu Cửu Cửu đã từng nói trêu gheo La Manh rằng, cậu chính là người thông tỏ mọi việc trong sân trường nhất, có chuyện gì cứ việc hỏi La Manh, nhất định cô đều biết.

Điện thoại của La Manh vừa thông suốt, Tiêu Cửu Cửu cũng không hỏi vòng vèo quanh quẩn, trực tiếp hỏi luôn, "Tiểu Manh, có phải ở trường học đã xảy ra chuyện gì đó điều gì không tốt đối với tớ hay không? Không hiểu sao tớ có cảm giác ánh mắt của bọn họ khi nhìn tớ có cái gì đó rất quái dị?"

"Cái này, cái này..."

La Manh lưỡng lự, không biết có nên nói ra hết mọi chuyện hay không! Cô sợ rằng ngày hôm trước Tiêu Cửu Cửu đã vừa mới bị tổn thương như vậy, sẽ không thể chịu nổi sự đả kích mà nghĩ không thông.

Tiêu Cửu Cửu vừa nghe giọng điệu này của La Manh, cũng hiểu ngay, chuyện này thật sự là không tốt đối với mình!

Cây muốn lặng, mà gió chẳng muốn ngừng!

Tại sao cô muốn sống một cuộc sống yên tĩnh, mà lại khó khăn như vậy chứ?

Cửu Cửu nhẹ nhàng thở dài một tiếng, rồi nói với La Manh, "Tiểu Manh, cậu nói đi, bất kể là dạng đả kích gì đi nữa, tớ cũng có thể chịu đựng được! Có phải trong trường học đã có người lan truyền những lời đồn đãi gây bất lợi cho tớ đúng không?"

La Manh khẽ ừ một tiếng, trả lời, "Đoạn băng hình trong buổi hôn lễ ngày hôm trước, không biết đã bị người nào quay chụp lại, sau đó, dán ở trên bảng thông báo của trường học, sau đó còn tung lên các diễn đàn lớn trên website. Hơn nữa còn để lại những lời nói rất khó nghe, lại còn có người đăng những lời bình luận khác cũng rất khó nghe. Chuyện này đã làm huyên náo sôi sùng sục khắp cả toàn trường. Tớ vừa mới nghe nói, không biết thế nào mà chuyện này đã đến tai hiệu trưởng rồi, có thể cậu sẽ..."

Tiêu Cửu Cửu sững sờ đứng lặng ngay tại nơi đó. Mục đích làm như vậy của bọn họ, chính là muốn phá hủy cô, muốn làm cho cô phải tiếp tục trở mặt ra ở ngay Đại học B này nữa sao?

"Cửu Cửu, Cửu Cửu, cậu không sao chứ?" Hồi lâu La Manh vẫn không nghe thấy phản ứng của Cửu Cửu, cô không sao kiềm chế nỗi sự lo lắng liền kêu to lên.

Lúc này Tiêu Cửu Cửu mới phục hồi lại được tinh thần: "A, tớ không sao! Cậu đừng lo lắng, chút đả kích nho nhỏ này, tớ vẫn đủ sức chịu đựng được."

"Cửu Cửu, vậy cậu phải cẩn thận đấy nhé! Bây giờ cậu đang ở nơi nào vậy?"

Nghe thấy giọng nói đầy vẻ đau lòng này của La Manh, trong lòng Tiêu Cửu Cửu chỉ cảm thấy như có một luồng ấm áp chảy qua: "Cảm ơn cậu, tớ đã hiểu rồi! Hiện tại tớ đã trở về trường học, lập tức đến tòa nhà giảng đường đây."

"Được, vậy tớ và Trương Dương ở chỗ này chờ cậu."

CỤC CỨNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Cừ Cừ Có Tin Vui (3)

Editor: Mẹ Bầu

Tiêu Cừ Cừ gánh chịu toàn bộ những ánh mắt khác thường của mọi người trong toàn trường, đi tới bên dưới tòa nhà giảng đường.

Nơi này đang tụ tập nhất nhóm nam nam nữ nữ, từng người một, trong tay đều xách theo một bọc lớn đựng thứ gì đó, tựa như là đang chờ Tiêu Cừ Cừ đến.

Có người vừa nhìn thấy Tiêu Cừ Cừ đã tới, lập tức kêu to lên một tiếng, "Hồ ly tinh đã tới! Mọi người mau cầm đồ đập chết cô ta đi!"

Cả bọn không nói một lời phân bua giải thích gì hết, từng người một tất cả cùng hét lên thật to, "Đập chết cô ta đi!"

"Đập chết cái đồ đàn bà không biết xấu hổ kia đi!"

"Đập chết cái loại người bỉ ổi đã làm ô uế danh tiếng của trường học của chúng ta đi!"

Bọn họ cầm tất cả những lúc trước đã xách đến trường, chuối tiêu đã thối rữa, trứng gà lẫn tất cả đồ bỏ đi, liền thẳng tay mạnh mẽ ném lên trên người Tiêu Cừ Cừ thay cho lời chào hỏi cô.

Chỉ một lúc sau, toàn thân Tiêu Cừ Cừ đã dính đầy dịch trứng gà nhầy nhụa, vương đầy những lá rau thối và chuối tiêu hỏng.

Nhưng Cửu Cửu cứ đứng ở nơi đó như vậy, dáng vẻ thanh quý ngạo nghễ, không trốn không né, không tránh không vút bỏ, cứ như thế, cô giương đôi mắt lạnh lùng, nhìn những người đang ở bốn phía xung quanh, dùng giọng nói trong trẻo lạnh lùng, lại phảng phất tựa như có thể xuyên thấu lòng người, nói rành rọt từng chữ từng câu làm người nghe nhớ đời: "Người đời phi báng tôi, lấn át tôi, đánh tôi, mắng chửi tôi, lừa gạt tôi, tôi đây đã làm những gì để phải chịu như vậy? Phật viết: Chỉ cần để ý xem anh ta đã làm gì, bằng anh ta, xa anh ta, kính anh ta, chớ nên để ý đến anh ta. Đợi đến mấy năm nữa, người hãy nhìn lại anh ta!"

Lúc này Cửu Cửu, cho dù toàn thân của cô đang vương đầy những thứ bẩn thỉu, nhơ nhuốc, nhưng cả người cô lại lộ ra một thứ ánh sáng lộng lẫy kiên định và thần thánh, giống như Thánh nữ được đặt trong trong điện của thánh Phật, thần thánh lắm liệt mà không một người nào dám xâm phạm.

Khí thế của cô, sự kiên định của cô, sự ngạo nghễ của cô, sự bình tĩnh của cô, sự cứng rắn của cô, tất cả đã làm cho mọi người, cũng không tự chủ được mà tất cả mọi động tác trong tay đều dừng lại.

Dung nhan của cô lúc này trong suốt động lòng người, như tiên, như Phật.

Cô nhìn những thứ bẩn thỉu bỏ đi và trứng gà đã ném lên người mình, ngược lại chỉ nhẹ nhàng cười. Tiếng cười trong trẻo lạnh lùng tiếp tục vang lên, "Đại học B tiếng tăm cực kỳ lừng lẫy, những người đã tốt nghiệp tại Đại học B này đều nổi tiếng là người có đầu óc thông minh. Có câu nói, lời đồn phải dừng lại ở trước những người thông minh. Tôi không hiểu vì sao, chỉ dựa vào vài tấm hình cùng một đoạn băng hình video không biết thiết giả thế nào, vậy mà cũng đã có thể dễ dàng phá hủy hoàn toàn hết lý trí lẫn năng lực suy nghĩ của các người. Các người có bao giờ nghĩ rằng, có lẽ, cái đoạn băng video là do một người nào đó ở không bình thường làm ra, hay có lẽ, đây chỉ là đoạn video giả không? Các người có nghĩ tôi đây chính là

bị người hãm hại, còn nữa chính các người đã bị người ta lợi dụng sai khiến không? Các người đã từng nghĩ tới những chuyện như thế này không?"

Không ít người bị Tiêu Cửu Cửu nói cho đỏ mặt, lạng lẽ lui xuống.

Cuối cùng, Tiêu Cửu Cửu lạnh lùng đưa mắt quét qua đám người kia một cái, đúng lúc cô nhìn đến những người đó thì nhìn thấy Tư Tiểu Nghi đang đứng phía sau, đáy mắt cô thoáng qua một chút trào phúng. Các người cũng chỉ có cái chiêu cũ nát này thôi sao? Cho rằng bằng cái này có thể đánh đánh ngã nổi tôi sao? Năm mơ!

Lúc này, nghe thấy tiếng ồn ào Trương Dương và La Manh cùng chạy ra. Vừa thấy Tiêu Cửu Cửu bị người khác ức hiếp thành như vậy, các cô lập tức vọt tới trước mặt Tiêu Cửu Cửu, dang tay ra bảo vệ cho Tiêu Cửu Cửu.

Là người luôn luôn khéo léo, nhưng La Manh mắt đỏ ngầu giận dữ hét rống lên đối với những người đang đứng đó: "Các người có còn phải là người nữa hay không? Tại sao lại có thể dùng cái thủ đoạn hạ lưu như vậy để mà đối phó với một nữ sinh như vậy? Các người không cảm thấy, các người hành động như vậy thật sự đã có lỗi lớn đối với danh dự của Đại học B hay sao?"

Vẻ mặt của Trương Dương cũng đầy tức giận nhìn đám người kia, "Các người thì hay rồi, ngay cả chuyện về đoạn băng video kia đã xảy ra như thế nào cũng còn chưa biết rõ, nhất định đây là lỗi của Cửu Cửu sao? Cửu Cửu của chúng ta là hạng người thế nào? Các người có biết không? Thành tích học tập của cô ấy cho tới bây giờ đều đứng thứ nhất, không có thứ hai. Hơn nữa dáng dấp của cô ấy thực sự khuynh thành, thiên phú của cô ấy cũng thật tuyệt vời. Tương lai tiền đồ của cô ấy, cũng có thể đoán được sẽ tốt đẹp và sáng sủa biết bao! Cô ấy cần phải chặn lại những lời phỉ báng của các người thì mới đi lên được vị trí đó hay sao? Tất cả các người, tại sao không ai dùng đầu óc để suy nghĩ một chút xem, chuyện này là do có người đang muốn hãm hại cô ấy. Người đó đang ghen tỵ với cô ấy,

người đó đang muốn phá hủy cô ấy, mà các người, chính một lũ các người ở đây, chính là đồng lõa! Đồng lõa! Đồng lõa!"

Trương Dương mắng đến câu cuối cùng, thế nào mà quá giận đến nỗi rơi lệ.

Cô dùng sức quệt mạnh những giọt lệ trên mặt, đau lòng phẩy đi những thứ bẩn thỉu dính ở trên người Cửu Cửu, giọng nói, "Cửu Cửu, chúng ta đi thôi!"

Trở lại ký túc xá, đóng cửa lại, Trương Dương và La Manh liền ôm lấy Cửu Cửu, òa lên khóc lớn.

Tiêu Cửu Cửu nguyên bản vốn không muốn khóc, nhưng khi nhìn thấy các bạn đã đau lòng vì mình như vậy, cũng cảm động đến rơi nước mắt theo, tuy trong miệng cô vẫn không ngừng an ủi ngược lại các bạn, "Dương Dương, Tiểu Manh, các cậu đừng như vậy, tớ không sao mà! Thật sự là không sao đâu! Nếu thực sự tớ có chuyện như vậy, chẳng phải là sẽ vừa đúng với ý nguyện của bọn họ hay sao? Làm sao tớ lại có thể ngu như vậy chứ, bọn họ không muốn tớ được sống yên, tớ lại càng phải sống thật tốt hơn nữa! Các cậu nói xem, có đúng như vậy hay không?"

Trương Dương đau lòng nhìn Tiêu Cửu Cửu, vừa khóc vừa cười nói, "Tiêu Cửu Cửu, cậu đó, cái đồ ngu ngốc này! Nói rất hay, nói đúng lắm, chúng ta cần phải sống cho thật tốt hơn nữa, càng phải sáng rực rỡ hơn nữa, để cho những loại người đê tiện mắt chó kia phải sợ mới phải."

La Manh cũng gật đầu liên tục, "Không sai! Cửu Cửu, chúng tớ sẽ vẫn luôn đứng ở phía sau lưng cậu, ủng hộ cậu! Cậu là người giỏi nhất! Tiêu Cửu Cửu là giỏi nhất!"

Nhìn gương mặt đầy sự chân thành của hai người bạn tốt, Tiêu Cửu Cửu cũng cười nói, "Đúng vậy, Tiêu Cửu Cửu tớ đây chính là người giỏi nhất!"

Vào lúc Lương Kinh Đào biết được tin tức Tiêu Cửu Cửu bị người khác ném đồ bỏ đi lên người, rồi nghe thấy đồng nghiệp của mình cho rằng anh đã phải chịu sự bất công, đã bị Tiêu Cửu Cửu làm cho tổn thương. Lương Kinh Đào nhìn thấy đồng nghiệp của mình đang nói có chút hả hê rằng, Tiêu Cửu Cửu đã bị trừng phạt đúng tội, thì chính Lương Kinh Đào cũng ngây hết cả người.

Đợi đến lúc Lương Kinh Đào phản ứng kịp, anh ta không chút nghĩ ngợi, nhấc chân lên, sau đó phóng tới bên dưới khu ký túc xá của Tiêu Cửu Cửu.

Mặc dù thời điểm Lương Kinh Đào nhìn thấy đoạn video này, thì anh cũng đã bị sự oán hận lẫn tức giận xông làm cho đầu óc choáng váng. Trong cơn tức giận anh ta đã cho phát đoạn video kia ra, cũng như đã lựa chọn hủy bỏ hôn lễ cùng với Cửu Cửu.

Nhưng mà, có chuyện anh lại chưa từng nghĩ tới, dư âm của câu chuyện này lại to lớn như vậy, đã mang lại cho Tiêu Cửu Cửu phải chịu sự tổn thương lớn như vậy trái tim của anh, lại vừa đau nhức vừa xót xa.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn
www.dtv-ebook.com

Chương 83.3

Tiêu Cửu Cửu gánh chịu toàn bộ những ánh mắt khác thường của mọi người trong toàn trường, đi tới bên dưới tòa nhà giảng đường.

Nơi này đang tụ tập nhất nhóm nam nam nữ nữ, từng người một, trong tay đều xách theo một bọc lớn đựng thứ gì đó, tựa như là đang chờ Tiêu Cửu Cửu đến.

Có người vừa nhìn thấy Tiêu Cửu Cửu đã tới, lập tức kêu to lên một tiếng, "Hồ ly tinh đã tới! Mọi người mau cầm đồ đập chết cô ta đi!"

Cả bọn không nói một lời phân bua giải thích gì hết, từng người một tất cả cùng hét lên thật to, "Đập chết cô ta đi!"

"Đập chết cái đồ đàn bà không biết xấu hổ kia đi!"

"Đập chết cái loại người bỉ ổi đã làm ô uế danh tiếng của trường học của chúng ta đi!"

Bọn họ cầm tất cả những lúc trước đã xách đến trường, chuối tiêu đã thối rữa, trứng gà lẫn tất cả đồ bỏ đi, liền thẳng tay mạnh mẽ ném lên trên người Tiêu Cửu Cửu thay cho lời chào hỏi cô.

Chỉ một lúc sau, toàn thân Tiêu Cửu Cửu đã dính đầy dịch trứng gà nhầy nhụa, vương đầy những lá rau thối và chuối tiêu hỏng.

Nhưng Cửu Cửu cứ đứng ở nơi đó như vậy, dáng vẻ thanh quý ngạo nghễ, không trốn không né, không tránh không vút bỏ, cứ như thế, cô giương đôi mắt lạnh lùng, nhìn những người đang ở bốn phía xung quanh, dùng giọng nói trong trẻo lạnh lùng, lại phảng phất tựa như có thể xuyên thấu lòng người, nói rành rọt từng chữ từng câu làm người nghe nhớ đời: "Người đời phi báng tôi, lấn át tôi, đánh tôi, mắng chửi tôi, lừa gạt tôi, tôi đây đã làm những gì để phải chịu như vậy? Phật viết: Chỉ cần để ý xem anh ta đã làm gì, bằng anh ta, xa anh ta, kính anh ta, chớ nên để ý đến anh ta. Đợi đến mấy năm nữa, người hãy nhìn lại anh ta!"

Lúc này Cửu Cửu, cho dù toàn thân của cô đang vương đầy những thứ bẩn thỉu, nhơ nhuốc, nhưng cả người cô lại lộ ra một thứ ánh sáng lộng lẫy kiên định và thần thánh, giống như Thánh nữ được đặt trong trong điện của thánh Phật, thần thánh lắm liệt mà không một người nào dám xâm phạm.

Khí thế của cô, sự kiên định của cô, sự ngạo nghễ của cô, sự bình tĩnh của cô, sự cứng rắn của cô, tất cả đã làm cho mọi người, cũng không tự chủ được mà tất cả mọi động tác trong tay đều dừng lại.

Dung nhan của cô lúc này trong suốt động lòng người, như tiên, như Phật.

Cô nhìn những thứ bẩn thỉu bỏ đi và trứng gà đã ném lên người mình, ngược lại chỉ nhẹ nhàng cười. Tiếng cười trong trẻo lạnh lùng tiếp tục vang lên, "Đại học B tiếng tăm cực kỳ lừng lẫy, những người đã tốt nghiệp tại Đại học B này đều nổi tiếng là người có đầu óc thông minh. Có câu nói, lời đồn phải dừng lại ở trước những người thông minh. Tôi không hiểu vì sao, chỉ dựa vào vài tấm hình cùng một đoạn băng hình video không biết thiết giả thế nào, vậy mà cũng đã có thể dễ dàng phá hủy hoàn toàn hết lý trí lẫn năng lực suy nghĩ của các người. Các người có bao giờ nghĩ rằng, có lẽ, cái đoạn băng video là do một người nào đó ở không bình thường làm ra, hay có lẽ, đây chỉ là đoạn video giả không? Các người có nghĩ tôi đây chính là

bị người hãm hại, còn nữa chính các người đã bị người ta lợi dụng sai khiến không? Các người đã từng nghĩ tới những chuyện như thế này không?"

Không ít người bị Tiêu Cửu Cửu nói cho đỏ mặt, lạng lẽ lui xuống.

Cuối cùng, Tiêu Cửu Cửu lạnh lùng đưa mắt quét qua đám người kia một cái, đúng lúc cô nhìn đến những người đó thì nhìn thấy Tư Tiểu Nghi đang đứng phía sau, đáy mắt cô thoáng qua một chút trào phúng. Các người cũng chỉ có cái chiêu cũ nát này thôi sao? Cho rằng bằng cái này có thể đánh đánh ngã nổi tôi sao? Năm mơ!

Lúc này, nghe thấy tiếng ồn ào Trương Dương và La Manh cùng chạy ra. Vừa thấy Tiêu Cửu Cửu bị người khác ức hiếp thành như vậy, các cô lập tức vọt tới trước mặt Tiêu Cửu Cửu, dang tay ra bảo vệ cho Tiêu Cửu Cửu.

Là người luôn luôn khéo léo, nhưng La Manh mắt đỏ ngầu giận dữ hét rống lên đối với những người đang đứng đó: "Các người có còn phải là người nữa hay không? Tại sao lại có thể dùng cái thủ đoạn hạ lưu như vậy để mà đối phó với một nữ sinh như vậy? Các người không cảm thấy, các người hành động như vậy thật sự đã có lỗi lớn đối với danh dự của Đại học B hay sao?"

Vẻ mặt của Trương Dương cũng đầy tức giận nhìn đám người kia, "Các người thì hay rồi, ngay cả chuyện về đoạn băng video kia đã xảy ra như thế nào cũng còn chưa biết rõ, nhất định đây là lỗi của Cửu Cửu sao? Cửu Cửu của chúng ta là hạng người thế nào? Các người có biết không? Thành tích học tập của cô ấy cho tới bây giờ đều đứng thứ nhất, không có thứ hai. Hơn nữa dáng dấp của cô ấy thực sự khuynh thành, thiên phú của cô ấy cũng thật tuyệt vời. Tương lai tiền đồ của cô ấy, cũng có thể đoán được sẽ tốt đẹp và sáng sủa biết bao! Cô ấy cần phải chặn lại những lời phỉ báng của các người thì mới đi lên được vị trí đó hay sao? Tất cả các người, tại sao không ai dùng đầu óc để suy nghĩ một chút xem, chuyện này là do có người đang muốn hãm hại cô ấy. Người đó đang ghen tỵ với cô ấy,

người đó đang muốn phá hủy cô ấy, mà các người, chính một lũ các người ở đây, chính là đồng lõa! Đồng lõa! Đồng lõa!"

Trương Dương mắng đến câu cuối cùng, thế nào mà quá giận đến nỗi rơi lệ.

Cô dùng sức quệt mạnh những giọt lệ trên mặt, đau lòng phẩy đi những thứ bẩn thỉu dính ở trên người Cửu Cửu, giọng nói, "Cửu Cửu, chúng ta đi thôi!"

Trở lại ký túc xá, đóng cửa lại, Trương Dương và La Manh liền ôm lấy Cửu Cửu, òa lên khóc lớn.

Tiêu Cửu Cửu nguyên bản vốn không muốn khóc, nhưng khi nhìn thấy các bạn đã đau lòng vì mình như vậy, cũng cảm động đến rơi nước mắt theo, tuy trong miệng cô vẫn không ngừng an ủi ngược lại các bạn, "Dương Dương, Tiểu Manh, các cậu đừng như vậy, tớ không sao mà! Thật sự là không sao đâu! Nếu thực sự tớ có chuyện như vậy, chẳng phải là sẽ vừa đúng với ý nguyện của bọn họ hay sao? Làm sao tớ lại có thể ngu như vậy chứ, bọn họ không muốn tớ được sống yên, tớ lại càng phải sống thật tốt hơn nữa! Các cậu nói xem, có đúng như vậy hay không?"

Trương Dương đau lòng nhìn Tiêu Cửu Cửu, vừa khóc vừa cười nói, "Tiêu Cửu Cửu, cậu đó, cái đồ ngu ngốc này! Nói rất hay, nói đúng lắm, chúng ta cần phải sống cho thật tốt hơn nữa, càng phải sáng rực rỡ hơn nữa, để cho những loại người đê tiện mắt chó kia phải sợ mới phải."

La Manh cũng gật đầu liên tục, "Không sai! Cửu Cửu, chúng tớ sẽ vẫn luôn đứng ở phía sau lưng cậu, ủng hộ cậu! Cậu là người giỏi nhất! Tiêu Cửu Cửu là giỏi nhất!"

Nhìn gương mặt đầy sự chân thành của hai người bạn tốt, Tiêu Cửu Cửu cũng cười nói, "Đúng vậy, Tiêu Cửu Cửu tớ đây chính là người giỏi nhất!"

Vào lúc Lương Kinh Đào biết được tin tức Tiêu Cửu Cửu bị người khác ném đồ bỏ đi lên người, rồi nghe thấy đồng nghiệp của mình cho rằng anh đã phải chịu sự bất công, đã bị Tiêu Cửu Cửu làm cho tổn thương. Lương Kinh Đào nhìn thấy đồng nghiệp của mình đang nói có chút hả hê rằng, Tiêu Cửu Cửu đã bị trừng phạt đúng tội, thì chính Lương Kinh Đào cũng ngây hết cả người.

Đợi đến lúc Lương Kinh Đào phản ứng kịp, anh ta không chút nghĩ ngợi, nhấc chân lên, sau đó phóng tới bên dưới khu ký túc xá của Tiêu Cửu Cửu.

Mặc dù thời điểm Lương Kinh Đào nhìn thấy đoạn video này, thì anh cũng đã bị sự oán hận lẫn tức giận xông làm cho đầu óc choáng váng. Trong cơn tức giận anh ta đã cho phát đoạn video kia ra, cũng như đã lựa chọn hủy bỏ hôn lễ cùng với Cửu Cửu.

Nhưng mà, có chuyện anh lại chưa từng nghĩ tới, dư âm của câu chuyện này lại to lớn như vậy, đã mang lại cho Tiêu Cửu Cửu phải chịu sự tổn thương lớn như vậy trái tim của anh, lại vừa đau nhức vừa xót xa.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Cửu Cửu Có Tin Vui (4)

Editor: Mẹ Bầu

Đợi đến khi Lương Kinh Đào chạy tới bên dưới khu ký túc xá của Tiêu Cửu Cửu, lại được Trương Dương lạnh lùng thông báo, Tiêu Cửu Cửu đã về nhà!

Khi tinh thần của Lương Kinh Đào đang tràn ngập sự suy sụp, đang xoay người định rời đi, thì Trương Dương đã gọi giật Lương Kinh Đào lại, "À này, Lương Kinh Đào, Cửu Cửu cũng đã để lại một câu, nếu như anh tới tìm cô ấy nhờ tôi nhắn lại với anh câu này: "Từ nay về sau, nếu như có gặp lại nhau, thì giữa hai người, cũng sẽ coi như không hề quen biết nhau!"

Nhất thời Lương Kinh Đào có cảm giác, trước mắt anh ta chỉ có một khoảng đen tối rộng lớn.

Cửu Cửu, vậy mà lại có thể hành động thật tàn nhẫn, vung kiếm một nhát chặt đứt đôi, cắt đứt sợi tơ tình cảm với anh, cũng không muốn còn gặp lại anh nữa thật sao?

Lương Kinh Đào cũng không biết mình đã làm thế nào để trở lại phòng làm việc. Cả người cứ ngơ ngơ ngác ngác, trạng thái không được tỉnh táo, cuối cùng, vị chủ nhiệm của bọn họ thấy tình trạng của anh ta không được tốt, buộc lòng phải khuyên nhủ Lương Kinh Đào trước vẫn nên đi về nghỉ ngơi, chờ khi tâm tình đã ổn định trở lại thì hãy đi làm.

Nếu Cửu Cửu không còn ở nơi này, Lương Kinh Đào cũng cảm thấy mình không còn cần thiết ở lại nơi này nữa, cũng liền nghe theo lời nói của chủ nhiệm, xin nghỉ phép, lái xe ra về. Suốt trên đường đi trở về nhà, Lương Kinh Đào cứ đi vòng quanh vòng quanh, trong đầu chỉ thấy một mảnh mờ mịt, không biết nên đi nơi nào?

Bọn họ cứ như vậy mà kết thúc rồi sao? Đã kết thúc thật rồi sao? Đã hết thật rồi sao?

Cùng lúc với biểu hiện lộ ra đầy đau buồn căm phẫn của Lương Kinh Đào, thì sự bất đắc dĩ và nổi thống khổ của Tiêu Căn Chi lại không giống như vậy. Đúng ngày hôm qua sau khi anh biết được sự việc đoạn video kia thì chỉ một lát sau, ngay lập tức anh đã cho người niêm phong kỹ càng toàn bộ đoạn video kia, hơn nữa còn yêu cầu người ta liệt cái tên "Tiêu Cửu Cửu" vào trong danh sách cấm lục soát.

Chẳng những niêm phong kỹ càng đoạn video, Tiêu Căn Chi còn lập tức phái người truy xét điều tra nguồn gốc.

Tối ngày hôm qua, anh lập tức đã nhận được kết quả, những hình ảnh của đoạn video này được phát ra từ một máy vi tính trong quán Internet. Từ trong băng hình camera giám sát ở trong quán Internet kia, người ta đã điều tra ra, thủ phạm là một thanh niên mắt đeo kính đã phát đoạn video kia lên Internet.

Bọn họ lại lần theo băng hình trên các máy camera giám sát bốn phía từ trong quán Internet ra đến ngoài đường, nhìn thấy người thanh niên kia lên xe taxi, cuối cùng, đã tìm ra được anh ta, biết được điểm dừng chân của người thanh niên kia

Trải qua một đêm lùng sục, rốt cục đã bắt được người thanh niên trẻ tuổi đưa về.

Trái qua xét hỏi, thanh niên trẻ tuổi kia đã khai ra, là một tiểu thư họ Tiêu đã thuê anh ta phát đoạn video này. Anh ta cũng không biết cô gái này, mà là do người anh em Hầu Tử giới thiệu, đối phương đã thỏa thuận rằng, sau khi chuyện thành công, sẽ trả cho với anh ta một vạn đồng tiền.

Tiêu Cẩn Chi cùng mấy người bọn họ lại lôi Hầu Tử từ trong chăn ra ngoài, cầm mấy tấm hình các cô gái đưa cho anh ta nhận mặt, cuối cùng, anh ta chỉ vào tấm hình Tư Tiểu Nghi, "Chính là cô gái này, cô ta đã tìm tới tôi để nhờ vả!"

Tiêu Cẩn Chi cười một tiếng lạnh lùng, đáy mắt thoáng qua một ánh nhìn âm hiểm lạnh lẽo như muốn giết người.

Cô gái Tư Tiểu Nghi này, cô thật sự cũng có chút thông minh đó chứ. Thế nhưng cô cho rằng, một khi cô đã sửa tên đổi họ, thì cô có thể làm cho bọn họ sẽ không điều tra ra sao? Ha ha, cô thật sự đã coi thường mấy người đàn ông bọn họ quá rồi! Cho rằng bọn họ là những người đàn ông có xuất thân từ lính đặc biệt chuyên nghiệp, thì đều không có đầu óc đúng không?

Tiêu Cẩn Chi bận rộn suốt cả đêm, loay hoay giải quyết mọi chuyện, thậm chí đi ngủ cũng không có thời gian để ngủ. Anh vẫn còn đang lên kế hoạch làm thế nào để chỉnh sửa Tư Tiểu Nghi mới tốt, thì nghe thấy ám vệ vẫn luôn bí mật canh giữ ở bên cạnh Tiêu Cửu Cửu gọi điện thoại tới, nói Tiêu Cửu Cửu đã bị người ta ức hiếp rồi.

Nhưng tiểu thư không cho anh ta ra mặt, cho nên anh ta cũng không dám động thủ, chỉ có thể vội vàng gọi điện thoại cho Tiêu Cẩn Chi xin chỉ thị.

Gương mặt Tiêu Cẩn Chi lạnh đi, anh dùng sức nhấn tắt điện thoại, sau đó lái xe chạy nhanh về phía Đại học B, đón luôn Tiêu Cửu Cửu trở về nhà.

Tiêu Cẩn Chi ngồi ở trên ghế sa lon, cả người tỏa ra một hơi lạnh lẽo kinh người, nhìn về phía cô gái nhỏ đang vùi người ở trên ghế sa lon nói: "Trong khoảng thời gian này em cũng đừng đi đến trường học nữa! Với y thuật và kỹ thuật châm cứu Trung Quốc của em, còn có y thuật phương Tây mà Tần Tấn đã dạy em, cho dù không cần phải đến học tại Đại học Y, kỹ thuật của em cũng đủ để sánh ngang với những nhân vật thuộc hàng danh thủ quốc gia nổi tiếng trên thế giới. Em tuyệt đối cũng không cần phải đi nơi khác để học tập, trong khoảng thời gian này, em hãy ở nhà nghỉ ngơi thật tốt cho anh. Chờ chuyện yên ắng rồi, chúng ta sẽ cùng bàn bạc một chút tương lai về sau nên làm cái gì là tốt nhất?"

Tiêu Cửu Cửu cũng không có chút dị nghị nào đối với sự sắp xếp của Tiêu Cẩn Chi.

Vào lúc này, cũng chỉ có anh mới sẽ liều lĩnh coi chừng cô, sẽ liều lĩnh lấy lại sự công bằng cho cô.

Nhưng mà cô lại không biết rằng, lúc này Tiêu Cẩn Chi đang cảm hạn chính bản thân mình đến cỡ nào.

Anh đã cho người bí mật thu lại những hình ảnh khi bọn họ ở chung một chỗ ghi vào băng video, chỉ là vì muốn phòng ngừa trường hợp ngộ nhỡ. Nhưng đến khi anh thấy Cửu Cửu đã nguyện ý gả cho Lương Kinh Đào, thì nhân cơ hội đó, anh mới quyết định cho sửa chữa và dựng lại một phần đoạn video kia. Tiếp sau đó anh đưa băng video cho Lương Kinh Đào, cũng chỉ là vì muốn ngăn cản Lương Kinh Đào sẽ cùng với Cửu Cửu.

Nhưng anh không nghĩ tới, Lương Kinh Đào thế mà lại có thể ra tay độc ác như vậy, dứt khoát công bố đoạn băng video kia ra.

Anh càng không dự liệu được trường hợp kia lại sẽ xảy ra! Đó chính là, đoạn băng video kia lại có thể sẽ bị phát tán ra trên mạng xã hội, sau đó đã mang đến cho Cửu Cửu một nỗi khuất nhục đến vô tận.

Những chuyện này, cũng chính là do lỗi của anh! Tiêu Căn Chi hận không thể quất mình một trận cho chết đi!

Nhưng việc đã đến nước này, tội lỗi đã được cấu thành, anh chỉ có thể cố gắng hết sức để đền bù, dọn dẹp tất cả những chuyện tổn thương đã gây ra trên người Cửu Cửu, sau đó sẽ cho cô một câu trả lời thỏa đáng.

Chờ tất cả những chuyện này đã sáng tỏ toàn bộ, anh sẽ đến tự thú với cô, cầu xin cô khoan thứ.

Đến lúc đó, bất kể Cửu Cửu muốn trừng phạt anh thế nào thì anh Tiêu Căn Chi cũng sẽ nhận! Nếu đã mắc sai lầm rồi! Thì phải ngoan ngoãn nhận phạt!

Tiêu Cửu Cửu ở nhà an tĩnh nghỉ ngơi suốt hai tuần lễ. Ở nơi này, cô cũng không cần phải trông nom bất cứ chuyện gì, chỉ có đóng chặt cửa lại không ra ngoài, mà những người khác cũng không thể vào được nơi này. Cho nên, coi như cuộc sống hai tuần lễ của cô đã trải qua tương đối bình thản.

Không biết là vì Tiêu Căn Chi muốn tránh mặt, hay là thế nào, mà anh rất ít trở về ở trong khu biệt thự.

Cửu Cửu hỏi anh đang ở nơi nào?

Anh nói, trong khoảng thời gian này anh trở về sống ở trong nhà cũ của nhà họ Tiêu! Cũng có chút thuận tiện!

Cô không biết sự thuận tiện theo như lời anh nói kia là cái gì. Nhưng dù thế nào đi nữa, anh làm chuyện gì cũng đều có sự tính toán tỉ mỉ, chưa bao giờ yêu cầu cô quan tâm, nhưng ngược lại, cô vẫn phải để cho anh quan tâm.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Cừ Cừ Có Tin Vui (5)

Editor: Mẹ Bầu

Sáng sớm hôm nay, người quản lý bên khu bảo tồn Ngọc Sơn đưa đồ ăn mới tới đây cho cô, còn một mực nói lấy lòng cô: "Đại tiểu thư, hôm nay trong khu bảo tồn Ngọc Sơn có chở tới một lô hàng cá tuyết nhập khẩu từ nước ngoài qua đường hàng không, tôi đã lựa chọn mang đến đây cho ngài một ít để ngài dùng trước."

Cá tuyết là thứ đồ ăn mà ngày thường Tiêu Cừ Cừ cực kỳ thích ăn. Lúc này cô cười nói cảm ơn: "Cảm ơn anh!"

Trở lại phòng bếp, Tiêu Cừ Cừ liền bắt đầu chuẩn bị ra tay chế biến đồ ăn.

Nhưng khi vừa mới lấy số cá tuyết từ trong túi ra để làm, thì Tiêu Cừ Cừ liền cảm thấy có một luồng hơi đậm mùi tanh bay vào mũi. Bình thường đối với loại mùi vị này cô cũng không có phản ứng gì, nhưng lần này đột nhiên lại cảm thấy trong dạ dày bỗng cuộn cuộn một hồi, một khắc sau liền phun ra.

Phun ra một trận xong rồi, Tiêu Cừ Cừ tựa thân thể mình vào bên cạnh cửa nghỉ ngơi, nhắm mắt lại, trong đầu chỉ cảm thấy có chút chóng mặt. Ngay lập tức cô nghĩ đến kỳ kinh nguyệt tháng này vẫn chưa thấy đến, Tiêu Cừ Cừ đột nhiên rùng mình một cái lạnh run.

Chẳng lẽ cô lại xui xẻo như vậy, chỉ có một lần như vậy mà đã nhận được giải thưởng rồi sao?

Dù chỉ một khắc Tiêu Cửu Cửu cũng không dám trì hoãn. Cô lập tức thay quần áo đi ra ngoài, đến tiệm thuốc mua mấy chiếc que xét nghiệm thai sớm mang về nhà, lập tức thử ngay.

Khi cô nhìn thấy dấu hiệu báo trên bề mặt tất cả các que thử thai, tất cả đều hiện ra rõ ràng cho thấy, hai cái vạch màu hồng thẳng băng thì cả người lập tức ỉu xìu!

Cái số mệnh năm nay của cô đúng là vận cứt chó, thật sự chỉ có một lần duy nhất mà lập tức trúng thưởng!

Tiêu Cửu Cửu gấp đến độ xoay quanh ở trong phòng! Cô nên làm gì bây giờ? Có nên nói chuyện này cho anh Căn Chi biết hay không?

Đứa bé này là của Lương Kinh Đào, không! Không thể nói cho anh ấy biết được!

Ngộ nhỡ trong cơn tức giận, Tiêu Căn Chi có thể trực tiếp bóp chết cô hay không?

Quên đi! Đứa nhỏ này tới không phải lúc, không thể giữ lại, lúc này cô chỉ có thể làm một chuyện ác nghiệt, len lén đi đến bệnh viện sau đó vứt bỏ thai nhi này đi!

Đúng vậy, cứ nên làm như thế đi!

Trong lúc Tiêu Cửu Cửu còn đang rối rắm không ngừng, thì lúc này ở trong phòng họp của Tổng Công ty tập đoàn Bảo tàng Ngọc Sơn, đang có hội nghị quản lý cấp cao. Dieenndkdan/leeequhydonnn Tổng giám đốc Tiêu Căn Chi đột nhiên nhận được một cú điện thoại.

Khi anh nghe người ở đầu điện thoại bên kia báo cáo hàng lông mày cứ nhú lại. Sau khi nghe báo cáo xong, đột nhiên cả kính quát lên một tiếng, "Chuyện này cậu đã xác định cẩn thận chưa?"

"Đã xác nhận với nhân viên bán hàng của tiệm thuốc tây rồi ạ, đúng là đại tiểu thư đã mua rất nhiều que xét nghiệm thai sớm với đủ các loại nhãn hiệu mang về nhà."

"Được rồi, bây giờ cậu phải giám sát cô ấy thật kỹ càng cho tôi, ngàn vạn lần đừng để cho cô ấy lại đi ra khỏi cửa! Tôi sẽ lập tức trở về nhà ngay bây giờ!"

Tiêu Cẩn Chi cúp điện thoại, sau đó nói với đội ngũ quản lý cấp cao trong một phòng họp, lúc này vẫn còn đang ngơ ngác nhìn anh mất khống chế, nói lại một câu: "Hội nghị hôm nay do trợ lý Âu tiếp tục chủ trì, mọi người cứ tiếp tục thảo luận, tranh thủ thảo luận cho ra kết quả. Còn những chuyện quan trọng như ra nghị quyết cuộc họp thì, chờ tôi trở lại, sau đó chúng ta tiếp tục biểu quyết. Hiện tại tôi đang có việc gấp, cần phải đi ra ngoài trước một chút."

Nhìn bóng dang Tiêu Cẩn Chi gấp gáp vội vã bỏ đi, Âu Sáng thầm than nhẹ trong lòng. Mới vừa rồi anh ngồi ở bên cạnh, cũng đã nghe trộm được một chút sự việc, nhưng cũng đủ để cho anh liên tưởng ra nguyên nhân câu chuyện đã làm cho Tiêu Cẩn Chi bị mất khống chế.

Cái này có phải là đại biểu cho sự kiện, rất nhanh thôi, anh sẽ có thể được uống rượu mừng của ông chủ lớn rồi hay không?

Tiêu Cẩn Chi cũng không biết anh phải hình dung tâm tình của mình như thế nào! Vừa nghĩ tới mình sắp có thể được làm ba ba, anh đã vừa kinh ngạc vừa sung sướng, trong lòng anh chỉ cảm thấy mừng như điên.

Đó là đứa trẻ của anh và Cửu Cửu! Suy nghĩ một chút đã cảm thấy thật hạnh phúc!

Thật là ông trời cũng ở đây giúp anh, vào lúc này, lại đưa tới cho anh một cái tin vui quá lớn.

Thật tốt quá! Thật tốt quá!

Cao hứng đến mức không biết phải như thế nào cho phải, Tiêu Cẩn Chi liền hưng phấn lấy điện thoại ra, thấy tên người anh em của mình, trực tiếp nhấn số gọi đi, anh muốn có người để chia sẻ niềm vui sướng này của mình!

Nhưng khi giọng nói của Chu Tiêu vang lên, "Lão đại, anh tìm tôi có chuyện gì vậy?"

Tiêu Cẩn Chi đột nhiên nghĩ đến chuyện này vẫn còn chưa được xác định rõ ràng lắm, lại hắc hắc cười khan hai tiếng, "Không có chuyện gì, không có chuyện gì đâu, tôi cúp máy!"

Nghe thấy trong loa điện thoại truyền tới âm thanh tút tút, Chu Tiêu buồn bực nhìn điện thoại, tự lẩm bẫm, "Xong rồi! Lão đại nhất định phát bệnh rồi! Thế nào mà lại cười hắc hắc như vậy chứ? Chuyện này xem ra có vẻ như có yêu ma quỷ quái gì khác thường đây, phải nói chuyện cùng với tất cả mấy người trong nhóm mới được ..."

Chỉ chốc lát sau, tất cả mấy người anh em của Tiêu Cẩn Chi đều đã biết chuyện Tiêu Cẩn Chi có gì đó không bình thường. Từng người một ở trong lòng đều có suy nghĩ, lúc này có chuyện gì có thể làm cho Tiêu Cẩn Chi mừng rỡ đến mức như bị ngớ ngẩn kia đây? Bọn họ có thể tìm ra tin tức từ những nơi nào mới thực sự là tốt nhất đây?

Đàn ông cũng có lúc bát quái, mà sự bát quái này nếu so sánh với phụ nữ thì phải nói tuyệt đối còn có lực sát thương hơn!

Khi Tiêu Cửu Cửu thấy Tiêu Cẩn Chi đột nhiên trở lại như vậy, cô đưa tay vỗ vỗ lên trán của mình. Cô thực ngốc quá đi! Cô làm sao lại quên mất

còn có mấy người ám vệ của anh như vậy chứ?

Tiêu Cẩn Chi thẳng tắp nhìn vào Tiêu Cửu Cửu, khiến cho Cửu Cửu cảm thấy đến rợn cả tóc gáy. Cô tránh né ánh mắt của anh, "Để em đi rót cho anh chén trà!"

Tiêu Cẩn Chi thấy Tiêu Cửu Cửu xoay người định đi, liền bước một bước dài lên phía trước, ôm lấy cô vào trong ngực mình. Giọng nói của anh chan chứa sự rung động, hỏi cô: "Cửu Cửu, có phải là em đã có...hay không... Có phải là đã có... hay không...?"

Tiêu Cửu Cửu nhú mi nhìn anh, biết rõ còn hỏi, "Anh vội vàng chạy về cũng chính là vì chuyện này sao?"

"Chuyện này mà còn không quan trọng sao?" Tiêu Cẩn Chi nhìn chằm chằm Tiêu Cửu Cửu, trong giọng nói còn mơ hồ mang theo một chút nguy hiểm.

Tiêu Cửu Cửu ở dưới uy phong của anh, đành hoảng trả lời, "Em đã thử que xét nghiệm thai sớm rồi, hình như là có! Nhưng mà, anh yên tâm, em không có ý định giữ lại nó đâu, em sẽ đi đến bệnh viện để xử lý sạch sẽ!"

Tiêu Cẩn Chi sau khi được Tiêu Cửu Cửu xác nhận, lúc này mới cảm thấy mừng như điên lên rồi, thì lại chợt nghe thấy câu nói kế tiếp của cô, anh cảm thấy như có một bồn nước lạnh trực tiếp xối mạnh từ trên đầu xuống dưới.

Lửa giận trong anh xông thẳng lên: "Em nói gì? Em không muốn đứa bé này ư? Tại sao?"

Vẻ mặt của Tiêu Cửu Cửu trầm xuống, tròng mắt đen thoáng qua một nét u buồn, "Hiện tại em cũng một đao cắt đứt tình cảm cùng với Lương

Kinh Đào rồi, nếu như còn giữ lại đứa trẻ của anh ta, em mới chính là người bị bệnh đó!"

Đến lúc này Tiêu Cẩn Chi mới đột nhiên nhớ tới chuyện đêm hôm đó. Anh đột nhiên có một loại cảm giác giống như đã mang tảng đá đập vào chân mình vậy.

Hiện tại, anh làm sao có thể thẳng thắn nói ra với Cửu Cửu rằng, người trong đêm hôm đó thật ra chính là anh!

Anh mới chính là cha đứa trẻ mà!

Nhưng Tiêu Cẩn Chi không dám nói, anh biết tính tình Cửu Cửu, nếu như cô biết anh đã tính kế cô như vậy, cô lập tức sẽ không thể không gay gắt cùng anh!

Không được! Không được! Không thể nói chuyện đó ra bây giờ, ngộ nhờ Cửu Cửu thật sự gay gắt cùng anh, cô không muốn đứa nhỏ này nữa, vậy anh sẽ làm sao bây giờ?

Anh phải nghĩ ra biện pháp, lừa gạt cô mấy tháng sau đó rồi mới có thể nói ra sự thật được. Chờ đứa trẻ trong bụng lớn lên thêm một chút nữa, sau đó anh sẽ nói cho cô biết chuyện thật tình!

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Hồi Hận! Đau Đớn! (Giới Thiệu Văn Tắt Đoạn Ngắn Hai) (1)

Tiêu Cẩn Chi thấy Tiêu Cửu Cửu nhận thức chết lý lẽ rồi, cho rằng đứa nhỏ trong bụng chính là của Lương Kinh Đào, kiên quyết nói không cần! Suy nghĩ của anh chuyển một cái, quyết định lấy lui làm tiến, tạm thời vỗ về cảm xúc cô cái này một chút.

"Cửu Cửu, em là nhất định không cần đứa bé này rồi, đúng không?"

Vẻ mặt Tiêu Cửu Cửu thành thật gật đầu một cái, "Đúng!"

Tiêu Cẩn Chi khẽ vuốt mái tóc dài của cô một chút, "Vậy được thôi! Ngày mai anh và em đi bệnh viện."

Tiêu Cửu Cửu nhìn sắc mặt anh có chút âm u, cẩn thận từng li từng tí nhìn anh nói, "Vậy..... Anh Cẩn à, anh xem anh bận rộn như vậy, cũng không cần theo em, em có thể tự đi!"

Cô thật sự không muốn cùng đi với anh đâu!

"Hả?" Tiêu Cẩn Chi mắt lạnh thoáng nhìn cô.

Tiêu Cửu Cửu cảm giác áo lót lạnh lẽo, liền đành hoảng, "Được rồi! Được rồi! Anh muốn đi thì đi!"

Tiêu Cẩn Chi đưa bàn tay ra, dịu dàng vuốt ve đầu của cô, cười đến ánh nắng mặt trời rực rỡ, "Lúc này mới ngoan!"

Ngày hôm sau, Tiêu Cửu Cửu ngồi lên xe Tiêu Căn Chi, bởi vì anh đi cùng cô đến một bệnh viện tư nhân tiến hành chẩn đoán chính xác, theo như ý Tiêu Cửu Cửu nói chính là, chẩn đoán chính xác rồi sẽ cùng làm giải phẫu nạo thai.

Tối hôm qua, Tiêu Cửu Cửu ngủ không ngon cả đêm, ác mộng liên tiếp, một lúc nằm mơ thấy khi mình và Phượng Thần còn bé bị người bắt nạt, một lúc lại mơ thấy Phượng Thần sống lại rồi chết lại đi, một lúc lại mơ thấy một đứa bé thân thể trần truồng đang khóc nói với cô "Mẹ, đừng giết con, đừng giết con....."

Trong mơ trần trọc lặp lại, không được yên bình.

Sáng sớm hôm nay đi ra, cô liền vác hai vành mắt đen thật to.

Lúc này, lại vừa nghĩ tới sắp có một sinh mạng, bởi vì nguyên nhân của mình mà bị tước đoạt cơ hội ra đời của nó, lòng của cô liền nặng trĩu, có một loại xúc động mũi ê ẩm, muốn khóc lớn.

Nếu như cha của đứa bé này không phải là Lương Kinh Đào, có lẽ, cô có thể học nữ chính trong tiểu thuyết ngôn tình, một mình sinh con ra, sau đó, lại tìm người đàn ông tốt gả cho.

Nhưng mà, cố tình, người nợ là Lương Kinh Đào, là kẻ thù một mất một còn của cô! Đứa bé này, coi như sinh ra cũng sẽ là bóng tối cả đời cô.

Xin trời cao tha thứ cho ích kỷ của cô, cô không muốn cả đời gánh vác bóng tối này sống tiếp!

Cô đau khổ nghĩ, con ơi, lần sau trước khi đầu thai, con phải nhìn cho kỹ, đừng tìm đến trên thân người không chịu trách nhiệm giống như mẹ vậy, con nhất định phải tìm một gia đình toàn vẹn hạnh phúc đi đầu thai, biết không?

Cô ưu buồn suy nghĩ một mạch, càng nghĩ càng đau khổ.....

Cô đột nhiên nhìn về phía Tiêu Căn Chi, đau thương nói, "Anh Căn, chúng ta không đi được không? Chính em cũng học y, em có thể ở nhà dùng thuốc sảy thai!"

Tiêu Căn Chi nhìn khuôn mặt nhỏ bé ảm đạm kia của cô, môi mềm nhúc nhích một chút, muốn nói cho cô sự thật, nhưng, rốt cuộc vẫn là đuối lý, sợ!

Anh giả bộ tức giận cúi đầu khiển trách, "Không được! Anh không cho phép em tự ra tay, việc này không an toàn biết bao. Nếu như em không nghe anh, anh không ngại nhốt em lại."

Nếu như cô không đến bệnh viện, để cho cô tự xử lý, vậy kịch của anh làm sao hát tiếp được chứ?

Chỉ có lúc đối mặt mọi chuyện liên quan đến cô, anh không dám đánh cược!

Cho dù là cơ hội thua một chút xíu, anh cũng không thể cho! Cái anh muốn là —— toàn thắng!

Cái anh muốn chính là, quyền sở hữu tất cả toàn thân cao thấp của người phụ nữ này!

Bắt đầu từ lúc anh nhận nuôi cô, cô chính là của anh!

Tiêu Căn Chi lái xe, ước chừng sau mười lăm phút, đến một bệnh viện tư nhân nhỏ.

"Bệnh viện Bác Nhân?"

Tiêu Cửu Cửu từng có nghe nói tới bệnh viện này, bệnh viện tư nhân này coi như là vô cùng nổi tiếng ở kinh đô, cũng đặc biệt không đơn giản,

nó chim sẻ tuy nhỏ, ngũ tạng đầy đủ, lắp đặt thiết bị cao cấp, chất lượng phục vụ hạng nhất.

Mà quan trọng nhất chính là, khám bệnh ở chỗ này, mặc kệ bạn là bệnh gì, ngoại trừ bệnh nan y không đủ sức xoay chuyển đất trời kia, những thứ khác hoàn toàn đều có thể chữa khỏi. Mà tất cả nhân viên chăm sóc và chữa bệnh ở nơi này, miệng đều rất chặt, có thể bảo vệ bí mật cho bạn, giữ được riêng tư, không cần sợ hãi sẽ truyền ra ngoài.

Mà khuyết điểm duy nhất khi đến nơi này khám bệnh chính là —— chi phí khám bệnh đắt.

Người bình thường không dám vào, mà người dám đến nơi này khám bệnh, phần lớn cũng là người không giàu thì quý (cao quý), nên cũng không quan tâm một chút tiền như vậy.

Bởi vì tính đặc thù của nó, ngược lại khách đặc biệt nhiều, hiện tại tới nơi này khám bệnh, người bình thường còn phải sớm hẹn trước.

Lúc Tiêu Căn Chi dẫn theo Tiêu Cửu Cửu xuất hiện ở nơi này, viện trưởng Giang Tiểu Trần đã tự mình chờ ở cửa nghênh đón.

Anh ta vừa thấy được xe Tiêu Căn Chi lái tới đây, vừa mới dừng hẳn, anh ta đã lập tức cung kính tiến lên mở cửa xe cho anh.

Hành động của Giang Tiểu Trần, làm cho tất cả nhân viên chữa bệnh và chăm sóc lâu một bệnh viện đều kinh hãi.

Viện trưởng Giang Tiểu Trần là người như thế nào chứ? Anh lại là người luôn luôn mắt cao hơn đầu, chưa bao giờ thềm leo lên bất kỳ quyền quý nào, luôn thích độc lai độc vãng đấy!

Đây rốt cuộc là người nào tới nơi này khám bệnh? Có thể khiến đại viện trưởng Giang phá lệ thường?

Đợi khi bọn họ thấy Tiêu Cẩn Chi và Tiêu Cửu Cửu mang kính mát lớn màu đen xuống xe, tuy bọn họ không thể thấy rõ ràng ngũ quan của Tiêu Cẩn Chi và Tiêu Cửu Cửu, nhưng từ quần áo và tư thế của bọn họ, còn có quý khí thanh lịch tao nhã trong lúc phát tay này là có thể nhìn ra được, thân phận của đôi nam nữ này tuyệt đối là tôn quý không tầm thường!

Như đã nhận ra ánh mắt khác thường của đám dưới quyền trong bệnh viện kia, Giang Tiểu Trần mắt lạnh quét tới bốn phía, những người đó bị dọa sợ đến xoay đầu trong nháy mắt, thu tầm mắt về, không dám tò mò quan sát nữa.

Giang Tiểu Trần hừ nhẹ một tiếng, rồi mới nói với Tiêu Cẩn Chi, "Đều chuẩn bị xong! Theo tôi lên lầu đi!"

Tiêu Cẩn Chi cũng khách sáo trả lời một câu, "Cực khổ rồi!"

Giữa đối thoại của hai người đàn ông này, Giang Tiểu Trần đã quan sát trên dưới Tiêu Cửu Cửu một phen, chỉ thấy cô mắt ngọc mày ngài, cả người tác phong khéo léo tận xương, hào hoa phong nhã âm thầm nở rộ, âm thầm khen: Tiêu Cửu Cửu, quả nhiên danh bất hư truyền! Khó trách Tiêu Cẩn Chi lại giấu cô đến sâu như vậy.

Tiêu Cửu Cửu cũng đang quan sát Giang Tiểu Trần, vóc người của anh thon dài cao lớn, mặt mũi lịch sự nho nhã, mang một bộ kính gọng vàng, che giấu đôi mắt sắc bén bắn ra ánh sáng lạnh kia, một bộ áo khoác bác sĩ trắng như tuyết khoác vào trên người của anh, vẻ mặt lại lạnh nhạt xa cách như vậy, làm cho cô cảm giác, anh là tiên đi đến phàm trần, cao quý lạnh lạnh, không dính khói bụi trần gian.

Hai bên gật đầu chào lẫn nhau, Giang Tiểu Trần bèn dẫn Tiêu Cẩn Chi và Tiêu Cửu Cửu lên phòng khám dành riêng của viện trưởng, bên trong đó đã sớm sai người chuẩn bị đầy đủ các loại dụng cụ kiểm tra cần.

Lên địa bàn của anh, Giang Tiểu Trần thay đổi làn lạnh mới vừa rồi, thái độ nhã nhặn chào hỏi Tiêu Cửu Cửu, "Đến, Cửu Cửu, tới đây ngồi ở đây!"

Tiêu Căn Chi trợn mắt, "Đừng không lớn không nhỏ, kêu Tiêu tiểu thư!"

Giang Tiểu Trần mới mặc kệ anh, "Cửu Cửu, đưa tay ra, để đây!"

Tiêu Cửu Cửu làm từng việc theo dặn dò của anh, nhìn anh bắt mạch xong rồi, lại theo thường lệ hỏi thăm một số chuyện, sau đó, bảo cô đến toilet lấy nước tiểu ra ngoài kiểm tra.

Nhìn kết quả kiểm tra, cuối cùng Giang Tiểu Trần khẳng định chẩn đoán chính xác, "Là mang thai! Thai nhi sáu tuần, tạm thời không phát hiện khác thường. Cửu Cửu, em xác định không cần nó sao?"

Trong lòng Tiêu Cửu Cửu cứng lại, nhưng vẫn gật đầu một cái, "Xác định!"

Giang Tiểu Trần liếc nhìn Tiêu Căn Chi đứng ở sau lưng Tiêu Cửu Cửu, Tiêu Căn Chi lặng lẽ làm ra một dấu tay cho anh—— tiến hành theo kế hoạch!

Ánh mắt Giang Tiểu Trần chột lóe, nhìn lại về phía Cửu Cửu thì khóe môi đã gợi lên một thoáng mỉm cười làm ấm lòng người, "Vậy tôi tự mình làm giải phẫu cho em, được không?"

Nụ cười kia của anh rơi vào trong mắt của người đàn ông nào đó, trang@d#d#l#q#d@bubble nhìn đến rất là khó chịu, cũng đang oán thầm trong lòng, đối diện người phụ nữ của tôi, anh cười đến dâm dăng như vậy làm gì?

Người nào đó lại khiêu khích liếc nhìn anh một cái.

Tiêu Cửu Cửu cười nhạt, "Không sao, ở trong mắt của bác sĩ không phải chỉ có bệnh tật, không có phận chia nam nữ, không phải sao?"

Giang Tiểu Trần cười ha ha, "Nói không sai! Cửu Cửu, đi theo tôi!"

Anh lại dẫn Tiêu Cửu Cửu và Tiêu Cẩn Chi đến tầng lầu khoa phụ sản, ở dưới sự hướng dẫn của anh, đi vào trong phòng phá thai.

Ở dưới sự dọn dờ của Giang Tiểu Trần, trong phòng phá thai đã sớm làm sạch xong, không có bất kỳ nhân viên chữa bệnh và chăm sóc ở đây. Giang Tiểu Trần ý bảo để Tiêu Cửu Cửu theo vào, nằm ở trên giường phá thai chuyên dụng này.

Tiêu Cẩn Chi muốn đi theo vào nhìn cô, Giang Tiểu Trần cũng rất không khách sáo ngăn cản anh, "Anh không thể vào, chờ ở bên ngoài!"

"Anh....." Tiêu Cẩn Chi giơ giơ lên quả đấm với anh, Giang Tiểu Trần lại trả về anh một ánh mắt lạnh.

Quả nhiên là đối xử khác biệt, nhìn phụ nữ thì cười đến cả mặt lảng lơ, đối với anh thì mắt lạnh chờ đợi, hừ ~ đợi lát nữa sẽ không cho anh phí khám bệnh! Vị Đại Thiểu Gia nào đó rất là ngây thơ so đo nhỏ mọn ở trong lòng.

Tiêu Cửu Cửu nằm ở trên giường phá thai chuyên nghiệp lạnh lẽo này, cảm thấy cả người lạnh đến mãnh liệt, ngay cả thân thể cũng không khống chế được run rẩy.

Giang Tiểu Trần đứng ở bên cạnh, có chút thương tiếc nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, "Sợ sao? Nếu sợ, cũng không cần làm!"

Tiêu Cửu Cửu miễn cưỡng cười cười, hít vào một hơi thật sâu, "Đến đây đi! Bắt đầu đi!"

Nhìn khuôn mặt đẹp tuyệt mỹ kia của cô còn chưa hoàn toàn rút đi non nớt, trờ tái nhợt, trên trán còn có mồ hôi lạnh đang rớm ra, nhưng đáy mắt cô lại là hoàn toàn đoạn tuyệt, mím chặt môi đã mất hồng hào, khẽ cắn. Rõ ràng là đang sợ, anh lại có thể nhìn thấy cô làm việc nghĩa không được chùn bước.

Thật là một người phụ nữ mâu thuẫn!

Giang Tiểu Trần lại nhàn nhạt nói với cô, "Yên tâm đi! Sẽ không đau, hiện tại cũng dùng phá thai không đau! Trước tiên tôi tiêm thuốc mê cho cô."

Sau khi Tiêu Cửu Cửu khẽ "Ừ" một tiếng, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, cắn hàm răng đến chặt chẽ.

Khi cô cảm thấy dụng cụ lạnh lẽo đưa vào dưới người của mình thì không nhận được đột nhiên rùng mình một cái.

Tuy quả thật cô không có cảm giác được đau đớn, nhưng loại cảm giác lạnh lẽo kia giống như là khắc vào đến tận xương tủy vậy, so với đau đớn trên thân thể, còn khiến cho người ta khó có thể chịu đựng hơn.

Có khoảnh khắc kia, thiếu chút nữa Cửu Cửu muốn nói tôi không làm!

Nhưng cuối cùng, cô lại vẫn cắn chặt hàm răng, nhận xuống!

Đối với bình thường mà nói, nửa giờ ngắn ngủi này sẽ qua đi rất nhanh, nhưng bây giờ, cô lại cảm giác một giây như một năm.

Cô nhắm hai mắt thật chặt, hình như cảm thấy một sinh mạng mới đang trôi qua.

Lòng của cô đang gào khóc, nhưng mà nước mắt lại không rơi xuống.

Sau khi trải qua một phen giày vò giống như bị người gác ở trên lửa nướng, rốt cuộc cô nghe được tiếng Giang Tiểu Trần này vang lên hết như tiếng trời, "Xong rồi! Tốt lắm! Trước em nằm một lát, tôi đi gọi lão đại đi vào."

Nhìn bóng lưng Giang Tiểu Trần đi ra cửa, nghĩ đến một tiếng "Lão đại" của Giang Tiểu Trần mới vừa rồi kia, Tiêu Cửu Cửu chợt nổi lên nghi ngờ, chẳng lẽ..... Bệnh viện này cũng là Tiêu Căn Chi mở? Hay là nói, bọn họ chỉ là anh em hoặc là cấp trên cấp dưới theo một ý nghĩa nào đó?

Tiêu Cửu Cửu đang suy đoán, Tiêu Căn Chi đã sải bước đi vào.

Anh bước vài bước dài đã đi tới trước mặt cô, mặt khẩn trương nâng mặt của cô lên, hai mắt chăm chú sít sao vào trên mặt của cô, "Cửu Cửu, em cảm thấy như thế nào? Còn đau không?"

Tiêu Cửu Cửu cảm giác một chút, chỉ cảm thấy phía dưới có chút không thoải mái, nhưng không có cảm giác quá đau đớn, có lẽ, đây chính là chỗ tốt của phá thai không đau?

Sau đó, cô lắc đầu một cái với Tiêu Căn Chi, "Em không sao, không đau lắm. Anh đỡ em một chút, em mặc quần áo tử tế trước!"

Tiêu Căn Chi lại chợt đề cô xuống, "Anh giúp em mặc!"

"Đừng!" Tiêu Cửu Cửu một phát bắt được tay của anh, vốn là mặt tái nhợt nhuộm lên một thoáng đỏ bừng, "Em tự mình làm!"

Tiêu Căn Chi cũng không miễn cưỡng cô, dùng hai tay đỡ cô, để cho cô tựa vào trên người của anh, lại chậm rãi kéo quần lót bên trong mặc lên.

Hôm nay cô đã cố ý mặc váy tới, chính là để cho tiện, không cần cởi tới bỏ đi giống như quần vậy, thêm nhanh nhẹn giống như bây giờ, lúc muốn làm, cởi quần lót một cái, làm xong, lại kéo quần lót lên.

Chuyện đã xảy ra xong ở trong lúc vừa cười vừa kéo rồi, thật ra thì cũng không có gì ghê gớm, phải hay không?

Tiêu Cẩn Chi dịu dàng lau đi mồ hôi lạnh trên mặt cô, trong lòng hiểu rõ ràng nội tâm của cô chịu đựng giày vò, cũng hiểu nỗi đau khổ của cô, nhưng lúc này, anh lại chỉ có thể nói một tiếng "Thật xin lỗi" đối với người yêu quý nhất của anh.

Thật xin lỗi! Cửu Cửu, xin tha thứ anh không phải!

Chỉ cần em sinh đứa bé ra, mặc kệ sau này em muốn như thế nào, anh đều đồng ý em!

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Hồi Hận! Đau Đớn! (2)

Editor: trang bubble ^^

Tiêu Cửu Cửu ngược mắt nhìn anh, trong mắt anh có đau lòng, có xấu hổ, còn có đau lòng và thương tiếc. Cô than nhẹ một tiếng, dùng sức trừng mắt nhìn, sau khi nháy mắt gạt đi ướm át đáy mắt, khoác tay mình lên trên cánh tay anh, "Chúng ta trở về đi!"

Tiêu Căn Chi đứng dậy khom lưng, đang muốn ôm ngang cô lên.

Tiêu Cửu Cửu lại ngăn cản anh, "Đừng! Để em đi ra ngoài!"

Tay Tiêu Căn Chi run lên, không tiếp tục miễn cưỡng cô, cẩn thận từng li từng tí đỡ cô đứng dậy, để cho cô khẽ tựa vào trên người của anh, đưa tay đẩy cửa ra, đi ra ngoài.

Mới vừa ra ngoài, Tiêu Căn Chi cũng cảm giác cả người Tiêu Cửu Cửu run lên, sau đó, cả người lại bày ra trạng thái cứng ngắt.

Anh không hiểu nhìn về phía cô, nhìn sang theo tầm mắt của cô, vừa hay thấy Lương Kinh Đào cũng kinh hãi đầy mặt giống vậy, đang nghẹn họng trân trối nhìn bọn họ.

Tiêu Căn Chi thầm hừ một tiếng ở trong lòng: thật là xui xẻo! Tại sao lại sẽ gặp phải anh ta ở chỗ này?

Hôm nay, Lương Kinh Đào là đến thăm bạn của anh. Vợ bạn anh sinh con ở bệnh viện tư nhân này, còn sinh ra đứa con trai mập mạp, sau khi bạn vui mừng thì báo tin mừng cho anh. Hôm nay, anh bèn tranh thủ tới đây thăm bạn họ một chút.

Cũng không ngờ, khi đi ngang qua phụ khoa này thì lại thấy Tiêu Cửu Cửu đi ra từ phòng giải phẫu phá thai.

Lương Kinh Đào tính toán từ thời gian này tới trước đó, liên tưởng đến "Đêm hôm đó" giữa bạn họ, mặt anh tái nhợt vọt tới trước mặt của Cửu Cửu, dùng sức bắt được cánh tay của cô, run giọng hỏi, "Cửu Cửu, em tới đây làm gì?"

Tiêu Cửu Cửu tái nhợt suy yếu nhưng trên khuôn mặt tuyệt mỹ vẫn nâng lên một nụ cười châm chọc, "Như trong lòng anh nghĩ, tôi là tới xoá sạch nghiệp chướng trong bụng. Lương Kinh Đào, anh nên thấy thỏa mãn, lấy hai cái mạng của anh trai tôi yêu quý nhất và đứa bé này đến trả đôi chân của chị anh, đủ vốn chứ? Bây giờ anh nên cảm thấy sáng khoái chứ?"

"Hai mạng người gì? Cửu Cửu, em nói..... Anh không hiểu!"

Nhìn thân hình Lương Kinh Đào xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ, nhìn đôi mắt vừa sợ vừa đau lại hối hận kia, Tiêu Cửu Cửu cười lạnh một tiếng, "Không rõ, thì tự mình đi điều tra rõ!"

Nói xong, cô cũng không nhìn anh một cái, rúc thân thể mệt mỏi vào trong ngực dày rộng ấm áp vẫn chờ đợi cô kia, "Chúng ta đi thôi!"

Mắt Tiêu Căn Chi chứa châm chọc nhìn Lương Kinh Đào một cái, khom lưng ôm ngang người anh yêu nhất lên, tràn đầy cương chiều hôn một cái, "Đi, chúng ta về nhà!"

"Cửu Cửu..... Cửu Cửu....." Sau lưng vang lên tiếng kêu gào ruột gan đứt từng khúc kia, rốt cuộc cũng không kêu người đã từng trao cho anh

chân thành trở về.

Một ngày sau, Lương Kinh Đào cầm vào tay báo cáo điều tra đầu đuôi câu chuyện ân oán về Lương Kinh Diễm và Tiêu Cửu Cửu kia thì lúc này anh mới hiểu được, anh đã bị mẹ và chị mình tính toán lừa dối!

Lương Kinh Đào đã không phân biệt rõ được tâm tình sau khi mình xem được báo cáo này là gì.

Tức giận, oán hận, áy náy, khổ sở, đau đớn, thất vọng, tuyệt vọng.....

Đủ loại cảm xúc phức tạp bao quanh anh.

Nhìn một chút những chuyện chó má gì đó chính anh đã làm, rõ ràng là người của nhà họ Lương bọn họ không có lòng độ lượng khoan dung người, rõ ràng là bọn họ mua giết người, còn lợi dụng quyền thế đề vạ án xuống, rõ ràng là người của nhà bọn họ phạm phải sai lầm khó có thể tha thứ trước, rõ ràng là Cửu Cửu cô đang chịu uất ức chịu tội, nhưng anh thì sao? Anh còn nực cười giương cờ báo thù cho chị gì đó, chỉ toàn làm những chuyện không phải là người làm ra!

Nghĩ đến một sinh mệnh đã mất đi kia, anh đột nhiên ngửa đầu cười to, "Ha ha ha ha....."

Sau khoảnh khắc, lại nước mắt rơi như mưa.

"Báo ứng mà, thật sự là báo ứng mà! Lương Kinh Đào, mày tội ác tà trời, mày chết vạn lần cũng chưa hết tội....."

Chuyện đã đến tình trạng này, coi như anh đau nữa, hối hận nữa, vậy thì có ích lợi gì?

Tất cả những thứ này đều là chính anh tạo thành! Không oán được Cửu Cửu độc ác, không oán được Cửu Cửu không cho anh cơ hội, đều là

lỗi của anh, lỗi của anh.....

Không được! Coi như biết rõ không thể nào, anh cũng muốn đi tìm Cửu Cửu trở về, anh muốn cầu xin sự tha thứ của cô! Anh muốn nói với Cửu Cửu: anh yêu cô! Anh mong muốn dùng cả đời để chuộc tội của anh! Dùng cả đời đến trả tình yêu của cô!

Cửu Cửu, Cửu Cửu của anh.....

Lương Kinh Đào gấp gáp lao xuống lầu như là kinh phong vậy, trong đại sảnh, mẹ Lương và Lương Kinh Diễm cũng như bình thường, đang ngồi ở nơi đó vừa ăn đồ, vừa xem ti vi.

Vừa thấy anh vội vã xuống lầu, mẹ Lương vội vàng kêu anh lại, "Tiểu Đào, con đây là muốn đi đâu?"

Lương Kinh Đào lạnh lùng nhìn bà một cái, "Con đi chuộc tội!"

Nói xong, liền đạp cửa mà đi.

Mặt mẹ Lương ngậy ngốc đứng ở nơi đó, nhìn về phía Lương Kinh Diễm, lầm bầm hỏi, "Diễm Diễm, em con mới vừa nói gì? Sao mẹ nghe không hiểu chứ?"

Đáy mắt Lương Kinh Diễm thoáng qua một tia hung ác nham hiểm, hừ lạnh nói, "Có cái gì không hiểu, nó nói nó đi chuộc tội! Mẹ, chỉ sợ đứa con trai này cũng bị yêu nữ kia mê hoặc rồi!"

"Cái gì? Con nói cái gì? A a a, vậy thì làm thế nào đây? Diễm Diễm, con có thể nghĩ ra được biện pháp, nhà chúng ta chỉ có một mình Tiểu Đào, cũng không thể để cho nó trúng độc của yêu nữ kia đâu!"

Mẹ Lương hoang mang sợ hãi và Lương Kinh Diễm ý định đầy bụng, lại bắt đầu cố xúy gây rối làm sao để ngăn chặn và tính toán Tiêu Cửu Cửu.

Khi Tiêu Cửu Cửu ra khỏi giáo đường, lúc Tiêu Cửu Cửu quyết định không cần đưa bé trong bụng này thật ra thì cô cũng đã quyết định, cuộc đời này tuyệt đối không có liên quan với Lương Kinh Đào nữa. Dù là đáng dập anh giống Phượng Thần hơn nữa, cô cũng sẽ không bị anh mê hoặc nữa.

Hôm nay nghiệt chướng trong bụng này cũng loại trừ rồi, cô và anh rốt cuộc không còn một chút liên hệ nữa rồi, về sau thì ai đi đường nấy thôi!

Trở lại biệt thự nhỏ của Khu bảo tàng Ngọc Sơn, lúc này Tiêu Cửu Cửu mới phát hiện ra, Âu Lượng dẫn theo một người phụ nữ đang đợi ở cửa biệt thự nhỏ.

Anh vừa thấy Tiêu Căn Chi và Tiêu Cửu Cửu tới, nhanh chóng tiến lên chào hỏi, "Ông chủ, người mà ngài muốn tôi đã đưa tới rồi!"

Anh lại cười cười với Cửu Cửu, "Chào Cửu Cửu!"

Tiêu Căn Chi nhìn người phụ nữ kia một cái, đại khái sắp ba mươi tuổi, mặt mày sắc bén, phong thái trầm ổn, khuôn mặt trong nhu hòa có tài hoa, không tệ!

Anh từ tốn nói một tiếng, "Tất cả vào đi!"

Vào phòng khách, anh nói với Âu Lượng, "Các người ngồi một chút trước, tôi đưa Cửu Cửu lên lầu nghỉ ngơi trước."

Âu Lượng đáp một tiếng, "Vâng!"

Sau khi Tiêu Căn Chi đưa Cửu Cửu đến căn phòng lầu hai, cầm áo ngủ để cho cô thay đổi.

Nhìn cô nằm xong rồi, lúc này anh mới ngồi ở bên giường, giải thích với cô, "Người phụ nữ kia là anh mời tới làm trợ lý theo bên mình cho em. Bây giờ em cần người chăm sóc, bản lĩnh và tài nấu nướng của cô ấy đều rất không tệ, sau này em có chuyện gì đều dặn dò cô ấy làm là tốt rồi. Lát nữa, anh cũng sẽ nói rõ ràng tỉ mỉ với cô ấy những việc cần chú ý ở trong nhà. Trong khoảng thời gian này, em nên đừng nghĩ gì hết, chuyên tâm chăm sóc tốt thân thể, biết không?"

Cảm giác bàn tay của anh vuốt ve ở trên đầu cô, trong lòng Tiêu Cửu Cửu đặc biệt yên bình, nắm chặt tay của anh, cười nói đơn giản, "Được! Anh đi làm việc đi, em ngủ một lát trước!"

Tiêu Căn Chi cúi người, nhẹ nhàng ấn xuống một cái hôn ở trên trán của cô, lại giúp cô giém chăn tốt, lúc này mới đứng dậy đi xuống.

Vốn ngồi ở trên ghế sa lon chờ Tiêu Căn Chi xuống, Âu Lượng và Lăng Mẫn vừa thấy Tiêu Căn Chi xuống lầu, cùng nhau đứng dậy, xuôi tay cung kính đứng ở đó, yên lặng chờ chỉ thị của ông chủ lớn.

Tiêu Căn Chi khoát tay với bọn họ, "Ngồi xuống nói đi!"

Âu Lượng đứng lúc trình tư liệu của Lăng Mẫn lên.

Tiêu Căn Chi lấy qua, nhanh chóng xem một lần nội dung.

Lăng Mẫn, nữ, ba mươi hai tuổi, quân nhân giải ngũ, từng làm vệ sĩ, từng làm đầu bếp, từng làm chuyên gia xoa bóp, từ tháng năm năm 2003 nhận chức bộ phận an ninh tập đoàn Tàng Ngọc, trong vòng hai năm, biểu hiện vô cùng ưu tú, làm việc trầm ổn đáng tin, là người tài.

Cuối cùng là một câu lời bình luận: đáng giá trọng dụng!

Ở tập đoàn Tàng Ngọc, người không chiếm được bốn chữ đánh giá này, thì tuyệt đối sẽ không có tư cách bước vào căn biệt thự này! Dù là Khu

bảo tàng Ngọc Sơn rất nhiều cấp cao, cũng không có tư cách tới nơi này.

Mà bắt đầu từ khi vào nhà đến bây giờ, thái độ Lăng Mẫn biểu hiện ra vẫn là hờ hững, không dấy lên gợn sóng, nhưng lễ tiết nên có cô cũng không mất chút nào, khiến Tiêu Cẩn Chi cảm thấy rất hài lòng.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Hồi Hận! Đau Đớn! (3)

Editor: trang bubble ^^

Trước khi cô tới nơi này, thật ra thì Âu Lượng cũng đã từng nói một số tình huống cặn kẽ về biệt thự với cô, nhưng Âu Lượng cũng nói một câu, có thể khiến chủ nhân hài lòng hay không, còn phải xem chính cô.

Lại nói, vào lúc Âu Lượng nhận được Tiêu Căn Chi muốn tìm một vị nhân tài đặc biệt tới phục vụ Tiêu Cửu Cửu, anh đã nghĩ đến Lăng Mẫn trước tiên, mà anh muốn cất nhắc Lăng Mẫn, cũng không tách khỏi quan hệ với gia đình khó khăn của cô.

Chồng của Lăng Mẫn cũng là một quân nhân, nhưng lại hy sinh vào một lần làm nhiệm vụ, để lại hai đứa con gào khóc đòi ăn, còn có cha mẹ tuổi già phải chăm sóc.

Tuy Lăng Mẫn kiên cường, nhưng một mình nuôi bốn năm miệng ăn, cô chống đỡ cũng rất khổ cực, nhưng cô vẫn luôn không oán giận, cũng không sợ khổ, chỉ một lòng cố gắng kiếm tiền, chỉ muốn nuôi lớn hai đứa con và chăm sóc tốt bố chồng mẹ chồng.

Sau khi đồng nghiệp bộ phận an ninh biết việc nhà của Lăng Mẫn, muốn trợ giúp cô, lại bị cô nói lời khéo léo từ chối, nhưng công việc lại càng ngày càng cố gắng. Cô thường giúp đỡ đồng nghiệp, cũng vì vậy lấy được kính trọng của toàn thể nhân viên bộ phận an ninh.

Sau khi danh tiếng tốt của cô truyền ra, Âu Lượng mới chú ý tới có một nhân viên tốt như vậy tồn tại.

Nếu không, với sự khống lõ của tập đoàn Tàng Ngọc, anh thân là trợ lý của tổng giám đốc Tiêu Căn Chi, sao lại có thể phát hiện được công nhân viên tầng dưới chót này tồn tại? Chớ nói chi là cất nhắc trọng dụng.

Âu Lượng thân là chức trách trợ lý, chính là khám phá càng nhiều nhân tài có thể trọng dụng cho ông chủ lớn.

Sau khi anh nghe nói tới Lăng Mẫn, bèn bắt đầu để ý hành động của cô, chuẩn bị khảo sát xong rồi, bất cứ lúc nào có thể dùng cô, mà Lăng Mẫn quả nhiên cũng không để cho anh thất vọng, vẫn biểu hiện vô cùng tốt.

Bởi vì sự cố gắng của cô, cho nên, vào trước lúc cơ hội tới, Lăng Mẫn lấy được cơ hội được đề bạt trọng dụng. Từ đó, Lăng Mẫn coi như là chính thức đi vào tầng quan trọng của trận doanh Tiêu thị, cuối cùng, trở thành Đại Quản Gia mà Tiêu Căn Chi và Tiêu Cửu Cửu trọng dùng cả đời.

Đây là nói sau.

Nếu Tiêu Căn Chi quyết định dùng Lăng Mẫn, tất nhiên có nguyên tắc "Nghỉ người thì không dùng người, dùng người thì không nên nghỉ người", anh cũng nói một chút chuyện giữa anh và Tiêu Cửu Cửu, dĩ nhiên là nói tránh nặng tìm nhẹ.

Một điểm mấu chốt nhất phải báo cho Lăng Mẫn cẩn thận trong lúc này chính là để Lăng Mẫn tiêu diệt cho hết tất cả đồ có thể dụ dỗ Tiêu Cửu Cửu nôn nghén, sau đó, phục vụ cô thật tốt, trang ## bubble và lại không thể để cho Cửu Cửu phát hiện mình không sinh non. Lăng Mẫn phải cố gắng bảo vệ cẩn thận cái thai của cô, chăm sóc tốt cuộc sống ăn uống thường ngày của cô, không để cho bất kỳ kẻ nào tới quấy rầy cô. Đây chính là nhiệm vụ quan trọng nhất của Lăng Mẫn hiện tại.

Lăng Mẫn ghi nhớ toàn bộ từng chút một vào trong lòng, cũng thi hành triệt để.

Dĩ nhiên, Tiêu Căn Chi cũng biết, bản thân Tiêu Cửu Cửu là học y, tuy bảo Giang Tiểu Trần với anh diễn một màn kịch "Sinh non không đau", nhưng thai nhi này không bỏ đi, đoán chừng cũng không lừa được cô bao lâu.

Anh cũng chỉ có thể nghĩ như vậy, có thể giấu tạm thời thì tạm thời.

Về phần việc học của Cửu Cửu, anh chỉ có thể chào hỏi với hiệu trưởng trường đại học B trước, để ông xử lý cho cô tạm nghỉ học trước, chờ sau này sinh xong đưa bé lại nói.

Khi Trương Dương và La Manh nghe chủ nhiệm lớp Yến Quy Lai công bố chuyện Tiêu Cửu Cửu tạm nghỉ học thì hôn mê ngay rồi!

Họ đều cho rằng cô là không nghĩ ra rồi, sau giờ học vội vàng gọi điện thoại cho Tiêu Cửu Cửu.

Ở bên này, Tiêu Cửu Cửu cũng nghe đến không hiểu ra sao, cô không có lo liệu tạm nghỉ học mà?

Ngay sau đó vừa nghĩ, chuyện này khẳng định lại là Tiêu Căn Chi giữ trò quý, ngoại trừ anh sẽ không có người khác.

Cô trấn an Trương Dương và La Manh mấy câu, chỉ nói mình bị bệnh, chờ thân thể khỏe mạnh, cô lại tìm họ tụ họp.

Cúp điện thoại của Trương Dương và La Manh, Tiêu Cửu Cửu lập tức bấm điện thoại Tiêu Căn Chi, trực tiếp hỏi, "Sao anh đã ngưng tất cả môn học của em?"

Tiêu Cẩn Chi kiên nhẫn giải thích cho cô, "Bây giờ em cần nghỉ ngơi, lại nói, môn học kia có lên hay không cũng không ảnh hưởng bao nhiêu đối với em. Với kiến thức lý luận bây giờ của em, lại đời một chồng sách thuốc ở trước mặt em, em đã lập tức có thể trở thành một kho tri thức y thuật linh hoạt, bây giờ em thiếu cũng chỉ là cơ hội thực tiễn. Có điều, cứ nhìn hiệu quả chữa bệnh của em cho bà nội Đông Phương, phu nhân bá tước, còn có Long Cửu bọn họ, cũng biết y thuật của em là hoàn toàn có thể xuất sư (thành nghề). Như vậy đi, nếu như em thật sự muốn tiếp tục học tập chuyên sâu, vậy anh đồng ý với em, chờ thân thể em khỏe mạnh, sẽ đến chỗ Giang Tiểu Trần làm bác sĩ thực tập, như thế nào?"

Tiêu Cửu Cửu nhíu mày, "Chỗ của Giang Tiểu Trần? Anh ấy chịu không?"

Tiêu Cẩn Chi đắc chí hừ nhẹ, "Có anh lên tiếng, anh ta có thể không chịu sao?"

Tiêu Cửu Cửu bất đắc dĩ thở dài, "Không phải đâu, ý của em là, em nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe rồi, có cần phải tạm nghỉ học sao?"

Trong nháy mắt giọng của Tiêu Cẩn Chi trầm xuống, "Em cho rằng vào sau khi từng xảy ra chuyện Lương Kinh Đào và em bị người khi dễ, anh còn có thể cho em sống ở trong trường học đỡ tệ đó sao?"

Khóe mắt Tiêu Cửu Cửu nhắm thẳng tới, trường học đỡ tệ? Chỉ có cái tên cuồng ngạo này dám nói thế với đại học B thôi? Lời này thật đúng là ngông cuồng đến không có đạo lý! Bao che khuyết điểm đến ghê gớm!

"Được rồi! Em nghe anh là được."

Nếu cô không nghe anh nữa, còn không biết sau đó anh sẽ sinh ra cái yêu thiêu thân gì đây!

Tiêu Cẩn Chi thấy cô nghe lời, lúc này mới hài lòng dừng máy.

.....

Thời gian nửa tháng tới này, sự nghiệp gia tộc nhà họ Tư vô cùng không dễ chịu, bao phủ ở trong một vùng mây đen mù sương.

Bởi vì, sự nghiệp gia tộc nhà họ Tư gặp phải chèn ép và nguy cơ trước nay chưa có.

Tất cả sản nghiệp nhà họ Tư, dù là một ngành kia một nghiệp đó, đều bị người giành đơn hàng, đều bị người đả kích đủ loại. Mà các bộ ngành lớn của chính phủ như công thương, thuế vụ, phòng cháy chữa cháy vân vân cũng liên tục tới cửa đập phá, lại không nể tình dàn xếp, từ nghiêm khắc đến xét xử nặng, cũng viết giấy phạt, lệnh cưỡng chế chính đốn và cải cách.

Còn có ngân hàng, cũng đang ngày ngày thúc giục trả lại khoản cho vay.

Tuy nói nhà họ Tư cũng là một trong bốn nhà giàu lớn của kinh thành, nhưng coi như căn bản của dòng dõi bọn họ hùng hậu, cũng không chịu được giày vò không dừng như vậy!

Gia chủ nhà họ Tư, Tư Trường Cảnh trăm điều khó hiểu, ông luôn luôn giúp mọi người làm điều tốt, làm việc cẩn thận, sao lại đột nhiên bị người chèn ép chứ?

Sau quá trình hỏi thăm nhiều mặt, rốt cuộc ông tìm được đáp án, là con em trong dòng họ bọn họ không có mắt, ở bên ngoài đắc tội với người không nên đắc tội, cho nên mới liên lụy nhà họ Tư, bọn họ mới sẽ bị người chính chết bỏ.

Nhưng suy cho cùng bọn họ cũng là hào môn thế gia có máu mặt ở kinh thành, rốt cuộc ai dám xuống tay với bọn họ?

Tư Trường Cảnh về nhà sai người điều tra tỉ mỉ, thiếu chút nữa hộc máu, lại là con gái nhỏ mình thương yêu nhất, Tư Tiểu Nghi gây ra chuyện chó má.

Lúc ông tức kêu Tư Tiểu Nghi trở lại, chửi mắng một trận.

Dưới sự gặng hỏi tỉ mỉ, Tư Trường Cảnh mới biết, đứa con gái ngọc này là bị người của nhà họ Lương lợi dụng làm vũ khí sử dụng.

Cô lại có loại can đảm đi khiêu chiến với Tiêu Cửu Cửu, thật là một đầu heo mà!

Cô cũng không suy nghĩ một chút, Tiêu Cửu Cửu đó là nhân vật nào?

Không nói người đứng sau lưng cô ấy là Tiêu Căn Chi, chỉ nói bản thân cô ấy, cô ấy là người ngay cả loại đại tiểu thư nhà quan như Lương Kinh Diễm kia cũng dám chinh chết bỏ, là người ngay cả bối cảnh hiển hách như nhà họ Lương cô ấy cũng không sợ, là cô có thể chọc nổi sao?

Nhưng bây giờ sai lầm lớn của cô đã đúc, còn có thể làm sao?

Nhà họ Tư bọn họ chỉ có thể dẫn người, ngoan ngoãn tới cửa châm trà nhận sai cho người ta, lại nói một vài lời hay, bồi thường thêm một khoản tiền, cầu cho bọn họ tha thứ, hi vọng bọn họ có thể giơ cao đánh khẽ, thả nhà họ Tư bọn họ một con ngựa.

Kết quả, Tư Trường Cảnh dẫn theo Tư Tiểu Nghi, nghiêm mật tìm tới Khu bảo tàng Ngọc Sơn. Tiêu Căn Chi người ta lại căn bản không muốn gặp ông, chỉ để lại lời nói cho ông, để nhà họ Tư bọn họ tự xem xử lý Tư Tiểu Nghi như thế nào. Nếu như xử lý làm anh hài lòng, anh sẽ thả cho nhà họ Tư một con ngựa, nếu như không hài lòng, cứ chờ xem.....

Tư Trường Cảnh về đến nhà, mệt mỏi ngồi hai buổi tối, vì bảo toàn gia tộc và địa vị của mình, rốt cuộc ông quyết tâm.

Ngày thứ ba, Tiêu Cẩn Chi nhận được một tin tức, tam tiểu thư Tư Tiểu Nghi của nhà họ Tư, thời gian xuất ngoại du lịch, lúc lái xe vô ý ngã rơi vào khe núi, ngoài ý muốn tử vong!

Tư Trường Cảnh bạc đầu trong một đêm, ông buông lời nói với tất cả con em dưới cờ gia tộc, về sau mọi việc gặp phải người của Tiêu gia, bọn họ cũng phải cụp lại đuôi mà làm người.

Hôm nay tình thế nhà họ Tiêu đang hưng thịnh, nhà họ Tư bọn họ không chọc nổi! Cũng không dám chọc!

Tin tức Tư Tiểu Nghi tử vong vừa truyền ra, chẳng những các gia đình nhận được tin người kinh hãi, ngay cả người nhà họ Lương cũng đang trong khiếp sợ cảm thấy Tiêu Cẩn Chi không tầm thường!

Bây giờ bản lĩnh Tiêu Cẩn Chi lại bá đạo đến bước này rồi sao? Có phải năng lực của anh đã có thể nguy hiểm đến nhà họ Lương bọn họ rồi hay không?

Ông cụ Lương nghĩ tới nghĩ lui, quyết định đánh một chiêu đòn phủ đầu, thuận phục tên nhóc lỗ mãng Tiêu Cẩn Chi kiêu căng bướng bỉnh này rồi lại nói.

Ngày hôm sau, ông cụ Lương xách lên hai chai chứa rượu ngon nhiều năm, đến cửa chính nhà họ Tiêu.

Thừa dịp khi ông cụ Tiêu có mấy phần men say, ông cụ Lương tiến tới bên cạnh ông, nhỏ giọng nói, "Lão Tiêu à, tôi nghe được gần đây bên ngoài có một ít lời đồn đãi không tốt, nói thẳng nhóc Cẩn Chi kia lại hòa hợp với Tiêu Cửu Cửu gì kia rồi. Vì Tiêu Cửu Cửu, anh chàng còn làm lớn chuyện đối với nhà họ Tư, nói cái gì Tam Tiểu Thư nhà họ Tư gần đây chết rồi, còn là do Cẩn Chi ép chết. Ông nói, nếu lời đồn đãi này loan truyền ra, không chỉ bất lợi đối với Cẩn Chi, cũng bất lợi với hai nhà chúng ta. Không phải

là chúng ta nên nghĩ biện pháp, ngăn lại những lời đồn đãi này loan truyền....."

Ông cụ Tiêu buồn bực sâu sắc uống một ngụm rượu, nhướn lông mày hoa râm lên, liếc xéo lão hồ ly đầu nửa đời với mình này, "Ông lại nghĩ ra quỷ kế gì đây?"

Ông cụ Lương trợn mắt nhìn ông cụ Tiêu một cái, "Cái gì quỷ kế hay không quỷ kế? Cái người miệng thúì này, nói chuyện luôn khó nghe như vậy!"

Ông cụ Tiêu khoát tay chặn lại, "Đến, tôi biết ngay rượu này của ông, không dễ Uống....uố...ng! Có chuyện nói thẳng, đừng vòng vo gì ở chỗ này, lão tử cũng không có kiên nhẫn nghe ông vòng tới vòng lui."

Ông cụ Lương cười gịận mắng, "Nhìn một chút tính tình nóng nảy của ông đó, vậy, tôi sẽ nói thẳng! Ông xem, Căn Chi đính hôn với Diễm Diễm nhà tôi cũng đã một thời gian rồi, có phải là lúc nào đó lo liệu chuyện của bọn nhỏ một chút hay không? Như vậy cũng thuận tiện ngăn chặn những lời đồn đãi lung tung bên ngoài kia, Diễm Diễm của chúng tôi cũng không cần bị những lời đồn đãi kia quấy nhiễu, ông thấy đúng không?"

Ông cụ Tiêu lại buồn bực một hơi, nhưng nét mặt già nua nghiêm túc, không lên tiếng.

Ông cụ Lương thấy ông cụ Tiêu không lên tiếng trả lời, trong lòng cũng biết, nếu ông không ra chút vốn liếng, vậy chỉ sợ ông cụ Tiêu cũng sẽ không dễ dàng đồng ý chuyện này.

"Lão Tiêu, tôi người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, cháu trai này của ông thật là thủ đoạn, trong lúc vô tình, đã thu vào hơn phân nửa trận doanh của nhà họ Lương tôi vào dưới trướng của nó. Hôm nay chuyện nhà họ Tư, giống như là nó ra oai phủ đầu, thật là dọa bộ xương già tôi đây khiếp sợ. Chúng ta đấu mấy chục năm, tôi cũng không sợ nói

thật với ông, thằng nhóc này của nhà ông làm ra chuyện đủ độc ác đủ tàn nhẫn, cứng đầu lên càng trời không sợ đất không sợ. Ngay cả lão già sống nhiều hơn nó hai đời như tôi đây, trong lòng cũng có chút sợ nó."

"Sau đó thì sao?"

Đôi mắt ông cụ Tiêu nhướng lên, ông được đẩy lão Lương, đây là lấy lui làm tiến ư? Được, tôi sẽ xem trong hồ lô ông muốn bán là thuốc gì.

Ông cụ Lương lấy ra một phần tài liệu, trực tiếp đẩy tới trước mặt của ông cụ Tiêu, "Đây chính là thành ý của tôi! Tôi chỉ có một điều kiện, để Cẩn Chi và Diễm Diễm lập tức kết hôn, hơn nữa, vĩnh viễn không được vứt bỏ."

CỤC CỨNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Tiêu Thiếu Tự Tay Chăm Sóc Người Tình (1)

Tuy ông cụ Lương là một người rất giỏi tính toán, thế nhưng ông cụ Tiêu cũng không phải là một kẻ ngớ ngẩn.

Ông cụ Tiêu cầm tập tài liệu do ông cụ Lương đưa tới, vừa mở ra xem tâm trạng bị chấn động mạnh, thầm than lần này ông cụ Lương đã có thể coi là tráng sĩ đoạn oản(*).

(*) Tráng sĩ đoạn oản nghĩa gốc là tráng sĩ tự chặt cổ tay, là một thành ngữ nói đến các tướng sĩ khi bị răn cản vào cổ tay thì phải chặt đứt tay ngăn không cho độc lây lan toàn thân. Đây là phép ẩn dụ chỉ hành động dứt khoát, không do dự.

Trong lòng tuy khiếp sợ nhưng bề ngoài ông cụ lại tỏ vẻ thản nhiên, khuôn mặt không chút biến sắc, vẫn bình tĩnh cười nói như bình thường: "Lão Lương, tấm lòng của ông, tôi đã nhìn thấy. Ông hẳn phải biết, tôi và ông có đến mấy chục năm giao tình, không ai có thể so bì được. Vì thế tôi càng hi vọng có thể cùng nhà họ Lương các ông chặt chẽ liên hợp, đồng cam cộng khổ. Bây giờ nếu Diễm Diễm và Căn Chi đã đính hôn, cô ấy sớm muộn cũng sẽ là người của nhà họ Tiêu chúng tôi. Vì vậy, lúc này ông cũng không cần phải vội, việc này chờ tối nay, khi Căn Chi trở về, tôi sẽ cùng nó cố gắng nói chuyện khuyên bảo nó một phen. Ông cứ yên tâm đi."

Không có được đáp án mình muốn, tròng mắt ông cụ Lương thoáng qua vẻ thất vọng, trong lòng thầm mắng một tiếng: đồ lão hồ ly.

Nhưng ông cụ Tiêu đã nói đến nước này, nếu ông không thức thời cũng có thể khiến mọi việc trở nên tồi tệ. Thậm chí sau này cũng không còn cách nào để tiếp tục đàm luận được nữa.

Ông cụ Lương chỉ có thể tiếp tục cười ha hả, khách khí cười nói: "Được được, dù sao cũng là chuyện hệ trọng liên quan đến cả đời người, ông cứ từ từ thương lượng trước thôi. Vậy chuyện này liền xin nhờ ông xuất ra một chút sức lực. Tôi còn có việc, đi trước một bước."

"Được được, tôi tiễn ông."

"Ông cứ dừng chân ở đây, tôi tự đi được rồi. Hai lão già chúng ta đã thân nhau như thế thì còn giữ lễ làm gì nữa?"

Ông cụ Lương vừa cười vừa phất tay, chờ khi vừa đi ra khỏi cửa lớn của nhà họ Tiêu thì khuôn mặt đang tươi cười trong nháy mắt khuôn mặt ông cũng suy sụp như chìm xuống dưới đáy cốc. Lão hồ ly chết tiệt này, thực sự là càng già càng giáo hoạt. Trên thực tế, việc này chỉ cần lão vỗ tay một cái thì tên tiểu tử Tiêu Căn Chi kia dám không đồng ý sao? Haizz ... Đây cũng nói rõ là ông ta muốn thoái thác đây.

Càng đáng hận hơn chính là tên tiểu tử Tiêu Căn Chi kia so với lão hồ ly này còn khó đối phó hơn gấp trăm ngàn lần.

Nhìn tư thế hiện tại của cậu ta, chỉ vì bảo vệ con bé tiểu yêu tinh kia mà cậu ta dám buộc nhà họ Tư lấy mạng tam tiểu thư nhà bọn họ. Vì một tiểu nha đầu chết tiệt kia mà cậu ta không tiếc làm như vậy thì thử hỏi cậu ta có bỏ qua cho nhà họ Lương ông được không? Cậu ta kết hôn với Diễm Diễm là vì tình yêu chân thành sao?

Ông không tin! Tuyệt đối không thể có chuyện đó!

Chính là bởi vì trái lo phải nghĩ, cảm thấy Tiêu Căn Chi không có khả năng nào là chân thành muốn kết hôn với Diễm Diễm nên ông cụ Lương –

một người gian xảo tột bậc - tự nhiên sẽ muốn điều tra sâu xa, xem Tiêu Căn Chi hành động như vậy là vì mục đích gì?

Điều làm ông cụ Lương nghĩ đến, chính là Tiêu Căn Chi có khả năng muốn mượn việc này để dòng họ Lương buông lỏng cảnh giác. E rằng phía sau cậu ta đang che giấu một mưu đồ khác to lớn hơn chẳng?

Nghĩ đến đây, khuôn mặt ông cụ Lương lại căng thẳng thêm mấy phần, trong lòng lại càng tức giận thêm mấy phần.

Ông cũng không tin, ông sống hơn nửa đời người, đất vàng đều chôn trên cổ mà lại không đấu lại một tên tiểu tử miệng còn chưa dứt sữa.

Lại nói ông cụ Tiêu nhìn ông cụ Lương đi ra cửa lớn mang theo vài phần oán khí thì lập tức cau mày nói với viên cảnh vệ: "Lập tức tìm thiếu gia trở về! Nói rằng tôi có việc gấp tìm cậu ấy!"

Nghe được lời ông cụ Tiêu muốn gọi mình trở về, lập tức nửa giờ sau, anh cũng liền xuất hiện trong nhà.

Quản gia Lý nói với anh rằng ông cụ đang ở trong thư phòng chờ anh.

Tiêu Căn Chi tìm tới thư phòng, nhìn thấy cửa thư phòng đóng lại, nhìn thấu qua khe cửa thấy ông cụ đang ngồi dựa trên ghế lớn nhắm mắt dưỡng thần.

Ngay lúc Tiêu Căn Chi còn đang chần chờ chưa kịp mở miệng thì anh liền nghe thấy một âm thanh vang dội phát ra từ phía ông cụ Tiêu: "Còn không mau vào, đứng ở cửa nhìn cái gì?"

Lúc này Tiêu Căn Chi cũng đẩy cửa bước vào, ngồi xuống bên cạnh ông cụ Tiêu, trực tiếp hỏi: "Ông nội, tìm cháu gấp thế có chuyện gì sao?"

Ông cụ Tiêu chỉ tay về túi hồ sơ đặt trên bàn "Cháu xem trước một chút đi."

Tiêu Căn Chi nghi hoặc cầm lấy túi hồ sơ, rút ra tài liệu bên trong. Đó là một tập hồ sơ cá nhân, bên ngoài chỉ có chữ "Mật" mà trong đó là tài liệu điều tra về anh. Thậm chí anh thường mặc quần lót màu gì thì trong tập tài liệu cũng còn nêu rõ ra.

Tròng mắt Tiêu Căn Chi phát lạnh, nhếch mày nhìn về phía ông cụ Tiêu: "Trò chơi này ai đưa cho ông? Là ông cụ Lương?"

Ông cụ Tiêu lườm anh một cái, bất mãn muốn dạy dỗ anh: "Đừng tỏ vẻ không biết lớn nhỏ ở đây, ông cụ Lương là tên để cháu gọi sao? Không sai! Tập tài liệu này quả thật là do ông ấy đưa cho ông. Lão nói, đây là thoả thuận của nhà họ Lương, ông cụ có thể cho chúng ta những điều kiện của ông chính là, cháu phải lập tức kết hôn với Lương Kinh Diễm đồng thời vĩnh viễn không bao giờ được bỏ rơi cô ấy. Cháu định làm gì? Nghe ông tiết lộ sự thật sao?"

Tiêu Căn Chi cười lạnh một tiếng "Ông cụ Lương quả thật tính toán tài thật, vì cháu đã khống chế cuộc giao dịch kia nên muốn ép cháu cưới Lương Kinh Diễm? Ông ấy thật sự coi cháu là nào tàn sao?"

Ông cụ Tiêu với vẻ mặt cả kinh nói: "Cháu nói cái gì? Cháu nói những người phụ tá đắc lực của nhà họ Lương cũng đã bị cháu khống chế? Tiểu tử thúí, làm sao cháu khống chế được bọn họ? Ông có thể nói cho cháu biết, tiểu tử thúí, cháu cũng nên cho ông chút mặt mũi, nếu như cháu dám vi phạm luật pháp thì ông đây cũng không thể bảo vệ được cháu."

Mặc dù biết đây là sự thực nhưng từ miệng ông cụ Tiêu nói ra vẫn khiến Tiêu Căn Chi cảm thấy khó chịu.

Bọn họ sinh ra trong gia đình hào môn thế gia, được hưởng thụ những khoản hậu đãi cao quý cũng như được dòng họ tôn vinh thì cũng phải tùy

thời chuẩn bị hy sinh vì gia tộc mình.

Giống như Tư Tiểu Nghi vậy, một khi sự tồn tại của cô ấy uy hiếp đến lợi ích của gia tộc thì gia tộc tất yếu sẽ chọn từ bỏ cô ấy.

Tư Tiểu Nghi đã không ngoại lệ, thì anh cũng không thể ngoại lệ.

Chỉ có điểm khác nhau chính là Tư Tiểu Nghi không có cách nào chống lại.

Mà anh cũng tuyệt đối không chấp nhận số mệnh.

Anh cũng tuyệt đối không cho phép bất cứ ai dám an bài số mệnh của mình, dù cho người này có là ông nội của anh thì cũng không được.

Mà muốn để một người cả đời chỉ quen chỉ huy và ra mệnh lệnh như ông cụ Tiêu cúi đầu thì cũng chỉ có người nào mạnh hơn ông, để ông tâm phục khẩu phục thì ông mới có thể chấp nhận.

Chỉ có khi nhìn thấy ai có thể đem gia tộc tới đỉnh cao thì tự nhiên ông sẽ nghe lời người đó.

Đây chính là hiện thực!

Mà điều Tiêu Căn Chi đang cố gắng muốn làm chính là điểm này, không chỉ muốn cho ông cụ Tiêu thần phục mà phải để toàn kinh đô, thậm chí người trong cả thiên hạ đều biết rằng chộc đến người Tiêu Căn Chi anh thì cũng sẽ không có quả ngon ăn.

Trừ phi kẻ đó không có bất kỳ nhược điểm nào, hoặc nói cách khác kẻ ấy hoàn toàn thanh liêm.

Nhưng ở thời đại xem lợi ích là trên hết này thì loại người này hầu như không tồn tại.

Dường như lúc này anh còn muốn điều tra cả đám phụ tá nhà họ Lương, một lần tra một lần chuẩn, một lần tra một lần chính xác. Đây cũng không phải là việc đơn giản.

Đương nhiên, với điều kiện là anh có bản lĩnh để điều tra việc riêng tư của người khác không? Vừa nãy ông cụ Lương cũng đã giao ra đây một ít tư liệu nhưng có điều đó cũng chỉ là một điểm nhỏ trong tảng băng chìm thôi.

Nghĩ tới đây, Tiêu Cẩn Chi lại cười lạnh một tiếng, tròng mắt sắc bén như dao trực tiếp rơi trên mặt ông cụ Tiêu: "Cháu muốn hỏi ông nội, ông có muốn nhìn thấy cảnh nhà họ Tiêu chúng ta từng bước đi lên đỉnh cao hay không?"

Mi tâm của ông cụ Tiêu lặng lẽ nhíu lại, mặt mày lại trầm xuống mấy phần, thản nhiên nhìn anh, ánh mắt thâm sâu khó dò: "Muốn đưa nhà họ Tiêu lên đỉnh cao sao? Tiểu tử thúì, tham vọng của cháu cũng không nhỏ. Ông nội đã phấn đấu cả đời nhưng vẫn không thể làm được điều này mà cháu có thể làm được sao?"

Tiêu Cẩn Chi cầm lấy túi hồ sơ kia, lại giơ lên, tự tin mà thô bạo nói: "Nếu cháu có thể nắm giữ những người này trong lòng bàn tay mình, cũng không cho ông cụ Lương biết thì lúc đó cũng đồng nghĩa với việc cháu cũng có thể nắm giữ nhiều người. Cháu hiện tại đang chờ chính là một cơ hội, chờ đến thời điểm mấu chốt, sẽ cho lão ta một đòn sấm sét, để bọn họ mãi mãi không có cơ hội vươn mình được."

Khuôn mặt ông cụ Tiêu đột nhiên biến sắc, lạnh rên lên một tiếng: "Rốt cuộc cháu làm như thế chỉ là vì nhà họ Tiêu chúng ta thôi sao? Hay là cháu đang quyết tâm giúp người phụ nữ kia báo thù?"

Tiêu Cẩn Chi cũng không tránh né, anh gượng cười ha ha hai tiếng "Cháu không thể một mũi tên hạ hai con chim sao?"

Ông cụ Tiêu lại lần nữa nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang đặc ý của đứa cháu đích tôn, nhìn khuôn mặt tuấn nghị bất phàm lại có nét thông dong tự nhiên, nhìn cách nó bày mưu nghĩ kế, nhìn cả người nó lộ ra một loại khí thế tự tin như Bá Vương đang nắm giữ thiên hạ trong lòng bàn tay mình thì trong lòng ông cũng đột nhiên bị chấn động mạnh.

Mà điều này chính là khiến ông cụ cảm thấy kiêu ngạo về đứa cháu của mình, nhìn nó bây giờ, ông như thấy nó càng thêm thành thực, càng thêm chói mắt, cũng càng khiến... ông yên tâm hơn.

Rất nhanh, ông cụ Tiêu cũng ra quyết định rõ ràng "Được rồi! Nếu cháu đã chắc chắn thì lần này ông sẽ dung túng cho cháu một lần. Nhưng cháu phải nhớ, mọi việc đừng đi quá giới hạn của nó, nếu không tốt quá sẽ hoá dở, hiểu không?"

"Còn nhà họ Lương..."

Ông cụ Tiêu vung tay lên "Chuyện này ông sẽ quyết định. Các cháu sẽ đính hôn trước, còn việc khác sẽ tính sau."

Tiêu Căn Chi thư thái nở nụ cười tươi, lại trực tiếp trao lại tài liệu cho ông nội mình. Chuyện Cửu Cửu có thai, anh cũng không giấu diếm, chờ sau khi lấy được sự bảo đảm của ông nội thì anh cũng xoay người bước ra cửa.

Một bên là tôn tử, một bên là gia tộc thịnh vượng, Tiêu Căn Chi xem như muốn trực tiếp bóp chặt mạch máu của lão hồ ly ông nội Tiêu này đây.

Trước khi ra cửa thì lại nghe được giọng ông cụ Tiêu căn dặn: "Hãy cố gắng chăm sóc cho cô ấy, cố gắng chăm sóc cho chặt của ông, ông sẽ có thưởng."

CỤC CUNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn
www.dtv-ebook.com

Chương 85.2

"Dạ được." Nghe được ông cụ Tiêu tỏ thái độ như thế, Tiêu Cẩn Chi có cảm giác bước chân mình bỗng nhẹ nhõm lạ thường, khóe môi cũng nhếch lên sung sướng.

Trở lại biệt thự, Lăng Mẫn nghe được tiếng nên ra đón, nhìn thấy người về là Tiêu Cẩn Chi thì cô hơi khom người, hô nhỏ "Ông chủ!"

Tiêu Cẩn Chi đứng một bên vừa đổi giày vừa nói: "Cửu Cửu đâu?"

Lăng Mẫn trả lời : "Tiểu thư đang nghỉ ngơi trong phòng."

Tiêu Cẩn Chi khẽ gật đầu "Cô đi làm việc đi. Tôi lên xem một chút!"

"Dạ!"

Tiêu Cẩn Chi nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy Tiêu Cửu Cửu đang nằm trên giường ngủ. Anh nhẹ nhàng đi tới bên giường, nhìn cô với ánh mắt đầy cưng chiều và tràn ngập thâm tình. Cuối cùng anh cúi người, ôn nhu in môi mình lên trán cô nhưng đột nhiên anh có cảm giác được môi dưới mình ẩm ướt, lông mày rậm rạp cũng lập tức khẩn trương.

Nhưng anh lại không nghĩ, động tác của anh lúc này trong nháy mắt lại đánh thức Cửu Cửu.

Chờ khi Cửu Cửu mở ánh mắt tràn ngập kinh hãi nhìn rõ ràng người trước mặt là Tiêu Cẩn Chi thì nhất thời toàn thân cô nổi lông.

Cô một mặt kinh hoàng giơ tay ôm chặt lấy anh: "Anh Căn, em lại thấy ác mộng, em mơ thấy, đứa bé kia tìm em đòi mạng..."

Nghe được cô nùng đậm giọng mũi cùng tiếng khóc âm ỉ thì lòng Tiêu Căn Chi cũng đau đớn đến không thở được. Anh dần mở hai tay ra để ôm eo cô thật chặt, tiện thể cũng ôm cả người cô vào lồng ngực mình. Anh muốn đưa cô vào trong thế giới bao dung của chính mình, không để cô lại bị kinh hoàng như vậy lần nào nữa, không muốn cô lại cứ sợ sệt như thế, không muốn cô lại bất an như thế, chỉ nguyện một đời an ổn bên cô, năm tháng trôi qua an tĩnh là tốt rồi.

Nếu như không lập tức nói cho Cửu Cửu biết sự thật thì có phải cô vẫn cứ tự trách chính mình? Khi nào cô mới có thể phát hiện ra rằng đứa trẻ vẫn còn và cô cũng không có làm chuyện gì sai trái? Có phải lúc này anh nên nói với cô về sự thật và mong tìm kiếm sự tha thứ của cô chăng?

Tiêu Căn Chi bàng hoàng khó dứt, lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy khó có thể đưa ra một quyết định như vậy, thậm chí còn khó hơn gấp trăm lần so với bàn luận một hợp đồng đàm phán nào đó.

Mỗi một lần, chỉ cần là chuyện liên quan đến cô thì anh phải nhiều lần chiêm chước cân nhắc, nghĩ đến vẹn toàn mới dám quyết định.

Có thể việc này, suy cho cùng, anh vẫn nên chờ một chút xem tình hình thế nào rồi mới ra quyết định.

Nếu không, lấy tính tình của cô ấy, trong lúc anh và Lương Kinh Diễm vẫn đang có hôn ước, cô nhất định sẽ chán ghét anh như chán ghét đứa con của mình và Lương Kinh Đào vậy.

Cô đã từng nói, dù cho anh ta có là người tốt nhưng chỉ cần anh ta cùng lên giường với người phụ nữ khác thì cô sẽ không chần chờ mà bỏ anh ta, chứ đừng nói chi đến việc sinh con dưỡng cái.

Đây chính là điều Tiêu Cẩn Chi đang lo sợ.

Lần này, mặc dù là mượn tay người khác để giấu diếm nhưng Cửu Cửu vốn thông minh, sớm muộn cô cũng sẽ biết việc này. Còn hiện tại anh chỉ cầu thần linh bảo vệ, chỉ mong cô ấy đừng biết trước. Chờ đến khi anh cố gắng giải quyết mọi chuyện ổn thoả thì sẽ giải thích với cô để cô yên tâm thoải mái sinh ra con của anh và cô.

Tiêu Cẩn Chi đoán đúng rất nhiều chuyện nhưng anh chỉ không biết thật ra trong lòng Cửu Cửu, anh có chút phân lượng nào chẳng?

Mà đối với Cửu Cửu, sau khi thân thể của cô dần lộ ra ánh sáng thì cô mới hiểu rõ, trong lòng cô, địa vị của Tiêu Cẩn Chi và Phượng Thần vốn vẫn như thế. Từ lâu hai người bọn họ đã thâm nhập đến từng thớ thịt, từng mạch máu trong người cô. Dù cho cô chết, cô cũng sẽ không nỡ lòng bỏ anh lại nhường cho người khác yêu thương anh.

Trong những đại gia vinh hoa phú quý cùng thời với Tiêu Cẩn Chi, cô không chút do dự mà lựa chọn Tiêu Cẩn Chi, cũng sẽ sẵn sàng bỏ qua các đại gia giàu có khác để theo bước chân của tiêu Cẩn Chi.

Biết được tâm tư cô như vậy, trong lòng Tiêu Cẩn Chi cũng nhẹ nhàng hít một tiếng, dùng giọng điệu ôn nhu, trù mến nói với cô: "Cửu Cửu, ngoan, em phải luôn luôn kiên trì, chuyện này không phải em sai. Là anh sai, nếu như anh quan tâm em nhiều hơn một chút thì ngày đó em sẽ không xảy ra chuyện. Em yên tâm, những người đã từng bắt nạt em thì anh cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ. Anh sẽ đòi lại món nợ này từng người từng người một, cho dù là anh, nếu như một ngày nào đó, em phát hiện ra anh bắt nạt em thì em cũng có thể dùng sức mà đánh anh. Chúng ta thua người không thua trận, em cũng hãy mau chóng khoẻ lên, được không?"

Tiêu Cửu Cửu trong lòng anh thầm gật đầu.

Nếu như anh có thể vĩnh viễn trở thành chỗ dựa cho cô thì thật tốt biết bao.

Ngay lúc hai người đang ấm áp ôm nhau thì Lăng Mẫn đi lên, nhẹ nhàng gõ cửa, ở ngoài cửa xin chỉ thị: "Tiểu thư, ngoài cửa có một vị tự xưng là phu nhân Tiêu muốn gặp mặt, vậy tiểu thư có muốn tiếp hay không?"

Tiêu Cửu Cửu vẫn không trả lời, Tiêu Căn Chi đã lạnh lùng lên tiếng: "Không tiếp. Không phải tôi đã căn dặn cho tất cả mọi người rằng Cửu Cửu sẽ không tiếp bất cứ ai hết sao?"

Trong lòng Lăng Mẫn thầm run rẩy nhưng vẫn nói rõ một hồi: "Vị phu nhân Tiêu này tự xưng là mẹ ruột của ông chủ. Vì vậy, thuộc hạ mới cả gan tới bẩm báo, hiện tại thuộc hạ đã rõ, xin lỗi chủ nhân, sau này sẽ không dám tái phạm nữa."

Lăng Mẫn nói xong cũng lập tức đi xuống lầu. Cô mở cửa trước và bước ra ngoài đứng trước mặt người phụ nữ quý phái kia nói: "Xin lỗi phu nhân Tiêu nhưng tiểu thư nhà tôi đang dưỡng bệnh, không tiện tiếp khách. Mời phu nhân trở về đi."

Chân mày của phu nhân Tiêu nhất thời dựng thẳng lên, nói: "Cô để tôi đi vào trong, tôi sẽ chờ cô ấy dậy. Nếu cô ấy không gặp thì tôi sẽ vẫn ngồi chờ đến lúc cô ấy chịu gặp tôi mới thôi."

Nói xong, phu nhân Tiêu đang muốn bước vào cửa nhưng lại bị Lăng Mẫn ngăn cản. Cô ấy vẫn kiên trì đứng mực, nói lại một lần nữa "Phu nhân Tiêu, mời trở về!"

Phu nhân Tiêu thấy Lăng Mẫn dứt khoát không nể mặt mình như vậy, tức giận đến nổi ngay cả nói chuyện cũng không lưu loát "Cô Cô Rốt cuộc là cô có cho tôi vào hay không? Nơi này là nhà của con trai tôi -

Tiêu Cẩn Chi, mà Tiêu Cửu Cửu chỉ là một người phụ nữ tạm trú ở nơi này thôi thì cô có tư cách gì để ngăn không cho tôi vào?"

Đang lúc này, bên trong truyền đến giọng Tiêu Cẩn Chi hừ lạnh: "Là con dặn dò, không có lệnh của con thì bất luận người nào cũng đều không được bước vào phòng này. Mẹ đến đây làm loạn cái gì?"

Lăng Mẫn vừa thấy Tiêu Cẩn Chi xuất hiện thì thở phào nhẹ nhõm. Cô mở cửa để anh đi ra ngoài nói chuyện trực diện với phu nhân Tiêu.

Quả nhiên phu nhân Tiêu vừa thấy con trai mình ở đây thì nghĩ đến chuyện hội họp với mấy phu nhân khi nãy. Bà bị những quý phụ kia ném đá giấu tay, mà bây giờ Tiêu Cẩn Chi còn nghênh ngang căn dặn bọn người làm này không cho bà vào cửa. Chỉ cần một điểm này cũng cho thấy trong mắt anh cũng không có người mẹ này, trong nhất thời trong lòng phu nhân Tiêu cảm thấy vô cùng phẫn nộ .

"Tiêu Cẩn Chi, con có phải là điên rồi không? Lúc trước mẹ còn tưởng rằng những người phụ nữ kia nói hươu nói vượn, nói loạn nói huyền thuyên, thật không ngờ quả nhiên con cũng ở đây. Con nói cho mẹ nghe một chút xem, hiện tại con cũng đã đính hôn với Diễm Diễm rồi, con còn muốn thế nào nữa đây? Con muốn nhà họ Tiêu chúng ta đều mất hết mặt mũi đúng hay không?"

Gương mặt vốn tuấn tú của Tiêu Cẩn Chi giờ đây càng thêm hắc trầm, nói chuyện cũng không còn khách khí nữa "Mẹ, tốt nhất mẹ cũng không cần lo chuyện của con, con khuyên mẹ cũng nên quản tốt chính mình, không nên bị người gây xích mích vài câu thì liền không biết sủng của mình chĩa vào người nào. Phiền mẹ trước tiên nên phân rõ ràng, ai là người của mình, ai là người ngoài, mà nòng sủng mẹ nên nhắm ngay là ai. Sau đó, lại đến nói chuyện với con."

Bị Tiêu Căn Chi trách móc một trận như thế, phu nhân Tiêu tức giận đến cả người run rẩy. Hai con mắt đỏ đậm nhìn Tiêu Căn Chi, vừa ai oán vừa tức giận nói "Tiêu Căn Chi, mẹ mới năm mươi tuổi không phải là một bà lão hồ đồ. Trong nhà con có tiểu yêu tinh này, cô ấy chính là một tiện chủng, có người mẹ muốn cướp chồng của người ta. Hiện tại cô ấy cũng muốn tới cướp chồng của người ta, lại còn không biết xấu hổ gieo vạ. Mẹ không thể để cho cô ấy tiếp tục làm vậy. Con chính là con trai duy nhất của mẹ, mọi chuyện mẹ làm tất cả đều vì con, không Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q uu ydo n,phải sao? Con làm sao có thể không biết phân biệt như thế, lại nói lời làm tổn thương trái tim mẹ như vậy..."

Nhìn thấy phu nhân Tiêu nước mắt rơi như mưa, hai mắt Tiêu Căn Chi nhắm lại "Mẹ biết mẹ của Cửu Cửu sao? Mẹ biết thân thế của Cửu Cửu sao?"

Phu nhân Tiêu sửng sốt một chút, lập tức chống chế nói: "Mẹ làm sao biết mẹ của cô ấy gieo vạ ở đâu? Nhìn khuôn mặt con gái cáo già như con hồ ly tinh kia thì khẳng định mẹ nó cũng không khá hơn chút nào."

Tiêu Căn Chi lắc đầu: "Không! Chắc chắn mẹ đã biết được điều gì? Mẹ, mau nói cho con biết. Có phải là mẹ có chuyện gì gạt con? Hả?"

Đôi mắt sắc bén của Tiêu Căn Chi như phảng phất có thể nhìn thấu lòng người, trực tiếp liếc nhìn phu nhân Tiêu khiến bà trong lòng phát lạnh. Bà tự hối hận vì chính mình đã quá kích động, lại lỡ miệng nói ra. Nghĩ đến đứa con trai thông minh cơ trí này, lỡ đâu bị nó điều tra ra chút gì thì mình cũng không thoát tội.

Phu nhân Tiêu vừa nghĩ tới đó, trong lòng lại càng hoảng loạn, vội vàng nói "Mẹ nói rồi, mẹ không biết. Mẹ còn có việc đi trước, tạm biệt con."

Nhìn bóng lưng phu nhân Tiêu gần như chạy trốn chết, Tiêu Cẩn Chi trầm tư chốc lát, trong nháy mắt lại lấy điện thoại di động gọi ngoài "Giúp tôi tiếp tục điều tra thân thể Cửu Cửu. Anh cũng có thể bắt đầu điều tra từ mẹ tôi, năm đó vì sao bà lại gả cho ba tôi."

"Đã rõ."

"Nhớ phải giữ bí mật."

"Dạ."

Tiêu Cẩn Chi cúp điện thoại, lần nữa lại đi lên lầu, phát hiện ra Tiêu Cửu Cửu đang đứng trước cửa sổ. Cô đang nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Nhìn hai vai của cô đơn bạc lại lạnh lẽo, trong lòng Tiêu Cẩn Chi cảm thấy tê rần. Anh cũng nhanh chóng bước qua bên cạnh mang theo áo khoác, khoác lên cho cô, trách hờn nói: "Sao em lại không biết yêu quý thân thể của mình như vậy? Mới đây đã bước xuống giường rồi, nếu bị cảm lạnh thì phải làm sao?"

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Nếu Như Chuyện Đây Được Lâu Dài (1)

Tiêu Cửu Cửu nghiêng mặt liếc mắt nhìn Tiêu Căn Chi: "Em không việc gì đâu! Anh lại cứ khẩn trương vớ vẩn cái gì vậy?"

Tiêu Căn Chi nhéo cái mũi nhỏ của Cửu Cửu một cái, nói lâu bầu: "Anh không khẩn trương thì em nghĩ còn có người nào khẩn trương nữa đây. Em đúng là một cô nhóc không có lương tâm chút nào, cho nên mới có thể coi sự hảo tâm của người khác trở thành người có lòng lang dạ thú như vậy."

Tiêu Cửu Cửu nhìn gương mặt tuấn tú của anh lúc này đang bày ra cái vẻ chảy dài thườn thượt ra, liền nhõng nhẽo cọ cọ lên trên người của anh: "Anh Căn Chi, chỉ là em quá buồn bực mà thôi! Cảm giác cả ngày lẫn đêm đều phải nằm ở trên giường, cả người cũng sắp mọc meo ra rồi. Anh nhìn em xem, chẳng phải bây giờ là em đã rất khá rồi hay sao? Bộ dạng hoàn toàn giống như một người chưa từng phải trải qua cuộc tiểu phẫu..."

Nói xong, Tiêu Cửu Cửu giống như muốn chứng minh sức khỏe của mình đã rất tốt, cô còn quay người vòng quanh đến hai vòng, làm cho Tiêu Căn Chi bị dọa cho sợ phải ôm chặt lấy cô, "Dừng lại, dừng lại, dừng lại ngay! Anh tin tưởng lời em nói! Anh tin tưởng rằng em đã khỏe lại rồi! Em đừng có xoay vòng như vậy nữa!"

Thấy bộ dáng Tiêu Căn Chi khẩn trương đến mức tái xanh cả mặt như vậy, Tiêu Cửu Cửu lại bật "phì" lên một tiếng cười: "Anh xem lại anh một

chút kìa, khăn trương đến độ sắc mặt xanh mét cả lên rồi! Có nghiêm trọng như vậy sao?"

Tiêu Cẩn Chi nhẹ gõ nhẹ một cái lên đầu của cô, "Thế nào mà càng lớn em lại càng tinh nghịch như vậy chứ? Đi nào, em mau chóng trở về nằm nghỉ trên giường cho anh, ngủ thêm một lúc nữa đi! Anh sẽ ngồi đây cùng với em!"

Tiêu Cửu Cửu chu cái miệng nhỏ nhắn, không thuận theo: "Em không muốn, em giờ đây cũng đã sắp thành heo mất rồi! Hết ăn lại ngủ, hết ngủ lại ăn! Thật sự, con heo cũng không được hạnh phúc bằng em mất!"

"Không muốn cũng phải muốn, em còn không chịu nghe lời nữa, anh sẽ ..."

Thấy bộ dáng Tiêu Cẩn Chi giả bộ như muốn hóa thân thành sói, nhào tới công kích, Tiêu Cửu Cửu lập tức khanh khách phá lên cười, "Em không muốn, em không muốn, em nghe lời anh, em nghe lời anh nói..."

Thấy Tiêu Cửu Cửu nhanh chóng bò vào trong chăn, lại nhanh chóng đắp chăn xong xuôi, một người đàn ông nào đó còn làm ra vẻ như thật, đưa tay lên sờ sờ cái cằm, vẻ mặt đầy tiếc nuối nói, "Thật là đáng tiếc, diễm phúc này vậy mà mình lại không được hưởng thụ! Sớm biết, thế này không làm em tỉnh giấc!"

Gương mặt Tiêu Cửu Cửu thoáng chút hồng rục, khẽ gắt Tiêu Cẩn Chi một tiếng, "Trong đầu óc anh có thể nghĩ những chuyện sạch sẽ hơn được hay không? Người khác còn nói anh không muốn gần phụ nữ kia đấy. Nhưng em thấy, những người kia đã nhìn lầm anh rồi, chẳng những anh rất ưa thích chuyện gần nữ sắc, hơn nữa, anh lại còn là một con quỷ háo sắc."

"Anh mà là một con quỷ háo sắc sao? Hả? Vậy em có muốn thử một chút hay không?" Tiêu Cẩn Chi dứt khoát nhìn thẳng vào Cửu Cửu, cười xấu xa.

Tiêu Cửu Cửu nhìn người đàn ông có nụ cười mê người kia, đột nhiên phát hiện ra, khi Tiêu Căn Chi thể hiện sự càn quấy một hồi như vậy, thế nào mà tâm tình của cô lại thấy tốt hơn nhiều.

Tiêu Cửu Cửu cảm động nhìn sang Tiêu Căn Chi, đột nhiên chớp chớp mắt một cái, sau đó nhìn về phía anh, nũng nịu kêu lên: "Anh Căn Chi, anh nằm xuống đây ngủ với em một lúc đi!"

Hãy để cho cô được tiếp tục phóng túng một lần đi, vào lúc này, cô thật sự rất cần có anh ở bên cạnh.

Tiêu Căn Chi nghe thấy lời nói này của cô, cảm giác giống như là bị trời cao sập xuống đập trúng vào đầu. Thế nào mà ngày hôm nay cô nhóc này lại trở nên không bình thường như vậy nhỉ? Cô vậy mà lại chủ động nghĩ muốn mời anh lên giường ngủ cùng với cô?

Mặc dù cái chuyện muốn anh đi ngủ cùng với cô này chỉ mang một ý nghĩa rất đơn thuần, bởi chính Tiêu Cửu Cửu đang bị thương cần có sự an ủi. Nhưng thái độ thân mật này của cô, lại khác hẳn thái độ lạnh nhạt xa cách đối với anh trước đây. Đây chính là một tín hiệu rất tốt, không những thế, thực sự đã tốt hơn một nghìn lần.

Đột nhiên Tiêu Căn Chi cảm thấy, đứa nhỏ này có mặt thật sự là đã quá kịp thời rồi!

Mặc dù chuyện đứa trẻ ra đời có thể sẽ có chút khúc mắc, nhưng lại cũng đã mang tới cho anh nhiều niềm vui và hạnh phúc hơn. Anh thật sự mong đợi đứa bé này có thể ra đời nhanh lên một chút, có thể gọi anh một tiếng "Ba ba" nhanh hơn một chút!

Tiêu Căn Chi giống như là chỉ sợ Tiêu Cửu Cửu sẽ đổi ý vậy, anh vội vàng cởi bỏ chiếc áo khoác xuống, nhanh chóng lên giường, ôm thật chặt thân thể mềm mại của Tiêu Cửu Cửu vào trong ngực.

Lúc này, cho dù có Ngọc Hoàng thượng đế tới, anh cũng nhất định sẽ không chịu buông tay!

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Chỉ Một Con Cá Tuyết Mà Gặp Phải Họa Lớn (2)

Trong phòng bao của Thú huyết sôi trào.

Lâm Tật Phong và Hòa Húc cùng cau chặt chân mày, nhìn Lương Kinh Đào lúc này vẫn đang ôm bình rượu không buông. Nhìn anh ta giống như một con thú nhỏ bị thương, cứ gục xuống bàn kêu đau âm ỉ, trong lòng hai người có một cảm giác đè nén khác thường.

Lâm Tật Phong cảm thấy, Lương Kinh Đào này thực sự cũng đã quá si tình đối với người phụ nữ kia rồi. Chỉ vì yêu một người phụ nữ mà người sống sờ sờ lại như người sắp chết thế kia! Thật sự chẳng lẽ, nếu như không phải là cô thì không thể hay sao?

Lương Kinh Đào đã lẩn lóc ở trong Thú huyết sôi trào này với Lâm Tật Phong suốt cả một tuần lễ. Trong suốt một tuần lễ này, mỗi ngày Lương Kinh Đào đều liều mạng uống rượu như thế này. Quả thật, nếu như còn uống vào như vậy nữa, cho dù cơ thể anh có là người sắt, thì cái dạ dày kia của anh cũng sẽ không thể nào chịu nổi!

Lâm Tật Phong thật sự cũng đã không thể nào nhìn nổi nữa rồi. Anh tiến tới bên cạnh Lương Kinh Đào, ghé vào bên tai, dùng lời ngon ngọt để dụ dỗ: "Anh Đào này, hay là tôi đi tìm một người đẹp tới nơi này để cô ta chăm sóc anh, ở cùng với anh nhé, bảo đảm là hàng sạch sẽ! Được không?"

"Tránh ra!" Lương Kinh Đào đẩy cái đầu của Lâm Tật Phong ra chỗ khác, nghiêng đầu, ánh mắt say lơ lơ liếc nhìn Lâm Tật Phong, lớn miệng

lấp bắp nói: "Tôi, tôi không cần bất cứ người phụ nữ nào khác... Nếu cậu có bản lĩnh, có bản lĩnh, thì bây giờ hãy mang cô ấy tới cho tôi, hãy đưa Cửu Cửu tới đây cho tôi!"

Đáy mắt thâm sâu của Lâm Tật Phong chột thoáng qua một chút phiền muộn: "Cậu thực sự không phải là cô ấy thì không thể, đúng không?"

Lương Kinh Đào ngẩng đầu lên, hai tròng mắt đỏ ngầu, nhưng vẫn còn mang ngấn lệ, nhìn thẳng về phía Lâm Tật Phong mà rống hét lên giận dữ, giống như là nói cho hả giận vậy, "Đúng vậy! Tôi đây chỉ cần cô ấy! Chỉ cần một mình cô ấy! Chỉ cần Cửu Cửu, Cửu Cửu, Cửu Cửu..."

Vẻ mặt của Lâm Tật Phong trầm lặng hiếm thấy, gật đầu một cái, "Được! Cậu muốn cô ấy, tôi đây cho dù phải dùng hết các biện pháp, cũng phải mang cô ấy về đây cho cậu."

Hòa Húc nghe thấy lời nói này của Lâm Tật Phong, lập tức quát anh, "Anh đúng là đồ điên, anh thật sự đã điên rồi sao? Thế nào mà anh cũng bắt chước Lương Kinh Đào làm cái chuyện âm ỉ đến điên rồ như vậy chứ? Lương Kinh Đào đã uống rượu say đến mức thần trí mơ hồ rồi, anh mà cũng vậy sao, hả? Chuyện này vốn chính là sai lầm của Đào tử, anh ta đã làm tổn thương trái tim của Tiêu Cửu Cửu. Hiện tại, nếu như Tiêu Cửu Cửu có thể tàn nhẫn đến mức ngay cả đứa nhỏ cũng không muốn giữ lại như vậy, rồi còn tránh mặt đến không cách nào gặp được. Ngay cả cửa chính cũng không hề thấy Tiêu Cửu Cửu xuất hiện như vậy, rõ ràng là cô ấy đã dứt khoát muốn “nhát dao lưỡng đoạn” (một nhát dao cắt thành hai đoạn) với Đào tử rồi. Anh lại còn nghĩ muốn tiếp tục xâm nhập vào đó để mà khuấy đục nước lên làm gì? Điều mà chúng ta phải làm bây giờ, chính là giúp đỡ cho Đào tử thoát ra khỏi trận này, chứ không phải gây cho anh ta thêm phiền não!"

Lâm Tật Phong có chút thẹn quá thành giận, rống to, "Cậu nói gì vậy? Tôi đã làm phiền thêm? Tôi đã làm cho chuyện này rối loạn thêm cái gì

vậy? Tôi đây là đang quan tâm tới cậu ta mà thôi! Chứ tôi không thể nào giống như người khác, không nóng không lạnh, cứ ở đó mà khoanh tay đứng nhìn!"

Hòa Húc cũng không giận Lâm Tật Phong đã nói chuyện thẳng như vậy, chẳng qua là nhàn nhạt nhìn lại Lâm Tật Phong, làm như có thể nhìn thấu nội tâm của anh vậy: "Đồ điên, tốt nhất anh hãy cứ thử lục vấn lại lương tâm của mình, thử hỏi mình xem, có phải chính bản thân anh cũng đã có ý tưởng gì đó đối với Tiêu Cửu Cửu rồi hay không?"

"Cậu nói hươu nói vượn gì đó! Tôi đây không còn muốn dây dưa gì với cái loại quý sứ như cậu nữa!" Lâm Tật Phong nói xong, mở cửa bỏ đi ra bên ngoài.

Hòa Húc đẩy đẩy cái gọng kính trên trên sống mũi một cái, nhắc ly rượu trên bàn lên uống ực một hớp, nhìn Lương Kinh Đào gục xuống bàn, mặc kệ cho mấy người bọn họ cãi nhau chết sống, nhẹ nhàng thở dài: "Tiêu Cửu Cửu, quả đúng là danh bất hư truyền! Cô gái này tuyệt đối là một người hồng nhan họa thủy..."

Lâm Tật Phong đi ra khỏi Thú huyết sôi trào, một mình lẳng lặng dựa vào ở trong góc, châm một điếu thuốc, từ từ phả ra một luồng khói thuốc mù mịt.

Con người của Hòa Húc luôn luôn có ánh mắt nhìn người khác rất sắc bén. Lâm Tật Phong vẫn tự cho rằng anh đã che giấu tình cảm của mình rất tốt. Nhưng tối nay, chính anh cũng không ngờ mình lại có thể bị mất khống chế như vậy! Chỉ có như vậy mà Hòa Húc đã có thể đoán ra được là anh cũng thích Tiêu Cửu Cửu sao?

Cái nhìn của Hòa Húc này, thật là con mẹ nó chứ, sắc bén như đao, chỉ cần một câu nói thôi, ngay lập tức đã vạch trần ý nghĩ thầm kín trong nội tâm, mà anh vẫn luôn giấu kín, không muốn nói ra cho mọi người biết. Thật

sự chỉ cần một câu nói phân tích của cậu ta, đã buộc anh không thể không nhìn thẳng vào chính mình.

Lâm Tật Phong khạc ra từng vòng khói một. Từ trong làn sương khói màu trắng lượn lờ trong sương khói, anh tựa như nhìn thấy một gương mặt với cái nhìn dữ tợn đang nhìn mình, đang cố kiềm chế cơn điên cuồng mà hét bảo với anh: Anh thích Tiêu Cửu Cửu! Anh muốn Tiêu Cửu Cửu!

Lâm Tật Phong thật sự không muốn thừa nhận điều này. Ngay từ đầu tiên nhìn thấy Tiêu Cửu Cửu, trong lòng của anh đã ghi sâu bóng hình của cô rồi.

Nhưng bởi vì chôn phải quá sâu, đến ngay cả chính anh cũng không biết, không phải chính là vì một chút sắc đẹp kia, mà chính là cái khí chất tốt đẹp của người con gái kia đã cuốn hút anh.

Cho nên, mới chỉ gặp Tiêu Cửu Cửu một lần, mà cảm giác sâu đậm này đã khắc sâu ngay từ lần thứ nhất đó. Thường thường đợi đến nửa đêm khi nghĩ ngợi đến cô, anh mới cảm giác được, tựa như có cái gì đó không đúng.

Hòa Húc nói đúng, anh đã mượn cớ đi tìm Cửu Cửu cho Lương Kinh Đào, chẳng không phải là bởi vì muốn thỏa mãn của dục vọng của chính mình hay sao? Anh muốn nhìn thấy cô một chút, muốn được thân cận với cô một chút, cho dù là không chiếm được cô, nhưng có thể nhìn cô lâu thêm được mấy lần cũng là tốt rồi.

Trong lúc Lâm Tật Phong đang đứng ở nơi này để cho luồng suy nghĩ của mình bay bổng, chuông điện thoại di động của anh vang khấn thiết.

Tâm tình của Lâm Tật Phong đang xuống thấp bởi chuyện của mình, không muốn để ý đến, nhưng điện thoại di động của anh vẫn tiếp tục rung lên không ngừng, tựa như người gọi điện tới thật sự có chuyện rất vội muốn tìm anh vậy.

Anh bất đắc dĩ móc ra điện thoại di động, thấy phía trên màn hình cho thấy hai chữ "Hòa Húc".

Anh nhú mào một cái, nhưng vẫn nhận cuộc điện thoại kia.

Lâm Tật Phong còn không chưa kịp lên tiếng, thì đã nghe thấy giọng nói của Hòa Húc rống lên ở đầu bên kia: "Đồ điên kia, anh đang ở đâu vậy? Anh mau chóng trở lại ngay, Đào tử đã học máu ra rồi, hiện tại người đã ngất đi, chúng ta phải mau chóng đưa anh ấy đến bệnh viện."

"Học máu hả? Tôi mặc kệ! Tôi sẽ lập tức đi lên ngay."

Lâm Tật Phong vừa đi lên, vừa gọi điện thoại tìm người, nhờ ở đầu kia chuẩn bị ở phía bệnh viện trước.

Mặc dù hoàn cảnh phía sau nhà anh không bằng Lương Kinh Đào, nhưng việc tìm người chuẩn bị để cấp cứu cho Lương Kinh Đào, thì vẫn có thể làm được. Huống chi, cái thân phận của Lương Kinh Đào ở vùng này chỉ cần vừa tung ra, thì coi như đến cả Tổng Viện trưởng quân y Tiêu Tĩnh Bác kia cũng không dám chậm trễ, chớ nói chi là những người khác.

Hai người cẩn thận từng ly từng tí đưa Lương Kinh Đào lên xe, trực tiếp cho xe chạy đến Tổng viện quân y.

Xe của bọn họ vừa đến Tổng viện quân y, cảnh vệ canh giữ ở cửa và nhân viên hộ lý trong bệnh viện, liền lập tức đẩy xe y tiến lên đón người. Chính bác sĩ chủ nhiệm Tôn Hoàn Vĩ tự mình dẫn đầu, trực tiếp đẩy Lương Kinh Đào vào trong phòng cấp cứu.

Lâm Tật Phong và Hòa Húc cùng nhau đứng canh giữ ở bên ngoài cửa phòng cấp cứu, cả hai người đều không nói năng gì.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 86.3

Đối với cảnh ngộ này của Lương Kinh Đào, hai người bọn họ đều cảm thấy có sự thương cảm sâu sắc. Nhưng đối với việc Lương Kinh Đào không biết thương tiếc thân thể của mình như vậy, thì lại cảm giác anh thật có chút không đủ bản lĩnh của người đàn ông!

Đối với một người có tính tình như Lâm Tật Phong mà nói, nếu như bản thân anh đã không bỏ được, thì tinh thần lại càng cần phải phấn chấn hơn. Cho dù là phải tranh giành, cũng phải đoạt lại bằng được người phụ nữ mà mình yêu thích. Cho dù là phải nhốt cô, cũng phải khóa chặt cô lại ở bên người mình. Lâm Tật Phong chính là điển hình của mẫu người thei chủ nghĩa nam quyền, không chiếm được trái tim của người phụ nữ, thì cũng phải lấy cho được thân thể của họ.

Lâm Tật Phong cảm thấy, nếu là một người đàn ông vĩ đại, thì việc cứ ở đó mà ôm bình rượu không thả, thật sự không phải là một anh hùng hảo hán! Đây đâu phải là sức mạnh gì chứ? Hiện tại thì tốt quá rồi, lại còn giày vò bản thân mình đến mức phải vào bệnh viện như thế. Mà cứ coi như là Lương Kinh Đào làm như vậy, người ta cũng không thấy, cũng chẳng có chút đau lòng thương cảm với anh, cũng sẽ chẳng tới thăm hỏi anh.

Đối với một người tính tình điềm đạm như Hòa Húc mà nói, nếu như anh là Lương Kinh Đào, thì anh sẽ để cho lý trí của mình tỉnh táo lại, tiếp đó từ từ tính toán. Anh sẽ không bao giờ làm cái chuyện xúc muối vào trên

vết thương của mình, cũng sẽ không bao giờ trốn ở góc phòng, tự mình gặm nhấm sự đau thương hay tự tàn phá sức khỏe bản thân mình như vậy.

Bất kể là Lâm Tật Phong hay là Hòa Húc, cả hai người bọn họ cũng sẽ không có một ai lựa chọn phương pháp hành hạ thân thể của mình như thế. Dù sao, nếu như người không được khỏe mạnh, cái gì mà chuyện của cải, cái gì mà chuyện tình yêu, những cái này đều là mấy chuyện tán dóc ma quỷ mà thôi!

Thực tế cho hai người bọn họ một bài học quan trọng trên đường đời - chính là, đã nghĩ muốn cái gì, phải tranh thủ thực hiện!

Hồi lâu, Hòa Húc hỏi Lâm Tật Phong một tiếng, "Anh nghĩ xem, chúng ta có cần thiết phải gọi điện thoại cho Tiêu Cửu Cửu hay không? Để cho cô ấy tới thăm Đào tử một chút?"

Lâm Tật Phong nhớ tới gương mặt tuyệt mỹ, nhìn đầy vẻ trong trẻo lạnh lùng kia, khẽ hừ nhẹ một tiếng, "Chỉ sợ có đánh chết cô ấy cũng không chịu tới!"

Đang lúc chống lại ánh mắt tinh mịch khó dò của Hòa Húc, thì Lâm Tật Phong lại lập tức nói ra một câu, "Quên đi, để tôi thử gọi điện thoại cho cô ấy một chút xem sao!"

Điện thoại là đã sớm được lấy ra cầm trên tay, nhưng Lâm Tật Phong lại rất biết thân phận của mình, nào sợ trong lòng mình có ý tưởng, cho tới tận bây giờ Lâm Tật Phong anh cũng chưa từng thử đi liên hệ với Tiêu Cửu Cửu lần nào.

Đây chính là cái cảm nhận của bọn họ, những người ở trong cái vòng tròn chết người này người đã giác ngộ ra! Người nào cũng có thể nghĩ đến cô, nhưng lại không thể đụng vào cô! Thực ra thì, trong lòng bọn họ đã hiểu rất rõ điều này.

Cô gái Tiêu Cửu Cửu này, quả thực đã sức thu hút đàn ông quá mức! Trước có Lương Kinh Đào, sau có Tiêu Cửu Chi, ngang chừng còn có Chu Tiêu, Tần Tấn, Đông Phương Cảnh Mộ, Hứa Hằng Minh, cả một đám đàn ông kia luôn luôn hộ tống bên cạnh cô! Thử nói xem, một người bình thường khác, người nào dám có ý tưởng đối với Tiêu Cửu Cửu chứ?

Cũng chỉ có người giống như Lương Kinh Đào này cho dù biết rõ trong núi có hổ. Ấy vậy mà cậu nhóc ngốc nghếch kia lại có một ngày đã dám lên núi tìm hổ, lại còn dám động vào cô. Nhưng đến bây giờ, anh lại rơi vào một kết cục gì đây?

Lâm Tật Phong chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu khác thường, lấy điện thoại di động ra, nhấn một dãy số, cũng không biết là khi ấy tâm tư của anh đã suy nghĩ gì, mà anh lưu lại số điện thoại của Tiêu Cửu Cửu thành một mã số quan trọng, gọi nhanh. Do vậy chỉ cần nhấn một cái, số điện thoại của Tiêu Cửu Cửu liền hiện ra!

Lâm Tật Phong do dự một chút, sau đó, dùng sức nhấn phím gọi số điện thoại kia...

Điện thoại thông, trái tim Lâm Tật Phong cũng như bị treo lên theo.

Nhưng mãi vẫn không nghe thấy âm thanh trong trẻo lạnh lùng mà anh mong muốn được nghe kia vang lên, mà là một giọng nói xa lạ cứng nhắc vang lên, "Xin chào ngài! Hiện tại Tiêu tiểu thư không thể nghe điện thoại được, xin hỏi ngài là ai vậy? Ngài tìm Tiêu tiểu thư có chuyện gì không?"

Lâm Tật Phong sửng sốt một chút, bất giác khóe môi chọt cong lên, lộ ra một nụ cười trào phúng. Ôi chao, bây giờ Tiêu Cửu Cửu còn có cả chuyên gia nghe điện thoại để loại bỏ, chặn các cuộc gọi đến rồi.

Lâm Tật Phong ho nhẹ một tiếng, nói, "Xin chào cô, làm phiền cô nói với Tiêu tiểu thư một chút, tôi tên là Lâm Tật Phong, là bạn của Lương

Kinh Đào. Lương Kinh Đào nhập viện rồi, hi vọng Tiêu tiểu thư có thể bớt chút thời gian tới bệnh viện một chuyến thăm anh ấy."

Đầu kia Lăng Mẫn lại hỏi, "Được rồi, tôi sẽ chuyển chi tiết lời nói của ngài tới Tiêu tiểu thư, ngài còn có những chuyện khác sao?" Lâm Tật Phong lắc đầu một cái, "Không có, cảm ơn, xin cô nhất định phải chuyển lời nói này tới cô ấy!"

Lăng Mẫn đáp một tiếng, "Vâng! Hẹn gặp lại!"

Nghe thấy đối phương đã cúp máy, Lâm Tật Phong liền thở ra một hơi thật dài.

Không nghe được giọng nói của Tiêu Cửu Cửu, lúc này Lâm Tật Phong chỉ cảm thấy khoảng cách giống như lại càng xa cách thêm, làm anh càng thêm buồn bực hơn.

Anh nhìn về phía Hòa Húc, cười khổ nói, "Cậu cũng đã nghe thấy rồi đấy, đến ngay cả điện thoại, hiện tại người ta cũng đã chuyển sang lựa chọn để chặn lại. Bộ dáng này cũng thật là lớn, xem ra cũng đã vượt qua một nhân vật lớn rồi."

Hòa Húc nhẹ nhàng cười một tiếng: "Nếu như cô ấy không bày một cái dáng vẻ như vậy, làm sao có thể cự tuyệt nổi những chuyện ong bướm kia phát sinh chứ?"

Lâm Tật Phong biết câu nói này của Hòa Húc còn ẩn chứa hàm ý khác nữa, liền trừng mắt lườm Hòa Húc một cái, hừ nhẹ nói "Được rồi! Đây là chuyện ân oán tình thù giữa hai người bọn họ. Tôi cũng nên ít dính vào thì hơn, cứ để cho chính hai người bọn họ tự giải quyết với nhau đi!"

Hòa Húc cười nhàn nhạt: "Anh nghĩ được như vậy là được rồi!"

Không biết qua bao lâu, rốt cục đợi cũng đến lúc cửa phòng cấp cứu mở ra.

Thấy bác sĩ chủ nhiệm Tôn Hoàn Vĩ đi ra, Lâm Tật Phong và Hòa Húc lập tức nghênh đón, "Chủ nhiệm Tôn, cậu ấy thế nào rồi?"

Bác sĩ chủ nhiệm Tôn Hoàn Vĩ bỏ chiếc khẩu trang ra, vẻ mặt nghiêm túc nói, "Bệnh nhân bị xuất huyết máu do bị thủng dạ dày. Chúng tôi đã tiến hành mổ để vá lại vết thủng ở dạ dày cho bệnh nhân, nhưng bệnh nhân phải nằm viện để theo dõi. Máy người mau đi làm thủ tục nhập viện đi!"

Lâm Tật Phong nhận lấy hồ sơ nhập viện, nói với chủ nhiệm Tôn nói một tiếng, "Chủ nhiệm Tôn, mọi người đã vất vả rồi!"

Chủ nhiệm Tôn thở dài một tiếng, "Đừng có tưởng rằng, đám thanh niên các cậu cậu mình tuổi còn trẻ, cho nên không cần phải yêu quý, giữ gìn thân thể nhé! Hiện tại mà không chú ý bảo dưỡng, khi già rồi có thể sẽ phải gánh chịu đấy! Ai dà! Nhìn các cậu xem, uống rượu đến mức để cho dạ dày bị thủng ra như vậy... thật sự cũng không biết quý trọng bản thân mình..."

Chủ nhiệm Tôn vừa căn nhắc, vừa đi về phía phòng làm việc. Suốt mấy giờ thực hiện phẫu thuật, cũng đã làm cho ông bị mệt muốn chết rồi.

Sau khi Lâm Tật Phong và Hòa Húc sắp xếp cho Lương Kinh Đào vào nằm trong một phòng bệnh cao cấp xong xuôi, thì lúc này trời cũng đã sắp sáng rồi!

Lâm Tật Phong ngáp dài một cái, Hòa Húc thấy hai mắt Lâm Tật Phong đầy tơ máu, nhàn nhạt nói, "Cậu mau chóng gọi điện thoại thông báo cho người nhà của Đào tử tới đây đi! Đào tử được người nhà bọn họ chăm sóc, chung quy sẽ tốt hơn chúng ta một chút."

Lâm Tật Phong đã sớm muốn gọi điện thoại rồi. Lúc trước chỉ vì chưa có kết quả chẩn đoán chính xác, nhưng hiện tại người cũng đã đi ra khỏi phòng cấp cứu rồi, cũng nên thông báo cho người nhà của cậu ta một tiếng.

Sau khi điện thoại được gọi đến, Lương tiên sinh và Lương phu nhân chỉ không tới nửa giờ đã chạy tới Tổng quân y viện.

Lương phu nhân nhìn con trai của mình đang nằm ở trên giường, râu ria lởm chởm, không kiềm chế được mà khóc lên: "Tiểu Đào, đã có chuyện gì xảy ra với con vậy? Con đã làm chuyện gì náo loạn mà phải vào bệnh viện thế này?"

Một thời gian trước, chỉ vì cứu con yêu nữ kia mà con trai bà đã bị trúng thương do đạn bắn. Mà cách đây mới được bao lâu cơ chứ, hiện tại lại phải vào nằm viện thế này. Tại sao số mệnh Đào nhi nhà bà năm nay lại đen đui như vậy chứ!

CỤC CƯƠNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 86.4

Ngược lại, Lương tiên sinh lại tỏ ra lý trí hơn vợ mình một chút. Ông bắt tay Lâm Tật Phong và Hòa Húc, sau khi bày tỏ sự cảm tạ xong, lúc này Lương tiên sinh mới hỏi cặn kẽ tình hình cụ thể của Lương Kinh Đào.

Đợi khi hiểu rõ được nguyên do câu chuyện, Lương tiên sinh nhú nhú mày. Lại tiếp tục bày tỏ sự cảm tạ đối với bọn họ một lần nữa, sau đó liền nói với hai người Lâm Tật Phong và Hòa Húc đi về trước, về sau này, nhà họ Lương sẽ lại tới tận nhà bọn họ để nói cảm ơn.

Tiền Lâm Tật Phong và Hòa Húc đi ra ngoài, Lương tiên sinh mới trở lại vào bên trong phòng bệnh. Ông nhìn gương mặt tái nhợt của con trai trong lúc này, xem ra khá tiêu tụy. Ông nhẹ nhàng khẽ thở dài một tiếng: "Nghe Lâm Tật Phong nói, suốt một tuần lễ nay, Đào nhi chỉ có uống rượu sống, hai đứa kia đã khuyên nó như thế nào cũng không thể khuyên giải nổi. Mấy đứa kia còn nói rất nhiều chuyện khác, nghe đâu như con bé kia đã mang thai đứa trẻ của Đào nhi, nhưng đứa trẻ đã bị con bé kia bỏ đi. Đoán chừng Đào nhi nhà mình có chút nhớ nhưng, mà lại không biết nói cùng ai."

Lương phu nhân sững sốt một chút, trong lòng thầm than một tiếng đáng tiếc, ngay sau đó lại nhớ tới con gái nói: "Chẳng lẽ Đào nhi thật sự có tình ý đối với con bé kia sao?"

Lương tiên sinh trầm ngâm một khắc sau mới nói: "Theo như tôi thấy, chúng ta vẫn nên mau chóng đưa Đào nhi trở lại nước ngoài để làm việc thì

hơn. Đào nhi còn ở lại chỗ này, đối với nó mà nói, không có một chút tốt đẹp nào."

Đáy mắt Lương phu nhân thoáng qua vẻ không đành lòng: "Thằng bé này mới trở về nước được bao lâu chứ, ông lại nghĩ muốn đưa nó ra nước ngoài như vậy? Đến lúc đó ngay đến một năm cũng khó lòng mà gặp nhau được rồi."

Hai tròng mắt Lương tiên sinh trừng lên: "Vậy là bà nghĩ muốn nhìn thấy nó tiếp tục như vậy, lấy rượu uống chết thôi sao?"

Lương phu nhân lập tức xì một tiếng khinh miệt, "Ông nói ra những lời vô vị gì vậy? Thật sự không thể nói cho dễ nghe hơn một chút hay sao?"

Lương tiên sinh lườm phải tranh luận với vợ mình, trực tiếp nói như kết luận, "Đã quyết định như vậy rồi, chờ nó khỏe lại một chút, lập tức đưa nó ra khỏi nước, không nghĩ thông, không cho phép nó trở lại."

Lương Kinh Đào nằm viện suốt nửa tháng viện, dưới thủ đoạn cứng rắn của cha Lương, tinh thần cũng cảm thấy chán chường, sau đó Lương Kinh Đào đã bị cưỡng chế đưa trở lại nước Anh.

Chuyện giữa Lương Kinh Đào và Cửu Cửu một thời gian sau coi như được đưa vào giai đoạn kết thúc.

Nhưng đến mấy năm sau, sau khi Lương Kinh Đào phát hiện Tiêu Cửu Cửu chẳng những không bỏ đứa nhỏ kia đi, lại còn sinh ra đứa trẻ kia, hơn nữa đáng dấp lại vừa thông minh vừa đáng yêu, thì phần tình cảm vẫn luôn bị đè nén trong lòng đã lâu, một lần nữa lại bùng nổ.

Trong chớp mắt lại đã qua bốn tuần nữa, đứa nhỏ trong bụng Tiêu Cửu Cửu cũng đã được mười tuần rồi.

Bởi vì Lăng Mẫn đã cẩn thận chăm sóc cho Tiêu Cửu Cửu, lại chủ tâm thực hiện các phương pháp đối với chuyện nấu nướng một chút, tựa như, tránh mùi tanh tươi khi làm các đồ ăn. Hơn nữa Tiêu Căn Chi cũng đã nói, do Tiêu Cửu Cửu sinh non, cho nên cô cũng phải ở cử. Dặn dò Lăng Mẫn cẩn thận chăm chút cho Tiêu Cửu Cửu, dù cho cô có bất mãn suốt một tháng, nhưng cũng dứt khoát không cho phép Cửu Cửu đi ra khỏi cửa.

Tiêu Cửu Cửu vừa ăn mấy đồ ăn mà Lăng Mẫn đã dụng tâm nấu nướng thật tốt, cũng thấy không xuất hiện hiện tượng nôn mửa nữa. Ngay khi Tiêu Căn Chi còn đang nơm nớp lo lắng, anh cũng tránh thoát được tròn một tháng này.

Chờ đến lúc kết thúc chuyện Tiêu Căn Chi gác cổng ở dưới bên dưới một tháng, rốt cuộc Tiêu Cửu Cửu bắt đầu đòi hỏi Tiêu Căn Chi quyền được ra cửa của mình.

Tiêu Căn Chi hận không thể có cách nào không cho phép cô được ra cửa. anh chỉ muốn đợi cô sinh con xong thì sẽ nói. Nhưng nếu như anh vẫn còn tiếp tục cấm cửa, không cho cô ra khỏi cửa như vậy, nhất định Tiêu Cửu Cửu sẽ hoài nghi. Cho nên Tiêu Căn Chi cũng không thể làm gì khác hơn là đành phải gặt đầu, bổ sung thêm mấy người bảo vệ đưa Tiêu Cửu Cửu cùng đi ra cửa.

Vừa đúng trong khoảng thời gian này Đông Phương Cảnh Nhiêu cũng trở về nước, Tiêu Cửu Cửu liền hẹn cô ra ngoài cùng đi dạo phố. Hai người hẹn với nhau, sẽ gặp mặt nhau ở Đại Tửu Điểm Quân Duyệt nằm ở phía Đông, mới khai trương. Hai cô gái hẹn sẽ gặp nhau ở đó, ăn uống no đủ rồi sau đó sẽ cùng nhau đi dạo ở bốn phía xung quanh.

Kết quả, Tiêu Cửu Cửu phải để cho Lăng Mẫn cùng đi. Khi đến cửa Đại Tửu Điểm Quân Duyệt kia, cô lại nhìn thấy có một người đàn ông vẻ mặt kiên nghị, anh tuấn bất phàm, giống như được tạc từ một khối đá ra,

đang lạnh lùng đứng ở nơi đó, thu hút không biết bao ánh mắt của mọi người qua lại.

Cho đến khi nhìn thấy Tiêu Cửu Cửu đi tới, xem ra khuôn mặt lạnh lùng tàn khốc của người đàn ông với những đường cong tuấn mỹ kia, trong nháy mắt mới trở nên mềm mại xuống một chút.

Vẻ mặt Tiêu Cửu Cửu lắc đầu một cái đầy sự bất đắc dĩ. Cô đi tới trước mặt người đàn ông nọ, giận cười trêu ghẹo anh: "Em hỏi ngài Tổng giám đốc Tiêu một chút, không phải ngài là đã đi làm rồi sao? Tại sao lại chuồn đi đến nơi này vậy?"

Âu Sáng đứng ở bên kia, chỉ nhìn sang Tiêu Cửu Cửu cười cười. Tiêu Cửu Cửu cũng nhìn sang anh gật đầu một cái.

Tiêu Căn Chi néo cái mũi của cô: "Biết rõ rồi mà còn hỏi! Đi thôi, tiểu Nhiêu đã tới rồi đó, đang ở phía trên chờ em đấy."

Tiêu Cửu Cửu khoác lên cánh tay Tiêu Căn Chi. Lăng Mẫn cùng Âu Sáng, đi song song ở sau lưng bọn họ, cùng đi vào Đại Tửu Điểm Quân Duyệt, bước vào thang máy, trực tiếp đến sảnh đồ ăn Trung Quốc.

Tại cửa khu nhà hàng, khi biết được tin tức Tiêu Căn Chi giá lâm đến Đại Tửu Điểm Quân Duyệt, Thôi Chí Tổng quản lý đã cùng với thủ hạ đứng đợi ở cửa. Vừa nhìn thấy Tiêu Căn Chi lên tới nơi, ông ta liền tươi cười tiến lên đón: "Ai dà, không biết Tổng giám đốc Tiêu đại giá quang lâm, Thôi mỗ đã không kịp đón tiếp từ xa! Kính xin Tổng giám đốc Tiêu thứ tội, xin thứ tội!"

Tiêu Căn Chi bắt tay với ông ta một cái, "Tổng giám đốc Thôi quá khách khí rồi! Hôm nay tôi cũng chỉ là đưa người tới đây dùng cơm mà thôi! Tổng giám đốc Thôi không cần phải khách khí như thế, cứ như bình thường là tốt rồi."

Thôi Chí lập tức cười ha ha, nói: "Đâu có đâu có, hiếm có khi nào Tổng giám đốc Tiêu lại tới được tới nhà hàng Quân Duyệt của chúng tôi một lần. Bất kể như thế nào, nhất định chúng tôi đây cũng phải phục vụ cho ngài thật là tốt mới được. Tổng giám đốc Tiêu, nếu như ở nơi này ngài ăn uống cảm thấy được thư thái, ngài chỉ cần tùy tiện nói ra một câu, cũng còn hơn gấp trăm vạn lần những quảng cáo của chúng tôi đã thực hiện! Ngài đây cũng coi là vị thần tài của nhà chúng tôi đấy ạ! Ngài nói xem, có đúng hay không?"

Tiêu Căn Chi hừ nhẹ một tiếng, "Lão Thôi, anh cũng có năng khiếu về tiến công bằng miệng của mình đấy chứ!"

Thôi Chí lại coi như lời nói này của Tiêu Căn Chi trở thành lời ca ngợi rồi. Ông ta còn là cười đến vui vẻ: "Đâu có đâu có, Tổng giám đốc Tiêu, tôi cũng đã sắp xếp phòng báo Quốc Sắc Thiên Hương cho ngài rồi đấy ạ, mời vào trong!"

Khi tiến vào trong bao phòng, lúc này Tiêu Căn Chi nghiêng đầu nói đối với Thôi Chí: "Thôi tổng, mong chúng ta còn có cơ hội được ngồi với nhau một chút. Nhưng hôm nay chỉ là mấy người bạn bè thân thiết của chúng ta tụ hội ở đây, Thật ngỡ ngàng!"

Thôi Chí lúc này lập tức dừng lời nói: "Được, được, được! Tổng giám đốc Tiêu có điều gì cần dạy bảo, chỉ cần ngài lên tiếng, nếu ở nơi này có chỗ nào chưa được chu đáo, kính xin Tổng giám đốc Tiêu bao dung. Xin mời!"

Đợi cho cánh cửa phòng bao Quốc Sắc Thiên Hương đóng lại. Thôi Chí mới nói một thôi một hồi, dặn dò đội ngũ phục vụ đứng chặn giữ ở bên ngoài cánh cửa thành một hàng dài, "Chú ý phục vụ thật cẩn thận cho tôi! Nếu như có vấn đề gì, tôi đây sẽ hỏi tội các người!"

"Dạ vâng!"

Thôi Chí vừa mới xoay người đi, lúc này mới cảm thấy trên trán mình có chút lạnh lạnh, khắp người, tất cả đều vã mồ hôi lạnh. Trong lòng ông ta âm thầm thở dài nói, con người Tiêu Căn Chi này, quả nhiên không giống như người bình thường. Rõ ràng mới vừa rồi trên mặt ông ta vẫn còn có một ý cười đẹp như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác cũng đã làm cho ông ta trái tim cũng bị căng thẳng, giống như bị treo ngược lên vậy.

Mặc dù hai người bọn họ đều là "Tổng", nhưng mà "Tổng" cũng là phân chia cấp bậc. Con người Tiêu Căn Chi kia chính là một tay sành sỏi trong công việc làm ăn buôn bán của giới thương nghiệp. Mà ông ta, cho dù gọi là Tổng giám đốc Thôi, nhưng bất quá ở dưới cờ của nhà người ta là một tập đoàn công ty, còn dưới cờ nhà ông ta cũng chỉ là một đứa nhỏ đi chăn ngựa mà thôi.

Mặc dù Thôi Chí vừa mới dặn dò dứt lời, nhớ phải cẩn thận trong việc phục vụ đối với vị Tiêu đại gia kia một chút, nhưng mà ông ta cũng vạn lần không ngờ được rằng, khi ông ta sai người đưa tới bên trong phòng bao một miếng cá tuyết, vốn là một kẻ chuyên nịnh bợ, cũng có thể thật sự lập tức nhào tới trên chân, khiến cho người ta không sao chịu nổi nữa rồi.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Cô Dám Mang Theo Bụng Bầu Chạy Trốn?

Hôm nay Tiêu Cửu Cửu nhất định phải đi ra ngoài, Tiêu Căn Chi anh cũng không thể ngăn cản, vì đề phòng ngoài ý muốn, anh hủy bỏ tất cả hành trình hôm nay, quyết định toàn bộ hành trình đi theo cô. Khi gọi thức ăn, anh cũng đặc biệt cẩn thận, chuyên chọn những món ăn Tiêu Cửu Cửu thích ăn mà không dẫn đến nôn mửa.

Mấy người bọn họ vốn đang ăn ngon, cố tình vào lúc này, vị nữ trưởng phòng kia nghe theo lệnh của Thôi tổng, mang cá tuyết nhập khẩu đã chế biến tỉ mỉ tặng vào.

Nữ trưởng phòng tỏ vẻ cung kính mỉm cười nói, “Tiêu tổng, Thôi tổng nghe nói Tiêu tiểu thư đặc biệt thích ăn cá tuyết, vừa đúng hôm nay mới có cá tuyết vận chuyển bằng đường hàng không tới, cho nên đặc biệt sai người làm một phần mang lên, mời mọi người từ từ dùng!”

Nhưng mà lời của cô vừa nói xong, Tiêu Cửu Cửu đã bụm miệng, vọt thẳng vào trong toilet phòng bao, gục trên bồn rửa tay, nôn mửa không ngừng.

Tất cả cố gắng của Tiêu Căn Chi, trong nháy mắt tất cả thành uổng phí, nhất thời cơn giận bốc lên, hận không thể giết chết Thôi tổng chó má kia, anh không có chỗ phát tiết lửa giận, vọt thẳng tới chỗ nữ trưởng phòng đó gầm lên một tiếng, “Cút cho tôi! Cút ra ngoài!”

Đông Phương Cảnh Nhiêu còn đang bị phản ứng lớn như vậy của Tiêu Cửu Cửu dọa cho sững sờ, đột nhiên nghe được Tiêu Căn Chi gầm lên như vậy, bị sợ đến tay run lên, chiếc đĩa cầm trong tay cũng rớt lên bàn, sững sờ nhìn Tiêu Căn Chi, không hiểu tại sao lửa giận của anh lại lớn như vậy?

Vị nữ trưởng phòng kia thấy sắc mặt như muốn giết người của Tiêu Căn Chi, sau khi sững sốt, cũng biết đã gây rắc rối, vội vàng hoảng hốt chạy bừa ra ngoài.

Nữ trưởng phòng kia vừa nghĩ tới sắc mặt dọa người của Tiêu Căn Chi, chuyện này còn không biết sẽ như thế nào rồi, có thể liên lụy tới mình hay không? Nữ trưởng phòng khóc không ra nước mắt, vội vàng chạy tới tìm Thôi tổng rồi.

Thôi Chí vừa mới nghe, xong rồi! Xong rồi!

Lúc này thì nguy rồi, anh thật sự có lòng tốt làm thành chuyện xấu, vô mong ngựa lại vỗ nhâm lên đuôi ngựa, vậy phải làm sao bây giờ? Sắc mặt Thôi Chí lập tức trở nên tái xanh.

Đông Phương Cảnh Nhiêu nhìn sắc mặt âm trầm đến dọa người của Tiêu Căn Chi, còn có bóng dáng sợ đến chạy mất của nữ trưởng phòng, lại nghe thấy tiếng nôn ọe của Tiêu Cửu Cửu truyền ra từ trong toilet, hình như cô đột nhiên hiểu ra điều gì.

Lúc này, Tiêu Căn Chi nháy nháy mắt với Đông Phương Cảnh Nhiêu, ý bảo cô đi xem một chút.

Đông Phương Cảnh Nhiêu lập tức đứng lên, đưa tay gõ cửa phòng toilet, nhẹ giọng hỏi, “Cửu Cửu, em không sao chứ?”

Hơi nghiêng, mới nghe được Tiêu Cửu Cửu ậm ừ trả lời, “Em không sao.”

Đông Phương Cảnh Nhiêu lại lập tức hỏi, “Vậy nếu không để chị đưa em đi bệnh viện kiểm tra một chút?”

“Không cần, một lát nữa em sẽ tốt rồi.”

“Ừm!”

Lúc này Tiêu Cửu Cửu đang đứng trước bồn rửa tay, nhìn mình trong gương, khuôn mặt tinh xảo trắng nõn như ngọc, mắt hạnh sáng trong trẻo như nước mùa thu, chân mày trẻ trung, môi anh đào mặt hồng hào, nhìn thế nào cũng là một người đẹp!

Nhưng cô bây giờ, trong mắt sáng lại hòa thêm một nỗi tức giận, trong lòng cũng như nước sôi không ngừng sôi trào.

Hay cho một anh Cẩn! Lại dám cùng người khác liên thủ đùa bỡn mưu kế lừa cô! Để cho cô vẫn cho rằng đứa bé đã không còn ở đây, để cho cô ngày ngày mơ thấy ác mộng, nằm mơ thấy đứa nhỏ này tới đòi mạng mình, để cho cô vẫn một mực tự trách và áy náy qua ngày.

Nhưng anh, dĩ nhiên lại nhẫn tâm như vậy không nói cho cô.

Anh thế nhưng lại cái gì cũng không nói cho cô biết, trơ mắt nhìn cô chịu khổ!

Anh Cẩn, anh làm như vậy, rốt cuộc là vì sao?

Tay Tiêu Cửu Cửu, mang theo cảm xúc phức tạp sờ lên bụng mình, nếu như phá thai không thành công, vậy đứa nhỏ này cũng đã chùng mười tuần rồi, nếu quả thật phải làm phẫu thuật, bây giờ còn trong vòng ba tháng, vẫn kịp.

Tiêu Cửu Cửu vốc nước lạnh, dùng sức vỗ mặt mình, muốn để cho mình tỉnh táo lại. Cô còn muốn nghe một chút, xem anh Cẩn sẽ giải thích

chuyện này như thế nào với cô?

Tiêu Cẩn Chi vẫn luôn vênh tai nghe động tĩnh trong toilet, sau khi tiếng nước ngừng chảy, lại hồi lâu không thấy Tiêu Cửu Cửu ra ngoài, càng thêm lo lắng, lúc này anh cũng không gọi Đông Phương Cảnh Nhiêu nữa, anh đã chuẩn bị xong tư tưởng, bản thân dứt khoát đứng lên, đi ra ngoài khê gõ cửa, “Cửu Cửu, khá hơn chút nào không?”

Tiêu Cửu Cửu mở cửa, yên lặng đứng nhìn Tiêu Cẩn Chi đứng ngoài cửa, nhìn trong cặp mắt màu đen kia, tràn đầy lo lắng và sầu lo cho cô, cô cười khẽ, “Không sao! Chúng ta tiếp tục ăn cơm!”

Nói xong, cô cầm đầu cầm cổ đi tới trước bàn ăn, mặt bình tĩnh tiếp tục ăn món ăn ngon* của mình.

(*) nguyên gốc: 五脏庙 (hoặc 五脏众) (ngũ tạng miếu). Ngũ tạng chỉ tim gan phổi lá lách thận, miếu chính là nơi để cho người ta cúng bái, thờ phụng. Ghép lại một chỗ chỉ muốn bái tế thân thể của chính mình, ăn ngon một chút.

Tiêu Cẩn Chi và Đông Phương Cảnh Nhiêu vẫn lo lắng cho cô, ngược lại bị sự khác lạ của cô làm cho hai mặt nhìn nhau, hơi không biết làm sao.

“Cửu Cửu...”

Tiêu Cẩn Chi chính là định nói mấy câu gì đó, lại bị Tiêu Cửu Cửu trực tiếp ngắt lời, “Ăn no bụng trước lại nói, lát nữa còn phải đi dạo phố với chị Nhiêu, không ăn no lấy đâu ra hơi sức đi dạo phố, ăn, ăn nhanh lên, chị Nhiêu, cá tuyết này ăn ngon, bây giờ em không có phúc khí để ăn, chị ăn đi, đừng lãng phí món ăn ngon này!”

Tiêu Cẩn Chi nhìn sắc mặt bình tĩnh giống như không có chuyện gì cũng không xảy ra chuyện gì của Tiêu Cửu Cửu, ngược lại trong lòng càng thêm thấp thỏm lo âu, ôi trời ơi, tiểu tử tông của anh, sống hay chết, em cho

một câu đi, nhanh nhẹn chút, cầu xin em đừng treo ngược anh như vậy, trái tim nhỏ bé này của anh cũng sắp không chịu nổi.

Cố tình, cô nhóc Cửu Cửu bé nhỏ này còn giống như không sao cả, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, cô hoàn toàn không hỏi anh cái gì, ngay cả đuôi khóe mắt cũng không thèm liếc anh một cái, hoàn toàn không thấy sự hiện hữu của anh.

Mặt ngoài Tiêu Căn Chi tỏ vẻ như đại gia, nhưng bên trong bây giờ giống như là cháu chắt của người ta.

Ăn một bữa cơm, đã hầu hạ Tiêu Cửu Cửu giống như Hoàng thái hậu, ngay cả Đông Phương Cảnh Nhiêu ở ngay bên cạnh cũng trêu ghẹo cô, “Cửu Cửu, chị thật sự hâm mộ em đó! Có thể có người đàn ông như anh Căn bảo vệ em, thương em như vậy, em nên vừa lòng đi!”

Tiêu Cửu Cửu liếc nhìn chị ấy, “Anh Mộ của chị không thương chị?”

Đông Phương Cảnh Nhiêu liếc mắt nhìn Tiêu Căn Chi, lập tức nói, “Vậy sao giống được? Đó là anh ruột chị, anh ấy đương nhiên phải đối xử tốt với chị.”

Tiêu Cửu Cửu giống như không để ý tới hàm ý sâu sắc bên trong, nhàn nhạt cười, “Chính là như vậy, anh Căn cũng là anh trai em, anh ấy rất tốt với em, cũng không phải là đương nhiên sao!”

Đông Phương Cảnh Nhiêu lại liếc nhìn vẻ mặt đen sì của Tiêu Căn Chi, vội vàng nói, “Vậy sao giống, anh Mộ và chị là ruột thịt, em và anh Căn không phải ruột thịt, cho nên, anh Căn đối xử tốt với em, còn nặng hơn vài phần anh Mộ đối xử với chị.”

Tiêu Cửu Cửu lạnh lạnh liếc nhìn chị ấy, “Thật sao?”

Đông Phương Cảnh Nhiêu rơi lệ rồi, hai người đấu đá, mệt mỏi tôi đây người vô tội đảm nhận thuyết khách bị kẹt ở giữa, hai người có phiền không vậy hả! Tôi nói Tiêu đại thiếu này, không phải anh rất có bản lĩnh sao? Tự anh lên, anh đánh ánh mắt đó cho tôi làm gì? Rõ ràng là đại lão gia oai phong khí phách, lại sợ cô gái nhỏ như vậy làm gì? Trước kia cũng chưa từng thấy anh sợ Cửu Cửu bé nhỏ này mà?

Đông Phương đại thiếu thư lệ rơi đầy mặt, vừa oán thầm không thôi, thầm quyết định trong lòng, lần tới không bao giờ theo chân hai người bọn họ ra ngoài nữa, làm kỳ đà cản mũi cũng quá uất ức rồi.

Đột nhiên, tròn mắt Đông Phương Cảnh Nhiêu đảo quanh, hình như nghĩ đến điểm mấu chốt, chẳng lẽ...

“Cửu Cửu, em có? Đúng không?”

Một tiếng thét kinh hãi của Đông Phương Cảnh Nhiêu, đã chọc tăng giấy cửa sổ giữa hai người Tiêu Căn Chi và Tiêu Cửu Cửu.

Tiêu Căn Chi nhìn nụ cười xấu xa trên mặt Đông Phương Cảnh Nhiêu, hận không thể một phát quất chết con bé, em ấy có biết nói chuyện không vậy? Nếu không nói chuyện, thì cút ra ngoài sớm một chút cho gia!

Nhưng anh không dám mắng mấy lời này ra, nếu thật sự mắng ra rồi, anh thế nào cũng bị Cửu Cửu bé nhỏ bổ cho một phát không thể, bây giờ người ta nhìn anh một trăm lần không vừa mắt, chỉ thiếu không túm được cơ hội trừng trị anh.

Tiêu đại thiếu gia cũng cảm thấy uất ức!

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 87.2

Chỉ có một mình Cừ Cừ bé nhỏ hưởng thụ niềm vui thích giày xéo tinh thần anh! Ai bảo anh gạt em! Ai bảo anh gạt em! Em chính chết anh! Em đánh không lại anh, em dùng tinh thần ngược đãi anh!

Tiêu Cừ Cừ vừa hung hăng ngược anh ở trong đầu, vừa cười với Đông Phương Cảnh Nhiêu, “Vâng, đưa bé trong bụng tới không đúng lúc, chị Nhiêu, khi nào chị rảnh rồi, theo em tới bệnh viện một chuyến!”

Rầm rầm rầm —

Tiêu đại thiếu nhất thời cảm thấy bị sét đánh rồi! Thật là sợ cái gì, sẽ tới cái đó!

Anh một phát níu lại tay Tiêu Cừ Cừ, lần đầu tiên trong đời ấp a ấp úng nói, “Cừ Cừ, đứa nhỏ này, đứa nhỏ này không thể phá!”

Tiêu Cừ Cừ nhìn anh, lạnh lùng cười, “Hử, tại sao?”

Tiêu Căn Chi thật sự bị lạnh lẽo hồi lâu này của cô dọa cho cuống lên, ôm lấy cô, “Chuyện này chúng ta về nhà rồi nói!”

Anh quay đầu lại nói với Đông Phương Cảnh Nhiêu, “Tiểu Nhiêu, anh và Cừ Cừ còn có một số việc cần khơi thông, hôm nào chúng ta gặp lại!”

Đông Phương Cảnh Nhiêu cười híp mắt vung tay lên, “Đi đi! Đi đi! Căn thận đừng xảy ra án mạng đó nha!”

Mặt Tiêu Căn Chi đen sì.

Tiêu Cửu Cửu nhỏ giọng quát anh, “Anh mau buông em xuống! Trước mặt mọi người ôm tới ôm lui, anh có ý gì hả?”

Tiêu Cửu Cửu cảm thấy người phụ nữ này không dễ hầu hạ, anh cũng dứt khoát không biết xấu hổ, mặt vô sỉ nói, “Anh có ngượng gì? Anh ôm bảo bối nhà anh ra ngoài đi dạo, ai dám nói gia một câu, anh diệt kẻ đó!”

Đúng lúc này, anh đột nhiên nghe thấy Tiêu Cửu Cửu hơi há hê nói, “Ha ha, báo ứng của anh sắp tới rồi!”

Tiêu Căn Chi sững sờ, ngay sau đó đã thấy hai người phụ nữ là mẹ anh và thím anh cùng đi từ thang máy ra, vừa đúng, bọn họ vừa ra thang máy, chạm mặt đã đối mặt với anh.

Tiêu Cửu Cửu vội vàng giả bộ bất tỉnh, mềm mại nằm trong ngực anh, chôn mặt vào.

Cô thật sự mắc cỡ không có mặt mũi gặp người!

Mẹ Tiêu vừa nhìn thấy Tiêu Căn Chi ôm một người phụ nữ ở trong ngực, mặc dù không thấy rõ khuôn mặt, nhưng bà biết cá tính của con trai, trong lòng biết rất rõ, chỉ có yêu tinh nhỏ đó mới có bản lĩnh khiến con trai mình cứng chiều như vậy, lúc này, sắc mặt của bà liền trầm xuống.

Nhưng nơi này dù sao cũng là ở bên ngoài, trong lòng bà dù giận nữa, cũng không thể phát tác, chỉ có mặt lạnh đứng trước mặt Tiêu Căn Chi, lạnh giọng hỏi, “Căn Chi, người trong lòng con là ai?”

Tiêu Căn Chi nhếch môi cười lạnh, “Không phải mẹ đã biết sao?”

Nói xong, cũng lười đối phó với bà, ngay sau đó quay sang chào hỏi một tiếng với thím của anh, “Thím, hai người chơi, chúng con có chuyện, đi về trước.”

Lăng Mẫn và Âu Lượng vội vàng gật gật đầu với mẹ Tiêu, cũng nhanh chóng đi theo.

Mẹ Tiêu giận đến cả người run rẩy, nhưng lại không thể hung hăng mắng con trai một trận trong tình huống này, càng không thể nào ra tay, chỉ có thể nén lấy cơn tức, trơ mắt nhìn bọn họ rời đi.

“Chị dâu, chị không sao chứ?” Trương Tiểu Khanh (vợ của chú hai viện trưởng Tiêu Tĩnh Bác) nhìn sắc mặt kinh người này của Diệp Tú Trinh, lo lắng hỏi một câu.

Diệp Tú Trinh giống như đã trút xong cơn giận, mặt đau thương nói với Trương Tiểu Khanh, “Tiểu Khanh, em nói đi, có phải đời trước chị gây nghiệt gì không, đời này mới có thể sinh ra thằng nhóc thú vị Căn Chi chọc giận chị?”

Cái gọi là thanh quan khó quản việc nhà, Trương Tiểu Khanh cũng không biết nên an ủi chị ấy ra sao, không thể làm gì khác hơn đành nói, “Chị dâu, có câu nói, con cháu tự có phúc của con cháu, có một số việc chúng ta phải nghĩ thông suốt một chút, chị nhìn Trác Việt nhà em, nó ra nước ngoài còn không phải tìm một cô gái nước ngoài làm bạn gái sao, em nói nó cũng không nghe, bây giờ em cũng lười quản nó khi gió rồi, tránh cho nó lại nói em không dân chủ, không hiểu người trẻ tuổi bọn chúng, nghĩ thoáng ra thì tốt rồi.”

Sắc mặt Diệp Tú Trinh càng thêm khó coi rồi, bà nghe sao cũng nghe thấy lời này của Trương Tiểu Khanh chính là đang châm chọc bà, ý của bà ta có phải đang nói bà làm mẹ không dân chủ không, không hiểu người trẻ tuổi?

Nếu Trương Tiểu Khanh biết suy nghĩ này của bà ta, chỉ sợ cũng sẽ hộc máu mồm, bà đầy lòng tốt bụng khuyên bà ta, cũng thành bà không phải.

Lúc này Diệp Tú Trinh đâu còn tâm tư đi ăn cơm dạo phố, gương mặt đen kịt, trầm giọng nói với Trương Tiểu Khanh, “Tiểu Khanh, chị nhớ còn có việc phải làm, đi về trước, một mình em đi dạo đi! Xin lỗi!”

“Chị đi đi! Vậy một mình em đi dạo một chút!”

Thấy Diệp Tú Trinh vội vã rời đi, Trương Tiểu Khanh lắc lắc đầu, người chị dâu này của bà, cũng đã nhiều năm như vậy, tính tình duy ngã độc tôn * vẫn không thay đổi, cố tình bà cứ muốn can thiệp vào bác cả và Căn Chi, thành hoàn toàn ngược lại.

(*) duy ngã độc tôn: chỉ có mình là nhất, ý chỉ cực kỳ kiêu ngạo, tự cao tự đại.

Giống như bà thật tốt, để Tiêu Tĩnh Bác buông tay không đọ với lũ nhỏ, buông tay để bay đi, người đàn ông này và lũ nhỏ giống như điều, chỉ cần nắm chặt dây ở trong tay, cho dù bay xa, bà vẫn có thể kéo trở lại lần nữa.

Giữa cầm dây và cho phép cất cánh, chỉ cần nắm chắc là tốt rồi, như vậy, mấy người đàn ông không chỉ có thể tự do bay lượn trên bầu trời, rồi lại vĩnh viễn không thể thoát khỏi lòng bàn tay của mình đó sao?

Chỉ có điều, nghĩ tới những chuyện bà nghe nói, sợ rằng giữa bác cả và chị dâu, còn có mâu thuẫn với Căn Chi, muốn cởi bỏ khúc mắc với nhau, cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Haizzz...

Sau khi thở dài một tiếng, Trương Tiểu Khanh quyết định, mặc kệ chuyện của bọn họ, mình vẫn đi mua đồ thôi, khó có được ra ngoài, là tới vui vẻ, cũng không thể chuyện hồng bút của người khác tới phá hỏng tâm tình của mình.

Chuyện của bọn họ, để cho chính bọn họ tự phiền đi!

Tiêu Cẩn Chi giống như sợ Tiêu Cửu Cửu chạy mất, đoạn đường này ôm lên sau, cũng không buông tay.

Mặc cho Tiêu Cửu Cửu nói khô miệng rồi, anh vẫn ôm cô.

Đợi đến khi ôm cô về trong phòng ở biệt thự, Tiêu Cẩn Chi đè luôn cô dưới thân, mặt khẩn trương nói, “Cửu Cửu, em nghe anh giải thích, có được không?”

“Anh nói! Em nghe!”

Tiêu Cửu Cửu bình tĩnh nhìn anh, tròng mắt sâu kín giống như động đen, cuốn toàn bộ thần hồn của Tiêu Cẩn Chi vào.

Anh dùng sức hôn cô, gục vào bên tai cô, nói nho nhỏ, “Một đêm kia cùng với em, là anh! Đứa bé cũng là của anh, sinh ra, có được không?”

Tiêu Cửu Cửu dùng sức nhắm nghiền hai mắt, trong lòng vừa chua vừa chát, lại có một vui sướng và may mắn không giải thích được.

Nghĩ tới đêm hôm đó cô vẫn cho rằng nằm mơ một giấc mộng xuân tuyệt đẹp, thì ra là, cô không phải đang nằm mơ, thì ra là, tất cả đều là sự thật! Người một đêm kia, thật sự là anh Cẩn!

Tên khốn kiếp này! Tại sao anh phải lừa cô? Tại sao anh không sớm nói cho cô biết?

Lại mở mắt ra nữa thì đáy mắt cô đã hoàn toàn lạnh lùng, “Nói cho em biết chân tướng sự tình và lý do!”

Tiêu Cẩn Chi trở mình một cái, ôm lấy cô thật chặt vào trong ngực, lần đầu tiên phân tích đáy lòng mình với cô, bày ra đáy lòng mình trần trụi trước mặt cô.

“Cửu Cửu, có biết anh yêu em không?”

“Ừm!”

“Vậy em có biết, anh yêu em bao nhiêu không?”

“Ừm!”

“Vậy chắc em cũng biết, anh làm tất cả, cũng là vì em?”

“Ừm!”

“Vậy em có biết không, ý niệm tiếp tục còn sống của anh, chính là muốn cuộc sống của em trôi qua tốt hơn, càng hoàn mỹ hơn, cũng càng yên ổn hơn?”

“Ừm! Em biết rõ.”

Chính bởi vì biết anh, hiểu rõ anh, cho nên, cô mới không tức giận, ngược lại, vào lúc này, cô thậm chí còn cảm thấy may mắn vì đêm đầu tiên của cô cho anh, cũng may mà đứa nhỏ trong bụng là của anh, mà không phải của Lương Kinh Đào.

Nhưng cô giận anh chính là, tại sao anh lại có băng ghi hình? Tại sao sau đó Tiêu Cẩn Chi không nói cho cô biết? Mà mặc cho một mình cô ở trong đau khổ? Thế nhưng anh lại ở bên cạnh nói dối liên thiên, cố gắng che đậy tất cả?

“Cửu Cửu, anh yêu em! Hơn anh yêu chính mình! Trước kia, có Phượng Thần ở đây, anh chỉ muốn nhìn hai người hạnh phúc là được rồi, nhưng Phượng Thần không còn ở đây, anh muốn chăm sóc hạnh phúc cho em! Nhưng trong lòng em vẫn không bỏ qua khúc mắc, cho nên, Lương Kinh Đào vừa xuất hiện, em đã coi cậu ta là Phượng Thần mà yêu, tình cảm của em đối với Phượng Thần, chuyển tới trên người cậu ta.”

“Nhưng cậu ta đối với em, cũng chỉ có tư tưởng xấu. Sau khi điều tra rõ thân phận của cậu ta, em cũng đã biết rõ thân phận của cậu ta, nhưng em vẫn cho cậu ta cơ hội, vì cảm tổn thương cho cậu ta mà hại em, anh vẫn luôn nhìn cậu ta chăm chăm, thu mua người bên cạnh cậu ta.”

Lòng tức giận oán hận của cô, ở trong tự thuật của Tiêu Căn Chi, dần dần bình tĩnh lại từng chút một.

CỤC CUNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 87.3

“Cho nên, ngày đó Lương Kinh Đào để Lộ Hữu Nghĩa bỏ thuốc cho em, anh liền cho người bỏ một phần thuốc cho cậu ta. Sau đó, tạo ra sự cố mất điện, len lén đổi em ra ngoài, lại đổi một người phụ nữ khác qua cả đêm với cậu ta.”

“Sau đó, khi em sắp tỉnh thì đổi hai người lại chuyển qua cho nhau, Cừu Cừu, anh biết rõ anh sai rồi, nể tình anh muốn để cho em xem diện mạo thật sự của Lương Kinh Đào, thấy rõ ràng kết quả giữa em và gia tộc cậu ta sẽ chọn lựa bên nào, nhưng hành động của anh, rốt cuộc vẫn làm tổn thương đến em, anh nhận sai! Cho dù em muốn phạt anh như thế nào cũng được, anh nhận tội này! Nhưng mà...”

Anh sâu sắc nâng mặt cô lên, vẻ mặt thành khẩn nói, “Nhưng mà, anh muốn đứa bé này, đây là con của anh và em, Cừu Cừu, sinh bảo bối bé nhỏ của chúng ta ra được không, có được không?”

Tiêu Cừu Cừu nhìn anh, cảm giác trong lòng cực kỳ uất ức, hung hăng há mồm cắn anh một phát, cho đến khi thấy máu.

Mùi máu tươi xông vào trong lỗ mũi, dạ dày cô lại sôi trào lên, vội vàng đẩy anh ra, “Mau buông em ra, em muốn ói...”

Tiêu Cẩn Chi vội vàng buông cô ra, nhìn cô nhảy lên, lại chạy vào trong bồn cầu ói không thôi.

Tiêu Cẩn Chi nghe được mà đau lòng, vội vàng chạy theo, giúp cô vỗ lưng, “Như thế nào? Có khá hơn chút nào không? Cữu Cữu, có muốn đi bệnh viện kiểm tra một chút không? Cữu Cữu...”

Tiêu Cữu Cữu ói không thoải mái, trong lòng lại giận, đỏ mắt, nghiêng đầu tức giận gầm lên một tiếng với anh, “Anh câm miệng cho em, có được không? Anh dài dòng nữa, em trực tiếp đến bệnh viện phá thai luôn!”

Tiêu Cẩn Chi bị sợ đến trong lòng bị quất một phát, vội vàng xua tay nói, “Được được được, anh không nói, không nói, em đừng kích động! Đừng kích động!”

Anh vừa nói, vừa dịu dàng cầm khăn, cẩn thận từng ly từng tí lau sạch mặt giúp cô.

Anh càng tỏ vẻ sợ hãi, Tiêu Cữu Cữu càng giận dữ sợ, cướp lấy khăn, cắn hận nói, “Anh đi ra ngoài! Đi ra ngoài! Hiện giờ em không muốn nhìn thấy anh, để cho một mình em yên tĩnh một chút!”

Tiêu Cẩn Chi dùng lực ôm lấy cô, đáy mắt tràn đầy nóng nảy và thâm tình, “Cữu Cữu, anh đi ra ngoài, em đáp ứng anh, ngàn vạn lần đừng làm chuyện điên rồ, được không? Em chính là người quý trọng nhất trên đời này của anh, muốn yêu thương, cho dù em muốn xử phạt anh như thế nào cũng được, anh chỉ van cầu em, đừng làm chuyện điên rồ, giữ lại con của chúng ta, được không?”

Tiêu Cữu Cữu than nhẹ một tiếng, “Anh Cẩn, em mệt mỏi, anh để cho em suy nghĩ thật kỹ! Để cho em yên tĩnh một lúc, nghỉ ngơi một chút, có được không?”

“Được! Vậy em nghỉ ngơi đi! Anh ở bên ngoài coi chừng.”

Tiêu Cẩn Chi lại lưu lại một nụ hôn lên trán cô, cẩn thận từng bước đi không nỡ đi ra ngoài, nhưng vẫn canh giữ ở bên cửa, không dám rời xa.

Cô rốt cuộc đã biết! Cũng tốt, cô cuối cùng sẽ biết.

Hiện giờ, anh đang chờ đợi cô phán quyết.

Tiêu Căn Chi lấy ra một điều thuốc, hút hết điều này đến điều khác.

Tiêu Cửu Cửu bên trong phòng, chỉ cảm thấy trong đầu hoàn toàn rối loạn, cô cái gì cũng không suy nghĩ, chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon.

Sau khi rửa mặt, cô thay áo ngủ, trực tiếp nằm trên giường, có lẽ có cảm giác tâm tư và sức lực quá mức mệt mỏi, khiến cho cô cực kỳ mệt mỏi, thế nên nằm xuống giường, cứ nặng nề ngủ thiếp đi.

Đợi ngủ một giấc tỉnh dậy, đã là vừa mới lên đèn.

Tiêu Cửu Cửu cứ nằm yên trên giường như vậy, nghĩ từng chút từng chút một về quá khứ, nghĩ tới ân ân oán oán bây giờ, còn có nếu lưu lại đứa nhỏ này, về sau sẽ có kết quả gì.

Cô càng nghĩ càng phiền não, cắn tức ngời dậy, cầm gối đầu lên, dùng sức đập trên giường, giống như đang đập Tiêu Căn Chi đồ trứng thúi đó, dùng sức đập, dùng sức đập...

Nghĩ tới nghĩ lui, cô quyết định lưu lại đứa bé này!

Nếu như đứa bé này là của cô và anh Căn, cô không bỏ nó đi được!

Nhưng mà, Tiêu Căn Chi đồ trứng thúi đáng chết, tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ cho anh!

Anh dám tính toán cô, phải chịu đựng bị cô tính kế khổ sở, Tiêu Căn Chi, anh và Lương Kinh Diễm còn có hôn ước, em lại có con của anh, em ngược lại muốn nhìn xem, hiện giờ anh làm như thế nào để xong chuyện?

Lúc này, Lăng Mẫn khe khẽ đẩy cửa đi vào, vừa thấy được Tiêu Cửu Cửu đã tỉnh rồi, lập tức cười nói, “Tiểu thư tỉnh rồi, có đói bụng không?”

Một giấc ngủ này ngủ được thời gian rất dài, từ giữa trưa ngủ thẳng tới bây giờ là buổi tối, Tiêu Cửu Cửu quả thật cảm thấy đói bụng, cô cũng không kiêu cách, hỏi thẳng, “Có gì ăn ngon sao?” Lăng Mẫn cười nói, “Có, có một bàn món ăn ngon đó, đều do tiên sinh tự mình làm, tôi nhìn cũng chảy nước miếng, cô mau xuống xem một chút, tiên sinh đã đỏ mắt trông mong ngài một ngày!”

Tiêu Cửu Cửu mặc áo khoác và quần bông vào, bây giờ tháng mười một rồi, ban đêm Kinh đô đã rất lạnh, bản thân cô lại tương đối sợ lạnh, cho nên phải mặc thật dày một chút mới không lạnh.

Tiêu Căn Chi vốn đang ngồi trên ghế sa lon xử lý văn kiện, vừa thấy Tiêu Cửu Cửu, lập tức thả công văn trong tay xuống, vội vàng tiến lên đón, mặt cười lấy lòng, “Cửu Cửu, tỉnh ngủ rồi? Đói bụng không? Anh làm rất nhiều món ăn, mau tới nếm thử một chút.”

Tiêu Cửu Cửu mặc cho anh kéo đi, đi tới bên cạnh bàn ăn, quả nhiên nhìn thấy đầy bàn món ăn nhiều màu sắc khác nhau, còn có tất cả đều là món cô thích ăn, nghĩ tới người đàn ông cực kỳ ít xuống bếp này, vì để lấy lòng cô, đúng là đã bỏ công phu.

Nhưng mà, ăn cần một ngày đã đủ rồi sao?

Tiêu Căn Chi không ngừng gấp thức ăn cho cô, rất nhanh đã gấp đầy một chén.

Tiêu Cửu Cửu gấp một miếng bỏ vào trong miệng, từ từ nhai, liếc mắt nhìn thấy ánh mắt chờ mong khích lệ của Tiêu Căn Chi, cười cười, “Ừ, ăn ngon!”

Ngay sau đó, lại từ từ bổ sung thêm một câu, “Nếu ngày ngày được ăn món ăn anh Cần tự làm thì tốt.”

Tiêu Cần Chi lập tức gật đầu, “Được, về sau ngày ngày anh làm đồ ăn cho em!”

Tiêu Cửu Cửu tỏ vẻ giốg như ngạc nhiên, “Không phải ngày ngày anh đều bận rộn đến không thấy bóng dáng sao? Có rảnh rồi làm không?”

Tiêu Cần Chi cười rục rờ với cô, “Đương nhiên là có, không rảnh cũng phải tìm thời gian rảnh rồi mà làm.”

Tiêu Cửu Cửu cười cười, dưới hâu hạ của anh, ăn no bụng.

Thức ăn trong nhà, đều theo khẩu vị của cô, cũng kỳ quái, Tiêu Cửu Cửu không có phản ứng gì với thức ăn khác, nhưng cố tính với món cá cô thích ăn nhất, phản ứng lại đặc biệt lớn, đặc biệt không ngửi được mùi tanh.

Lần này nếu Thôi tổng không phải chó ngáp phải ruồi, không chừng bụng không lớn, trong lúc nhất thời cô thật sự không phát hiện ra.

Lau miệng, Tiêu Cần Chi lại bưng một chén nước tới cho cô súc miệng.

Sau đó, kéo cô ra ghế sa lon ngồi xuống, ôm cô vào trong ngực mình, nhẹ giọng nói ra, “Cửu Cửu, chúng ta kết hôn được không?”

Trong nháy mắt Tiêu Cửu Cửu ngồi thẳng người, mặt kinh ngạc nhìn anh chăm chăm, “Kết hôn? Ai nói em muốn kết hôn với anh? Anh Cần, anh yên tâm, em tuyệt đối không ép buộc anh làm chuyện hư hỏng vì có con mới cưới, đứa bé này em sẽ sinh ra, chỉ có điều, nó là của em! Không phải chuyện của anh!”

Mặt Tiêu Căn Chi tối sầm đi trong nháy mắt, cô nhóc này quả thật mang thù rồi! Hiện giờ cô đang nghĩ cách trừng phạt anh!

Anh tỏ vẻ đau khổ nói, “Cửu Cửu bé nhỏ, đứa nhỏ này anh cũng có phần, sao em có thể nói không phải chuyện của anh chứ? Lại nói, anh rất thích chuyện có con mới cưới, đây là chuyện vui, sao lại thành chuyện hư hỏng đây? Cửu Cửu, gả cho anh đi! Em suy nghĩ một chút, chúng ta một nhà ba người ở chung một chỗ, hạnh phúc bao nhiêu!”

Tiêu Cửu Cửu lườm anh, “Đừng quên, ngài Tiêu anh là người có hôn ước, em ấy mà, không muốn làm người thứ ba và hồ ly tinh, cho nên, đứa nhỏ này không có quan hệ gì với anh!”

Nói xong, Tiêu Cửu Cửu xụ mặt xuống, “Anh Căn, anh tốt nhất đừng ép em!”

Cô đã nghĩ xong, nếu bây giờ Tiêu Căn Chi còn có hôn ước, cô muốn kết hôn với anh, bây giờ nhất định không thể! Co chỉ có thể mang theo đứa bé chạy đi, để cho anh giải quyết tất cả mọi chuyện ở đây rồi nói!

Khuôn mặt tuấn tú của Tiêu Căn Chi cũng trầm xuống, nhìn Tiêu Cửu Cửu nhẹ nhàng lên lầu, trong nháy mắt trong đầu anh thoáng qua vẻ kiên định, xem ra, có một số việc phải làm trước!

Sau một tuần, Tiêu Căn Chi quả nhiên ngày ngày trở về nấu cơm cho cô, cho dù bận rộn hơn nữa, anh cũng bớt chút thời gian trở về, có lúc, làm xong cơm, lại quay về công ty tiếp tục làm việc.

Tiêu Cửu Cửu nhìn gò má càng ngày càng gầy, có vài lần muốn nói lại thôi, nhưng vừa nghĩ tới mình ngay lập tức phải rời khỏi anh, trong lòng lại không nở nòng đậm, nghĩ tới có thể ăn nhiều thêm mấy lần đồ anh làm, cũng tốt.

Gần tối ngày này, Tiêu Cẩn Chi theo lệ thường trở lại nấu cơm, vừa vào cửa đã thuận miệng hỏi Lăng Mẫn, “Tiểu thư đâu?”

Lăng Mẫn cười trả lời, “Ngủ trên lầu, còn chưa dậy!”

Tiêu Cẩn Chi nhú mày, “Sao hôm nay đã trễ vậy rồi mà còn đang ngủ?”

Đột nhiên trong lòng nảy dựng lên, giống như có dự cảm xấu gì đó, Tiêu Cẩn Chi một phát ném cặp công văn trong tay, nhanh chóng xông lên trên lầu.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Xem Em Chạy Đi Đâu?

Khi Tiêu Cẩn Chi xông lên lầu, mở cửa phòng Cửu Cửu ra, đập vào mắt là căn phòng trống tuếch, nhất thời cảm giác tâm cũng lạnh.

Anh đi tới bên cửa sổ, nhìn sợi dây vẫn còn treo ở đó, tức giận trào lên như cơn sóng thần cuồn cuộn từng trận mãnh liệt.

Cô nhóc đáng chết, đang mang thai thế nhưng lại dám trèo tường trốn đi, chờ đến khi bắt được người về, anh cần khiến cô ghi nhớ thật lâu mới được.

Tiêu Cẩn Chi nhanh chóng kiểm tra căn phòng một lần, khi thấy trên bàn trang điểm lưu lại một phong thư thì nhanh chóng đi tới, vừa cầm lên nhìn, phía trên chỉ để lại mấy lời ngắn ngủn.

"Anh Cẩn, trước khi anh chưa giải quyết hết chuyện trong tay lẫn chưa khôi phục thân phận độc thân của mình thì không nên tới tìm em. Em đã đồng ý thì nhất định sẽ bình an sinh con ra. Anh đừng lo lắng cho em... em nhất định sẽ sống rất tốt, nếu như anh thật sự yêu em, thì hãy mau thu dọn cục diện cho sạch sẽ, chờ đến khi mọi chuyện kết thúc, em sẽ dẫn con trở về! Anh Cẩn, sau này còn gặp lại!"

Cái gì mà sau này còn gặp lại? Chó má mà!

Cô nhóc chết tiệt kia, thật là quá lâu không bị thu thập đây, gan cũng càng ngày càng lớn, lại dám bỏ anh lại, một mình mang theo con trai bảo

bối của anh trốn đi? Giỏi lắm! Thật là quá giỏi!

Tiêu Cẩn Chi cố đè nén chua xót trong lòng xuống, cắn chặt răng, lấy điện thoại di động ra, gọi cho Tiêu Cửu Cửu, nhưng đầu bên kia chỉ có âm thanh lạnh lẽo đáp lại: "Số điện thoại này hiện tại đã bị khóa! Xin quý khách vui lòng gọi lại sau!".

Sau khi Tiêu Cẩn Chi liên tục gọi đi gọi lại mười mấy lần, rốt cuộc tâm dầm dề đóng băng.

Anh lại bấm một số điện thoại khác.

Điện thoại vừa thông, Tiêu Cẩn Chi lạnh lùng phân phó cho người ở đầu dây bên kia: "Cửu Cửu mất tích! Cậu lập tức phái người đi điều tra, nhớ chú ý các nút giao thông quan trọng ở kinh đô, coi như có phải lật khắp cả thủ đô này lên cũng phải tìm bằng được người về đây! Nếu như không tìm được ở thủ đô thì tìm kiếm những thành phố quanh đây, cho đến khi tìm được cô ấy mới thôi!".

"Vâng!"

Ngay sau đó, Tiêu Cẩn Chi lại gọi điện thoại cho Đông Phương Cảnh Mộ, Tần Tấn, Chu Tiêu, Hứa Hằng Minh, sau đó là Đông Phương Cảnh Nhiêu, Trương Dương, La Manh, sau khi xác định Cửu Cửu không hề liên lạc với bọn họ, anh liền nhắn nhủ một khi có tin tức của cô thì phải lập tức báo ngay cho anh.

Tất cả bọn họ khi biết Tiêu Cửu Cửu mất tích, trong lòng liền nóng như lửa đốt, cũng đều phái người gia nhập vào đội ngũ lục soát tìm kiếm, hy vọng có thể mau mau tìm ra tiểu tổ tông này.

Trong khoảng thời gian ngắn, bởi vì Tiêu Cửu Cửu mất tích, mà cả kinh đô này đều bị chìm trong gió nổi mây phun, người ngã ngựa đổ.

Dĩ nhiên, cũng có người thầm mong sao Tiêu Cửu Cửa vĩnh viễn không bao giờ quay lại nữa, đây là cơ hội tốt để thu thập con nhỏ đáng ghét kia, để cho nó vĩnh viễn biến mất, đừng cứ suốt ngày quanh quanh quẩn quẩn chường hết cả mắt.

Nhiều nguồn thế lực đều đang lùng sục tìm Tiêu Cửu Cửa, chỉ mong mình là người tìm thấy cô trước tiên.

Khi Tiêu Căn Chi được thủ hạ báo cáo lại rằng còn có một đám người khác đang tìm Tiêu Cửu Cửa thì lại càng thêm lo lắng cho an toàn của cô, cũng không ngừng suy nghĩ những nơi mà cô có thể đi? Sau đó, vừa lái xe tìm kiếm, vừa cẩn thận loại trừ từng điểm một.

Suốt cả một ngày, có rất nhiều nhân lực thi nhau đi tìm, nhưng ngay cả bóng lưng cũng chẳng thấy đâu huống chi là tìm được.

Trời đất bao la, có đôi khi nếu một người thật sự muốn trốn tránh mà nói, kể cả có cất công tìm kiếm ra sao cũng sẽ không dễ dàng, huống chi, người kia là Tiêu Cửu Cửa thông minh cơ trí.

Tiêu Căn Chi phiền não đấm mạnh lên tay lái, anh đã lái xe liên tục cả một ngày, lần mò khắp các góc ngách, đi đến tất cả các nơi cô có thể đi, nhưng vẫn không tìm được người.

Tiêu Căn Chi cảm thấy tinh thần của mình đang sắp hỏng mất.

Cửu Cửa, em đang ở đâu? Cô gái ngốc này, em bảo anh làm thế nào mới tốt đây?

Nếu như em muốn mang bản thân ra để trừng phạt anh, hành hạ anh, vậy thì chúc mừng em... em đã thành công rồi! Nhưng, nỗi buồn giận trong lòng cũng không thể nào sánh với sự lo lắng đang dần tăng lên, hiện tại điều mà anh muốn biết nhất, chính là cô nhóc này rốt cuộc đã chạy đi nơi nào?

Lại nói lúc xế chiều, Tiêu Cửu Cửu lừa Lăng Mẫn rằng mình muốn ngủ trưa, sau đó, len lén cẩn thận từng li từng tí từ cửa sổ tuột xuống, rồi nhanh chóng chạy tới sân bay, hiện tại, cô quả thật rất muốn đáp máy bay đến Anh quốc, gia nhập vào nhà Đông Phương.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, liền cảm thấy không ổn...!

Cô đoán, nếu mình gia nhập vào nhà Đông Phương e là mới vừa đi tới chỗ nào, cũng sẽ bị Tiêu Căn Chi bắt trở lại, thì chẳng phải công cốc rồi sao?

Không được! Cô phải nghĩ cách, tìm một con đường khác, như thế mới có thể tránh được tai mắt của Tiêu Căn Chi.

Ở Kinh đô phương Bắc này, cơ hồ là chẳng có chuyện gì mà người kia không làm được.

Mà hơn nửa phía Bắc, cơ hồ đều là thế lực của nhà họ Long gia, chỉ cần bọn họ liên thủ, thì cho dù ở đâu cô cũng không có chỗ để ẩn thân, mặc kệ là nơi nào, nhất định chưa đến một tháng cũng sẽ bị Tiêu Căn Chi tìm được.

Cho nên, Tiêu Cửu Cửu sau khi cân nhắc kỹ càng liền chọn đi đến miền Nam!

Thời tiết cũng đã trở lạnh, phía nam nhiệt độ có vẻ cao hơn, tương đối ấm áp, chờ sinh ở bên kia không còn gì tốt hơn!

Hiện tại trong tay cô còn có hơn một vạn tiền mặt, phải tiết kiệm ăn tiêu, sau khi tìm được một chỗ ở ổn định, cô còn phải tìm cho mình một công việc để nuôi sống bản thân và đứa nhỏ trong bụng.

Cửu Cửu tin dựa vào bản lĩnh của mình cho dù ở nơi nào, cô cũng đều có thể kiếm được cơm ăn.

Tiêu Cửu Cửu âm thầm cười khổ, đây chẳng phải là do bản thân tự làm tự chịu, tự mình chuốc lấy cực khổ hay sao?

Nhưng cho dù là thế thì cô cũng không muốn gánh tiếng xấu "Tiểu Tam" hoặc "Hồ ly tinh" mặt dày mày dạn ở lại trong biệt thự, trải qua cuộc sống cầm y ngọc thực nhưng tâm lại không hề được an bình.

Anh Căn, thật xin lỗi! Em biết rõ bây giờ đang là giai đoạn mà anh khó khăn nhất, vừa phải đối phó với nhà họ Lương, với yêu cầu của Lương Kinh Diễm, lại còn phải lao tâm khổ tứ vì em nữa...vốn dĩ em không nên rời đi lúc này, nhưng, em nghĩ, anh sẽ hiểu cho em thôi có đúng hay không?

Em đi rồi! Anh mới có thể thông thả không vướng bận gì mà chiến đấu với bọn họ, có khi mọi chuyện sẽ còn tiến triển nhanh hơn.

Nếu như vào lúc này, tin tức em mang thai truyền ra ngoài, có lẽ đối với anh, đối với nhà họ Tiêu, hay với em mà nói, cũng đều hết sức bất lợi, lúc nào cũng có thể trở thành điểm để người khác công kích, cho nên, em phải đi!

Vì vậy, trong phòng rửa tay, cô nhanh chóng buộc tóc cao lên thành tóc đuôi gà, hóa trang thành một cô nhóc mười bảy mười tám tuổi, trang điểm mắt khói, lại đeo hai chiếc hoa tai tròn loang loáng, cái miệng anh đào nhỏ nhắn tô son đậm choét, sau đó, mặc thêm vào một bộ quần áo rách te tua.

Tiêu Cửu Cửu nhìn bóng dáng phản chiếu trong gương, quả nhiên hình tượng gái hư này trông thật khiếp người.

Chỉ bằng những ánh mắt khinh thường của đám phụ nữ trong toilet đang bắn về phía mình, Tiêu Cửu Cửu liền âm thầm cười trộm.

Ai có thể ngờ được một cô gái ăn chơi xấu xí như thế này lại chính là Tiêu Cửu Cửu đẹp khuynh nước khuynh thành đây cơ chứ?

Nhìn chung quanh một lát, xác định mình không có vấn đề gì, Tiêu Cửu Cửu mới đeo túi lên vai, vô cùng tự nhiên nghênh ngang đi ra.

Cô cũng không đi theo lộ tuyến bình thường, tiện tay vẫy một chiếc taxi, chạy đến bến xe, sau đó lại bắt xe buýt, đi ra ngoại ô, cuối cùng mới leo lên một chiếc xe khách xuôi về phía nam.

Quay đầu lưu luyến nhìn mảnh đất quen thuộc một lượt, không biết từ lúc nào cô mới có thể lại trở lại nơi này?

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 88.2

Lúc ngồi lên xe, Tiêu Cửu Cửu đặc biệt cẩn thận, cả đoạn đường đều đặt hai tay lên bụng, tận lực tránh chấn động, bây giờ mặc dù thai nhi đã được mười hai tuần, nhưng vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn.

Cũng may đoạn đường này đều là xa lộ cao tốc, xe chạy vững vàng, Cửu Cửu ở trên xe còn ngủ một giấc, khi tỉnh lại cảm giác tinh thần khôi phục lại không ít.

Lúc này, sắc trời ngoài cửa sổ đã tối thui, ngay cả một ngôi sao cũng không thấy hướng chi là mặt trăng, chẳng biết đã tránh đi đâu rồi.

Tiêu Cửu Cửu lấy điện thoại di động ra, xem thời gian, hiện tại đã là tám giờ tối.

Cô quay sang nhìn khắp xung quanh một lượt, ngồi bên cạnh là một người phụ nữ đã hơn bốn mươi tuổi, dưới ánh đèn xe mờ ảo, Tiêu Cửu Cửu thấy người này mặc một bộ công sở bình thường, dáng dấp mập mạp tròn tròn, ngay cả mắt cũng híp lại thành một đường, chỉ có hai con ngươi sáng loáng thỉnh thoảng sẽ chớp động vài cái.

Tiêu Cửu Cửu nhàm chán nên nhỏ giọng hỏi người nọ một câu: "Chị gái à, hiện tại xe đã chạy đến đâu rồi ạ?"

Chị gái kia liếc cô một cái, hiển nhiên là có chút bất mãn đối với cách trang điểm và trang phục hiện tại của cô, khẽ khàng đáp: "Hình như đến

Tân Thành rồi!".

Tiêu Cửu Cửu liền "ạ" một tiếng, cũng không tiếp tục nói chuyện.

Từ Kinh Thành đi về phía nam phải đi qua Tân Thành, Thương Châu, rồi đến Tế Thành, mà chuyến xe này đích đến cuối cùng chính là Tế Thành, xe chạy thông đêm có lẽ khoảng năm tiếng sau mới tới nơi.

Chị gái kia có lẽ cũng đang thấy buồn chán nên quay sang hỏi cô: "Em gái, em tên là gì?".

"Em tên là..... Tiểu Tiêu! Còn chị?", cô vốn muốn nói tên mình là Tiêu Cửu Cửu, nhưng ngẫm nghĩ một chút, vẫn thấy nên lấy một cái tên giả thì tốt hơn.

Chị gái ngồi cạnh ồ lên một tiếng, cũng tự nhiên nói tên của mình: "Chị tên là Vương Xuân Hồng. Này, Tiểu Tiêu, em cũng đến Tế Thành hả? Nghe khẩu âm của em không giống người ở đó, đi thăm người thân sao?"

Tiêu Cửu Cửu cười cười: "Vâng, em đến thăm thân nhân!"

Vương Xuân Hồng bất mãn soi mói mặt của cô một lát, rồi nói: "Chị nói này Tiểu Tiêu, nghe cách em nói chuyện rất lễ phép, nhưng sao lại ăn mặc thành ra như vậy? Chẳng khác nào mấy cô gái trẻ chơi bời lêu lổng, tuyệt không đẹp mắt, làm cho người ta rất mất thiện cảm!".

Khoé mắt Tiêu Cửu Cửu khẽ giật một cái, chị gái này quả nhiên là người ăn ngay nói thật! Kể cả người ta có xấu xí thế nào thì cũng đừng vạch trần vết sẹo của người ta ra mới phải chứ! Cũng may cô thật sự không xấu, nếu không sẽ đau lòng lắm đây.

Chị Vương dường như cũng cảm giác mình nói hơi quá, ha ha cười gượng hai tiếng: "Tiểu Tiêu, thật xin lỗi! Chị vốn thẳng tính, chứ không cố ý nói như vậy đâu, nói sai rồi, em đừng trách nhé...!"

Tiêu Cửu Cửu phóng khoáng vung tay lên: "Không có việc gì, em không ngại đâu!".

Chị Vương lại hỏi: "Lúc đến Tế Thành đã quá nửa đêm rồi, em có người tới đón không?".

Tiêu Cửu Cửu lắc đầu đáp: "Quá muộn, không nên quấy rầy người ta, em sẽ tìm khách sạn ở qua một đêm đã!".

Chị Vương vừa nghe thấy cô tìm khách sạn, thì hai con mắt mở thật to, ra dáng gà mẹ dạy dỗ con gái nhà mình: "Em ở khách sạn sao! Chỗ đó đắt tiền lắm! Em còn nhỏ, không nên tiêu tiền phung phí..., cha mẹ kiếm tiền cũng không dễ dàng gì!"

.....

Gặp gỡ chị gái thích dạy dỗ người khác thế này, Tiêu Cửu Cửu cũng lười phản bác, chỉ có thể cười khan gật đầu đáp ứng "Dạ".

Chị Vương thấy Tiêu Cửu Cửu không nói gì nữa, sau khi câu được câu không, liền nhắm mắt ngủ tiếp.

Tiêu Cửu Cửu cũng nhắm mắt lại dưỡng thần.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Tiêu Cửu Cửu đột nhiên nghe thấy một giọng nam lớn tiếng hét: "Đến bến rồi! Xe đã đến Tế Thành, tất cả mọi người mau xuống xe! Xuống xe! Tất cả quý khách đừng quên cầm hành lý của mình, nhanh chóng xuống xe nào!".

Tiêu Cửu Cửu mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, ra sức chớp chớp, liền thấy tất cả mọi người đang lục tục đứng lên, chị gái bên cạnh cũng đang lôi hành lý của mình ra. Cô nhìn ra bên ngoài, ánh đèn sáng trưng ở phía ngoài trạm xe càng tăng thêm vẻ vắng lặng, lạnh lẽo của màn đêm.

Cô quay sang hỏi người kế bên: "Chị Vương, đây là Tế Thành sao?"

Chị gái nào đó đang mãi thu dọn hành lý chẳng buồn ngẩng đầu lên chỉ đáp lại một câu: "Ừ, đến nơi rồi! Tất cả mọi người đều phải xuống bến, đây là trạm cuối rồi mà!".

"A, cảm ơn chị!"

Tiêu Cửu Cửu cũng nhanh chóng cầm lấy túi, thuận tay sờ sờ ví tiền kẹp giữa đồng quần áo, thấy vẫn còn nguyên, liền yên lòng đeo lên vai, lướt qua chị gái kia xuống xe.

Vừa bước ra khỏi xe, Tiêu Cửu Cửu mới đi được mấy bước đã bị một vòng người vây kéo: "Cô gái, muốn ở trọ không?".

"Cô gái, đến chỗ tôi trọ lại đi!""Em gái à, chỗ của tôi chỉ có 10 tệ một đêm thôi!"

"Em gái, chỗ tôi sạch sẽ lại tiện nghi, cũng chỉ có 10 tệ một đêm!"

"Đến chỗ tôi đi!"

"Đến chỗ tôi này....."

Tiêu Cửu Cửu cũng không để ý đến bọn họ, vẻ mặt hết sức bình tĩnh, đám người kia sau khi nói rõ bọt mép không có kết quả liền trực tiếp hành động, kéo Tiêu Cửu Cửu đi ra ngoài.

Tiêu Cửu Cửu khẽ nhú mắt, bỏ tay người nọ đang giữ chặt cánh tay mình ra, rồi quay đầu lại, mắt lạnh quét qua một vòng những người kia: "Kéo cái gì mà kéo? Tôi có nói là muốn ở trọ sao? Tất cả đều cho cút xa một chút, nếu không, hừ"

Đám người kia sững sờ, đưa mắt nhìn nhau, một tên thanh niên trẻ tuổi không cao không lùn mặc quần jean rách lỗ chỗ nhìn lên nhìn xuống đánh

giá Tiêu Cửu Cửu một lần, rồi châm chọc nói: "Ai cha, em gái này còn rất có khí phách đấy! Tôi cho cô biết, cô hôm nay không ở cũng phải ở, không muốn cũng phải ở, mấy anh à, xông lên, kéo cô ta về nhà trọ."

Người thanh niên kia lập tức vung tay lên, mấy người đang ông cao lớn liền cùng nhau xông về phía Tiêu Cửu Cửu.

Tiêu Cửu Cửu vừa nhìn bốn phía, những người có mặt ở đây ai nấy cũng đều tránh đi, rất có xu thế né ra càng xa càng tốt, nhìn một cô gái yếu đuối bị khi dễ lại chẳng hề có một ai đưa tay ra giúp đỡ, thật là thối đời bạc bẽo mà!

Khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh lùng, dám can đảm khi dễ cô sao? Thật là tìm chết!

Mấy tên lưu manh cùng bổ nhào về phía cô, Tiêu Cửu Cửu đang định giơ tay trả đòn thì đột nhiên lại nghe được một tiếng gầm thét: "Mấy người đang làm gì vậy?"

Tiếng thét vang dội như chuông rền, nhất thời khiến mấy tên lưu manh kia sợ hãi dừng tay, theo bản năng nhìn về phía người đang tới.

Tiêu Cửu Cửu cũng đồng thời nhìn sang, vừa thấy người kia cao lớn uy vũ, một thân quân trang màu xanh lá cây, thì mắt đột nhiên có chút ướn át, tựa như nhìn thấy người thân của mình vậy, cô mới rời khỏi Kinh Thành bao lâu chứ? Còn chưa đến 24 tiếng mà đã thấy nhớ bọn họ!

Mấy tên lưu manh vừa thấy được bóng dáng quân nhân xuất hiện, nhất thời không nói một câu, nhấc chân chạy tứ tán.

Hai mắt sắc bén của người đàn ông kia sắc lướt qua bốn phía, ánh lạnh chợt lóe, cuối cùng, tầm mắt rơi vào trên người Tiêu Cửu Cửu, khi thấy cô ăn mặc như thế thì hai hàng mày liền nhăn lại, đáy mắt thoáng qua một tia không đồng ý, nhưng vẫn rất lễ phép hỏi: "Cô gái, cháu không sao chứ?"

"Không có việc gì, cảm ơn ngài!", Tiêu Cửu Cửu vừa cười đáp lời, vừa quan sát người nọ mấy lần.

Chỉ thấy vị quân nhân trước mắt này tuổi chừng bốn mươi, trên vai là hai gạch ba sao, cấp Thượng tá, cấp bậc này không thấp chút nào!

Người nọ nhìn ba lô trên vai cô, lại hỏi một câu: "Cháu trốn nhà đi?"

Tiêu Cửu Cửu sững sờ, ngay sau đó dựng ngón cái lên: "Ngài đúng là thật lợi hại! Đã đoán đúng rồi, cháu cãi nhau với người trong nhà cho nên mới bỏ đến đây!"

Chú quân nhân kia lại hỏi: "Vậy bây giờ cháu có chỗ ở chưa?"

Tiêu Cửu Cửu liền lắc đầu đáp: "Cháu định tìm một khách sạn thích hợp ở một đêm đã rồi mới tính tiếp!".

Vị quân nhân nào đó thấy thế liền nói: "Nếu như cháu không chê nhà chú đơn sơ thì có thể về nhà chú ngủ lại một đêm!".

Tiêu Cửu Cửu đột nhiên nhếch miệng cười: "Cháu có thể xem căn cước của chú trước được không?".

Nhìn bộ mặt trang điểm đậm kia của Tiêu Cửu Cửu lộ ra vẻ dí dỏm trông vừa kỳ quái, lại rất đáng yêu, chú quân nhân cũng cười phá lên, móc chứng nhận sĩ quan của mình ra đưa tới trước mặt cô.

Tiêu Cửu Cửu nhanh chóng liếc qua, Lạc Trữ, nam, sinh tháng năm năm 1965, người Hoa, chức vụ Tham Mưu Trưởng, cấp Thượng tá, nơi cấp chứng nhận là một quân khu của Tế Thành.

Xem xong rồi, Tiêu Cửu Cửu liền trả chứng nhận về cho khổ chủ, sau đó chủ động khai báo thân phận của mình: "Cháu tên là Tiểu Tiêu, từ Kinh Thành tới, sau khi cãi nhau với người nhà liền tức giận bỏ đi!".

Bắt gặp vẻ mặt không đồng tình của Lạc Trữ, Tiêu Cửu Cửu vội vàng khoát tay chặn lại: "Chú cũng đừng khuyên cháu trở về, hiện tại cháu có chuyện, thật sự không thể quay về, nhưng một năm sau, đợi sự tình lắng xuống, nhất định cháu sẽ quay trở lại!".

Cô biết, đối phó với những quân nhân nghiêm túc như thế này, tốt nhất chính là thẳng thắn và chân thành, ở trước mặt bọn họ mà dám giở trò dấu diếm thì đừng mong chạy được.

Vi dụ như cô chẳng hạn, ở trước mặt những người bình thường, cô cũng được xem như cơ trí, nhưng đối diện với những người đã qua huấn luyện đặc thù, có bản lĩnh tinh sát hơn người như Tiêu Cần Chi, Chu Tiêu, Tần Tấn thì tâm nhãn tựa như hoa tàn nhụy rữa, có giỏi thế nào cũng không dùng được.

Mà trước mắt ông chú Lạc Trữ này, chẳng những có một đôi sắc bén như chim ưng, hơn thế nữa còn là Tham Mưu Trưởng, tuyệt đối không tầm thường, cho nên cô không dám dấu diếm đùa bỡn, nói ra phần lớn sự thật.

Lạc Trữ đưa tay sờ sờ đầu cô gái nhỏ, lúc sờ đến keo xịt tóc khô sấp thì lại nhíu mày lại: "Được rồi, đi thôi! Cùng chú về nhà!"

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Xem Em Chạy Đi Đâu? (3)

Tiêu Cửu Cửu dí dỏm đáp trả bằng một cái chào theo quân lễ, lớn tiếng: "Dạ!"

Lạc Trữ bất đắc dĩ cười lắc đầu, cô nhóc này thật là nghịch ngợm, còn làm bản thân biến thành bộ dạng người không ra người quý không ra quý, nhưng đôi mắt kia, vừa sáng ngời vừa trong suốt lại có thần, phàm là người khôn khéo một chút liền có thể nhìn ra cô bé đang giả bộ.

Đi dọc theo con phố một lát, Lạc Trữ chỉ về phía trước: "Cô nhóc, thấy không? Trước mặt là một ngôi nhà ba tầng có treo biển “Khám chữa bệnh Lạc thị” thì đó chính là nhà của chúng ta!"

Tiêu Cửu Cửu thoáng ngạc nhiên hỏi: "Nhà chú mở phòng khám ạ?"

Lạc Trữ trả lời: "Ừ, ba chú là Quân y, hai năm trước vừa về hưu, lão Nhị cũng là quân y, nhưng sau này xảy ra chút chuyện, nên không còn ở trong ngành nữa, tự mình về nhà mở phòng khám, cha chú về hưu, không có việc gì cũng đến giúp đỡ một tay!".

Tiêu Cửu Cửu khẽ "a" một tiếng, đôi mắt sáng khẽ biến chuyển một cái, đột nhiên nở nụ cười.

Lạc Trữ thấy thế liền cười trêu ghẹo: "Cô nhóc này, lại đang tính toán cái gì đúng không?".

Nghe Lạc Trữ hỏi như thế, Tiêu Cửu Cửu đột nhiên trừng mắt nhìn: "Chú Lạc, chú không sợ cháu là người xấu sao?"

Lạc Trữ cười đáp: "Cháu mà là người xấu, thì chú cũng có thể khiến cháu cải ta quy chính! Huống chi, người có một đôi trong suốt sáng người thế này chỉ có thể là người tâm tư linh hoạt, khéo léo. Chú Lạc cũng không tin cháu là người xấu, cháu ấy à, cùng lắm thì chỉ là một cô bé cứng đầu cứng cổ, không khác gì với thằng nhóc nhà chú cả."

"Chú Lạc, con trai của chú bao tuổi rồi? Tên là gì ạ?"

"Tha Khiếu Lạc thần, năm nay mười lăm tuổi, học Cao trung năm nhất!"

"Có nghe lời không ạ? Thành tích có tốt không?"

"Cũng như cháu, có lúc rất cứng đầu có điều thành tích học tập cũng rất tốt."

"Vậy em ấy có cao lớn, uy mãnh lại đẹp trai như chú Lạc không vậy?"

Lạc Trữ nở nụ cười: "Cái con bé này, thế nào rồi cháu cũng sẽ biết thôi!".

Nói xong, ông liền móc chìa khóa ra mở cửa.

Lúc này Tiêu Cửu Cửu mới phát hiện thì ra trong lúc mải tán gẫu bọn họ đã bất tri bất giác đi tới cửa nhà.

Mở cửa, đập vào mắt là một hành lang thật dài, xem ra đây ắt hẳn là một tiểu viện rộng gần ngàn mét vuông, phía sau là một toà nhà, ba tầng, trông chẳng khác gì những ngôi nhà một sân hai cổng ở kinh thành cả, có điều nhà ở đây cao hơn một chút.

Lạc Trữ nhỏ giọng giới thiệu một chút: "Toà nhà trước mặt này, lầu một là phòng khám bệnh, lầu hai châm cứu, lầu ba chính nơi ở của lão Nhi nhà chú. Phía sau, chính là nhà chú và cha mẹ chú ở, còn có mấy gian phòng khách nữa, xem như cũng rộng rãi."

Lúc này đã gần mười hai giờ khuya rồi, phía sau đại sảnh lầu một vẫn còn sáng đèn, người trong phòng nghe được âm thanh, vội vàng ra đón.

Đó là một thiếu phụ khoảng chừng ba mươi tuổi vô cùng xinh đẹp, vóc người lẫm lẫm mạp mạp đều được bảo dưỡng cực tốt, lúc thấy Lạc Trữ liền dịu dàng vui vẻ cười hỏi thăm: "Rốt cuộc cũng về rồi?".

Lạc Trữ cũng nhìn cô ấy cười, mặt tràn đầy dịu dàng: "Ừm, anh về rồi đây!"

Thiếu phụ xinh đẹp vừa cười vừa nói: "Mẹ trông anh cả đêm đấy, sao hôm nay lại về muộn thế? Ah? Cô bé này....."

Khi nhìn thấy bộ dạng của Tiêu Cửu Cửu lúc này thì cảm xúc chẳng khác gì với Lạc Trữ lúc mới gặp cô vậy, thoáng qua một tia không hài lòng.

Lạc Trữ vội vàng giới thiệu: "Cô nhóc này là Tiểu Tiêu, bị lạc đường, ở trạm xe bị người ta khi dễ, nên anh mới dắt cô bé về nhà mình nghỉ tạm!"

Rồi lại quay đầu giới thiệu với Tiêu Cửu Cửu: "Tiểu Tiêu, đây là vợ của chú, Bạch Lan!".

Tiêu Cửu Cửu vội vàng lễ phép thăm hỏi: "Cháu chào dì Bạch!" Bạch Lan tươi cười đáp: "Đừng đứng đây nói chuyện mãi như thế, vào trong nhà đi. Hai chú cháu đói chưa? Đồ ăn trong bếp vẫn còn nóng lắm, mau rửa mặt, ăn cơm rồi hãy tán gẫu tiếp!".

Tiêu Cửu Cửu thầm than thở, mọi người trong nhà này ai nấy cũng đều nhiệt tình cả! Bọn họ đều có tâm tư thấu đáo, mặc kệ là Lạc Trữ hay là

Bạch Lan, không một ai nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ lẫn khinh thường, nhiều lắm là xem cô như con cái của mình đôi lúc bướng bỉnh khiến bản thân không hài lòng, không vừa ý, nhưng trên hết vẫn hết sức quan tâm.

Những người như bọn họ, so với những người được gọi là danh môn thế gia kia càng khiến người ta cảm thấy thoải mái hơn.

Bạch Lan dẫn Cửu Cửu một căn phòng dành cho khách ở lầu một, rồi cười cười xin lỗi: "Tiểu Tiêu, gian phòng kia có chút đơn sơ, cháu đừng chê nhé!".

Tiêu Cửu Cửu liền đáp lại: "Dì Bạch, cảm ơn chú và dì đã chứa chấp cháu, đã quá làm phiền rồi, cảm ơn dì nhiều ạ!"

Bạch Lan khẽ vỗ nhẹ lên bả vai của cô, cười nói: "Đừng nói như vậy, ai mà chả có lúc khó khăn, toilet ngay bên cạnh, cháu nhanh đi rửa mặt, sửa sang một chút, sau đó ra đây ăn lót dạ rồi đi ngủ!"

"Vâng ạ!" Tiêu Cửu Cửu cười cười, từ trong ba lô lấy ra một bộ quần áo thể thao để thay rồi chạy sang nhà vệ sinh bên cạnh.

Nhìn Tiêu Cửu Cửu đi vào toilet, Bạch Lan thoáng thắc mắc hỏi Lạc Trữ: "Anh xem đứa nhỏ này, rõ ràng rất có lễ phép, tại sao lại ăn mặc dọa người thế này chứ?".

Lạc Trữ cười đáp: "Ngụy trang thôi! Con bé nói từ Kinh Thành tới, vì cãi nhau với người nhà nên mới bỏ trốn một thời gian, đoán chừng là không muốn để người trong nhà tìm được, cho nên mới giả trang thành bộ dáng này."

Bạch Lan than nhẹ một tiếng: "Ai, anh xem đây, trẻ con bây giờ đúng là lắm ý tưởng, một đứa trẻ choai choai mới mười mấy tuổi đã dám vào nam ra bắc như vậy, tối nay nếu không được anh cứu thì biết làm thế nào?".

Lạc Trữ lắc đầu đáp: "Không hẳn, cô bé này dám ra ngoài một mình, cho dù gặp phải kẻ xấu thì vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh, anh thấy nhóc con này không hề đơn giản giống như em nghĩ đâu!".

Bạch Lan khẽ chọc chông mình một cái, giận cười nói: "Vậy anh không lo lắng chứa chấp người không nên chứa chấp à?"

Lạc Trữ nhìn bà xã nhà mình cười khúc khích: "Em nói thử xem, ai có thể thoát khỏi hỏa nhãn kim tinh của anh được chứ?"

"Chỉ có anh tự luyện thôi!"

Hai mươi phút sau, lúc Tiêu Cửu Cửu trở ra, Lạc Trữ cùng Bạch Lan nhìn cô gái nhỏ đầu vẫn còn hơi ẩm ướt, ngũ quan tinh xảo tuyệt mỹ, phong cách thanh lệ thoát tục, lại mang theo một chút quý khí lạnh lạnh thì cả hai vợ chồng đồng loạt nheo mắt chữ O mồm chữ A.

Tiêu Cửu Cửu thấy bọn họ có phản ứng như vậy, liền bật cười thành tiếng: "Chú Lạc, dì Bạch, có phải kỹ thuật hóa trang của cháu quá cao hay không? Mà hai người đều không nhận ra thế này?"

Lạc Trữ ho nhẹ một tiếng, vội vàng ngậm chặt miệng lại.

Bạch Lan liền cười nói: "Ai cha, kỹ thuật hóa trang của cháu đúng là quá tốt, dì còn tưởng rằng có tinh linh nào đó vừa hạ trần đến nhà mình chứ! Tiểu Tiêu, mau tới đây ăn mì, dì còn đặc biệt nấu thêm cho cháu hai quả trứng nữa!".

"Vâng!", Tiêu Cửu Cửu cũng không có khách khí, ngồi vào ghế đối diện Lạc Trữ, ăn ngấu nghiến.

Sau khi ăn hết cả một bát mì to, cô thỏa mãn vỗ bụng nói: "Ngon quá, cảm ơn dì Bạch! Cảm ơn chú Lạc!"

Bạch Lan dịu dàng nói: "Thời gian không còn sớm nữa, nếu ăn xong rồi, thì mau đi ngủ đi! Có chuyện gì, ngày mai lại nói!".

Tiêu Cửu Cửu khẽ cúi người chào: "Chú Lạc, dì Bạch, ngủ ngon!"

Nhìn Tiêu Cửu Cửu đi vào phòng mình, hai vợ chồng liền liếc mắt nhìn nhau.

Bạch Lan nhìn vẻ mặt há hê của Lạc Trữ, liền đưa tay bấm một cái: "Đúng là anh lợi hại! Aiz, em nói này Lạc Trữ, anh lợi hại như vậy thì đoán thử một chút, cô nhóc này rốt cuộc có lai lịch gì?".

Lạc Trữ cười đáp: "Ngày mai tìm hiểu tin tức ở Thủ đô một chút là biết ngay thôi!".

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Nếu Như Tình Cảm Hai Bên Giữ Được Đến Lâu Dài

Editor: Mẹ Bầu

Ngày hôm sau, khi ánh nắng ban mai vừa hiện ra, Tiêu Cửu Cửu tỉnh dậy trong sự mơ hồ.

Cô mở cặp mắt trong trẻo ra, sâu kín nhìn bốn phía một lát, lúc này cô mới nhớ tới, hiện tại mình đã ở Tế Thành.

Cô liền nghĩ tới sự đối xử của hai vợ chồng Lạc Ninh và Bạch Lan, trong lòng không khỏi âm thầm cảm thấy may mắn, thấy vận khí của mình vẫn còn cực tốt, chung quy cứ mỗi một lần khi tinh thần của cô bị sa sút cô đều gặp quý nhân tương trợ, bằng không, tối hôm qua làm sao cô có thể có giấc ngủ tốt như vậy chứ.

Tiêu Cửu Cửu đứng dậy mặc quần áo xong xuôi, đứng soi gương. Cô mặc trên người một bộ đồ thể thao màu lam với đường kẻ màu trắng, mái tóc dài được buộc lại thật cao thành cái đuôi ngựa vắt vẻo ở sau ót, để lộ ra khuôn mặt béo mập, non mềm hồng hào và sáng bóng, thoạt nhìn là một vẻ thanh xuân đến bức người.

Tiêu Cửu Cửu lấy từ trong túi xách ra bàn chải đánh răng và chiếc khăn lông mà bản thân đã chuẩn bị từ trước đi ra ngoài. Vừa ra khỏi cánh cửa phòng ngủ, Cửu Cửu đã nhìn thấy Bạch Lan đang mặc tạp dề bận rộn ở trong phòng bếp.

Cô đi tới lên tiếng chào Bạch Lan một câu, "Dì Bạch, chúc dì buổi sáng mạnh khỏe!"

Bạch Lan nhìn thấy Tiêu Cửu Cửu với nét mặt xinh đẹp tuyệt trần, liền biểu lộ một nụ cười dịu dàng: "Tiểu Tiêu, cháu đã tỉnh rồi sao? Nhanh đi đánh răng rửa mặt, một lát nữa đã có thể ăn điểm tâm được rồi!"

Tiêu Cửu Cửu nhìn về phía Bạch Lan cười cười: "Vâng, vậy một lát nữa cháu sẽ tới giúp dì một tay."

Bạch Lan cười nói: "Chỉ có một chút chuyện nhỏ như vậy, cần gì phải dùng cháu tới giúp một tay kia chứ, cháu hãy mau đi đi!"

Nhìn bóng dáng Bạch Lan bận rộn, đột nhiên Tiêu Cửu Cửu có cảm giác trong mũi có chút cay cay, vội vàng đi vào trong phòng rửa tay, đóng cửa lại, trên mặt vã ra một lớp mồ hôi lạnh, cố gắng kìm nén lại tâm tình của mình đang bị kích động mãnh liệt.

Thân là một đứa trẻ trong sống trong Cô nhi viện đến khi trưởng thành, cho tới bây giờ Tiêu Cửu Cửu chưa từng thấy hình ảnh của cha mẹ mình như thế nào, càng không thể được trải qua thứ tình cảm ấm áp của cha mẹ đối với con cái... Nhưng từ ở trên người Lạc Ninh và Bạch Lan, Tiêu Cửu Cửu đã được cảm nhận thứ tình cảm của cha mẹ vừa quan tâm lại cực kỳ ấm áp, cho dù... cô và hai người bọn họ chỉ quen biết nhau chưa đến hai mươi tư giờ.

Nhưng mà, cô lại có cảm giác mới gặp gỡ lần đầu mà bọn họ như đã quen thân, cảm giác như đã quen biết với bọn họ cực kỳ lâu rồi. Khóe môi của Tiêu Cửu Cửu thoáng nâng lên một ý cười vui vẻ, có thể được quen biết bọn họ, thật tốt!

Đến khi Tiêu Cửu Cửu tắm rửa sạch sẽ, trở về phòng dọn dẹp gọn gàng xong xuôi, lúc đi ra ngoài đã thấy bên bàn ăn có thêm hai ông bà cụ đang ngồi ở đó, bên cạnh còn có một vị thiếu niên anh tuấn cao lớn. Còn

Lạc Ninh thì đã giúp Bạch Lan bưng từng thứ từng thứ đồ ăn của bữa ăn sáng lên trên bàn ăn xong xuôi.

Bạch Lan vừa nhìn thấy Cửu Cửu, lập tức cười nói, "Tiểu Tiêu, mau tới đây ngồi đi cháu!"

"Con cảm ơn dì!"

Tiêu Cửu Cửu cảm giác được ánh mắt của mọi người. Cô đi tới trước bàn ăn, nhìn về phía hai ông bà cụ đang ngồi cười cười, "Cháu chào ông nội, bà nội. Chúc ông bà mạnh khỏe!" Cuối cùng nhìn về phía vị thiếu niên anh tuấn trẻ tuổi kia chào: "Xin chào Lạc Thần!"

"Ai da, tốt, tốt, tốt!"

Lão phu nhân nhiệt tình đáp lời, "Bạch Lan, đây chính là tiểu Tiêu mà con đã nói đó sao? Cô bé này đáng đẹp thật sự rất xinh đẹp! Nào, nào, tiểu Tiêu lại đây, con đến ngồi bên cạnh bà nội đây, hai chúng ta cùng trò chuyện một hồi."

"Vâng ạ, con cảm ơn bà nội." Tiêu Cửu Cửu theo lời ngồi vào bên cạnh Lão phu nhân. Lạc lão phu nhân khoảng chừng 60 tuổi, nhìn tinh thần của bà vẫn rất tốt, làn da vẫn trắng nõn, trên người mặc một bộ quần áo màu rực, điệu bộ giơ tay nhắc chân lúc nào cũng lộ ra một khí chất mạnh mẽ và uy nghi.

Lạc lão tiên sinh nhìn cũng vào khoảng sáu bảy chục tuổi. Ông ngồi ở đó sống lưng vẫn còn thẳng tắp, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng có thể nhận ra đây là một quân nhân đã từng trải qua sương gió. Lạc lão tiên sinh mặc trên người một bộ quần áo màu trắng ngà, in hoa văn chìm, qua lớp vải áo mỏng mảnh, thoạt nhìn cũng có thể nhận ra thân thể của lão tiên sinh vẫn còn rất cường tráng.

Về phần Lạc Thần, dáng dấp cũng rất cao lớn, ít nhất cũng phải cao 1m80 trở lên. Cho dù cậu đang ngồi ở trên ghế, nhưng cũng vẫn như cũ, làm cho người ta có một loại cảm giác bị áp bức. Tuy tuổi còn nhỏ nhưng khí thế cũng đã sớm được hình thành, khí chất bình tĩnh trầm ổn, mặt mày đã có vẻ hơi già dặn hơn so với lứa tuổi của mình, nhìn cậu không giống như một thiếu niên mới mười lăm tuổi, mà nhìn vẻ mặt cậu giống như là đã hai mươi lăm tuổi vậy.

Lúc này cậu đang mở to đôi mắt sáng ngời, trầm tĩnh, vẻ đầy tò mò quan sát Tiêu Cửu Cửu.

Cửu Cửu ngênh đón ánh mắt của cậu, sau đó nhìn cậu đáp lại bằng một nụ cười tràn ngập thiện ý.

Lạc Thần nhất thời cảm thấy trái tim của mình chợt thoáng nảy lên một cái không sao giải thích được. Sắc mặt của cậu có chút nóng bừng lên, cậu vội vàng cup ánh mắt xuống bên dưới, không dám nhìn lên gương mặt kiều diễm xinh đẹp kia nữa.

Người thiếu niên này mới mười lăm tuổi, lần đầu tiên tình cảm rung động...

Bạch Lan rót chén sữa tươi cho Tiêu Cửu Cửu và Lạc Thần mỗi người một chén, Tiêu Cửu Cửu nói một tiếng "Cảm ơn", sau đó bắt đầu an tĩnh ăn bữa sáng.

Khi cô ăn thứ gì động tác đều luôn ưu nhã động lòng người, không phát ra một chút âm thanh nào. Người nhà họ Lạc vừa nhìn cử chỉ này của cô cũng biết ngay, nhất định Tiêu Cửu Cửu đã được nuôi dưỡng, dạy dỗ rất tốt.

Trong bữa tiệc, Lạc lão phu nhân hỏi Cửu Cửu một vài vấn đề. Sau khi bà biết được Cửu Cửu là cô nhi, lớn lên trong Cô nhi viện, sau này được

được người ta nhận về nuôi dưỡng cho đến khi trưởng thành, người nhà họ Lạc cũng có chút không dám tin.

Lạc Ninh liên tưởng đến chuyện Tiêu Cửu Cửu nói về nguyên nhân rời nhà ra đi, anh đoán chừng chuyện này có liên quan đến người thân của cô. Trong lòng anh cũng chỉ nghĩ cho là người ta đã ngược đãi Cửu Cửu, cho nên lúc này cô mới rời nhà ra đi, trong lòng anh có thêm chút thương cảm.

Anh lập tức nói đối với Tiêu Cửu Cửu: "Tiểu Tiêu, nếu như cháu không có chỗ nào khác có thể đi, cũng không chê chỗ này, trước hết cứ ở lại nhà chú đây, dù sao nhà này cũng không thiếu một cái bát, một đôi đũa cho cháu."

Lạc lão phu nhân cũng nói, "Đúng vậy đó! Đứa nhỏ đáng thương, cháu cứ ở lại đây với chúng ta đi, thích ở bao lâu thì cứ ở bấy lâu."

Tiêu Cửu Cửu cảm kích nhìn mấy người trong nhà, nghẹn giọng nói: "Cháu cảm ơn bà nội! Cảm ơn chú Lạc! Cảm ơn mọi người trong nhà!"

Mỗi người ai cũng sẽ có thời điểm gặp phải khó khăn. Những lúc như thế này, nếu có người nào đó nói một tiếng giúp đỡ, chuyện này thực sự đã làm cho người ta thấy cảm kích và xúc động trước tình cảm ấm áp đó.

Sau này, bất kể bao nhiêu năm qua, Tiêu Cửu Cửu cũng vẫn luôn nhớ tới những người nhà họ Lạc, đã từng đối xử tốt với cô như thế nào, trong lòng cô cũng khắc sâu nhằm báo đáp lại ân tình.

Sau khi ăn xong bữa ăn sáng, Lạc lão tiên sinh đi đến phòng khám bệnh ở phía đối diện để giúp một tay.

Bạch Lan và Lạc Thần cùng đi đến trường học. Bạch Lan là giáo viên dạy ở trường Nhất Trung ở Tế thành, còn Lạc Thần, hiện tại đang là học sinh lớp mười của trường Nhất Trung ở Tế thành. Bởi vì trường Nhất Trung cách nhà ở của bọn họ hơi xa, cho nên sau khi Lạc Thần học đến bậc cao

trung (*), Bạch Lan liền mua một xe nhỏ, giá khoảng chừng mười vạn đồng để khỏi phải đi bộ. Hai mẹ con luôn luôn đều cùng đi ra cửa, rồi lại cùng nhau về nhà.

(*) Bậc học cao trung ở Trung Quốc tương đương với bậc Trung học phổ thông ở Việt Nam

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 89.2

Trong nhà cũng chỉ còn lại có Lạc Ninh và Lạc lão phu nhân, còn có thêm Tiêu Cửu Cửu.

Lạc Ninh ngồi lại cùng với mọi người hồi, sau đó liền nói với Cửu Cửu, "Cửu Cửu, trước tiên cháu cứ ngồi nói chuyện ở đây đã, chú đi lên lầu để giải quyết một chút công việc."

Tiêu Cửu Cửu vội vàng nói, "Chú Lạc, ngài có công chuyện cứ đi giải quyết đi ạ, không cần phải để ý đến cháu đâu."

"Ngoan!" Lạc Ninh cười xoa xoa mái tóc của cô, sau đó đi lên lầu.

Anh cũng không biết mình nên làm thế nào cho phải. Đối với cô nhóc này, anh thực sự rất có cảm tình. Chung quy, anh có cảm giác cái cô nhóc này thực giống như là con gái của anh vậy. Cô gái đã làm cho anh kìm lòng không đặt, chỉ muốn cưng chiều và che chở cho cô.

Tiêu Cửu Cửu đối với động tác của Lạc Ninh cũng rất bất đắc dĩ. Bây giờ cô cũng đã sắp trở thành một người mẹ đến nơi rồi đó, có được hay không? Nhưng tại sao chú Lạc, hay tất cả mấy người trong nhóm của anh Cần Chi chẳng hạn, bất cứ người nào cũng đều coi cô là một đứa trẻ nhỏ cần phải được quan tâm chăm sóc.

Cô có chút bất đắc dĩ, nhưng phần lớn hơn, chính là cảm thấy hạnh phúc, cảm thấy cực kỳ ấm áp!

Lạc Ninh trở lại trong phòng, lấy ra điện thoại di động của mình, bấm số điện thoại bạn tốt của mình ở Kinh Thành.

"A lô, Chu Tiêu, là tôi đây, Lạc Ninh."

"Ồ, là Lạc đại ca sao! Anh mạnh khỏe chứ, thế nào mà ngày hôm nay lại nghĩ ngợi gì mà gọi điện thoại tới cho tôi thế?"

"Ha ha, ông khoan hãy nói, tôi đây chính là “vô sự bất đẳng tam bảo điện” (*), đang muốn tìm ông để hỏi thăm chút chuyện đây."

(*) Vô sự bất đẳng tam bảo điện: Dịch nghĩa: Không có việc gì thì không đến tòa tam bảo (chùa)

"Chuyện gì vậy? Ông cứ nói đi, bất quá, những chuyện của tôi thì nói thoải mái, còn những chuyện liên quan đến cơ mật thì chắc chắn là tôi sẽ không nói rồi. Ha ha..."

Lạc Ninh cười nói, "Yên tâm đi, tôi đây có gặp được một người, chuyện này cũng sẽ không làm khó ông đâu! Tôi chỉ muốn hỏi thăm ông về một người thôi."

"Người nào vậy? Ông nói tôi nghe!"

"Chuyện là thế này, ngày hôm qua ở bến xe Tế Thành, tôi đã nhặt được một thiếu nữ rất xinh đẹp, dáng dấp vô cùng xinh xắn. Thời điểm tôi nhặt được cô bé, cô bé đã hóa trang thành một cô bé con. Tôi có hỏi cô bé là người ở nơi nào? Cô bé nói là từ Kinh thành tới, còn nói tên của mình là tiểu Tiêu. Do có mâu thuẫn nên đã âm ỉ với người nhà một trận, sau đó rời nhà đi ra ngoài. Tôi xem dáng dấp cô bé này cũng không tầm thường, cử chỉ cũng phóng khoáng. Ông giúp tôi điều tra một chút xem, ở ngoài Kinh thành đó mấy ngày hôm nay có nhà nào có con cái rời nhà đi ra ngoài hay không?"

Chu Tiêu vừa nghe thấy vậy, nhất thời kích động, "Lạc đại ca, có phải đứa bé kia người cao ước chừng 1m65, có mái tóc thật dài, da trắng trắng, có một đôi mắt hạnh sáng ngời, sống mũi nhỏ rất thẳng, khi cười lên còn có hai lúm đồng tiền nữa, đúng hay không?"

"Đúng đúng đúng rồi, sao vậy? Làm sao ông biết?" mãi đến lúc này Lạc Ninh mới phản ứng được, "Cô bé này có liên quan với ông à?"

Trái tim Chu Tiêu nhất thời liền trùng xuống, "Ồi trời đất cha mẹ ơi! Có thể nói cô nhóc này chính là ruột thịt trong lòng mà mấy người chúng tôi rất để tâm đó! Cô nhóc này chính là đứa nhỏ mà Tiêu đại thiếu gia đã nhận về nuôi dưỡng. Gần đây trong nhà xảy ra chút chuyện, cô nhóc làm loạn lên một trận, tính khí bốc đồng nổi lên liền bỏ đi. Ông không biết chứ, chỉ vì chuyện đi tìm cô nhóc này, mà đã làm cho khắp cả Kinh Thành, mọi người đều huyền não đến long trời lở đất. Lạc đại ca, ông nhanh chóng ổn định cô bé này giúp cho tôi nhé! Trước mắt cứ để cho cô bé tạm thời sống ở nhà ông, chúng tôi lập tức chạy tới đó ngay..."

Lạc Ninh lập tức lên tiếng, "Được được được! Vậy tôi sẽ giữ cô bé ở lại nhà tôi thêm mấy ngày nữa, chờ mấy người các ông tới đây." Cúp điện thoại, Lạc Ninh có cảm giác trong lòng mình có chút trống rỗng.

Về thân phận của cô nhóc này, Lạc Ninh cũng đã từng nghĩ đến, rất có thể cô bé là con cái trong một gia đình danh môn thế gia nào đó ở trong kinh. Nhưng anh lại chưa từng bao giờ nghĩ tới, cô nhóc này vậy mà lại chính là cô gái nhỏ được Tiêu đại thiếu gia thu dưỡng, một bí mật lớn mà mọi người vẫn thường truyền miệng nhau. Hơn nữa cô bé còn là đứa nhỏ được mấy người con quan ba đời như bọn Chu Tiêu, đang cùng nhau bảo trợ, che chở ở trong lòng bàn tay.

Thân phận của cô bé này thật sự đúng là quá quý giá rồi! Cũng may, ngay từ lúc mới đầu, bọn họ cũng không hề ghét bỏ cô gái nhỏ này, bằng không, cũng sẽ gây chuyện đắc tội với người ta rồi.

Lạc Ninh ở đầu này vẫn còn đang cảm thấy mình thật may mắn, Chu Tiêu ở đầu đằng kia đã có thể mừng rỡ đến sắp nổi điên.

Chu Tiêu và Lạc Ninh, hai người có chung cấp bậc, trước kia cùng ở chung một chỗ khi hai người tham gia khóa học bổ túc quân sự. Hai người bọn họ vừa gặp nhau lần đầu mà như đã quen biết lâu ngày. Về sau giữa các đại quân khu cũng thường có hoạt động trao đổi, vì thế bọn họ đã trở thành bạn tốt của nhau.

Không nghĩ tới, Cửu Cửu lần này lại gặp được gia đình của Lạc Ninh như vậy, thật sự là một điều cực kỳ tốt đẹp!

Thật sự, nếu như nói là "Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đả lai toàn bất phí công phu!" (*)

(*) Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đả lai toàn bất phí công phu. Dịch nghĩa: đi mòn giày sắt tìm không thấy, tìm thấy toàn bộ không mất công. Ý nói: việc Tiêu Cửu Cửu bỏ đi đã làm cho tất cả những người thân thiết với cô lo lắng đi tìm kiếm, nhưng không thấy tăm hơi. Nhưng chỉ một lần vô tình, qua cuộc điện thoại của Lạc Ninh, mọi người đã biết được toàn bộ tin tức và nơi Tiêu Cửu Cửu trú chân.

Chu Tiêu lập tức gọi điện thoại cho Tiêu Căn Chi, điện thoại vừa mới được tiếp thông, anh liền lập tức kêu lên âm ỉ: "Lão đại, đã tìm được Cửu Cửu rồi, hiện tại Cửu Cửu đang ở Tế Thành. Vừa vặn ở Tế Thành có một Tham mưu trưởng mà tôi quen biết, hiện giờ đang lưu giữ Cửu Cửu, bây giờ chúng ta làm sao đây?"

Bàn tay Tiêu Căn Chi cầm điện thoại cũng siết chặt lại, đến mức khớp xương trắng bệch ra, giọng nói cũng trở nên run rẩy: "Điều đến cho tôi một chiếc máy bay trực thăng, chúng ta lập tức lên trực thăng bay đến đó!"

Chu Tiêu lập tức nói, "Được, tôi với anh cùng bay tới đó!"

Tiêu Cẩn Chi cúp điện thoại, ổn định lại nhịp trái tim vẫn còn đang đập rộn. Anh đã tìm cô suốt một ngày một đêm, không hề chớp mắt ngủ một lát. Giờ đây đột nhiên nhận được tin tức của cô, nhất thời cảm thấy vui sướng giống như lên tận trời, tựa như đã trút bỏ được gánh nặng vẫn đang đè nặng lên trên người mình vậy, cảm thấy hô hấp cũng dễ dàng hơn.

Anh vừa định gọi điện thoại thông báo cho những người khác biết, nhưng cuối cùng vẫn gắng kiềm chế lại. Mấy người này đợi sau khi tìm được sẽ báo sau, ngộ nhờ chẳng may nhận lầm người, như vậy chẳng phải sẽ bị bỏ nhào thành công dã tràng sao.

Cô nhóc kia, thật sự đúng là hành hạ chết anh! Lần này trở về, anh không đánh vào cái mông cô thì không thể!

Nhưng nghĩ lại, trong bụng của cô còn có đứa nhỏ của anh, anh không thể đánh cô được! Không thể đánh!

Chẳng những không thể đánh, anh còn phải cưng chiều, dỗ dành cô, dụ dỗ cô trở lại nhà!

Ai! Lần này quả thật anh đã gặp phải tiểu oan gia rồi. Thật sự là cả đời anh sẽ phải chịu bị cô hành hạ. Về sau này, nếu như trong nhà lại có nhiều thêm mấy nhóc tiểu oan gia chuyên gây sự nghịch ngợm giống như cô, liệu anh có tránh khỏi chuyện phải nhức đầu hay không?

Nhưng oán trách thì cứ việc oán trách đi, chỉ cần vừa nghĩ tới bên cạnh anh và Cửu Cửu, sẽ có mấy cục cưng xinh xẻo vây quanh như vậy trong lòng anh đã cảm thấy cực kỳ sung sướng. Tiêu Cẩn Chi lại mềm lòng đến mức rối tinh rối mù. Anh hận không thể ngay lập tức tìm được cô, ôm siết lấy cô thật chặt, hung hăng hôn nhẹ cô, rồi tiếp đó hung hăng yêu cô.

Một giờ sau, một chiếc máy bay trực thăng lặng lẽ đáp xuống một nơi ở gần nhà Lạc Ninh.

Máy bay trực thăng vừa dừng lại, lập tức có mấy người đàn ông mặc quân trang từ bên trong chiếc máy bay trực thăng nối đuôi nhau đi ra. Bọn họ vây quanh một vị đứng ở giữa mang kính mát, mặc tây trang màu đen. Người đàn ông cao lớn nện bước vững chắc, bước đi chỉnh tề, thẳng tiến hướng về phía nhà của Lạc Ninh.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Buộc Anh Phải Ra Tay Giết Người

Tiêu Cửu Cửu nhanh chóng bấm phím điện thoại di động, nhấn trả lời cho tin nhắn đã gửi lúc trước: "Gặp mặt ở đâu?"

Tin nhắn trả lời của mẹ Tiêu đáp lại rất nhanh: "Ngày mai, mười hai giờ trưa, tại quán trà Vĩnh An, trên đường Tây Hoa, không gặp không về."

Tiêu Cửu Cửu chỉ nhấn trở lại một chữ, "Được."

Để điện thoại di động xuống, Tiêu Cửu Cửu ra đứng ở phía trước cửa sổ, đôi mắt sáng của cô giống như đang nhìn ra phong cảnh bên ngoài vô cùng tươi đẹp. Nhưng thực chất trong đầu cô thì đang chuyển động không ngừng. Cô đang suy nghĩ, việc cô gặp mặt mẹ Tiêu nói chuyện, có cần phải nói qua một tiếng với Tiêu Căn Chi hay không?

Đang suy nghĩ, bên tai liền vang lên giọng nói trầm thấp dễ nghe của Tiêu Căn Chi: "Đang suy nghĩ gì mà nhìn em giống như bị mất hồn thế?"

Tiêu Cửu Cửu liếc mắt nhìn về phía Tiêu Căn Chi, đưa điện thoại di động cho anh xem: "Xem một chút đi, mẹ anh gọi tin nhắn tới!"

Tiêu Căn Chi đảo mắt đọc hết mấy tin nhắn xong, mày rậm lập tức chau chặt lại, yên lặng nhìn về phía Tiêu Cửu Cửu, "Em quyết định đi tới để gặp rồi hả?"

Tiêu Cửu Cửu nhẹ nhàng cười lên một tiếng, "Đi chứ! Nếu như mẹ anh đã thành tâm hẹn ước với em như vậy, tại sao em lại có thể không nể mặt chứ? Có thể nào cũng phải đi gặp mẹ anh một chút, thử xem trong hồ lô của bà ta bán loại thuốc gì đây? Hoặc cũng có thể nói, thực sự em cũng rất muốn biết xem rốt cuộc cha mẹ của mình là người thế nào?"

Tiêu Căn Chi đưa tay khẽ vuốt ve mái tóc của cô, đáy mắt thoáng qua một suy nghĩ sâu xa, trầm giọng nói,,

"Cửu Cửu, hãy đồng ý với anh, bất kể bà ta có nói gì với em, em đều phải nói lại cho anh biết, bất kể có vấn đề gì, chúng ta cũng sẽ cùng nhau bàn bạc để giải quyết. Em đừng nên không nói một tiếng nào mà đã không nhìn thấy người đâu nữa. Được không?"

Tiêu Cửu Cửu dùng sức gật gật đầu, cười trêu ghẹo anh, "Đó là chuyện đương nhiên rồi, anh chính là đại Boss (ông chủ lớn) của em mà, có chuyện xảy ra, em không tìm anh thì còn có thể tìm ai được đây?"

Tiêu Căn Chi nhẹ nhàng cười lên một tiếng, đưa tay nhéo vào cái mũi thon gọn của cô: "Em có thể nghĩ như vậy là được rồi!"

Ngay sau đó, anh lại dặn dò Tiêu Cửu Cửu rất cẩn thận: "Ngày mai, khi nào em đi thì nhớ đưa cả Lăng Mẫn theo. Anh cũng vậy, sẽ cho người âm thầm đi theo để bảo vệ em. Em cũng đừng nữa chơi trò trốn tìm với anh nữa nhé, có nghe lời hay không?"

Tiêu Cửu Cửu cọ cọ ở trên người của anh, cười nói: "Biết rồi, anh nhiều chuyện quá đấy!"

Tiêu Căn Chi hừ nhẹ một tiếng, "Em đúng là một tiểu bạch nhãn lang (*), cái này chẳng phải là anh đang quan tâm đến em hay sao! Thật là không biết phân biệt tốt xấu thế nào!"

(*) Tiểu bạch nhãn lang: Dịch nghĩa: Sói mắt trắng nhỏ. Cụm từ “bạch nhãn lang” thường dùng để chỉ những người có thái độ kiêu ngạo, khinh người, nhìn người khác bằng nửa con mắt.

Tiêu Cửu Cửu lại cọ cọ lên trên người của anh, cười nói: "Được rồi, được rồi, D em biết chỉ có anh là người hiểu và thương em nhất mà!"

Ngay từ đầu, mẹ Tiêu đã để sẵn điện thoại di động, nhìn về phía Lương Kinh Diễm đang ngồi ở đối diện với bà, nhàn nhạt nói: "Cháu cứ yên tâm đi, lần này, chúng ta đã bỏ lỡ cơ hội tốt, không thể tìm ra Tiêu Cửu Cửu trước để hạ thủ. Nhưng đến sáng ngày hôm sau, bác dám cam đoan, nhất định cô ta sẽ không còn xuất hiện ở đây nữa. Trừ phi, cô ta không có chút tình cảm nào đối với Căn Chi."

Lương Kinh Diễm vui mừng dien+dan+le+quy+don+com hỏi, "Bác gái, bác định làm thế nào vậy?"

Mẹ Tiêu nhẹ nhàng cười một tiếng, "Về việc này cháu không cần quan tâm đến, cứ an tâm mà chờ xem!"

Lương Kinh Diễm cảm kích nhìn mẹ Tiêu: "Bác gái, cảm ơn ngài! Nếu như không có ngài, cháu cũng không biết phải làm thế nào mới tốt."

Mẹ Tiêu vỗ vỗ vào tay Lương Kinh Diễm: "Khách khí làm gì, ở trong lòng bác gái đây, chỉ có cháu mới xứng đáng là dâu con của nhà chúng ta!"

Tuy rằng nói như thế, nhưng trong lòng mẹ Tiêu cũng đang có những ý nghĩ hết sức khinh thường. Nếu như không phải do cô thật sự vô dụng, chuyện này phải để tôi đây trực tiếp ra tay hay sao. Nếu như Tiêu Cửu Cửu kia không phải là con gái của con đàn bà đê tiện kia sinh rai, tôi thà rằng để cho Căn Chi lựa chọn con bé, chứ sẽ không bao giờ chấp nhận một người tàn phế như cô, bước chân vào trong nhà họ Tiêu chúng ta. Chờ tôi dọn sạch Tiêu Cửu Cửu kia, sau đó sẽ quay lại suy nghĩ tiếp theo phải làm như thế nào. Chung quy nhất định không thể để cho Căn Chi thật sự phải cưới

một người tàn phế như cô được, làm sao có thể để cho nhà họ Tiêu bị tuyệt hậu được chứ?

Mẹ Tiêu và Lương Kinh Diễm, mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được, sau khi cáo biệt, hai người liền mỗi người đi một ngả.

Lúc này Lương Kinh Diễm nhìn theo mẹ Tiêu lên xe, đi đến khi khuất hẳn. Nơi đáy mắt của cô ta đồng thời thoáng qua một vẻ trào phúng, mục già chết tiệt này, thật sự cho rằng tôi đây không nhìn ra rằng bà đang ở đó cố gắng diễn trò với tôi hay sao? Bà thật sự cho là Lương Kinh Diễm này sẽ đặt tất cả mọi thứ quý giá lên trên người của bà hay sao? Tôi đây nhõ vào!

Chờ đó mà xem! Tôi đây không thể có một cuộc sống tốt đẹp, các người cũng đừng hòng có được sự thoải mái! Cho dù Lương Kinh Diễm này phải chết, cũng nhất định sẽ kéo các người đi theo để làm đệm lưng, ha ha ha ...

Ngày hôm sau, sau khi Tiêu Cửu Cửu đã ngủ một giấc ngon lành, đã lấy lại sức lực, khi cô tỉnh lại, đã là mười giờ.

Nhớ tới ngày hôm nay mình có cuộc hẹn với mẹ Tiêu cùng, Tiêu Cửu Cửu cũng không nằm lại trên giường nữa. Cô trở dậy, sau khi tắm rửa sạch sẽ, liền đi xuống lầu.

Đang bận rộn dọn dẹp trong nhà, Lăng Mẫn vừa nhìn thấy Tiêu Cửu Cửu trở dậy, vội vàng tiến lên nghênh đón: "Tiểu thư, ngài dậy rồi sao? Đói bụng không? Trên bàn đã có bữa ăn sáng, vẫn còn nóng đó, cô hãy mau chóng ăn một chút đi!"

Tiêu Cửu Cửu gật đầu một cái nói: "Được!"

Đợi Cửu Cửu ăn xong bữa ăn sáng, trở lên lầu chỉnh trang xong xuôi thì đã tới mười một giờ trưa.

Tiêu Cửu Cửu xuống lầu, Lăng Mẫn đã đứng chờ sẵn ở lầu dưới:
"Tiểu thư, hiện tại cô đi ra ngoài sao?"

Tiêu Cửu Cửu gật đầu một cái, "Chuẩn bị xong chưa?"

Lăng Mẫn trả lời, "Cũng chuẩn bị xong, tài xế đã ở bên ngoài chờ."

"Vậy thì chúng ta đi thôi!"

Khi hai người các cô đến quán trà Vĩnh An nằm ở trên đường Tây Hoa, thì còn hai mươi phút nữa mới đến mười hai giờ như đã hẹn.

Tiêu Cửu Cửu cho rằng cô đã tới nơi này đủ sớm rồi, nhưng lại không nghĩ tới, mẹ Tiêu đã tới nơi này còn sớm hơn. Bà đã ngồi ở trong phòng chung uống trà, cũng dặn dò nhân viên phục vụ khi nào Tiêu Cửu Cửu đến, hãy đưa Tiêu Cửu Cửu vào trong phòng gặp bà.

Tiêu Cửu Cửu vừa vào đến cửa đã nhìn thấy vị phu nhân cao quý kia đang ưu nhã ngồi ở đằng trước chiếc bàn cổ điển chờ cô. Tiêu Cửu Cửu liếc mắt nhìn sang Lăng Mẫn đang ở bên cạnh mình, nói: "Chị Lăng, chị ở bên ngoài chờ tôi!"

"Dạ!"

Tiêu Cửu Cửu đóng cửa lại, lạnh nhạt đi tới trước mặt mẹ Tiêu ngồi xuống, nhàn nhạt nhìn bà, giọng nói lạnh lùng: "Có chuyện gì cứ việc nói thẳng ra đi!"

Mẹ Tiêu nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô một cái, lạnh lùng nói một tiếng:
"Vội vã gì chứ?"

Động tác rửa trà, tráng trà của mẹ Tiêu rất nhẹ nhàng tao nhã, sau đó, bà ngâm trà vào nước, rót trà ra, sau đó, bưng ly trà đến trước mặt cô: "Thử

một chút xem, đây chính là loại trà Đại Hồng Bào ở núi Vũ Di do ta mang tới, không có mấy người bình thường được uống đâu."

Tiêu Cửu Cửu nâng chung trà lên, hít hà, đột nhiên mặt liền biến sắc. Nhìn thấy mẹ Tiêu đang định bưng trà đưa lên miệng, vội vàng đưa tay gạt một cái: "Đừng uống....! Trong trà này có độc! Người đâu..."

Mẹ Tiêu vừa nghe thấy nói trong trà có độc, mặt liền biến sắc, nhìn Lăng Mẫn đẩy cửa đi vào, lại nghe Tiêu Cửu Cửu đang ở đó dặn bảo, "Lăng Mẫn, lập tức báo cảnh sát, yêu cầu bao vây tất cả mọi người đang ở nơi này lại, kể cả nhân viên làm việc trong quán trà này, không cho phép một người nào bỏ chạy."

Nếu như hôm nay mẹ Tiêu bị ngã xuống ở chỗ này, như vậy, người bị tình nghi lớn nhất sẽ chính là cô.

Cũng giống như vậy, nếu như Tiêu Cửu Cửu bị ngã xuống ở chỗ này, người bị tình nghi lớn nhất cũng sẽ là mẹ Tiêu. Tóm lại, bất kể là người nào bị hại, sự liên quan giữa hai người bọn họ, ắt sẽ càng thêm ác liệt hơn, tình thế lại càng trở nên khó khống chế hơn.

Mẹ Tiêu lúc này mới phản ứng được, thẳng tắp nhìn về phía Tiêu Cửu Cửu, "Làm sao cô biết trong trà này trong có độc?"

Tiêu Cửu Cửu nhẹ nhàng cười nhạt: "Xem ra sự điều tra của Tiêu phu nhân đối với tôi còn chưa được tỉ mỉ rồi! Chẳng lẽ bà không biết rằng, Tiêu Cửu Cửu tôi chính là đồ đệ của độc thủ thần y hay sao? Ha ha, dám hạ độc ở trước mặt tôi đây, chẳng phải là đã múa rìu qua mắt thợ hay sao?"

Đến lúc này mẹ Tiêu mới nhớ ra, dường như trong bản điều tra về Tiêu Cửu Cửu có báo cáo về những chi tiết như vậy, nhưng chỉ là bà không biết, có phải Tiêu Cửu Cửu này đã thật sự học được theo như lời nói vừa rồi của cô hay không.

Ở trong mắt, trong lòng của bà, Tiêu Cửu Cửu kia vẫn chính là một tiểu yêu tinh, chỉ biết mê hoặc đàn ông, dựa vào đàn ông để có cơm ăn mà thôi. Nơi nào nghĩ còn có thể lấy được, bản lãnh của Tiêu Cửu Cửu cũng không chỉ có vẻn vẹn như vậy đâu.

Cảnh sát tới rất nhanh, ngay cả Tiêu Căn Chi nghe được tin tức, cũng vội vàng chạy tới.

Sắc mặt của Tiêu Căn Chi vô cùng khẩn trương, cho đến khi nhìn thấy hai người phụ nữ đang ngồi ở bên trong nhà đều được bình yên vô sự, thì lúc này trong lòng mới như được thả lỏng xuống.

Hai người bọn họ một người là mẹ của anh, một người là người phụ nữ mà anh thích nhất. Cả hai người phụ nữ này, bất kể là người nào xảy ra chuyện, anh cũng đều sẽ cảm thấy không hề dễ chịu hơn.

Đến tột cùng, là người nào đã dám can đảm hạ độc thủ đối với hai người phụ nữ của anh?

Tiêu Căn Chi căn dặn Tăng Lỗi dán mắt theo dõi thật chặt toàn bộ hành trình chuyện này, để ý xem xét một chút, kết quả điều tra như thế nào, còn bình thường mình thì đưa mẹ Tiêu và Tiêu Cửu Cửu về nhà.

Nhưng ngay khi anh dẫn hai người đi tới lầu dưới, thì một vị cảnh sát ngăn cản bọn họ lại, lễ phép đưa ra giấy chứng nhận ra, nói, "Xin lỗi, hai người vẫn chưa thể đi được! Chúng tôi mới vừa nhận được tố cáo, nói rằng có người tận mắt nhìn thấy, nghi ngờ chính Tiêu tiểu thư là người đã hạ độc. Xin mời đi theo chúng tôi một chuyến."

Nơi đáy mắt Tiêu Cửu Cửu thoáng qua một ánh nhìn lạnh lẽo. Xem ra, mục đích của đối phương hiện tại chính là muốn diệt trừ cô đây!

Nếu vào nơi đó sẽ có người cầm còng tay, còng người ta lại, lúc này Tiêu Căn Chi tiến lên một bước đứng chắn ở trước mặt Cửu Cửu, cả người

bộc phát ra một luồng hàn khí lạnh kinh người. Trong hai tròng mắt đen sẫm tỏa ra một ánh nhìn bén nhọn bá đạo đầy sát khí: "Tôi đây lại muốn nhìn một chút xem, hôm nay ai trong số các người, ở trước mắt tôi có thể đưa cô ấy đi?"

Đúng lúc hai bên còn đang giằng co, thì ở ngoài cửa lại có một người đàn ông trung niên cao lớn dáng vẻ đầy uy mãnh đi tới.

Tiêu Cẩn Chi vừa nhìn thấy ông ta, hai tròng mắt liền thoáng nhú chặt lại, lại là một người có quan hệ với nhà họ Lương, chính là Trịnh Minh, Trưởng ban Cục An ninh của kinh đô! Lúc này mà ông ta lại dám tiến vào để khuấy đảo sao?

Trịnh Minh vừa nhìn thấy Tiêu Cẩn Chi, cũng khách khí lên tiếng chào hỏi, " Tổng giám đốc Tiêu, thật xin lỗi! Chúng ta cũng nhận được tố cáo, Tiêu tiểu thư là người khả nghi đã có liên lạc cùng với một tổ chức bí mật ở nước ngoài. Xin mời Tiêu tiểu thư đi một chuyến, để phối hợp điều tra của chúng tôi. Ngài yên tâm, chúng tôi tuyệt đối sẽ không làm oan uổng người tốt!"

Tiêu Cẩn Chi nhú mày, lạnh lùng cười một tiếng, "Tốt lắm! Vậy thì hãy giam giữ hai chúng tôi cùng với nhau, cô ấy ở đâu, tôi liền ở đó!"

Xem ra, hiện giờ nhà họ Lương đã ép buộc anh phải ra tay giết người rồi đây!

Được! Các người cũng đã được hưởng cảm giác của cuộc sống an bình quá lâu rồi, muốn tìm chút việc vui, tôi đây cũng sẽ không chút phiền lòng giúp cho các người thêm chút gia vị.

Tiêu Cẩn Chi lấy điện thoại di động ra, chỉ phát ra một cái tin nhắn. Tin nhắn chỉ có hai chữ - "Ra tay!"

Tiêu Cửu Cửu vẫn thờ ơ lạnh nhạt, hoàn toàn không có cảm giác bị bắt, hơn nữa trên mặt cô không hề có một chút vẻ bối rối.

Tiêu Cửu Cửu nhìn bóng dáng cao lớn đứng ở trước mặt cô, vì cô mà tình nguyện che gió che mưa, trong lòng cô chỉ cảm thấy ấm áp. Có anh đang ở đây, chắc chắn anh sẽ không để cho cô xảy ra chuyện.

Trịnh Minh nhìn thấy Tiêu Căn Chi rõ ràng có ý muốn che chở cho Tiêu Cửu Cửu, cũng bày ra cái gương mặt nghiêm nghị, nói: "Nếu Tổng giám đốc Tiêu muốn theo chúng tôi vào trong cục, vậy thì hãy cùng nhau đi!"

Khuôn mặt Tiêu Căn Chi lộ ra vẻ sa sầm, anh đỡ Tiêu Cửu Cửu, ngồi lên xe cảnh sát.

Anh nhìn qua cửa sổ của xe cảnh sát, nhìn thấy gương mặt mang đầy vẻ kinh hoàng của mẹ Tiêu, trong lòng anh thoáng qua một chút bất đắc dĩ. Người mẹ này của anh cả đời hồ đồ, vậy mà đến già cũng vẫn không chịu ngừng lại. Nếu như không phải là nhà mẹ có hậu thuẫn, chỉ bằng tính tình này của bà, chắc chắn sớm đã bị người ta thu thập! Hừ, bây giờ lại còn hồ đồ đến nước này, xem ra chờ sau khi trở về, anh sẽ còn phải cho gõ gõ chuông báo động cho bà biết, đừng có để bị người ta mang đi bán mà còn giúp người ta đếm tiền...

Bọn họ trực tiếp bị dẫn tới Cục An ninh, sau đó Tiêu Cửu Cửu bị trực tiếp đưa vào phòng thẩm vấn.

Tiêu Căn Chi trực tiếp tìm đến phòng làm việc của Cục trưởng Ngụy Đông Minh, Ngụy Đông Minh vội vàng chạy tới, tự mình giám sát thẩm vấn.

Trịnh Minh vừa thấy Tiêu Căn Chi đi tìm thượng cấp của ông tới nơi này, sắc mặt khó coi, tìm một cơ hội trở lại phòng làm việc, gọi điện thoại

cho người đã ra mệnh lệnh cho ông: "Ngụy Đông Minh tới, chuyện hôm nay sợ là không thành công được."

Đối phương chỉ trả lời một câu, "Anh đã làm hết sức là tốt rồi!" Nói xong, đối phương liền trực tiếp cúp luôn điện thoại.

CỤC CỨNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Kết Cục Nhà Họ Lương

Có Tiêu Cẩn Chi và Ngụy Đông Minh một ở ngoài một ở trong trấn giữ, thời gian Tiêu Cửu Cửu vào Cục An Ninh không tới một tiếng, lại một lần nữa rửa sạch tình nghi trên người mình, đi ra.

Điều này cũng tại phương pháp vu khống hãm hại của đối phương thật sự là rất không thông minh, có điều chính là mấy gói bưu kiện lui tới và mấy cuộc ghi âm điện thoại, đã muốn đưa Cửu Cửu vào chỗ chết, làm sao có thể?

Chỉ cần để cao thủ máy tính của Cục An Ninh hơi kiểm tra lại một chút, là có thể biết, đây là người khác lợi dụng thủ đoạn hacker xâm nhập bưu phẩm và khóa số điện thoại của cô, mở liên lạc với đối phương, về phần mấy cái gọi là ghi âm kia cũng chỉ là thông qua một chút phương pháp công nghệ cao bắt chước âm thanh, chỉ cần so sánh âm thanh một cái là có thể điều tra rõ.

Dĩ nhiên, có thể điều tra rõ ràng nhanh như vậy, là không thể tách rời với trưởng phòng lớn Ngụy Đông Minh ra tay.

Bằng không, lần này nếu không có sự hộ tống bảo vệ của Tiêu Cẩn Chi và Ngụy Đông Minh, lần này, đoán chừng Cửu Cửu thật sự phải ở lại bên trong một lúc, về phần cô ở bên trong sẽ bị chiêu đãi như thế nào, có thể tưởng tượng được.

Chỉ là Tiêu Cửu Cửu không hiểu, có phải là những người này hết biện pháp rồi hay không? Lần trước cũng không trừng trị cô, tại sao lại lặp lại chiêu cũ cơ chứ? Chẳng lẽ bọn họ lại không có biện pháp khác tới trừng trị cô?

Lần này, xem bọn họ làm sao dọn dẹp cục diện rối rắm này nhé!

Lúc ra khỏi Cục An Ninh, mặt Tiêu Căn Chi trịnh trọng nói với Ngụy Đông Minh, "Trưởng phòng Ngụy, tôi thấy, trong Cục An Ninh này của các ông cũng không an toàn đâu, chỉ một cú điện thoại tố cáo vu oan tùy ý như vậy, là có thể dẫn người thân của tôi đến đây tra hỏi, may mắn là lúc đó có tôi ở đây, nếu không có tôi ở đây, vậy có phải sẽ xảy ra một số chuyện càng không thể tin nổi hay không? Sơ sót một chút như vậy, thì cho người của tôi một chứng cứ phạm tội xác thật?"

"Không không không, Tiêu tổng nói quá lời!"

Ngụy Đông Minh vội vàng xin lỗi, "Đây là nhân viên của chúng tôi làm việc có chút chuyện bé xé ra to, tôi thay bọn họ nói một tiếng thật xin lỗi với ngài! Chỉ là, lời nói này của Tiêu tổng cũng có chút nghiêm trọng. Nơi này của chúng tôi là tuyệt đối sẽ không xử oan cho một người tốt, tuyệt đối cũng sẽ không bỏ qua cho một người xấu. Chuyện này thật sự là người phía dưới làm không đúng. Anh yên tâm, nếu trong này có vấn đề, tôi nhất định sẽ điều tra rõ ràng, cho Tiêu tổng một câu trả lời."

Nghe được Ngụy Đông Minh vừa nói như thế, sắc mặt của Tiêu Căn Chi lập tức êm dịu xuống, ngay cả xưng hô cũng sửa lại, cười cười nói, "Chú Ngụy, vậy tất cả đúng là xin nhờ chú rồi! Cháu nghĩ, có vài người có thể là cuộc sống dễ chịu đã lâu rồi, ngại quá thoải mái, muốn trải qua cuộc sống kích thích một chút. Như con người của cháu đây, bản lĩnh khác không có, nhưng nhất là khéo hiểu lòng người, cháu nhất định sẽ thỏa mãn họ."

Khi ánh mắt lạnh lùng mang theo hung ác này của Tiêu Căn Chi rơi vào trên người của Trịnh Minh thì Trịnh Minh chỉ cảm thấy cả người rét lạnh tận xương giống như rơi vào trong hầm băng vậy.

Bây giờ thì anh hối hận đến ruột cũng xanh rồi, lúc trước làm sao có thể uống rượu mơ hồ, bị người của nhà họ Lương bắt lấy nhược điểm chứ? Hiện tại thì tốt rồi, nghe người của nhà họ Lương, cả đời này cũng là chơi xong rồi!

Mà phía sau chờ đợi anh sẽ là cái gì? Có thể tưởng tượng được, tuyệt đối là xiềng xích và tường sắt lạnh lẽo.

Tiêu Căn Chi và Tiêu Cửu Cửu mới vừa ra khỏi cửa chính Cục An Ninh, Tăng Lỗi vẫn ở với mẹ Tiêu trong cục cảnh sát, cũng gọi điện thoại tới đây báo cáo, "Ông chủ, độc kia là bỏ vào trong lá trà. Theo Tiêu phu nhân nói, lá trà này là Lương Kinh Diễm đưa cho bà, trước mắt đã tra xét loại trừ những người tình nghi của quán trà Vĩnh An kia, hiện tại Lương Kinh Diễm đã bị bắt quy án. Về phần tên chặn lại cảnh sát bọn họ, trước mắt cũng đã bị Kỷ Ủy dẫn đi."

Tiêu Căn Chi nhẹ nhàng cười một tiếng, "Rất tốt! Lãng Mẫn đâu? Nếu cô ấy không sao, cứ để cho cô ấy về trước đi!"

"Dạ!"

Cúp điện thoại, Tiêu Căn Chi ôm eo Tiêu Cửu Cửu thật chặt, ngược đầu nhìn lên bầu trời có chút âm đạm, khóe môi nâng lên một nụ cười lạnh như băng, "Anh vốn còn muốn để cho nhà họ Lương nhảy nhót lâu thêm một khoảng thời gian nữa, cũng không ngờ, ngược lại bọn họ chó cùng rứt giậu trước rồi. Cửu Cửu, em chờ xem đi, thành quả anh cố gắng khoảng thời gian này, lập tức sẽ đưa ra hiệu quả, thù của Phượng Thần, anh muốn dùng cả nhà họ Lương của họ để chôn theo cậu ấy."

Tiêu Cửu Cửu dùng sức ôm chặt anh, giọng nghẹn ngào nói, "Anh Căn, cảm ơn anh! Cảm ơn anh cố gắng lấy lại công bằng cho Phượng Thần như vậy!"

Tiêu Căn Chi nâng mặt của cô, cả mặt tràn đầy đều là tình cảm nồng nàn cương chiều bất tận nói không hết được, "Cô bé ngốc, em nhớ kỹ, ở trên thế giới này, em là người quan trọng nhất trong cuộc sống của anh. Em yêu thích, em tức giận, em buồn bã, em đau thương, em vui mừng, anh bị cảm động lây. Anh bằng lòng dùng hết tất cả sức mạnh, bỏ đi tức giận của em, buồn bã của em, đau thương của em. Ở trong cuộc sống của em, anh hi vọng có càng nhiều vui vẻ, sung sướng và hạnh phúc!"

Tiêu Cửu Cửu cảm động lao vào trong ngực của anh, ôm lấy anh thật chặt, "Anh Căn, em hiểu, em biết rõ anh tốt với em! Anh cũng phải giữ gìn sức khỏe! Nhất định phải giữ gìn sức khỏe của mình! Em và đứa bé..... Không thể không có anh!"

Trong lòng của cô rõ ràng, muốn lật đổ gốc cây đại thụ che trời nhà họ Lương này, Tiêu Căn Chi phải trả giá bao lớn mới có thể làm được.

Mà kết quả? Bây giờ lại là không biết.

Cô có thể khẳng định, nhà họ Lương tuyệt đối sẽ không dễ dàng lại nhận thua như vậy, không thể nào lại khoanh tay chịu trôi như vậy, càng tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn gia tộc của mình xuống dốc, bọn họ nhất định sẽ phản công.

Có lẽ, Tiêu Căn Chi sắp phải đối mặt phía sau, là nhà họ Lương bất chấp tất cả phản kháng và đấu tranh càng thêm kịch liệt, tuy rằng nhà họ Lương so ra kém nhà họ Tiêu, nhưng đầu gối nhà họ Lương cũng là một gia tộc lớn, anh có thể chịu nổi sao?

Đây là lần đầu tiên Tiêu Căn Chi nghe được Tiêu Cửu Cửu khẳng định nói với anh, "Em không thể không có anh!" Hơn nữa, còn kèm theo đứa bé,

thế chính là nói, bây giờ là cô thật sự đặt anh vào trong cuộc sống tương lai của cô rồi.

Tiêu Cẩn Chi đột nhiên có một loại cảm giác khổ tận cam lai, đưa tay làm tan mây thấy ánh trăng.

Anh chờ đợi lâu như vậy tới nay, rốt cuộc đạt được sự đồng ý của cô, rốt cuộc lấy được chìa khóa mở cửa trái tim của cô!

Thật tốt quá! Anh thật vui mừng!

Nếu như lúc này không phải vẫn còn ở bên ngoài Cục An Ninh, anh nhất định sẽ ôm lấy cô, hung hăng hôn.....

Đột nhiên, anh thật sự muốn về nhà!

Tiêu Cẩn Chi chợt ngăn lại ôm lấy eo cô, vui mừng nói, "Đi! Chúng ta về nhà!"

Khi Tiêu Cẩn Chi lái xe chở Cửu Cửu về nhà, lúc này nhà họ Lương lại là mây đen giăng kín.

Ông cụ Lương, bộ trưởng Lương, còn có mấy người khác của nhà họ Lương toàn bộ tụ tập ở thư phòng, đứng trước nhà họ Tiêu đánh chặn đường với bọn họ lần này, nghĩ biện pháp giải quyết ứng đối.

Điện thoại di động của ông cụ Lương và bộ trưởng Lương không ngừng vang lên, mỗi một lần vang lên lại mang đến tin tức xấu về một người không ổn.

Mấy người trong phe cánh Lương thị bọn họ, hiện tại người này nối tiếp kẻ kia bị người bắt được vấn đề, tất cả đều bị trực tiếp nhốt vào trong cục cảnh sát rồi.

Như vậy, đòan nghiêm trọng lần lượt theo nhau mà đến, ông cụ Lương và bộ trưởng Lương chỉ cảm thấy đầu choáng váng từng đợt một.

Bọn họ hoàn toàn không ngờ, năng lượng của Tiêu Cẩn Chi sẽ to lớn như thế, lớn đến mức khiến bọn họ cũng cảm nhận được khiếp sợ và ngỡ ngác. Ở dưới sự tức giận đến nổ phổi, bọn họ không cách nào cố gắng xoay chuyển tình thế, chỉ có thể trực tiếp tắt điện thoại di động.

Từ xưa đến nay, nghênh cao đạp thấp đều là tính thông thường của con người.

Đặc biệt là những người xen lẫn trong quan trường thương giới (giới kinh doanh) này, từng người một càng cực kì tai thính mắt tinh, lần này nhà họ Lương bọn họ có thể bình yên vượt qua hay không? Đúng là đã đến lúc thử thách bọn họ.

Mà người mang tai họa cho gia tộc của bọn họ, chính là Lương Kinh Diễm! Ông cụ Lương hận không ngớt.

Ông cụ Lương cố gắng gọi điện thoại cho ông cụ Tiêu năn nỉ một chút, nhưng mấy câu nói của ông cụ Tiêu đẩy trở về ông, "Lão Lương à, tình bạn hai nhà chúng ta nhiều năm như vậy, những thứ khác thì tôi không nói, ông nói đưa cháu Diễm Diễm nhà các ông kia, cô ta lại dám làm ra thủ đoạn độc ác với bậc trên như Tú Trinh nhà chúng tôi, ông bảo làm sao chúng tôi nhịn đây? Nếu như chúng tôi ngay cả vậy cũng nhịn, vậy người cả kinh thành còn thật sự cho rằng người nhà họ Tiêu chúng tôi dễ bắt nạt! Chúng ta cũng già rồi, chuyện này đây, tôi cũng mặc kệ, nên làm như thế nào để cho người của đồng lứa tuổi nhỏ bọn họ đi xử lý đi, cứ như vậy."

Nói xong, ông cụ Tiêu không khách sáo chút nào cúp điện thoại.

Tay ông cụ Lương cầm điện thoại tức giận đến trực tiếp run rẩy, đã bao nhiêu năm rồi, lão Tiêu cũng chưa bao giờ không khách sáo đối diện ông như vậy, nhưng hôm nay vậy mà một chút mặt mũi cũng không chừa

cho ông, còn nói mặc kệ, để con cháu xử lý, rõ ràng là nói cho ông biết, hai nhà bọn họ chơi xong rồi!

Lương Kinh Diễm, đồ đáng chết này, lúc trước xảy ra chuyện, ông nên cấm túc nó, không nên lại muốn kết thông gia với nhà họ Tiêu, hiện tại tốt rồi, tiền mất tật mang.

Đối với đứa cháu gái lụn bại không chịu thua kém này, ông cụ Lương không hề nghĩ ngợi, trực tiếp lựa chọn từ bỏ cô.

Đến giờ phút nguy cấp này, bọn họ cũng đã không còn cách nào, đối với những người đi theo nhà họ Lương bọn họ nhiều năm kia, chỉ có từ bỏ toàn bộ, tráng sĩ chặt tay, mới có hi vọng bảo lưu lại một chút mạng lưới quan hệ của nhà mình.

Mà có thể như vậy, đã coi như là kết quả tốt nhất rồi.

Nhưng mà, ông cụ Lương tuyệt đối không ngờ rằng, ngay cả một tia hi vọng yếu ớt như vậy, ông cũng không bảo vệ được.

Tan đàn xẻ ghế, người chưa đi, trà đã lạnh!

Nhà họ Tiêu chặn giết đối với nhà họ Lương, đưa tới sự chú ý của vô số gia tộc ở kinh đô đã sớm mơ ước thay thế được nhà họ Lương kia, dieendafnleequysddoon hành động này vừa bắt đầu, những gia tộc kia đã bắt đầu đánh hội đồng đối với Nhà họ Lương, khi ra tay còn hung ác hơn không chỉ gấp mười lần so với nhà họ Tiêu.

Thật đúng là một bước sai, từng bước đều thua, nhà họ Lương cũng là như thế!

Một tháng ngăn ngừa, ông cụ Lương về quê ở ẩn, bộ trưởng Lương xin nghỉ hưu sớm, những người khác của nhà họ Lương vào tù thì vào tù, trốn đi thì trốn đi, Lương Kinh Diễm bởi vì một bản án hạ độc sát hại nhân

vật quan trọng chưa thành, từ đó lại khơi ra chứng cứ cô chủ mưu mua người giết hại Phượng Thần trước đó, còn có những chứng cứ phạm tội khác, thẩm tra toàn bộ từng cái.

Cuối cùng, Lương Kinh Diễm bị phán xử tử hình, tước đoạt quyền lợi chính trị cả đời.

Đến đây, cây to nhà họ Lương này sụp đổ ầm ầm.

Mà sáng sớm Lương Kinh Đào đang sinh hoạt ở nước ngoài, chỉ có trên người của anh tương đối sạch sẽ, người lại ở nước ngoài, nên may mắn tránh thoát một kiếp này.

Tuy nói Tiêu Cửu Cửu không biết trận nội đấu này là hung hiểm như thế nào, nhưng thoát nhìn trận chiến từ Tiêu Căn Chi ngày ngày đi sớm về trễ, vả lại có đại đội bảo vệ đi theo hai bên trái phải, mà khu bảo tàng Ngọc Sơn lại tạm thời đóng cửa cũng canh phòng nghiêm ngặt, đã là nhìn phiến diện, có thể thấy được chút ít.

Từ lúc ra khỏi Cục An Ninh ngày đó, cô lại bị Tiêu Căn Chi lấy lý lẽ cấm túc, nơi nào cũng không cho đi, không cho phép ra ngoài, thậm chí không cho cô liên lạc với người khác.

Tiêu Cửu Cửu cũng hiểu anh, biết là anh lo lắng an nguy của cô, nên cũng ngoan ngoãn nghe theo lời của anh, sống ở trong biệt thự nhỏ, nghe nhạc, làm dưỡng thai cho đứa bé, đọc sách, mặc người bên ngoài long trời lở đất, thì cô lại tự yên ổn một góc.

Như thế, qua một tháng sau, cuối cùng Tiêu Căn Chi tuyên bố với cô giải trừ nguy cơ, cô lại có thể hoạt động tự do rồi!

Mà lúc này đây, cái thai trong bụng Cửu Cửu cũng đã 17 tuần, lớn hơn bốn tháng rồi.

Tiêu Căn Chi là khẩn trương đến liều mạng đối với cô, bảo Lăng Mẫn coi chừng cô một tắc cũng không rời, chỉ sợ cô xảy ra một chút xiu không may, thuốc bổ càng là mua về liên tục không ngừng, chất đầy một phòng đồ hỗn tạp lớn.

Còn có những thứ quần áo trẻ con gì đó, một đống mào râu như anh vậy mà cũng ba ngày hai bữa sẽ đi mua. Tiêu Cửu Cửu dứt khoát nói anh, đoạt quyền lợi hạnh phúc làm mẹ của cô.

Một ngày đó, Tiêu Cửu Cửu ngồi im ở trên ghế sofa đọc sách, cảm giác đột nhiên bụng hơi động như thế. Cô sửng sốt một chút, lại lẳng lặng cảm giác, quả nhiên cũng không lâu lắm, thai nhi lại bỗng nhúc nhích.

Máy thai rồi! Tiểu bảo bối của tôi biết nhúc nhích rồi! Khỏe miệng Tiêu Cửu Cửu nhếch đến thật to, hạnh phúc vui vẻ.

Chờ tối Tiêu Căn Chi quay lại, cô ôm anh, hả hê cười không ngừng, "Anh Căn, hôm nay tiểu bảo bối của chúng ta chuyển động, ha ha ha..... Bé biết động....."

Tiêu Căn Chi Chi chột sửng sờ, ngay sau đó thì mặt vui mừng cười, "Có thật không? Nào, anh tới sờ một cái xem....."

Anh cẩn thận từng li từng tí phủ bàn tay lên, hình như bé con người ta không đồng ý, hơn nửa ngày cũng không thấy có tiếng động.

Tiêu Căn Chi lại nhìn về phía cô, trên gương mặt tuần tú có không cam lòng rõ ràng, "Hừ, thằng nhóc thúi này, lại dám không để ý tới anh, quay đầu lại anh sẽ nhớ kỹ, chờ nó đi ra, xem anh đánh cái mông nhỏ của nó như thế nào!"

Tiêu Cửu Cửu không nhịn được cười ha ha, "Anh đừng đùa! Cục cưng của chúng ta cũng không phải là cố ý, lúc này cục cưng hơn bốn tháng máy

thai cũng sẽ không quá thường xuyên, phải đợi cực cứng lớn hơn một chút nữa, anh mới có thể thường cảm thấy bé đang chơi đùa bên trong."

Tiêu Cẩn Chi cẩn thận từng li từng tý ôm Cữu Cữu vào trong ngực, hôn trán của cô, "Cữu Cữu ngoan, chúng ta kết hôn đi!"

Tiêu Cữu Cữu cau mày một cái, "Đừng! Lúc này bụng lớn, làm sao em mặc áo cưới chứ? Em muốn làm cô dâu đẹp nhất!"

Mặt Tiêu Cẩn Chi thâm tình nhìn cô nói, "Cữu Cữu của anh dù là lớn bụng mặc áo cưới, đó cũng là cô dâu đẹp nhất toàn thế giới, chẳng những là cô dâu đẹp nhất, còn là đặc biệt nhất!"

Tiêu Cữu Cữu bị lời tâm tình trắng trợn này của anh làm cho mắc cỡ mặt đỏ rần, trong lòng lại sướng vô cùng, không nhịn được đưa tay nắm nhẹ anh một cái, giận cười nói, "Anh chỉ ba hoa!"

"Miệng của anh ba hoa hay không, em lập tức sẽ biết." Nói xong, Tiêu Cẩn Chi chột nâng đầu của cô lên, hôn thật sâu xuống.

Tiêu Cữu Cữu đưa hai cánh tay ra, ôm chặt cổ của anh, nhiệt tình đáp lại nụ hôn của anh.....

Anh cuồng dã, bá đạo, cô mềm mại, ngọt ngào, hai người quấn quít ở chung một chỗ thật chặt như là uyên ương, trần trọc triền miên, đan dệt ra từng mảnh từng mảnh ngọt ngào, cả phòng tình cảm dịu dàng lưu luyến.....

Tay của anh, cũng bắt đầu không yên phận dao động ở trên người của cô, lạng lẽ từ sau lưng cô, đưa về phía điểm cao kia.....

Tiêu Cữu Cữu chỉ cảm giác cả người toả nhiệt nóng lên, không nhịn được nhẹ nhàng hừ ra tiếng.

Một tiếng yêu kiều kia, càng làm như sấm mùa xuân hỏa hoạn, sau một tiếng âm âm, trực tiếp làm bọn họ cháy hừng hực.....

Anh vừa hôn, vừa cúi đầu kêu tên của cô, "Cửu Cửu, Cửu Cửu ngoan của anh....."

Một hồi triền miên hết sức dịu dàng đi qua, Tiêu Căn Chi khẽ vuốt ve lưng của cô, nhỏ giọng nói ra, "Bảo bối, ngày mai anh dẫn em trở về nhà lớn họ Tiêu, đi gặp ông nội và ba mẹ, quy định sẵn xuống việc kết hôn của chúng ta, có được hay không....."

Cửu Cửu mơ mơ màng màng đáp một tiếng, "Ừ....."

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Thân Thế Bí Ẩn Của Cửu Cửu

Đêm tối đi qua, ban ngày lại đến.

Mặt trời cũng treo thật cao ở trên trời rồi, Tiêu Cửu Cửu còn ngủ đến say sưa, đột nhiên cảm giác bên tai giống như là có một con con muỗi đang bay tới bay lui, vang lên vo ve, cô vô ý thức đưa tay vỗ một cái, buồn bực khẽ gọi, "Ồn chết được....."

Bệnh bực bội khi rời giường của cô luôn rất nghiêm trọng, đặc biệt là sau khi bụng lớn, hiện tượng đi tiểu thường xuyên cũng bắt đầu từ từ nghiêm trọng, buổi tối luôn phải dậy đi nhà vệ sinh, có lúc còn dậy mấy lần, lại càng phát hiện giấc ngủ không tốt.

Mà buổi sáng luôn luôn lại là lúc ngủ ngon nhất, vào lúc này nếu bạn dám đánh thức cô, cô tuyệt đối sẽ cãi nhau với bạn, cả ngày kia, tâm tình của cô cũng sẽ không tốt.

Tiêu Căn Chi và Lăng Mẫn cũng biết tính tình của cô, dưới tình huống bình thường, thì bọn họ tuyệt đối sẽ không đi ám ỉ cô, dù cô muốn ngủ tới mấy giờ, cũng để cho cô ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại mới thôi.

Lúc này lại là tên trời đánh nào lại thề không bỏ qua nhất định đánh thức cô như vậy?

Tiêu Cửu Cửu rất không bình tĩnh mở hé mắt một chút, thấy gương mặt tuần tú phóng to trước mắt kia thì cô lập tức lại nhắm nghiền hai mắt,

bất mãn yếu ớt khẽ kêu, "Anh Căn, em còn muốn ngủ, anh đừng ẵm ã em, có được hay không?"

Tiêu Căn Chi bất đắc dĩ đầy mặt nhìn về mặt ngủ ngây thơ này, kiên nhẫn dụ dỗ cô, "Bảo bối, hôm nay chúng ta có chuyện lớn phải làm, trước em dậy thu dọn một chút, đợi một lát lên xe lại ngủ tiếp, có được hay không?"

Mắt Tiêu Cửu Cửu cũng không mở, giương tay ôm anh, vùi mặt cọ sát ở trong lòng anh, "Chuyện lớn gì cần phải đi làm vào lúc này? Em cũng mệt chết đi được, cả người đều đau....."

Nói đến đây, cô lại nhớ tới triền miên kiều diễm của hai người tối hôm qua, sắc mặt lại khẽ nóng lên.

Tối ngày hôm qua, tuy là lần thứ hai của hai người bọn họ, nhưng lại là lần đầu tiên cô tỉnh táo làm với anh, sự dịu dàng của anh, sự bao dung của anh, sự cẩn thận của anh, sự che chở của anh, làm cho cô vừa nghĩ tới liền cảm thấy vô cùng ấm lòng.

Cô biết, bởi vì phải bận tâm thân thể của cô, anh không dám dùng sức lắm, nhất định là anh cũng không thỏa thích, nhưng anh lại kiên nhẫn yêu cô, để cho cô đạt tới đỉnh cao vui sướng cực hạn.

Nghĩ tới đây, cô mở mắt ra, nhìn khuôn mặt tuấn dật trước mắt này, đối diện đôi mắt tràn đầy thâm tình và bất đắc dĩ đối với cô của anh, nũng nịu hô một tiếng, "Anh Căn....."

"Hả?"

Anh đáp nhẹ một tiếng, ôm ấp thân thể mềm mại của cô, cũng không nở buông tay, hận không thể lại yêu cô sâu sắc thêm một lần giống như tối hôm qua vậy, lại cảm giác một chút ngọt ngào và khuây khoả khi bị cô dung nạp.

"Em có từng nói..... Em yêu anh chưa?"

Nghe tới trong miệng nhỏ nhắn của cô nói ra một câu này thì thân thể Tiêu Cẩn Chi liền bởi vì kinh ngạc mà cứng đờ, sau khoảnh khắc, chính là mừng như điên, không dám tin run giọng hỏi lại một lần, "Em nói cái gì? Anh không nghe rõ!"

Tiểu Cửu Cửu thấy bộ dáng anh khiếp sợ, nhưng trong lòng lại có chút chua xót.

Hai người bọn họ đi tới đoạn đường này, vẫn luôn là anh yêu nhiều hơn, anh bỏ ra nhiều hơn.

Mà cô luôn bỏ ra cực ít, vẫn luôn đòi lấy tình yêu của anh, đòi lấy dụ dàng của anh, đòi lấy sự cưng chiều hết mực của anh.

Cô nhẹ nhàng hôn lên môi của anh, cười cười nhìn anh, nói từng chữ từng câu, "Anh Cẩn, về sau đến lượt em tới yêu anh, có được hay không?"

Tiêu Cẩn Chi thế mới biết, tất cả những thứ này đều là thật, rốt cuộc tiểu bảo bối của anh đã thông suốt!

Tiểu Cửu Cửu của anh, rốt cuộc nói lời yêu với anh!

Tiêu Cẩn Chi dùng sức ôm chặt cô, hôn rồi lại hôn, mang theo vui mừng và cảm động nói, "Tiểu Cửu Cửu của anh, em vĩnh viễn đều là tiểu bảo bối của anh! Anh sẽ vẫn thương em, yêu em, luôn luôn, cho đến vĩnh viễn vĩnh viễn vĩnh viễn....."

Nói liên tục ba tiếng "Vĩnh viễn", đại diện cho tình yêu kéo dài vô hạn của anh.

Tiểu Cửu Cửu cảm động dùng sức ôm lại anh, "Anh Cẩn, em cũng sẽ yêu anh, mãi mãi, vĩnh viễn vĩnh viễn vĩnh viễn....."

Đây là lời thề của bọn họ!

Đây là cam kết của bọn họ!

Đây là niềm tin và chấp nhất gắn bó sống chết của bọn họ!

Yêu em, chính là toàn bộ của anh!

Lúc này, Tiêu Căn Chi cảm giác lòng đang nóng lên, cả người hừng hực, hận không thể lại mãi chán ngấy tiếp với cô ở trên giường, nhưng vừa nghĩ tới hôm nay phải dẫn cô trở về nhà họ Tiêu gặp bề trên, anh lại chỉ có thể đành phải dẫn lại, "Cửu Cửu, tỉnh táo chưa? Hôm nay chúng ta phải đi về gặp ông nội và ba mẹ, mau dậy đi!"

Tiêu Cửu Cửu nhú đôi mày thanh tú lên, cong cái miệng nhỏ nhắn lên giận trách nói: "Sao anh không nói sớm với em một chút?"

Tiêu Căn Chi nhú mày, cười khê, "Tối hôm qua, không phải anh đã nói với em rồi sao?"

Cô trừng mắt nhìn, đôi mắt tràn đầy nghi ngờ, "Tối hôm qua anh đã nói ư? Lúc nào? Sao em không nhớ rõ?"

Bộ dáng cô nháy mắt ngây thơ ngốc nghếch đáng yêu kia chọc cho Tiêu Căn Chi lại ôm cô khê cằm mấy cái, lúc này mới khàn giọng nói, "Ngay sau khi chúng ta yêu yêu, anh hỏi em, em còn đáp một tiếng ừ đấy."

Tiêu Cửu Cửu ngẩn người, ngay sau đó nở nụ cười, dấm quả dấm nhỏ lên, dùng sức dấm ở trên lồng ngực của anh, "Em thấy là anh cố ý. Đều tại anh! Khi đó em mệt mỏi muốn chết, sao có thể biết anh đang nói gì chứ? Em mặc kệ, đều là lỗi của anh, em không nghe thấy, em không nghe thấy, em không nghe thấy....."

Thấy bộ dáng Tiêu Cửu Cửu che lỗ tai ăn vạ này, Tiêu Cẩn Chi cười ha ha không ngừng, mặt tràn đầy cương chiều đưa tay sờ sờ sống mũi nhỏ của cô, "Nhìn em một chút kìa, cũng sắp phải làm mẹ người ta, còn thích làm nũng như thế, em xấu hổ hay không chứ?"

"Xấu hổ cái gì? Có cái gì phải xấu hổ? Anh không thích?" Trong nháy mắt, nụ cười Tiêu Cửu Cửu sa sầm xuống, "Hay là, anh thích thấy em mặt lạnh?"

Tiêu Cẩn Chi vội vàng xin khoan dung, "Đừng, đừng, anh sai rồi, còn không được sao?"

Thấy bộ dạng quý giá khó được này của anh, đâu còn có nghiêm túc và lạnh lùng bình thường, Tiêu Cửu Cửu "Hì hì" cười khẽ một tiếng, ngay sau đó giương lên mặt khổ qua, "Anh Cẩn, thật sự phải đi về sao?"

Anh lưu manh mà cười, "Lúc này cô dâu xấu xí cuối cùng cũng phải gặp ông, đi đi!"

"Không thể không đi sao? Không đi, chúng ta có thể làm chút chuyện khác nha!"

Cô lại nũng nịu cọ thân thể của anh, định sắc dụ anh, để cho anh đầu hàng, thuận tiện miễn đi đau khổ đến nhà họ Tiêu hôm nay.

Tiêu Cẩn Chi một phát bắt được tay nhỏ bé không yên phận của cô, vỗ vỗ cái mông của cô, "Mau dậy đi! Nếu không, anh sẽ khiến em nửa tháng không rời giường....."

"Mới nửa tháng à? Quá ít, dầu gì cũng phải một tháng chứ....."

Cô vừa lẩm bẩm, lại vừa ngoan ngoãn đứng lên, nhưng bởi vì ngày hôm qua mệt mỏi quá, dưới chân lão đảo một cái, ôi một tiếng, lại dọa cho

Tiêu Cẩn Chi sợ quá chừng, dứt khoát ôm cô vào lòng, trực tiếp đưa đi vào toilet, tự mình hầu hạ.

"Ha ha ha..... Cô bé ngốc....."

Tiêu Cẩn Chi thật sự là hết cách với cô, trừ cưỡng chiều, cũng vẫn chỉ có thể cưỡng chiều.

Đội dọn họ thu dọn thỏa đáng ra ngoài, cũng đã gần mười một giờ.

Nhưng người của nhà họ Tiêu đang chờ dọn họ ăn cơm trưa đấy, tuy rằng Tiêu Cẩn Chi không thúc giục cô nữa, nhưng Tiêu Cửu Cửu cũng không phải là người không biết phải trái, động tác của bản thân mau chóng cùng anh lên xe.

Bởi vì là tiệc nhà, không tiện dẫn người đi, cho nên hôm nay cũng chỉ có Tiêu Cẩn Chi đi với cô, Tiêu Cửu Cửu bèn để cho Lăng Mẫn một ngày nghỉ, bảo cô về thăm nhà một chút đi.

Lăng Mẫn mừng rỡ, luôn miệng nói cảm ơn.

Thấy xe dọn họ đi xa, cô cũng vội vàng thu dọn một tý đồ rồi bèn về nhà.

Nhà họ Tiêu.

Hôm nay là chủ nhật, Tiêu Cẩn Chi nói muốn dẫn Tiêu Cửu Cửu về gặp mặt, ông cụ Tiêu bèn ra lệnh một tiếng, thông báo tất cả người nhà họ Tiêu đều phải trình diện.

Mới vừa thăng chức không lâu, đồng chí Tiêu An Bác, tư lệnh quân khu B luôn bận rộn đến nỗi ngay cả nhà cũng rất ít về, ở dưới lệnh cưỡng chế của ông cụ Tiêu, cuối cùng cũng rút ra giờ rảnh từ trong lúc bận bịu đủ kiểu trở lại.

Lúc nghe nói con trai muốn dẫn con dâu trở về, chính là Tiêu Cửu Cửu mà con trai nhận nuôi thì Tiêu An Bác nhú mày một cái, nhưng cũng không nói gì.

Đối với Tiêu Cửu Cửu, ông ấn tượng không sâu, lúc trước Tiêu Căn Chi từng dẫn cô và Phượng Thần trở về nhà họ Tiêu một lần, ông gặp mặt một lần, trong trí nhớ vẫn là bộ dáng lúc cô mười ba mười bốn tuổi năm đó, chỉ còn nhớ đại khái mơ hồ, con trai nhận nuôi hai đứa bé này, dường như dáng dấp cũng rất đẹp mắt, ngũ quan gì khác thì không nhớ rõ.

Mà Diệp Tú Trinh thân là mẹ Tiêu, một đoạn thời gian trước, bà muốn nói một chút chuyện với Tiêu Cửu Cửu, để Tiêu Cửu Cửu rời khỏi Tiêu Căn Chi.

Cũng không ngờ, ngày đó lại đột nhiên bị Lương Kinh Diễm hạ độc, chẳng những chuyện chưa nói được, nếu không phải Tiêu Cửu Cửu kịp thời nhắc nhở bà, sợ rằng cái mạng già của bà cũng mất.

Sau đó Diệp Tú Trinh hồi tưởng lại, cũng cảm thấy sợ hãi.

Bà thật là không ngờ, người bản thân vẫn cho rằng sắp là con dâu chắc chắn, vẫn đang vụng trộm suy nghĩ làm sao muốn mạng của mình!

Bà cảm thấy mình sống được thật đúng là thất bại, chồng không thương, con trai không yêu, ba chồng cũng không muốn thấy bà, ngay cả Lương Kinh Diễm cũng dám bắt nạt đến trên đầu bà. Trong khoảng thời gian ngắn, Diệp Tú Trinh bị đả kích lớn, cũng mất ý định dẫn vật này.

Sau đó một tháng, lại là nhà họ Tiêu và nhà họ Lương chiến đấu đối kháng sống chết kịch liệt.

Mặc kệ bà có bao nhiêu bất mãn và oán giận với con trai, Diệp Tú Trinh thân là con dâu nhà họ Tiêu, vẫn có thể nhận rõ lập trường và thân

phận của mình, đương nhiên là bà đứng ở bên con trai, toàn lực giúp đỡ con trai mình đi đánh thắng trận chiến dịch này.

Hôm nay nhà họ Tiêu đại thắng, chồng thắng chức, nhà họ Tiêu lại tiến lên một bước.

Diệp Tú Trinh cảm giác tức giận mà mình đã giải tỏa, hình như lại tăng lên lại, do đó vừa nghe thấy Tiêu Căn Chi muốn dẫn Tiêu Cửu Cửu về, ý đồ xấu của bà lại bắt đầu làm âm ỉ.

Mấy ngày nay bà vẫn đang nghĩ, phải làm sao mới có thể thành công đuổi con tiểu yêu tinh này ra cửa, vĩnh viễn đừng xuất hiện nữa mới phải.

Mà viện trưởng Tiêu Tĩnh Bác thân là chú hai của Tiêu Căn Chi, hôm nay cũng dẫn theo vợ mình, Trương Tiểu Khanh trở lại.

Bình thường, bọn họ đều ở tại nơi khác, phần hai người khác có căn hộ, nên cũng không ở chung với Tiêu lão, mà cặp con trai song sinh kia cũng đều du học ở nước ngoài, cho nên hôm nay nhà lão Nhị đến cũng chỉ có hai vợ chồng bọn họ.

Tính cả ông cụ Tiêu, cũng chỉ có năm trưởng bối này, người là không nhiều lắm, nhưng mỗi một người bọn họ đều là loại người quyền cao chức trọng, thân phận hiển hách, bất kỳ một người nào đi ra ngoài, cũng không ai dám chậm trễ chút nào.

Ở trước mặt trưởng bối, dưới tình huống bình thường, đương nhiên Tiêu Căn Chi cũng không dám vượt quy, anh dắt tay Tiêu Cửu Cửu, cũng vào cửa chính nhà họ Tiêu trước mười hai giờ.

.....

Khi người của nhà họ Tiêu thấy Tiêu Căn Chi dắt Tiêu Cửu Cửu, mặc một bộ váy trang phục phụ nữ có thai màu hồng công chúa đi vào thì ngoài

trừ ông cụ Tiêu đã sớm biết chuyện, những người khác thì mỗi một người đều kinh ngạc trừng lớn mắt.

Đặc biệt là Diệp Tú Trinh thân là mẹ Tiêu, càng thêm kích động đến cả người cũng run rẩy, một đôi mắt phát ra ánh sáng đỏ ngầu cắn máu, làm như hận không được ăn Cửu Cửu, lúc này không che giấu chút nào hung ác mãnh liệt, khiến Tiêu Căn Chi cũng nhú mày lại, Tiêu Cửu Cửu càng thêm cảm giác lạnh lẽo cả người, không nhịn được lạnh run một cái.

Tiêu Căn Chi vội vàng nắm tay cô, ý bảo cô đừng khẩn trương, có anh ở đây, anh sẽ không để cho cô có chuyện!

Tiêu Cửu Cửu nắm anh một cái, ra hiệu cô không sao, không cần lo lắng!

Tiêu Căn Chi mạnh mẽ trừng mắt nhìn Diệp Tú Trinh một cái, cảnh cáo bà chớ làm loạn! Ngay sau đó dẫn Tiêu Cửu Cửu tới trước mặt mọi người, giới thiệu, "Ông nội, cha, mẹ, chú hai, thím hai, đây là Cửu Cửu, cũng họ Tiêu giống con."

Ngay sau đó, anh lại giới thiệu ông cụ Tiêu, ba Tiêu An Bác cho Cửu Cửu, mẹ Tiêu Diệp Tú Trinh ngược lại Cửu Cửu giao tiếp qua lại đến mấy lần rồi, không tính là xa lạ, còn có Tiêu Tĩnh Bác và Trương Tiểu Khanh, Cửu Cửu làm lễ ra mắt chào hỏi từng người.

Luôn luôn nhạy cảm, Cửu Cửu đột nhiên phát hiện, không chỉ có dáng vẻ Diệp Tú Trinh thấy cô luống cuống không bình thường, ngay cả ba Tiêu, Tiêu An Bác, sau khi nhìn rõ cô rồi, dáng vẻ cũng khác thường, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cô kia tỏa ra một luồng nóng rực, lại như là xuyên thấu qua cô, hết như đang nhìn một vị cố nhân (bạn cũ) vậy, trong lòng của cô cũng cuống loạn theo, giống như là có một loại dự cảm rất không tốt, sắp xảy ra chuyện rồi!

Lúc này Tiêu An Bác đúng là vô cùng khiếp sợ, năm, sáu năm trước lúc cô đến mới mười ba mười bốn tuổi, lúc ấy ông cũng không chú ý hai đứa bé này lắm, hỏi thăm chút thì ra ngoài.

Nhưng bây giờ, khi mặt mũi Tiêu Cửu Cửu hiện ra rõ ràng ở trước mặt của ông thì Tiêu An Bác kinh hãi, cô, cô, làm sao cô lại giống Khả Khả như vậy?

Nhớ tới người phụ nữ mà ông thích nhất trong trí nhớ kia, nhớ tới bà chết oan chết uổng, ánh mắt của Tiêu An Bác đã ươn ướt.

Nhưng còn chưa chờ ông vui mừng bao lâu, khi ông thấy bụng Tiêu Cửu Cửu đã hơi nhô lên thì lại cảm thấy như bị ngũ lôi oanh kích (sét đánh ngang tai), lại nhìn sang người vợ vừa luống cuống rõ ràng kia, Tiêu An Bác khẩn trương đến mức ngay cả trái tim cũng sắp nhảy ra, chuyện này..... Chẳng lẽ giống như ông nghĩ tới như vậy chứ?

Hai vợ chồng bọn họ luống cuống, khiến tất cả mọi người đang ngồi cảm thấy kỳ dị và lo lắng, ngay cả ông cụ Tiêu cũng cau mày lên, bất mãn nhìn con lớn nhất và con dâu.

Ông cụ Tiêu đang muốn kêu Tiêu Căn Chi và Tiêu Cửu Cửu ngồi xuống, ngay lúc này, Diệp Tú Trinh chột đứng dậy, lớn tiếng rống giận về phía Tiêu Căn Chi và Tiêu Cửu Cửu, "Tiêu Căn Chi, nếu như con còn muốn người mẹ như mẹ, thì đừng ở cùng cô ta! Con muốn ở cùng cô ta, trừ phi mẹ chết!"

Trong nháy mắt mặt của Tiêu Căn Chi sa sầm xuống, "Lý do! Cho con một lý do! Tại sao?"

Tất cả mọi người nhà họ Tiêu đặt ánh mắt ở trên người của Diệp Tú Trinh, chờ lời giải thích của bà.

Mà Tiêu An Bác, liên tưởng tới chuyện cũ năm đó, lại cảm thấy có một loại đáp án có khả năng, phảng phất đang hiện rõ ra.

Tiêu Cửu Cửu thân là trung tâm bão, mặc dù bị thái độ của Diệp Tú Trinh làm cho bị thương, nhưng đây là cục diện cô đã sớm đoán được, thật sự cũng không coi như là quá kinh ngạc. Nếu như người của nhà họ Tiêu lại dễ dàng đón nhận thân là cô nhi như cô, ngược lại cô sẽ cảm thấy không bình thường.

Có điều, tại sao cô cảm thấy chuyện này không đơn giản chứ?

Mọi người ở đây đều chờ đợi nghe đáp án của Diệp Tú Trinh thì vẻ mặt Diệp Tú Trinh lại ổn định lại.

Bà yên lặng nhìn Tiêu Cửu Cửu, "Còn nhớ rõ tin tức trước đó tôi gửi cho cô không? Nếu như cô muốn biết vì sao? Xin mời đi vào với tôi, tôi sẽ nói cho cô biết từng việc!"

CỤC CUNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Bọn Họ Là Anh Em? (Phần Hai)

Mẹ Tiêu nói xong, lại liếc mắt nhìn thật sâu vào mắt Tiêu Cửu Cửu, sau đó lại chủ động xoay người rời đi.

Tiêu Cửu Cửu lại muốn theo sau nhưng Tiêu Căn Chi lại kéo cô lại, trầm giọng nói: "Anh đi với em."

Tiêu Căn Chi chỉ là lo lắng sợ cô đụng chạm với người phụ nữ điên cuồng Diệp Tú Trinh này thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Vừa này Diệp Tú Trinh với ánh mắt đầy sự thù hận và sát khí khiến ai cũng có thể nhìn thấu được tâm can của bà.

Tiêu Cửu Cửu cũng không từ chối ý tốt của anh, cũng muốn xem người phụ nữ dọa người Diệp Tú Trinh kia sẽ làm gì. Cô biết bà ta muốn nói chuyện thì nhất định điều đó sẽ liên lụy tới hạnh phúc tương lai của hai người bọn cô. Đương nhiên cô sẽ không ngốc đến mức sẽ nhường đường cho kẻ khác, đặc biệt hiện tại trong bụng cô còn có một bảo bảo, còn có Tiêu Căn Chi ở bên cạnh che chở cho cô thì trong lòng cô cũng cảm thấy an tâm phần nào.

Tiêu Căn Chi xoay người về phía ông cụ Tiêu nói một tiếng: "Thưa ông nội, mời ông ngồi nghỉ ngơi ở đây trước, con đưa Cửu Cửu đi một lúc."

Làm người khác bất ngờ chính là Tiêu An Bác này giờ vẫn ngồi đó cũng chột đứng dậy theo: "Ba cũng đi!"

Rốt cuộc ông cụ Tiêu vẫn là một người tinh thông, ông quét nhìn mọi người với ánh mắt dị thường, hai con mắt lóe lên tia sáng sau đó cũng vung tay lên, nói: "Đi đi!"

Diệp Tú Trinh đã chờ trong phòng, vừa thấy hai cha con nhà họ Tiêu dẫn theo Tiêu Cửu Cửu cùng nhau xuất hiện, Die nd da bà nhìn về phía Tiêu Cửu Cửu, trong nhất thời ánh mắt bắn ra hai mũi tên nhọn lạnh lẽo, lớn tiếng chửi bới: "Tôi không phải nói một mình cô đến đây thôi sao? Cô lại dẫn bọn họ đồng thời đến đây làm gì?"

Tiêu Cửu Cửu lạnh lùng nhìn bà, nhẹ nhàng nở nụ cười "Nếu việc này quan hệ đến thân thể của cháu mà Cẩn Chi lại cũng như là người thân bên cạnh cháu thì đương nhiên anh ấy có tư cách biết. Còn bác Tiêu là ba của Cẩn Chi, ông cũng đồng ý đi theo chúng cháu rồi thì có gì không đúng?"

Nãy giờ Tiêu An Bác vẫn căng thẳng nhưng khi nghe lời Tiêu Cửu Cửu đáp lại Diệp Tú Trinh thì ông không nhịn được nhếch khóe môi. Đứa bé này so với tưởng tượng của ông thật rất kiên cường nhiều lắm.

Tiêu Cẩn Chi nhẹ nhàng nắm tay cô, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía mẹ mình, lại dùng giọng nói vô cùng ngang ngạnh lại lạnh lẽo nói: "Mẹ, nếu như việc mẹ sắp nói ra có ảnh hưởng đến hạnh phúc giữa con và Cửu Cửu thì con cũng có quyền được biết. Con cũng mặc kệ chuyện mẹ sắp nói là chuyện gì, con và Cửu Cửu đều quyết định sẽ cùng nhau đối mặt, bây giờ hoặc là mẹ nói trước mặt chúng con, còn không... Mẹ cũng đừng nói."

Diệp Tú Trinh nghe xong lời con trai mình thì cảm thấy như sắp ngất.

Tiểu yêu tinh này quả thực vô liêm sỉ giống y như mẹ cô thời đó, mà tên tiểu tử thú vị này lại mê cô ta đến vậy.

"Con – cái tên tiểu tử ngu ngốc kia!"

Bà phẫn hận mắng một câu, cặp mắt hiện ra tơ máu lại tràn ngập oán hận bắn về phía Tiêu Cửu Cửu, lại dùng giọng điệu lạnh lùng châm chọc nói: "Tiêu Cửu Cửu, cô cũng chỉ trốn sau lưng đàn ông như thế này thôi sao? Đây chính là thân thể của cô, là chuyện của cô lại dựa vào cái gì mà muốn liên lụy Căn Chi? Là muốn nó đỡ tai họa cho cô sao? Cô biết tại sao lúc trước tôi lại căm ghét cô như vậy không? Tôi nói cho cô biết, mẹ cô chính là một người ả đàn bà xấu xa đi phá hoại gia đình người khác, còn cô thì sao? Cô và mẹ cô vẫn thấp hèn, vô liêm sỉ giống như vậy, Căn Chi và Lương Kinh Diễm rõ ràng là một đôi trời sinh, cũng bởi vì cô mà hiện tại hai nhà họ Tiêu và họ Lương cắt đứt mối quan hệ tốt đẹp đó. Cô chính là họa thủy, là kẻ gây họa. Điều này còn chưa phải chuyện quan trọng mà chuyện quan trọng nhất là..."

Tiêu An Bác xông lên, dùng tay mình che miệng bà lại nói: "Diệp Tú Trinh, bà điên rồi sao? Bà câm miệng cho tôi!"

"Tôi điên rồi! Tiêu An Bác, tôi đang bị ông ép điên rồi đây."

Diệp Tú Trinh điên cuồng giãy giụa, một bên đánh, một bên đập, vừa mắng, vừa la. Cuối cùng bà mạnh mẽ đưa chân, trực tiếp đá vào nơi đũng quần của Tiêu An Bác khiến ông đau đến nổi nhất thời khom người xuống, tay bưng nơi vùng kín của mình, gương mặt đau đớn đến vặn vẹo, nhất thời nói không ra lời.

Diệp Tú Trinh thì lại cười lạnh, từng bước từng bước đến gần trước mặt Tiêu Cửu Cửu: "Muốn biết nguyên nhân quan trọng là gì không?"

Lúc này nhìn hoàn toàn không giống Diệp Tú Trinh như bình thường, Tiêu Cửu Cửu âm thầm tức giận, cô cũng thầm nghĩ một khi Diệp Tú Trinh đã muốn xuống tay với cô thì cô cũng tuyệt đối không khách khí.

Nhưng dù Diệp Tú Trinh động thủ trước thì cô cũng tuyệt đối không thể động đến Diệp Tú Trinh.

Tiêu Căn Chi đẩy Cửu Cửu ra phía sau mình, ánh mắt ma mị, trông mắt lộ ra tia hàn ý khiến người khác sợ hãi: "Mẹ, rốt cuộc mẹ muốn làm gì? Mẹ thật sự điên rồi sao?"

Diệp Tú Trinh nhìn anh cười cợt: "Con trai, mẹ chỉ muốn nói chuyện với cô ấy, cô ấy muốn biết sự thật. Con yên tâm, mẹ sẽ không làm thương tổn cô ấy."

Nói xong, bà đẩy Tiêu Căn Chi sang một bên, không biết tại sao lúc này sức mạnh bà lớn đến mức kinh người, Tiêu Căn Chi bị bà đẩy đến nỗi lao đảo một cái, lui một bước về phía sau.

Mà quả nhiên Diệp Tú Trinh không có động thủ với Cửu Cửu, bà chỉ âm thầm cười lạnh tiến đến nói nhỏ vào bên tai Cửu Cửu, giọng nói như âm hồn bất tán, phát sinh trầm thấp nói "Quan trọng nhất chính là mẹ cô chính là tình nhân của Tiêu An Bác, cô là đứa con hoang của Tiêu An Bác, chính xác hơn cô và Tiêu Căn Chi chính là anh em ruột. Các người đang làm trò loạn luân! Ha ha ha..."

Tuy lời này của Diệp Tú Trinh thấp đến mức chỉ có mình Tiêu Cửu Cửu mới nghe thấy nhưng khi rơi vào tai Tiêu Cửu Cửu thì như một cái búa tạ tàn nhẫn đập trúng lên tâm hồn cô. Trong nhất thời Cửu Cửu có cảm giác đầu vầng mắt hoa, trong đầu trống rỗng.

Trước đây không lâu, cô đã từng đọc qua một bài báo, nói có một đôi anh em lúc nhỏ vì ba mẹ ly hôn mà bị chia cách. Cuối cùng, hai anh em lại học cùng một trường đại học, đồng thời vừa gặp đã như quen từ lâu, rồi sinh ra tình cảm, ăn trái cấm, đã mang thai. Trong lúc sắp kết hôn, ba mẹ hai bên hẹn nhau gặp mặt thì mới biết bọn họ chính là anh em.

Một thảm kịch rồi ren những tưởng chỉ có trên phim mà lẽ nào ngày hôm nay cũng rơi trên đầu cô sao?

Tiêu Cẩn Chi cảm giác được bàn tay cô trong tay mình trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, trong lòng anh kinh hãi nhìn về phía Cửu Cửu. Sắc mặt của cô dĩ nhiên trắng như tờ giấy, cả người hồn phách như bay ra ngoài, ánh mắt cũng không còn thần thái như trước nữa.

Tiêu Cẩn Chi ôm chặt lấy Tiêu Cửu Cửu, cảm giác được thân thể kia đang run rẩy trong lồng ngực mình. Lòng anh thương yêu cô không dứt, cứ thì thầm bên tai Tiêu Cửu Cửu, kiên quyết mà mạnh mẽ từng chữ từng câu nói với cô "Cửu Cửu, em nghe anh nói, mặc kệ bà nói gì, em cũng đừng quá dễ dàng tin tưởng. Bà vẫn luôn muốn chia rẽ chúng ta, động cơ của bà vốn xấu xa. Nếu như bà nói gì với em thì chúng ta có thể đi điều tra, mãi đến tận khi điều tra rõ ràng chân tướng mới thôi. Em đừng tự doạ chính mình biết không?"

Những câu nói này, Tiêu Cẩn Chi cũng không muốn che giấu, anh cứ như thế bộc bạch ngay trước mặt Diệp Tú Trinh và Tiêu An Bác, cũng như muốn trực tiếp phát ra nỗi tức giận trong lòng mình đối với Diệp Tú Trinh.

Đối với người mẹ Diệp Tú Trinh này, đúng là Tiêu Cẩn Chi hận nhiều hơn yêu.

Từ nhỏ đến lớn, anh chưa từng yêu thương người phụ nữ này, chỉ có phần hận càng lúc càng dâng cao. Từ lúc anh còn nhỏ, bà cũng không hài lòng về anh, cứ đem nỗi oán hận phát tiết trên người anh, hễ chút là đánh chửi, mãi đến khi anh khôn lớn biết phản kháng thì bà mới thôi.

Dù cho bà có là mẹ của anh nhưng vào lúc bà đem nỗi phần hận trút hết trên người anh thì dường như mọi tình cảm trong lòng anh cũng tiêu hao đâu hết.

Lại nói sau khi anh trưởng thành, anh cũng chưa từng tôn trọng bà lần nào. Xưa nay đối với anh, ngoại trừ lợi dụng, vẫn là lợi dụng, mà trong mắt bà, một đứa con trai như anh chẳng qua cũng chỉ là một con cờ, bà chỉ

muốn lợi dụng anh để đạt được mục đích của chính mình. Bà cũng không quản anh sẽ nghĩ như thế nào, càng sẽ không quản sự sống chết của anh ra sao.

Như vậy giờ đây mẹ anh đến đây làm gì?Hiện tại, thậm chí ngay cả tính mạng duy nhất của anh cũng muốn cướp đoạt, anh tuyệt đối không cho phép! Tuyệt đối không cho phép!

"Cứu Cứu, Cứu Cứu..."

Tiêu Căn Chi không ngừng kêu gọi, mà Tiêu Cứu Cứu khi nghe xong cũng dần phục hồi tinh thần lại, nghĩ đến lời vừa nãy Tiêu Căn Chi nói, trong nháy mắt cô bình tĩnh trở lại.

Không sai! Lời vừa nãy của Diệp Tú Trinh đã có sức ảnh hưởng rất lớn đối với cô.

Diệp Tú Trinh chỉ thềm lặng lẽ nói với cô, chắc cũng bởi vì sợ cha con nhà họ Tiêu biết nên mới phải trốn tránh như vậy?

Mà Diệp Tú Trinh càng muốn trốn thì cô phải nhất quyết không cho bà được như ý nguyện, cô càng phải làm cho chính miệng bà nói ra sự thật, để mọi người đều biết.

Tiêu Cứu Cứu nhìn Diệp Tú Trinh nhợt nhạt nở nụ cười, sau đó nhìn về phía Tiêu An Bác đang dần khôi phục tinh thần nhẹ nhàng nói: "Thưa bác trai, vừa nãy bác gái nói con và Căn Chi chính là anh em ruột, bác cảm thấy có thể sao? Hoặc là chúng ta sẽ cùng đi làm xét nghiệm DNA để nghiệm chứng xem có đúng như lời bác gái nói không?"

Ngược lại Diệp Tú Trinh lại không ngờ Tiêu Cứu Cứu lại tỏ vẻ bình tĩnh như vậy, bà còn tưởng tượng ra cảnh cô ta chạy ra ngoài, lệ rơi đầy mặt chạy như điên ra khỏi đây. Ngược lại lúc này trông thần thái cô lại bình tĩnh đến vậy.

Sau một lúc sững sờ, bà lập tức rút gào nhào về phía Tiêu Cửu Cửu, lại vung vẩy đôi tay vỗ tới Tiêu Cửu Cửu: "Tiêu Cửu Cửu, cô muốn cho mọi người trong thiên hạ gièm pha sao? Cô muốn nhà họ Tiêu mất hết thể diện vì chuyện bê bối này đúng không? Cô – cái đồ tiện nhân này, tôi giết cô! Tôi muốn giết cô."

Khi Tiêu An Bác nghe Tiêu Cửu Cửu nói lời này thì một mặt kích động, lại nhìn Diệp Tú Trinh đang hung hăng đánh về phía Tiêu Cửu Cửu. Trong chớp mắt ấy, ông nhanh chóng đưa tay bắt lấy bà trói lại, gương mặt lạnh lẽo tựa núi băng ngàn năm, xông thẳng đến trước mắt Diệp Tú Trinh lớn tiếng quát "Diệp Tú Trinh, Cửu Cửu chính là đứa trẻ do Lâm Khả mang thai năm đó đúng không?"

Diệp Tú Trinh bắt đầu cười ha hả "Anh nói xem? Tiêu An Bác, cái tên khốn kiếp này, anh thật khốn kiếp, nhìn khuôn mặt cô ta giống y đúc Lâm Khả mà không nhận ra sao? Ha ha ha, đàn ông nhà họ Tiêu các người toàn là một lũ khốn kiếp! Đồ vô lại...."

"Ồn ào như vậy đủ chưa?" Một tiếng gầm lớn vang lên, mấy người đang nhốn nháo náo loạn cũng nhìn nhau.

Ông cụ Tiêu một mặt tức giận đứng trước cửa, đôi mắt già nua lộ ra lạnh lẽo hàn ý, lạnh lùng nhìn về phía Diệp Tú Trinh, lại dùng giọng nói lạnh đến cực điểm nói từng chữ từng câu "Tú Trinh, con thật vô lễ."

Đang trong trạng thái điên cuồng đột nhiên bị ông cụ quát lớn, Diệp Tú Trinh sợ hãi cả kinh, lập tức gào khóc lớn tiếng "Thưa ba, ba phải làm chủ cho con. Sự kiện năm đó, ba cũng là người chứng kiến, đứa bé này xác thực chính là đứa con gái do Lâm Khả giữ lại. Nó và Căn Chi chính là anh em, không thể kết hôn."

Theo sau ông cụ Tiêu còn có Tiêu Tĩnh Bác và Trương Tiểu Khanh, họ cũng đồng thời nghe được nên cũng sợ hãi cả kinh.

Những chuyện năm cũ, bọn họ cũng đều còn nhớ. Năm đó Lâm Khả có dung mạo rất đẹp, cũng chính là mối tình đầu của anh trai mình. Tình cảm của bọn họ rất tốt, đại ca đem Lâm Khả về nhà nhưng bởi vì Lâm Khả xuất thân bình thường nên các trưởng bối nhà họ Tiêu không đồng ý để bọn họ bên nhau. Cuối cùng, anh trai và Lâm Khả bị bọn họ cưỡng bức nên tách ra.

Tuy Lâm Khả đã rời khỏi kinh thành nhưng anh trai vẫn muốn tìm tới Lâm Khả, thậm chí anh trai sẵn sàng chấp nhận từ bỏ tất cả, đánh đổi cả gia tộc chỉ muốn ở bên Lâm Khả sống một cuộc sống hạnh phúc.

Thế nhưng xuất thân là anh cả của nhà họ Tiêu, ba Tiêu làm sao lại để anh toại nguyện dễ dàng như vậy? Ông suy nghĩ ra một quyết định muốn đem anh trai trở về, ép anh phải kết hôn với đại tiểu thư nhà họ Diệp - Diệp Tú Trinh.

Lúc đó, thân là vợ lớn, bản thân Diệp Tú Trinh sau khi biết việc này thì cũng chủ động xin phép ông cụ Tiêu để bọn họ xử lý chuyện này và ông cụ Tiêu cũng đồng ý.

Cho tới cuối cùng, chuyện này được xử lý như thế nào, Tiêu Tĩnh Bác cũng không biết.

Ông chỉ biết rằng anh trai đã sống chung bên cạnh Lâm Khả được khoảng hơn một năm thì liền một mặt chán chường theo Diệp Tú Trinh trở về. Mà sau khi ông trở về, mỗi ngày đều uống đến say túy lúy, có lúc uống rượu say còn khóc nghẹn ngào, nói xin lỗi Lâm Khả, xin lỗi đứa nhỏ kia, nói chính ông vô dụng, ngay cả người phụ nữ của mình và thậm chí cả bảo bối cũng không bảo vệ nổi.

Sau đó, dưới sự bức bách của ông cụ Tiêu, ông cũng đồng ý cùng Diệp Tú Trinh kết hôn.

Không lâu sau đó, Diệp Tú Trinh cũng mang thai, kết hôn mới tám tháng liền sinh ra Tiêu Căn Chi.

Từ đó về sau, cũng không còn ai nhắc đến chuyện của Lâm Khả, nếu ngày hôm nay không ai nhắc đến thì chắc cũng không ai biết chuyện năm đó xảy ra như thế nào.

Lúc này, ông cụ Tiêu nghe được Diệp Tú Trinh kêu khóc, sắc mặt cũng âm trầm như mây đen rợp trời. Thân hình uy nghiêm phát ra cùng khí thế ngất trời khiến mọi người đều khiếp sợ. Trong khoảng thời gian ngắn, không ai dám lên tiếng, chỉ lẳng lặng chờ ông cụ Tiêu nói chuyện, chờ ông sẽ ra chỉ thị gì tiếp theo.

Hơi khom người xuống, ông cụ Tiêu ra lệnh một tiếng: "Tĩnh Bác, lấy tóc của anh trai con và Cửu Cửu đi làm xét nghiệm DNA."

"Dạ."

Tiêu Tĩnh Bác đi tới trước mặt Tiêu An Bác, Tiêu An Bác chủ động giựt vài sợi tóc giao cho ông.

Sau đó, Tiêu Tĩnh Bác lại đi tới trước mặt Tiêu Cửu Cửu, mỉm cười với cô, còn chưa nói lời nào thì Tiêu Cửu Cửu cũng trao cho ông một sợi tóc.

Thấy Tiêu Tĩnh Bác đã thu thập đủ tóc của hai người, ông cụ Tiêu lại trầm mặt nói: "Tĩnh Bác, chuyện này một mình con đi xử lý, không cho phép giả mạo hay lừa gạt. Chuyện xảy ra ngày hôm nay, tất cả mọi người không ai được phép loan truyền ra ngoài, nếu ai dám loan truyền thì tôi sẽ lấy mạng kẻ đó."

Cuối cùng ông cụ Tiêu hét lên một tiếng, tràn ngập sát khí khiến mọi người cảm như hấn.

Tiêu Tĩnh bác nói một tiếng "Vậy hiện giờ con đến bệnh viện, đại khái là ngày mai mới có bảng báo cáo xét nghiệm. Căn Chi, nếu không, trước tiên cháu đưa Cửu Cửu trở về thôi? Ngày mai hãy đến tìm chú."

Tiêu Căn Chi cũng biết nếu tiếp tục ở lại sẽ chỉ làm Cửu Cửu có áp lực to lớn, mà đối với thân thể cô lại càng không có lợi. Anh gật đầu đồng ý: "Ông nội, vậy con đưa Cửu Cửu về trước."

Khuôn mặt của ông cụ Tiêu lạnh lẽo, chỉ "Ừ" một tiếng.

Diệp Tú Trinh nhìn Tiêu Căn Chi muốn nắm tay Tiêu Cửu Cửu, lại thấy bọn họ cùng Tiêu Tĩnh Bác đi ra cửa lớn nhà họ Tiêu thì khóe môi nổi lên một tia âm u độc ác.

Ngay khi Tiêu Tĩnh Bác muốn lên xe, Tiêu Cửu Cửu đột nhiên kêu ông lại "Chú à, chờ cháu một chút."

CỤC CƯƠNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Báo Cáo Dna

"Sao vậy? Có việc gì à?"

Tiêu Tĩnh Bác cười cợt nhìn Tiêu Cửu Cửu đang đến gần mình, dù cho cô là người đang mang thai nhưng thần sắc trên khuôn mặt cô lại không có vẻ đau đớn, khổ sở mà trái lại có vẻ thanh tân cảm động. Bụng chỉ hơi nhô lên, mang theo tình mẹ ấm áp kết hợp với khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo cùng khí khái trầm tĩnh khiến ông có một loại cảm giác như mình đang nhìn thấy một khối ngọc vụn năm. Cô hiền lành, dịu dàng như vậy, nét thanh tú còn thấp thoáng ẩn hiện trên khuôn mặt, nhàn nhạt thanh thanh, khiến người ta thật sự không cách nào không thích cô được.

Trong nhà họ Tiêu, khác với cha con nhà họ Tiêu, một người chú ôn văn nhã nhã lại nhân hậu như Tiêu Tĩnh Bác mới chính là người khiến người khác có thể cảm nhận được sự ấm áp trong gia đình họ Tiêu này.

Vì lẽ đó, Tiêu Căn Chi và ông vẫn luôn khá thân thiết, mặc kệ là việc của anh hoặc Cửu Cửu, chỉ cần có liên quan đến vấn đề sức khoẻ thì Tiêu Căn Chi đều sẽ tìm người chú này để giải quyết.

Mà ngay từ lúc Tiêu Căn Chi còn rất nhỏ, Tiêu Tĩnh Bác lại rất thương yêu lại cưng chiều anh đủ điều. Ông thương Căn Chi vì sự vô tình ghẻ lạnh của anh trai và chị dâu mình đối với anh, đồng thời cũng cảm động trước sự kiên cường bất khuất, sự dẻo dai thông minh lanh trí của đứa cháu này.

Còn có hai đứa trẻ khác nữa, đó là Cửu Cửu và Phượng Thần, Tiêu Tĩnh Bác cũng rất yêu thích chúng.

Chỉ đáng tiếc số mệnh Phượng Thần quá yếu, tuổi còn trẻ mà đã chết sớm như thế.

Bây giờ Tiêu Tĩnh Bác nhìn Cửu Cửu có thể cùng sánh bước với Căn Chi thì trong lòng ông cũng rất vui mừng.

Nhưng hiện tại vấn đề khó khăn trước mắt, một trọng trách lại rơi xuống người ông, lại nhớ tới mối gút mắc giữa anh cả và chị dâu Lâm Khả thì một người ấm áp luôn có tình người như Tiêu Tĩnh Bác bỗng cảm thấy mình như đang cưỡi trên lưng cọp.

Ông chỉ mong ông trời sẽ luôn phù hộ cho bọn họ.

Tiêu Cửu Cửu kéo tay Tiêu Căn Chi, đi tới trước mặt Tiêu Tĩnh Bác nhợt nhạt nở nụ cười với ông: "Chú à, nếu muốn làm xét nghiệm, hay là chú nên lấy DNA của cháu và DNA của Căn Chi đi làm xét nghiệm. Như vậy đến lúc đó chúng ta sẽ rõ ràng chúng cháu có phải có mối liên hệ máu mủ ruột thịt hay không? "

Ánh mắt Tiêu Tĩnh Bác đột nhiên sáng lên "Cháu nhắc chú mới nhớ ra, chỉ có điều nếu như cháu và Căn Chi thật sự không có liên hệ máu mủ mà cháu lại đúng là con gái của anh trai thì Căn..."

Lời Tiêu Tĩnh Bác nhắc nhở khiến trong lòng Tiêu Căn Chi và Tiêu Cửu Cửu đều run rẩy.

Một hiện thực mà bọn họ đều không dám nghĩ tới giờ cứ như vậy liên tục phơi bày trước mặt của bọn họ.

Tiêu Cửu Cửu nhếch mày nhìn về phía Tiêu Căn Chi, lẳng lặng nhìn anh chăm chú: "Anh Căn, anh sợ sao?"

Tiêu Căn Chi bị cô nhìn thấu thì đáy lòng run lên, lúc này ánh mắt cô trong suốt tinh khiết nhìn anh với độ tín nhiệm và toàn tâm toàn ý tin cậy anh. Anh vốn luôn luôn muốn bảo vệ cô dù ở bất cứ trường hợp nào, vì cô đừng nói đến thân phận hay địa vị mà thậm chí nếu phải lấy tính mạng của mình để trả giá thì anh cũng chưa từng phân vân hay do dự lấy nửa giây.

Anh vung tay lên xoa đầu cô, nở nụ cười xán lạn, ánh mắt anh cũng chói mắt sáng toả như ánh mặt trời vào buổi sớm mai, trong nháy mắt lòng Cửu Cửu chột rung động.

"Tiểu Cửu Cửu, nếu như anh thật sự không phải cháu trưởng nhà họ Tiêu thì em sẽ quan tâm sao? Nếu như anh không có gì trong tay, em chịu theo anh chịu khổ sao?"

Tiêu Cửu Cửu mạnh mẽ nắm tay anh: "Anh Căn, em chẳng cần biết anh là ai, mặc kệ anh có thân phận gì, dù cho anh có là ăn mày thì anh vẫn là anh Căn của em, cũng là cha của bảo bối trong bụng em đây, cũng là người đàn ông mà suốt đời Tiêu Cửu Cửu này muốn làm bạn, nhất quyết không buông tay với anh."

Tiêu Căn Chi vui mừng ôm cô hôn lấy hôn để "VẬY thì những việc kia có đáng là gì. Nếu trong lòng chúng ta đều có đáp án thì cứ để chú làm xét nghiệm DNA thôi."

Tiểu Cửu Cửu của anh, bảo bối của anh, quả nhiên cô không khiến anh thất vọng.

Tiêu Tĩnh Bác cảm động chứng kiến đôi tình nhân yêu nhau tha thiết ỷ lại lẫn nhau vào người yêu, lại trịnh trọng đưa tay tiếp nhận tóc của bọn họ, lại lấy một chiếc túi từ trên xe và cẩn thận sắp xếp gọn lại, cũng ghi lại tên trên chiếc túi kia.

Ông trịnh trọng nhìn bọn họ nói "Các cháu chờ chú. Hãy tin rằng có chú ở đây nhất định sẽ không có chuyện gì."

Tiêu Cửu Cửu có cảm giác một luồng nhiệt ấm áp của Tiêu Căn Chi lan toả tới tay mình, lại một mặt cảm kích nói: "Cảm ơn chú! Hai chúng cháu nhất định sẽ hạnh phúc. Vật quan trọng này sẽ do chú giữ, hi vọng chú đừng để người khác quấy rầy, có thể đưa ra cho chúng cháu biết bản báo cáo chân thật nhất. Chúng cháu cũng xin hứa mặc kệ là kết quả ra sao, cháu và anh Căn đều sẽ tiếp thu."

Tiêu Tĩnh Bác khẳng định gật đầu nói "Chú thấy cháu rõ ràng đang sầu lo, cháu yên tâm, chú sẽ đưa ra một bản báo cáo chân thực nhất, tuyệt đối sẽ không giờ trò bịp bợm!"

Tiêu Cửu Cửu cười "Vậ thì cảm ơn chú."

Nhìn Tiêu Tĩnh Bác lái xe đi xa, Tiêu Căn Chi ôm Tiêu Cửu Cửu thật chặt trong lồng ngực mình, hít thở một hơi không khí, lại thở dài ra một ngụm trọc khí, khẽ vuốt tóc cô trấn an: "Em cũng đừng quá lo lắng, chúng ta yêu nhau như thế, ông trời sao lại nhẫn tâm chia rẽ chúng ta đây."

Tiêu Cửu Cửu khẽ "Ừ" một tiếng.

Lúc này cô cảm thấy mệt mỏi cực kỳ, đem trọng lượng toàn thân đều dựa vào trên người anh, nhẹ nhàng hỏi "Anh Căn, nếu như chúng ta đúng là anh em thì sao?"

Tiêu Căn Chi dùng giọng điệu quyết tuyệt, từng chữ từng câu nói "Coi như chúng ta là anh em đi nữa thì anh cũng muốn trói em cả đời bên cạnh anh. Cửu Cửu, cả đời này, mặc kệ em là ai, có thân phận gì, càng mặc kệ em và anh có phải là huynh muội hay không, ai dám ngăn cản anh không được yêu em thì người đó sẽ là kẻ thù của anh. Hai chúng ta... Sinh cùng khâm, chết chung huyết, vĩnh viễn không chia cách."

Nói xong, anh lại nâng khuôn mặt cô lên, buộc cô nhìn thẳng vào anh, vẻ mặt thành thật tới cực điểm nói với cô: "Cửu Cửu, em cũng như thế, phải kiên định lập trường của mình, anh không cho phép em lại trốn tránh,

càng không cho phép em nhường đường cho kẻ khác dù chỉ là nửa bước. Nếu không, dù em chạy đến chân trời góc biển nào, anh cũng sẽ đem bắt em trở về. Em đã nghe rõ ràng chưa?"

Tiêu Cửu Cửu bị đày mắt anh cảnh cáo cùng uy hiếp khiến thân thể sợ hãi run lên, vội vàng đem toàn bộ thân thể chôn vào trong ngực của anh, ôm thật chặt anh "Em nghe rõ rồi, anh yên tâm, em sẽ không chạy nữa."

"Thật sự?" "Thật sự!"

Từ trước đến giờ, cô chạy trốn anh hết lần này đến lần khác khiến Tiêu Cửu Cửu lo lắng, lo lắng lại không thể gặp được cô, mỗi ngày vừa mở mắt ra, người anh muốn nhìn thấy đầu tiên chính là cô. Nếu không nhìn thấy cô thì lòng anh hoảng loạn, cho rằng cô đã chạy trốn.

Mặc kệ Cửu Cửu đã đảm bảo với anh bao nhiêu lần rồi nhưng anh vẫn là như vậy. Lần nào anh cũng vội vã cuống cuồng khiến Tiêu Cửu Cửu cũng dở khóc dở cười.

Ở trước mặt cô, anh hoàn toàn không còn bình tĩnh và nghiêm khắc như một tổng giám đốc Tàng Ngọc này mà anh cơ bản chỉ là một người đàn ông cực kỳ yêu thương vợ mình.

Tiêu Cửu Cửu vỗ nhẹ vào lưng anh "Về nhà thôi, em mệt rồi."

Hôm nay còn chưa ngủ đủ đã liền bị anh lôi ra khỏi giường, sau đó cùng nhau đi tới nhà họ Tiêu. Còn chưa thở ra một hơi, chưa ăn một miếng cơm, tinh thần lại bắt đầu bị người khác tra tấn. Giờ đây khi tinh thần đã hồi phục một ít thì thân xác cô mới có cảm giác mệt mỏi và uể oải.

Cô đã không muốn đi sâu vào chuyện này, chỉ muốn trở về, cố gắng ngủ một giấc, có tinh thần sau đó, lại tính tiếp.

Nói chung, thái độ của cô chính là: Bình tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, tùy ngộ nhi an (ý là tùy thời cơ ứng biến) không quan tâm hơn thua.

Trở lại biệt thự, Lăng Mẫn vẫn chưa về.

Trước tiên Tiêu Cẩn Chi để Cửu Cửu đi tắm, còn mình thì lại thay một bộ quần áo mặc nhà và làm vài món ngon cho cô.

Chờ khi Cửu Cửu tắm rửa sạch sẽ, xuống lầu thì cũng đã ngửi được mùi vị cơm nước dưới nhà.

Đi tới trước bàn ăn, cô lại phát hiện, Tiêu Cẩn Chi vẫn còn ở trong phòng bếp bận việc. Trên bàn ăn cũng đã có hai món ăn là cải trắng dồn đậu hũ, cà rốt xào gan heo, canh gà nấm hương đông qua (bí đao). Canh này cô đoán chắc do Lâm Mẫn làm sẵn khi trời vừa sáng. Nếu không phải vậy, bọn họ cũng không thể có thời gian để làm món này.

Xem xong thức ăn trên bàn, Tiêu Cửu Cửu lại đi tới cửa phòng bếp, lẳng lặng tựa ở cạnh cửa trên, cười nhìn Tiêu Cẩn Chi.

Anh đẹp trai anh tuấn như thế, lại mặc bộ đồ giản dị ở nhà nhìn thật mâu thuẫn. Cô lại cảm thấy rất hài hòa, cô muốn đem dáng vẻ Tiêu Cẩn Chi nói với bọn Chu Tiêu nghe, bọn họ nhất định sẽ cười anh thật to.

Chính là bởi vì sợ các anh em chê cười nên Tiêu Cẩn Chi cũng chưa lần nào xuống bếp ở trước mặt người ngoài.

Nghe tiếng bước chân cô đi tới gần, Tiêu Cẩn Chi vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy Tiêu Cửu Cửu đứng đó mỉm cười, tâm tình của anh cũng tốt lên "Cười gì vậy?"

Tiêu Cửu Cửu thấy cuối cùng anh cũng bày hết thức ăn lên bàn, lại tắt lửa, đang muốn xoay người rửa tay liền bị Tiêu Cửu Cửu ôm eo từ phía

sau. Cô in khuôn mặt nhỏ bé của mình ở trên lưng anh, yêu kiều nói "Anh Căn, em cảm thấy rất hạnh phúc."

Cả đời này, có thể có một người đàn ông nguyện ý vì mình móc tim móc phổi, vì mình che nắng chắn mưa, còn làm canh bổ cho mình. Thế cũng là tốt lắm rồi.

Tiêu Căn Chi nghe giọng nói cô mềm mại ôn nhu, trong lòng cũng cảm thấy thoải mái.

Chỉ cần cô vui vẻ thì anh làm gì cũng được.

Ngày đó, hai người lại như đôi vợ chồng bình thường, có cuộc sống ấm áp tạm ổn.

Lúc xế chiều, Cửu Cửu trở về phòng nghỉ ngơi.

Âu Lượng cần phải xử lý văn kiện nên anh đến biệt thự. Vì có chút chuyện khẩn cấp cần giải quyết nên Tiêu Căn Chi và Âu lượng đến thư phòng, chọn cách dùng điện thoại hoặc video để xử lý và ra lệnh.

Nói đến đây, Tiêu Căn Chi và Tiêu Cửu Cửu cũng coi như có tài, biểu hiện của bọn họ thực sự là quá bình tĩnh, hoàn toàn không giống như đang đối mặt với một chuyện động trời. Ngược lại, hai người cứ bình thường như thế, nên làm gì thì sẽ làm.

Bình thường sao? Dù nhìn thế nào cũng thấy bọn họ đều không bình thường mà.

Kỳ thực, bọn họ thật sự rất bình thường!

Nguyên nhân không gì khác, chỉ vì bọn họ cũng đã xác định đối phương là người rất quan trọng rồi. Mặc kệ thân phận của đối phương ra sao, địa vị thế nào, yêu thì cứ yêu. Hơn nữa, bọn họ sẽ vẫn yêu, yêu cả đời,

dù cho phía trước chính là địa ngục, bọn họ cũng sẽ ôm nhau thật chặt mà cùng nhảy xuống.

Cửu Cửu cũng không thể chợp mắt, kết quả là cô nằm trong lòng ngực rộng lớn của Tiêu Căn Chi tới hừng đông, ngay cả cảm giác muốn đi nhà xí cũng không thấy xuất hiện.

Không lâu sau, Tiêu Căn Chi liền nhận được điện thoại của Tiêu Tĩnh Bác, nói đã có báo cáo xét nghiệm, kêu bọn họ lập tức đến bệnh viện.

Giọng nói kia nghe như có chút gấp gáp.

Tiêu Căn Chi và Cửu Cửu cũng không dám trì hoãn, dẫn Lăng Mẫn theo, lái xe thẳng đến bệnh viện.

Bọn họ để Lăng Mẫn chờ dưới lầu, hai người trực tiếp lên phòng viện trưởng của Tiêu Tĩnh Bác, hai người còn chưa vào liền nghe đến bên trong truyền ra tiếng ồn ào của Diệp Tú Trinh.

"Tiêu Tĩnh Bác, cậu có còn xem tôi là chị dâu? Tại sao tôi không thể xem báo cáo xét nghiệm DNA của bọn họ?"

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Chân Tướng Rõ Ràng (1)

Tiêu Cẩn Chi và Tiêu Cửu Cửu nghe được âm thanh truyền ra bên trong, nhất thời dừng bước, hai người liếc nhìn nhau, cũng đang âm thầm buồn bực, mẹ Tiêu thế mà lại gấp gáp muốn nhìn báo cáo hơn bọn họ?

Chỉ có điều, suy nghĩ một chút cũng thoải mái, dù sao chuyện này liên quan đến ích lợi và quan hệ bản thân giữa bà ấy và ông xã, bà ấy khẩn trương cũng là điều khó tránh.

Ngay sau đó, bọn họ lại nghe thấy giọng nói tràn đầy bất đắc dĩ của Tiêu Tĩnh Bác vang lên, “Chị dâu, không phải em nói không chị xem báo cáo này, mà muốn đợi anh cả, còn có Cẩn Chi và Cửu Cửu đến, cho mọi người cùng nhau nhìn! Dù sao, hai đứa Cẩn Chi và Cửu Cửu mới là người trong cuộc, có đúng không?”

“Tôi xem trước một chút thì như thế nào? Tôi xem, kết quả báo cáo này có thể thay đổi?”

“Tôi nói này chị dâu, chị có thể đừng náo loạn ở bệnh viện được không? Chuyện này nếu như bị truyền đi, thể diện nhà họ Tiêu chúng ta đã có thể không giữ được!”

“Ha ha...” Diệp Tú Trinh cười lạnh hai tiếng, lời nói mang theo châm chọc, “Nhà họ Tiêu mấy người còn có mặt mũi sao? Tiêu Tĩnh Bác, cho dù cậu không cho tôi xem báo cáo này, tôi cũng có thể đoán được kết quả, yêu tinh nhỏ đó chính là tạp chủng của Tiêu An Bác, đúng không?”

Tiêu Tĩnh Bác nhìn Diệp Tú Trinh càng nói càng kỳ cục, nhất thời giận tái mặt đi, quát to một tiếng, “Chị dâu, nếu như chị muốn tiếp tục sống chung ở nhà họ Tiêu, tốt nhất câm miệng lại! Năm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tôi nghĩ, chị phải rõ ràng hơn bất kỳ ai...”

“Tiêu Tĩnh Bác, cậu nói hươu nói vượn cái gì? Năm đó xảy ra chuyện gì, tôi...”

Khi hai người đang làm cho náo nhiệt ở bên trong, Tiêu Cẩn Chi và Tiêu Cửu Cửu đột nhiên nghe được sau lưng truyền đến một giọng hỏi lạnh lẽo, “Hai đứa đứng lỳ ở cửa làm gì?”

Hai người bên trong nghe được âm thanh này, cũng ngừng miệng.

Tiêu Cẩn Chi và Tiêu Cửu Cửu quay đầu nhìn, là lão đại của nhà họ Tiêu Tiêu An Bác đến rồi!

Toàn thân Tiêu An Bác mặc quân phục, thân hình vốn to lớn, có vẻ đặc biệt oai phong cường tráng, khuôn mặt tuấn tú lạnh lẽo bình tĩnh, lộ ra vẻ thành thực cương nghị trầm ổn thuộc riêng về đàn ông, uy nghiêm lúc ẩn lúc hiện, làm cho người ta không tự chủ được sinh ra ý niệm muốn nghiêm nghị cúi chào ông.

Phía sau ông còn có một nhân viên bảo vệ tuổi còn trẻ đi theo, ánh mắt sắc bén của nhân viên bảo vệ này quét qua Tiêu Cẩn Chi và Tiêu Cửu Cửu một cái, rồi để đề phòng với hai người bọn họ xuống, lại cảnh giác quan sát bốn phía.

Ánh mắt Tiêu An Bác sâu sắc nhìn vào mắt Tiêu Cẩn Chi, ngay sau đó ánh mắt rơi lên người Tiêu Cửu Cửu thì dịu dàng một chút, “Sao đứng bên ngoài mà không vào?”

Đúng lúc này, cửa phòng làm việc của Tiêu Tĩnh Bác mở ra, thấy ba người đứng ngoài, tao nhã cười cười, “Mọi người đều đến rồi, vào đi!”

Tiêu Căn Chi và Tiêu Cửu Cửu đứng sang bên cạnh, nhường Tiêu An Bác đi vào trước.

Tiêu An Bác vừa mới đi vào, đã thấy Diệp Tú Trinh mặt đen thui ngồi trên ghế sa lon, thấy Tiêu An Bác đi vào, còn hung hăng lườm ông một cái.

Tiêu An Bác đã sớm quen với tính khí quái gở của người phụ nữ này, cũng lười để ý đến bà, lại tìm một vị trí cách xa bà nhất ngồi xuống.

Thái độ tránh như tránh rắn rết kia, lại hung hăng đăm Diệp Tú Trinh một phát, mắt đỏ lên vì tức giận, “Tiêu An Bác, hồ ly tinh kia lại sinh cho ông một hồ ly tinh nhỏ, lần này ông vui mừng rồi chứ?”

Tiêu An Bác lạnh lùng liếc xéo bà ta, “Diệp Tú Trinh, những năm này, tôi vẫn luôn không so đo với bà, bà tốt nhất cũng đừng chọc giận tôi! Nếu không...”

Lạnh lẽo nơi đáy mắt ông khiến Diệp Tú Trinh run sợ rung động, nhưng lại không cam lòng cứ yếu thế như thế, thét lên, “Nếu không thì như thế nào? Ông có bản lĩnh cứ tới giết tôi! Tới đi! Tới đi...”

Tiêu An Bác vỗ bàn một cái, “Bà đừng cho rằng là tôi không dám?”

Diệp Tú Trinh đứng lên, đôi tay khoanh trước ngực, cười nhạt Tiêu An Bác, “Tôi còn nhìn thấp ông, Tiêu An Bác, ông đồ hèn nhất!”

Tiêu An Bác giận đến định giơ tay, nhưng thấy Tiêu Căn Chi và Tiêu Cửu Cửu, tay của ông để xuống, mắng một tiếng: “Người đàn bà chanh chua!” Mặt căm hận ngồi xuống.

Tiêu Căn Chi lạnh lùng nhìn một đôi cha mẹ trước mắt, khóe môi nhếch lên nụ cười lạnh, đáy mắt này, lại hiện lên đau thương, đây chính là cha mẹ của anh!

Đúng lúc khi Tiêu Cẩn Chi cảm thấy trong lòng lạnh lẽo, anh cảm giác bàn tay căng chặt, bàn tay to của anh, được bàn tay nhỏ bé của Tiêu Cửu Cửu nắm thật chặt.

Trong bàn tay nhỏ bé này truyền ra ấm áp, lại ấm cả toàn thân anh, để cho khí lạnh quanh thân anh, trong nháy mắt hóa thành hiền hòa.

Tròng mắt Tiêu Cẩn Chi đối diện với cặp mắt tràn đầy ân cần của cô, cười cười, lật tay cầm lấy tay cô, khẽ nói một tiếng bên tai cô, “Anh không sao!”

Lúc này, Tiêu Tĩnh Bác đã lấy kết quả xét nghiệm DNA của Tiêu Cửu Cửu và Tiêu An Bác ra, đưa cho Tiêu An Bác trước, “Mọi người xem đi!”

Một phần báo cáo xét nghiệm DNA khác, ông không lấy ra!

Tiêu Cửu Cửu và Tiêu Tĩnh Bác liếc nhìn nhau, khẽ gật đầu.

Chuyện này liên quan đến vinh nhục của Tiêu Cẩn Chi, có thể nói là người mà cô và Tiêu Tĩnh Bác quan tâm nhất, hai người bọn họ đều không hy vọng Tiêu Cẩn Chi bị bất kỳ tổn thương gì, tối thiểu, nếu không phải có thể thay đổi sự thật, bọn họ cũng hy vọng giảm phần tổn thương này đến thấp nhất.

Tay Tiêu An Bác cầm phần báo cáo xét nghiệm này, tay run rẩy nhỏ bé đến mức không thể nhìn thấy, hít một hơi thật sâu, ông mới mở phần báo cáo kia ra.

Khi ông nhìn phía trên báo cáo viết rõ ràng, gen di truyền giữa Tiêu An Bác và Tiêu Cửu Cửu gần 97% tương tự thì Tiêu An Bác chỉ cảm thấy trong lòng vừa chua vừa chát, vừa ngọt lại vừa đắng, khi nhìn về phía Tiêu Cửu Cửu, trong ánh mắt trừ dụi dụi, còn có áy náy không nói ra được.

Ông đứng lên, đi tới trước mặt Tiêu Cửu Cửu, giang rộng tay ôm lấy cô vào trong ngực, “Xin lỗi, Cửu Cửu, con chịu khổ rồi! Xin lỗi, xin lỗi...”

Nghe thấy tiếng xin lỗi liên tiếp kia, Tiêu Cửu Cửu cũng cảm giác lòng hơi chua chua.

Khi lệ nóng của Tiêu An Bác nhỏ xuống cổ cô thì Cửu Cửu chỉ cảm thấy nước mắt ấm áp này giống như có thể nóng người.

Nhưng đầu óc cô lại tê dại, thân thể cũng cứng ngắc, không biết nên phản ứng lại phần nhiệt tình này của Tiêu An Bác như thế nào.

Hôm nay nhìn thấy phản ứng này của Tiêu An Bác, coi như không cần nhìn báo cáo xét nghiệm DNA, cô cũng biết, cô chính là con gái ruột của Tiêu An Bác.

Từ nhỏ đến lớn còn chưa từng được cảm nhận tình thương của cha, hôm nay đứng trước mặt cô, nhưng không biết nên đối mặt như thế nào, phản ứng lại như thế nào, biểu đạt như thế nào?

Diệp Tú Trinh ở bên cạnh nhìn thấy một màn chói mắt này, giận đến móng tay cũng đâm vào trong thịt, thấy đỏ nhưng không thấy đau.

Bà quái gở châm chọc, “Ôi, cha con gặp nhau khiến cho người ta cảm động kìa! Tiêu An Bác, ông đồ ngục quân tử, ông ở trước mặt tôi đây và Căn Chi, làm ra vẻ cha và con gái tình thâm, ông cũng không ngượng ngùng sao? Ông đối xử rất tốt với hai mẹ con tôi sao?”

Thân thể Tiêu An Bác lập tức cứng đờ, buông Tiêu Cửu Cửu ra, nhìn thẳng vào Diệp Tú Trinh, lạnh lùng uy hiếp, “Bà đồ đàn bà chanh chua này, có phải thật sự muốn tôi giạt da của bà ra, lộ ra thịt thối bên trong, để cho mọi người nhìn thấy thứ dơ bẩn bên trong của bà thì bà cao hứng?”

Những lời này, thật sự có thể nói là không chút lưu tình, Diệp Tú Trinh giận đến trắng bệch cả mặt.

Mặt mũi của bà vặn vẹo, cả người run rẩy, tay chỉ vào Tiêu An Bác, đôi môi lay động, lại cứ nghẹn ngào trong miệng, chỉ cảm thấy trái tim vô cùng đau nhức, rõ ràng định lớn tiếng chửi rủa ông ta vô tình, ông ta lẳng nhăng, lạnh lùng của ông, nhưng lại cứ một câu nói cũng không nên lời.

Tiêu Cửu Cửu nhìn dáng vẻ cực kỳ tức giận của bà ấy, đột nhiên cảm thấy bà ấy vô cùng đáng thương.

Nghe nói trên công việc người phụ nữ này vô cùng xuất sắc, là một vị nữ cường nhân *, nhưng mà, ở trên phương diện gia đình, bà lại triệt triệt để để từ đầu đến đuôi là một người phụ nữ thất bại!

(*) Nữ cường nhân là cụm từ mà người Trung Quốc dùng để chỉ những phụ nữ mạnh mẽ, giỏi giang.

Ông xã không thương bà, bà lại ngược đãi con trai.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 95.2

Bà dùng tất cả mọi thủ đoạn loại trừ người bất đồng ý kiến, cũng muốn dùng tất cả biện pháp đả kích, tổn thương Tiêu Cửu Cửu.

Bà một lòng muốn củng cố địa vị của mình trong lòng ông xã, cũng không hiểu, bà những thủ đoạn người không nhận ra kia, cùng những hành động cực đoan này, sẽ đẩy Tiêu An Bác và Tiêu Căn Chi đi xa hơn, xa tới mức bà không thể tiếp xúc được trong nội tâm của bọn họ, lưu lại một mình bà giãy giụa trong thế giới tình cảm méo mó, không cách nào cứu lại.

Khẩu khí này Diệp Tú Trinh hồi lâu không lên nổi, thân thể chợt run mấy cái, cuối cùng lại ngất đi.

Tiêu An Bác vội vàng vọt tới trước mặt bà, đặt bà nằm thẳng, ấn huyết nhân trung cho bà.

Khi cảm thấy hơi thở của bà ấy ổn xuống thì lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lại vội vàng gọi người tới, mang Diệp Tú Trinh lên phòng quan sát, để cho bà truyền đường gluco.

Diệp Tú Trinh đi như vậy, cả phòng làm việc của viện trưởng liền yên tĩnh lại.

Tiêu Tĩnh Bác để tất cả mọi người ngồi xuống tán gẫu, ngược mắt nhìn về phía Tiêu An Bác, “Anh, bây giờ anh định làm như thế nào?”

Tiêu An Bác nhìn thẳng về phía Tiêu Tĩnh Bác, mang theo khẳng định nói, “Chú có chuyện gạt anh, đúng không? Nếu như Cửu Cửu thật sự là con gái của anh, vậy con bé không thể ở chung một chỗ với Căn Chi, mà anh không thấy chú có ý kiến gì về việc hai đứa như vậy...”

Ánh mắt của Tiêu An Bác rơi lên bóng dáng kề cận bên nhau của Tiêu Căn Chi và Tiêu Cửu Cửu, nhìn tay hai đứa nắm chung một chỗ, trong lòng khê thờ dài một tiếng.

Thật ra thì, sự thật Tiêu Căn Chi không phải là con ruột của ông, ông đã sớm biết!

Đó là khi Tiêu Căn Chi còn nhỏ, đại khái lúc hơn một tuổi, có một ngày bị sốt, Diệp Tú Trinh đi công tác, ông vừa vắn về đến nhà, liền đưa Tiêu Căn Chi đi bệnh viện, đưa bé phải lấy máu kiểm tra.

Khi báo cáo kiểm tra máu vừa ra, ông vừa nhìn thấy nhóm máu của Tiêu Căn Chi thì ngây ngẩn rồi.

Nhóm máu của Tiêu Căn Chi là nhóm máu AB, mà ông và Diệp Tú Trinh, đều không phải nhóm máu này, cũng sẽ không thể sinh ra đứa bé có nhóm máu này.

Liên tưởng đến đêm hôm ông và Diệp Tú Trinh ở chung đó, ông hoàn toàn ở trong trạng thái say rượu, sau đó, đứa bé mới tám tháng đã được sinh ra, mặc dù trong lòng ông có nghi ngờ, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến Diệp Tú Trinh sẽ có bầu với người đàn ông khác, sau giá họa cho ông.

Dù sao, Diệp Tú Trinh này vẫn thích ông, mặc dù ông không thích bà, nhưng lại chưa bao giờ hoài nghi tình cảm của bà dành cho ông.

Nghĩ đến Lâm Khả đã mất tích, lại nghĩ đến đứa bé như vậy, ngay lúc đó Tiêu An Bác, thiếu chút nữa đã mất đi hình tượng ở trong bệnh viện.

Cuối cùng, ông vẫn dẫn đầu khõ trong đáy lòng xuống, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Bởi vì ông vốn chưa từng để ý đến người phụ nữ kia, cho nên, không quan tâm bà ấy ở chung một chỗ với ai, mà ông cần một người thừa kế, cho nên, ông vẫn không lên tiếng.

Nhưng đối với đứa nhỏ Tiêu Căn Chi này, ông vẫn không có cách nào bỏ qua khúc mắc, ông không thể yêu thương mà đối xử, cho nên mới lạnh lùng với nó, không nhìn nó.

Mà lúc này Tiêu An Bác tình táo khác thường, đảo ngược lại khiến Tiêu Tĩnh Bác, Tiêu Căn Chi và Tiêu Cửu Cửu lấy làm kinh hãi.

Trong lòng ba người bọn họ đã sớm có dự cảm, cho nên không cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng bọn họ lại không nghĩ tới, không ngờ Tiêu An Bác đã sớm biết được kết quả này.

Tiêu Tĩnh Bác lấy một phần xét nghiệm DNA khác về Cửu Cửu và Căn Chi ra, “Mọi người xem đi, Căn Chi và Cửu Cửu, quả thật không có liên hệ máu mủ! Chuyện này em còn không nói cho ông cụ, em muốn hỏi mọi người trước, hiện giờ mọi người định như thế nào?”

Tiêu An Bác liếc mắt nhìn báo cáo, nhìn thẳng về phía Cửu Cửu và Căn Chi, hỏi, “Hai đứa tính toán như thế nào?”

Tiêu Căn Chi đang định nói chuyện, Tiêu Cửu Cửu lại đè anh xuống.

Cô nhìn thẳng Tiêu An Bác nói, “Ý của con là, vốn như thế nào, thì cứ theo như vậy, cái gì cũng không cần thay đổi. Cho tới bây giờ con là một đứa trẻ mồ côi, cũng chưa từng nghĩ tới, có một ngày con sẽ biến thành đại tiểu thư của gia tộc hào môn gì đó, mà bây giờ, con có anh Căn, anh Căn

chính là người con muốn, anh ấy chính là tất cả của con, con không hy vọng vì chuyện này mà anh Cẩn bị người ta gièm pha dị nghị, cũng không muốn nhìn thấy bởi vì chuyện này mà anh ấy bị người khác tổn thương, mặc dù ngài là cha con, về sau, con cũng coi ngài là cha mà hiếu thuận, nhưng mà ở trong chuyện này, con hy vọng ngài có thể đồng ý với ý kiến của con!”

Tiêu Cẩn Chi cảm động nhìn Tiêu Cửu Cửu, cô dễ dàng bỏ vinh hoa phú quý để như trở bàn tay, chính là vì tác thành cho danh dự và địa vị của anh?

Đồ ngốc này! Thật sự quá ngu ngốc!

Chẳng những Tiêu Cẩn Chi, ngay cả Tiêu An Bác và Tiêu Tĩnh Bác cũng hơi khiếp sợ nhìn cô.

Tiêu Tĩnh Bác rất nhanh bật cười, đây mới là Cửu Cửu mà ông biết, không phải sao?

Mà Tiêu An Bác tỏ vẻ phức tạp nhìn cô con gái quá giống Lâm Khả này, con bé đã trưởng thành, cũng sắp làm mẹ, nhưng ông, cũng vào lúc con bé hy vọng nhất, ông lại vắng bóng trong trong sinh mệnh con bé.

Hiện giờ ông cũng không có gì van xin, chỉ mong muốn đền bù tốt cho con bé, cho dù con bé muốn gì, ông cũng sẽ thỏa mãn.

Tiêu An Bác tràn đầy đau lòng nhìn con gái, “Nếu như đây chính là con muốn, ta không có ý kiến!”

Đúng lúc này, Tiêu Cẩn Chi quát khẽ một tiếng, “Không được! Con không đồng ý!”

Tiêu Cửu Cửu không hiểu nhìn về phía anh, ngay sau đó đưa tay che kín miệng anh lại, ngăn cản lời anh định nói ra, nhẹ nhàng nói, “Anh Cẩn,

em biết rõ suy nghĩ của anh, anh không muốn uất ức em, nhưng mà, anh nên biết, em cũng không muốn uất ức anh! Nghe đi, cứ làm theo em nói, chúng ta kết hôn, anh chính là con trai của cha, mà em gả cho anh, em cũng giống như con gái của cha, người một nhà chúng ta có thể hạnh phúc sống chung một chỗ, như vậy có gì không tốt sao? Mặc dù thay đổi một chuyện, nhưng thật ra cái gì cũng không thay đổi, không phải sao?”

“Cửu Cửu...” Tiêu Căn Chi ôm lấy cô, người phụ nữ nhỏ bé này luôn khiến cho anh ấm lòng như vậy.

Thật ra có vài thứ, không thuộc về anh, anh không muốn đoạt lấy, cho dù Cửu Cửu muốn cho anh, anh cũng không muốn!

Tiêu Căn Chi vươn tay, nắm chặt hai bả vai của cô, nhìn thẳng vào cô, kiên định có lực nói, “Cửu Cửu, anh chưa bao giờ quan tâm mình có thân phận gì, anh chỉ muốn em yêu anh, như vậy đủ rồi! Tin tưởng anh, cho dù anh không phải con trưởng nhà họ Tiêu, cho dù không có thân phận và địa vị như bây giờ, anh vẫn có thể cho em cuộc sống hạnh phúc và vui vẻ!”

Tiêu Cửu Cửu dùng sức gật đầu, “Em biết rõ! Em biết rõ là anh có thể! Em tin tưởng anh! Nhưng mà, em không muốn thay đổi tình trạng bây giờ, có thể không?”

Lúc này Tiêu Tĩnh Bác cũng nói, “Chú cảm thấy Cửu Cửu nói đúng, chuyện này mọi người đều biết ở trong lòng là được rồi, dù sao Cửu Cửu gả cho Căn Chi, cũng giống như là người nhà họ Tiêu, đứa bé được sinh ra, vẫn mang họ Tiêu, nếu như chuyện này thật sự muốn chọc ra, nói thật, chỉ có trăm hại mà không có một lợi với nhà họ Tiêu. Anh cả, anh nói có đúng không?”

Tiêu An Bác khẽ ừm, ngay sau đó nhìn Cửu Cửu: “Chỉ có điều uất ức Cửu Cửu!”

Tiêu Cửu Cửu vừa nghe giọng điệu của ông thả lỏng, lập tức nở nụ cười rục rờ nhất, “Cha, con không uất ức! Thật! Con không uất ức! Chỉ cần người một nhà chúng ta ở chung một chỗ, con đã rất vui vẻ rồi.”

Nghe được một tiếng “Cha” kia của Tiêu Cửu Cửu, Tiêu An Bác luôn lạnh lùng, thiếu chút nữa lại rơi lệ.

Trong lòng ông đang suy nghĩ, Khả Khả, nếu như bà còn sống, một nhà ba người chúng ta ở chung một chỗ, thật tốt biết bao?

Tiêu Tĩnh Bác lại nói một câu, “Bên ông cụ, để em nói đi!”

Tiêu An Bác biết tính tình chú em của mình tốt, người vừa trầm ổn lại có khả năng, cũng luôn khiến ông cụ vui vẻ, có chú ấy đi nói, còn tốt hơn ông là người trong cuộc, nên cũng khẽ gật gật đầu, “Được! Vậy chuyện này giao cho chú!”

“Vậy bên chỗ chị dâu...” Tiêu Tĩnh Bác nhớ tới Diệp Tú Trinh điên cuồng lúc trước, trong lòng luôn cảm giác hơi lo lắng.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Muốn Kết Hôn?

Đáy mắt Tiêu An Bác thoáng qua khí lạnh, “Tôi sẽ khiến cho bà ấy yên phận!”

Tiêu Cửu Cửu thấy không khí hơi khẩn trương, đột nhiên cười nói, “Cha, có thể nói cho con biết, chuyện cha và mẹ trước kia? Mẹ con... Là một người phụ nữ như thế nào? Có thể nói một chút cho con không?”

Tiêu An Bác vừa nghĩ tới Lâm Khả, trên khuôn mặt ngượng lạnh cương nghị, liền hiện lên vẻ dịu dàng.

“Mẹ con ấy hả, là một người phụ nữ rất đẹp, rất dịu dàng, rất hiền lành, lại rất sắc sảo. Cha biết mẹ con ở bệnh viện, lúc ấy, mẹ con là y tá, còn cha ấy mà, khi diễn tập quân đội bị thương, bị thương còn rất nặng, nằm trong bệnh viện ước chừng nửa tháng, đúng lúc mẹ con là y tá phụ trách chăm sóc cha, khoảng thời gian chung đụng đó, hai chúng ta dần tốt lên.”

Nhớ lại chuyện trước kia, trên mặt Tiêu An Bác nổi lên mím cười nhàn nhạt.

“Trải qua một khoảng thời gian chung đụng, tình cảm của cha và mẹ con cũng càng ngày càng sâu, mẹ con không phải quân không lấy, cha không phải khanh không cưới, vì vậy, cha liền mang mẹ con trở về nhà họ Tiêu, đi gặp cha mẹ cha.”

Nói đến đây, sắc mặt Tiêu An Bác trầm xuống, hiện lên vẻ đau thương.

“Nhưng mà, bởi vì xuất thân của Lâm Khả, mẹ con còn chưa nói một câu, đã bị cha mẹ cha trực tiếp bác bỏ! Lúc ấy, ông nội con rất không khách khí nói thẳng với Lâm Khả, con trưởng nhà họ Tiêu chúng tôi, cần chính là một người vợ hiền có thể trợ giúp nó đi lên, đi về phía đỉnh cao hơn, mà không phải là một người phụ nữ nhỏ bé không có gì cả, còn cần nó bỏ bớt tinh lực ra chăm sóc, việc hôn sự này, ông nội con không đồng ý!”

“Ông nội con còn nói, tôi không chỉ đồng ý cho hai người kết hôn, hơn nữa, An Bác đã có vợ chưa cưới, con bé chính là Diệp đại tiểu thư Diệp Tú Trinh của nhà đại tướng quân Diệp. Bàn thân cô là một cô gái đến từ nông thôn, cô lấy cái gì ra so sánh với Diệp đại tiểu thư người ta?”

“Lúc ấy, lời ông nội con nói, khiến cho mẹ con đau tận tim, mẹ con lệ rơi đầy mặt, nhưng lại nắm thật chặt tay cha, hình như nói cho cha biết, mẹ con vĩnh viễn sẽ không buông cha ra!” die nda nle equ ydo nn

Tiêu An Bác nghẹn ngào, yên lặng, rồi mới bắt đầu tiếp tục nói ra.

“Lúc ấy, cha nói lại một câu, trừ bỏ Lâm Khả, con ai cũng không cưới, nếu như không thể lấy Lâm Khả làm vợ, con tình nguyện đi làm hòa thượng! Những lời này của cha khiến cho ông nội con giận dữ không thôi, lúc ấy ra lệnh cho mấy nhân viên bảo vệ nhốt cha lại, đuổi Lâm Khả ra ngoài.”

“Chờ sau khi cha bị nhốt một tháng được thả ra, tìm đến bệnh viện, người của bệnh viện lại nói cho cha biết, Lâm Khả phạm sai lầm, đã bị cách chức đuổi đi. Lúc ấy cha chỉ cảm thấy giống như sét đánh giữa trời quang, cha biết rõ đây nhất định là chuyện tốt mà ông nội con làm, nên phóng về nhà, chất vấn ông nội các con sao lại đối xử như vậy với cô ấy?”

“Ông nội con rất vô tình nói với cha, nếu như mà còn khăng khăng một mực, tao sẽ không ngừng để cho cô ta mất việc, tao cũng sẽ để cho cô ta ngay cả mạng sống cũng không có! Nếu như mà không tin, mà cứ thử nhìn một chút cho tao!”

“Lúc ấy, cha tỏ vẻ căm ghét nhìn cha mình nói, nếu như cô ấy chết rồi, con sẽ chôn cùng cô ấy, cha nếu như cha không tin, cha cũng có thể thử nhìn một chút! Nói xong, buổi tối hôm đó, cha liền dọn dẹp hành lý, trực tiếp đuổi về quê của Lâm Khả.”

“Nhưng mà, Lâm Khả cũng không trở về nhà, khi trong lòng cha tràn đầy tuyệt vọng, không biết tìm bao nhiêu lâu, nửa năm sau, cuối cùng tìm được Lâm Khả, cô ấy bị đẩy đến một thành thị nhỏ ở phía bắc làm lao động rồi.”

“Cha từ cách xa ngàn dặm tìm tới, khi cha nhìn thấy Lâm Khả gầy teo đen thui đó, quả thật không dám tin. Mà khi Lâm Khả nhìn thấy cha, lúc này ôm lấy cha, uất ức khóc hu hu mãi...”

Tiêu An Bác dùng sức chớp chớp đáy mắt ướt át, tiếp tục nói, “Mẹ con nói với cha, mẹ con cho rằng cả đời này sẽ không còn thấy cha, không nghĩ tới, ông trời còn đối xử tử tế với mẹ con, để cho mẹ con còn có thể gặp lại được cha. Cha nói sẽ không đâu, chúng ta còn bên nhau cả đời, cả đời không chia lìa, vĩnh viễn không chia cách.”

“Cứ như vậy, cha và Lâm Khả ở lại thành phố nhỏ đó, chờ sau khi ông cụ có tin tức của cha, đã qua hơn nửa năm, ông cụ phái Diệp Tú Trinh tới tìm. Sau đó cha mới biết, là Diệp Tú Trinh cố tình nói ở trước mặt ông cụ, để cho cô ta đi dẫn cha về.”

Tiêu Cửu Cửu đang suy nghĩ, Tiêu An Bác tìm Lâm Khả tốn thời gian nửa năm, sau đó ở cùng một chỗ với Lâm Khả hơn nửa năm, trong nháy

mắt một năm đã trôi qua, mà lòng ông cụ Tiêu vẫn đủ độc ác, bọn họ đã như vậy, vẫn muốn chia rẽ bọn họ.

Diệp Tú Trinh này còn ác hơn, không biết dùng thủ đoạn gì, khiến cha mẹ cô phải tách ra, còn đảo mắt cưới bà ta làm vợ?

Cô thật sự muốn biết chuyện sau đó, vội vàng hỏi, “Vậy về sau thế nào? Sau này như thế nào?”

“Sau này, Diệp Tú Trinh tìm đến! Cha cũng kiên định nói cho bà ấy, cha không quay về! Càng không có khả năng kết hôn với bà ấy, mời bà ấy trở về! Lúc đó Diệp Tú Trinh rất nhẹ nhàng đáp ứng! Lúc đó, cha còn cảm thấy hơi kinh ngạc, cảm thấy người phụ nữ này biết lý lẽ, nhưng ai biết...”

Hai mắt Tiêu An Bác thoáng qua vẻ khổ sở, dùng sức nhắm mắt lại, nháy mắt đậy mắt lại dưng lên ươn ướt, lúc này mới khàn giọng tiếp tục nói: “Nhưng ai biết, Diệp Tú Trinh bà ta không đi, chẳng những không đi, bà ta còn núp bên cạnh chúng ta, còn lợi dụng quyền thế và quan hệ của nhà bà ta, làm cho người ta cắt công việc của chúng ta, sau đó, lại tìm cơ hội điều cha đi, rồi tìm một người đàn ông, khiến Lâm Khả bị... Ô nhục...”

“Như vậy còn chưa hết, Lâm Khả chẳng những bị người ô nhục, còn bị người chung quanh bắt tại trận, thời kỳ đó, đây là một chuyện vô cùng xấu hổ, Lâm Khả không chịu nổi, nhảy sông tự vẫn ngay tại chỗ! Chờ cha trở về, sau khi biết được tin tức này đã trễ, cha mò cả con sông, từ đầu nguồn đến cuối nguồn tìm toàn bộ một lần, tìm bốn phía con sông ước chừng suốt hai tháng, nhưng vẫn không tìm được bóng dáng của Lâm Khả.”

“Cha không chết tâm, sống thì thấy người, chết phải thấy thi thể, cho dù vẫn đi tìm tiếp, cha cũng phải tìm được mẹ con mới thôi! Nhưng mà, lúc này, ông cụ phái người tới rồi, nói bà nội con bị bệnh, hơn nữa, bệnh rất nặng, ông cụ trực tiếp để cho người bắt cha trở về.”

“Sau khi cha về kinh, bệnh bà nội con một tháng sau đã tốt rồi, không lâu đúng vào ngày sinh nhật của bà cụ, bà cụ nói muốn tổ chức một bữa tiệc tối xua đuổi vận xui lúc trước, sau đó, buổi tối bữa tiệc hôm đó, cha không biết sao đã uống say, sáng hôm sau tỉnh lại, đã nhìn thấy Diệp Tú Trinh thân thể trần truồng nằm bên cạnh cha, cha và bà ta bị người lớn hai nhà bắt tại trận, sau đó, chúng ta liền kết hôn.”

Tiêu Cửu Cửu thầm than một tiếng, một chiêu bỏ thuốc hãm hại này, quả thật từ xưa đến nay, trăm dùng không yếu!

Cô nghĩ đến bản thân, lại hỏi, “Vậy sau này, cha và Lâm Khả lại gặp gỡ như thế nào?” dinendian.loqidjon

Mười năm sau, cha bị điều đến làm ở quân khu GD, ở trong nhà một đồng nghiệp, cha nhìn thấy Lâm Khả, bà ấy làm gia sư trong nhà đồng nghiệp của cha, dạy đứa bé đi học, khi nhìn thấy cha, cũng sợ hết hồn, nhưng bà ấy lại nói không biết cha! Thậm chí vào ngày hôm sau, bà ấy muốn từ chức gia sư ở nhà đồng nghiệp của cha, còn định rời đi, đồng nghiệp của cha báo cho cha, cuối cùng bà ấy bị cha ngăn lại.”

“Cha nói đến nước miếng đã cạn, bà ấy mới cho cha một cơ hội giải thích, cũng tha thứ cho cha. Cha hỏi bà ấy những năm này sống như thế nào? Bà ấy nói cho cha biết, sau khi bà ấy nhảy sông tự vẫn, được một đôi vợ chồng già thu dưỡng, đôi vợ chồng già kia là giáo sư một đại học nào đó ở phía nam, dưới gối không con, khi đó trở về phía bắc thăm người thân, không ngờ lại cứu bà ấy khi nhảy sông.”

“Đôi vợ chồng già này rất đồng tình với cảnh ngộ của bà ấy, mang bà ấy về phương nam, cũng bồi dưỡng bà ấy như con gái ruột của mình, để cho bà ấy một lần nữa tham gia thi tốt nghiệp trung học, học xong đại học, lại một lần nữa đổi tên, tên Miêu Miêu. Bốn năm sau tốt nghiệp, bà ấy tìm công việc gia sư ở phía nam, mà đôi vợ chồng già kia, cũng qua đời vào hai năm trước rồi.”

“Năm tháng thanh xuân mười năm, Lâm Khả chẳng những không thay đổi thành già, ngược lại trở nên thành thực xinh đẹp, cha bị đè nén tình cảm nhiều năm, khoảnh khắc khi nhìn thấy bà ấy đã bộc phát toàn bộ. Nhưng bà ấy là một người phụ nữ rất có cốt khí, bà ấy nói cha đã kết hôn, bà ấy không thể ở cùng với cha, cha nói cha sẽ ly hôn, muốn bà ấy cho cha thời gian, nhưng bà ấy nói, bà ấy không muốn làm người thứ ba phá hỏng gia đình người khác.”

“Cha biết rõ, đối với Lâm Khả mà nói, cha thật sự, thật sự không phải là đàn ông, cha không muốn để cho bà ấy rời khỏi cha, cha muốn phòng bên ngoài, buộc bà ấy ở cùng một chỗ với cha, cũng không lâu lắm, Lâm Khả nói cho cha biết, bà ấy mang thai...”

“Bà ấy tỏ vẻ u sầu, cha lại mừng rỡ như điên, ôm bà ấy xoay vài vòng, cha nói với bà ấy, cha sẽ ly hôn, để cho bà ấy yên tâm sinh đứa nhỏ ra. Cha không nói cho bà ấy biết, trước đó cha đã đề cập với ông cụ rồi, nhưng ông cụ kiên quyết không đồng ý, còn nói muốn điều cha từ quân khu GD về, cha đương nhiên không đồng ý, cha sợ chuyện mười năm trước xảy ra, sợ bọn họ lại ra tay độc ác với Lâm Khả, vội vàng giấu Lâm Khả đi...” Bầu không khí phòng làm việc của viện trưởng nặng nề, tiếng nói của Tiêu An Bác vẫn còn đang chậm rãi vang lên.

"Vì bảo vệ Lâm Khả và đứa nhỏ trong bụng, cha làm bộ đồng ý ông cụ điều khiển, tiếp theo tìm được Diệp Tú Trinh cùng nhau trở về kinh đô, lần nữa đi làm ở quân khu B. Trong lúc này, cha lại nói ra muốn chuyện ly hôn với ông cụ, nhưng ông cụ vẫn là câu nói kia, nếu cha muốn ly hôn, hãy chờ ông chết rồi lại nói."

"Trong chớp mắt, Lâm Khả cũng sắp sinh, cha lén lút xin nghỉ với lãnh đạo quân đội, chạy tới bên cạnh bà ấy, lúc đó cha cũng không biết, Diệp Tú Trinh vẫn luôn phái người ngó chừng hành động của cha, cha đây vừa nhúc nhích người, người của bà ta cũng đã lên đường theo rồi. Mà, lúc

ấy trong lòng cha gấp gáp, lại nhớ mong an nguy của Lâm Khả và đứa bé, cũng không chú ý tới có người đi theo."

"Cha ở cùng Lâm Khả hai ngày, Cửu Cửu đã ra đời, lúc ấy, chúng ta lấy tên cho Cửu Cửu, gọi Tiêu Tâm Ái, bởi vì Cửu Cửu là kết tinh tình yêu của hai chúng ta, cũng kế thừa kéo dài tình yêu của hai chúng ta, càng là tâm can bảo bối của hai chúng ta, cho nên, chúng ta thân mật gọi Cửu Cửu là Tiểu Ái hoặc Ái Ái."

Nhớ lại lúc Tiêu Cửu Cửu còn nhỏ, nghĩ đến bộ dáng nhỏ bé tròn trịa trắng hồng của cô kia, trên mặt Tiêu An Bác hiện lên một nụ cười dịu dàng, nhưng nụ cười kia, ngay sau đó tiếp tục nhớ lại, rất nhanh lại sa sầm xuống.

"Ngày nghỉ của cha rất nhanh hết, cha lại không bỏ được Lâm Khả và đứa bé, bèn bảo bạn bè tìm một căn hộ ở ngoại ô kinh đô, cố hết sức thuyết phục Lâm Khả về kinh với cha, Lâm Khả bị cha thuyết phục, cha dẫn theo Lâm Khả và Tiểu Ái trở về kinh, thu xếp ở chỗ phòng cho thuê đó."

Giọng Tiêu An Bác đột nhiên nổi lên the thé, "Mà cha không ngờ, động tác của Diệp Tú Trinh sẽ nhanh như vậy, cha vừa mới đi làm, tiếp sau bà ta đã tìm tới Lâm Khả, hơn nữa, trực tiếp phái người lạnh lùng ra đòn sát thủ đối với Lâm Khả và đứa bé. Chờ lúc cha nhận được tin tức chạy trở về phòng thuê, phòng ở kia đã bị đốt đến sơn đen bôi nhọ, bên trong chỉ có một bộ thi thể nữ cháy sạch không còn hình người, nhưng cha vẫn nhận ra được, đó là Lâm Khả, bà ấy chính là Lâm Khả."

Tiêu An Bác nói đến đây, hai mắt lần nữa nước mắt tràn đầy, nét mặt chớp mắt già nua rất nhiều.

Nói đến đây, ông ngừng một khoảng thời gian thật dài không nói gì.

Tiêu Cửu Cửu khe khẽ thở dài một tiếng, Tiêu An Bác và Lâm Khả, thật đúng là một đôi uyên ương số khổ.

Hiện tại cuối cùng cô cũng hiểu, tại sao đôi vợ chồng Tiêu An Bác và Diệp Tú Trinh này lại hành hạ lẫn nhau giống như kẻ thù, lại vẫn cứ là thế gia thông gia, vẫn phải cột chung một chỗ.

Chỉ là, khổ đứa bé Tiêu Căn Chi này, thành nơi trút giận của gia đình bạo lực bọn họ.

Cho đến khi cảm xúc bình tĩnh lại, Tiêu An Bác mới lại tiếp tục nói, "Lúc ấy, hiện trường không tìm được Tiểu Ái, không thấy Tiểu Ái! Cha vừa mừng rỡ, lại lo lắng, vậy không biết đứa bé rốt cuộc là sống? Hay là chết? Vài năm như vậy, cha vẫn luôn tìm kiếm tung tích của con bé, tìm rất nhiều năm, nhưng vẫn không có tin tức, cha cũng đã tuyệt vọng, cũng không ngờ, ông trời có mắt, rốt cuộc lại để cho con trở lại bên cạnh cha."

"Cha thật xin lỗi Lâm Khả, bà ấy vì cha, chịu quá nhiều tội, ăn quá nhiều khổ, mà cha mang tới cho bà ấy, lại vẫn là hứa hẹn hảo huyền, thậm chí đến chết, bà ấy cũng không thể có được một danh phận nên có. Mà bà ấy, lại cả đời chỉ bảo vệ một tên đàn ông khốn kiếp là cha! Cha có lỗi với bà ấy! Có lỗi với bà ấy."

Tiêu An Bác nói xong cả chuyện xưa này, cảm xúc cũng suy sụp, đôi tay ôm lấy đầu của mình, vùi đầu hu hu khóc khẽ, hình như là muốn dốc hết tất cả bi thương và khổ sở bị đè nén hai mươi mấy năm ra ngoài.

Tiêu Cửu Cửu và Tiêu Căn Chi nhìn một người đàn ông quyền thế cường tráng như vậy, khóc đến bi thương như vậy, tan nát cõi lòng như vậy, cũng cảm thấy lòng chua xót đầy bụng, không biết nên khuyên lơn như thế nào.

Ở trong mắt người ngoài, Tiêu An Bác xuất thân hiển hách, bản thân càng là quyền cao chức trọng, có vợ có con, còn có cái gì mà không hài lòng?

Nhưng chỉ có những người thân ở trong đó, mới có thể biết ở gia tộc lớn, có bao nhiêu bất đắc dĩ và đau xót, bọn họ phải gánh vác bao nhiêu trách nhiệm và thứ mà mình không muốn, mới có thể đổi lấy những thứ gọi là vinh hoa phú quý này.

Cho dù, giống như Tiêu An Bác, ông muốn bỏ qua vinh hoa phú quý, chỉ muốn theo đuổi hạnh phúc bình thường, nhưng cũng sẽ có rất nhiều người giương cờ hiệu yêu thương ông, ngăn cản ông đi theo tính cách, ép buộc ông đi đến trên con đường bọn họ đã sắp xếp tốt, cho đến suốt đời.

Tiêu Căn Chi và Cửu Cửu liếc mắt nhìn nhau, đang suy nghĩ đến tai nạn mà hai người bọn họ cùng gặp phải thì đôi tay nắm thật chặt.

Ở trong mắt lẫn nhau, bọn họ đều thấy được quý trọng và may mắn!

Bọn họ nhất định sẽ không có kết cục vừa bất đắc dĩ vừa đáng thương giống Tiêu An Bác và Lâm Khả.

Bọn họ, nhất định sẽ quý trọng đối phương, vì đối phương, dốc hết tất cả cũng không để ý, bọn họ chỉ cầu có thể vĩnh viễn gần nhau ở chung một chỗ.

Tiêu Tĩnh Bác nhẹ giọng nói với Tiêu Căn Chi và Cửu Cửu, "Hai người các con đi về trước đi! Chuyện này chờ sau khi chú báo với ông cụ, chúng ta lại nói."

"Được! Vậy chúng con đi trước."

Tiêu Căn Chi dắt tay Cửu Cửu đứng lên, liếc mắt nhìn Tiêu An Bác, hai người bèn xoay người rời khỏi phòng làm việc của viện trưởng.

Đi tới cửa lớn của quân tổng, Lãng Mẫn lái xe đi qua, Tiêu Căn Chi mở cửa xe cho Tiêu Cửu Cửu, "Cẩn thận một chút!"

Tiêu Cửu Cửu đang muốn lên xe, cảm giác đột nhiên sau ót thời qua một cơn lạnh lẽo, để cho cô cả người lông mao dựng đứng, nghiêng đầu sang chỗ khác, bản năng theo cảm giác nhìn sang nơi đó, vừa hay thấy bóng dáng của Diệp Tú Trinh đứng ở phía trước cửa sổ chợt lóe lên.

Khóe môi Tiêu Cửu Cửu nâng lên một nụ cười lạnh lùng, Diệp Tú Trinh, tốt nhất bà đừng đến uy hiếp tôi! Nếu không, tôi không ngại để cho bà cũng nếm thử một chút những nỗi đau thấu xương mà Lâm Khả đã trải qua.

"Sao thế?" Tiêu Căn Chi nhìn theo ánh mắt Cửu Cửu, lại không thấy cái gì, nhưng biểu hiện trên mặt cô, lại viết rõ ràng, đừng đến chọc tôi! Rốt cuộc là ai cố gắng muốn chọc giận cô?

Tiêu Cửu Cửu cười cười với anh, "Không có việc gì, đi về nhà thôi!"

Sau khi bọn họ đi không lâu, tiếp theo Tiêu An Bác và Tiêu Tĩnh Bác cũng ra khỏi cửa chính bệnh viện, hai người cùng nhau chạy về nhà họ Tiêu, chuẩn bị thương lượng với ông cụ Tiêu.

Giữa ban ngày ở nhà họ Tiêu, trẻ tuổi đều đi làm, ngoại trừ ông cụ ở đó, chỉ có mấy nhân viên bảo vệ im hơi lặng tiếng giống như là không tồn tại, trong nhà vẫn yên tĩnh như vậy.

Khi Tiêu An Bác và Tiêu Tĩnh Bác giẫm bước chân dồn dập đi vào nhà họ Tiêu thì nhân viên bảo vệ cũng vọt ra trong nháy mắt, sau khi thấy người tới là hai anh em nhà họ Tiêu, hơi gật đầu, lại nhanh chóng lui trở về, nhanh chóng trở về chỗ tối kín đáo đề phòng.

Hai anh em ở nhà họ Tiêu tìm được ông cụ Tiêu trong thư phòng, ông cụ đang chơi cờ một mình, tay trái cầm cờ trắng, tay phải cầm cờ đen, đánh cờ một mình ở nơi đó, tay phải nhón lấy một quân cờ đen, chau mày, làm như không có chỗ xuống tay.

Dù nghe được tiếng bước chân của hai anh em nhà họ Tiêu, ông cụ vẫn không ngẩng đầu nhìn bọn họ một cái.

Hai anh em nhà họ Tiêu cũng không dám âm ỉ ông, lẳng lặng chờ ông cụ hết bận chuyện trên tay, lại tới đối phó bọn họ.

Hai anh em đợi chừng gần đến thời gian một ly trà, cuối cùng thì ông cụ Tiêu để cờ đen trong tay xuống, nhìn bàn cờ một cái, than một tiếng, "Nước cờ dở cuối cùng là nước cờ dở, đi nhầm một bước, muốn thắng nữa, nói dễ vậy sao?"

Nói xong, ông cụ vung tay lên, trộn lẫn cả bàn cờ lộn xộn.

Sau đó, ông cụ mới đi đến trước mặt bọn họ ngồi xuống, nhướng lông mày hoa râm lên, bèn nhọn nhìn lão đại nhà họ Tiêu một cái, "Có kết quả rồi?"

Ngay cả Tiêu An Bác cũng là một kẻ ở lâu vị trí trên, nhưng đối mặt ánh mắt sắc bén của cha già này, thì ông vẫn căng thẳng trong lòng, "Dạ! Có kết quả rồi, Cửu Cửu là con gái của con, mà Cẩn Chi."

Nghĩ đến Tiêu Cẩn Chi xuất sắc và ưu tú, Tiêu An Bác vẫn còn có chút không đành lòng nói ra sự thật kia.

Ông cụ Tiêu trừng đôi mắt già nua, hừ nhẹ một tiếng, "Lúc này còn có cái gì không thể nói, mất thể diện cũng vứt đến nhà bà ngoại đi."

Tiêu An Bác bị ông cụ quát khế một tiếng này, cảm giác bên tai đã có chút nóng lên, nhưng trong lòng lại có một chút không cam lòng và bứt rứt, mặc dù, chuyện này là dây dưa giữa ông và hai người phụ nữ, nhưng năm đó nếu chuyện này không có sự ngăn cản của ông cụ, làm sao ông và Lâm Khả lại đến mức tách ra? Làm sao lại đến mức hai bên cách trở sống chết? Làm sao Cửu Cửu lại đến mức lưu lạc bên ngoài, có nhà mà không về được?

Tiêu Tĩnh Bác trông vẻ mặt anh trai khó chịu lại cảm hận, sợ hai cha con này lại cãi vã, những năm gần đây, hai cha con này thấy ngứa mắt lẫn nhau, hai người nói chuyện thì thường giống như là pháo vậy, một chút liền nổ, nói đi nói lại, cũng bởi vì hai bên đều không cởi được khúc mắc đối với chuyện năm đó.

Hôm nay thấy tâm trạng Tiêu An Bác lại sắp xúc động, ông vội vàng lên tiếng hoà giải, "Cha, là như vậy, con làm hai cái so sánh DNA, một là anh cả và Cửu Cửu, có thể xác nhận Cửu Cửu là đứa con gái của anh cả và Lâm Khả sinh ra, một cái khác là so sánh Cửu Cửu và Căn Chi, giữa hai người bọn họ quả thật không có liên hệ máu mủ. Đây là báo cáo, cha xem một chút."

Ông cụ Tiêu vừa nghe, nhất thời mặt mày sa sầm xuống, nhận lấy báo cáo, nhanh chóng liếc mấy cái.

Sau đó hung hăng quăng báo cáo ở trên khay trà, hai mắt lạnh lùng quét về phía Tiêu An Bác và Tiêu Tĩnh Bác, "Vậy chính là nói, Căn Chi cũng không phải nội giống nhà họ Tiêu chúng ta?"

Tiêu An Bác cười lạnh nhìn cha của mình, cười lạnh chế giễu, "Không sai! Cha, con trai của cha không chỉ bị vợ ngoại tình, trang@d#d#l#q#d@bubble còn nuôi con trai giúp người ta hai mươi, ba mươi năm. Đây chính là con dâu hiền mà khi đó cha một ngàn người mới chọn ra được một người!"

Bị con trai chỉ trích không khách sáo như vậy, ông cụ Tiêu giận đến mặt mày đen lại, khuôn mặt tức giận nhìn về Tiêu An Bác, "Tôi làm tất cả, còn không phải đều suy nghĩ vì tương lai của anh? Còn không phải là nghĩ vì sự phát triển của cả nhà họ Tiêu chúng ta? Tiêu An Bác, anh làm tôi quá là thất vọng! Chính anh kết hôn còn không phải là làm loạn? Anh còn có tư cách gì nói đến người khác?"

Mặt Tiêu An Bác bi thương mà cười, "Con và Lâm Khả sẽ đi đến mức độ kia, còn không phải là cha ép? Cha vốn chưa bao giờ quan tâm chúng con muốn là cái gì, cho tới bây giờ cha chỉ coi chúng con là một con cờ, mỗi một bước của chúng con, còn sống cũng phải theo mệnh lệnh và sắp xếp của cha, nếu như không phải là lúc đầu cha cứng rắn chia rẽ con và Lâm Khả, sao con có thể bị Diệp Tú Trinh tính toán cưới cô ta? Nếu như không phải là các người, làm sao Lâm Khả lại bị chết thảm như vậy? Nếu như không phải là các người, làm sao Cửu Cửu lại lưu lạc bên ngoài nhiều năm như vậy? Cha, chẳng lẽ những năm gần đây, lương tâm của cha cũng chưa từng băn khoăn sao? Lâm Khả. Cô ấy chết quá oan ức!"

Tiêu Tĩnh Bác nhìn ông cụ Tiêu giận đến cũng sắp té xỉu, vội vàng kéo Tiêu An Bác, "Anh, những thứ này đều là chuyện đã qua, kéo những thứ này còn có ý gì? Bây giờ chúng ta phải thương lượng và suy tính là chuyện Cửu Cửu, có phải là chúng ta nên đón Cửu Cửu về nhà họ Tiêu hay không? Cha, ý của cha thế nào?"

Tiêu Tĩnh Bác vừa nói sang chuyện khác, ông cụ Tiêu cũng mềm nhũn ra, nhìn cả mặt Tiêu An Bác đau buồn phần nộ kia, ông cũng không muốn so đo với Tiêu An Bác nữa.

Tiêu Căn Chi ưu tú là mọi người đều nhìn thấy, nhưng anh không phải con cháu của nhà họ Tiêu. Sự thật này, nếu ông cảm giác khó chịu, tin tưởng thân là người trong cuộc, con trai sẽ càng thêm khó chịu, thôi! Nếu không phải năm đó đã thấy sự kiên trì của ông, có lẽ, chuyện thật sự sẽ không phát triển giống như bây giờ, có lẽ, thật sự sẽ có một kết quả tốt hơn cũng không chừng.

Nhưng là, ông cụ Tiêu lại chưa bao giờ hối hận lựa chọn của mình.

Nếu như nhà họ Tiêu và Tiêu An Bác không có sự ủng hộ của nhà họ Diệp, nhà họ Tiêu bọn họ tuyệt đối không thể nào có được sự cường thịnh

hôm nay, đứng ở vị trí người đứng đầu nhà họ Tiêu, ông không hối hận tất cả mà mình đã làm.

Dĩ nhiên, Lâm Khả thì ông đồng tình, nhưng mà, thế giới này chính là như vậy, cá lớn nuốt cá bé, kẻ mạnh đứng đầu, mặc kệ lúc nào đời nào đều là như thế, muốn không bị người chèn ép, ông chỉ có thể trở nên mạnh mẽ mới được.

Đối với đứa cháu gái Tiêu Cửu Cửu này, ông cụ Tiêu cả đời lạnh nhạt cứng rắn dĩ nhiên sẽ không có tình cảm gì, đối với ông mà nói, Cửu Cửu không có gì khác biệt với một người ngoài. Khi so sánh giữa gia tộc và Cửu Cửu với nhau, hiện tại ông càng cân nhắc nhiều hơn vẫn là phát triển tương lai của nhà họ Tiêu, cùng với chuyện này sẽ mang lại ảnh hưởng và trở ngại gì cho nhà họ Tiêu, mà không phải Tiêu Cửu Cửu có thể hạnh phúc hay không?

Ông cụ Tiêu vừa nghĩ tới sự phát triển của gia tộc, lòng liền nguội lạnh xuống, "Nếu Cửu Cửu là máu mủ của nhà họ Tiêu chúng ta, đương nhiên chúng ta phải nhận. Chúng ta có thể cho con bé một chút bồi thường thích hợp. Nhưng mà, nếu một khi công khai thân phận thật sự của Căn Chi, nhà họ Tiêu chúng ta sẽ trở thành chuyện cười của cả kinh thành. Nếu nhà họ Tiêu chúng ta mất đi Căn Chi, tương đương với đứt đoạn một trụ cột ở trong con em đời thứ ba, thế tất sẽ ảnh hưởng sự phát triển sau này của gia tộc chúng ta. Cho nên, ý kiến của ta là, chuyện này cứ như vậy thôi, dù sao Cửu Cửu sẽ gả cho Căn Chi, đến lúc đó, cũng sẽ vào nhà họ Tiêu chúng ta, vẫn là người nhà họ Tiêu chúng ta, chỉ là thay đổi một loại phương thức vào nhà họ Tiêu thôi."

Mặc dù bản thân Cửu Cửu cũng là ý kiến này, nhưng Tiêu An Bác nghe được ông cụ Tiêu cũng suy xét như vậy, trong lòng vẫn có chút không thoải mái, nhưng lại không thể phản bác lời ông cụ nói. Dù sao, hiện tại bản thân ông thành kẻ bề trên, tuy ông canh cánh trong lòng đối với chuyện đã qua, nhưng ít nhiều cũng có thể hiểu sự bất đắc dĩ của kẻ bề trên.

Đến vị trí người nắm quyền này như bọn họ, bọn họ thường phải làm một số lựa chọn bất đắc dĩ, mà phương hướng lựa chọn, chính là hy sinh cá nhân, chú ý toàn cục, nếu như ích lợi quốc gia như vậy, vĩnh viễn là đặt ở trên lợi ích cá nhân.

Ông cụ Tiêu thấy Tiêu An Bác và Tiêu Tĩnh Bác đều không lên tiếng, bèn trực tiếp nói, "Vậy chuyện này cứ như vậy đi! Hiện tại Cửu Cửu có đứa bé, các con nhanh chóng chuẩn bị cho bọn nhỏ một chút, làm một hôn lễ, phải làm cho long trọng một chút. Nhà họ Tiêu chúng ta cũng có mười mấy hai mươi năm chưa làm chuyện vui rồi, lần này, phải tổ chức thật tốt!"

Tiêu An Bác cảm thấy, đây cũng là biến tướng thỏa hiệp và bồi thường của ông cụ Tiêu, ông cũng không cố chấp tiếp nữa, "Vậy con quay lại nói với Căn Chi một chút, để cho nó cố gắng tổ chức lớn một chút."

"Đi đi!"

Ông cụ Tiêu vung tay lên, hai anh em đi ra từ trong thư phòng của ông cụ, Tiêu Tĩnh Bác nhìn Tiêu An Bác, nhàn nhạt cười nói, "Anh, lần này anh nên yên tâm, chỉ cần ông cụ đồng ý Cửu Cửu vào cửa, về sau cơ hội bồi thường cho con bé còn nhiều mà, vậy Căn Chi cũng giống như nửa đứa con trai của anh. Cứ như vậy, chẳng những nhà chúng ta không ít người, ngược lại nhiều thêm hai người, không phải sao? Đây chính là chuyện tốt đẹp đấy!"

Tiêu An Bác cười, than nhẹ một tiếng, "Chỉ có thể nghĩ như vậy, chỉ cần Cửu Cửu có thể sống ở bên cạnh anh, nhìn con bé, lại như thấy Khả Khả còn sống. Anh nghĩ, nếu Lâm Khả biết Cửu Cửu có thể trở lại bên cạnh anh, trên trời cô ấy có linh thiêng, cũng nhất định sẽ vui mừng."

"Ừ, đúng, Lâm Khả nhất định sẽ vui mừng." Tiêu Tĩnh Bác nhìn trên mặt anh cả luôn lạnh trầm hiện ra vẻ mặt thoải mái, biết chuyện Lâm Khả

bắt đầu dần dần phai nhạt đi trong lòng của anh ấy, ông cũng chân thành vui mừng cho anh ấy.

Ông nhớ tới đồng công việc chông chất thành núi kia của mình, tranh thủ thời gian nói với Tiêu An Bác, "Anh, bệnh viện của em còn có việc, em phải đi về trước. Nếu anh còn có chuyện gì, thì gọi điện thoại cho em."

"Được, chúng ta cùng đi đi! Anh cũng đi tìm Căn Chi, nói một chút với hai người bọn họ chuyện hôn lễ."

"VẬY CÙNG ĐI THÔI!"

Anh em họ Tiêu vừa đi, chỗ khúc quanh cầu thang lại lóe ra một bóng người, người này không phải là ai khác, chính là Diệp Tú Trinh.

Lúc này Diệp Tú Trinh, mặt mũi dữ tợn, hai mắt đỏ như máu, nhìn về phía Tiêu An Bác rời khỏi, hận không thể uống máu của ông, ăn thịt của ông, hủy đi xương ông vào bụng mới tốt.

Từ nhỏ, lần đầu tiên bà nhìn thấy ông, liền thích ông, nhiều năm như vậy, bà vẫn dốc sức làm một thực nữ, để đạt tới tiêu chuẩn yêu cầu của cô dâu thế gia.

Diệp Tú Trinh bà muốn cái gì có cái đó, tài mạo song toàn, gia thế hiển hách, nhưng lại luôn không vào được mắt Tiêu An Bác ông. Mặc kệ bà hao hết bao nhiêu cơ mưu, ông vẫn không nhìn bà thêm một cái, nếu không phải là vẫn chắc chắn hai nhà có thoả thuận miệng, Tiêu An Bác ông nhất định sẽ cưới bà, sợ rằng bà cũng sẽ không chờ ông mãi như vậy.

Nhưng bà lại không ngờ, bà chờ tới chờ đi, đợi đến lại là tin tức ông và một y tá nhỏ thích nhau.

Tin tức này đối với bà mà nói giống như sấm sét giữa trời quang, khiến Diệp Tú Trinh hoàn toàn không khống chế được, bà cảm giác tất cả

kiêu ngạo và tự ái của mình đều bị Tiêu An Bác giẫm ở dưới lòng bàn chân, hoàn toàn không còn mặt mũi.

Ở trong vòng Hào Môn thế gia quyền quý nơi này, Diệp Tú Trinh vẫn tự cho mình là cô dâu chuẩn mực của nhà họ Tiêu, mấy người phụ nữ cũng ngưỡng mộ đại thiếu nhà họ Tiêu giống nhau kia, cả đám năm được cơ hội bỏ đá xuống giếng, liền hung hăng châm chọc Diệp Tú Trinh, lại đẩy lửa giận của Diệp Tú Trinh lên một đỉnh cao khác.

Vào lúc này, bên cạnh phụ nữ cặn bã chắc chắn sẽ có một quân sư quạt mo cung cấp chủ ý cùi bắp cho cô ta.

Vì vậy, Diệp Tú Trinh bèn tìm tới ông cụ Tiêu, khóc lóc kể lể một lần nỗi khổ sở và bất đắc dĩ của bà, cầu xin ông cụ Tiêu làm chủ cho bà, lúc này mới có một loạt tai nạn và quanh co sau đó của Lâm Khả, cho đến, Lâm Khả tử vong.

Bà thật vất vả trừ đi cái đinh trong mắt, nếu như không phải là Tiêu An Bác cố chấp, sao bà lại đi tìm người đàn ông khác gieo hạt?

Lúc này thật vất vả có con mới cưới, thuận lợi gả cho Tiêu An Bác, nhưng sau khi Tiêu An Bác cưới, lại ngay cả đụng cũng không đụng bà một chút. Vậy va va chạm chạm qua hai mươi ba mươi năm, bản thân Tiêu An Bác muốn làm hòa thương, cũng muốn bà làm ni cô, không dính một chút đến nhân gian ăn thịt.

Bà trôi qua khổ sở như vậy, mà bây giờ, ông ngược lại tốt rồi, tìm về con gái, còn muốn con trai của bà cưới con tiểu hồ ly tinh này làm vợ, hay cho một nhà đoàn viên, năm mơ!

Trừ phi bà chết, nếu không, bà tuyệt đối sẽ không để đồ tiểu yêu tinh này vào cửa chính nhà họ Tiêu nửa bước!

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Chuẩn Bị Kết Hôn

Khi Tiêu An Bác cùng với nhân viên bảo vệ Vương Viêm chạy tới khu biệt thự nhỏ của Tiêu Cẩn Chi thì đã qua giờ dùng cơm buổi trưa.

Bình thường vào lúc này thì Tiêu Cửu Cửu đã chìm sâu trong giấc ngủ trưa. Nhưng hôm nay, bởi vì kết quả của bản báo cáo xét nghiệm DNA làm cho huyền não, trong lòng cô luôn cảm thấy có chút rối loạn. Nằm ở trên giường mãi mà không sao ngủ được, Tiêu Cửu Cửu dứt khoát ngồi dậy, chạy ra đại sảnh bật chương trình ca nhạc giải trí nghe để điều chỉnh lại tâm tình.

Tiêu Cẩn Chi vẫn đang ở trong thư phòng để xử lý công việc của anh.

Nghe tiếng chuông cửa vang lên, Lăng Mẫn đi tới nhìn vào màn hình. Vừa nhìn thấy đó là Tiêu An Bác và nhân viên bảo vệ Vương Viêm của ông, liền hướng vào trong phòng, thông báo với Cửu Cửu một tiếng, "Là đại thủ trưởng Tiêu và nhân viên bảo vệ Vương Viêm của ngài đến chơi."

Tiêu Cửu Cửu vội vàng thả đồ ăn vặt trong tay xuống, vội nói: "Chị mau chóng mời hai người bọn họ vào nhà đi!"

Lăng Mẫn nhanh nhẹn đi ra mở cửa, mời Tiêu An Bác và anh chàng nhân viên bảo vệ Vương Viêm đi vào trong nhà.

Tiêu Cửu Cửu liền đứng dậy, vẻ mặt vẫn còn lạnh nhạt nhìn Tiêu An Bác đang bày ra vẻ mặt cương nghị. Nhưng khi cô ngênh đón ánh mắt tràn

đầy khát vọng tình thân từ trong đôi mắt của ông, thì sau một chút do dự Cửu Cửu liền cất tiếng chào ông: "Ba, sao ngài lại tới đây?"

Tiêu An Bác nghe thấy Tiêu Cửu Cửu gọi một tiếng "Ba" bằng giọng nói mềm mại xen lẫn một chút nũng nịu như vậy, ông chợt nghĩ đến bộ dáng thời kỳ thơ ấu của Tiêu Cửu Cửu, nhất thời cảm xúc của một người cha chợt trào lên: "Giờ đây con gái của mình đã lớn thế này rồi đây!" Tiêu An Bác cảm thấy từ trong hốc mắt của mình có một màn ẩm ướt tựa lớp sương mù đang lan dần. Tiêu An Bác nói với Tiêu Cửu Cửu, giọng nói như nghẹn lại: "Con ngồi xuống đã rồi hãy nói chuyện!"

Tiêu Cửu Cửu lại tiếp tục hỏi Tiêu An Bác: "Bà và Vương Viêm, hai người đã ăn cơm chưa?"

Tiêu An Bác cũng không còn khách khí với cô nữa, trực tiếp nói, "Ba vẫn chưa ăn gì, đồ ăn trong nhà có sẵn thứ gì thì con cứ tùy tiện mang ra cho chúng ta một chút, chỉ cần có thể lấp đầy bụng là được rồi."

"Vâng, được ạ! Vậy để con nói với chị Lăng Mẫn sẽ làm cho hai người bát mì ăn tạm. Hì hì!"

Tiêu Cửu Cửu nhìn về phía Lăng Mẫn vẫn đứng chờ ở bên cạnh, cẩn thận dặn dò mấy câu, sau đó cô tự mình rót nước mời Tiêu An Bác và Vương Viêm, sau đó mới tiếp tục lên tiếng: "Anh Căn Chi đang làm việc ở thư phòng trên lầu, để con đi lên lầu gọi anh ấy xuống."

Nhưng Cửu Cửu cũng không cần phải đi lên lầu, vì Tiêu Căn Chi nghe thấy có tiếng nói chuyện ở dưới nhà, nên anh cũng đã tự đi xuống lầu rồi.

Tiêu Cửu Cửu đang định đi lên lầu, vừa ngược mắt lên nhìn thấy anh, khuôn mặt cô liền tươi cười. Nhìn thấy bộ dáng chào đón kia của cô, trong lòng Tiêu Căn Chi cảm thấy thật ấm áp. Anh vươn cánh tay dài ra, ôm vào ngang hông của cô với vẻ đầy chiếm hữu, dìu cô đi đến bên cạnh Tiêu An Bác. Anh cẩn thận từng ly từng tí đỡ Cửu Cửu ngồi xuống ở trên ghế sa

lon, sau đó bản thân anh mới ngồi xuống ở bên cạnh cô. Tiêu Cửu Cửu thấy Tiêu Căn Chi không chào hỏi Tiêu An Bác một câu, cả hai cha con đều bày ra cái vẻ mặt lạnh lùng mà nhìn nhau như thế, cô âm thầm bấm vào hông của Tiêu Căn Chi một cái. Nhận được ánh mắt cảnh cáo của cô, lúc này Tiêu Căn Chi tràn đầy vẻ bất đắc dĩ, mới miễn miễn cưỡng cưỡng cất giọng chào một tiếng: "Ba!"

Tiêu An Bác đáp lại một câu "Ừ" sau đó phẩy phẩy tay một cái. Sau khi thấy Vương Viêm và Lăng Mẫn cũng đã lui xuống rồi, ông mới bắt đầu nói, "Hôm nay ba tới đây là vì muốn thông báo cho hai đứa một tiếng. Ba và chú Hai của các con đã cùng bàn bạc thống nhất với ông nội các con rồi. Cứ thuận theo như lời mà Cửu Cửu đã nói, chuyện này coi như chưa từng bao giờ xảy ra. Tiêu Căn Chi vẫn là con cháu của nhà họ Tiêu chúng ta. Cửu Cửu gả cho con, cũng giống như đã bước vào cửa nhà họ Tiêu chúng ta. Chỉ có điều là Cửu Cửu sẽ phải chịu uất ức một chút, phải thay đổi phương thức để bước vào cửa nhà mình rồi. Cửu Cửu, con có đồng ý làm như vậy hay không?"

Tiêu Cửu Cửu cười gật đầu, "Con đồng ý!"

Tiêu An Bác nhìn Cửu Cửu một cái có chút áy náy. Ngay sau đó ông nhìn về phía Tiêu Căn Chi, "Căn Chi, những năm vừa qua, chỉ vì một chút ân oán giữa ba và mẹ của con, nên ba đã đối xử với con rất lạnh nhạt, rất lạnh lùng. Hôm nay ba chân thành nói lời xin lỗi con! Cửu Cửu là bảo bối mà ba đã tìm nhiều năm qua, hiện tại ba lấy thân phận là cha đẻ của Cửu Cửu, trịnh trọng trao tương lai của Cửu Cửu vào tay của con. Ba hi vọng con hãy trân trọng đứa con gái yêu quý của ba, hãy yêu thương nó, hãy làm cho nó được hạnh phúc! Con có thể làm được không?"

Ánh mắt của Tiêu Căn Chi nhìn về phía Cửu Cửu đang ở bên cạnh, chỉ nhàn nhạt đáp lại: "Yêu Cửu Cửu, làm cho Cửu Cửu được hạnh phúc, đây chính là tâm nguyện, là sự nghiệp của con, con nguyện dâng hiến cả đời con cho cô ấy!"

Lời nói mặc dù nghe có vẻ thản nhiên, nhưng ở trong đôi tròng mắt đen láy sáng chói kia của anh, tựa như có ngọn lửa tình yêu đang bùng cháy sáng rực vậy. Ngọn lửa nóng ở trong đôi mắt của anh, phảng phất có thể thiêu cháy luôn cả trái tim của Tiêu Cửu Cửu cũng như của chính anh. Trong trái tim của anh và Cửu Cửu đều như đang có lửa bốc cháy hừng hực, làm cho cả người cô, cả người Tiêu Căn Chi đều trở nên ấm áp nóng rực.

Tiêu Cửu Cửu không khỏi đưa tay ra, nắm thật chặt lấy tay Tiêu Căn Chi, mười ngón tay của bọn họ đan xen với nhau ở chung một chỗ, siết lại thật chặt.

Người đàn ông này chính là người đã làm thay đổi số mệnh của cô. Người đàn ông này đã cho cô rất nhiều, rất nhiều. Người đàn ông này đã từng nói, anh sẽ gộp luôn cả tình yêu của Phượng Thần vào tình yêu của anh, anh sẽ dùng trái tim của anh, dùng tính mạng của anh để yêu cô.

Mà thực sự, anh cũng vẫn luôn làm như vậy. Tựa như đối với nhà họ Lương, anh không hề sợ nhà họ là một gốc cây đại thụ ba nghìn năm tuổi. Chỉ cần bọn họ có ý định gây nguy hiểm cho sinh mệnh của Cửu Cửu cô, anh lập tức liền liều mạng, nhất định phải bóp chết âm mưu của bọn họ, nhất định không thể để họ ý thể ức hiếp người như trong dĩ vãng nữa.

Tất cả những hành động đó của Tiêu Căn Chi, giống như từng giọt, từng giọt nước một tụ lại thành dòng chảy, hợp lại thành khe suối nhỏ, rồi dần lại trở thành sông, đến cuối cùng ngưng tụ lại thành biển rộng, mãnh liệt đến mức khiến cho cô không cách nào chống cự lại nổi. Cô chỉ có thể ở lại bên anh, ở trong thế giới tình yêu cùng với anh, cùng anh chìm đắm, nghiêng ngả...

Tiêu An Bác che miệng ho nhẹ một tiếng, có chút phá đi cảnh tượng phong tình, cắt đứt ánh mắt nhìn nhau đầy vẻ thâm tình của hai người bọn họ.

Tiêu Cửu Cửu lộ ra vẻ ngượng ngùng, cười cười, nói như xin lỗi: "Ba ba, ngài có chuyện gì cứ việc nói thẳng ra đi! Con và anh Cần Chi cùng xin nghe ạ!"

Tiêu An Bác nhìn con gái với dung mạo xuất chúng đang ngồi bên cạnh Tiêu Cần Chi dáng vẻ tuấn tú cương nghị bất phàm. Quả thực, nhìn cặp trai gái ngồi sóng đôi bên nhau kia, ông cảm thấy hài hòa đẹp mắt hơn cả kim đồng ngọc nữ. Lúc này trong lòng ông tràn đầy sự khoan khoái và yên tâm.

"Ba đang muốn hỏi các con một chút. Hai con dự định lúc nào thì có thể cử hành hôn lễ được?" Ánh mắt của Tiêu An Bác rơi vào trên bụng của Tiêu Cửu Cửu, lại nhắc nhở thêm một câu, "Bởi vì có thể chỉ còn một thời gian nữa thôi, rất nhanh đứa nhỏ đã phải ra đời rồi."

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Chuẩn Bị Kết Hôn (Tiếp Theo)

Tiêu Cửu Cửu cười nói, "Ba ba, lúc này con cũng không thích hợp để mặc áo cưới, vả lại hiện giờ con cũng chưa đủ hai mươi tuổi, nên cũng không thể đi đăng ký kết hôn được. Tạm thời trước cứ như vậy đã, khi con sinh đứa nhỏ ra rồi, thì hãy nói chuyện hôn lễ sau, có được hay không?"

"Không được!"

"Như vậy sao được?"

Cả Tiêu Căn Chi và Tiêu An Bác cùng đồng thời lên tiếng phản đối. Bọn họ đều không muốn để cho cô Tiêu Cửu Cửu phải chịu sự uất ức thêm nữa.

Thấy hai người đàn ông đều nhìn sang mình, cùng nói một câu kiên định, dứt khoát phản đối ý kiến của mình như vậy, Tiêu Cửu Cửu liền chu cái miệng nhỏ nhắn lên, nói: "Vậy hai người nói con phải làm sao bây giờ?"

Tiêu Căn Chi liếc nhìn bụng của Tiêu Cửu Cửu một cái: "Hiện tại em vẫn có thể mặc áo cưới được, chỉ cần kéo cao phần eo của áo cưới lên một chút, làn váy dưới eo nói lỏng ra một chút, là không có vấn đề gì hết!"

Tiêu An Bác cũng gật đầu, "Đúng vậy! Căn Chi nói rất đúng! Mặc dù là tuổi của con chưa thể đi đăng ký kết hôn được, nhưng mà chung quy chúng ta vẫn cần phải tổ chức hôn lễ cho con thật hoành tráng. Người làm

ba đây không thể để cho con gái mình sinh con ra mà không danh không phận như vậy được Cửu Cửu, đây coi như là một tâm nguyện của ba ba... Ba hy vọng con không phải chịu cảnh giống như mẹ của con, bị người..."

Tiêu An Bác không thể nói thêm câu gì nữa. Tiêu Cửu Cửu cũng biết ông đang muốn nói đến chuyện gì, trong lòng cũng cảm thấy rầu rĩ, vì vậy đành nói: "Vậy cũng được! Chưa thể đi đăng ký kết hôn được, vậy thì bày tiệc rượu kết hôn."

Nghe thấy Tiêu Cửu Cửu gật đầu đồng ý, cả Tiêu An Bác và Tiêu Cẩn Chi, hai vẻ mặt còn đang co quắp là thế, lúc này gương mặt cả hai cha con đều nở nụ cười vẻ đầy mừng rỡ.

Tiêu An Bác cười nói, "Thế này mới đúng chứ! Cẩn Chi, con hãy mau mau sai người chuẩn bị đi, chúng ta phải chọn một ngày thật tốt."

Tiêu Cẩn Chi vội vàng rèn sắt khi còn nóng, nói: "Vậy con sẽ lập tức đi dặn dò người làm trong nhà khẩn trương chuẩn bị cho buổi hôn lễ."

Nói xong, ở ngay trước mặt bọn họ, Tiêu Cẩn Chi liền long trọng giao nhiệm vụ vĩ đại này cho Âu Lượng, hơn nữa còn nói rất rõ ràng, hôn lễ sẽ được cử hành ở trong khu bảo tồn Ngọc Sơn.

Tiêu Cửu Cửu không cần phải dính dáng vào chuyện này. Hiện giờ mọi chuyện của cô đều đã có hai cha con bọn họ lo lắng. Còn đối với hai cha con, hiện tại chỉ hận là không thể hái được cả trăng sáng trên trời cao xuống cho cô mà thôi. Bây giờ Tiêu Cửu Cửu chỉ cần nghỉ ngơi an thai cho tốt, để cho bọn họ có con để ôm, có cháu để bế là tốt rồi!

Suốt cả ngày hôm đó, Tiêu An Bác liền ở lý trong khu biệt thự nhỏ. Hai cha con bọn họ cùng nhau chọn lựa một ngày hoàng đạo gần nhất để định ngày giờ tốt. Tiêu Cẩn Chi còn dặn dò Âu Lượng, mời hẳn một chuyên gia thiết kế của một công ty chuyên thiết kế các mẫu áo cưới từ nước Pháp sang, để đặc biệt thiết kế chiếc áo cưới cho Tiêu Cửu Cửu. Tiếp

đó, anh bắt đầu lên danh sách khách mời dự lễ kết hôn và hàng loạt vân vân các chuyện vụn vặt khác.

Tiêu Cửu Cửu nhìn hai cha bọn họ ở đó bận rộn, bản thân mình liền ngáp một cái, lập tức cô liền bị Tiêu Căn Chi áp giải vào trong phòng để nghỉ ngơi dưỡng sức cho khỏe.

Lại nói tiếp, theo lệ như ở trong các gia đình dưới tình huống bình thường, chuyện hôn nhân đại sự của con cái như thế này, đều là do một tay đương gia chủ mẫu (người mẹ trong nhà) quan tâm lo liệu thực hiện. Nhưng ở nhà họ Tiêu này thì lại khác hẳn. Diệp Tú Trinh điên cuồng như thế nào, cả hai cha con bọn họ cũng đều biết. Bọn họ đều sợ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Vì thế trong chuyện này, đương nhiên bọn họ cũng tự động tự giác gạt Diệp Tú Trinh ra đứng ở ngoài cửa. Bởi vậy tất cả những chuyện vụn vặt trong tiệc rượu của buổi hôn lễ, cũng đều do mấy người đàn ông bọn họ tự tay vất vả xử lý. Cũng may, những anh em bạn bè của Tiêu Căn Chi cũng không phải chỉ mới quen ngày một ngày hai, lại có thêm một trợ thủ xuất sắc như Âu Lượng ở bên cạnh như vậy, bọn họ chỉ cần phác thảo ra phương hướng những công việc cần phải làm, còn tất cả những chi tiết khác, đều do Âu Lượng dẫn người đi giải quyết là ổn.

Cuối cùng, bọn họ đã định ra được thời gian tốt để tiến hành hôn lễ vào ngày mười hai tháng mười hai. Ngày này, ngoại trừ là ngày hoàng đạo gần nhất, cũng là sinh nhật của Tiêu Căn Chi tròn hai mươi tám tuổi.

Ngày tổ chức hôn lễ và danh sách quan khách mời dự tiệc, sau đã được ông nội Tiêu xem qua và quyết định, thì những việc chuẩn bị cho hôn lễ liền chính thức được bắt đầu.

Chu Tiêu và mấy người Tần Tấn, Đông Phương Cảnh Mộ, Hứa Hằng Minh, ngay cả Lôi Đình, sau khi được biết tin tức, rốt cuộc Tiêu Căn Chi và Tiêu Cửu Cửu đã sắp kết hôn, thì mặc dù trong lòng đã sớm có dự cảm, nhưng vẫn khó tránh khỏi cảm giác có chút mất mát lẫn buồn bực. Nhưng

thân là bậc đàn em và là bạn bè của hai người, nên bọn họ vẫn chân thành chúc phúc cho Tiêu Cẩn Chi và Tiêu Cửu Cửu, hy vọng được nhìn thấy hai người bọn họ có thể sống cuộc sống bình an hạnh phúc!

Còn mấy bạn học nữ của Tiêu Cửu Cửu, cũng giống như Đông Phương Cảnh Nhiêu, vừa nghe thấy Tiêu Cửu Cửu gọi điện thoại báo cho biết tin tức này, thì cực kỳ hưng phấn, đến mức thét chói tai, "Thật tốt quá! Chúc mừng em! Cửu Cửu, chị đây muốn làm dâu phụ cho em!"

Tiêu Cửu Cửu cười, "Không thành vấn đề! Em đã sớm dự định để cho chị ở vị trí này rồi."

Nhưng ngay sau đó Tiêu Cửu Cửu lại cười khi nghe thấy Đông Phương Cảnh Nhiêu kêu lên một câu vẻ đầy ai oán: "Haiz!!! Thế này chị lại thấy thương cho anh trai bảo bối của chị hiện giờ đã bị thất tình! Ai dà, Cửu Cửu à, chị đây vẫn luôn mong đợi em được gả cho anh trai của chị, làm chị dâu của chị. Hiện tại, chị và anh trai của mình... A, không, phải nói là giấc mộng đẹp của cả nhà chúng ta đều đã bị rơi vào khoảng không mất rồi! Nếu như ông nội và bà nội biết em sắp gả cho Tiêu lão đại, thì trong lòng mọi người nhất định sẽ cảm thấy rất mất mát."

"Chị Cảnh Nhiêu, thật xin lỗi!"

Tiêu Cửu Cửu nghĩ đến tất cả gia đình họ Đông Phương, bọn họ đối xử với cô vẫn luôn rất tốt rất tốt! Cô không thể thỏa mãn được chút nguyện vọng này của bọn họ, trong lòng cô cũng cảm thấy có một chút áy náy.

Muốn trách, chỉ trách hai người bọn họ đã gặp nhau quá trễ!

Thực sự sau Phượng Thần, Tiêu Cẩn Chi chính là người đàn ông thứ hai đã tiến vào trong trái tim cô.

Hơn nữa, anh Cẩn Chi cũng chưa từng bao giờ ép buộc cô. Anh vẫn luôn luôn áp dụng phương thức "tế thủy trường lưu" (*), để tình cảm của

mình từ từ ăn sâu, bén rễ ở trong lòng của Cửu Cửu. Trước hết anh muốn mình trở thành một người thân thiết không thể thiếu được trong cuộc đời của cô, sau đó, anh mới dùng phương thức là người yêu để yêu và che chở cho cô.

(*) Tế thủy trường lưu: Dịch nghĩa: Nước chảy nhỏ thì dòng chảy sẽ dài. Nó tương đương với câu tục ngữ “Nước chảy đá mòn” ở Việt Nam. Ý nói làm việc gì cũng cần phải có sự kiên nhẫn mới thành công.

Thời thời khắc khắc, Tiêu Căn Chi đều có thể làm cho cô cảm nhận được tình yêu thương và sự trân trọng sâu sắc từ nơi sâu thẳm trong trái tim anh, được biểu lộ ra bên ngoài đối với cô như thế nào! Một người đàn ông như vậy, bảo làm sao Tiêu Cửu Cửu cô có thể không thương cho được!

Không chỉ không thể không yêu, cô còn có một nỗi sợ hãi, sợ rằng tình yêu của mình sẽ không bằng một phần vạn của anh, không thể nào báo đáp lại tình yêu của anh.

Cho nên, cô chỉ có thể chuyên tâm yêu thương anh, cố gắng để cho anh cảm thấy được hạnh phúc.

Mà cô đã từng yêu Phượng Thần, tình yêu với Thần Thần của cô, cô sẽ vĩnh viễn trân quý cất giữ ở trong đáy lòng của mình. Cô sẽ trân trọng thả tình yêu duy nhất của anh đối với cô, cùng với trái tim yêu chuyên thuộc về anh trở lại trong đất, vĩnh viễn trân quý.

Bởi vì phải lo lắng mọi chuyện của buổi hôn lễ, càng ngày Tiêu Căn Chi càng bận rộn. Nhưng nụ cười trên mặt anh lại cũng càng ngày càng nhiều hơn. Tất cả đám nhân viên từ trên xuống dưới, trong tập đoàn bảo tàng Ngọc Sơn đều cảm thấy rất kinh ngạc, dường như gương mặt luôn luôn co quắp trước đây của Tổng giám đốc Tiêu, giờ đây đã có dấu hiệu trở nên mềm mại hơn!

CỤC CƯƠNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Đại Kết Cục

Khi Diệp Tú Trinh nghe thấy được điều bí mật từ trong miệng của những người đàn ông ở trong phòng kia, biết được chuyện Tiêu Căn Chi và Tiêu Cửu Cửu sắp kết hôn, rồi tiếp đó, thậm chí ngay cả thiệp mời dự lễ kết hôn cũng đã được phát đi, thì Diệp Tú Trinh bị chọc giận, cả người tưởng chừng như sắp bị nổ tung.

Lúc này, bà đã cảm nhận được vị trí của mình trong nhà đã bị uy hiếp thật sâu sắc. Bà cảm thấy lời nói của mình ở trong nhà họ Tiêu, hiện giờ hoàn toàn không còn chút giá trị gì nữa rồi.

Hôm nay cái loại tiểu hồ ly tinh kia còn chưa bước chân vào đến cửa nhà họ Tiêu này, Diểnndkdan/leeequhydonnn vậy mà cô ta cũng đã thành công làm cho chồng và con trai của bà, coi bà giống như một người bỏ đi. Thậm chí, ngay cả chuyện hôn nhân đại sự của con trai bà, hai cha con bọn họ cũng hòa với nhau để dối gạt bà, không muốn để cho bà biết như thế. Nếu như bà để cho loại tiểu hồ ly tinh kia thành công bước vào cửa chính của nhà họ Tiêu, vậy thì về sau này, không biết cha con bọn họ sẽ còn đối xử với bà đến như thế nào nữa.

Càng nghĩ Diệp Tú Trinh lại càng thấy giận dữ, càng cảm thấy bức bối, bà có cảm giác cơn oán giận cứ cuộn cuộn xoắn xuýt lại ở trong lòng bà. Nó giống như một con thú nhỏ đang lên cơn điên cuồng, cứ nhảy nhót loạn xạ, làm cho cả người bà bị lâm vào trong trạng thái bối rối và cáu kỉnh, nhưng lại không tìm được nơi để phát tiết ra.

Nếu như không thể phát tiết toàn bộ sự oán giận vẫn đang cuộn trào trong lòng ra ngoài, thì hàng ngày bà sẽ cảm thấy ăn không thấy ngon, ngủ không được yên, đứng ngồi không yên, đầu óc không thể nào bình tâm được.

Con bé Tiêu Cửu Cửu kia đã trở thành cái gai ở trong mắt của bà, đâm sâu vào tận trong da thịt, không loại bỏ thì không được!

Diệp Tú Trinh giống như con thú đang bị vây hãm, suốt một buổi sáng cứ đi đi lại lại ở trong phòng. Sau cùng bà khẽ nghiêng răng lại, quyết định sẽ đi tìm người người đàn ông kia nhờ giúp một tay.

Bà lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số, sau khi điện thoại được tiếp thông, Diệp Tú Trinh dùng giọng điệu rất kiên trì, nói với người đầu dây bên kia một câu, "Tôi có việc gấp, nhất định phải gặp mặt ông một lần."

Giọng nói của đối phương cũng mang đậm vẻ cực kỳ không nhẫn nại được: "Bà có chuyện gì mà không thể nói ở trong điện thoại?"

Diệp Tú Trinh khạc ra một câu, ngữ điệu tràn đầy căm hận, "Là chuyện của con trai ông!"

Đối phương trầm ngâm một chút, ngay sau đó trầm giọng nói, "Mười hai giờ trưa, gặp ở chỗ cũ!"

"Được!"

Diệp Tú Trinh nhìn thời gian một chút, đã mười giờ rưỡi, còn nửa giờ nữa.

Bà lại vội vàng rửa mặt, chỉnh đốn cách ăn mặc một hồi, cuối cùng, bà đứng trước gương ngắm nghía lại bản thân mình thật kỹ càng một lần nữa. Trên người bà đang mặc một chiếc áo xường xám màu xanh đậm, bộ dạng

vẫn còn khá quyến rũ, gương mặt cũng trang điểm kỹ càng, lộ rõ vẻ đoan trang cao quý. Sau khi, xác định ngoại hình của mình đã hoàn mỹ, không chút tỳ vết, Diệp Tú Trinh xách túi đi ra cửa, lái xe chạy vùn vụt thẳng một lèo ở trên đường, theo hướng ra phía ngoại thành Bắc Kinh, rồi chạy thẳng tới một trang trại riêng của nông dân.

Vừa lái xe trên đường, trong lòng Diệp Tú Trinh vừa nhớ lại những chuyện cũ.

Bà hồi tưởng lại chuyện trước kia. Năm đó, nếu như không phải bà xui xẻo gặp hãn đang bị người đuổi theo truy sát, thì bà cũng không cần thiết không thể không gả cho Tiêu An Bác. Nhưng vì người đàn ông kia đã lấy oán báo ơn, đêm hôm đó đã đoạt đi sự trong sạch của bà, lại còn để lại ở trong bụng của bà một nghiệt chủng. Nhưng đến ngày hôm sau hãn đã liền lập tức bật vô âm tín, cho dù bà có làm cách nào cũng không thể tìm ra được bóng dáng của hãn. Tựa như hãn chưa từng bao giờ xuất hiện trên đời này vậy, ép bà không thể không tìm một người đàn ông, để đưa lưng ra gánh vác khối oan tình hãn đã lưu lại cho bà.

Mà Tiêu An Bác chính là người được bà đưa vào danh sách lựa chọn hàng đầu, một lòng muốn gả cho.

Vì để đạt được mục đích này của mình, bà đã từng bước, từng bước hãm sâu vào vũng bùn tội lỗi, làm ra vô số chuyện ác tâm làm người ta phải căm phẫn.

Qua nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ Tiêu An Bác vẫn không hề để bà vào trong mắt. Bà đã phải trải qua một cuộc sống thống khổ như vậy, trong lòng chỉ sợ đến một ngày nào đó, quá khứ nhục nhã kia của mình sẽ bị người ta nói tới, sợ mọi chuyện xấu của bản thân mình sẽ bị người ta đào xới ra! Nhưng điều làm bà sợ hãi hơn nữa chính là, những chuyện ác tâm mà bà đã làm đến một ngày kia sẽ bị người ta phát giác vạch trần. Vì vậy,

còn sống ngày nào, thì ngày ấy bà luôn ở trong tâm trạng thấp thỏm, lo lắng đề phòng.

Ngay cả khi đã đạt được đến đỉnh cao vinh hoa phú quý, vẫn như ngày trước, trong lòng của Diệp Tú Trinh vẫn không có một khắc nào cảm thấy được bình yên.

Sau khi đã kết hôn với Tiêu An Bác, bà chỉ muốn được trôi qua một cuộc sống hàng ngày thật bình yên, thì đúng lúc ấy hãn lại xuất hiện!

Khi bà nhìn thấy người đàn ông này, nhìn thấy cái bộ dạng cười cợt đầy vẻ tà khí của hãn, lập tức từ đó hàng ngày bà luôn cảm giác, có một đôi mắt vô tình, cực kỳ lạnh lẽo, giá buốt như băng hàn luôn dõi theo mình. Khi lần đầu tiên gặp lại hãn, nghênh đón cái nhìn của hãn, bà liền cảm thấy, ánh mắt đó tựa như đã nhìn xuyên thấu tới lòng mình. Cũng từ lần đó trở đi, bà thực sự cảm thấy sợ hãi hãn đến cùng cực.

Cho dù hiện tại đã lui tới với hãn qua gần ba mươi năm, nhưng mỗi lần bà nhìn thấy bóng dáng của hãn, trong lòng bà vẫn có một nỗi sợ hãi không dứt.

Một người đàn ông vô lại giống như ác ma như thế, bà hận không thể nào cách rời khỏi hãn thật xa được. Nếu như không phải có chuyện cần thiết, không thể không gặp hãn, thì dù có bị đánh chết bà cũng không muốn trở lại nơi này, dù chỉ một lần.

Bà đã nghĩ mãi mà vẫn không thể nào nghĩ ra được, không biết từ đâu mà người đàn ông này lại biết chuyện Tiêu Cẩn Chi là con của hãn. Vì vậy, hãn lại tiếp tục dây dưa chiếm hữu bà, còn ép buộc bà phải mua nhà cửa cho hãn ở, phải cung phụng tiền bạc cho hãn, nuôi dưỡng hãn, cho hãn được ăn ngon mặc đẹp. Bên cạnh đó, trong bà vẫn luôn luôn phải canh cánh nỗi lo lắng, không biết đến lúc nào hãn sẽ phá hư cuộc sống hiện tại của bà, vạch trần những chuyện bà đã làm trong quá khứ ra ngoài ánh sáng.

Cũng may nhờ việc nuôi dưỡng hần, nên khi có những chuyện bà có thể sử dụng hần, sai hần đi làm chút chuyện gì đó cho mình. Phải nói mọi chuyện hần đều giải quyết rất gọn gàng, ví như cái chuyện năm đó bà đã sai hần đi xử lý con hồ ly tinh Lâm Khả kia chẳng hạn. Chỉ có điều bà không ngờ tới là, con nhóc của hồ ly tinh Lâm Khả kia lại có số mệnh lớn đến như vậy. Không hiểu thế nào mà con bé vẫn còn sống được, không những nó không chết mà lại còn được Tiêu Cẩn Chi mang về nhận nuôi. Diệp Tú Trinh vừa nhìn thấy hình dáng con bé, nhận ra gương mặt quen thuộc, lập tức lại cảm thấy sợ hãi.

Thời điểm Diệp Tú Trinh lái xe tới khu trang trại riêng của nông dân, bà chỉ cần báo tên một cái, người nhân viên phục vụ lập tức dẫn bà đi vào một phòng bao chuyên dụng. Sau khi mở cửa giúp bà, người đó liền lập tức đi ra ngoài.

Nhìn bên ngoài, khu trang trại riêng của nông dân cũng không có gì thu hút lắm. Nhưng khi đi vào bên trong, mới phát hiện ra, ở bên trong trang trại được tu sửa hết sức xa hoa, đến mức làm cho trong lòng người ta cảm thấy cực kỳ kinh ngạc. Tất cả các bức danh họa, đồ cổ quý giá, dù có tiền cũng thể mua nổi kia lại có thể được tùy ý bày biện ở nơi này.

Lúc này, trên chiếc ghế sa lon dài ở trong phòng bao, có một người đàn ông trạc tuổi trung niên đang nằm nghiêng trên đó. Thoạt nhìn người đàn ông này ước chừng độ khoảng ba bốn mươi tuổi.

Chỉ thấy hình dáng của hần khá đẹp mắt, vóc người thon dài, trên người mặc một bộ quần áo màu đen còn mới, bó sát lấy thân thể, trên cổ đeo một chuỗi hạt bằng gỗ cực lớn, trên đó chuỗi hạt có đính một tấm mộc bài (thẻ bài bằng gỗ) màu đen với hàng chữ Kim Long Phi Thiên, nhìn rất kỳ quái, phía trên mặt thẻ bài có khắc một con rồng màu vàng xòe đủ nanh vuốt, thân uốn khúc đang bay lên.

Trên miệng của hãn đang ngậm một miếng thuốc lá, hãn phà khói thuốc lá mù mịt thành một lớp sương mù lượn lờ bay quanh. Cả người hãn lộ rõ một tinh thần cực kỳ lười biếng, tựa như là không có chuyện gì đáng giá để cho tinh thần của hãn phải phấn chấn lên vậy.

CỤC CƯƠNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 98.2

Nghe thấy tiếng động mở cửa, hẩn liếc mắt một cái nhìn Diệp Tú Trinh đang đi tới, sau đó lại nhắm mắt lại.

Diệp Tú Trinh vừa nhìn thấy cái dáng vẻ không để ý đến sống chết của sự đời, chỉ lo phun sương thả khói, cũng không buồn để ý hình dạng của bà, liền nhú mày một cái, trực tiếp ngồi xuống trên một chiếc ghế sa lon ở cách hẩn không xa, dứt khoát mở miệng nói một câu rành rọt: "Độc Cô Ẩn, giúp tôi xử lý một người!"

"Người nào?"

"Tiêu Cửu Cửu!"

Vừa nghe đến cái tên này, Độc Cô Ẩn giống như bị dọa cho sợ đến mức phải ngồi bật dậy, một phát dụi tắt luôn điều thuốc lá. Đôi con người mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt của Diệp Tú Trinh, sau đó, đột nhiên hẩn nhẹ nhàng nở một nụ cười bí hiểm: "Diệp Tú Trinh, đầu óc của bà là bã đậu hả? Cô bé ấy hiện giờ sắp trở thành con dâu của bà rồi, thế nào mà bà lại muốn ra tay với nó như vậy?"

Lông mày Diệp Tú Trinh nhướn cao, nói với vẻ oán hận, "Nhưng nó cũng là đồ con hoang của con hồ ly tinh Lâm Khả! Nhìn nó bày ra cái vẻ mặt hồ ly mê hoặc lòng người kia, tôi lại lập tức nhớ tới những điều sỉ nhục mà năm đó tôi đã phải hứng chịu. Tôi tuyệt đối không thể cho phép con nhỏ

đó bước chân vào cửa nhà được. Nếu không, sớm muộn gì thì tinh thần của tôi sẽ hỏng mất."

Độc Cô Ẩn bật lên tiếng cười khanh khách: "Nhưng bà cũng đừng quên, con bé đó mới chính thức là đại tiểu thư của nhà họ Tiêu đó! Con trai của bà cưới con bé, đây mới gọi là cả đời có chỗ dựa vững chắc được! Bà mà giết chết con bé đó, ngộ nhờ thân phận thật sự của con trai mình bị lộ ra ngoài, đến lúc đó tôi sẽ xem bà phải giải quyết thế nào!"

Độc Cô Ẩn nói tới chỗ này, cảm thấy không thể nhịn được nữa, nhìn Diệp Tú Trinh một cái, "Nếu như chuyện mà bà muốn nói đến, đúng là chuyện này, vậy thì bà có thể đi rồi!"

Diệp Tú Trinh không nghĩ tới lần này Độc Cô Ẩn thế mà lại không chịu giúp đỡ mình, cho là hấn lại đang nghĩ muốn thứ gì đó, bà nhìn hấn đầy vẻ oán hận, cắn răng hỏi: "Vậy rốt cuộc ông muốn phải thế nào thì mới chịu giúp tôi?"

Độc Cô Ẩn miễn cưỡng đứng dậy, nhìn Diệp Tú Trinh với vẻ mặt rất kỳ quái: "Tôi đây cũng không thể hiểu nổi bà, thiên hạ này thân là người mẹ ruột, có người nào là không suy nghĩ liều mạng vì con trai của mình? Cũng chỉ có một người phụ nữ ngu xuẩn như bà, hiện giờ mới có thể nghĩ ra cái chuyện bần thiêu, đứng ở sau lưng phá hủy tương lai của con trai mình như vậy! Chuyện này, tôi sẽ không bao giờ giúp bà!"

Nói xong, Độc Cô Ẩn để lại cho Diệp Tú Trinh một ánh mắt lạnh lẽo, sau đó mở cửa đi thẳng ra ngoài.

Diệp Tú Trinh chán nản ngồi ở trên ghế sofa, ngây ngốc. Trong ngực bà giống như đang bị một khối tảng đá lớn đè ép lên, buồn bực đến khó chịu. Trong lòng bà giống như đang có một ngọn lửa đang thiêu đốt đến bỏng rẫy, nó đã thiêu cháy sạch sẽ mọi cảm xúc, làm cho đầu óc bà cực kỳ choáng váng.

Hận! Bà cực kỳ oán hận!

Ngay cả người đàn ông trước giờ vẫn luôn phải dựa vào sự bao nuôi của chính mình như thế, đến giờ cũng đã phản bội lại bà, không chịu nghe lời của bà nữa.

Được thôi, rất tốt!

Nếu hẳn đã không chịu làm chuyện đó, vậy thì, tự bà sẽ ra tay giải quyết chuyện này! Coi như bà có chết, bà cũng tuyệt đối không để cho loại tiểu hồ ly kia tinh vào được cửa nhà họ Tiêu!

Đứng nấp ở một góc, Độc Cô Ẩn vẻ mặt âm trầm, nhìn theo Diệp Tú Trinh đi ra cửa dáng vẻ đầy tức hận. Nhìn thấy Diệp Tú Trinh lên xe, vội vã lái xe bỏ đi, lúc này hẳn mới từ từ đi ra khỏi chỗ nấp.

Độc Cô Ẩn lấy điện thoại di động ra, gọi một cú điện thoại, "Ông chủ, bà ta muốn giết Tiêu Cửu Cửu."

"Đồ đàn bà ngu xuẩn! A Ẩn, chẳng những cậu không thể giết cô bé đó mà cậu còn phải bảo vệ thật tốt cho cô bé đó và thiếu gia, hiểu chưa?"

"Dạ hiểu!"

Độc Cô Ẩn cúp điện thoại, nhìn theo phương hướng Diệp Tú Trinh đã biến mất, khóe môi khẽ nhếch lên một ý cười lạnh lẽo.

Nếu như không phải bà ta là chủ nhân đã sinh ra tiểu thiếu gia, làm sao hẳn lại phải rời núi đến đây để diễn trò với bà ta như thế? Cái người phụ nữ lợi hại này, nếu như để cho bà ta biết thân phận thật sự của chủ nhân, thì với tính tình kia của bà ta,

CỤC CƯƠNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 98.3

Mà một nhóm người gồm có Chu Tiêu, Tần Tấn, Đông Phương Cảnh Mộ, và Hứa Hằng Minh, đi theo sau lưng Tiêu Căn Chi, vừa tiến vào nhìn thấy hình ảnh Cửu Cửu mặc một bộ áo cưới màu trắng, bộ dạng xấu hổ đang trong tư thế chờ đợi khẽ tựa vào trên người Tiêu Căn Chi, thì không khỏi cảm thấy kinh ngạc, trong lòng cũng trào lên một cảm xúc vạ lời khó nói.

Cô gái nhỏ mà bọn họ vẫn luôn che chở, rốt cục đã sắp trở thành vợ của người anh em thân thiết của bọn họ rồi.

Từ nay về sau, bọn họ sẽ phải thay đổi lại cách gọi đối với cô, sẽ phải gọi cô là "chị dâu" rồi!

Mặc dù đã sớm biết kết quả sẽ là như vậy, nhưng trong lòng bọn họ vẫn có một cảm xúc hơi ê ẩm, trái tim giống như là thiếu đi mất một thứ gì đó, khiến cho cảm xúc mất mát ở trong cứ sôi trào không ngừng nghỉ.

Nhưng rất nhanh, mấy người người đàn ông bọn họ đã lập tức nhanh chóng tỉnh táo lại, tinh thần phấn chấn. Ý cười trên mặt không ngừng, hết nhìn Tiêu Cửu Cửu, lại nhìn sang mấy cô dâu phụ Đông Phương Cảnh Nhiêu, Trương Dương, La Manh cũng xinh đẹp động lòng người, sau cùng tất cả cùng nhau đưa tay hướng về phía Tiêu Căn Chi, ồn ào đòi hỏi anh phát hồng bao tiền lì xì.

Tiêu Căn Chi vẻ mặt tươi cười, phát cho các cô và các anh em mỗi một người một phong hồng bao tiền lì xì thật to. Thậm chí ngay cả những người khác đang ở trong phòng, anh cũng đều phát mỗi người một cái, thật sự có người là có phần!

Nhận được bao tiền lì xì xong, đương nhiên tất cả mọi người đều nói một tràng những lời chúc phúc dễ nghe. Sau đó, lúc này Tiêu Căn Chi mới ôm Tiêu Cửu Cửu lên, cẩn thận từng li từng tí đi ở giữa đoàn người đang tùm tùm vây quanh, trùng trùng điệp điệp đi xuống lầu.

Ở lầu dưới, điều làm cho Tiêu Cửu Cửu thấy kinh ngạc nhất chính là, chiếc kiệu hoa đỏ rực dùng để rước dâu thật lớn, có tới tám người khiêng, đang đặt ở nơi đó.

Mà điều càng làm cho cô cảm thấy kinh hãi hơn nữa chính là tám vị phu kiệu kia!

Nhìn một chút xem, họ là những người nào vậy?... Chắc chắn bọn họ phải là Tiêu Căn Chi, Chu Tiêu, Tần Tấn, Đông Phương Cảnh Mộ, Hứa Hằng Minh, Lôi Đình, Tiêu Trác Chi, Tiêu Việt Chi rồi.

Trừ mấy người đàn ông đang ở trước mặt cô lúc này, còn lại đều là những khuôn mặt của những người quen thuộc, thuộc tầng lớp con nhà gia thế. Trong đó chỉ có Tiêu Trác Chi và Tiêu Việt Chi là tương đối xa lạ với cô. Nhưng Cửu Cửu cũng biết, hai người bọn họ chính là hai anh em sinh đôi, con trai của chú Hai trong nhà họ Tiêu.

CỤC CƯỜNG YÊU QUÝ NHẤT CỦA BOSS

Lại Ly Hôn

www.dtv-ebook.com

Chương 98.4

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Tiêu Cửu Cửu, cô vừa ra tới bên ngoài, Diệp Tú Trinh cũng lập tức đi ra theo.

Chỉ có điều là, cô cũng không ngờ rằng, lại có người có thể ra tay hạ thủ còn nhanh hơn cả cô, đã kịp thời ngăn trở hành động của Diệp Tú Trinh. Xem ra người này thực sự không muốn để cho Diệp Tú Trinh phá hỏng buổi hôn lễ của bọn họ.

Chẳng qua là, trong chuyện này ai là người đã ra tay? Bọn họ sẽ đối phó với Diệp Tú Trinh như thế nào?

Thấy sẽ không còn có chuyện gì nữa, Tiêu Cửu Cửu ở trong phòng rửa tay bên ngoài một lúc, rồi sau đó đi một vòng, lại quay trở về trong phòng tiệc, trong khu bảo tồn Ngọc Sơn.

Tiêu Căn Chi đang lo lắng định đi tìm Tiêu Cửu Cửu, vừa vặn nhìn thấy cô trở lại, nhất thời liền thở phào nhẹ nhõm. Anh hạ thấp giọng hỏi, "Thế nào? Có chuyện gì thế, sao em đi lâu như vậy? Anh lại còn tưởng rằng em đã xảy ra chuyện gì rồi đấy."

Tiêu Cửu Cửu nhẹ nhàng khoác tay vào tay của Tiêu Căn Chi, cô nhìn anh nở nụ cười ngọt ngào: "Chẳng phải là bây giờ em đã ở đây, hoàn toàn không có chuyện gì xảy ra rồi sao! Hơn nữa, hiện tại chúng ta đang ở trong phạm vi khu bảo tồn Ngọc Sơn của mình kia mà, người nào to gan dám ra tay ở chỗ này kia chứ, đó không phải là tự mình tìm đến xưng tội hay sao?"

Vốn dĩ cô định nói là "tìm cái chết", nhưng nghĩ tới hôm nay là ngày vui, cho nên Tiêu Cửu Cửu liền đổi lại thành câu: "tự mình tìm đến xưng tội" kia.

Điều làm cho Cửu Cửu kinh ngạc hơn chính là, trước khi buổi dạ tiệc kết thúc, Diệp Tú Trinh lại xuất hiện.

Không chỉ có con người bà trở lại, hơn nữa, khi nhìn thấy cô, Diệp Tú Trinh lại còn lộ ra một ý cười nhàn nhạt. Khi nhìn cô, trong ánh mắt của bà cũng không còn lộ ra sự oán giận và căm phẫn đầy thù hận nữa. Trong ánh mắt của Diệp Tú Trinh chỉ còn lại một nỗi sợ hãi và sự cung kính mơ hồ khó thấy.

Tiêu Cửu Cửu có cảm giác chuyện này thật là quý dị. Nếu như cô không bỏ đi ra ngoài một vòng, nếu như không phải chính cô tận mắt nhìn thấy Diệp Tú Trinh bị người ta vác đi như vậy, nhất định Tiêu Cửu Cửu sẽ cho là mình đã bị ảo giác rồi.

Rốt cuộc người ở phía sau bày ra những thủ đoạn như trò đùa giỡn này là ai?

Tiêu Cửu Cửu nhìn về phía Tiêu Căn Chi, lại phát hiện vẻ mặt của Tiêu Căn Chi vẫn như thường, hoàn toàn không giống như là chính anh đang hành động, chẳng lẽ... ở phía sau chuyện này đang có ai đó đã ngầm giúp đỡ bọn họ?

Suy nghĩ một chút, Tiêu Cửu Cửu lại lắc đầu, thôi quên đi, không cần thiết phải nghĩ nhiều nữa, nếu đối phương đã trợ giúp bọn họ như vậy, khẳng định là bạn không phải địch. Hơn nữa, người đó lại không muốn để cho bọn họ biết, vậy thì cô cũng sẽ không cần phải tự mình vướng mắc vào làm gì! Đến thời điểm mà cô cần phải biết, thì tự nhiên cô sẽ được biết.

Lúc này, vẫn đang ẩn nấp ở một nơi nào đó, Độc Cô Ẩn đang báo cáo với ông chủ của mình: "Ông chủ, đã tiến hành thôi miên cho Diệp Tú Trinh

rồi, về sau này bà ấy sẽ chỉ có kính sợ tiểu thiếu phu nhân mà thôi, sẽ không ra tay đối phó với tiểu thiếu phu nhân nữa."

Đối phương chỉ nói một câu, "Rất tốt!" rồi trực tiếp cúp điện thoại.

Sau một ngày bận rộn cho đến khi buổi hôn lễ kết thúc, Tiêu Cửu Cửu cũng đã mệt mỏi đến kiệt sức. Nhưng may mắn cô vẫn có Tiêu Căn Chi và Lăng Mẫn hai bên trái phải, chăm

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Khu Bảo Tàng Ngọc Sơn (1)

Chương 2: Khu Bảo Tàng Ngọc Sơn (2)

Chương 3: Cô Bé Ngọc Của Tôi

Chương 4: Ba Người Ấm Ấp

Chương 5: Khoảng Cách Xa Xôi Nhất

Chương 6: Tiêu Phu Nhân!

Chương 7: Lương Đại Tiểu Thư

Chương 8: Tôm Tép Nhãi Nhép

Chương 9: Xem Tôi Có Làm Cô Tức Chết Cô Không

Chương 10: Đoàn Bảo Vệ Của Cửu Cửu

Chương 11: Mối Thù Lớn

Chương 12: Sự Quán Thúc Của Trương Bối

Chương 13: Thế Giới Này Vẫn Còn Có Tình Yêu!

Chương 14: Chiêu Bài Tình Cảm Dịu Dàng Của Ông Cụ

Chương 15: Uy Hiếp Trần Trụi

Chương 16: Trước Giông Bão!

Chương 17: Phượng Thần Buông Lời Ác Độc!

Chương 18: Giao Dịch Cùng Ác Ma

Chương 19: Độc Không Giải Được

Chương 20: Dạ Tiệc Của Nhà Giàu

Chương 21: Khí Phách Khuynh Thành

Chương 22: Đêm Nay Hành Động

Chương 23: Ngông Cuồng Khỏa Thân

Chương 24: Phượng Thần Mất Tích

Chương 25: Không Thể Thân Thiện

Chương 26: Sống Tiếp

Chương 27: Tiêu Thiểu Gia Giận Dữ

Chương 28: Lời Nói Còn Văng Vẳng Bên Tai

[Chương 29: Ăn Miếng Trả Miếng!](#)
[Chương 30: Bắt Đầu Đánh Cờ](#)
[Chương 31: Không Biết Xấu hổ Mà Cản Ngược Lại](#)
[Chương 32: Bức Đến Cửa](#)
[Chương 33: Nổi Khổ Da Thịt](#)
[Chương 34: Thề Không Bỏ Qua](#)
[Chương 35: Nghĩ Cách Khác](#)
[Chương 36: Cuộc Chạy Trốn Vì Hoảng Sợ](#)
[Chương 37: Không Muốn Liên Lụy.](#)
[Chương 38: Thừa Dịp Say Trộm Hương](#)
[Chương 39: Cơ Hội Tới](#)
[Chương 40: Tới Đây Chịu Chết Đi](#)
[Chương 41: Ai Chết Còn Chưa Biết!](#)
[Chương 42: Tự Đào Mồ Chôn.](#)
[Chương 43: Cứu Viện Khẩn Cấp.](#)
[Chương 44: Làm Lớn Chuyện](#)
[Chương 45: Nhà Tù Nữ](#)
[Chương 46: Điểm Máu Chốt](#)
[Chương 47: Ai Là Chị Hai?](#)
[Chương 48: Khẩn Cấp Trở Về](#)
[Chương 49: Đón Cô Ra Ngoài](#)
[Chương 50: Thật Dã Man!](#)
[Chương 51: Sao Có Thể Không Quan Tâm?](#)
[Chương 52: Yêu Cô Như Sinh Mạng!](#)
[Chương 53: Cứu Cứu, Đừng Đi](#)
[Chương 54: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh!](#)
[Chương 55: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! \(2\)](#)
[Chương 56: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! \(3\)](#)
[Chương 57: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! \(4\)](#)
[Chương 58: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! \(5\)](#)
[Chương 59: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! \(6\)](#)
[Chương 60: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! \(7\)](#)

[Chương 54.8](#)

[Chương 54.9](#)

[Chương 63: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! \(10\)](#)

[Chương 64: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! \(11\)](#)

[Chương 65: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! \(12\)](#)

[Chương 66: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! \(13\)](#)

[Chương 67: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! \(14\)](#)

[Chương 68: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! \(15\)](#)

[Chương 69: Tiêu Thiểu Gia Giở Trò Lưu Manh! \(16\)](#)

[Chương 70: Vui Như Lên Trời](#)

[Chương 55.2](#)

[Chương 55.3](#)

[Chương 55.4](#)

[Chương 55.5](#)

[Chương 75: Nhờ Sói Chăm Sóc Dê!](#)

[Chương 76: Thù Lao Kéch Xù](#)

[Chương 77: Vị Tình Nồng \(Canh Hai\)](#)

[Chương 78: Cần Thận Tránh Họa](#)

[Chương 79: Tình Yêu Đến](#)

[Chương 80: Phượng Thần Sống Lại?](#)

[Chương 81: Chờ Sốt Ruột Rồi!](#)

[Chương 82: Chờ Đến Sốt Ruột Rồi! \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 83: Kích Động Sinh Viên Mới Nhập Học](#)

[Chương 84: Kích Động Sinh Viên Mới Nhập Học \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 85: Anh, Không Cùng Một Cấp Bậc Với Tôi!](#)

[Chương 86: Gặp Gỡ Một Lần Nữa](#)

[Chương 87: Không Biết Ai Thua Trong Tay Ai!](#)

[Chương 88: Đến Khách Sạn Thuê Phòng! \(1\)](#)

[Chương 89: Đến Khách Sạn Thuê Phòng! \(2\)](#)

[Chương 90: Cô Hãy Cút Đi! \(1\)](#)

[Chương 91: Cô Hãy Cút Đi! \(2\)](#)

[Chương 92: Cô Hãy Cút Đi! \(Tiếp Theo\)](#)

[Chương 93: Thú Huyết Sôi Trào \(1\)](#)
[Chương 94: Thú Huyết Sôi Trào \(2\)](#)
[Chương 95: Kẻ Dám Làm Tồn Thương Tôi Sẽ Phải Bồi Hoàn Lại Cho Tôi Gấp Trăm Lần!](#)
[Chương 96: Oan Gia Ngõ Hẹp](#)
[Chương 97: Oan Gia Ngõ Hẹp \(Tiếp Theo\)](#)
[Chương 98: Vạch Mặt](#)
[Chương 99: Tiêu Cừ Cừ, Anh Chịu Thua Rồi \(Canh Hai\)](#)
[Chương 100: Cỗ Tuyệt Mệnh!](#)
[Chương 101: Đại Công Cáo Thành](#)
[Chương 102: Thật Muốn Đè Em Như Vậy Cả Đời!](#)
[Chương 103: Là Yêu Cô Sao?](#)
[Chương 104: Thần Phục!](#)
[Chương 105: Thần Phục!\(2\)](#)
[Chương 106: Ai Đoạt Đêm Đầu Tiên? \(Cao Trào\)_\(1+2\)](#)
[Chương 107: Ai Đoạt Đêm Đầu Tiên? \(Cao Trào\)](#)
[Chương 108: Cầu Hôn \(Tiếp Tục Cao Trào\)](#)
[Chương 80.2](#)
[Chương 110: Tiêu Thiểu Gia Thật Xấu Xa](#)
[Chương 111: Tiêu Thiểu Gia Thật Xấu Xa \(Tiếp Theo\)](#)
[Chương 112: Tiêu Thiểu Gia Thật Xấu Xa \(Tiếp Theo\)](#)
[Chương 82.2](#)
[Chương 82.3](#)
[Chương 115: Cừ Cừ Có Tin Vui](#)
[Chương 83.2](#)
[Chương 117: Cừ Cừ Có Tin Vui \(3\)](#)
[Chương 83.3](#)
[Chương 118: Cừ Cừ Có Tin Vui \(4\)](#)
[Chương 119: Cừ Cừ Có Tin Vui \(5\)](#)
[Chương 120: Hối Hận! Đau Đớn! \(Giới Thiệu Văn Tắt Đoạn Ngắn Hai\)_\(1\)](#)
[Chương 121: Hối Hận! Đau Đớn! \(2\)](#)
[Chương 122: Hối Hận! Đau Đớn! \(3\)](#)

[Chương 123: Tiêu Thiếu Tự Tay Chăm Sóc Người Tình \(1\)](#)
[Chương 85.2](#)
[Chương 125: Nếu Như Chuyện Này Được Lâu Dài \(1\)](#)
[Chương 126: Chỉ Một Con Cá Tuyệt Mà Gặp Phải Họa Lớn \(2\)](#)
[Chương 86.3](#)
[Chương 86.4](#)
[Chương 129: Cô Dám Mang Theo Bụng Bầu Chạy Trốn?](#)
[Chương 87.2](#)
[Chương 87.3](#)
[Chương 132: Xem Em Chạy Đi Đâu?](#)
[Chương 88.2](#)
[Chương 134: Xem Em Chạy Đi Đâu? \(3\)](#)
[Chương 135: Nếu Như Tình Cảm Hai Bên Giữ Được Đến Lâu Dài](#)
[Chương 89.2](#)
[Chương 137: Buộc Anh Phải Ra Tay Giết Người](#)
[Chương 138: Kết Cục Nhà Họ Lương](#)
[Chương 139: Thân Thế Bí Ẩn Của Cửu Cửu](#)
[Chương 140: Bọn Họ Là Anh Em? \(Phần Hai\)](#)
[Chương 141: Báo Cáo Dna](#)
[Chương 142: Chân Tướng Rõ Ràng \(1\)](#)
[Chương 95.2](#)
[Chương 144: Muốn Kết Hôn?](#)
[Chương 145: Chuẩn Bị Kết Hôn](#)
[Chương 146: Chuẩn Bị Kết Hôn \(Tiếp Theo\)](#)
[Chương 147: Đại Kết Cục](#)
[Chương 98.2](#)
[Chương 98.3](#)
[Chương 98.4](#)